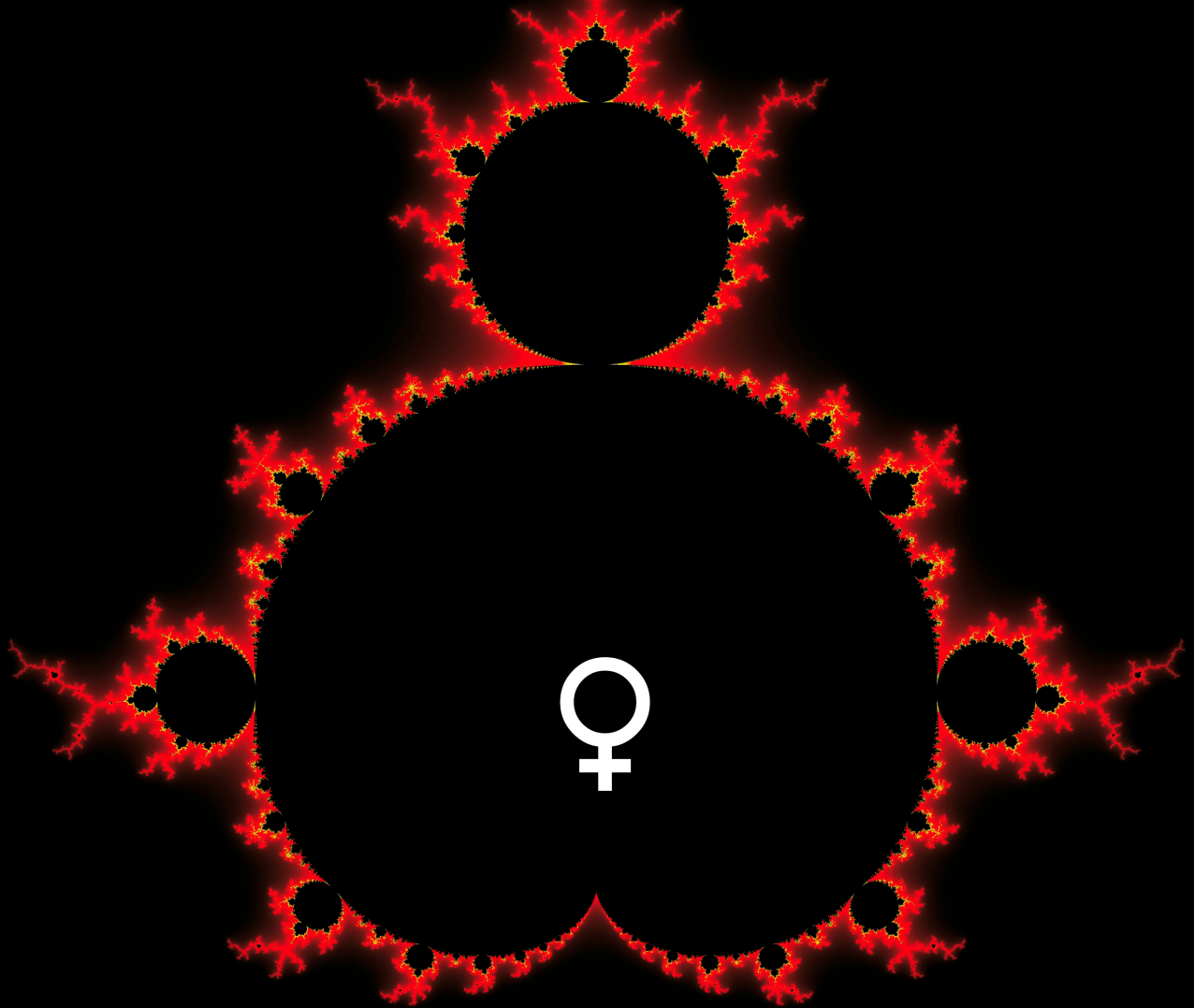

Viola Zoltán

Kajjám mint nő

2024

Viola Zoltán

Kajjám mint nő

Creative Commons licenc: [by-nd/4.0](https://creativecommons.org/licenses/by-nd/4.0/)

Magánkiadás
2024

Tartalomjegyzék

1. fejezet: <i>Kajjám fogadása</i>	4
2. fejezet: <i>A jégkirálynő csókja</i>	11
3. fejezet: <i>Az ördögfióka</i>	26
4. fejezet: <i>Kjókucu nú Luela dzé Kíriel</i>	54
5. fejezet: <i>A Fekete Veszedelem</i>	112
6. fejezet: <i>A trónkövetelő színrelép</i>	154
7. fejezet: <i>Becstelen vér</i>	164
<i>Lulmannol északi partja Pjanga idejében</i>	178
8. fejezet: <i>A szalagos nők</i>	201
9. fejezet: <i>A birodalomépítő</i>	224
10. fejezet: <i>A klónok találkoznak</i>	242

1. fejezet: Kajjám fogadása

Kajjám, a nagy varázsló, azon a mindent eldöntő napon is szokásos tevékenységét művelte: szellemeket palackozott. Azaz, hosszas munka után ismét begyűjtött gyűjteményébe egy máridot, s ezzel nagyon elégedett volt. Igaz, a márid nem óhajtotta őt elismerni urának és parancsolójának, de ez Kajjámot egyelőre nemigen érdekelte. Tapasztalatból tudta, hogy a legvadabb szellemek is igen hamar meggondolják magukat ezt illetően, alig néhány ezer év kérdése csak az egész, amit egy palack unalmas magányában gubbasztva kell eltölteniük! Kajjám tehát gondoskodott róla, hogy az akaratukra vonatkozó ezen jótékony gyógykezelést mielőbb megkapják.

A szellem tehát egy palackba került, a palackra rá a bűvös pecsét, s természetesen egy elegáns címke is, szép, csicsás kerettel, rajta ezzel a szöveggel:

VIGYÁZAT,
SZELLEMSÚRÍTMÉNY!

A szellem neve: Kr Mr.

Fajtája: márid.

Óvatosan használandó!

Törékeny! (Nem a márid, hanem a palack).

A palackot gyártotta és a szellemet palackozta: Kajjám, a világ legnagyobb varázslója!

Gyártási idő: Sz.u. 38883. Minőségét megőrzi: ∞

Illetéktelen felhasználókat ért semmiféle kárért nem vállalok felelősséget! A tolvajokat és kezdő varázslókat érhető kockázatok és mellékhatások felől kérdezzen meg engem Kajjámot, vagy a feleségemet illetve a lányomat, továbbá azokat, akik már a temetőben fekszenek!

A címke szövege teljesen világos volt, s még csak nem is furcsa, figyelembe véve Kajjám jellemét. Legfeljebb az igényel némi magyarázatot, mit jelent a gyártási időben szereplő Sz.u. Nos, ez egyszerűen azt jelentette: Születésem után. Ez természetesen Kajjám születési idejét jelentette. Kajjám ugyanis nagy merészen saját időszámítást vezetett be, önmaga születésének esztendejét téve meg nulladik esztendőnek. Ami ez előtt történt, az volt az Sz.e., azaz „születésem előtt”. Néha nem Sz.e.-t, és Sz.u.-t, hanem az Sz.sz.-rövidítést használta, ami azt jelentette: „Születésem szerint”, és a születése utáni események évszámait itt ugyanazok voltak, mint az Sz.u.-jelzésnél, de az ezelőttiakat negatív számokkal jelölte, ezek abszolút értékben természetesen megegyeztek az Sz.e.-jelzés számaival.

Mindezen időszámításnak két oka volt: egyik és legfőbb az, hogy Kajjám mélyen meg volt győződve róla, hogy az ő születésével a világ határozottan egy új (s természetesen jobb!) korszakba lépett. Illik hogy ezt elismerjék egy új időszámítás bevezetésével! Másrészt, Kajjám eddigre már vagy 38 évezrede tevékenykedett, s ezalatt rengeteg esemény történt a világban (sőt, világokban!), és sajnos nagyon sokféle időszámítási rendszer alakult ki és szűnt meg. S egy idő után Kajjám megunt ezeket megtanulni, s az események évszámait újra meg újra átkorrigálni. Ezért döntött emellett. Különben nem is olyan rég! Ezt az időszámítást végül, hosszas viták után, felesége, Mirjan, és lánya, Lana is átvette, bár nem minden fintorgás és gúnyos mosoly nélkül.

Ez amit most Kajjám befogott, különben egy igen vad márid volt, és Kajjám is kifáradt a legyőzésében. Emiatt most pihenésképpen egyelőre nem is kezdett bele újabb szellem megidézésébe, hanem helyett „élvezkedett”, ahogy Mirjan nevezte el Kajjám e tevékenységét: bement a szellemraktárul szolgáló termébe, nézegette az ott sorakozó palackokat, melyekben mind egy-egy szellem csücsült, no meg eszébe idézte hogy mennyi sok ezer szellem van, ami ugyan nincs palackba zárva de ez még jobb is, mert mind őt szolgálják, megjelennek amikor csak kívánja tőlük! És számolgatta, hogy e szellemek közül hány a ghúl, ifrit, dzsinn és márid, ezeknek különböző alfajaiból mennyi van, melyiknek mekkora a hatalma, és nagyon élvezte, hogy nincs a világon még egy oly hatalmas varázsló, akinek ilyen pompázatos szellemgyűjteménye volna!

Ezután kiment onnét, be a kedvenc szobájába, leült egy sebtiben elővarázsolt nagy ülőpárnára, maga elé meredt, s így kezdett el motyogni:

—De azért még mindig sok-sok ezer olyan szellem él a világban, amik sem nem szolgálnak engem, sem nem palackoztam őket! Az a baj hogy nincs segítségem! Egyedül túl lassan megy a gyűjtés! Az volna az igazi, ha még sok-sok Kajjám élne a világon! Nem a gyermekeim, az nem jó, mert egy gyermek, az a génjei felét nem tőlem kapja, hanem az anyjától, ami egyértelműen a genetikai örökségem felhigulását jelenti, hiszen a jó Kajjám-gének helyett silány, rossz minőségű géneket kap felerészből! Ez nem is vitás, hiszen én vagyok a világ legnagyobb szerűbb varázslója! Vagyis, az én génjeim abszolúte világos hogy abszolúte a legjobbak! Ami más mint az én génem, az is lehet jó, nem tagadom, még nagyon jó is, egészen, bámulatosan kiváló, de a legislegkiválóbb akkor is az enyém, tehát az enyimnél mégis rosszabbak, akármilyen kiválóak legyenek is amúgy, mások génanyagával összehasonlítva! Tehát nem arról van szó hogy sok gyermek kéne tőlem, hanem egyértelműen engem magamat kéne még sok-sok példányban elszaporítani! Ez végülis egyáltalán nem lehetetlen, némi klónozásos machináció kell csak hozzá! Hiszen Tlapantlua tudósai ezt megoldották már rég, még ha azután ki is irtották magukat az ottani emberek, mert hülyék voltak, nem olyan nagyszerűek mint én! Az kéne hogy legyen a végső cél, hogy legyen egy-egy Kajjám minden egyes bolygóján az Univerzumnak! Sőt, mit minden bolygón! Dehogya, inkább talán minden kontinensen, még inkább minden országban, sőt, városban, de nem is, inkább minden utcáson! Ez az, igen, ez lenne a nagyszerű, hiszen belőlem nem lehet eléggé sok, mert én olyan kiváltképpen csodálatos, nagyszerű, szuperzseniális vagyok! Még ha eltekintünk is szépségemtől, bátorságomtól, hősiességemtől, igazságszeretetemtől, bámulatos éleslátásomtól, utánozhatatlan humorérzékeimtől, velemszületett és az évezredek során még külön is kifejlesztett és felfokozott bölcsességemtől, szerénységemtől, s mindattól a számtalansok nemesnél nemesebb emberi tulajdonságtól, melyek utánozhatatlanul és megismételhetetlenül össze vannak gyűjtve bennem, az emberi nem legpompázatosabb diszpéldányában, még ezesetben is elég lenne csupán egyetlen, eddig nem említett képességem ehhez: kiváló intelligenciám, mert hiszen nem is lehet vitatni, hogy káprázatos agyberendezésem már számtalan esetben megörvendeztette a Világot egy-egy ragyogó ötlettel, leleménnyel, s ehhez nem is kellett csúcsteljesítményre kapcsolnom, mert én már akkor is messze lekörözködök bárkit észbelileg, ha nem is hogy „normál üzemmódban” dolgozik az én pompás elmém, de még akkor is zseni vagyok, ha épp csak „félgőzzel” gondolkodom! Hát igen! Én már csak ilyen vagyok! - és Kajjám valóságosan is megveregette egyszerre mindkét vállát bal- és jobb kezével. —Tulajdonképpen az én agyam olyan nagyszerű, briliáns gondolatokra képes, hogy egyszerűen szóhoz sem jutok még én magam sem az ámulattól néha, pedig majdnem harminckilencezer év alatt már igazán megszokhattam volna! De hát ez van! És mégis, mégis – néha egyszerűen ellenállhatatlan vágyat érzek aziránt, hogy leboruljak a földre, és önmagam zsenijét imádjam mintegy vallásos buzgalommal!

Ha azonban valóban ez a helyzet – és ez a helyzet, ez nem tagadható, ez még a legvakabb ember előtt is világosabb mint a verőfényes déli Nap! – akkor tehát kell hogy engem szaporítsanak! Azaz, hogy szaporítsam önmagam, hiszen valóságos bűn is volna ez a Világ ellen, ha nem tenném meg! Az emberiség legnagyobb baja úgyis az intelligencia fölöttébb, szánalmasan kicsiny volta! S mi is volna a legalkalmasabb e hiba kiküszöbölésére, ha nem az én elszaporításom?! És ez a sok-sok Kajjám mind szorgosan gyűjtögetné a szellemeket, énnekem, teremtető apjuknak, sőt, istenüknek!

—Abból se lenne semmi, Kajjám! - hallott váratlanul egy hangot. S amikor felnézett, hogy ki merészelte ilyen illetlen és váratlan módon megzavarni őt kellemetes töprengéseiben, feleségét, Mirjant látta meg az ajtóban.

—Miről beszélsz Mirjan, kihallgattad a gondolataimat?!

—Csak ne csattanj fel Kajjám, és egyszerre csak egy kérdést! Bár válaszolok épp mindkettőre. Nem hallgatóztam, mert egyfolytában hangosan motyogtál, mint az öregemberek! Tehát nem kellett hallgatóznom! És arról beszélek, hogy az még csak megoldható lenne hogy teleszemeteljük a Kozmoszt milliányi Kajjámmal, csak hogy épp ez volna a bűn a Világmindenség ellen, mert belőled egy is, hogy is mondjam... ha nem is sok, de éppen bőven elegendő! Belőled a Vi-

lág pontosan egyetlen példányt képes elviselni, még ezt is nehezen, s csak ereje végső megfeszítésével!

—Mivel érdemeltem ki, hogy sértegetsz?!

—Nem sértésnek szántam, hanem az igazat mondom! S hogy igazam van azt még te is könnyen beláthatod, mert gondold csak bele: te valóban azt hiszed hogy az a sok-sok Kajjám szorgosan gyűjtené a szellemeket neked?!

—Mi az hogy, mást nem is tudnának elképzelni!

—De igen! Meg is mondom hogy mit! Azt, hogy szorgosan gyűjtenék a szellemeket valóban – csak hogy *maguknak*, és nem *neked*! - bökte Mirjan a mutatóujját Kajjám mellé.

—Húha! A csudába is, ez valóban megtörténhet! Ha nem is mindegyiknél, de egy-kettő ilyen önző, kapzsi disznó valóban akadhatna a sok millió között... - kapott a fejéhez Kajjám.

—Úgy van! Remélem tehát sikerült mindörökre lebeszélnem téged arról, hogy telepakold a Kozmoszt önmagad hasonmásaival! Ez katasztrófa volna nemcsak az egész világnak, amit tudom hogy te úgyis csak „hagyján”-nak tartanál, de még neked is! Szeretném tehát ha megígérnéd hogy ilyesmit nem teszel Kajjám, hogy jó fiú leszel, rendben van?! Végülis lásd be, az egésznek semmi értelme nem volna, mert amennyiben valóban a te hasonmásaid, és így kiválóan értenek a mágiához, akkor egyben kiváló vetélytársaid is lennének! Annak meg végképp semmi értelme nem volna, hogy valami csökkentett értékű Kajjámokat gyárts, mágikus képesség nélkül, mert akkor segíteni sem bírnának neked, sőt, valószínűleg igen hamar csúf véget érnének!

—Jól van Mirjan, és megígérem hogy nem csinálok mágikus képességű Kajjámokat, anélkülket sem mert valóban nem lennének akkor segítőtársaim, de miért vagy te olyan biztos benne, hogy ha nem tudnak varázsolni, akkor máris nyomorultul pusztulnak el?!

—Hát ez csak világos, gondold csak bele Kajjám, mihez is kezdenél te a világban ha nem tudnál varázsolni! Sőt, ami azt illeti, akadt épp már példa rá hogy átmenetileg meg voltál fosztva varázslói hatalmadtól, s lám mi lett olyankor veled! Egyszer gályarab lettél¹, máskor meg egy sátorban gunnyasztottál láncra verve², volt olyan is hogy ketrecbe zártak mint valami veszélyes rabot³... Nem bántani akarlak, de ez mind igaz, és nem szeretem ha letagadod a csillagokat is az égről! Tudod, én szeretem az igazságot, s ami igaz az igaz, tehát ismerd el! Mert ez így tisztességes! És zárjuk is le ezt a témát, mert nem akarok veszekedni, csak...

—Hé, hé, drágám, ne olyan sebesen! Én nem tagadom le a valóságot, de valamiről ne feledkezz meg! Amikor én gályarab voltam, ugyanakkor fogoly voltál te is, Sábánál! Amikor a lábamon volt a szentelt bilincs, s úgy voltam fogoly, akkor te is velem együtt raboskodtál! Amikor engem a forró víz fölé akasztottak a ketrecben, akkor is velem együtt voltál ott fogoly! Vagyis, bár én biztos vagyok benne hogy mágikus képesség nélkül is egészen kiválóan megállom a helyemet a világban, de ha netán nem így volna, még akkor is az a helyzet, hogy semmiképp sem állod meg a helyedet te magad sem jobban bűverő nélkül mint én, tehát semmi esetre sem jogos a szemrehányásod!

Mirjan kezdett mérges lenni e szavakra.

—És arról ilyen könnyedén elfeledkezel, Kajjám, hogy egyik alkalommal amiatt fogtak el veled együtt, mert bűnösen elhanyagoltad a várunk védelmét?! És arról még inkább elfeledkezel, hogy a másik alkalommal amiatt estem én magam is fogságba, mert utánad eredtem, hogy kiszabadítsalak?! Tehát én mindegyik alkalommal a te hibádból estem fogságba?!

—Nem feledkezem el erről Mirjan, elismerem hogy így volt, mindössze csak azért nem szólok erről, mert ez egyszerűen nem tartozik a tárgyhoz!

—Hogyhogy?!

—Úgy, hogy a lényeg nem az hogy te is miért keveredel ilyen meg olyan bajba, hanem az, hogy amennyiben nincs mágikus képességed, mindegy mi miatt, abban a pillanatban te magad is tökéletesen képtelen vagy rá, hogy megállj a helyedet a világban! Sőt, rosszul mondom, mert nem te is, hanem egyedül te! Mert bár elismerem hogy én valóban kerültem már egyszer-két-

¹ Ennek története abban a regényben van leírva, melynek címe: *Kajjám és a Szörnyetegek Hra*.

² Ennek története pedig a *Kajjám fogságban* című regényben olvasható.

³ Ez pedig a *Kajjám kiszabadítása* című regényben van leírva részletesen.

szer zűrös helyzetbe, de csak amiatt, mert annyira a mágia fejlesztésére koncentráltam korábban! Egészen más lenne természetesen a helyzet, ha valamiért komolyan elhatároznám hogy varázserő nélkül boldogulok! Akkor az én zsenialitásom holtbiztos hogy rájönne arra, miként álljam meg úgy a helyemet a világban! Okvetlenül többre vinném úgy mint te! Ez nem is csoda, végülis egy alkalommal már bebizonyítottam neked hogy a világban mindig a férfiak élnek jobban, nem a nők, még Csisziföldön is, hát még azon kívül¹, habár én biztos vagyok benne hogy amilyen lángész vagyok, én még nőként is jobban boldogulnék nálad!

—Hű, ezt a beképzeltséget! - fújta Mirjan, mint egy dühös macska.

—Most mit vagy úgy oda drágám, a tényekkel nem lehet vitatkozni, és közismert, mondhatnám matematikai axióma, hogy te ugyan rendkívül tehetséges varázslónő vagy, meg minden egyéb szempontból is szuperkiváló, de én azért nálad is jobb vagyok nem is kicsivel! Ez nem is lehet másként, hiszen én vagyok a csodálatos Kajjám!

—Márpedig épp az a tény, hogy életem első jódarab idejében, mondhatni egész fiatalságom alatt én, Mirjan, nem tudtam varázsolni, főleg mert nem is hittem akkor még a varázslatokban, és egészen kiválóan megálltam a helyemet, mert én voltam az ország leghíresebb iskolájának legkiválóbb tanulója, messze magam mögött hagytam mindenki mást, sőt, egy igazán keménynek tartott matematikafeladvány megoldásával, amire díjat tűzött ki az akkori király, még rengeteg pénzt is nyertem!² Te is tudod Kajjám hogy így volt, hogy nem nagyzolok! Te ellenben semmi érdemlegeset nem bírsz felmutatni ifjúságod azon idejéből, amikor még nem voltál varázsló!

—Ez aztán igazán rút rágalom! Idefigyelj Mirjan, én elismerem az érdemeidet, de te is elismerhetnéd az én érdemeimet! Lehet tán hogy eddig még nem mondtam neked, de tudd meg, hogy amikor még nem voltam varázsló, akkor én találtam fel a löport, úgy bizony, én magam! Ez természetesen nem itt volt Tlaxánon, hanem még az emberek őshazájában, a Föld nevű bolygón, az Atlantuai birodalomban, de ott bizony azt a keveréket én magam találtam fel, én és nem más, és én mutattam meg az én nagy barátomnak, Zór császárnak³! Mondhatnám, sőt, nem leszek okatlanul szerény, tehát mondom is, hogy abban a birodalomban az én érdemem volt a tudomány fejlődésének a megindulása! Nagyonis meg tudom tehát állni a helyemet mindenféle mágia nélkül is!

—Nohiszen, a löpor, ez igen, szép mondhatom! Egy pusztítóeszköz! Szép felfedezés, büszke lehetsz rá, ez igen, ez méltó a férfiakhoz! De ez még különben sem jelent semmit, mert lefogadom, hogy nem sok elismerést kaphattál attól a császártól a felfedezésedért! Vagy nem úgy volt?!

—Éppenséggel valóban semmit nem kaptam tőle, de csak amiatt, mert nem is kértem semmit, mert amikor kitaláltam a löport, akkor ugyan még nem tudtam varázsolni, de amikor megmutattam neki, akkor már tudtam, s így mint varázslónak, nem is volt semmire sem szükségem tőle, nem is lett volna tehát méltó a nagyszerűségemhez ha nem ajándékként adom neki hanem holmi jutalomért! Hiszen mi egy császár hozzám képest! Nem vagyok én koldus, hogy alamizsnáért kuncsorogjak! De kaphattam volna, ha nem vagyok varázsló, és mégis kérek!

—Hiszi a piszi! Kajjám, te ha nem lennél varázsló, néha talán valóban felfedezhetnél az éles eszeddel ezt-azt, elismerem. De az hogy valaki megállja-e a világban a helyét, nem csak ebből áll, sőt, elsősorban nem ebből! Hanem tudd meg, hogy a helyes önértékelvényesítésből! Mert hogyne, hallottam én már olyasmiről, hogy akad egy-két nagy feltaláló a világban, de ezek mind koldusszegényen halnak meg! Azaz, *haltak* meg, mert manapság már inkább a csiszíkhhez költöznek! Te legjobb esetben is efféle zseniális tudós lennél, aki sok mindent feltalál, de mindenki csak kihasználja, ellopják a találmányait, aztán felfordul nyomorultul mint egy kiveret eb, valószínűleg éhenhal nem is nagyon idős korban, vagy megfagy egy különösen hideg télen, ha nem trópusi országban lakik, mert nincs pénze tüzelőre! Igen, ez volna a sorsod, Kajjám, de még ez is csak jó esetben, ha valóban kitalálsz valami tudományos furfangot! Ami nem biztos! Tudniillik a legnagyobb zsenik közül sem lesz mindenki feltaláló, mert a feltalálás-

¹ Ennek a „bizonyításnak” a története abban a regényben van leírva, amelynek címe: *Kajjám fogadása*.

² Lásd a *Kajjám szerelme* című regényt!

³ Kajjám ifjúkora abban a regényben van leírva, melynek címe: *Kajjám, a Tévedés*.

hoz nemcsak éles ész kell, de szerencse is, hogy az ember olyan irányban kezdjen el kutatni, ahol van valami, amit fel lehet fedezni a rendelkezésére álló tudományos eszközökkel. Ezen eszközök pedig egyrészt a kor tudományos-technikai színvonalától függnnek, másrészt a kutató gazdagságától, mert gazdagabb kísérletező komolyabb laboratórium üzemeltetését engedheti meg magának! Ez ugye nyilvánvaló! De én, én Mirjan, egész életemben amíg nem voltam varázsló, a valósággal törődtem, és bár jó voltam minden tudományban, de sosem feledkeztem annyira bele abba, hogy ne tudjam hogy épp mi a helyzet a nagyvilágban! És te még azzal dicsekedel hogy jobban megállod a helyedet mint én?! Pláne még nőként is?! Na ne!

—Sok a beszéd Mirjan, holott ne hidd ám hogy szavakkal le tudsz győzni!

—Azt nem is hiszem, rég megtanultam már, hogy remekül ki tudsz magyarázni bármit is!

—Én csak tartom magamat a tényekhez! Ha olyan nagyra vagy a képességeiddel, állok elébe egy újabb fogadásnak! - düllesztette ki a mellét hetykén Kajjám.

—Miféle fogadásnak?!

—Nézd mókuskám, te azt mondtad, hogy ne teremtsék milliónyi Kajjámot. Belátom hogy ebben igazad van. Nem teremtek. De egyetlenegy talán csak lehet! Természetesen olyat, akinek nem lesznek mágikus képességei! Ez könnyen megoldható, ugyebár, elég a génszerkezetében a VRG-407 jelzésű gén AAA-1 változata helyére ennek kettes vagy hármas jelzésű allélját beleültetni, mert ha még nem is tudjuk hogy milyen génstruktúráról lesz valaki kiváló varázsló, de azt már rég tudjuk hogy amennyiben ezen a helyen nem az egyes hanem a kettes vagy hármas allél szerepel, akkor egészen bizonyosan semmiféle mágikus érzéke nem lesz a gyermeknek, bármi legyen is a génlánc többi részén! Csodálom hogy még ezt sem tudod, drágám!

—Egyetlen szóval sem mondtam hogy nem tudom! - húzta fel az orrát mérgesen Mirjan.

—Mindegy, én akkor is nagyon szeretlek! Nem kell szégyenkezned hogy még ezt sem tudod, nem lehet mindenki olyan okos mint én! Tehát, miért is ne lehetne engem egyetlen példányban mégiscsak klónozni?! Vesszük a génmintámat, némi bővöléssel beültetjük egy nő petesejtjébe amikor az épp alszik, természetesen legyen férjezett nő, nehogy csodálkozzék hogy ő is szűzanya lett mint a karotányok Marinája, a génláncban kicseréljük a VRG-407-es gént hogy ne pont engem szüljön meg, hanem mágikus tudás nélküli önmagamat... sőt, még azt is megtehetjük, hogy az egész Y kromoszómámat is kiejtjük, és a helyére tesszük a saját X kromoszómám másodpéldányát! Így a gyerek már nem XY, hanem XX kromoszómaszerkezetű lesz, tehát nem fiú, hanem lány! Remélem elismered Mirjan, hogy ezesetben egyáltalán sehonnan nem lesz a létrejövő utódomban semmiféle idegen gén, kizárólag az, ami amúgyis bennem van, és egészen pontosan én magam fogok megszületni, azt kivéve hogy nő leszek, de olyan nő, aki valóban lettem volna ha eredetileg is nőnek születtek! És persze hogy nem tudok majd varázsolni! Azaz, nem tud majd a klónom varázsolni! Ó igen, természetesen ügyelnünk kell a mitokondriális DNS kicserélésére is, de ez is megoldható... Elismered Mirjan, hogy ez így korrekt lesz?!

—És arra gondolsz hogy figyeljük meg, mire megy ez a női Kajjám mágikus képességek nélkül?!

—Pontosan! Én ígérem hogy semmiben sem fogok neki segíteni a távolból varázslatokkal vagy más módon!

—Helyes, Kajjám, legyen így, nem bánom, egyetlen Kajjám, pláne nőként és varázslói tudás nélkül nemigen forgathatja fel a világot azt hiszem, és el is ismerem hogy ez a kísérlet így korrektül lesz megszervezve! Kissé sajnálom majd azt a gyereket, szörnyű élete lesz azt hiszem, bár lehet hogy nem is neki de inkább a szüleinek... de legyen neked! Ez majd letöri a gőgödet! Nem leszel majd olyan büszke rá azt hiszem! Nem fogsz vele dicsekedni!

—Ez egészen biztos, hiszen én sosem szoktam dicsekedni, már rég megtanultam hogy mindig sokkal kevesebbet mondjak a valóságnál az érdemeimről, nehogy másokban kényelmetlen érzést keltssek, ráébresztvén őket önmaguk kicsinységére! De hát ez így illik, hiszen én olyan végtelenül jólelkű vagyok, hogy is akarhatnék másokban kisebbségi komplexust gerjeszteni, az nem lenne méltó önnön nagyszerűségemhez...

—Megint dicsekedel!

—Én?! Hát én?! Hogy is tehetnék ilyet! De mindegy, te Mirjan mindig oktanul elfogult vagy az irányomban, és sajnos negatív módon, előítéleteid vannak... Na de nem akarlak megbántani, ellenben egyvalamihez ragaszkodom: téged is klónozzunk, tehát csináljunk egy második Mirjant is, egy kölyök-Mirjant!

—Úgy, hogy az fiú legyen?

—Dehogy, maradjon csak lány! Egyazegybe legyen olyan mint te, de természetesen ő is mágikus képességek nélkül! És ugyanabban az országban szülessen meg mint az én klónom, ugyanazon a napon, hogy vita se lehessen róla később, hogy melyikük mire vitte, melyikük vitte többre varázslói tudás nélkül!

—Jól van Kajjám, beleegyezek! Nehogy már ne győzze le az én klónom a te klónodat! De nem segít egyikünk sem a maga klónjának, életük végéig bele nem avatkozunk semmiképp sem a sorsukba, sem szóval, sem tettel, még halálos veszélyek esetén sem! Sorsukban az egyetlen varázslat csak maga a megszületésük lehet!

—Természetesen! De még nem mondtam el mindent, Mirjan: további feltételem, hogy a te klónod, az ne szegény családba szülessen!

—Miért? Előnyt akarsz nekem adni? Ennyire beképzelt vagy?!

—Á, dehogy, épp ellenkezőleg! Arról van szó, hogy te Mirjan eredetileg szegény családba születél, parasztlány voltál! De hát egy szegénynek, egy nyomorult parasztnak könnyű dolga van ám, amikor valaki akar lenni, mert előtte az egész világ, s mindenki jobban él mint ő, tehát én azt gondolom, hogy egy parasztlánynak állandóan csak azon járhat az esze, hogy miként vihetné többre és többre, lám, Mirjan, te is már akkor ilyesmin törted az eszedet, amikor még varázsló sem voltál, emiatt mentél iskolába! De egészen más ám egy úrinő esete, akinek mindegyik megvan ami arrafelé meglehet valakinek, az ilyen henye, kényeskedő életet él! Kíváncsi vagyok, viszed-e úgy valamire Mirjan, hogy már mindened megvan születésedtől, hogy kiszolgáltatnak, hogy nem vagy kitéve küzdelmes, megoldandó próbáknak!

—Aha, sejtem már Kajjám hogy mit akarsz! Ravasz vagy! Azt akarod hogy legyenek csak úrinő, mert akkor te, a te klónod is gazdag környezetbe kerülne az egyenlőség nevében! Reméled ugyanis hogy akkor könnyebb lesz a te klónodnak!

—Egyáltalán nem! Én ugyan valóban úgy gondolom hogy az én klónomnak könnyebb lenne ha gazdag szülőknél születne, mert az én zsenim úgyis megél a jég hátán is, és mindig többre vágyik, én biztos nem kényelmesednék el ott, ellenben több lenne a lehetőségem a művelődésre! De sejtem hogy ebbe nem egyeznél bele, ezért elfogadom hogy rosszabb körülmények közt szülessen meg a kis klón-Kajjám, tehát szegényként! De ha te így kitolsz velem hogy szegény szülők meg minden, akkor én is megkövetelem hogy a te klónod is szülessék előnytelen körülmények közt, tehát gazdagként! Ha nem is hercegnőnek, de legalábbis valami rangos, gazdag nemesnek, mert szenvedjen csak, kínlódjon, ha már az én klónom is azt teszi!

—Te megőrültél, Kajjám! Azt akarod, hogy az én klónom gazdag legyen, a tied meg szegény?!

—Igen, igen, pontosan azt! Követelem hogy így legyen, az egyenlő esélyek nevében!

—És ezt nevezed egyenlő esélyeknek?!

—Naná, még szép, kapja mindenki azt, amit a zsenije megérdemel! S ha ezt nem érted Mirjan, akkor az csak azt bizonyítja a szememben hogy teljesen reménytelen vagy, hiányzik belőled a legalapvetőbb elemi érzék is az igazságosság iránt!

—Tudod mit ha ilyen tökfey vagy Kajjám, meg is érdemled hogy így legyen! Hol kívánod hogy megszülessenek?!

—Természetesen valami barbár, primitív vidéken, és minél távolabb a csiszíktól, nehogy hozzájuk szökjék a klónod, Mirjan!

—Talán inkább a tied Kajjám, aki bizonyára imádná majd az ott folyó könnyű életet!

—Megint sértegetsz, de beszéljenek a tények!

—Beszéljenek! Nézd, a csiszík trópusi területen élnek, s a sarkvidéknél messzebb nem lehet senki sem tőlük! De a déli sark foglalt, mert ott a gurgujok élnek, különben egyik kedvenc népem, s azok nem barbárok! Tehát marad az északi sark, a dafnarok! És Lulmannol igazán barbár ország! Jó lesz neked ott?

—Nem nekem, a klónomnak. - mondta gyorsan Kajjám.

—Természetesen! - nézett rá gúnyosan Mirjan. —De arra ügyelek, hogy távol legyen egymástól a klónunk, mert nem akarom hogy a kis Mirjan találkozzon a te klónoddal, és szenvedjen annak hülyeségeitől...

—Haha! Hiába sértegetsz, Mirjan, úgyis én nevetek majd a végén, s az nevet igazán, aki utoljára nevet! De abban egyetérttek én is hogy bár ugyanabban az országban legyenek, de egymástól jó távol, különben amilyen pechünk van, még képesek és találkoznak egymással, aztán amilyen jószívű az én klónom, még segítene a te klónod szálnalmas, nyomorú lényén, temérdek energiát elvesztegetve rád, Mirjan, és nyereszskednél az én zsenimen...

—Hú, Kajjám, ekkora beképzeltség már tényleg büntetést érdemel! De megállj, mert én leszek az aki utoljára nevet! Csodálnám ha a te klónod megélné akár a huszadik születésnapját is!

—Á, minimum világhódító leszel!

Erre Mirjan már nem is felelt semmit, csak nekikezdett hogy kinézzen a maga mágikus módszereivel két megfelelőnek tartott anyát, egyet a maga, egyet Kajjám másának megszületésére.

Aztán, hogy ezzel megvoltak, elvégeztek néhány szükséges előkészületet, s mert ilyen varázslatokat még sosem csináltak, ez még nekik is beletellett egy hónapjukba is. De meglett az eredménye, mert ettől számítva kilenc hónapra Lulmannolban megszületett Mirjan klónja. Éppen pontosan olyan volt mint Mirjan kiskorában. Épp csak nem Mirjannak hívták, hanem így: Pjanga. Apja egy Vilder nevű nemesúr volt, a Mirmirichen nemzetségből, anyját pedig úgy hívták: Zisu. Igaz, a kis Pjanga-Mirjan egyetlen gént sem örökölt se apjától, se anyjától...

S pontosan ugyanezen a napon, sőt, ugyanebben az órában, tőle sok-sok kilométerre, egy egészen más nemzetség területén, megszületett Kajjám klónja is, aki azonban már egészen másképp nézett ki mint Kajjám kiskorában, ugyanis leány lett. Ő a Luella nevet kapta. Apja egy Albe nevű paraszt volt, egészen kis földeskével, amiből megélni sem tudtak. Ezért aztán jórészt nem is ebből éltek, hanem Luella anyjából, akit Dzsuanak hívtak. Az pedig hogy ebből éltek, azt jelentette, hogy Dzsua bizony örömlányként dolgozott alkalmanként, nem is ritkán, meghozza a férje tudtával. Nem tehettek mást, ha nem akartak éhen halni.

Kajjám egészen bizonyos volt benne, hogy amint kicsit is felnővekedik leányklónja, Luella, még ez a nyomorúságos környezet is egészen kiváló lesz hozzá hogy előbukkanjanak az ő világraszóló, csodálatos képességei...

Annyira biztos volt ebben, hogy elégedetten dörzsölgette a kezét.

—Szegény Mirjan! - gondolta. —Meggyőződése hogy ilyen szegény környezetből Luella eleve vesztés pozícióból indul! Holott! Nem mondom neki, mert úgysem hinné el, de épp ellenkező az igazság! A sok-sok évezred alatt amiket megéltem, únos-untalan csak azt tapasztalhattam, hogy a legváratlanabb, legzseniálisabb alkotások - akár tudományos felfedezés legyen, akár költői mű, akár csodálatos regény, akár valami zenemű - az mind-mind a szenvedés hatására születik meg! Az egyszerűen kell ahhoz, hogy kihozza a tehetséget az emberből! Természetesen ha nincs tehetség benne, akkor a szenvedés sem tudja kihozni azt ami ott sincs, de valami egyelőre még meg nem vizsgálta mechanizmus folytán a tehetség nem nyilatkozik meg, ha nincs mellette katalizátornak a szenvedés is! Legalábbis a legelső megnyilatkozásához okvetlenül szükséges a szenvedés, azután már mehet magától a maga útján a tehetség, elválva a szenvedéstől, mint ez az én esetemben is történt: lám, most már hogy varázsló vagyok, jól élek, és most is zseni vagyok, de amikor megszülettem, azután igencsak kellemetlen helyzetekbe keveredtem, szenvedtem, és akkor találtam fel a löpört, sőt, akkor jöttem rá arra is, hogy varázsló vagyok! Tehát ez az én esetemben okvetlenül igaz! És mondtam is az imént ilyesmit Mirjannak, de nem hiszi el – rendben van, magára vessen! Mindenesetre a klónom, Luella, azt hiszem ennél nyomorúságosabb helyre nemigen születhetett volna meg, s ez azt jelenti, hogy biztosítottam a számára a lehető legnagyobb körülményeket ami csak egyáltalán lehetséges ahhoz, hogy a benne rejtőző legigazibb Kajjám-képességek a maguk földöntúli, éteri tisztaságukban mielőbb megnyilatkozhassanak!

De hát logikus is hogy ilyen csodálatos életet biztosítottam a számára. Ennek így kellett lenni, ez volt igazán a minimum amit e leány elvárhatott tőlem, elvégre bizonyos értelemben mégiscsak én vagyok egyszemélyben apja is és édesanyja is, márpedig én, Kajjám, gondos szü-

lő vagyok! Elvégre ki más is lehetne a leggondosabb, legszeretőbb szülő, ha nem épp én, a csodálatos Kajjám?!

2. fejezet: A jégkirálynő csókja

A kis Luella egyetlen szempontból határozottan különösen született: anyjának egyáltalán nem fájt semennyire sem a szülés! Erre Kajjám és Mirjan ügyelt a távolból, mindenféle mágikus praktikák révén. Csakúgy természetesen Pjanga esetében is. Megegyeztek egymással abban, hogy bár a későbbiekben nem avatkoznak bele klónjaik életébe, de a szülést amennyire csak lehet megkönnyítik az anyáknak. Azok egyrészt megérdemlik ezt, ha már úgylátó be vannak csapva mert nem a saját gyermekeiket szülik meg! Különösen Mirjan gondolta úgy, hogy elég annyira becsapni a nőket hogy kilenc hónapon át egyre nehezedő hassal járnak egy olyan magzat miatt, akiben egyetlen morzsányi génjük, tulajdonságuk sincs, ezen nem segíthetnek, de akkor legalább a szülés legyen könnyű!

Másrészt az is indokolta ezt, hogy így volt a legbiztonságosabb a magzatoknak is, hogy meg nem sérülnek a szüléskor, hiszen régen rossz az a gyereknek is, ha az anyának erőlködni kell esetleg, és úgy nyomják ki belőle a gyereket! És még az is megtörténhetett volna, hogy mondjuk az egyik anyának könnyen megy a szülés, a másiknak nehezen, pedig ez nem a klónok jelleméből, képességeiből következik, csak az anyák eltérő adottságaiból. Ez pedig megsértette volna Kajjám és Mirjan közösen felállított versenyszabályait, miszerint a két gyermeknek egyenlő indulási feltételeket teremtenek, illetve e feltételek csak annyiból lehetnek eltérőek, amennyiben egyikük - Kajjám vagy Mirjan - akarja ezt, és a másik fogadó fél ebbe beleegyezik. Emiatt voltak eltérőek az anyagi körülményeik is. De se Mirjan, se Kajjám nem akarta a maga mását egészségügyi kockázatoknak kitenni már a születésnél.

Tehát a legnagyobb egyetértésben megtették mindent titokban a születés megkönnyítésére mindegyik anyánál, márpedig az ő segítségük igazán nem volt megvetendő! Kajjám ügyelt Dzsua-ra, Mirjan pedig Zisura, tehát mindegyikük arra az anyára, aki a maga klónját szülte. És most Kajjám igyekezett minden tőle telhetőt megtenni a jó ügy érdekében! Dzsua már hat alkalommal szült korábban, de soha még olyan kevés gondot nem jelentett a számára a szülés mint amikor Luella jött ki belőle. Fájjást semmit nem érzett, sőt, soha a terhessége alatt még olyan remekül nem érezte magát mint épp akkor, a döntő pillanatok előtti órában. Már-már aggódott, hogy mi lesz mert nem jönnek a fájások – aztán egyszercsak elfolyt a magzatvíz, s rögvést már csusszant is ki belőle a gyermek, s annyira nem számított a gyerek jöttére, annyira nem volt semmi jele a kijövetelnek, hogy bizony a kis Luellára senki nem számított épp akkor, mert Kajjám annyira jó közérzetet bocsátott az anyára, hogy Dzsua meg volt róla győződve, hogy a szülés még odébb lesz talán néhány órával is. Emiatt nem is feküdt, hanem tett néhány lépésnyi sétát a szobában. S ekkor folyt el a magzatvíz, de mire ezt Dzsua észrevette, már csusszant is ki a gyerek, de még ezt sem vette észre, csak abból, hogy Luella feje koppan a padlón... Azaz, nem is a padlón, hanem az ott heverő macskára esett, és annak hátáról csusszant a padlóra. Ha nem így esik, valószínűleg meg is hal rögvést. Luella tehát nem Kajjámnak köszönhetette az életét, hanem a macskának.

Igen, Kajjám túlteljesítette szülésziorvosi feladatait. Annyira csillapított minden fájdalmat és érzést Dzsua-ban, hogy épp ellenkező hatást ért el mint amit akart, és bizony pontosan az ő megkímélni szándékozott klónjának lett kellemetlensége belőle!

Szerencsére valóban csak némi futó kellemetlensége. Nem tört be a gyermek feje, ami kész csoda volt, habár Mirjan később azt mondta Kajjámnak, ő ezen nem csodálkozik, mert Kajjám mindig keményfejú volt, biztos nőként is az...

Egyetlen szempontból azonban szerencsés volt Luella e világrajövetele. Bármilyen furcsaságot is tett vagy beszélt később, anyja egyszerűen arra magyarázta ezt, hogy nem csoda, mert szegény kislánya már a születésénél ütődött lett! Holott Luella természetesen tökéletesen normális volt, amennyire ez egy Kajjám-származéktól elvárható.

Vagyis semennyire.

Luella nem panaszkodhatott a külsejére. Már kislánként, sőt, pólyásként is szép volt, fején hosszú, majdnem derékig érő sötétbarna haját viselt, ami egészen megigézte a falusiakat, a lulmannoliak ugyanis csaknem kizárólag szőkek, a férfiak is és a nők is! És ez már amiatt is csodálatos volt, mert Kajjám bizony még kisgyermekkorában, amikor még nem volt varázsló, akkor sem volt hosszú hajú! Úgy látszik mégis számított valamit az, hogy kicserélték azt az Y kromoszómát!

Igaz viszont az is, hogy volt e szépségnek egy hiányossága: bizony „keleties” volt a fogsora! Ez azt jelentette, hogy a felső fogsorában, elöl, a két metszőfog igen szélesre terebélyesedett! Igazi „kapafogak” voltak ezek. Az efajta fogazatot Kajjám nevezte el keletiesnek, mert észrevette, hogy általában a keleti népekre jellemző. És valóban ilyen volt Kajjám foga gyermekkorában. Később aztán ez neki semmi gondot nem jelentett, hisz varázslóként szabadon változtathatta a külsejét. Luella ezt természetesen nem tehetett... Igaz, kislánként még inkább helyes is volt amikor huncutul mosolyogva kivillant e két fogacska a szájából, de anyja már jóelőre sápítózott, hogy felnőtt nőként egyáltalán nem mutat majd szépen vele! Főleg mert nemcsak nagy volt a két kapafoga, de ezek közt tekintélyes hézag is volt, mondták is róla, hogy „a két fogad közt tíz perc szünet van!”

De hát az még odébb volt, és egyéb dolgokat illetően eléggé szép kislányka volt Luella. Habár meglehetősen girnyó... És Kajjám tudta hogy ebben is rá hasonlít – ugyan ki másra?! – mert ő sem volt valami erős gyermek. Enyhénszólva...

Mindez persze nem derült ki rögvést a születés után.

Különben nemcsak a szülés, de már a teherbe esés is igencsak meglepte Dzsuaát. Ő ugyanis rendszeresen itta azt a főzetet, amit széles körben használtak Lulmannolban a nem kívánt terhesség megelőzésére. Naná hogy itta, muszáj volt neki, hogy ne szüljön állandóan, úgy, hogy azt sem tudja ki a gyermek apja – márpedig ezt egy örömlány igazán nem tudhatja! Igaz hogy eddig már hatszor szült, de ebből négy alkalommal úgy, hogy biztosan tudhatta hogy Albe, a férje az apa, mert olyankor nem fogadott más férfiakat, mert valamiért épp jobban éltek. A másik két alkalom ugyan nem ilyen volt, de ezeket a gyerekeket Albe nem is akarta felnevelni, tehát elemésztette őket rögvést születésük után. Mondta most is, hogy megteszi ha Dzsua fiút szül, mert nem kockáztatja hogy nehezen megteremtett kicsiny vagyonkája egy fattyúra szálljon! De hát Luella ugye leánként érkezett...

Még így is vita volt arról, életben maradjon-e. Végül úgy döntöttek, hogy felnevelik, hiszen csak lány, s jó lesz majd arra hogy besegítsen Dzsuaának az örömlányi munkába ha nagyobb lesz, sőt, addigra Dzsua jórészt ki is öregedik majd abból a korból, hogy ezt tehesse. S így legalább nem két nővére kell hogy kurvává váljon, akikről Albe biztosan tudta hogy tőle vannak. Mert Luelát nem ismerte el a maga gyermekének. És bár véletlen volt, de ebben még igaza is volt!

Mindenesetre ez már eleve jelezte, hogy a kis leány-Kajjámnak a megérkezése sem volt épenséggel szerencsés, semmiféle szempontból. Mert apja nem szerette, nem ismerte el leányának, ezt el is mondta, s emiatt két nővére és két bátyja is fattyúnak tekintették. Holott erről ő igazán mit sem tehetett! Erről - ha valóban fattyú lett volna és nem Kajjámék mesterkedése - egyedül Dzsua, az anyja tehetett volna, a ringyó-munka miatt! Viszont érdekes módon, Dzsua ha nem is mondható hogy kifejezetten szerette volna Luelát, de legalábbis sokkal megértőbben viszonyult hozzá mint akár a férje, akár Luella testvérei. Ennek oka az volt, hogy Dzsuaát némi lelkiismeretfurdalás kínozza, amiért olyan „pottyantós” módon szülte a kislányt, majdnem a halálát okozva ezzel. És meggyőződése volt, hogy a leány számos furcsasága ennek, az ő hanyagságának köszönhető.

Kajjám azt hitte, leány-önmaga későn kezd majd el beszélni, mert ő maga kisfiúként soká nem szólalt meg. Elfeledkezett azonban valamiről: ő nem amiatt nem szólalt meg mert hülye lett volna ehhez, hanem mert úgy ítélte meg már olyan fiatalon, hogy környezete nem méltó rá, hogy az ő nagyszerűsége megossza másokkal gondolatait! Ebből a szempontból azonban Luella másképp vélekedett. Nem mintha nem derült volna ki hamar, hogy ő is igencsak sokra tartja magát, ellenben épp ahhoz hogy mindenkivel közölje hogy ő mekkora remek ember is, ehhez szükséges volt a beszéd!

És így történhetett meg, hogy fejreesés ide vagy oda, de Luella már egy esztendősen nemhogy folyékonyan beszélt, de olyan felnőttesen, ahogyan talán a legfelnöttebb felnöttek sem! Hiába, a Kajjám-agy úgy látszik mégsem akármilyen agyberendezés! Luella egyszerűen bármit képes volt megjegyezni egy szempillantás alatt, és rendkívül ritka volt hogy kétszer kelljen mondani neki valamit!

Sajnos, nemcsak a gyermekek számára elfogadható szavakat jegyezte meg, de a csúnya szavakat is...

Történt is ezzel kapcsolatban egy roppantul sajnálatos esemény, amikor Luella még két esztendősen sem volt.

Úgy esett a dolog, hogy a falusi kisgyerekek gyakorta játszódtak együtt. Luelát természetesen egyik nővére felügyeletére bízták. Nem mintha Luella nem bírt volna tökéletesen járni-kelni, igen hamar elsajátította a helyváltoztatás emberhez méltó módját – hanem épp emiatt! Luella ugyanis igen virgonc kölyök lett, néha alig bírták megtalálni, egyszer majdnem felfalta őt az anyakoca, mert besettenkedett hozzá, nem törődve a mocsokkal, és meghúzgálta a kismalacok farkát. Egyszer a kakas csípkedte össze, mert a padlásra mászott, és a tyúkokat kergette, nosza, a kakas meg őt kezdte el kergetni, és jól helyben hagyta Luella fenekét. Egyszer pedig addig ugrált az udvari vécé deszkáján, élvezve hogy az milyen jópofán recseg, hogy beszakadt alatta, és így majdnem belefulladt a...

Ilyen előzmények után dehogyis engedték el őt felügyelet nélkül!

Na de a felügyeletnek is megvolt a fonákja. Mert így akarva-akaratlanul olyan beszédet hallhatott, ami még nagylányoknak sem való a felnöttek szerint, nemhogy olyasféle gyerekeknek mint ő, aki alig volt több mint egy nagyobbacska csecsemő!

Egyik nap tehát, amint egyedül maradt a szüleivel, megkérdezte:

—Apuci, mit jelent az a szó, hogy faszf?

Csak azért nem kapott pofont, mert kétéveseket általában nem szoktak ütni-verni még Lulmannolban sem. Ellenben apja tekintete igencsak zordonra vált.

—Hol hallottad ezt a szót?! - kérdezte kis hallgatás után.

—Az utcán. Ma délután!

—Kitől?!

—Hát a többi gyerektől.

—És nem tudod hogy mit jelent?

—Nem. Igazán disznóság pedig, kérdeztem, de nem mondták meg, csak nevettek rajtam! Még a nővéreim is! Nem válaszoltak! Nekem, Luelának! Mintha nem tudnák, hogy én vagyok a legcsodálatosabb nő, aki valaha is...

—Elég legyen ebből! - szolt közbe zordonul Albe. —Utálom ezt az öntömjénezést! Gyűlölöm amikor ilyen beképzelt vagy!

—Jól van na, nem szólok én egy büdös kukkot sem, de mit jelent az, hogy faszf?! Hát hogy tanuljak meg így rendesen beszélni, ha meg sem magyarázzák nekem, hogy mit jelent egyik meg másik szó?!

Albe arra gondolt, még tiszta szerencse hogy volt annyi tisztesség a gyerekekben, hogy ha már csúnyán is beszélnek Luella előtt, legalább nem mondják meg e szó jelentését! S így szolt:

—Az azt jelenti, hogy fogas! Csak tudod, ez, izé... ez különleges nyelven van mondva, egy nagyon ősi nyelven, amit még régen beszéltek az emberek!

Albe úgy vélte, ez esetben megengedhető a kegyes csalás, a hazugság. Végülis a gyerekeknek gyakran mondanak meséket is, és azok sem igazak! Ha abból nem lesz bajuk, ebből sem, majd sokkal később, évek múlva ráér megtudni e szó igazi jelentését!

Luela meg is nyugodott ebben, de másnap ezzel a kérdéssel támadta le őket:

—Apuci, mit jelent az a szó, hogy picasa?

Olyan ártatlan arccal kérdezte, hogy lehetetlen volt haragudni rá. Kiderült, ezt is az utcán hallotta a gyerekektől.

—Az lányom azt jelenti, hogy szoba! - válaszolta neki gyorsan Albe, legyintve egyet, hogy ezzel is jelezze, nincs nagy jelentősége a dolognak. Nehogy Luela olyan nagyon fontosnak tartsa ezt a szót.

—Ez is azon az ősi nyelven van? - erősködött Luela.

—Igen, igen, természetesen, hagyj már békén, fontosabb dolgom van nekem annál, hogy ezzel foglalkozzam!

Luela hagyta magát lerázni apjáról, de harmadnap ezt kérdezte:

—És az mit jelent, hogy pina?

—Ezt is az utcán hallottad?

—Hol másutt?! Úgy látom ott lehet megtanulni a legjobban beszélni! Apuci, idehaza miért nem beszélünk azon az ősi nyelven, az olyan jópofa!

—Hát mert, izé... ezt már manapság csak kevesen értik!

—Te nem érted, csak a nővéreim meg a bátyáim?

—Tőlük hallottad?

—Igen, igen, ők egészen kiválóan beszélnek ezen a nyelven! - fecsegte Luela, miközben idősebb testvérei pirulva ültek a helyükön. És behúzták a nyakukat, úgy pislogtak apjukra, aki dühösen szemlélte őket.

—Tudod Luela, azért nem mindenki ismeri ám ezt a nyelvet, és nem való úgy beszélni, amit nem mindenki ért!

—Aha, de én érteni akarom! Mit jelent az, hogy pina?

—Azt hogy kabát, és elég legyen, mára vége a nyelvoktatásnak!

Ennyiben is maradt a dolog, és Luela egyelőre nem hallott több csúnya szót, talán azért, mert apja Luela jelenléte nélkül alaposan elbeszélgetett a testvéreivel, s azok ennek cseppet sem örültek, mert e beszélgetésnek a tanúja volt egy főzőkanál is. Ám a dolog mégsem maradt annyiban, mert egy hónap sem telt el, és vendégek érkeztek hozzájuk!

Különben nem akármilyen vendégek. Nem volt jellemző rájuk a vendégfogadás, mert hisz nagyon szegények voltak. Csakhogy úgy nézett ki, nagy szerencse készülődik nekik, mert a bíró cselédje meghalt, s a bíró úgy döntött hogy új cseléd kell nekik, aki teljes ellátást kapna, ott élne náluk, és még fizetség is dukálna neki! De mert nem is valami bányarémet akart cselédnek, úgy döntött hogy hátha Albe valamelyik idősebb lánya megfelelne neki, tudta ugyanis hogy e lányok meglehetősen jóképűek, Albéék szegények is, igen szegények, tehát nem is kérnének sok pénzt, s talán olyan hátsó gondolata is volt a bírónak, hogy egy ringyó leánya nem nagyon ellenkezne, ha alkalmanként egyéb szolgálataira is igényt tartana akár ő, akár a fia! Említette tehát az ügyet Albénak, Albe igen-igen boldog volt; erre azt mondta neki a bíró, hogy holnap délután ellátogat hozzájuk, megbeszélni a részleteket, s hogy kiválassza, melyik leány is legyen a szerencsés!

Nagy volt a készülődés tehát Albéék házában, amit csak lehetett megtettek hogy kinézzenek valahogy, ők maguk is és a ház is, mondhatni hogy talán még a kutyát-macskát is megfésülték e jeles alkalomra! Luelának is adtak szép, tiszta ruhát, s mondták neki, hogy ő még nagyon kicsi, tehát lehetőleg ne lábatlankodjon a közelben ha megjön a jeles vendég, akitől oly sok jót várnak!

Luela ezt meg is ígérte, de persze nem bírt a kíváncsiságával! Állandóan az ajtóban leskelődött, hogy jön-e már a bíró! De a szülei ezt észrevették, s felzárták a padlásra!

Luela ott mortyogott, dúlt-fúlt magában. Nem tetszett neki az ügy, pedig most nem is éltek itt kakasok. De aztán segített magán: lyukat fúrt a nádtetőbe, s onnan nézdegélt ki. Innen ki-

válóan láthatta majdnem az egész falut, mert a házuk magasabban állt mint szinte bármelyik, ugyanis közel esett a hegyekhez.

S pár pillanat múlva látta is, hogy jön a bíró, szépen kiöltözve az is, sőt, jön utána a felesége és az idősebbik fia is!

S azt tudta Luella, hogy a bíró, az nem akárki ám! És ellenállhatatlan vágy fogta el, hogy bebizonyítsa ennek az előkelő, művelt úrnak, hogy ő, Luella nem akárki! Hogy milyen okos!

Igenám, de ehhez le kellett jönnie a padlásról! Nosza, megtalálta ennek a módját! Most tavasz volt, tehát nem tüzeltek a kemencében, bár odakint még néha hideg szél fújt. És ráadásul ha szegények voltak is, de a házuk nem volt kimondottan kicsi: két szoba is volt benne, köztük a konyhával, és volt kemence mindegyik szobában!

Azt tudta hogy a szülei melyik szobában vannak; odalépett hát a másik kemence kéményéhez, összeszedte minden bátorságát, és a fenekével előre beleereszkedett a kéménybe. Majd elengedte a kéménylyuk falát...

Sejtette hogy nem üti meg nagyon magát, mert vastag hamurétegre pottyan. Így is történt. Ettől függetlenül félt, de megtette, amit, úgy vélte, tennie kell. Hogy is ne, hiszen ettől függ hogy végre valaki lássa az ő nagyszerűségét, elismerjék a tudását!

Olyan koszosan jött ki a kemencéből, hogy szinte négernek tetszett, de nem bánta. Sőt, eszébe sem jutott a külsejével törődni. Észre sem vette, hogy nincs illendően öltözve! Amúgy szutykosan a kapuhoz rohant...

Azon át épp akkor léptek be a bíróék. Elképedve néztek a kormos jelenésre, amint elébük toppant, mint valami erdei manó. Akkoriban a parasztyerekek éppenséggel nem voltak a tisztaság csúcsainak nevezhetőek, de Luella e pillanatban minden elképzelhető koszosági szinten messze túltett.

És égett a vágytól hogy bebizonyítsa, ő mennyire okos. Hogy miket tud. El volt szánva rá, hogy kifejezetten választékos lesz.

Amint tehát a bíróék megtorpantak, és csodálkozva pislogtak e mozgó koromkupacra, megszólalt:

—Kedves vendégek, kérem érezzék otthon magukat! Lépjenek be a konyhába, akasszák a faszunkra a pinájukat, azután menjenek a picsába!

Elmondhatatlan hogy mekkora botrány tört ki Luella szavaira! A bíróné felháborodottan kiabált hogy mit képzél ez a rusnya kis kölyök, hogy beszél vele, a bíró elkapta Luellát és elfenekelte, bár később megbánta, mert a szép tavaszi kabátja csupa korom és hamu lett. Aztán Luellát megverte a saját apja is, és később még mindegyik nővére is, mert a bíró úgy döntött hogy ilyen családból nem választ cselédet magának. Albe hiába magyarázgatta neki hogy ő semmiről sem tehet, a bíró azt mondta, hogy a gyerekszáj mindig igazat mond, és neki nem kell senki onnan, ahol ilyen beszédre nevelik a gyerekeket! Mert ez még akkor is túlzás, figyelembe véve Luella életkorát, ha tudván tudja hogy az anyja egy kurva! Mert ha kurva is, de akkor viselje a maga választotta sorsot kellő szégyenkezéssel, s ne teregesse ki a szennyes életét ország-világ elé már a gyermekei beszédével is!

És Luella csak hüppögött és a világ igazságtalanságán kesergett. Ő igazán csak jót akart! Legfeljebb azt lehetett a szemére vetni - úgy gondolta - hogy koszos volt. De még ez is inkább a szülei hibája, minek zárták a padlásra! Hanem ami a csúnya szavakat illeti - hát kérem, ami sok, az sok! Ő nem tudhatta hogy hazudnak neki! Ő csak azt mondta, amire tanították! Ő csak választékos, míves beszédű akart lenni!

Bár eddigre már megmagyarázták neki e szavak igazi jelentését, már amiatt is hogy többé ne használja őket, de Luella megharagudott az egész rokonságára, és igazából soha többé nem is bocsátott meg szívből nekik. Neki is az lett a véleménye róluk mint a bírónak, csak merőben más okból: nem tisztességes emberek, mert nem tisztességesek azok, akik hazudnak egy gyermeknek, sőt, utána még meg is verik, megverik, büntetésből azért, mert ők a szülők hazudtak neki! Hát milyen világ ez, hová született ő, kérem szépen?!

Egyetlen öröme az volt, miközben sajgó fenekét gyógyítgatta, hogy legalább a nővérei nem kapták meg a cselédi szolgálatot. Nagyon helyes, meg is érdemlik hogy lemaradjanak a jóról,

mert miért is hazudtak neki! Igaz, tulajdonképpen apja hazudott neki, de utána azok nem súgták meg neki az igazat! Tehát bűnösök, bűnhődjenek csak mindannyian!

Ettől a pillanattól kezdett Luella érdeklődése két, egymástól meglehetősen eltérő irányba szét-ágazni. Egyrészt elfordult a valóságtól, s mindinkább a meséknek kezdett el élni. A mesék világát sokkal szebbnek tartotta ugyanis mint a való világot. Nem mintha a mesékben ne lett volna szörnyűség épp elég – de ott mindig az igazság győz! S ez nagyon tetszett Luelának. Állandóan csak azért nyaggatta a rokonait, a betérő szomszédokat, ismerősöket, minden falubelit akivel csak találkozott, hogy meséljenek már neki!

Megtette még azt is, hogy amikor javában anyján szorgoskodott valamelyik fizetővendég, váratlanul berontott oda, és szemére hányta anyjának, hogy megígérte hogy mesél neki este, és már igencsak késő este van, s még mindig nem mondta el a megígért mesét!

Ez igen kényelmetlen volt édesanyjának, de még a vendégnek is. Mégsem kislányok szeme előtt akarta lebonyolítani ezt a vágyügyletet, ugyebár... és Luella még meg is kérdezte, hogy mit csinálnak!

Anyja ezt nem mondta meg neki, azt mondta csak hogy játszanak, de erre természetesen Luella is azonnal játszani akart... igen nehéz volt kimagyarázkodni előtte! Végül nem is sikerült, csak úgy, hogy nyersen közölték vele az igazat. Szerencsére ezután Luella jódarabig nem érdeklődött a nemiség dolgai felől.

Igaz viszont, hogy azt észrevette hogy a megjelenése kellemetlen volt a vendégnek. S amikor egy alkalommal a bíró fiát látta feléjük közeledni, elhatározta hogy bosszút áll. Úgy gondolta ugyanis, az őt ért sérelem, amiért megverték a csúnya beszéd miatt, jelentős részben a bíróék bűne is, hiszen azok felháborodtak, ahelyett hogy megértették és értékelték volna az ő jó szándékát! S mert sejtette hogy a bíró fia is azt a fura lihegős játékot akarja játszani az anyjával, emiatt besurrant a szobába, s elbújt az ágy alatt, sőt, még bevitte oda magával a siklóki-gyót is, amit két nappal előbb fogott a patakparton. Tetszett neki, mert látta már korábban hogy a lányok általában félnek a kígyótól. No, ha ők félnek, akkor ő, Luella nem fél! És fogott egy kígyót. Természetesen nem tudta megkülönböztetni még egymástól a kígyókat, simán megfoghatott volna egy viperát is, de hát szerencséje volt. De mert így a kígyó nem volt elég féltelmes szerinte, ezért összekevert egy kis mézzel vörös téglaport, s e csirizzel befestette a kígyó fejét, hogy még vadabbul nézzen ki.

Nemsokára valóban megérkezett anyja, levetkőzött, bebújt az ágyba, jött a bírófi is, az is bebújt alá, s maga fölött hallotta Luella, hogy megkezdődött az, amit ő csak így nevezett el magában: emeletes embert játszanak.

Ekkor Luella az ágy láb felőli végén óvatosan kidugta a karját, és bedugta a kígyót a takaró alá. Ezután csendben maradt, és várta a fejleményeket. Bízott benne hogy őt nem veszik észre, mert úgy gondolta, ilyenkor a felnőttek nagyonis csak egymásra és a pisilőjükre figyelnek.

Hát őt valóban nem vették észre, de a kígyó jelenléte igazán nem sokáig kerülte el a figyelmüket, és lett hamarosan akkora sikoltozás és kiabálás a dologból, hogy még soha, és Luella fenemód élvezte hogy mennyire bosszút állt! A kígyóra ráadásul véletlenül rákönyökölt a bíró fia, erre a kígyó beleharapott a mutatóujjába, s ez nagyon fájdalmas volt, igaz, legalább nem volt mérges a harapása... de a fiú halottsápadt lett, mert azt hitte hogy mindjárt vége, nem ismerte fel a siklót a kígyóban, mert megijesztette a vörösre festett feje! És előkapta a kését, és egy csapásra levágta az ujját vele, hogy megakadályozza a méreg felszívódását. Luella édesanyja pedig kisebb szívinfarktust kapott, amiből csak hetek múlva épült fel, úgy-ahogy, de ezután valahányszor csak kissé is megerőltette magát, mindig nagyon lihegett, és le kellett ülnie, hogy erőt gyűjtsön.

Luelát nem találták meg az ágy alatt, de így is elfenekelték, méghozzá iszonyú alaposan, mert a kígyót végülis agyonütötték, megállapították róla hogy csak a feje festett, és mindenki Luelára gyanakodott. Ráadásul jogosan...

Luella csak azzal védekezett, hogy a bíró fia megérdemelte, különben is, de főleg így, hogy mindig este jön hozzájuk, s emiatt rendszeresen megfosztja őt a mesétől! Mert apja sosem me-

sél neki, anyja pedig csak akkor, ha nincs vendége! Ő, Luella, tehát csak a jogait védte! Reméli, a bíró fia nem jön többet hozzájuk!

Hát nem is jött, az biztos... és ezzel sok bevételtől estek el...

Ami pedig a mesélést illeti, anyja jódarabig nem mesélt neki. De Luella csak vállat vont hetykén:

—Úgyis mindig csak a régi meséket mondja el anyukám, és az nem az igazi, mert mindre emlékszem! Újakat akarok hallani, újakat, újakat, újakat!

—Nem tudunk már új meséket, és különben sem érdemelsz semmiféle meséket, régieket sem, nemhogy újakat! Rossz vagy, gonosz vagy, meg kellett volna öljelek gyerekkorodban! - rivallt rá apja, és megpofozta.

Igenám, de Luellával nem lehetett bírni, s ezentúl azt vette szokásba, hogy a kapu környékén leskelődött, s ha jött anyjához valaki, akkor állandóan azzal nyaggatta, hogy mondjon neki meséket. A férfiak természetesen nem azért jártak anyjához hogy egy kislánynak meséket mondjanak, egészen más, sokkal felnőttesebb dologgal óhajtottak foglalkozni... De nagyon hamar megtanulták, hogy ez a csöppnyi leány iszonyatos zsarnok, és jócska veszélyt jelent rájuk! Nagyon hamar megtanulták, hogy Luella jóindulatát ajánlatos kiérdemelniük! Ugyanis amikor néhány vendég elkergette Luellát, meglehetősen durva szavakkal, az egyik még meg is ütötte, akkor Luella kitalálta, hogy amikor egy-egy neki ellenszenves vendég jött hozzájuk, akkor kiszaladt az utcára, végigszaladt az falun, és torka szakadtából kezdte kiabálni, hogy ez meg az a férfi épp most játszik a mamájával emeletes embert! S aki megkérdezte tőle, mi az hogy „emeletes ember”, annak készségesen elmagyarázta, hogy az azt a lihegős játékot jelenti, s a végképp értetlen alakoknak megmondta annak a tevékenységnek az egyszavas, durva nevét is, amit jól ismert eddigre.

Na már most, hiába tudta mindenki, hogy Luella anyja egy ringyó, de a férfiak nagyon nem ragaszkodtak hozzá, hogy egy három-négy éves gyermek kikiabálja név szerint hogy melyikük mikor élvezkedik e kislány anyukájával! Pláne mert némelyek titokban jártak oda, hiszen sokuknak volt felesége vagy akár menyasszonya is! De Luella épp ezzel élt vissza, és mondta, hogy ha nem mesélnék neki alkalmanként egy-egy szép és jó hosszú mesét, akkor ő ezt bizony megteszi, még akkor is ha megverik! Neki joga van a meséihez!

Ennek nem is lehetett más következménye, csak az, hogy némely férfiak behódoltak a kislánynak, és meséltek, mások ellenben mindörökre elmaradtak. Tehát ismét lecsökkent Dzsua forgalma!

Komoly veszély leselkedett a házra, ennek fele sem volt tréfa: ha Luella tovább folytatja e tevékenységét, előbb-utóbb még tisztességes életmódot kényszerít rá édesanyjára! Ezt tulajdonképpen talán Luella apja sem bánta volna, talán még maga Dzsua sem – de akkor miből élnek ezentúl meg?!

Ráadásul alig múlt négy esztendő Luella, már más miatt is nyaggatta őket: hogy tanítsanak neki idegen nyelveket! De nem ám úgy mint régen, csalással, hogy a csúnya szavakat mindenféle nem valóságos jelentéssel ruházzák fel, hanem mindenféle valóságos idegen nyelveket akart tudni! Most már azért is ostromolta a vendégeket, hogy mondjanak neki olyan szavakat, amiket hallottak itt-ott jártukban, távoli városokban, idegen emberektől! De meg is fenyegette őket, hogy ha kiderül, hogy hazudnak neki, akkor elhíreszteli róluk, hogy nemcsak az anyját, de még a tehenüket is megizélték! Sőt, még őt Luellát is!

—És mindenki hinni fog nekem - feszítette ki a mellét büszkén, habár még semmi nem nőtt neki ott - mert olyan kicsi vagyok!

Muszáj volt tehát kitalálni valamit a szüleinek! S ki is találtak. Egy nap pedig ennek szellemében ezt mondta Luellának az édesapja:

—Idefigyelj te örült nőtényördög! Egyszerűen nem tud már senki sem új meséket a faluban, és nem vagyunk tudós emberek sem, hogy mindenféle kiejthetetlen barbár nyelveket ismerjünk! De kössünk egyezséget! Ha megígéred - és be is tartod! - hogy ezentúl nem kötözködj a vendégekkel, de még velem, anyáddal és testvéreiddel sem, tehát békét hagysz nekünk a mesélés miatt, meg a nyelvek miatt is, akkor ezentúl biztosítva lesz a számodra hogy megtudj minden mesét, amit csak messze földön ismernek!

—Hogyan?!

—Úgy, hogy él egy írnok a faluban, Makeo úr, és van annak egy tíz éves fia is, és ez a fiú úgy gyakorolja az írást, hogy minden mesét, verset, mondat, legendát amit csak hallott valahol, leír magának! Mert ez érdekesebb neki mint unalmas szövegeket másolgatni! Na és megegyeztem az apjával, hogy ez a fiú naponta felolvas neked egy mesét, és ez jó soká elég lesz! Sőt, azt hallottam, hogy ez a fiú két idegen nyelven is beszél valamennyire, tőle aztán tanulhatsz elég idegen szót, még meg is unod!

Luela meg sem kérdezte hogy miként érték ezt el a szülei – úgy különben, ez hamar kiderült, hogy anyja heti egy alkalommal ingyen Makeo úr rendelkezésére állt. De ez nem érdekelte.

Betartotta az ígéretét, egyszerűen mert annyira sokkal érdekesebb meséket tudott Zagor, Makeo úr fia. Mellesleg, Makeót csak a falusiak szólították úrnak, mert a nemesek Lulmannolban nemigen becsülték kutyába sem az írnokokat...

És Zagor eleinte nem nagyon vette szívesen, hogy ennek a rongyos, erőszakos csöppségnek kell mesélgetnie. Abban a korban volt, amikor a gyerekek még nem nagyon érdeklődnek a lányok után, megvetik inkább őket, még a magakorabelieket is, hát még az ilyen kicsiket! De ha mégis érdeklődött a lányok után nagynéha, akkor is azokon akadt meg a szeme, akiken már látszott némi bögyösödés, nem ilyen négyévesformákon! És a mesélésből nem is neki származott haszna, hanem apjának!

Tehát szigorúan tartotta magát ahhoz, eleinte, hogy naponta csak egyetlenegy mesét olvas fel Luelának.

De hát Luela, az tulajdonképpen Kajjám volt! Nem hagyta ő magát! Az első három alkalom telt csak el úgy, ahogy azt Zagor képzelte, s ezután máris azt kérdezte, mik azok az apró bogárrajzok a könyvben! Miért nem őt nézi mesélés közben, miért ezeket a rajzokat!

Erre Zagor megmagyarázta nagy fölényesen, hogy ezek nem bogárrajzok, hanem betűk. És hogy ő azért nézi a könyvet mert olvas!

—Persze ezt ti, pisás lányok, úgysem tudjátok megtanulni! - hencegett. —Mi férfiak sokkal okosabbak vagyunk!

Ez volt az, amit nem kellett volna mondania! Mert Luela rögvest ezzel vágott vissza:

—Te ezt mennyi idő alatt tanultad meg?!

—Négy év alatt!

—Én megtanulom négy hónap alatt, ha tanítasz rá!

—Az neked úgysem menne, beképzelt kis taknyos!

—Aki mondja!

—Hülye fruska, bújj a seggembe, azt sem tudod mit beszélsz!

—Most mi van, beszartál, fogadni sem mersz, csak a szád nagy?! - kiabálta vissza neki Luela.

—Fogadni akarsz?! Hiszen semmid nincs amibe fogadhatnál!

—Ha nem sikerül, csinálhatod velem is azt, amit apád szokott az anyukámmal!

—Hülyeséget beszélsz, bele se férne a lyukadba, az olyan kicsi!

—Dehogynem, ostoba vagy, ha a te pisilőd képes megduzzadni, akkor az enyém is ki tud tágulni!

—Na jól van, nem bánom, de úgysem fog sikerülni neked! A nők mind hülyék! Tehát figyelj, ez az „a” betű...

—Nono! Nem addig van az! Te mit adsz nekem, ha sikerül?!

—Kinyalhatod a fenekemet! - vigyorgott Zagor.

—Majd mindjárt beléd rúgok! - toporzékolt Luela. —Idefigyelj, ha megtanulom, akkor odaadod nekem az összes mesét, amit eddig leírtál, hogy elolvassam! De örökbe adod oda!

—Tőlem! Úgysem kellene, csak írásgyakorlat mindegyik!

—Akkor kezdjük!

És kiderült, hogy Luela most alaposan melléfogott! Félreismerte a saját képességeit. Mert nem kellett neki nemhogy négy év, még négy hónap sem: négy hét múlva már éppoly folyékonyan olvasott mint akár maga Zagor is, legfeljebb az írás ment neki lassabban, mert azt jóval kevesebbszer gyakorolta. Az ügyetlenül ment neki, egyelőre még csak nagy ákombákom betűkkel. De az olvasására nem panaszkodhatott!

Zagor csak ámult. Ezt nem hitte volna erről a hebrencs hörcsögről! És volt benne annyi tisztesség, hogy ünnepélyesen megkövesse Luelát, s beismerje hogy tévedett, és nem is igaz hogy a nők mind hülyék!

—Á, - legyintett Luella nagylelkűen - nem kell mentegetőznöd, teljesen igazad volt ugyanis, hogy a nők mind hülyék! Tudd meg hogy egyedül én vagyok a kivétel, én ugyanis egyszerűen zseni vagyok! Ne nézz így rám, nem tehetek róla, egyszerűen így születtem és kész! Tudod, anyám leejtett a születésemkor, és olyan szerencsésen pottyantam fejre, hogy azóta lángész vagyok! Van ez így, na! Kár hogy te nem estél a fejed lágyára kicsiként, talán te is zseni lennél akkor most! Na és akkor nézzük, hogy miként is van azokkal a nyelvekkel amiket tudsz?!

De hamar kiderült, hogy Zagor bizony csak néhány szót ismer más idegen nyelvekből, mert apja az, aki tud két nyelvet is majdnem úgy mint a dafnart, de Makeo úr természetesen nem szánta rá az idejét Luella tanítgatására.

Valamit azonban muszáj volt kitalálni, mert Luella alig egyetlen hét alatt „kivégezte”, azaz elolvasta a meséket, amiket Zagor négyéves írásgyakorlása alatt összesen leírt! S lett is találva megoldás Luella bajaira, és a megoldást Zagor találta meg. Zagor, aki amilyen fölényesen beszélt vele korábban, annyira a barátja lett eddigre, alig két hónappal azután hogy találkozott vele. Teljesen lenyűgözte, elkápráztatta ugyanis, hogy ez a földből alig kilátszó kislányvakarék milyen eszes!

Ugyanakkor nem tagadhatta, neki is kellemes Luella társaságában lenni. Élvezte, hogy taníthat! Hogy okosnak érezheti magát! Életében először érezte hogy tud valamit, amit más nem! S emiatt még kortársai, a többi fiú gúnyolódásait is elviselte, aki azzal cukkolták, hogy bele-szerelmesedett egy kurva lányába, aki ráadásul akkora, hogy seggdugasznak is kicsi lenne neki!

Zagor nem nagyon törődött ezzel. Ha a nemesek nem sokra becsülték is az írkokokat, azért a falusiak közt nagy úr volt az mégis, és Zagor tudta, ha felnő, sokkal különb élete lesz mint a többi fiúnak. Ez a kiválasztottság érzésével töltötte el őt, bár olyan büszke és beképzelt egyáltalán nem lett emiatt mint Kajjám vagy Luella.

S egy nap bámulatra méltó ajándékot hozott Luelának! Két könyvet, és néhány újságot. De milyen könyvek és újságok voltak ezek!

A nyomtatást ismerték már Lulmannolban is eddigre. De nagyon kevés nyomtatott mű született, ami mégis, azok többnyire vallásos irományok. És kéziszótóban nyomták a lapokat. Hanem ezek... ezek az újságok színes fényképeket is tartalmaztak! És a könyvek olyan apró betűkkel nyomottak voltak, hogy olyan picit nemigen voltak képesek előállítani a dafnarok!

—Ez a könyv - mutatott az egyikre Zagor - egy szótár! Csiszi-dafnar ha innen nézzük, s ha megfordítjuk, akkor erről az oldalról kinyitva dafnar-csiszi! Ez a könyv pedig mindenféle tudományos dolog leírását tartalmazza, ezek az újságok pedig mindenféléről szólnak amit ezek a csiszik leírnak magukról minden más népnek, amiket barbároknak tartanak! Tudod, apám egyszer messze délre kellett utazzon egy nagy úr kíséretében, aki ott valamit el akart intézni, és ez a csiszí nép nem ott él ugyan, de voltak követek abban az országban, és időnként osztogatnak mindenkinek efféléket csak úgy, mert olyan gazdagok, és apám is kapott ezekből! Elhoztam neked. Olvasni már tudsz, amint látod, a betűk nagyon hasonlítanak a mieinkhez, csak ez meg ez meg ez más, de iderajzoltam ezek alá hogy melyik mi betűinknek felelnek meg, most már tehát van szótárad, s ezek után ha elég szorgalmasan igyekszel lefordíthatni ezt a másik könyvet és az újságokat, akkor megtanulhatod ezt a nyelvet! Én is belekezdtem még régebben tulajdonképpen, de meguntam mert nagyon lassan ment, habár azt mondják hogy messze délen már majdnem minden művelt ember ismeri ezt a nyelvet. Állítólag ennek a csiszí népnek olyan hajóik vannak, amik majdnem fél kilométer hosszúak, és a csiszik repülni is tudnak!

Több sem kellett erre Luelának! Megvolt a szórakozása, és szorgalmasan kezdett el szótárazni és nyelvet tanulni. Szerencsére Makeo úr nem vette észre a szótár és a többi csiszí prospektus eltűnését. És így történhetett meg, hogy Luella, mire a hetedik évét betöltötte, már szinte folyékonyan írta-olvasta a csiszí nyelvet, sőt, beszélte is, bár ez utóbbit ha hallotta volna egy született csiszí, valószínűleg a fülét befogva menekül, mert a kiejtése iszonyatos volt. De ez

egyrészt nem csoda, mert sosem hallotta e nyelvet senkitől beszélni, másrészt, szerencse hogy épp a csiszít tanulta könyvből, mert a csiszí nyelv szerencsés szerkezetű abból a szempontból, hogy nincsenek benne diftongusok, tehát minden hangot tisztán ejt ki, továbbá hogy szélsőségesen fonetikus a leírása, tehát nincsenek benne olyasféle helyesírási szabályok, mint például az evol nyelvben, ahol még az is megtörténhet, hogy a „víz” jelentésű „fó” szót így írják le: „pheau”. Emiatt ha Luella nem is ejtette egészen jól a csiszí szavakat, de annyira rosszul egyszerűen lehetetlen volt ejtenie, hogy meg ne értsék. De hát egyelőre senki nem is óhajtott vele elbeszélgetni ezen a nyelven!

Luella viszont nagyon élvezte hogy tud valamit, amit körülötte senki más nem! Ez lett az ő titkos nyelve. Kívülről megtanult egy csomó mindent a könyvből és az újságokból. Még olyan szövegeket is, amikről azt sem tudta, hogy mit jelentenek. Azt ellenben nagyonis megértette, hogy a csiszík közt a nők az urak, és ez fenemód tetszett neki, hiszen ő is nő volt!

Egyvalami azonban nagyon nem tetszett neki a csiszíkben: hogy azok semmiben nem hittek, ami nem bizonyíthatóan valóságos. Luella nem a vallást hiányolta a csiszíkben – ő maga például nem hitt istenben, egyszerűen azért nem, mert ellenszenves volt a számára a gondolat, hogy ki legyen szolgáltatva egy annyira felsőbbrendű lény kénye-kedvének. De szívesen ábrándozott mindenféle olyasmikről hogy tündérek, óriások, törpék, manók, elrejtett kincsek, láthatatlan ná tevő gyűrűk, varázsszőnyegek és hasonlók. A csiszík életéből pedig minden efféle hiányzik!

És emiatt, bár még nem volt nyolc esztendő sem, de nekikezdett, hogy írjon ő maga is meséket – méghozzá csiszí nyelven!

Bár se Mirjan, se Kajjám nem kísérté figyelemmel állandóan klónjaik életét a távolból, de időnként csak-csak megkukkolták őket a kristálygömbökön keresztül. És Kajjám igencsak csodálkozott, hogy Luella érdeklődése ennyire irodalmi irányba fejlődött, holott ő Kajjám gyermekkorában sokkal inkább a matematika felé vonzódott! Bizony, még egyáltalán nem tudott varázsolni, de már felfedezte egymaga a kettes számrendszert, sőt a fraktálokat is – ez utóbbiaknak különben később a mágiában is nagy hasznát vette, különböző hatékony talizmánok készítésénél.

De hát az volt az igazság, hogy Luelát senki nem ismertette meg a matematikával. Zagortól megtanulta a négy alapműveletet, a tizedes- és közönséges törtet, ennyi volt Zagor, sőt, Zagor apjának Makeónak az összes tudománya, általában ez egyben minden mást is jelentett amit akkoriban bárki tudott matematika terén Lulmannolban. De már a közönséges törtet is kevesen ismerték. Mondhatni hát hogy Luella kifejezetten művelt nőnek mondhatta magát nemhogy hétévesen, de már hat esztendősen is, mert mindezt már akkor is tudta. És senki még csak nem is említette neki, hogy ami a számokat illeti, lehetséges még sokkal több tudomány is velük kapcsolatban!

Kajjám gyermekkorában saját, jól használható gyorsírást is készített. Luella ezt sem tette meg. De ennek is érthető a magyarázata: Kajjámot apja írnoknak szánta, kellett is írogatnia a kis Kajjámnak időnként ezt-azt, besegítvén apja munkájába. Érthető hogy érdeklődése, amit még lustasága is ösztönzött, arra sarkallta hogy igyekezzék megkönnyíteni a maga dolgát, hogy a leirandókat kevesebb munkával jegyezze le. De Luelát senki nem szánta írnoknak, fel sem merült senkiben sem, hogy egy lány írnok is lehet!

Luella érdeklődése tehát más irányba fordult. Ehhez a legelső ösztönzést apja adta neki, amikor becsapta a csúnya szavak jelentésével kapcsolatban. Azóta egyfolytában az járt Luella eszében, hogy milyen érdekes is, hogy vannak más nyelvek a világban! És aztán a csiszí szótár segítségével talált magának olyan nyelvet, amit a környezetében senki nem ismert, ennek megtanulásával bizonyíthatta mindenki előtt a magasabbrendűségét. Ráadásul e nyelv maga is a felsőbbrendűség látszatával kérkedhetett előtte, mert már a szótár és az újság kivitelezése is bizonyította, hogy az e nyelvet beszélők enyhénszólva nem akárkik! Ezt bizonyította a csiszíkról terjengő néhány mendemonda, hogy milyen óriási hajóik vannak. És persze Luella láthatott az újságokban egypár fényképet is, amik még helikoptert is ábrázoltak. És meg kell mondjuk, hogy ami Csisziföld egészét illeti, az a világ népei közt szinte olyan volt mint Kajjám az emberek közt: az újságok alig szóltak másról, mint már-már undorító öntömjénezésről,

hogy Csisziföld ilyen meg olyan nagyszerű, hogy ott mindenki boldogan él, hogy kevés a munka, hogy mindenki szereti egymást, és hogy nem is értik hogy a barbárok miért is olyan ostobák, hogy nem látják be a csiszí életforma egyedül logikus és értelmes mivoltát! Luella, amikor a csiszí nyelvet kissé már értette és így e szövegeket megértette, szinte szárnyakat kapott a tanulásban, mert úgy érezte, hogy a nyelv megismerésével ő maga is ilyen csodálatosan nagyszerű valaki lett, úgy érezte, e szövegek róla mondják hogy ő ilyen meg olyan kiváló, csodálatos, gazdag, hatalmas, igen, igen, igen, lámcsak, nyomtatásba van adva hogy ő Luella egy csodálatos valaki, nem is lehet más, mert tud csiszíül, ráadásul nő, és Csisziföldön a nők az urak!

Sőt, még az is le volt írva ott hogy Csisziföldön nem vetik meg a nőt amiatt hogy Barbáriában kurva volt. Márpedig hej de sokszor vágta a szemébe Luelának, hogy anyja egy kurva, és ő Luella is az, vagy ha netán még nem is, de igen hamar az lesz, ha felnőtt!

Luella érdeklődése tehát a nyelvek felé fordult. S még inkább a legendák és mesék felé. Hiszen Csisziföld úgyis egymerő legenda volt az emberek közt, bár igen kevés biztosat tudtak róla ekkor még Lulmannolban. Mostanáig a csiszík ugyanis még nemigen jöttek el erre, nem-hogy ide, de a szomszédos országokba is alig. A csiszík léte tehát csak olyasféle legenda volt az emberek szemében, mint egy egészen más bolygón, a Földön, az európaiak szemében a „mesés India”, „a kincses Kelet”.

De, bár a könyvben is és a Luella által ronggyá olvasott újságokban is le volt írva többhelyütt hogy a csiszík erős törvénye hogy minden barbárt befogadnak ha ezt kéri, Luella agyában meg sem fordult a gondolat hogy a csiszík közé próbáljon beállni. Ez számára szinte matematikai lehetetlenség volt. Hogy is lehetne belőle csiszí, amikor a csiszíknak már van királynőjük?! Hiszen egyértelmű volt a róluk megtudottakból, hogy a királynő ott haláláig királynő, és soha meg nem tennének egy befogadott barbárkát királynőnek, még akkor sem, ha váratlanul üresedés következne be a királynői munkakörben! Sőt, még sokkal kisebb vezetői beosztásokba sem raknának soha Barbáriából jöttet!

És Luella számára a legnagyobb lehetetlenség volt, hogy olyan helyre költözzön, ahol élete végéig senki és semmi nem lesz, még ha ott jól is él! Tudta, Csisziföldön a legtöbb amit remélhet, hogy a közösség másokkal egyenrangú tagja lehet, – vagyis egyetlen szürke pont a népesség nagy-nagy embertérképén! Na köszöni szépen, ez igazán nem neki való! Ő valami rikító szín akart lenni, amit már messziről észrevesznek, sőt, az egész képet ő egymaga akarta uralni!

Luella tehát bár örömmel tanulta a csiszí nyelvet, de cseppet sem azért, hogy valaha is hozzájuk költözzék.

Ellenben nagyon érdekesnek tartotta, hogy ő már nemcsak egyféleképpen tud gondolkodni, dafnarul, hanem csiszíül is! És hamarosan azt vette észre, hogy az jár a fejében, hogy a csiszí nyelv nagyon szép, logikus is, gazdag is, s mindenesetre kifejezőbb mint a dafnar, de akad benne néhány bosszantó hiányosság. És Luella elkezdte hogy csak úgy a maga gyönyörére átszabja a csiszí nyelvet, no nem a nyelvtani struktúrát, azt nagyonis megfelelőnek tartotta, hanem hogy új szavakat alkosson, olyan dolgokra, amikre nem volt e nyelvnek szava, sőt, többnyire a dafnar nyelvnek sem. Például ő valamiért fontosnak érezte, hogy bevegye e nyelvbe a maga által kreált „tlur”, „utlur” és „ütlür” szavakat. Le is jegyezte egy darab papírra ezek pontos definícióját:

tlur: Az olyan fák jelzője, amelyeknek van egy központi, fő ága (törzse).

utlur: Az olyan fák jelzője, amelyeknek nincs egy központi, fő ága (törzse), ami szembeszökően vastagabb a többinél, mert pld. a törzs alacsonyan elágazik.

ütlür: Az olyan fák jelzője, amelyekre eredetileg a tlur jelző illene, de letört róluk a központi ág (vagy levágták róluk), és így váltak utlurrá.

De Luella nemcsak ezeket a szavakat gyártotta, hanem rengetegsok más szót is, mindnek pontosan definiálta a jelentését, sőt, addig nyaggatott mindenkit hogy legalább ezeket tanulják meg ha már a csiszí nyelvet nem is, de ezeket mindenképpen mert ezeket ő alkotta, hogy mindenkinek elege lett belőle, és komplett örültnek tartották, hiszen mi értelme is van annak hogy

valaki kitaláljon egy teljesen külön, privát nyelvet, amit senki nem ismer, csakis ő maga?! És senki nem tanulta meg e szavak jelentését, egyedül csak Zagor, bár az egész csiszí nyelv elsajátítására nem vállalkozott ő sem. De Luelát kedvelte, annak ellenére hogy ő maga is kissé dili-nyósna tartotta a leánykát.

S bár Luella nyelvi leleményei jórészt elsikkadtak, de meg kell említenünk, hogy a későbbiek során annyit mégis elért, hogy úgy mondjuk annyiból hasznára vált a világnak, hogy épp e három említett szava a sok száz kitalált közül megnyerte a csiszík tetszését, és a csiszí nyelv fejlődésére ügyelő nyelvmesterek - akiknek ez volt a munkájuk főállásban! - mintegy szentesíteték e szavakat, s így ezek azután a csiszí nyelv szerves részévé váltak.

De hát ez jóval később volt, mert egyelőre a csiszík nem tudtak Luellának még a létezéséről sem, nemhogy a szavairól... Sőt, egyelőre még Luella eszébe sem fordult meg olyasmi, hogy szavait a csiszík figyelmébe ajánlja.

Ehelyett írt. Mesét. A papírt ehhez Zagortól szerezte, bár az drága volt, és Zagornak nem csekély leleményességébe tellett hogy apjától elcsórja a lapokat. És Luella nem is rövid mesét írt, hanem nagyon hosszú! És ebben a főhős egy bizonyos Luella nevű kislány volt, világszép teremtség, és bámulatosan okos, ravasz is. És a mese témája az volt, hogy ez a kislány eredetileg Csiszíföldön született, a csiszí királynő lányaként, de egy gonosz barbár férfi, aki meg akarta ölni a csiszí királynőt, elrabolja a kislányt, mintegy a királynő helyett, mert a királynőt nem bírja megölni. És e mesebeli Luella emiatt Barbáriában nevelkedik fel, habár egész Csiszíföld őt gyászolja és keresi. De aztán Luella amikor kissé nagy lesz, felkerekedik, mert érzi hogy ő sokra hívatott. És elindul Csiszíföldre, hogy megszerezze magának jogos örökségét. És szörnyű kalandokba keveredik, Luella meséjében lépten-nyomon hemzsegetek az óriások, koboldok, sárkányok, gonosz törpék, boszorkányok, s még számtalan rémséges teremtmény, ezek jelentős része nem szerepelt addig egyetlen mesében sem, hanem maga Luella találta ki őket. Nála szinte minden bokrban rejtezett minimum egy feltámadó, vérszívó hullá, hogy megkeserítse a kis Luella életét!

De végül a kis Luella elérkezett Csiszíföldre, ám ott még meg kellett küzdenie saját korábbi nevelőapjával, csakhogy Luella itt bebizonyította a csiszíknak, hogy ez a férfi méltatlan a befogadásra, mert hazudni szokott! Ez olyan disznó barbár, hogy még a csúnya szavakat sem hajlandó megmagyarázni a kisgyerekeknek, biztos direkt azért, hogy a gyerek gyanútlanul megtanulja és használja ezeket! S emiatt a csiszík betették a ronda barbár férfit egy óriási bazuka csövébe, és kilőtték a Holdra, s annak a felszínén a fickó diribdarabokra tört, miután már korábban jéggé fagyott a világűrben. S ezután a hős kislányt a csiszík megtették királynőjüknek, és minden csiszí férfi megtiszteltetésnek érezte, ha ezentúl vele lepkézhetett...

De Luella remekül értett ahhoz is, hogy elsajátítsa a különböző törzsek, nemzetségek nyelv-járásait. Amikor követek haladtak át a falvukon, azoknak is megfigyelte a nyelvi furcsaságait. És észrevette, hogy a Luemannol déli határain élők mennyire másként beszélnek mint ők: például náluk nincs olyan szó hogy „a”, ehelyett a mássalhangzóval kezdődő szavak előtt is az „az” szót használják. Továbbá gyakrabban használják a szavakban a hosszú magánhangzókat is, főleg az „í”-t, mint Luella nemzetsége. S egy nap ezt a viccet gyártotta:

Két vitéz beszélget a délvidéken:

—Nem megy az baszás az végeken! - panaszkodik az egyik.

—Próbálkozz az nyalással.

—Az segít?

—Nem, az pináját!

Zagor nagyot nevetett ezen a viccen, bár azt mondta, nem való hogy egy ilyen viccet egy ilyen kicsi kislány akár csak megjegyezzen vagy halljon is, nemhogy még ő találja ki! Sőt, neki tulajdonképpen már Luella meséje sem igen tetszett, mert túl véres!

—Naná, persze, mintha a régi mesék szelídebbek lennének! - toporzékolt Luela. —Hisz gondolj csak a Piroskára! Megeszi a farkas a Piroskát is, a nagymamát is, sőt, még a nagymamának szánt ennivalót is... és ez utóbbit az a trehány vadász még ki sem szedi a hasából...

—Jó, jó, na, nem akartalak bántani!

—Igenis az én mesém a legcsodálatosabb, ami csak akad a világon!

—Persze, persze... - csitította őt a fiú, de Luela nem hitt a perszézésének az őszinteségében.

—Nincs jogod kritizálni, amíg magad nem írsz egy jobbat!

—Elismerem, igazad van, na!

De azért Zagor nem hagyta annyiban a dolgot, és elhatározta, hogy ezt a vad leányt egy kis szelídségre tanítja. És néhány hét alatt írt is egy mesét, ezzel a címmel:

A jégkirálynő csókja.

Ebben a mesében a főhős egy fiú és egy lány volt, bár egyiket sem nevezték sem Zagornak, sem Luelának. Jó barátok voltak, és nagyon szerették egymást. De egy nap a fiú elment hogy szerencsét próbáljon. Sokat hallott ugyanis a titokzatos Jégkirálynőről, aki a messzi, örök hóval borított hegyekben él. Azt mesélték róla, hogy van egy óriási barlangja, s ebben számtalan gigantikus gyémántot őriz, mindegyik emberalakú. S mert a fiú és a lány nagyon szegények, a fiú úgy gondolja, ellop egy ilyen gyémántot a jégkirálynőtől, vagy darabokra töri és visz a darabjaiból haza, ha az egészet nem bírná el. Végülis - gondolja - ez a lopás nem lenne nagy bűn, mert a jégkirálynőnek maradna még bőven elég gyémántja, és úgysem használja semmire sem őket!

A fiú útrakel, s nemsokára meg is érkezik a jégkirálynőhöz. Igaz, nem sikerül észrevétlenül belopódnia a palotájába, a jégkirálynő észreveszi, de kedvesen fogadja, sőt, azt mondja neki, hogy nagyon teszik neki a fiú, és felajánlja hogy maradjon ott a férjének! Ha a fiú hajlandó a férjének lenni, ezentúl nagy hatalma lenne, mert megengedné neki hogy ő parancsoljon a hideg sarki szeleknek, a hóviharoknak, jégverésnek, ónos esőnek és ködszítálásnak! S bár a jégkirálynő világraszóló szépség, de a fiú nagyon szereti a lányt akit odahaza hagyott, s azt mondja, hogy nem teheti ezt, várják, de ha a jégkirálynő ilyen kedves, ha nem gonosz, akkor adjon neki egy darabka gyémántot hogy gazdag lehessen!

Erre a jégkirálynő azt mondja neki:

—Kis gyémántot nem adok, az nem lenne méltó az én fenségemhez és nagyságomhoz. De nagy gyémántot kaphatsz, kapsz egy egész embernyi gyémántot, mindörökre a tied lehet, de csak akkor, ha teljesíted egy kívánságomat!

—Mi lenne az? - kérdezte gyanakodva a fiú.

—Az, hogy egyetlenegyszer megcsókolsz!

A fiú úgy gondolta, ezzel még nem csalja meg a kislányt! Átölelte a jégkirálynőt, s megcsókolta...

De hát a csók, az olyan, hogy nemcsak ő csókolt, de a jégkirálynő is csókolta őt! S ettől rövest megfagyott, zúzmara borította be a testét, átlátszó jégpáncél borította be a tagjait. S a jégkirálynő nagyot kacagott és így szólt:

—Megkaptad a gyémántodat, fiacskám! Egy egész embernyit! Te magad vagy a gyémánt! - azzal a szolgálival, Jégesővel és Fagy Apóval becipeltette a fiú tetemét a nagy, belső terembe, a barlangrendszer tróntermébe, s odaállította kilencvenkilencediknek a trónja mellé, ahol már sok ilyen jégbefagyott kincskereső állt.

Odahaza pedig a kislány csak várta-várta a fiút, de az nem jött. Végül Tavasz Anyó megsúgta neki, hogy úgy hallotta, a jégkirálynő gyűjteménye egy újabb szoborral gyarapodott. Elmondta a kislánynak ugyanis, hogy azok az emberalakú szobrok nem gyémántok, hanem szerencsétlenül járt kincskeresők, akiket megigézett a jégkirálynő szépsége.

S ekkor a kislány felkerekedett, és sok kaland után elérkezett a jégkirálynőhöz. És a jégkirálynő őt is kedvesen fogadta, s mondta hogy maradjon vele, a lányává fogadja! S amikor a kislány erre nem volt hajlandó, azt mondta neki, hogy kap gyémántot, ha ad neki egy csókot, mint anyjának a szerető gyermek! És a kislány vállalta ennek a kockázatát, és ő nem fagyott

jéggé, mert annyira melegítette a szívét a szeretet tüze. Ellenben e tűz olyan forró volt a jégkirálynő számára, hogy annak összeégette az ajkát, felugrott a trónjáról, és rémülten, fájdalmában kiáltozva menekült. A kislány pedig besétált a barlang tróntermébe, megkereste a szerelmesét, és megcsókolta őt is. S arról elolvadt a jégpáncél, s újra életre kelt. S lassanként minden más szobor is felolvadt, mert a jégkirálynő elfutott a közelükből, de a többiek nem kelttek életre, mert őket valóban csak a kincsszerzés, az önzés vágya vezette ide, de a fiú amikor megcsókolta a jégkirálynőt, akkor nemcsak magának akart jót, de a kislánynak is, s ezért a szíve sosem fagyott meg, csak a teste többi része.

Eddig tartott Zagor meséje, s miután Luella elolvasta azt, Zagor még meg is magyarázta: —Látod Luella, ez igazán szép mese, mert nemcsak vérontásról szól, de a szeretetről és szerelemről is, s arról, hogy az önzetlenség nemes erény!

De hiába magyarázgatta ezt, mert Luella egészen más következtetést vont le belőle. S így szólt:

—Zagor, te biztos azt hiszed, hogy e mese főhőse a fiú és a lány, igaz?

—Ki más?!

—A jégkirálynő! S emiatt a meséd nem is szép, hanem rossz, rossz, bűnrossz! És csodálkozom rajtad hogy nem vetted ezt észre! Hogy írhatasz ilyen borzalmat, amikor pedig olyan kedves fiú vagy?!

—Mi ebben a borzalmas, az talán, hogy a többi vitéz meghalt?!

—Á, dehogy, kit érdekelnek azok a névtelen senkik! Hanem, hát gondolj csak bele, mi történt itt!

—Mi?!

—Elmondom, jól figyelj! Itt az történt, hogy szegény jégkirálynő századok óta csak várt-várt, hogy legyen egy szerető társa, lehetőleg egy férje, de akár egy fogadott lánya is! És mindenkit aki jött hozzá, megkért hogy legyen a társa, a férje. A jégkirálynő még hatalmat is adott volna nekik, csak hogy ne legyen magányos. De senki nem vállalta ezt. S a jégkirálynő legalább egy percnyi kedvességet szeretett volna kapni tőlük, ezért kérte a csókjukat. De úgy látszik meg volt átkozva szegény, mert ilyenkor mindenki megfagyott a csókjától. Szegény jégkirálynő! Az csak természetes, hogy a tetemüket megőrizte, egyrészt kegyeletből, másrészt emlékül arra az egyetlen szeretetteljes pillanatra, amit kapott tőlük! De ő hogy vágyhatott egy igazi, élő, valódi társra, akivel megoszthatja a magányát! S erre elmegy hozzá az az undok kis kislány-szörnyeteg, ő sem vállalja hogy a leánya lesz, összeégeti a királynő arcát, tönkreteszi az emlékgyűjteményét... szegény-szegény jégkirálynő! Úgy érzem hogy én vagyok a jégkirálynő, nagy, hatalmas, de magányos is, és mindemellé senkitől nem kapom meg az engem teljes joggal megillető elismerést! Nincsenek, igazából nincsenek alattvalóim! Pedig megérdemelném! Nem, nem, Zagor, a meséd egyáltalán nem jó, mert nem jó a vége: a jégkirálynő ugyanis nem lel benne igazi társra, elismerésre, pedig már a szépsége miatt is megérdemelné!

—Teljesen kificamodott az erkölcsi érzéked, Luella! Hogy is kibicelhetsz egy olyan gonosz szörnyetegnek mint a jégkirálynő, aki a csókjával megfagyasztja az embereket!

—Nem csodálhatod Zagor! Elárulom neked, hogy már jó régóta világosan érzem, hogy én egészen különleges valaki vagyok, hogy nekem küldetésem van a világban! Csak még nem tudtam eddig, hogy mi is az! De a meséd egyvalamire mégis jó volt: arra ugyanis, hogy már tudom mi az életcélom! Megéreztem, hogy én és a jégkirálynő egyek vagyunk! Bár csúnyán bántál el a mesédben a jégkirálynővel, de magát az alakját nagyon ügyesen találtad ki! A büszke, szép, gazdag, magányos királynő! Igen! Egészen világosan érzem, hogy épp rólam mintáztad meg az alakját! Ezt azért köszönöm neked! Nagyon jól megérezted, hogy nekem, nekem királynőnek kell lennem! Bár ebben nyilván segített téged az én korábbi mesém is, ahol Csiszíföld királynőjének írtam meg magamat! De azért így is szép volt tőled! De természetesen én nem egy magányos királynő akarok lenni, hanem nagyonis olyan, akinek vannak alattvalói, hiszen mit ér a legnagyobb dicsőség is, ha arról még a szomszéd sem tud!

—Te tényleg azt hiszed, hogy királynő leszel?! Térj már észre Luella, hiszen még hercegnő, á, mit hercegnő, még úchela, sőt, egy sokkal kicsibb kis nemesi rang sem néz ki neked! Nézd, én

nem akarok gúnyolódni veled, mint sokan mások, de igaz ami igaz, jó esélyed van rá hogy magad is örömlánnyá légy majd úgy nyolc-tíz év múlva mint anyád! Szerintem a legtöbb amiben reménykedhetsz, hogy valami gazdagabb paraszt feleségül vesz téged, s megmenekülsz ettől a sorstól! Ha már egy gazdag kereskedő felesége leszel, netán ha az tényleg igazán gazdag és messze földről érkezett, akkor már példátlan szerencséd van! De ha igazán vakmerően használom a fantáziámat, akkor is csak az jut az eszembe, hogy talán-talán megtetszel valami erre lovagló külföldi követség alacsonyabb rangú tagjának, valami szolgafélenek, és annak a felesége leszel! Ennél többről már igazán nem is álmodozhatsz!

—Ugyan már, nekem szilárd meggyőződésesem, hogy jog szerint igenis én vagyok már most is a királynő!

—Te?! Egy ringyó leánya?! De hát miként?!

—Éppen mert anyám az, ami! Tudod ugye, hogy most Noid király uralkodik Lulmannolban, már ha ezt uralkodásnak lehet nevezni, mert hiszen minden nemzetség azt csinál, amit csak akar... Na de a lényeg, hogy a hatalmat úgy tudom alig öt esztendeje vette át Kjókucu királytól! És ez az átvétel cseppet sem volt zökkenőmentes, sok vérontással járt, bizony, ha úgy tekintem, akkor Noid egyáltalán nem jogosult a koronára, mert vérontással szerezte meg azt apámtól!

—Mit beszélsz, te azt mered állítani hogy Kjókucu király az apád?!

—Hát hogy nem is Albe, az biztos, mert annyiszor mondja nekem, és ő aztán csak kell hogy tudja! És Kjókucu javában király volt még, amikor én megfogantam! És mert anyám valóban kurva, cseppet sem tartom lehetetlennek, hogy volt Kjókucuval is!

—De hát az isten szerelmére, gondolkozz már Luella, mi a jó nyavalyának látogatott volna el egy ilyen isten háta mögötti falucskába a király, hogy épp anyáddal szerelmeskedjék, amikor...

—De hát anyám még most is meglehetősen jól néz ki! Nem mondom, akadnak nála szebb nők, igen, például épp én magam is, de még most is a falu csinosabbjai közé tartozik, akkor pedig amikor én megfogantam, még sokkal szebb is lehetett, biztos az is volt! Hogyne akadhatott volna meg rajta a király szeme!

—De hát nem erről beszélek, hanem minek jött volna el ide a király, a faluba...

—Mit tudom én, ez már az ő dolga, engem nem is érdekel! Egy király természetesen oda megy ahová neki tetszik, s akkor, amikor csak úri kedve ezt óhajtja! - vonogatta nyiszlett vállait Luella. —Különbén meg valószínűnek tartom hogy valóban nem volt a falvunk a király úticélja, csak úgy átutazóban járt erre, de ez az én szempontomból mindegy, mert úgy is felcsinálhatta anyámat, már amiatt is, mert épp az errefelé utazók jelentős számban az ügyfelei anyámnak! Mindenki tudja!

—De hát tudna arról is mindenki, ha akkortájt itt járt volna a király! Ez olyan esemény, amiről évtizedekig beszélnek az emberek!

—Igenám, csak hogy az a helyzet Zagor, hogy én jól figyeltem ám a mesékre, legendákra, s rengeteg ilyenben van leírva, hogy egyes királyok szívesen vegyülnek egy időre álruhában a nép közé, hogy megtudják, hogyan él az egyszerű ember!

—Eh, Luella, a mese épp amiatt mese, mert nem igaz!

—Én merőben más véleményen vagyok! Mesének tartottuk sokáig a csizík létét is, aztán lám csak, magad hoztál nekem nyomtatványokat tőlük, tehát valóban élnek valahol messze délen! De ott vannak a törpék is, például, és valóban élnek törpe emberek, ha nem is a föld alatt, s ha nem is gazdagok! Aztán, azt is csak mesének tartottuk, hogy messze délen élnek irdatlanul nagy állatok, amiknek elől is van farkuk a fejükön, s íme, a csizík írják az újságban, hogy náluk valóban élnek ilyen kétfarkú, elefánt nevű állatok, bár elől ami lóg nekik az nem fark, hanem az orruk nőtt ekkorára! Még itt a fényképük is! Tehát a mesékben sok-sok igazság van! Elismerem, nem minden igazság ami bennük van, de merem állítani, hogy igenis van bennük egy csekély igazságmag!

—Igen. Egy csekély, az valóban lehet! El tudom képzelni, hogy valamikor régen valóban élt egy király mifelénk, aki egyszer megtette hogy álruhában a nép közé vegyült. Nem lehetetlen. Talán kétszer vagy háromszor is megtette. De semmikép sem annyiszor, ahány ilyen mese szól erről! És az is lehet hogy nem mifelénk élt ez a király, csak úgy jutott el a mese hozzánk, távoli

országokból! És ha történt is ilyen valamikor, de semmi esetre sem teszi meg ezt minden király! És még az is lehet hogy a király sem a maga jószántából öltött álruhát, hanem úgy kellett menekülnie valami vesztett csatából például, hogy fel ne ismerjék! S eközben szállt meg egyik-másik faluban!

—Meglehet, de miért is ne tehetne volna meg ezt Kjókucu király is?!

—Nem mondom hogy lehetetlen, de szánalmasan csekély az esély rá!

—Az hogy ez nem lehetetlen, számomra felér a bizonyossággal!

—Ez legalábbis nem tudóshoz méltó gondolkodás! De meg különben is, mire mennél vele, ha kiderülne hogy igaz?! Hiszen még akkor is csak fattyúnak számítanál, pláne lánynak, és soha Lulmannol trónján még nem ült nő!

—Akkor épp itt az ideje hogy valaki elkezdje, s erre ki más is lehetne alkalmasabb mint én magam?! Különben is, gondolj bele, ha én valóban Kjókucu gyermeke vagyok, akkor a mostani király, Noid, csak trónbitorló! Máris van jogalapom a trónra!

—Nincs, mert nő vagy! És fattyú! És ez is csak legjobb esetben!

—Ugyan már butuskám - nevetett a nála legalább két fejjel magasabb fiúra leereszkedően Luela - ilyen esetben az szokott lenni, hogy feleségül veszi valaki a király leányát, s a férjeként uralkodik, ez a jogcím rá! Majd te feleségül veszel, s akkor máris megkoronázhatnak téged! De ez csak legrosszabb esetben való tervem, mert természetesen én magam akarok uralkodni, nem hagyom hogy más... tudod, a törvények megváltozhatnak! Erősen hiszem hogy igazam van, mert én biztos hogy nem lehetek akárki, s így nem is vagyok akárki! Teljesen lehetetlen, hogy ne valaki hihetetlenül hatalmas akárki legyen az apám! Nekem muszáj sokra vinnem, mert már születésemtől kezdve kiváló vagyok!

—Milyen igaza van, mennyire jól érzi! Valóban szuperkiváló valaki az apja - én magam! - gondolta Kajjám, aki épp e pillanatokban kukkolta a távolból Luelát.

—Ezzel az erővel valóban igyekezhetnél akár azon is, hogy te légy a Jégkirálynő! - nézett le a lányra szánakozva Zagor.

—Ha jég nem is leszek, de királynő annál inkább!

—Soha még nem ült nő a trónon!

—Valamikor régen biztos, másképp nem szólnának mesék királynőkről!

—Akkor sem engedik majd hogy egy lotyó lánya uralkodjék a nemesek felett!

—Trágyadombon nőnek a legszebb virágok! - vonogatta a vállát kimondottan büszkén Luela.

3. fejezet: Az ördögfióka

Nemcsak Kajjámot töltötte el hátsó gondolat, amikor megválasztotta klónjának születési körülményeit. Ő ugyebár abból indult ki, hogy a zsenialitás a nehéz körülmények között mutatkozik meg leginkább és leghamarabb, s aki kissé is tájékozott a történelemben, az arra a következtetésre kell jusson, hogy legalábbis némi apró valóságmagva valóban akadhat Kajjám e vélekedésének! Legalábbis, ha figyelembe vesszük, hogy az ember életében legkorábban a következő négy képesség, tehetség nyilvánul meg: a matematikai, a nyelvészeti, a zenei és a képzőművészeti (tehát a vizuális). Kajjám pedig teljes joggal gondolhatta hogy kiváló matematikai képességei vannak, s az ő esetében ez valóban igen korai gyerekkorában megmutatkozott. Luela ebből a szempontból azonban nem követte, épp csak annyi hasznát vette a bizonyára benne is meglevő matematikai tehetségnek, hogy nagyon hamar sajátította el az alapműveleteket.

Igen, Kajjám ugyanis megfeledkezett róla, hogy a legkiválóbb tehetség sem ér semmit, ha nincs megfelelő környezet a kifejlődéséhez! A szenvedés leginkább ugyanis a költőket és írókat ihleti zseniális művek létrehozására, de sajnos épp az irodalmi tehetség az, ami a legkésőbb nyilvánul meg valakiben. De annyira hogy cseppet se ritka hogy jóval akár 30 év fölött nyilat-

kozik csak meg az a fajta tehetség. Sokszor annál is később... Talán mert ehhez élettapasztalat is kell, talán más okok miatt... mindenesetre, elképzelhető talán hogy Kajjamban és Luelában csodálatos zenei tehetség is rejtezett, de gyerekkorukban egyikük sem kerülhetett például zongoraközelbe... És Luella nem került „matematikai közelségbe” sem, hogy így fejezzük ki magunkat...

Ehhez képest igazán szép teljesítmény volt tőle az első meséjének megírása már olyan korai életszakaszban! És mindenesetre a nyelvészeti tehetsége is megmutatkozott, holott Kajjám nem vette észre magán, hogy neki lenne olyan. De hát azt szokták mondani, hogy akinek jól megy a matematika, annak könnyen megy az idegen nyelvek megtanulása is, és annyiból igaz is lehet ez, hogy legalábbis a nyelvtan átlátásához valóban szükség van bizonyos mennyiségű logikai érzékre, s ha valaki jó a matematikában, akkor óhatatlanul rendelkezik ezzel a szükséges mennyiségű logikai érzéssel!

Kajjám előzetes sanda számításai tehát csak részben váltak be, mindazonáltal így is elégedett volt magával. Így áradozott:

—Mekkora bölcsesség is rejtezett bennem, hogy épp egy örömlányt tettem meg Luella anyjának! Ez aztán a páratlan, szinte isteni előrelátás! Igazán, jobb helyre nem is rakhattam volna az én forrón szeretett klónomat! Lámcsak, rögvest megtalálta, felfedezte az előnyt, mely csodálatos származásában, családi körülményeiben rejtetik! Máris kitalálta, hogy ezáltal lehetne akár a király is az apja! Ez igen, ez méltó hozzá! Csak így tovább szeretett gyermekem, ez a legbiztosabb útja a felemelkedésnek, a hírnév csillagokat rengető csúcsainak elérésére!

Igenám, de Mirjan is táplált nem csekély előzetes várakozásokat a maga klónjának születési körülményeire vonatkozóan! Ő jól emlékezett rá, hogy születésekor egy varázslónő, bizonyos Tindra mit jószolt édesanyjának: a született gyermek, Mirjan, semmi esetre sem fog átlagos, közepszerű pályát befutni! Túl sok benne ehhez az energia és tehetség! Lehet belőle varázsló, világhódító, világhírű tudós, próféta vagy világhírű kurtizán, aki egy király szeretője, s a háttérből irányítja az országot.

Na már most, ha ez igaz volt rá, akkor igaz a klónjára is, aki genetikailag azonos vele, azt kivéve, hogy nem képes varázsolni. Tehát varázsló nem lehet belőle. Ugyanakkor marad még négy lehetősége is a világhírré: a világhódítás, a tudós pálya, a prófétaság, és az, hogy kurtizánként irányítsa a háttérből az országot.

Ezek közül az első három bármelyikével megelégedett volna Mirjan. Nem baj ha világhódító lesz, az sem ha tudós, és tulajdonképpen az sem, ha próféta lesz. Igaz, most már ő Mirjan is volt megközelítőleg olyan tudású varázsló, mint annak idején Tindra (aki azóta jó barátnője lett), s így ő Mirjan is ki tudta deríteni, hogy amennyiben belőle próféta lett volna, akkor nagyon hasonló tanokat fogalmazott volna meg, mint amiket a csizsik hirdetnek manapság; különben Mirjan tiszteletbeli csiszinek vallotta magát, bár ezt a csizsik nem tudták, mert a varázslók gondosan titkolták a létüket a csizsik elől. Mindenesetre, ha nem tudta is Mirjan hogy milyen próféta lenne a klónjából, abban nem kételkedett, hogy sikeres próféta lenne, sőt, talán elérné hogy csiszísítse az országot!

Mindegy, lesz amilyen lesz, nem rossz prófétának lenni! Hanem azt nem szeretete volna, ha klónjából ribanc lesz, még ha a király ribanca, akkor sem! Ő, Mirjan nem vetette ugyan annyira meg a kurvákat mint a legtöbb ember, e szempontból is nagyon hasonlóan gondolkodott mint a csizsik, mindazonáltal maga előtt sem tagadhatta, hogy nem valami nemes és tiszteletre méltó foglalkozás az örömlányoké. Legjobb esetben is azt mondhatják el róla hogy aki ribanc, az nem igazán vitte sokra. Annyi egészen bizonyos, hogy Kajjám teljes joggal mondaná, hogy ez azért nem a karrier csúcsa!

Amennyire tehát tőle tellett, igyekezett olyan helyre megszülettetni a klón-Mirjant, ahol nem fenyegethet a ribanccá züllés veszélye.

Erre sok különböző elképzelése volt már a legelső pillanattól kezdve, hogy Kajjám elmondta, hogy Mirjannak is legyen egy klónja, de amikor Kajjám előjött azzal az igényével, hogy Mirjan klónja gazdag körülmények közé kell szülessen, akkor rögvest érezte hogy nyert ügye van, mert Kajjám maga alatt vágja a fát! Hiszen mi sem egyszerűbb annál, hogy a klónt valamelyik hírneves nemesi családba helyezze! Tudta, hogy Lulmannolban olyan komolyan veszik a ne-

mesek a nők érintetlenségét, hogy amelyik nemesi család nőtagját megerősszakolják, annak akkor illik öngyilkosságot elkövetni, holott teljesen ártatlan az erőszakban! Ilyen körülmények között abszolúte elképzelhetetlen, hogy a klón-Mirjan akárcsak kacérkodjék is a kurválkodás gondolatával! Minimum szűzen megy férjhez, de lehet hogy élete végéig is érintetlen marad!

Így esett, hogy a nagy hírnevű Mirmirichen családot nézte ki magának hogy ott szülessék meg a kis Mirjan. S ő Mirjan természetesen tökéletesen ügyelt a szülésre, vagyis az anyának könnyű szülése volt ugyan, de nem is ejtette fejre a gyermeket mint ahogy az egészen másutt Kajjám jóvoltából következett be Luelával.

Még arra is ügyelt, hogy olyan legyen a család, ahol ő lesz a legelső gyermek. Igaz, a lányokat Lulmannolban nem sokra becsülik, de azért az elsőszülötteket mindenütt szeretni szokták...

Márpedig ebben tévedett Mirjan. Pjangát ugyanis nemigen szerették...

Már rögtön amiatt sem, mert lány lett. Apja, Vilder úr ugyanis borzasztóan szeretett volna egy fiút! Nem akárki volt ő, hanem gazdag *úchel*, s ez a nemességi fokozat (lányoknál *úchelának* mondták) közvetlenül a hercegi (hercegnői) rang után következett! Nemzetségéből korábbi századokban már több király is származott!

Egyáltalán, Mirjan nem tudta, de Lulmannolban rossz előjelnek tartották, ha az elsőszülött nem fiú hanem leány. Ennél nagyobb szerencsétlenségnek csak az számított, ha a gyermek, mindegy milyen nemű, de halva születik.

Na, ez az utóbbi Pjangára nem volt jellemző. Nagyonis virgonc csecsemő volt. Ebből is származott némely kalamajka, de már ezt megelőzően sem tetszett apjának, még attól eltekintve sem hogy leány. Ugyanis Pjanga fekete hajjal jött a világra, csakúgy mint valaha, századokkal ezelőtt Mirjan! Csakhogy az Mirjan részéről teljesen természetes volt, mert Troggföldön ahol ő született, a lakosság túlnyomó többsége fekete hajú volt, – ellenben Lulmannolban szinte kizárólag szőkék éltek, s aki mégsem szőke volt, az barna. Talán nagyon-nagyon ritkán egy-egy vörös hajú is felbukkant.

Fekete azonban náluk csak néhány messze délről közibük merészkedő vándorkereskedő szokott lenni. Pjanga apja tehát rögtön arra gondolt, hogy Pjanga nem is tőle van! Ugyanarra gondolt tehát mint Luella apja is: kakukkfióka került a családba! És neki is igaza volt mint tudjuk!

Úgy látszik, az efféle mesterkedéseket megérik a férfiak...

Így eshetett, hogy amikor megsejmelte a kis jövevényt, igencsak elkomorodott az arca.

—Ez a lány nem tőlem van! - dörögte Zisu asszony képébe.

—De... de... csak nem gondolod... - hebegte az asszony halálra váltan. Ő is tudta hogy a lánynak nemigen fog örövendeni a férje, de hogy ezt mondja...

—Az én lányom nem lehet egy fekete hajú izé, egy déli rabszolgaszármazék!

—Igenis a te leányod! Hogy is képzelsz rólam olyasmit hogy megcsaltalak! Nem is tehettem, olyan féltékeny vagy mint egy... mint egy... úgy őrzöl mint uzsorás a pénzét, és magam is *úchela* vagyok, szűzen lettem a feleséged, hogy is tehetnék ilyet, és módom sem volt rá! Ő a te leányod, adj tehát méltó nevet neki!

—Nem érdekel! Nem adok nevet neki! Mindegy mi a neve, nem az én lányom! Megérdemelnéd hogy kivégezzelek, asszony, szégyent hoztál családom ősi nevére, és ezt a szégyen gyermekét azonnal meg is fojtom! - nyúlt a bölcső felé.

De a nő időben kikapta onnan a gyermeket, és a falhoz hátrált vele.

—Nem engedem! Ő nemzetségünk gyermeke, és nem követhetsz el akkora bűnt, hogy megölnöd az elsőszülöttedet! Gondolj arra ha ezt megteszed, Isten úgy megharagszik rád, hogy soha többé meg nem ajándékoz talán gyermekkel!

Ez kissé megállította a nemesúr dühöngését.

—Akkor sem érdekel! Fiút vártam, nem egy pisás lányt! Az ilyen csak nyivákol, rikácsol, sem mire nem való!

—Jó, akkor adok neki én nevet! Ő lesz Vilder nú Pjanga dzé Mirmirichen! - mondta ki a gyermek teljes nevét Zisu. S e név a dafnar névadási szokásoknak megfelelően ezt jelentette: a leány apja Vilder, a leány neve Pjanga, és a Mirmirichen nemzetségből származik.

—Pjanga lehet, de meg ne tudjam hogy azt emlegeted hogy én vagyok az apja, pláne hogy a Mirmirichen nemzetségből származik! - kiabálta Vilder, azzal dühében a földhöz vágott egy vázát, majd ellovagolt vadászni. És két hétig haza se jött.

Azt mindenesetre Zisu tudta, hogy a napjai meg vannak számlálva. Meglehet tán, hogy Vilder úr nem fogja kivégeztetni a gyermeket, mert a gyermekgyilkosság nem volt ugyan nagyon ritka Lulmannolban, de mégis nagy véteknek tekintették. Az ellenben egészen biztos, hogy elválík tőle! Igaz, a válás elvileg lehetetlen a karotányok számára. De hát Vilder gazdag és befolyásos nemes volt. És jóban volt a legfőbb karotány főpappal, aki elméletileg az egész világ minden karotányának a vezetője volt. Úgy hívták hogy a Leginkább Tisztelt Atya, bár így csak mostanában kezdték nevezni, régebben kizárólag úgy hívták, sőt, máig sokan úgy nevezik, hogy a Szent Agg. Igaz hogy a Szent Agg nem Lulmannolban lakott, hanem tőlük délre, Günül-földön, de egyik kedves szobalánya megsúgta Zisunak, hogy azt hallotta, Vilder követet szándékozik küldeni a Szent Agghoz, hogy bontsa fel a Zisuval kötött házasságát!

Erre azonban nem került sor. Valószínűleg valóban tervbe vette ezt Vilder, hanem aztán minden egészen másként alakult...

Mégpedig úgy, hogy amikor a soknapos vadászatról Vilder végre méltóztatott hazatérni, újra lehordta mindenféle ringyónak a feleségét, majd bánatában hogy nem fia született, hanem egy lánya, s még az is fekete hajú – inni kezdett. Igaz, sokszor leitta magát már a vadászat közben is, holott ez nem volt éppen szokásban nála, de hát ezt kivételes alkalomnak tartotta!

Ivott. S ő igazi férfi volt, mindent komolyan csinált! Az ivást is. Alaposan, férfihoz illő elszántsággal végezte ezt az amúgy is nemes és férfihoz méltó tevékenységet. Körülötte mindenféle főemberei, akik főként azért voltak vele ez alkalommal, hogy igyekezzenek felvidítani, vagy ha ezt nem is tudják, de együtt igyanak vele, jólesik ugyanis az ingyen ital, meg ez a várúrral való együttérzés kifejezésére is nagyon alkalmas és kellemes módszer! Meg még az is lehet, hogy ha eleget iszik az úr, talán ad nekik ezt-azt, például pénzt, vagy falut, vagy akármit...

Olyan akadt bőven, aki Vilderrel együtt szídta a nők, különösen Zisu erkölcstelenségét. Olyan azonban nem akadt aki Zisut a védelmébe vette volna. Hogyisne, azonnal megharagudna rá az uraság!

Így aztán nem is csoda, hogy egyre inkább megmérgekedett Zisura Vilder. És végül amikor már alig állt a lábán, felállt, előrántotta a kardját, akkorát csapott vele az asztalra hogy az kettéhasadt, s ezt ordította:

—Azonnal fejezzétek le azt a bűdös kurvát!

—De nagyuram... - kezdte az egyik ivócimbora döbbenten.

—Ellenkezel az akaratommal te rühes eb?! - ordította Vilder.

—Nem én, de hát gondolj arra kérlek hogy Zisu előkelő nemzetség sarja, ha megölsz, az háborút jelent a...

Vilder előrelépett, s egyetlen csapással lefejezte a férfit.

—Nem tűröm hogy ellenkezzetek az akaratommal! Mindenkit megölsz aki ellenkezik velem! Itt én vagyok az úr! Fejezzétek le a ribancot! - ordította, azzal hirtelen összecsuklott, rá a fejetlen tetemre, feje egyenesen a vértócsába zuhant, majd nyitott szájjal hortyogni kezdett.

—Nem tudja hogy mit beszél! - mondta rémülten az egyik szolga.

—Mindegy, nem tehetünk mást, le kell fejezni Zisut, másképp rosszul járunk! - szólt egy másik szolga.

—Én sem akarok úgy járni mint ő! - mutatott egy harmadik szolga a fejetlen holttestre.

—De mi lesz, ha reggel semmire nem fog emlékezni?! Hiszen részeg volt!

—De mi lesz ha reggel emlékszik mégis mindenre, és bennünket is lefejeztet?!

—De ha azt hiszi hogy önhatalmúlag cselekedtünk, és semmit nem mondott?!

—Ilyet nem hihet, mert hiszen itt van bizonyítéknak ő is, akit maga fejezett le! - mutatott a hullára ismét az előbbi férfi.

S így aztán megegyeztek abban, hogy úgy járnak a legjobban, ha engedelmeskednek a parancsoknak, és lefejezik Zisut. Aki különben is megérdemli ugyebár, hiszen mégiscsak megcsalta a férjét!

Berontottak tehát az úchela szobájába, kiragadták a kezéből a gyereket, és ledobták a kislányt az ágyra. Azt ugyanis nem akarták megölni. Valószínűnek tartották ugyan, hogy az uraság csak elfeledkezett róla hogy arra is kimondja a halált, – de ez nem az ő dolguk. Ha akarja, majd megölik azt holnap, egy nap ide vagy oda nem számít! Az ő dolguk nem a gondolkodás, hanem a parancsteljesítés! S ezután megragadták a sikoltozó anya egy-egy kezét, maguk után húzták, és nyugtatgatták, mondván hogy ne féljen, mert csak őt viszik a hóhérhoz, és nem a kislányt! És különben is lefejezést parancsolt az uraság és az könnyű halál, semmi az egész, holott kínhalált is parancsolhatott volna!

Erre Zisu így kiáltott:

—Azonnal vegyétek le rólam a mocskos mancsotokat! El tudok én menni oda magam is, nem kell hogy húzigáljatok!

A szolgák engedelmeskedtek. Nekik is kényelmesebb úgy! De azért szorosan mellette maradtak, nehogy megszökjön.

—Beszélni akarok a férjemmel!

—Lehetetlen úrnőm! Hullarészeg!

—Akkor biztos azt sem tudta hogy mit beszél, és rosszul jártok ha kivégeztek, mert holnap nagyon dühös lesz emiatt rátok!

—Nem tehetünk mást úrnőm, végiggondoltuk már ezt mi, muszáj hogy engedelmeskedjünk neki, mert Tretyiket is lefejezte amikor ellenkezett vele, holott nem is nagyon ellenkezett, csak azt mondta hogy ha megölünk téged, annak háború lesz a vége a nemzetséged és miközöttünk!

—Lesz is! És abba ti is belehalhattok!

—De az később lesz, s ha most nem tesszük amit Vilder úr mondott, abba már holnap is belehalhatunk, sőt, kínhalállal is! Kérlek úrnőm valóban gyere velünk, vagy kénytelenek lennénk...

—Elég! Ne alázzatok meg azzal, hogy rángattok mint egy állatot! - azzal Zisu büszkén felvetett fejjel indult előre. A szolgák nem is vezették, hanem követték. Zisu tudta hogy merre van a hóhér munkahelye.

S itt aztán ő maga közölte a meglepett hóhérral, hogy mi a dolga. Hogy a fejét kell vegye a férje parancsára. A hóhér igen-igen elcsodálkozott, mert leginkább arra volt elkészülve hogy a kis Pjangát kell megölnie, ha ugyan azt nem teszi meg Vilder a saját kezével. De Zisut?! Ugyan már! Igaz, neki is szilárd meggyőződése volt, hogy Zisu alaposan félreélvezkedett valakivel, – de hát ez akkor sem megoldás, amit Vilder parancsolt! Ha holmi parasztlányból Vilder mellé emelt szerető volna, akkor igen, nem is vitás hogy kivégzés a dolgok rendje, sőt, elevenen megnyúzás. De Zisu cseppet sem parasztlány, hanem az Uchuál nemzetség leánya, s ez bizony csaknem olyan erős nemzetség mint a Mirmirichen! Ennek valóban háború lesz a vége! Mert teljes joggal mondják majd az Uchuál tagjai, hogy nem is igaz hogy Zisu ringyó lett volna, hogy megcsalta volna Vildert, főleg ezt mondják majd ha Vilder Pjangát is megöleti és nem lesz bizonyíték! De ha nem öleti meg, akkor is azzal vádaskodhatnak, hogy Vilder csak kerített egy fekete hajú csecsemőt, akit nem is Zisu szült! És hogy Vilder csak így akarja tönkretenni a jóhíruket! Bizony, ilyen esetben az az egyetlen tisztességes módszer, sőt, bölcs módszer, ha Vilder cakkpakk visszazsuppolja a nőt is és a gyereket is az Uchuál nemzetséghez! Vissza a papához-mamához! Ott Zisu nyilván nem tagadja le hogy a gyerek az övé, azt az anyák nem szokták, s akkor az erkölcstelen nőt ölje meg a saját apja!

S emiatt még ő a hóhér volt az aki így szólt a szolgákhoz:

—Figyeljete, nem lesz ennek jó vége! Még akkor sem ha Zisu valóban bűnös a megcsalásban, hát még ha netán nem az! Bezárom az úrnőt egy cellába, s majd reggel mondja meg az uraság hogy mit akar, ha már tiszta lesz a feje! Mert sokkal jobban tenné, ha csak visszaküldené a szüleikhez ha már neki nem kell! Amit különben meg is értek! De csak így lefejeztetni egy úchelát... mármint így, most, hogy nincs is ellenséges viszonyban a két nemzetség...

—De értsd meg hogy komolyan gondolja, lefejezte Tretyiket is! - bizonykodtak a hóhérnak a szolgák. Az egyik kisebb nemes pedig, aki a szolgákkal jött, még meg is fenyegette a hóhért, hogy a kardja végére tűzi, ha nem teszi amit parancsolt neki.

—Jól van, nekem mindegy... - vonogatta a vállát a hóhér, azzal Zisuhoz fordult:

—Ott a rönk, kérlek úrnőm hajtsd a fejedet rá, különben a...

—Ne is folytasd, nem kellene a hóhérlegények! - szólt gögősen a nő. —De tudd meg hogy nem hajtom arra a koszos rönkre a fejemet! Ha elég ügyes hóhér vagy, akkor le tudsz nyakazni anélkül is!

—Természetesen úrnőm! Elég ügyes vagyok! Akkor ha megkérhetlek, méltóztass letérdelni, és a fejedet előre hajtani!

—Én soha le nem térdelek önszántamból! Állva halok meg, az úgy illik egy úchelához!

—Én úgy is le tudlak fejezni, valóban, de úgy talán megtörténhet, hogy nem sikerül egyetlen csapásra, és ez neked szükségtelen fájdalmat okozhat! - fontoskodott a hóhér.

—Tedd úgy, hogy igenis sikerüljön egyetlen csapásra, mert ha nem sikerül, az a te mesterségbeli tudásodra hoz szégyent! - mondta gögősen a nő. —Ha pedig mégsem sikerülne, nos, vállalom a kockázatot! A nemességem kötelez erre!

—Ahogy akarod úrnőm! - és a hóhér mélyet lélegzett, mert tudta hogy most komoly próba elé néz. De most megszólalt Zisu:

—Egy pillanat! Itt most mindegyikőtök előtt jelentem ki, most, mielőtt megtérek mindjárt Istenhez, hogy teljesen ártatlan vagyok az ellenem mondott vádakban! Soha meg nem csaltam a férjemet, még gondolatban sem, nemhogy tettel! Úgy üdvözüljek a túlvilágon hogy ez így igaz, ha hazudnék, kerüljek mindörökre a legmélységesebb pokolba! Mindazonáltal megbocsátok nektek gyilkosaimnak, még a férjemnek is megbocsátok, mert tudom hogy a ti ostoba hülyeségetek öl meg engem, mert siettek végrehajtani az ő meggondolatlanul, részeg mámorban mondott parancsát! Megbocsátok neki, de ismételten kijelentem hogy Pjanga az ő vér szerinti leánya, elsőszülöttje, hús a húsból, vér a véreből, és bár az én halálom miatt megbocsátok neki, de kívánom hogy amennyiben Pjangát is megöletné, úgy sújtsa le rá a világ összes szerencsétlensége, legyen mindörökre terméketlen, vakuljon meg, bénuljon meg, szegényedjen el, és a legelső csetepatéban vagy párbajban amit vív veszítse el a férfiasságát, és leprában rohadjon el, úgy forduljon fel mint egy rühes eb, miközben mindenki undorodik tőle! S aki segédkezne neki Pjanga megölésében, azt ugyanezen sorcsapások érik utol, valamint nemcsak őt magát, de egész háza népét is! Mert Pjanga az ő leánya, ezt én mondom, és bátor halállal teszek bizonyosságot szavaim igazsága felől!

Azzal így szólt az ítéletvégrehajtóhoz:

—Hóhér, teljesítsd kötelességedet!

A hóhér elképedve nézett az elszánt, villogó szemű asszonyra.

—Úrnőm, kérlek bocsáss meg nekem!

—Megbocsátok. Ez a dolgod.

—Nem emiatt. Hanem egészen eddig én is elhittem hogy megcsaltad az uraságot. De ezek után már nem kételkedem hogy ártatlan vagy, mert ilyen esküt nem tesz senki a biztos halála előtt!

—Hacsak nem az ősi pogány hit titkos követője! - szólalt meg rosszindulatúan egy Moldau nevű kisnemes, aki sosem kedvelte Zisut.

—Nem vagyok az ősi hit követője, de ha ez kell neked, akkor esküszöm nemcsak a karotány istenre, de mondom azt is, hogy amennyiben mégis léteznének az ősi istenek, úgy esküszöm rájuk is hogy nem csaltam meg soha Vildert, s hogy Pjanga az ő tulajdon elsőszülöttje! Ha nem így volna, lelkemet tépje apró darabokra Hochan, a halál istene, ne fogadja magához Rachach, a Nap istene, és részesítsenek a túlvilágon mindazon legborzalmasabb szenvedésekben, amiket csak az ő isteni személyük képes kiróni a legelvetemültebb bűnösökre! De ha Vilder megöletné Pjangát, akkor őt, s mindenkit aki a kislányhoz ér,átkozzák meg az ősiszteknek is: égesse kopárra Rachach a szántóföldjüket, Tichen szerelemistennő fordítsa el tőlük a nők szívét, Telechen zárja le a feleségeik és lányaik méhét hogy ne tudjanak szülni, Cserech döglessze meg a ménesüket, Tichim égesse el őket, Terr tegye bátorrá ellenségeiket, és Hochan üldözzön egész rokonságukat, hogy korai halált haljanak!

—Úrnőm, ezek után én nem fejezlek le téged! - lépett oldalra a hóhér.

—Megtagadod a parancsot?! - rántotta elő a kardját Moldau. Hanem a hóhér nem ijedt meg, és meglóbálta roppant bárdját, hogy Moldau tekintete elgondolkozóvá vált.

—A te parancsodat megtagadom. - felelte a hóhér. —Én ugyanis Vilder úchel hóhéra vagyok, nem a tiedé! Ha ő maga mondja, majd lefejezem az úrnőt. Ha ő mondja. S nem hiszem hogy reggel előtt mondhatná! De most nem fejezem le, mert tudom hogy Zisu úchela ártatlan, tudom azt is hogy nem mindegy hogy valaki részegen vagy józanul parancsol-e valamit... fejezd le magad, ha mered! - fejezte be a mondatát gúnyosan.

—Én igenis merem! - felelte dühösen Moldau, azzal előrelépett, s egyetlen csapással fejét vette Pjanga szülőanyjának. Márpedig ilyen gyors cselekvésre a hóhér sem számított.

—Legalább nem én tettem! - vont vállat, és sajnálkozva nézett a szépasszony tetemére, majd ezt mormogta Moldau felé:

—Neked sem jósolok hosszú életet!

* * *

Zisu tehát meghalt. Ez egészen biztos, hiszen akinek a feje három méternyire kerül a testétől, az általában meg szokott halni. Ilyen esetre mindenesetre nem jósolnak túl sok esélyt a túlélést illetően az orvosok. Zisu tehát meghalt.

Vagy mégsem?!

Hát ugye, az attól függ!

Hogy mitől? Hát attól, hogy igazán halottnak tekinthető-e az, aki meghal ugyan, de, – orvosi szakszóval élve – újraélesztik!

Igaz, az orvostudományra még jódarabig nem az lett a jellemző, hogy megoldja a lefejezettek feltámasztását – de hát nemcsak orvosok vannak a világon, hanem Mirjan is!

Mert mi sem természetesebb, hogy Mirjan különösen épp ezen első, kritikus napokban kísért nagy figyelemmel becses önmaga sorsát! S így nem maradt rejtve előtte Vilder dühe, s a legkomolyabb aggodalmak kínozták afelől, nem kell-e újrakezdeni a kísérletet, mert Vilder megöli vagy megöleti Pjangát!

S aggodalmai igazán komollyá váltak, amikor Zisut a hóhérhoz hurcolták.

Hanem aztán csökkentek is az aggodalmai. Mert Zisu igazán szép védőbeszédet mondott önmaga ártatlansága fölött, de Mirjant különösen az érdekelte, hogy Zisu olyan szépen hitet tett Vilder Pjanga fölötti apaságát illetően! S mert Mirjan ismerte a barbár népek babonás, vallásos gondolkodását, nem kétlette hogy e halál előtti eskü, sőt, dupla eskü alaposan elgondolkoztatja majd a nemesurat, miután kialudta a részegségét. Annyira okvetlenül, hogy nem meri megölni Pjangát, s ez a lényeg!

Zisu tehát kiváltképpen nagy hasznára vált Mirjannak, még ha tökéletesen hamisan esküdött is, habár meggyőződésből.

S emiatt Mirjan úgy gondolta, hogy illik hálásnak lennie a nőnek, még akkor is, ha nyugodtan megtehetné hogy hálátlan lesz. Elvégre Zisu már nemcsak egy terhesség fáradozásait viselte el Mirjan érdekében, hanem egy lefejezés fájdalmát is, nem is beszélve az azt megelőző halálos rémületről! És Mirjan úgy gondolta, hogy Zisu házassága kétségkívül miatta, Mirjan miatt alakult ilyen tragikusan. Nem lenne méltó hozzá, hogy hagyja meghalni a nőt! Ez olyan lenne, mintha ő maga, Mirjan ölné meg!

És nem is szükséges hogy Zisu meghaljon, mármint nem végleg. A friss hullákat könnyű nekik varázslóknak feltámasztani. Igaz, megígérte Kajjámnak, hogy nem avatkoznak be a klónok életébe – de hát ezt nem is teszi. Nem Pjangát menti meg, sőt, tulajdonképpen még Zisut sem mentette meg! Hogy a tetemével mi lesz, az egészen más eset!

De óvatos volt, s így mielőtt cselekvésre szánta volna el magát, szólt Kajjámnak, és mondta hogy ő aggályosnak érzi, hogy egy teljesen ártatlan nő meghaljon miatta. Beleegyezik-e Kajjám, hogy a nőt feltámassza?!

—Semmi esetre sem! Az befolyásolná Pjanga sorsát!

—Oktondikám, természetesen nem a helyszínen! Elteleportálnám messzire, több ezer kilométerekre a tetemét, és ott!

—Ja, hát az már más, ugye! Azaz... mi van ha visszamegy?!

—Kajjám, ne nézd már teljesen hülyének! Hiszen emlékezni fog rá, hogy lefejezték! Nem kockáztat meg egy újabb halált!

—Hm... Azért mégis... mert mi van ha nagyon erős benne az anyai érzélem...

—Tudod mit, a csiszíkhöz varázsolom! Aki azok közé áll, nem térhet vissza a barbárok közé, te is tudod! S ez jó is lesz neki, ott jól élhet, és megérdemli a jólétet, hiszen megszült engem!

—De mi lesz ha nem akar a csiszík közé állni?!

—Szerintem esze ágában sem lesz tiltakozni, úgy megdöbben majd! De ha mégis így történne, majd teszek róla, hogy soha ne érkezzen vissza Lulmannolba! Végző esetben akár meg is ölöm, de nem hiszem hogy ez szükséges lenne, mert temérdek más módszer is akad arra, hogy oda ne érjen!

—Az már más! Habár... habár gyanús lehet, hogy eltűnt a teteme!

—Legfeljebb azt hiszik majd, hogy elásta valaki. Különbözik meg ha attól félsz Kajjám, hogy talán emiatt nem ölik meg Pjangát, nos, erre két dolgot is mondhatok neked: szerintem nem ölné meg már a kislányt Vilder egyébként sem, ezt te is beláthatod, hiszen Zisu halál előtti esküje bőven elég bizonyíték a babonás fajtájának! Ezt te is tudod! Ha azonban mégis emiatt nem öletné meg, nos ez csak olyasmi, mint amikor a születésüknél vigyáztunk a klónokra! Hiszen pólyásként a legzseniálisabb valaki sem lehet felelős az életben maradásáért! Ez nem olyasmi, hogy bizonyíték a csökkentértékűségére, ez legfeljebb a mi kettőnk, Kajjám és Mirjan privát hülyesége, hogy nem megfelelő hajszínű környezetbe helyeztük őket! Úgy tudom a te klónodnak is baja van a hajszíne miatt! Biztosíthatlak róla, ha csecsemőként emiatt baj fenyegetné, nem ellenezném a beavatkozást! Logikus is ez, hiszen ha már ilyen kis korban meghalnak, akkor oda az egész kísérlet, semmit nem tudunk meg, értelmetlen a fogadás, és ezzel az erővel egy embrió kiválóságáról is elmélkedhetnénk!

—Jól van Mirjan, tedd azt ha már ennyire lágy szívű vagy! Habár én nem sokba becsülöm a közönséges embereket... de mentsd meg ha ezt akarod nem bánom, csak ne kerüljön vissza Lulmannolba!

S Mirjan cselekedett. S így történhetett meg, hogy Zisu éles fájdalmat érzett amikor a kard a nyakába hatolt...

De azután másodpercek alatt elsötétedett előtte minden. S már semmire nem emlékezett... semmit nem érzett...

Egészen addig, míg magához nem tért.

Egy vadidegen helyen találta magát. Késő délután volt. Egy kapualjban feküdt. Egy sárga ruhás nő hajolt föléje. Nagyon furcsa volt a ruhája, a ruha anyaga is, szabása is. S a narancs-sárga ruhán két kéz volt látható, amint a csuklónál fogva egymást markolják.

A nő őt költögette. Kedves, lány hangon mondott neki valamit, valami ismeretlen nyelven. Annyit felfogott a hangsúlyból Zisu, hogy ez holmi kérdés lehet, de nem értette. Erre a nő kérdezett tőle mégvalamit, hallhatóan egy másik nyelven, de Zisu ezt sem értette. És hiába kérdezett a nő tőle még vagy féltucat nyelven ezt-azt, mert Zisu egyik nyelvet sem értette.

—Nem értem. Nem értem. Hol vagyok?! Mi történt velem?! - kérdezte tőle dafnar nyelven, az egyetlen nyelven, amit ismert. És tényleg fogalma sem volt róla hogy hová került. Az előbb még a kard, a lefejezés...

Habozva nyúlt a nyakához, de nem talált rajta sebet. Nem lett véres a keze... a fejét is akadálytalanul forgathatta jobbra-balra, nem gurult le a nyakáról! S ahogy körbenézelt, úgy látta hogy valami Lulmannoltól nagyon messzi déli országban lehet, mert a Nap borzasztó erővel sütött, s még itt az árnyékban is nagyon meleg volt neki. A közelben pálmafák lengedeznek... a távolból a tenger morajlása hallatszik... És semmiképp sem hasonlít a hely sem a Mennyhez, sem a Pokolhoz!

Hanem azt észrevette, hogy valami különös ruhába van öltözve. Nem ebben ment a vérpadra!

No igen, az a ruha ugyanis véres lett, s Mirjan úgy gondolta, nem veszkődik a tisztító varázslatokkal, ehelyett Zisu öntudatlan tetemét selyemruhákba varázsolta, ez neki sokkal egyszerűbb volt. És Zisu ismerte is a selymet, de fogalma sem volt, ez az öltözék miként került rá.

Még elegáns szalmakalap is került a fejére. Odanyúlt, levette, megnézte – s látta hogy ennek bizony véres a belső oldala!

A fejéhez nyúlt, s nagy dudort tapintott ott.

Ez a dudor nem amiatt került oda, mert megütötte volna a fejét, amikor azt levágták a nyakáról. Ezt a dudort Mirjan szándékosan csinálta oda. És nagyon egyszerűen: miután egy varázslattal maga mellé varázsolta Zisu testét is, fejét is, a feltámasztó varázslat előtt egyszerűen fejbe verte a levágott fejet egy kővel. Zisu ezt már úgysem érezte...

És azért tette ezt, mert sejtette hogy Zisu mindenfélét fecseg majd, s úgy gondolta, jó lesz ha mindenki azt hiszi, hogy Zisut valami rablók fejbe verték, és attól támadtak ilyen furcsa képzelgései.

Zisu különben egészen egyszerűen a Kaulianához tartozó Trapan város csiszí nagykövetségének kapuja elé lett varázsolva. Természetesen egy olyan pillanatban, amikor senki nem járt a környéken, vagy ha mégis, de nem nézett oda. S úgy, hogy bár élt már, de aludt, mert Mirjan álmod bocsátott rá. S mert a csiszí nem gyakran hagyják felügyelet nélkül a kapujukat, Mirjan tudta, hogy percek kérdése csupán hogy megtalálják, és igen-igen csodálkoznak majd, hogy miként került oda észrevétlenül!

Így is történt. De a csiszí kapus hiába kérdezgette Zisut, mert a nő teljesen kába volt egyrészt a meglepetéstől, másrészt Mirjan varázslata miatt, aki szándékosan bocsátott rá lassan elmúló kábaságot, ami illik egy fejbeverés következményei közé.

A csiszí mindenesetre hajlamosak voltak a bajba került nőket akkor is meggyógyítani ha azok nem csiszí, pláne ha a nő Kaulianából való, mert a kaulok hagyományosan csiszíbarátok, s így a legműveltebb barbárok közé számítottak a csiszí szemében. Bevezették tehát a nagykövetség egyik külső helyiségébe Zisut, aki csodálkozva és semmit nem értve tűrte ezt. És állandóan csak azt hebegte, hogy „hol vagyok, mi történt velem”?!

A csiszí ellátták a fejsérülését, majd kerítettek egy tolmácsot, aki nagyon sok nyelvet ismert. Ismerte a dafnar nyelvet is, s hamar megállapította hogy Zisunak ez az anyanyelve. Ez nem csoda, persze hogy ismerte a dafnar nyelvet, a gondos Mirjan előre ügyelt rá, hogy olyan helyre pottyantsa Zisut, ahol akad legalább egy ilyen nyelven beszélő valaki a csiszí közt.

E tolmács amikor látta hogy Zisunak fogalma sincs hogy hol van, elmondta hogy Kaulianában van, Trapan városban, a tengerparton, a csiszí nagykövetség épületében. De kiderült, hogy Zisu azt sem tudja milyen ország az a Kauliana, és a csiszíkről is csak annyit tud, hogy azok valami messzi déli népség, és talán nem is léteznek.

—De hát látod hogy léteünk! - mutatott körbe a tolmácsnő. Majd bemutatkozott, hogy az ő neve Jaszasi, megkérdezte Zisu nevét is, és Zisu el tudta mondani a nevét. De amikor Jaszasi azt kérdezte, miként került ide, Zisu csak annyit tudott mondani, hogy fogalma sincs, ő még abban sem biztos hogy a csiszí népe nem ugyanazt jelenti-e mint az hogy Mennyország, mert őneki most vagy ott, vagy a Pokolban volna a helye, ugyanis őt az imént fejezték le, s a Nap állásából ítélve legfeljebb néhány órája, de lehet hogy csak pár perce! Habár nem így képzelte el a Mennyet, a Poklot pedig végképp nem!

—Hát az biztos hogy Csisziföld nem a pokol, sokkal inkább a menny! - kacagott Jaszasi. —Bár semmiképp nem hasonlít a karotányok mennyére, mert annál jóval izgalmasabb, s kényelmesebb is! Az biztos hogy nem olyan unalmas! De hát nem lehetsz lefejezve mert élsz, és nézd csak meg magad is a nyakadat, azon egy karcolás sincs! - és Zisu elé tartott egy tükröt. És Zisu valóban semmi sebet nem látott a nyakán.

—Biztos az történt, hogy holmi aljas rabló fejbevágott! Vagy elestél a kapunk előtt, és beverted a fejedet. Nincs semmi nálad, amiből tudni lehetne hogy ki vagy igazából?

De hiába kutatták át Zisu ruháját, természetesen semmit sem találtak nála.

—Most mi legyen veled? - kérdezte Jaszasi, azzal hosszas beszélgetésbe merült valaki másik nővel, természetesen csiszí nyelven, amit Zisu nem értett.

Eközben Zisu felállt, s a kis szobában ide-oda járkált, s nézegette a számára nagyrészt ismeretlen tárgyakat. Nagyon elcsodálkozott hogy ez milyen gazdag nép, mennyi ezüstje van – ugyanis az alumíniumot vélte ezüstnek. Aztán az ablakhoz sétált, kinézett rajta – és majdnem a fenekére csücscent meglepetésében. Odakint ugyanis egy akkora hajószörnyeteget látott a tenger habjain himbálódzni, amekkorát még elképzelni sem tudott eddig. Megvolt majdnem háromszáz méter hosszú!

Zisu álmélkodását látva pedig odalépett hozzá Jaszasi, s így szólt:

—Aha, látom felfedezted Hóvirágot!

—Ez a hajó neve?

—Igen.

—De hát ez a hajó akkora, hogy el kéne süllyedjen!

—De hát ha látod, hogy nem süllyed el! És ez még nem is a legnagyobb hajónk... de hát ezt sem tudod? Hiszen mindenki tudja rólunk, hogy ilyen hajóink vannak!

—De hát én nem itt éltem, én nem tudom hogy miként kerültem ide, én attól félek hogy megőrülök...

—Nos, mert mi csiszik mindig igazat mondunk, elárulom, hogy azt hisszük, már nem örülsz meg, mert egy kicsit máris örült vagy! Tudod, a kobakodat ért ütés miatt! Tehát nem a te hibából! Úgy vélem valóban Lulmannolból származhatsz, mert kétségkívül anyanyelvedként beszéled e nyelvet, s még azt sem tartom lehetetlennek, hogy valamikor régen csakugyan le akartak fejezni. Lehet hogy épp emiatt menekültél el a szülőházadból. Aztán most a fejbeverés miatt rengeteg korábbi emlékedet elfelejtetted, egészen addig visszamenőleg, amíg ez a lefejezési kísérlet meg nem történt veled. Biztos azért nem feledted el még több emlékedet, mert az akkori rémület olyan erős érzelem volt benned, amit még e mostani fejbeverés sem törölhetett ki belőled! Ilyen szempontból tehát kifejezetten hasznos volt az a nagy rémület, mert most hasznodra lett! De hát ez valószínűleg évekkel ezelőtt történt veled. Most tehát megbeszéltük mi csiszik egymás közt az imént amíg nézelődtél, hogy mi legyen veled. És kizárólag három lehetőséget találtunk! Az egyik, hogy ha akarod, elmehetsz, ki a városba, szabadon, és reménykedhetsz benne, hogy hátha valaki észrevesz és felismer, vagy te látsz meg valamit amitől hirtelen eszedbe jut minden, vagy legalábbis hogy most hol laksz. Ez néha meg szokott történni amnéziás esetekkel, bár nem gyakran. Tudod, mi így mondjuk az emlékezetvesztést, amnéziának. Aztán megtehetjük azt is, hogy egy-két napig itt megszállsz nálunk, s mi leközlünk egy hirdetést az újságban, hogy itt vagy nálunk, hogy így nézel ki, még egy fényképet is betehetünk rólad az újságba, hátha felismer valaki. De hát ez is csak akkor vezethet eredményre, ha valóban él itt valaki ismerősöd, mert ha épp mostanában érkeztél ide, akkor nem biztos hogy sikerre vezet. S végül megtehetjük azt is, hogy befogadunk magunk közé. Ekkor csiszí lennél magad is.

—De hát mi az hogy csiszí?

—Csisziföld a szabadság hazája! Mi csiszik vagyunk a világ leggazdagabb, s főleg egymást legjobban szerető emberei! Mi vagyunk a civilizált emberek közössége, mert mindenki más csak barbár. A csisziség, az egyenértékű azzal, amit úgy mondhatunk hogy kultúrlény! Nézd meg ismét a hajónkat! Ilyet egyedül csak mi tudunk csinálni! De olyan hajóink is vannak, amik a tenger alá is le tudnak merülni, és vannak helikopter nevű gépeink, amikkel repülni is tudunk!

—Repülni?!

—Az ám! Nézd, Lulmannolba gondolom nem akarsz visszamenni, mert ha nem is mostanában, de régen valószínűleg valóban le akartak fejezni, ezt elhiszem neked. Azt nem hogy meg is tették, de azt igen hogy akarták, nem ritkaság ez a barbárok között! Ide Trapanhoz semmi nem köt téged, hiszen bármennyit éltél is itt, bármi történt is itt veled, de ez olyan mintha meg sem történt volna veled, mert elfeledted. Szerintem akkor cselekszel a legjobban, ha közénk állsz, de természetesen te döntesz! Abban biztos lehetsz hogy ha bennünket választasz, nálunk mindenki nagyon fog szeretni!

—De... de hát... mi lenne a dolgom... nem akarok paraszt lenni... öljetek inkább meg...

—Jaj de nagyon barbár vagy te még! - ölelte őt át Jaszasi. —Mi nem vagyunk parasztok! De nemesek sem! De mégis inkább nemesek mint parasztok, mert nálunk, ha úgy tetszik, mindenki úr, mert jobbára a gépeink dolgoznak!

—De hát ezt nem értem... én semmiről nem tehetek, én nem akartam idekerülni, én nem tudom mi lett velem, én... engem meg akartak ölni...

—Úgy látom nem tudsz dönteni.

—Nem tudom mit kéne döntenem... Zisu a nevem, úchela vagyok az Uchuál nemzetségből, a férjem Vilder, aki meg akart ölni, mert egy fekete hajú leányt szültem... erre emlékszem... és lefejezett...

—Mondd, szereted azt a barbár világot, amire emlékszel?

—Nem... nem hiszem... - rázta meg a fejét habozva Zisu.

—Van hová visszamenned?

—Oda? Hiszen... hiszen újra lefejezne... bár ez olyan furcsán hangzik... *újra* lefejezni valakit... - rázta meg a fejét idegesen kacagva.

—A szüleid élnek még?

—Igen, persze... de oda sem mehetek vissza, elhinnék hogy megcsaltam a férjemet... pedig ez nem is igaz! Én soha nem tennék olyat!

—Na, majd nálunk megteszed nem is egyszer, s a legnagyobb élvezettel!

—Mi?! Mit beszélsz te nekem, és ilyen nevetve?!

—Azt, hogy nálunk nagyon mások a szokások! Nálunk ugyanis rengeteg olyan dolog nincs, ami a barbárok közt mindennapos! Kiselejtezünk az életünkből minden szükségtelen szemetet, hogy szabadabban élhessünk! Emiatt nálunk nincs olyan hogy férj, hogy feleség, hogy család, nincs nálunk pénz, nincsenek anyagi gondok, nincs kötelező hűség, nincs sok munka, nincs szenvedés, nincs asszonyverés, nincs nyomor, nincsenek szegények, sőt, nincs vallás sem! Lefejezés sincs! Van ellenben sok vidámság, nevetés, egymás szeretete, szinte korlátlan szabadság, gazdagság, jólét, öröm, és azt hiszem egyértelmű hogy mert te nem tudsz dönteni, emiatt mi döntünk helyetted! S mert nincs hová menned, magad mondtad, s mert azt is mondtad hogy nem szereted a korábbi barbár életedet, emiatt világos mint a Nap, hogy hozzánk tartozol már! Ha tehát csak kifejezetten és erősen nem tiltakozol, akkor ezentúl magad is csiszí vagy, a barátunk, akit megvédelmezzünk mindentől! Ezentúl a csiszí lesz a nemzetséged, úgy tekintheted!

—De hát az hogy lehet, én az Uchuál nemzetségbe születtem bele...

—De amikor férjhez mentél, akkor már nem ahhoz tartoztál, ugye?

—Nem, legalábbis nem annyira, akkor már a Mirmirichen nemzetség lett az enyim is...

—Nálatok nem az-e a szabály, hogy a nemzetségbe tartozót megvédik?

—De, természetesen!

—Mi csiszík vagyunk a legerősebbek. Ha elfogadod hogy ez lesz a nemzetséged, akkor nálunk nem fenyeget a lefejezés réme. Soha! Aki egyetlen csiszít is megbánt, az mindet megbántotta! Ha akarod, mi leszünk a néped. Ha vállalod, elviszünk egy ilyen hajóval - mutatott ki az ablakon - egy másik városba, ott tanulsz néhány évet, hogy mi az hogy csiszí, megtanulsz írni-olvasni is, és mindenki nagyon fog szeretni!

—Nem tudom... nem tudom... én semmit nem tudok... - rázta a fejét Zisu még mindig döbben-ten. —Én azt hiszem hogy nem tudom hogy mi történik velem... lehet hogy tényleg a fejbevágástól... és nem értem hogy mit mondasz nekem... én azt hiszem hogy nagyon beteg vagyok... kérlek szépen ha valóban igaz hogy szerettek engem, akkor gyógyítsatok meg, mert nem tudom hogy miként lehet ez velem...

—Ezt tesszük! - bólintott Jaszasi. —Végre kimondtad a döntő szót, hogy gyógyítást kérsz tőlünk! Tudod, mi csiszík szentként tisztelünk néhány szabályt, például azt, hogy a barbárokon nem segíthetünk erőszakkal. De az más, ha megkérnek rá. Tehát akkor most kapsz egy nyugtató injekciót, ettől elalszol, megnyugszol, reggelre kapsz más ruhákat, egy szép szobácskát épp azon a hajón ami elszállít téged...

—Hová?

—Nyugodj meg, nem rossz helyre! Egy csodálatos országba fogsz utazni vele, ahol megkapod a gyógyítást, amit az imént kértél! Ott ugyanis kigyógyítanak majd a barbárságból...

* * *

Vilder úr iszonyú fejfájással ébredt másnap. Természetesen nem a hulla mellett, hanem a saját ágyában, oda cipelték be ugyanis a szolgák, sőt, még meg is tisztogatták némileg. És valóban nem emlékezett semmire, olyannyira, hogy azzal kezdte a napot, hogy átkozódott, hogy lám, a felesége nemcsak ribanccá züllött, de annyi tisztesség sincs benne, hogy jó reggellet köszöntse!

A szolgák sápitoztak, de végül csak-csak elmeséltek neki mindent. És Vilder úr nagyon csodálkozott hogy miként is parancsolhatott ilyesmit, holott most józanul még a fejfájása ellenére is ugyanúgy gondolta mint korábban: hogy törvényesen elválik Zisutól, azután visszazavarja a szüleihez. Vagyis a hóhér cseppet sem volt buta ember, a válásra ugyan nem gondolt, de a lényegre, az elzavarásra nagyonis!

—Ostoba szamarak! - ordított a szolgákra. —Nem gondoltok rá, hogy ha egyszer mindegyiktek tudta hogy a Szent Fotelhez akarok futárt küldeni a válásom ügyében, akkor nem akarhatom megöletni az asszonyt, hiszen hullától nem lehet elválni?!

A Szent Fotel nem mást jelentett, mint a legfőbb karotány vallási vezető, a Szent Agg hivatalát. Ez Günül-föld egyik legnagyobb városában, Lónában volt. A hivatal e furcsa nevet természetesen a Szent Agg díszes trónusáról kapta.

A szolgák már leszámoltak minden reménnyel az életüket illetően. És nagyon bánták, hogy nem hallgattak az okos hóhérra. Holott tudhatták volna hogy a hóhér bölcs ember, filozofikus alkat, hiszen gyakorta van módja az élet, s még inkább a halál kérdéseinek töprengeni!

Hanem aztán Vilder senkit nem fejeztetett le közülük, sőt, ezt mondta:

—Ebből háború lesz, az biztos, de hát ami megtörtént, az megtörtént! Tulajdonképpen az én hibám, hogy nem jutott az eszembe hogy ilyen ostoba barmok szolgálnak, mint ti! Nemcsak lusták, ingyenélők, hanem még ostobák is! Csöcselék vagytok valamennyien! Hanem most már mindegy, és ha az anya meghalt, akkor a fattyú is kövesse őt! Így megszabadulok tőle, és nagyobb háború ebből sem lesz már! Temessétek az anyja mellé!

Igenám, de ekkor előállt az egyik szolga, és elhaló hangon kezdte nyöszörögni, hogy semmiképp nincs módjukban teljesíteni az uraság parancsát – ugyanis az a helyzet, hogy nem temethetik Zisu mellé Pjangát, tekintettel arra hogy nincs meg Zisu teteme!

—Micsoda?! - ordította Vilder, aki azt hitte valami rossz tréfát üznek vele. De mert a kiabálástól nagyon belenyilalt fejébe a fájdalom, emiatt suttogóra fogta a szavát, közelebb intette a szolgát, majd előhúzta a törét és a férfi nyakára tette.

—Mondj el nekem mindent részletesen hogy miként is történt tegnap az ezmege, de semmit ne hagyj ki mert megcsiklandozom a gigádat ezzel a hideg vassal, hanem jó mélyen ám!

S természetesen a szolga nem mert hazudni neki, elmondott az mindent, hogy miként is esett Zisu halála, hogy a nő miket esküdött és átkozódott, még azt is elmondta hogy mennyit tanakodtak ők a szolgák és a Vildert szolgáló kisebb nemesek hogy teljesítsék-e vagy sem az úr parancsát. Azt is elmondta, hogy a hóhérnak nem nagyon akaródzott a lefejezés, sőt a végén meg is tagadta a parancsot, mondván hogy ráér az reggel is ha már tiszta lesz az úr feje.

—Több esze volt annak mint nektek, barmok! - és Vilder úgy belerúgott a szolgába, hogy az három méterre gurult, és alig bírta visszafojtani az üvöltését, mert Vilder talpa telibe találta a heréit. De mégis örült, mert így legalább jó messzire került a nagyon is gonoszul csillogó törtől.

—Igen, igen, látom én is már hogy több esze volt... - nyöszörögte. —Azután elmentünk, de később jött a hóhér, hogy hová vittük az úrnő tetemét, mert sehol sem találja! És akkor kerestük ám mindenütt, de nem találtuk sem a fejét, sem a testét, egyedül csak a sok vér maradt a kövezeten, ami kifolyt belőle! Még arra is gondoltunk hogy valaki tisztelője kicipelte a várból hogy ott eltemesse, de az őrség esküdözött hogy senki nem hagyta el a várat, még egymagában sem, nemhogy akkora valamit szállítva, amibe belefért volna egy emberi test!

Nosza, Vildert nagyon kezdte érdekelni a dolog! Amolyan nyomozásféleséget indított hogy megtudja, hová tűnt Zisu teteme, de sehol nem bírta megtalálni, senki nem tudott semmit. S a várban elterjedt, hogy Zisu ártatlan volt, és így halála után felvitték a testét az égbe az angyalok, s igazi szent lett belőle!

Annyira igazi, hogy nemsokára népi mozgalom alakult, és még a Szent Agghoz is menesztettek küldöttséget, hogy avassa hivatalosan is szentté Zisut. De az azt üzente vissza, hogy értesülései szerint a halálának titokzatosságát leszámítva életében Zisu semmi különösen vallásos cselekedettel nem tett bizonyosságot kimagasló hitéről, s ha mindenkit szentté avatna aki nyomtalanul eltűnik, akár élőként akár csak a teteme, akkor hamarosan megtelne szentekkel a Menny!

Ettől függetlenül azonban Zisu tisztelete terjedni kezdett a köznép körében, s őt tekintették az igazságtalanul rágalmazott és bántalmazott nők védőszentjének. Emiatt természetesen leginkább a nők tisztelték őt. Erre már az is alapot szolgáltatott nekik, hogy bár Zisu nemesi származású nő volt, s valóban igaz volt amit a Szent Agg állított hogy nem tűnt ki a jámborságával, s még csak nem is jótékonykodott a szegényekkel, de legalább nem is sanyargatta őket, és az akkori kegyetlen világban már ezt is értékelték benne a parasztok.

Vilder azonban elgondolkozott ezen a csodás eltűnésen, meg Zisu átkain és szavain – és ezután nem merte megölni Pjangát. Sőt, lelkiismeretfurdalás kezdte kínozni, mert ugye hátha mégis tőle van a leány, csak valami gonosz ördög festette feketére a gyermek haját, épp azért, hogy megmérgezze a kapcsolatukat?!

Annyira azért nem volt erős benne a lelkiismeretfurdalás hogy emiatt megszeresse a kislányt, de annyira azért igen, hogy ne csak ne ölesse meg, de fogadjon mellé egy dajkát aki felneveli.

Mindazonáltal a nép körében megállíthatatlanul terjedt a legenda Szent Zisuról. Nagyonis alkalmas volt ugyanis az igazságtalanul kivégzett asszony megható története arra, hogy a legkülönbözőbb legendák szövődjenek köré. Két esztendő sem kellett hozzá, és már mindenki Moldaut utálta a legjobban a környéken, mert ő volt az, a gonosz nemes, aki lefejezte a szent nőt! Moldau különben sem viselkedett úgy, hogy bárki is kedvelje, mert kedvenc szórakozásai közé tartozott például a parasztlányok megerőszakolása. És a parasztok különben is hajlamosak gyűlölni a nemeseket.

Ennek ellenére Pjanga esete más volt. Őt nemcsak nem gyűlölték, de nagyonis sokat vártak tőle, hiszen ő nem más mint Szent Zisu leánya! Nyilvánvaló, még a vak is kell lássa, hogy épp azért adtak neki fekete haját az angyalok, hogy már ezzel is jelezzék: ő Kiválasztott, neki különleges sorsot kell befutni a világban!

Ez egy újabb ok volt rá, hogy Vilder ne merje megölni Pjangát. Igaz, ahogy telt-múlt az idő, dühe is alábbhagyott, de különben sem merte volna, mert ezzel azonnali parasztlázadást kockáztatott volna. Pedig volt épp elég baja. Igazán megviselte őt a háborúskodás, ami kitört közte és az Uchuál nemzetség között Zisu meggyilkolása miatt! Mert valóban úgy lett ez ahogy a bölcs hóhér megjósolta: az Uchuál tagjai nem hitték el hogy Zisu megcsalta volna Vildert, és vérbosszút hirdettek! És bár Vildert nem kapták el, nem foglalták el a birtokait sem, de Vildernek temérdek emberébe kerültek a folyamatos háborúk – igaz, az Uchuál tagjai is sok harcost vesztek. Végül aztán úgy teremtett Vilder viszonylagos békét, hogy szövetséget kötött a Tichiel nemzetséggel, s azok is megtámadták az Uchuál nemzetséget. Így azok már kétfrontos háborúra kényszerültek, s végül békét kötöttek, habár mindenki tudta, ez csak addig érvényes, amíg össze nem szedik magukat. És még e békekötést is csak úgy tudta elérni Vilder, hogy az Uchuál klán vezetője kikötötte, hogy Vilder ne merészelje azt mondani, hogy Pjanga az Uchuál nemzetség tagja! Mert ők nemcsak azt hiszik hogy Zisu ártatlan volt, de azt is, hogy Vilder szándékosan megölte Zisu gyermekét is, és ezt a ki tudja honnan előhalászott fekete hajú rabszolgaivadékot akarja bizonyítékként felhasználni ellenük, hogy ezzel is rontsa az Uchuál nemzetség hírnevét! Tehát Zisu ártatlan volt ugyan, de Pjanga semmi esetre sem Uchuál nemzetség béli!

És Vilder, bár abban egészen biztos volt hogy legalábbis Zisunak igenis a leánya Pjanga, s eképp Uchuál vér folyik az ereiben, de beleegyezett hogy nem mondja hogy Pjanga e nemzetség

tagja. Minek védje elvégre egy valószínűleg nem is tőle való leány érdekeit, amikor neki pillanatnyilag fontosabb a béke?! Különben is, majd ha erős lesz és leszámol az Uchuállal, akkor újra mondhat amit akar!

Így aztán Pjanga ifjúsága meglehetősen viharosnak ígérkezett. Tulajdonképpen senki nem szerette, kivéve épp a legszegényebbeket, a parasztokat, de azok sem önérdékmentesen: tőle vártak valami szenthez illő nagy csodát!

De Pjanga semmi esetre sem viselkedett úgy, ahogy nem egy szenthez, de akár csak egy szent lányához is méltó lett volna. Sokkal inkább tűnt a pokol küldöttének, igazi ördögfiókának, mint szentnek!

Bár első néhány évét meglehetősen érdektelenségben töltötte el, ahhoz képest legalábbis, ami Kajjám klónját, Luelát jellemezte. Egyetlen említésre méltó dologként annyi mondható róla, hogy ő is korán tanult meg beszélni, alig múlt egy éves és már vígan fecsegett mindenről, még hozzá nem is egy nyelven! Az történt ugyanis, hogy a dajka, akit Vilder Pjanga mellé fogadott, nem dafnar volt hanem gүнүл. Ennek az volt az oka, hogy Vilder, számot vetve azzal hogy mégiscsak felneveli Pjangát, mert emellett több ok is szól – hogy hátha mégis az ő lánya, hogy gyermeket megölni bűn, hogy a parasztok nem néznék jó szemmel Pjanga halálát és ő nem akar parasztlázadást – tehát mert ő mégis felneveli a lányt, nos, akkor már valamiképp nemeshez méltóan legyen nevelve! S mert anyja már nem él, ezért célszerű valami legalább félig-meddig nemesi dajkát fogadni mellé! S ez a dajka végül egy elszegényedett gүнүл nemesi család leánykája lett. Akik különben épp egy véres leszámolás miatt szegényedtek el, s jószerivel épp csak ez az egyetlen leányka tudott elmenekülni a mézárszékké vált egykori kúriájukról. Ahhoz képest hogy dajka lett itt Lulmannolban, nem is volt idős: tizenhat esztendő.

Tehát semmit nem is értett a dajkasághoz, de Vilder szerint nagyonis alkalmas volt rá, ugyanis hercegnőnek mondhatta magát...

S mert még egyáltalán nem tanult meg dafnarul, alig pár szót makogott csak ezen a nyelven, amiatt tőle Pjanga a gүнүlt tanulta meg anyanyelvként...

De persze dafnarul is megtanult. No nem apjától, akit alig látott, hanem a szolgálától, s egyéb várbeli népségtől. Sőt, még a ritt nyelvet is megtanulta, amit pedig hírhedten nehéznek tartottak a dafnarok. De sokan ismerték, mert gyakran háborúztak a rittekkal, déli szomszédjaikkal, még mostanában is, de főleg régebben. És nemrég került egy ritt rabszolgai a várba. Vilder vette, amolyan mindenki babájának. Szokott néha kedveskedni effélékkel a katonáinak. Ezt kimondott jócselekedetnek tartotta, nem csupán a katonák felé, de mert szerette magát jó uraságnak tartani, úgy vélte, ezzel a parasztjainak is nagy jót tesz, mert ha van elég efféle rabszolga-örömlány a várban, akkor a katonák kevésbé sanyargatják a parasztlányokat buja vágyaikkal. S ebben bizonyára igaza is volt!

Különben a rabszolgaság Lulmannolban bár elfogadott intézmény volt, de rendkívül ritka, és szinte kizárólag épp ilyesmire szorítkozott: rabszolganők tartására szexuális szolgáltatás nyújtása céljából. És ezekből is nagyon kevés volt. Még az sem mondható hogy minden nemesnek lett volna legalább egy rabszolganője, bár igaz hogy akadtak urak akik ilyen nőkből kisebb háremet is tartottak. Az biztos hogy egész Lulmannolban nem volt több rabszolga mint talán kétezer fő. És ezek kizárólag idegenek voltak. Ősi törvény szerint senki dafnar embert nem szabadott rabszolgaságban tartani. Természetesen gyakori volt hogy egy ideig rabszolgáknak sem való körülmények között tartottak hadifoglyokat valamely nemzetség tagjaiból, ha nők voltak akár meg is erőszakolták őket nemegyszer. De jogilag, hivatalosan ezek mégsem voltak rabszolgák, s idővel ezért vagy megölték, vagy váltságdíj fejében elengedték őket. Ritkábban anélkül is elengedték őket.

Vilder várában négy rabnő volt, ezek közül az egyik ritt, a másik jicseni, kettő pedig egy testvérpár, valami nagyon-nagyon távoli déli néger törzsből. Ezek, különleges fekete színük miatt, különösen kedveltek voltak a katonák körében.

E rabnők közül épp a rittet keresték fel a katonák a legritkábban, nem mintha nem lett volna csinos, ügyelt rá Vilder hogy csinos rabnőt vegyen, de meglehetősen aprócska volt, vékonyka, gyerekeknek tűnt holott felnőtt nő volt, és a katonák jobban szerették a buja, gömbölyded női

bájákat, a teltebb idomokat, amiken lehetett mit fogni, tapogatni. Ráadásul a ritt nő azok közé tartozott, akik nem tudtak belenyugodni a fogságba, korábbi gazdáitól többször szökött már, tele is volt a háta korbácsnyomokkal. A rittek közt nem is volt ritka az ilyen mentalitás... és itt a várban is azzal kezdte, hogy nyíltan megmondta, hogy egyszer még nagyon bosszút fog állni mindenkin, aki őt megerőszakolja! És olyan szemekkel méregette a katonákat, hogy azok valóban meg is gondolták, hogy közeledjenek hozzá.

Ennek ellenére természetesen nemcsak nem maradt szűz – nem volt az akkor sem amikor Vilder megvette – de igencsak sokszor élvezkedtek vele Vilder emberei, mégis ritkábban mint a többi hárommal.

Vilder pedig úgy gondolta, legyen még több haszna e nőből, s így segítőnek rendelte a gүнүл dajka mellé. A szegény gүнүл hercegnőt, a dajkalányt úgy hívták hogy Dudu, a ritt lányt pedig hogy Dura.

Vilder nem félt attól, hogy Dura megöli Pjangát. Ő maga mondta a lánynak, hogy amennyiben Pjangát megöli, azzal meglehet hogy neki tesz szívességet, az biztos hogy nem fog könnyeket hullatni! Durát természetesen megöleti, kínhalállal, de ez még jó is lesz mert így senki nem vádolhatja őt, Vildert azzal, hogy megölte saját elsőszülöttét!

—Nem lányokon fogok bosszút állni, hanem rajtatok, dafnar állatokon! Ti erőszakoltatok meg, te is Vilder, nem a dafnar nők! - és Dura szemén köpte Vildert.

Erre Vilder alaposan megverte. El is tört Dura jobb karja. De azért mégis megtette Pjanga szolgálólányának a lányt, bár továbbra is köteles volt fogadni Dura a férfiakat.

Így esett hogy mire egy éves lett Pjanga, legjobban gүнүл nyelven beszélt, de igen jól dafnarul is, és ugyanolyan jól rittül is. Mire pedig két éves lett, már mindhárom nyelvet anyanyelvi szinten beszélte, bár nagyon ritkán keverte is a szavakat, de kizárólag olyankor, ha mondani akart valamit mondjuk dafnarul, ám kellett volna neki egy szó ami nem létezett abban a nyelvben, ellenben volt rá szó mondjuk a rittben. Ez főleg olyankor fordult elő, amikor lovakról beszélt, mert a ritteknek szinte hihetetlenül gazdag kifejezéstáruk volt a lovak életkorára, színére, fejtartására, s egyéb tulajdonságaikra. Ellenben fordítva is megesett ez, ha például a házjáról beszélt rittül vagy gүнүlül. Vagy épp a jégről. A jég színére volt a dafnar nyelvben például vagy hetvenféle kifejezés. A rittben és a gүнүlben még talán három sem...

Mire pedig négy éves lett, észrevette azt is, hogy akadnak még más nyelvek is! És összebarátkozott a másik három rabnővel, és nagyon jól megtanulta a jicseni nyelvet, ami nagyon tetszett neki a dallamossága miatt, sőt, azt a néger nyelvet is megtanulta amit a rab testvérpár beszélt, mert tetszett neki az is hogy tele van csettintő, gurgulázó hangokkal, s néha úgy kell benne szólni, mintha a gyomrába gyömöszölné le a szavakat. Mindezt egyáltalán nem tartotta munkának, sokkal inkább szórakozásnak, de még ennek is alig. Egyszerűen ragadtak rá a nyelvek. Hiába, Mirjan agyával rendelkezett, és az nem semmi agyberendezés volt! És Mirjan is könnyen tanult nyelveket gyermekkorában, amikor még nem volt varázsló, bár nem olyan könnyen mint most Pjanga, de csak mert ő jóval későbbi életkorban kezdte a nyelvtanulást, Pjanga ellenben szinte beleszületett a soknyelvű környezetbe. Amikor Mirjan volt ilyen fiatal, egyszerűen senki idegen nyelvű ember nem élt a környezetében.

Mire tehát az ötödik évét betöltötte, már úgy csevegett egyszerre öt nyelven – „négerül”, dafnarul, rittül, gүнүlül és jicseniül – mintha mindegyik az anyanyelve volna. S ezzel alaposan lekörözte Kajjám klónját, Luelát, aki eddigre még nem tudott felmutatni efféle teljesítményt. Ezzel Kajjámot a legnagyobb aggodalomba kergette.

De Mirjan öröme sem volt felhőtlen! Nem maradt titok előtte ugyanis, hogy Pjanga e teljesítménye épp annak köszönhető, hogy Pjanga összebarátkozott a rabnőkkel! Ez pedig amiatt volt, mert a kis ritt rabnő, Dura, nagy ügyesen összebarátkozott Pjangával, majd összebarátkoztatta az uraság lányát a másik három rabnővel is! És emögött az a sanda számítás rejtett, hogy Pjangát a maguk oldalára állítsa, végleg összeveszítve a lányt apjával, Vilderrel! Úgy vélte a ritt lány, hogy ez a legegyszerűbb s egyben leghatékonyabb módja a bosszúállásnak.

S úgy tűnt, igyekezetét siker koronázza! Nem is lehetett másként, ez szinte törvényszerű volt, mert Mirjan emlékezett rá, hogy amikor ő maga volt kicsi, már eleve különös rokonszenvet érzett az elnyomottak iránt, és mértéktelenül felháborította a legkisebb igazságtalanság is!

De nem avatkozhatott be. Egészen biztosra vette, hogy nem is kell különösebben sok idő, és halálos ellenségeskedés tör ki Pjanga és apja, Vilder között, de semmit nem tehetett. Tilos volt! Az már tényleg a Kajjámmal kötött fogadás felrúgása lenne. A klónnak egyedül kell boldogulnia!

Durának nem is nagyon kellett igyekeznie. Pjanga magától is elég értelmes volt ahhoz, hogy igazán nagyon hamar feltűnjön neki a tény: gyakorlatilag minden gyermeknek van anyukája, de neki nincs!

Amikor erről kérdezősködött a dajkájától, Dudu csak szerényen hallgatott. Igaz, mostanára már ő is megtanult dafnarul, de nem óhajtott ilyesmi miatt összeveszni Vilder úrral. Ezért azt mondta csak Pjangának, hogy kicsi még, ezt ráér megtudni később!

Később! Ha volt valami amit Mirjan is és Pjanga is mindennél jobban gyűlölt, hát az a várakozás volt! Természetesen több sem kellett Pjangának, és megkérdezte az első elébe kerülő embert hogy mi a helyzet ezzel kapcsolatban. Ez az ember történetesen épp Dura volt, ki más is lett volna, természetes hogy épp a saját szobalányával fut össze leghamarabb Pjanga! És Dura ráadásul már akkor is a várban volt, amikor Zisut lefejezték. Láta is az esetet! Még ha a tetem eltűnését nem is...

És ő bizony készségesen, a legnagyobb örömmel mesélt el mindent! Azt ugyan nem tudta hogy miként is esett a parancs kiadása, csak hallomásból tudta, hogy Vilder úr részegségében adta ki a parancsot, de ez nem érdekelte. Nem is mondta el hogy Vilder ekkor részeg volt. Ő aztán nem keres enyhítő körülményeket a rabtartójának!

Ettől függetlenül Pjanga ezt is megtudta másoktól, de ez cseppet sem csökkentette a haragját. A szemében nem volt enyhítő körülmény a részegség. Miért is lenne az, amikor mindenki a maga jószántából, önként lesz részeg, mert minden egyes pohár italáért önmaga nyúl, hisz nagyon ritka ám az, hogy valakinek úgy erőltetik le a torkán az italt! Főleg Vilder úrról nem hihehető hogy szántszándékkal, aljasul leittatta volna valaki! Tehát minden felelősség igenis az övé!

És Pjanga úgy érezte, megrabolták. Senkinek nem volt joga elvenni tőle az anyukáját! Különbösen is: ő úchela, nemeskisasszony, úgy illik tehát hogy neki több legyen mindenből mint a pórnépnek, sokkal több, – s lám, kiderül hogy neki *kevesebb* van, mert mindenkinek van anyja, csak neki nincs! Sőt, kiderül hogy tulajdonképpen még apja sincs, mert Vilder nem óhajtja elismerni őt a leányának!

Pjanga tehát nem volt még hat esztendőse sem, és máris kristálytisztán felismerte, hogy a helyzete a várban igencsak bizonytalan! Ha úgy vesszük, ő úchela, a Mirmirichen nemzetség tagja – ha meg másként vesszük, akkor tökéletesen senki és semmi! Még annyi sem, mint a dajkája, mert Dudu legalább kétségkívül *volt* valaha hercegnő, de ő Pjanga az sem biztos hogy *volt*, az meg még annyira sem hogy *lesz* valamikor elismert úchela! Tulajdonképpen élete bármely pillanatában egyedül Vilder fejbőlintása választja csak el a hóhérbárdtól! És ki tudja hogy mikor lesz Vilder megint igazán alaposan részeg...

És abban Pjanga is tökéletesen egyforma volt Luelával, de Mirjannal és Kajjámmal is, hogy szinte irtózott attól, ha ki van szolgáltatva mások kénye-kedvének!

Főleg nagyon megutálta Vildert, mert Dura igazán a lehető legékesszólóbban mesélte el neki, hogy Zisu milyen méltóságteljesen és bátran ment a vérpadra! Hogy nem kellett odarángatni, mert nem félt a haláltól! És hogy megesküdt, hogy Pjanga igenis Vilder leánya, és hogy ő Zisu ártatlan! Úgy ám, megesküdt erre, a karotány és az őshit szabályai szerint is! Tehát egészen biztos hogy Vilder nagy-nagy igazságtalanságot művelt! Sőt, művel még most is javában, amikor nem szereti Pjangát!

Addig-addig törte a fejét, amelyben ugyan csak egy kislány agya rejtezett, de az az agy mégsem egy hatévesé volt már akkor sem hanem egy legalábbis tizennégy évesé, hogy kiötölte: ha kétséges hogy Mirmirichen nemzetség beli-e, akkor keresnie kell egy másik nemzetséget, mert valahová muszáj tartozni!

S így aztán szólt Dudunak, hogy valamiképpen intézze el, hogy beszélhessen az Uchuál vezérével!

Dudu a fejét ingatta. Ez teljesen lehetetlen! Pjanga nem mehet oda, az út hosszú, veszélyes, apja sem engedné, különben sincsenek jóban már a Mirmirichen nemzetséggel, lehet hogy meg is ölnék Pjangát! És ők sem fognak idejönni, mert akkor őket ölné meg Vilder!

—Esetleg - tűnődött el - írhatnál neki levelet, ha tudnál írni, bár apád ennek sem örülne, tehát titokban kéne megírnod, de ha kitudódik, ne mondd hogy tőlem az ötlet, kis úrnőm! És még úgy sem tudom, hogy miként lehetne elküldeni nekik!

Kiderült azonban, hogy mostanáig Pjanga azt sem tudta, mi az hogy írás! És hogy levél! Eleinte csak a fejét csóválta értetlenül, hogy miért is segíthetne a gondján ha elküld valami falevelet az Uchuálnak, hiszen biztos akad azoknál is épp elég falevél!

Nem csoda hogy így gondolkozott. A várban igazán nem tengett túl a műveltség, apja sem ismerte a betűket, egyetlen könyv volt csak az egész erődítményben, a vár papjának könyve, a Legszenőbb Könyv. De azt nem láthatta Pjanga, mert azt a pap szokta olvasgatni.

Na de hamar megmagyarázta neki a lényeget Dudu, hogy az írás, az olyasmi, hogy kis piszkofoltokat csinálnak a papírra tintával, s ezekből a művelt emberek, például papok, vissza tudják idézni hogy ők vagy más mit mondott korábban! De ehhez ő nem ért, ő hercegnő volt nem írnok, tehát nem tud olvasni. Hanem ezügyben ha Pjanga gondolja, keresse meg az írnokot, de gondolja jól meg, mert ha a tervét az írnok elárulja Vildernek, akkor könnyen kinézhet Pjangának néhány pofon emiatt!

Pjanga mégis elment az írnokhoz, de egyáltalán nem említette neki a levél-tervét. Hogyisne, nem szeretett ő pofonokat kapni! Ráadásul kimondottan utálta, ha valaki okosabbnak bizonyul nála. Részben emiatt is tanult meg minden nyelvet a környezetében. Nehogy már valaki olyasmit tudjon, amit ő nem!

Egyszerűen megparancsolta az írnoknak, hogy tanítsa meg neki „mindazt amit tud”. Igen, ilyen egyszerűen fejezte ki magát. Nem az olvasást, nem az írást, hanem „mindent amit tud”.

S az írnok megtette. Nem mert ellenkezni, meg különben is azt hitte hogy úgysem tart soká az egész, mert Pjanga megunja a nehéz tudományokat rövid időn belül. Hiszen gyerek, és csak nő! Ráadásul tetszelgett is neki, hogy Pjanga nem viselkedik lekezelően vele. Lulmannolban ugyanis nem volt nagy becsülete az írnokoknak. Gúnyosan csak „tintaszagú népség”-nek titulálták őket. De Pjanga elismerte az írnok tudományát, komoly dolognak tartotta a betűvetést, s így mindjárt kedvesebb teremtésnek tartotta őt az írnok, mint az uraságot!

Abban igaza lett ugyan hogy nem tartott soká az egész, de csak amiatt, mert Pjanga hamar megtanult olvasni. Alig három hét alatt. Ezután az írással már nem is nagyon kellett veszködni az írnoknak, mert Pjanga tudta hogy ez már csak gyakorlás kérdése nála, hogy milyen ügyesen rajzolgatja a betűket. Hanem az írnok rátérhetett a számok tudományára is. Igaz, Pjanga sem sajátított ebből el többet mint Luella, mert az írnok még a hatványozásról sem tudott semmit, azt sem hogy létezik olyan, más komolyabb matematikáról pedig végképp fogalma sem volt, de legalább az alapokat megtanulta tőle Pjanga.

S amikor látta hogy az írnok tudománya végetért, megköszönte az okítását, és nekiállt, hogy egyelőre még nagy, ákom-bákom betűkkel lekörmölgjön egy levelet az Uchuálnak.

E levélben elpanaszolta, hogy őt itt senki nem szereti, hogy Vilder igazságtalanul kivégeztette az ő anyukáját, és kéri hogy jöjjenek el érte és vigyék haza az ő igazi nemzetségéhez, az Uchuálhoz, és ígéri hogy méltó sarja lesz annak a nemzetségnek, nem hoz szégyent a fejükre!

De most hogyan küldje el a levelet?!

Végül úgy döntött, hogy egyszerű! Apja levelezésével együtt!

Az írnokhoz elvégre bejáratos volt. Hamar kifigyelte, mikor másolja le szépen azt a levelet, amit előbb gyorsan és rondán írt le apja diktálásának nyomán, természetesen nem akárkinek, hanem az Uchuál nemzetségnek! Mert attól hogy haragban voltak épp, még folyt néha szórványos levelezgetés a két nemzetség között. Olyasféle témákról, hogy a vámok kérdése, vagy akár néhány kereskedelmi ügylet is, elvégre a harag miatt nem állhat meg az élet ha nincs épp háború, márpedig a Mirmirichen nemzetség területén gazdag vasércbányák voltak, ellenben kevés volt a megművelhető föld! A szomszédos nemzetség bőviben volt a gabonaföldeknek, de neki nem vas kellett volna, hanem réz! Reze viszont az Uchuálnak volt, ám annak vas kellett volna... Így aztán folyt a kereskedelem körbe-körbe.

S így egy alkalommal amikor látta hogy az írnok egy az Uchuálnak szóló levelet tisztáz, addig lebzsejt nála amíg a levél már készen is lett s épp borítékolt voltna azt be az írnok; ekkor a férfit arra kérte hogy hozzon neki egy pohár szőlőlevet. S amíg az írnok kint járt, ő a még lezáratlan borítékba bedugta a maga levelét is apja levele mellé.

Óriási botrány lett az ügyből! Az Uchuál tagjai ugyanis továbbra sem óhajtották elismerni a vérüknek a fekete hajú és gyanús születési körülményekkel „dicsekedhető” Pjangát, s így a levelét visszaküldték Vildernek, azzal a kísérő szöveggel, hogy Vilder semmit nem ér el azzal, ha efféle levelek írogatására buzdítja a zabigyereket, nem fognak meghatódni tőle, és nem varratja ilyen aljas trükkel a nyakukba ezt a kakukkfíókát!

Vilder dühében addig csépelte Pjangát, míg a kislány már inkább volt holt mint eleven.

—Te megaláztál engem! Meggyaláztad a nemzetségemet! - bömbölte. —És hogy merészelsz te írásba adni olyasmit, hogy én nem szeretlek téged?!

—De hiszen épp most bizonyítod amikor agyonversz! - nyöszörögte Pjanga, még majdnem holtan is szemtelenül.

De elérte a célját: Vilder abbahagyta a verését. Épp ideje volt már, mert Pjangának már az orra is vérzett, az ajka is felrepedt...

Ehelyett berontott az írnokhoz, és leszúrta. Úgy vélte, megérdemelte! Igaz, Pjanga azt vallotta hogy az írnok nem tudott a levélről, de miért volt olyan hülye, hogy nem nézte meg, mit küld el!

Az eset után Pjanga napokig senkihez nem szólt egy szót sem. De ennek Dura örült, mert Pjanga cseppet sem nézett úgy ki mint akit megtörtek, vagy mint aki behódolt valami külső akaratnak! Sőt, még depressziósnak sem látszott – azt a kifejezést különben hogy „depresszió”, akkoriban még egyedül csak a csizsik ismerték. Magát a tünetegyüttest azonban a dafnarok és más népek is, csak épp ők „búskomorságnak” hívták, esetleg „letargiának”.

Nem, Pjanga nem látszott búskomornak sem. Egészen másnak látszott: dühösnek!

Igaz-igaz, apja annyira megverte, hogy folytak a könnyei. Ennek ellenére nem mondható hogy sírt volna. Érdekes pedig ez: azt hinné az ember, hogy akinek potyognak a könnyei, az sír! És mégis! Senki nem mondta volna Pjangát látva hogy sír! Aki ugyanis sír, az nyöszörögni is szokott, hüppög, nyeli a könnyeit, látszik rajta hogy nagyon ramatyul érzi magát, hogy el van keseredve, netán még kegyelemért is könyörög – Pjangára ezek egyike sem volt jellemző. Ha folyt is a könnye, mert fájt neki a verés, de jól látszott rajta hogy egyáltalán nem engedte át magát a fájdalomnak, nem győzte őt le a szenvedés! Tehát tekintetében nem a fájdalom, hanem valami sötét gyűlölet tükröződött.

S ennek Dura igen-igen örvendett!

S egy nap így szólt Pjangához:

—Mi rittek kiváló íjászok vagyunk. Ha módot tudnál teremteni rá kis úrnőm hogy gyakoroljunk, meg tudnálak tanítani ennek tudományára!

—Igazán?! - csillant fel Pjanga szeme.

—Igazán! - bölintott komolyan Dura. —De honnét szerzel íjakat?!

—Majd szerezz nekem Dudu! - nézett a dajkára Pjanga.

—Sokba kerül az! - válaszolta Dudu elképedve. —Különb is, mit képzelsz úrnőm, nő létedre ilyesmit...

—Pedig igaza van Durának! Meg kell tudnom védeni magamat! És nem tudom ez nálatok Gүнүл-öldön miként szokott lenni, de itt Lulmannolban régebben hagyomány volt hogy a nők is a lehető legkiválóbb harcosokká képzik ki magukat! Legalábbis a nemesek lányai-asszonyai! Számptalan efféle históriát dalolnak a regösök még manapság is! Nincs két emberöltője sem hogy megváltozott ez, s csak azóta hogy a karotány vallás eluralkodott az országban! Mert a karotányok vélik úgy, hogy a nő helye a gyerekek mellett van és a konyhában! No meg a férfiak mellett az ágyban! Azok mondják, hogy a nőnek a három „K”-val kell foglalkozni: a konyhával, a kölyökkel és a kéjjel – persze nem a maguk, hanem a férfiak kéjével! Igaz, a papok csak az előbbi két „K”-ról beszélnek, a harmadikat szemérmesen nem említik... de ez nem rég-

óta van így! És az én szívemhez sokkal közelállóbb a régi gondolkodás! Tehát hozz nekem egy íjat!

—Úrnőm, minden íj a várban valakié!

—Nálam vannak anyám megmaradt ékszerei. Végy magadhoz egy gyűrűt, menj ki a várból, teheted, szabad ember vagy, add el, és vedd meg az árából a legjobb íjat, sőt, vegyél nekem kardot is, tört is, harci szekercét, láncos buzogányt is, tehát mindent amit kell!

—Nem hiszem hogy találok ezekből akkorát, ami illene a méreteidhez!

—Ne is törődj vele, vegyél felnőtteknek valót! Majd hozzánövök ezekhez! Legfeljebb gyorsabban erősödik a karom, ha nehezebbet emelgetek gyakorlás közben!

—Egy gyűrű árából nem telik majd páncélra is!

—Az nem is kell, mert kinőném. Eredj!

—Apádnak nem fog tetszeni, úrnőm!

—Rá se ránts, majd azt mondom hogy igyekszem méltóvá válni a nemzetségünkhöz!

—De én félek Vilder úr haragjától úrnőm!

—Dudu, ha nem veszed meg, félhetsz tőlem is! Esküszöm hogy megöllek!

És Dudu elhitte! Elhitte, mert Pjanga úgy tudott nézni! Épp úgy, ahogy Mirjan is nézett kicsi korában. Tehát iszonyú pillantása volt, ha akarta. És Pjanga most akarta...

Dudu tehát megvette a fegyvereket, és Pjanga elkezdett gyakorlatozni. Ami az íjászatot illeti, Dura jó mestere volt, s mihamar mesterré fejlődött benne Pjanga maga is, s a karjai is hozzáerősödtek ehhez. A kardforgatás azonban nehezebb ügy volt, a katonák csak nevettek rajta, és csak nagyritkán mutattak neki egy-két fogást. De legalább ezeket a végkimerülésig gyakorolta Durával, s igyekeztek új fogásokat, küzdelmi trükköket is kikísérletezni. Különbösen aki a legtöbbet oktatta Pjangát a fegyverforgatásra, az nem más volt mint maga a hóhér, aki éppenséggel nem is tudott keveset ezügyben, mert nemcsak a lefejezéshez és a kínvallatáshoz értett, hanem ő is mint a legtöbb hóhér az országban, mielőtt e pályára képezte volna át magát, azelőtt zsoldoskatoná volt. Csak aztán kiöregedett belőle. És a zsoldosok értenek a munkájukhoz, mert muszáj nekik. Aki nem ért a harchoz, az nagyon hamar ott hagyja nemcsak a fogát, de az életét is valamelyik csetepatéban!

Pjangával azonban jól összebarátkozott. Erre jó alap volt hogy a kis Pjanga azzal kereste meg egy nap, hogy köszöni amiért nem akarta megölni az anyukáját. S akkor sokat beszélgettek, a hóhér is dicsérte Zisu bátorságát Pjanga előtt, ezzel még rokonszenvesebb lett a kislány szemében, aztán Pjanga megkérte hogy tanítsa verekedésre és fegyverforgatásra, s a hóhér megtette. Tehette, akadt bőven szabadideje! Még arra is megtanította Pjangát, miként kell kínvallatni valakit hogy elmondja a legféltettebb titkait. Miként kell szakszerűen megkötni valakit, sőt, hogy némely csomókból, kötelékekből hogyan lehet kiszabadulni! Ez utóbbit Pjanga nagyon értékes tudásnak tartotta. De a hóhér azt is megtanította, hogyan kell szakszerűen üvöltöteni, tehát úgy, hogy az ne erőltesse meg a torkot, de óriási fájdalmat sejtessen, jóval nagyobb mint amit érez valaki! Ez néha jól jöhet, főleg ha apuka vagy más veri a kislányt – így talán hamarabb abbahagyja a verést! Megtanult Pjanga sokat az ember anatómiájáról is, hogy miként kell sebeket és törött csontokat ellátni, miként lehet nagy fájdalmakat okozni másoknak, és mi csillapítja a fájdalmat...

Pjanga tehát egyhamar elmondhatta, hogy szakképzett hóhér ő maga is, nő léte.

Ami Vilder véleményét illeti, kiderült, hogy nem is olyan veszélyes az ügy, mert a nemesúr nem vélekedett úgy, hogy Pjanga a nőiségéhez nem illő dologgal foglalkozik! Ellenkezőleg, meg nem dicsérte ugyan, de arcán sokkal inkább elégedettség látszott. És Pjanga még azt is kitálalta, miért: a többi nemzetséggel folytatott állandó hadakozások közepette jól jött minden fegyveres segítsége! Ha egy csetepatéban Pjanga megöl egy vagy több ellenséget, az Vildernek tiszta nyereség, tiszta haszon, míg ha Pjangát megöli az ellenség, abból nem származik semmi különös kára, még tán örvendene is neki! Ráadásul Pjanga olyan fegyveres, akinek semmit nem kell fizetnie!

Vilder öröme azonban nem tartott sokáig, mert már nagyon közel volt az a nap, amikor Pjanga mint valami vérszomjas kölyöktigris, nyújtogatni kezdi a karmát. Igen, rohamosan kö-

zeledett az a nap, amitől kezdve nem is nagyon titkoltan igen sokan kezdték el ördögfiókának nevezni!

Természetesen ki más is lett volna a kiváltója az egésznek mint Dura!

Pjanga ugyan soha nem mondta hogy Dura bárminek is okozója lett volna. Nem, ő egészen mást tartott a kiváltó oknak – s ez a másvalaki a Moldau névre hallgatott.

Azután ugyanis hogy Moldau lefejezte Zisut, azután éppenséggel nem lett túlságos kegyeltje Vildernek! Vilder nem ölte őt meg, meg sem csapatta, semmi büntetést nem rótt ki rá, de azt mondta neki, hogy igazán túl ostoba, nem tudja mikor mit kell tenni és mit nem, tehát látni sem akarja! S így aztán elküldte birtoka egy távolabbi részébe, hogy ott igazgassa az ottani kis váracsát. Ez a vár valóban igen kicsi volt, alig több mint egy lakótorony. Négy falu tartozott hozzá, ezeknek tette pokollá az életét Moldau.

De legalább az adót pontosan küldte. Igaz, mindenki sejtette, hogy sokkal többet szed mint amit elküld, de hát ezt minden ispán úgy szokta...

Amikor azonban Pjanga épp hogy megünnepelte hetedik születésnapját, Vilder visszarendelte magához Moldaut. Ennek egészen egyszerű oka volt: Moldau meglehetősen csinos férfi volt, és őt akarta leánykérőbe küldeni a Kirieli nemzetséghez, hogy a nevében kérje meg feleségnek az ottani nemzetségszűkebbik leányát, Musulit. Az arcképek elküldése már megtörtént mindkét részből, de hát az ünnepélyes leánykérés még hátra volt, és oda mégsem lehet akárkit küldeni! A személyes útrakezelés nem volt ajánlatos ilyen bizonytalan időkben, de olyan követet kellett találnia, aki eléggé nemes, eléggé szép is, s mindemellé még van némi modora is, mert ez a házasság nagyon fontos volt Vildernek. A Kirieli igen befolyásos nemzetség volt, a jelenlegi király is az ő soraiból került ki. Ráadásul Vilder csak úcheli volt, de Musuli valódi hercegnő!

Egy nap tehát Moldau megjelent a várban, és tudvalevő volt hogy néhány napig ott is marad, amíg alaposan előkészül ő is és kísérei is az útra. Mert a Kirieli nemzetség területe nem a közelben volt, hajóval kellett menni oda.

Természetesen teljesen lehetetlen volt eltitkolni Pjanga előtt, hogy ez a Moldau épp az a Moldau, aki oly jelentős szerepet játszott már Pjanga születése után nem sokkal is... és kérdéses hogy akarta-e bárki is eltitkolni előtte. Hogy Dura nem, az holtbiztos...

Mármint hogy nem akarta eltitkolni, az a biztos. De végül nem kellett hogy elmondjon bármit is. Úgy alakultak ugyanis az események, hogy Moldau szinte magának kereste a bajt. Igaz ugyan hogy az mégsem kizárólag az ő hibájából következett be. Egyszerűen nem élt idáig itt, nem ismerte tehát Pjangát. Ha látta volna hogy Pjanga miként néz apjára, miután Vilder megverte a kislányt a levél miatt, akkor biztos nem tette volna azt, amit tett. Nem nézte volna közönséges hétéves taknyosnak Pjangát. Aki ráadásul lány! Holott az a levél-eset majdnem egy teljes évvel korábban történt. S azóta Pjanga is növekedett. Ha testileg nem is nagyon sokat, de észbelileg és elszántságban annál inkább.

Azon a bizonyos napon a vár egy eldugott sarkán ismét nyilazást gyakorolt Pjanga. Nem mintha nem ment volna neki jól már amúgyis, de nem akart kijönni a formából. Ebben segített neki Dura is. Nem az új tartásában, de kellett valaki, aki kihúzgálja a vesszőket a céltáblából, és visszacipeli azt Pjangának. Nehogy már az úrnő szaladgáljon értük! Fárasztó is lenne az és kevesebb ideje maradna löni!

Dura ezt ráadásul örömmel tette. Amíg Pjangát szolgálta, azalatt békén hagyták őt a vágyaikkal a katonák is. Még mindig megalázkodónak érezte hogy engednie kell mindenki igényeinek. Arról már nem is beszélve, hogy az eltelt évek alatt két gyermeket is szült, s ezeket Vilder megölette, hogy Dura szabad maradjon a katonák számára, s hogy etetnie se kelljen a kis rabszolgagyerekeket.

A gyermekek megöléséért Dura tulajdonképpen nem is haragudott Vilderre. Ő mint büszke ritt nő, maga sem nevelte volna fel az erőszakoskodói gyermekeit. De hát nagyon nehéz volt ám kihordani azokat kilenc hónapon keresztül! S ezt is ezek az átkozottak kényszerítették rá!

Persze hát hogy sokkal szívesebben szaladgált a nyilvesszők után, ráadásul nem is kellett futnia minden egyes vesszőért, hanem csak amikor már nyolc-tíz is beállt a céltáblába.

S egyszer csak amint jött visszafelé a vesszőkkel, azt látta, hogy közeledik feléjük valaki. S amint a férfi látta hogy Dura észrevette őt, ezt kiáltotta neki:

—Hé, Dura, ide hozzám!

Dura megismerte Moldaut. Hiszen Moldau már akkor is itt volt a várban, amikor Pjanga született! És ő Dura is itt volt már!

—Hívat az uraság? - kérdezte udvariasan, azzal még nem ment Moldauhoz, hanem ehelyett Pjangához lépett, és átadta neki a nyílveesszőket.

—Azanyád te büdös rabszolga, nem azért vagy hogy kérdezősködj, hanem hogy teljesítsd a parancsot! Nem az uraság hívat, azaz, nem Vilder, hanem én, Moldau, de én ugyanúgy uraság vagyok neked! Tehát gyere azonnal, ha jót akarsz magadnak! Hiszen úgylis azért vagy, hogy kedvét töltsd mindenkinek!

S ekkor megszólalt Pjanga.

—Aha, tehát te lennél az a Moldau, aki megölted az édesanyámat?!

—És ha csak egy hasonnevű volnék?! - kérdezte vissza hetykén a férfi.

—Most az vagy, vagy nem vagy az?!

—Ő az úrnőm! Biztosíthatlak róla hogy ő az! - jelentette ki Dura az igazságnak megfelelően.

—Igen, az vagyok! - lépett közelebb hozzá a férfi. —Különben is, mi közöd hozzá!

—Az, hogy az én anyám volt! Őlted volna meg a saját anyádat, az enyémre nem volt jogod kezét emelni!

—Fogd be a szádat te fattyú, kit érdekel hogy mit pofázol?! Tágulj az utamból! Nem hozzád jöttem, nem téged akarok, hanem Durát! Régebben is őt dugdostam, mert másokkal ellentétben én főképp a kicsiket kedvelem! De neked nem kell félned tőlem! Legalábbis egyelőre, amíg Vilder úr félig-meddig a lányának tart, hehehe!

Pjanga arca elsötétült.

—Megállj, Moldau! Dura nem fog veled menni!

—Mi az hogy nem?! Rabszolga létére nem engedelmeskedik az akaratomnak?!

—Nem teheti. Ugyanis megtiltottam neki! - vigyorgott Moldau képébe Pjanga.

—Semmi közöd ehhez taknyos kölyök, tehát...

—De igen! Vilder úr Durát a saját szolgálatomra rendelte! És én azt parancsoltam neki hogy maradjon itt, és szaladgáljon a vesszőim után! És most azt parancsolom neki, hogy még mindig maradjon itt, mert még szükségem van a gyors lábaira!

—Fogd már be, hát ki a nyavalyát érdekel hogy mit hablatyoltál neki?! Hiszen az is a dolga hogy mindenkinek a kedvére tegyen!

—Igen. Akkor, amikor nincs szükségem rá. De nekem szükségem van rá!

—Nagyobb úr vagyok mint te, tehát igenis velem jön! - azzal Moldau egészen közel lépett, durván mellbe lökte Pjangát, majd megragadta jobb kezével Dura karját, a baljával lekevert neki egy nagy pofont, majd elfordult és kifelé tartott a hátsó udvarból, maga után húzva Durát. Bár a lányt nem nagyon kellett húzni, mert ment maga is. Ugyan mi mást tehetett volna?!

—Moldau! - hallott maga mögött egy hangot. Pjanga hangját.

De nem fordult meg, ment tovább. Mit érdekli őt egy taknyos kölyöklány kiáltozása!

—Megállj te gyilkos! - hallotta a hangot újra, ezúttal jóval erősebben. És jóval elszántabban. És valami olyan hangsúllyal, hogy önkéntelenül is megtorpant, s hátrafordult.

Pjangát pillantotta meg természetesen, csak hogy ezúttal felajzott íj volt a leány kezében, s a vesszőt rezzenéstelenül irányozta Moldau mellkasára.

És Moldau nagyon megrémült, mert Pjanga szemébe nézve semmiképp sem kétlette hogy a leány igenis löni fog! És alig áll tőle öt lépésre, ilyen távolságról lehetetlen hogy el ne találja, még egy rossz céllövő is eltalálná, holott az imént látta, hogy legalább harminc lépésre levő céltáblába nyilazott, és nagyrészt a közepét találta el!

—Tudod, hátba is löhettelek volna - szólt hozzá a kislány - és ne hidd hogy az fogta vissza a kezemet, hogy hátulról támadni becstelenség! Mert valóban becstelenség, de az is becstelenség volt amit anyámmal tettél! De mégis így szemből akarok megölni, hogy lássam előtte az arcodat, s hogy tudd hogy az én kezemből sújtott le rád a halál! Így látom a tekintetedet! Most verbosszút állok anyámért az ősi dafnar hagyományok szellemében! Mert ha vitatkozhatunk is róla hogy Vilder-e az apám, bár állítom hogy az, de az nem tagadható hogy Zisu igenis az

anyám volt! Tehát ég veled Moldau, vagyis dehogyis ég veled, remélem a pokol legmélyebb bugyrába kerülsz!

Igenám, de Pjanga mégsem engedte útjára a nyílvezzőt, mert Moldau e pillanatban maga elé rántotta Durát, szorosan fogva a ritt lány mindkét karját, hogy el ne ugorhasson előre. És Dura nem is tudott elugrani, mert gyenge is volt, s kicsi is volt. Igaz, igyekezett belerúgni Moldau lábába, de ekkor a férfi elengedte a bal karját, ám a jobbot úgy megcsavarta hogy Dura felsikoltott, és nem is moccanhatott, mert azonnal eltört volna a karja.

Moldau hátrálni kezdett.

—Megőrültél, Pjanga, ha engem megölsz, megöl téged apád is!

—Aha, tehát máris apám ő nekem! Milyen érdekes! - gúnyolódott Pjanga. —De nem, nincs igazad, nem hiszem hogy annyira érdekelnék őt a vár patkányai! Mindenesetre megkockáztatom a dolgot!

—Szerencsére nem teheted, mert ez a ritt szuka véd engem a testével, még ha nem is akarja! - vigyorgott lassú hátrálása közben Moldau.

S erre megszólalt Dura.

—Kis úrnőm, nagyon szépen kérlek, ne tétovázz! Gyorsan tudsz lőni! Lőj le engem, ilyen közelről a vessző átrepül rajtam ha nem ér csontot, és eltalálja Moldaut is! Vagy ha mégsem, azonnal lőhetsz újabbat és akkor már őt is megöled! Kérlek tedd meg, nagy örömet okoznál vele nekem!

—Egészen más tervem van! - mondta nyugodtan Pjanga, azzal kissé feljebb emelte a termetéhez képest óriási íjat, s az már Moldau fejét célozta meg.

Megértve Pjanga tervét, Moldau igyekezett Dura háta mögé lebukni, de nehéz dolga volt, mert Dura kicsi volt! És Pjanga igazán nem szívbajoskodott hogy hátha eltalálja Durát; különben meg Dura erre már fel is hatalmazta őt! Lőtt, és szemem találta Moldaut.

De nem volt halálos a lövése, ellenben az így is igen fáj a férfinak! Önkéntelenül is elengedte Durát, aki elugrott mellőle, épp csak arra szánt időt, hogy belerúgjon. S most Pjanga újabb vesszőt tett az íjára, egészen közel lépett Moldauhoz, majd belelőtte azt – de nem ám a fejébe, még csak nem is a szívébe, hanem szántszándékkal a hasa alá, a beleibe, a vessző szinte a földhöz szegezte Moldaut. Tudta hogy senki nem él túl egy béllövést. Ellenben lehet hogy napokig szenved a sebesült, míg belehal a gyulladásba és vérmérgezésbe.

—Így ni! Nyomorultul pusztulj el, lassan, nagy kínok közepette te rohadék! - mondta Pjanga, és még le is köpte a férfit.

Azzal odaadta az íjászfelszerelését Durának:

—Rejtsd el, hogy apám meg ne találja!

—Mit akarsz tenni?! - kérdezte Dura szinte ijedten.

—Megjelentem neki hogy vérbosszút álltam! - felelte Pjanga nyugodtan. S még vállat is vont.

—Megöl! Ne tedd!

—Lehet hogy megöl, de úgyis megtudná hogy Moldau meghalt, sőt, hogy meg fog halni, és jobb ha tőlem tudja meg és nem másoktól! - azzal tette amit mondott, és szép nyugodt hangon közölte apjával, hogy Moldau szolgálataira ne számítson többé.

* * *

Ezekben a pillanatokban történt, hogy Mirjan így szólt Kajjámhoz:

—Megnyugodhatsz, Kajjám! Az a kis beavatkozás, amit Pjanga családjának életébe elkövetünk, tudod, Pjanga születésekor, hogy kihordó-anyját, Zisut megmentettem, nos, semmiképp sem befolyásolhatja a továbbiakban Pjanga sorsát!

—Amennyiben? - kérdezte Kajjám érdeklődve.

—Amennyiben tökéletesen beilleszkedett a csiszík közé.

—Mit keres ott a klónod?! - vágott Kajjám értetlen képet.

—Jaj, hát persze hogy nem Pjanga, én Zisuról beszéltem!

—Mi, te még mindig azzal az izével, dafnar növel törödsz, Mirjan?! Igazán nem értelek! Úgy volt hogy elpaterolod a csiszík közé, ezt meg is tetted, rendben van. Mi más kell még?!

—Semmit nem tettem vele, csak ellenőriztem hogy minden rendben van-e, hogy például nem ijed-e meg az első benyomásoktól annyira, hogy visszaroohan Lulmannolba, teszem azt! Ez, lásd be, részemről igazán a minimálisan elvárható óvintézkedés volt csak! Mert ugye az is megtörténhetett volna, esetleg, hisz képzeld csak el, tegyük fel hogy ő aki majdnem hercegnő volt Lulmannolban, meglát egy csoportszex-szerű jelenetet az őt elvinni akaró csiszí hajó fedélzetén...

—Jaj, Mirjan, ne kábíts ezzel! A csiszík közt ugyan lehet jobbra-balra meg mindenkivel, és változtatják is a partnereiket a nők és férfiak naponta is talán, de a csoportszex meglehetősen ritka! Nem tilos, de ritka! Tudom ezt jól, mert nemcsak neked a kedvenc néped a csiszík, de nekem is, aranyoskám! Jól ismerem ám a szokásaikat! Még azt is fejből idézem neked, amit azt hiszem talán épp maga Darzsi királynő fogalmazott meg ezzel kapcsolatban, amikor írt a nemi szokásaikról egy apró szösszenetet az újságba, hogy „a barbárok közt azért gyakori a csoportos nemi érintkezés a gazdag és elkényelmesedett nemesség körében, amikor a dekadenciának akarnak engedni, mert a nagyon szigorú hétköznapi törvényekkel szakítván azonnal átesnek a ló túloldalára, s mert a nemi készítés is erősebb bennük, hiszen alkalmanként nem tombolhatják ki magukat amikor az nekik épp jólesik, s így felhalmozódnak bennük a kiélégítetlen vágyak, ami időnként ilyen orgiasztikus rítusokban robban ki”. Igen, Mirjan, ezt írta a királynő, és állítom hogy igaza is volt! A csiszík közt is előfordul tehát ilyesmi, ez igaz, de inkább csak elszigetelt esetként, még ritkábban mint a barbárok közt, és tulajdonképpen csak szűk csoportcskák hódolnak e szenvedélynek, akik kifejezetten épp a nemiség területét választották hobbinak, olyan lehet ez tehát mint mondjuk a vitorlás-baráti kör, a horgászok csoportja, vagy mint akiknek a természetjárás, a gombaszedés, vagy valamelyik már kihalt nyelv tanulmányozása a különleges érdeklődési köre! Efféle különleges érdeklődési kör a nemiség is, és semmi más felfokozott jelentősége nincs neki! Tehát igazán nagy véletlen lett volna ha Zisu épp egy ilyen csoportba botlik bele, na meg az hogy épp a hajón! Pláne ott! Hiszen a csiszík közt nagy a fegyelem, és majd épp szolgálatban hagyják hogy ilyesmi elvonja a figyelmüket, különösen barbár partok közelében?! Ó, Mirjan, több éleslátást vártam el tőled! Hogy lehet az hogy még a csiszíket sem ismered, amikor azzal hancegsz hogy a kedvenc néped! Azt csak a barbárok hiszik a csiszíkről, hogy azoknak más dolguk sincs csak a párzás, hogy szinte ebből élnek, hogy a nők minden nyílásából ondó csöpög! Valójában a csiszík véleménye az hogy a párzás remek dolog és nagy élvezet, de rengetegsok más élvezet is van ami éppoly jó, sőt, akad néhány ami még jobb is annál! Nem sok, de akad olyan élvezet is! És te, Mirjan aki azzal hancegsz, hogy...

—Kajjám, hancegni csak te szoktál és nem én! És ismerem valóban a csiszíket, de ha nem is pillanthatott volna meg könnyen egyszerre tíz-húsz egymásba gabalyodott embert Zisu, az is elég lett volna ha egyetlen szeretkező párt lát! De nem is ez a lényeg, hanem úgy véltem ha már beavatkozom, nagyon komoly felelősséget vállaltam azzal, s így figyelemmel kísértem nagyjából havonta egy alkalommal Zisu életútját! De ha téged nem érdekel, már itt sem vagyok, nem terhellek vele!

—Azért mondd csak, bár úgy vélem... na mindegy, tehát mondd!

—Nem akarok sok szót vesztegetni rá, lényeg az hogy nagyon jól beilleszkedett a társadalmukba, ami végeredményben nem is volt nehéz neki mert még fiatal volt, rugalmas gondolkodású; és egészen biztos vagyok benne hogy nem kívánczik vissza Lulmannolba, mert kényelmes munkája van: mint a legtöbb barbár befogadott, ő is azt csinálta, hogy nagyon jól megtanulta a csiszí nyelvet, ami végülis muszáj volt neki, s ezután tolmácsolódik, illetve műfordításokat végez, dafnar nyelvről csiszíre, illetve fordítva. Igaz, a dafnar néppel a csiszík kapcsolata igazán minden csak nem szoros még, de ilyenre is szükség van azért, például nyelvtanítási célra is kellenek anyanyelvi tanárok... No és az igaz hogy eleinte nagyon idegenkedett a szabad nemi élettől, de mostanára már kijárta a megfelelő iskolákat, írni is tud, sokat olvasott, művelődött, és szült két gyermeket is! Tehát már minden Csisziföldhöz köti! És ezt csak azért mondtam el neked, mert úgy éreztem, megillet téged közös fogadásunkkal kapcsolatban minden tájékoztatás!

—Ez igaz is, de szerintem Mirjan bolhából csináltál elefántot, hiszen mindenki tudja, hogy aki egyszer a csiszik közé betette a lábát, az soha vissza nem tér, mert a csiszik remekül értenek mások átneveléséhez; no persze lehet hogy nem is annyira a nevelési módszereiké az érdem hanem a gazdagságuké, mert a jót könnyű ám megszokni! És egyáltalán, úgy érzem, hogy túl sokat foglalkozol a csiszikkal, Mirjan, akiket én is nagyon kedvelek ugyan, ezt kihangsúlyozom, de te tényleg minden határon túl velük foglalkozol, és közben teljesen elhanyagolsz engem!

—Micsoda?! - vágott Mirjan elképedt arcot, majd elnevette magát, és megsimogatta Kajjám fejét. —Butuskám! Hát hogy lehetsz olyan vak, hogy nem veszed észre, hogy amikor a csiszikkal foglalkozom, tulajdonképpen akkor is egyfolytában veled foglalkozom!

—Hogyhogy?!

—Még mindig nem érted?! De Kajjám, hát nyíljék már fel a szemed arra, hogy Csisziföld, mint egész, mint állam, tulajdonképpen semmi de semmi más, mint te magad, Kajjám, csak épp nem személyként, hanem államként! Csisziföld maga a Kajjámság mint fogalom, össztársadalmi méretekben!

—Még mindig nem értem, vagyis azt hiszem értem mit akarsz mondani, de hát ez nyilvánvalóan nem igaz sőt lehetetlen! Hiszen még ha eltekintek is attól hogy nem tudnak varázsolni...

—Igen, attól valóban tekints el, mert én a viselkedésről beszéltem!

—No igen, de hát akkor sem igaz, mert egyáltalán nem felel meg a valóságnak, hogy minden csiszí akár csak kicsit is Kajjám lenne, nemhogy zsenialitásukban, de valóban még a viselkedésükben sem! Hozzám hasonló még egy nincs nemhogy Tlaxánon, de az egész Univerzumban sem, sőt, ha volnának más univerzumok, azokban sem! - húzta ki magát, és hangjában mély-séges meggyőződés csengett.

—Ebben én is egészen bizonyos vagyok Kajjám, még egy olyan beképzelt alak mint te, valóban matematikai lehetetlenség hogy létezzék, csakhogy nem figyeltél rám! Nem azt mondtam hogy minden csiszí egy kicsi Kajjám, habár azért igenis fellelhetők némely efféle vonások bennük! Hanem össztársadalmilag mondtam! Gondolj csak bele! Te mindig azt hangoztatod mindenkinek, nekem is, és másoknak is ha épp találkozol valakivel, hogy te milyen csúcskiváló valaki vagy, a legnagyobb fickó a világon! Csisziföld pedig azt hangoztatja a barbároknak, hogy ő ilyen meg olyan csúcskiváló! Te azt mondod: te vagy a legnagyobb ember! Csisziföld azt mondja: ők a legnagyobb nép! Te azt mondod: te vagy a legnagyobb varázsló, nálad jobban senki nem ért a tudományokhoz! A csiszik azt mondják: ők a leggazdagabb állam, és ők értenek a legjobban a tudományokhoz! Te azt mondod: tulajdonképpen illendő volna hogy mindenki belássa, hogy te vagy a legtisztéletreméltóbb fickó a világon, mindenkinek téged kéne csodálnia! Csisziföld azt mondja: illendő volna hogy a barbárok belássák végre, hogy egyedül a csiszí életforma a józan, logikus, követendő, értelmes életforma, s így ennek felsőbbrendűségét elismerve, minden ország csiszívé kéne hogy váljon! S hogy ezt nem teszik, az csak amiatt van mert a barbárok sokkal ostobábbak mint ők, a csiszik! És te Kajjám azt mondod, hogy a hengegéseid nem is hengegések, mert te valóban kiváló vagy, és csak az igazat mondod! A csiszik is azt mondják hogy nem hengegnek, mert csak az igazat mondják! És igaz ami igaz, valóban nagy varázsló vagy, s az is igaz hogy Csisziföld valóban a leggazdagabb ország jelenleg! További bizonyítéknak hozhatom fel, hogy bár a csiszik annyiból nem Kajjámok külön-külön, hogy egymással szemben pökhendien viselkedjenek, de ami a barbárokkal való kapcsolatukat illeti, bizony nagyonis kajjámosak időnként, gőgösek, büszkék... Aztán meg: te irtózol a fizikai erőszaktól, legalábbis akkor, ha valamiért olyan helyzetben vagy hogy nem tudsz varázsolni az el-lenséggel szemben! A csiszik dettó ugyanígy vannak ezzel! Te irtózol általában véve minden kényelmetlenségtől, megerőltetéstől – a csiszik szintén, mindegyikük ugyanúgy imádja a kényelmet mint te! A csiszik semmit nem szeretnek kockáztatni, s te is fenemód vigyázol a bőrödre, legfeljebb akkor kockáztatasz valamit, ha dicsekedni akarsz! De a csiszik is készek a kockázatra, ha valamelyik társukat kell megmenteni! Te nagyon szereted önmagadat, és a csiszik is nagyon szeretik önmagukat, egymást és egész Csisziföldet! Továbbá: nem annyira fontos, de mégis bizonyítéknak tekintem, hogy a csiszik épp a narancssárga színt választották a színek közt jelképüknek, ami végsősoron a Nap színének tekinthető, valamint akár az arany

színének is. Igaz, azt mondják hogy megvetik az aranyat, de mégis elgondolkoztató, hogy a színjelképük mennyire hasonlít a legértékesebbnek tartott fém színéhez! És hogy e szín gyakorlatilag azonos a Nap színével! Tehát a csiszík ezzel szinte azt mondják, hogy ők a legértékesebbek, és hogy olyan magasan állnak minden más szín jelképével rendelkező nép fölött, mint a Nap! Aztán, állatjelképük a kaméleon. Igaz, a kaméleon addig él amíg észre nem veszik, mert testfegyvere semmi, de az biztos hogy szinte az ügyesség jelképe, mert milyen ügyes is az az állat, ami még a színét is képes változtatni! Semmi más állat nincs ami erre képes volna! Ezzel a csiszík azt mondják: ők a legügyesebb nép! Tehát ezzel is dicsekednek! És a kaméleon igazán talán a legkülönlegesebb állat, s te Kajjám is imádod ha különlegesnek tartanak! A csiszík azzal hogy a kaméleont tették meg jelképüknek, egyben meg is botránkoztattak mindenkit, hiszen nincs még példa rá hogy egy nép egy gyíkféleséget tegyen meg jelképének, és ne valami olyan „nemes” állatot mint az oroszán vagy más emlősállat. És te is Kajjám, szereted megbotránkoztatni az embereket, csak hogy rád figyeljenek! Ő igen, Kajjám, nem is vitás hogy ha téged valami még a mi számunkra is ismeretlen varázslattal át lehetne változtatni egy egész országgá, akkor vagy épp Csiszíföld alakulna ki belőled, vagy valami ahhoz nagyon hasonló! Tehát, remélem hosszas eszmefuttatásomból belátod már, hogy én tulajdonképpen akkor is veled foglalkozom bizonyos értelemben, amikor Csiszífölddel foglalkozom!

—Hm... - és Kajjám eltöprengett. —Bevallom, ezek az analógiák eddig nem jutottak az eszembe... - és különös tekintettel meredt a távolba. —Úgy véled tehát Mirjan, hogy ez egészen biztosan igaz?!

—A legteljesebb mértékben!

—De hát a csiszík gyakran befogadnak idegeneket, barbárokat, és azután szeretik őket!

—De csak mert csiszívé válnak, elismerik a csiszí kultúra felsőbbrendűségét. Ennek is megvan azonban a párhuzama benned drágám: hiszen te is szereted azokat, akik dicsérnek téged, akik ajnároznak, akik csodálják a nagyszerűségedet, elismerik a felsőbbrendűségedet!

—Nos... én eddig is kedveltem a csiszíket... de azt hiszem ezek után még inkább szeretni fogom őket!

—Na jó, akkor tehát ne légy féltékeny rájuk kis bohóm! Most magadra hagylak, és...

—Egy pillanat drágám! Ne olyan sietve!

—Miért?

—Mert azért csak felesleges volt annyira figyelgetned Zisut! Én, merem állítani, sokkal fontosabb dolgokat figyeltem ezalatt!

—Mit?

—Attól tartok, nemsokára világos lesz a győzelmem, buksika!

—Hogyhogy?!

—Úgy, hogy halott klón még akkor sem győzheti le az én klónomat, ha az a halott klón a te klónod! Márpedig Pjanga épp most készül rá, hogy megölesse magát! Tudod, lenyilazta Moldaut, akit anyja gyilkosának tart! Hiába, meglátszik hogy éppoly hebrencs ördögfióka, mint te voltál ifjúkorodban... és ezt nem kellett volna tennie, mert amennyire „apja”, Vilder szereti, ezt nem fogja Pjanga túlélni! - és Kajjám nem szégyellte elégedetten dörzsölgetni a tenyerét.

Mirjan e szavakra riadtan varázsolt egy kristálygömböt, és belenézett.

* * *

—Mi az hogy „ne számítsak a továbbiakban Moldau szolgálataira”?! - kérdezte értetlenül Vilder, s olyan hangsúllyal, amire leginkább a „türelmetlen”-jelző illett. Nemigen szerette ha Pjanga akár csak kis idejét is igénybe veszi. Nem szerette, mert már a látványát sem szerette, a fekete haját, ami állandóan eszébe idézte a sanda gyanút, hogy ugyan kivel, mikor és hány-szor is csalhatta meg őt Zisu.

—Ez azt jelenti, hogy én, Zisu nú Pjanga, az ősi dafnar hagyományok szellemében vérbosszút álltam Moldaun, akit leginkább tarthattam felelősnek anyám halálában! - nézett nyugodtan a nála jócskán nagyobb, erős nemesúr szemébe a még igencsak pöttömnyi hét esztendő Pjanga.

—Mit csináltál?! - vált halottsápadttá Vilder arca. Mert épp amikor Pjanga e szavakat mondta, épp akkor nézett szinte pontosan Pjanga szeme közé, és Pjanga úgy nézett, azzal a bizonyos Mirjan-tekintettel, hogy Vilder egyetlen pillanatig sem kételkedett benne, hogy a vérbosszú-szó bizony pontosan azt jelenti hogy vérbosszú, és nem valami gyerekes csínytevést. Pjanga tekintete csak egyetlenegy dolgot jelenthetett: Moldau már nem él!

Ebben azonban tévedett. Moldau még élt amikor odasietett hozzá, természetesen csak azután hogy megtudta Pjangától legalább azt, hol történt az eset. Igen, Moldau még élt, de amikor meglátta Vilder hogy hű szolgája milyen állapotban van, nem tehetett mást, előrántotta a kardját, és lefejezte a férfit, hogy ne szenvedjen annyit.

—Kár volt! Nem kellett volna! Megérdemelte a lassú halált, azt a sorsot szántam neki! - mondta nyugodt hangon Pjanga.

Vilder még mindig sápadt volt. Nem a vérbosszú tényétől, nem is a vér vagy halál látványától, attól meg pláne nem hogy neki kellett átsegítenie a túlvilágra Moldaut. Hiszen őlt ő már embert nemegyszer a csatákban! Még csak nem is attól hogy épp Pjanga állt vérbosszút. Ha jól belegondol, ez szinte várható is volt, abból következett nyílegyenesen, hogy Pjanga szinte legendát szőtt magának meghalt anyja köré annak jóságáról, bátorságáról és ártatlanságáról. Hanem attól volt sápadt, hogy Pjanga e vérbosszút már ilyen pöttömfiatalon végrehajtotta! Nyugodtan, hideg fejjel, biztos kézzel, sőt, mérhetetlen kegyetlenséggel, hiszen miután félig megvakította Moldaut, simán végezhetett volna vele – de nem, ő csak a beleibe lőtt!

És utána még személyesen meg is jelenti neki az esetet, nem fél a következményektől!

—Te igazi nőstényördög vagy!

—Ilyen fiatalon?! Ezt megtiszteltetésnek, dicséretnek tekintem! - vigyorgott a képébe Pjanga szemtelenül.

—Jó, ha nem felnőtt ördög, akkor legalábbis ördögfióka!

—Semmi közöm az ördögökhöz. De hozzád sem, hiszen magad mondtad nemegyszer. Az én nevem nem az hogy ördög, hanem az amit mondtam is már az imént neked: én vagyok Zisu nú Pjanga!

—Ez meg miféle ostobaság, ilyen név nem létezhet! A lányokat az...

—Igen, az apjuk után szokták elnevezni. De nekem nincs apám, mert te nem ismered el lányodnak. Helyes, tudomásul vettem. De anyám van! Azaz volt. Igaz, nemzetségem sincs, mert az Uchuál nem ismer el a tagjának, és miattad a Mirmirichen sem. De anyám neve Zisu, az én nevem Pjanga, amit szintén anyám adott nekem, tehát én vagyok Zisu nú Pjanga!

Vilder csak állt ott töprengően egy darabig, és merően nézte Pjangát. Majd megszólalt.

—Tévedsz. A te neved Vilder nú Pjanga dzé Mirmirichen! Hihetetlen hogy mekkora ördögfióka vagy, de épp ez bizonyítja hogy az én leányom vagy! - azzal odalépett Pjanga mellé, és átölelte a vállát. —Mert az én utódom illik hogy bátor legyen, és nem hiszem hogy ennél bátrabban akár a fiam is cselekedhetett volna, ha fiam születik...

Azt hitte hogy Pjanga most nagyon fog örüdni, hiszen a leány régóta szerette volna ha a lányának tekinti! Ám Pjanga most elhúzódot tőle.

—Tévedsz, Vilder úchel! Az én nevem Zisu nú Pjanga! Legalábbis egyelőre. Tudod, szép dolog ha valakiről letörlik a szart, jól is esik az illetőnek minden bizonnyal, de azért akkor sem tagadható hogy ezzel nem lehet jóvátenni a ténnyt, hogy előbb le lett szarva!

—Hogy beszélsz?!

—Őszintén és határozott kontúrokkal hogy megértsd! Talán épp te ne tudnád hogy születésem óta mostanáig éveken át széltében-hosszában azt híresztelted az egész világnak, hogy én nem vagyok a lányod?! Ezt akarod most jóvá tenni egyetlen simogatással, s úgy, hogy lányodként való elismerésemet nem is mondtad ki másnak, csak nekem, tehát négyszemközt történt, és így bármikor le is tagadhatod?! Nem, nem, Vilder úchel, ez így nem fog menni! Három dolgot tehetsz: vagy kivégeztetsz, vagy hagyod hogy éljek tovább itt nálad mint eddig míg felnővekedem, de akkor nem tartalak az apámnak és Zisu nú Pjanga vagyok! Vagy tényleg azt akarod hogy lányoddá legyek, de akkor tudd hogy már nagyon elkéstél ezzel és iszonyúan meg kell dolgoznod a szeretetemért, nagyon kell igyekezned, s még úgy is csak keveset kaphatsz

belőle! Az a legkevesebb hogy összehívod az egész várnépet és nagy nyilvánosság előtt jelented ki, tehát mindenkinek, hogy én igenis a leányod vagyok! Továbbá...

—Rosszul hallok! Te feltételeket szabsz nekem?!

—Jól hallasz, mert bátorodom pontosan azt tenni! És semmit nem tehetsz ellene, mert különben tényleg nem szeretlek! Nem tudod megakadályozni, hogy ne szeresselek! Ha megölsz, azzal sem! Ne is csodálkozz, mindent megtettél annak érdekében hogy ne szeresselek! Előbb megöletted anyámat, azután a kedvenc írnoomat...

—Mi az hogy „kedvenc”?! Hiszen egyetlen írnoom volt!

—Igenis kedvenc, mert jobban kedveltem mint ezt a mostanit, mert ez a tacsó alig is tud írni, és semmit nem is mer tanítani nekem, gondolom mert úgy megijesztetted! Aztán meg össze is vertél, Dura szolgálómat állandóan a katonák abajgatják...

—Na és, nem téged!

—Úgy érzem ez akkor is megalázza a méltóságomat! Tehát követelem azt is, hogy ha valóban a leányodnak ismersz el, akkor add nekem rabszolgának örökbe legelsőbben is Durát, de a másik három örömlányt is, mert megkedveltem őket!

—Micsoda, te mindhármát magadnak akarod?!

—Nem, én mind a négyet akarom magamnak! Megkedveltem őket! Természetesen ezek után senki katonának nem lesz szabad közeledni hozzájuk, hacsak ők maguk nem akarják, de a legőszintebben meg lennék lepve ha bármelyikük egyszer is engedne a katonák vágyainak, ha már nem muszáj ez nekik! Tehát igen, jól hallottad, nem is kérem, de egyenesen megkövetelem hogy nekem add Durát, Metulinót, Metulinát, és Cen-csáj Cücsit! És ha elismered hogy a leányod vagyok, akkor a legteljesebb jogom van követelni, egyrészt az eddig elszenvedett igazságtalanságokért, másrészt és még inkább hogy valóban olyan tiszteletben és udvartartásban részesedjem, ami a legminimálisabban megillet egy vérbeli úchelát! Ezenfelül elvárom hogy bőséges javadalmazásban részesíts, hiszen leányod volnék, mert egyelőre csak szegény édesanyám hagyatékából tengődöm, az étkezéseket kivéve! Mindazonáltal tudok róla hogy anyám tetemén volt néhány értékes nyaklánc, karperec, gyűrű, s talán egyéb dolgok is, amiket kivégzése után leszedtek róla a szolgák és később átadtak neked, nos, ezeket is követelem vissza! Ezeket azonban már akkor is, ha nem ismersz el a leányodnak, mert ezek mindenképp megilletnek anyám jogán, mert az kétségtelen hogy Zisu leánya vagyok, ezt maga Zisu sosem tagadta!

—Megkapod, de most már elég legyen!

—Á, még csak most kezdek belemelegedni! Megkövetelem, hogy bocsásd el a szolgálatodból a hóhért!

—De hát azt hittem, kedveled!

—Épp emiatt! Ugyanis azt akarom hogy az én szolgálatomba álljon, ő és teljes családja! Természetesen a fizetését is tőlem kapja ezután, de elvárom hogy azt rendszeresen odaadd nekem!

—De hát mire neked saját hóhér?!

—Például hogy jobban tiszteljenek a katonák, akik a bizonytalan törvényességem miatt nem nagyon tiszteltek eddig... de meg még sok más dologra jó lehet! Ne törd ezen a fejedet, bízd csak rám! Jó egy hóhér a háznál, amilyen időket élünk!

—Na jó, de akkor most már...

—De még mindig nem végeztem, mert ha még egyetlenegyszer azt merészeled mondani hogy a leányod vagyok, akkor megkövetelem azt is, hogy amint ezt kihirdetted a várbelieknek, azon nyomban írj levelet az Uchuálnak, és ebben...

—Kitalálom! Közöljem velük is hogy elismerlek lányomnak!

—Á, ez nyilvánvaló, de én többet akarok! Azt, hogy ismerd el benne azt is, hogy mert valóban a leányod vagyok, emiatt a legteljesebb igazságtalanság volt hogy megöletted az Uchuál nembéli Zisut, s emiatt ünnepélyesen elnézésüket kéred!

—Mi, hogy majd én bocsánatot kérek tőlük, amiért... és mindezt egy ilyen taknyos akarata miatt?!

—Nem, hanem a saját végtelen hülyeséged miatt, amiért megölted anyámat! És még jól is jársz, mert feltételezem ha Moldau tudta volna hogy mi lesz a sorsa, inkább boldogan kért volna bocsánatot tőlem vagy akárkitől is!

—Fenyegetsz?!

—Nem. Ez csak egy tény, hogy jobb a bocsánatkérés mint a halál, tehát jobban jársz. Ami a fenyegetést illeti, megnyugodhatsz, nem öllek meg akkor sem ha nagy leszek, feltéve természetesen hogy nem kényszerítesz erre, mondjuk önvédelemből. Ha nem muszáj nem öllek meg, akkor sem ha Zisu nú Pjangának nevezem magamat, mert én azért komolyan hiszem azt hogy vér szerint az apám volnál, mondjuk úgy: nemzőapám, és nem akarok apagyilkos lenni! Megteszem, ha életemet veszély fenyegetné a részedről, de egyébként, mondjuk vérbosszú miatt, azért nem! Itt csak arról van szó, hogy tisztességes ember elismeri a hibáit, tehát ha valóban a lányodnak tartasz már, akkor ismerd el az Uchuál felé is a hibádat!

—De hát minek fontos ez neked, hiszen az Uchuál kutyába sem vesz téged!

—Épp emiatt. Elégtételt kapnék, be lenne bizonyítva nekik, hogy igenis valaki vagyok, van már nemzetségem, ha nem is az ő részükről!

—De ha elismerem ezt, akkor rögvést vérdíjat követelnek majd Zisuért, és én nem akarok vérváltságot fizetni, különben is kevés most a pénzem!

—Á, emiatt ne aggódj, mert ez nem fog megtörténni! Ugyanis ezt egyszerűen elkerülheted, ha ügyesen fogalmazod meg a levelet! És én magam ragaszkodom hozzá hogy úgy legyen megfogalmazva! Vagyis, hogy egyértelműen kiderüljön belőle, hogy te nem egyszerűen Zisu haláláért kérsz elnézést tőlük, hanem az Uchuál nembéli Zisuért, aki megszülte neked Vilder nú Pjanga dzé Mirmirichent, ezt a kiváló nőt aki én vagyok, s aki minden szempontból méltó a te nemzetségedhez és az Uchuálhoz is! Ez növeli az én megbecsültségemet, de ők emiatt hiába követelnek majd vérváltságot, szerintem nem is fognak mert van eszük, de ha mégis megtennék, elég csak annyit visszairnod, hogy jó, te fizetsz nekik, de akkor ez ugye azt jelenti hogy ők is elismerik hogy én Zisu leánya vagyok, s így az ő nemzetségükkel is vérrokon anyai ágon?! Hiszen te azért ismered el hogy bűnös vagy Zisu halálában, mert Zisu ártatlan volt a megcsalásodban, hiszen én valóban az ő és a te leányod vagyok! És légy nyugodt hogy amennyire az Uchuál kedvel engem, ezt soha el nem ismerik, inkább lemondanak a vérváltságról!

—Na de ha mégsem?!

—Ne nevetess! Ők is vannak olyan büszkék mint te! De ha mégis megjön az eszük, nos, akkor fizetsz, de ezzel is nyersz, mert akkor máris nincs okuk háborúskodni veled, s így több erőd marad a többi ellenségedre!

—Amindenségit, csavaros eszed van!

—Mit gondolsz, kitől örököltem: tőled vagy Zisutól?! - kérdezte pimaszul Pjanga, és csípőre tette mindkét kezét.

Erre Vilder elnevette magát, és barackot nyomott a fejére.

—Természetesen tőlem! Hiszen ilyesmit egy gyermek leginkább mégiscsak az *apjától* örökölhet!

Hanem azt jól látta Pjanga, hogy Vilder tekintete mégis elidőzik az ő fekete haján egy pillanattig, összeszorítja a fogát, megcsóválja a fejét...

De azért mégis összehívta a várnépet, és bejelentette hogy mi történt, és hogy bár Moldau halálát sajnálja, de Pjanga ezzel mégiscsak bebizonyította példátlan bátorságát, s ezzel nyilvánvalóvá vált hogy nem lehet más csak vérbeli nemesi származék, tehát az ő leánya! És egyben Pjangának adományozta mint rabszolgákat Durát, a ritt leányt, Cen-csáj Cücsit, a jicseni rabnőt, valamit a néger testvérpárt, Metulínót és Metulinát. S ezen mindenki igen csodálkozott, leginkább épp Dura, aki már el volt készülve rá hogy a kis úrnő már vacsorázni sem fog aznap, mert a holtak nem szoktak ételt fogyasztani...

A katonák pedig megéljenezték Pjangát. Nagyon tetszett nekik, ami történt, mert sokra becsülték ők is a bátorságot.

De Pjanga, az Pjanga volt, és már azon másodpercben elrontotta az örömeiket. Ugyanis így szólt:

—Szeretném ha mindegyikötök tudná, hogy az én rabnőimnek ezentúl nem lesz kötelességük bármelyiktekkel is együtt hálni! És itt mindenki előtt jelentem ki, hogy ha valamelyiktek erő-

szakoskodni kezd valamelyikükkel, az épp olyan a szememben mintha velem magammal ten-
né, és megengedem a rabnőimnek hogy ilyenkor védekezzenek és akár meg is öljék az erősz-
akoskodót, ha tudják, és ha ez sikerül nekik, akkor emiatt nemcsak nem kapnak tőlem bünte-
tést, de a legmelegebb dicséretben részesednek! Továbbá: ha nem sikerül megölniük az erő-
szakoskodót, akkor jelenteni fogják nekem az esetet, ez egészen biztos, mert ezt is megparan-
csolom itt és most nekik! És akkor én fogom az íjamat, és minden különösebb figyelmeztetés
nélkül egyszerűen sündisznóvá nyilazom a bűnös illetőt, még akkor is ha nem egyszerű kato-
na, hanem akármilyen nemesi ranggal is rendelkezik! Jegyezze meg ugyanis mindenki, hogy
én feltétlen engedelmességet várok el minden szolgálómtól, katonámtól, alattvalómtól, de ezért
cserébe én is minden tőlem telhetőt elkövetek egyrészt a megvédelmezésükre, másrészt hogy a
lehető legnagyobb jólétet biztosítsam a számukra!

És még mindig nem végeztem a dolgokkal. Mert azt is közlöm, hogy nem sokáig lesznek ők
rabszolgák sem. Itt mindenki előtt jelentem ki, nehogy azt higgyék hogy később letagadom: fel-
szabadítom őket! Nem most azonnal, de amely pillanatban tudnak majd írni-olvasni! Komo-
lyan le fogom vizsgáztatni őket apám írnoka előtt, azért azelőtt is hogy ne mondhassák hogy
túl nagy követelményeket szabtam, és ha a tudásuk kielégítő, megkapják tőlem a szabadságot!

A kis jicseni lány ezt hallva azonnal térdre rogyott Pjanga előtt, az úchela lábait kezdte el
csókolgatni, méghozzá örömkönnyekben úszva. Holott, bár méretre kicsi volt, de így is jó ti-
zenöt esztendővel idősebb Pjangánál.

Vilder úr pedig így szólt:

—Tehát, hiába fekete a haja Pjangának, tiszteljétek benne a lányomat! Mert biztos csak valami
gonosz ördög festette a haját feketére még az anyja méhében! De hát ha már így esett, leg-
alább a viselkedése is hasonlít az ördögökére: bátor, ravasz, elszánt, vagyis méltó hozzám! Te-
hát a leányom!

Vagyis Vilder elismerte Pjangát a lányának, mondhatni, szinte örökbe fogadta.

Nem gondolt rá, hogy a közmondás szerint már abból is baj szokott lenni, ha az ember egy
kigyót melenget a keblén. Hát még milyen bajok származhatnak belőle, ha egy ördögfióka ke-
rül az ember közeli rokonságába!

Mert a bajok már rögtön azon a napon elkezdődtek, amikor megérkezett hozzá második fele-
sége, a szép Musuli hercegnő...

4. fejezet: Kjókucu nú Luela dzé Kíriel

Senki nem csodálkozhat azon, hogy Luela természetesen semeddig sem bírta magába fojtani
újkeletű de annál szilárdabb meggyőződését, hogy ő a régi király leánya! Megpróbálta, igazán
megpróbálta...

Ahhoz képest hogy ő volt Kajjám nőalakban, s kicsi is volt, még rendkívüli sikert is ért el
ezzel kapcsolatban, mert azután hogy Zagornak megemlítette ezt, még két napig csendben
maradt! Óriási teljesítmény ez egy Kajjám-származéktól!

Természetesen nem annyira azért sikerült ez, mert olyan állhatatos lett volna, de magában
egyre csak azt fontolgatta, miként is történhetett meg a nagy esemény, az ő nemzése. Nem a
dolog szaporodásbiológiai részletei érdekelték, tehát nem az, hogy például milyen pozitúrákat
is részesíthetett előnyben az uralkodó, hanem hogy mit keresett errefelé a király, sőt, még azt
is kiszámolta, hogy az ő fogantatása március vége tájára kellett essék, úgy huszadika és har-
mincadika közé. S amint ezt megtudta, mindenkit a faluban azzal nyaggatott, hogy emlékezze-
nek vissza arra a nagyjából hét évvel ezelőtti tavaszra, hogy ki idegenek jártak akkoriban a fa-
luban!

De hát senkinek nem olyan jó az emlékezete hogy ennyi időre visszamenőleg megjegyezzen efféle jelentéktelen apróságokat; annyi azonban bizonyosra vehető volt hogy király nem járt itt, sem Kjókucu, sem az a Noid, akiből Kjókucu után lett király. Luella ezt is sajnálta, mert neki az is megfelelt volna, ha a jelenlegi király leányának tudhatja magát...

Sőt, amennyire a nép emlékezete terjedt, Luella születése idején még csak holmi rangosabb uraság sem járt erre. De Luella lopott két korsó bort is apjától, megkínálta vele a szanta harangozót, aki a falu legöregebb embere volt, s mire az megitta mindkét korsóval – megvult a kettő összesen hat liter is! – addigra merevrészeg lett. De mielőtt hortyogni kezdett, még akadózó nyelvvel elnyöszörögte, hogy most már úgy rémlik neki, hogy holmi kereskedők négy-öt fős csapata mintha akkoriban vonult volna át a falun, szép késeket árultak többek között...

S ennyi tökéletesen elég volt Luellának. Ezt ő abszolút autentikus, mérvadó, hiteles és pontos, sőt: kimondottan perdöntő tanúvallomásnak fogta fel! Íme, bizonyítékot kapott rá hogy az ő apja a régi király! Ezek után senki nem kételkedhet benne! Hiszen egyértelmű kell legyen mindenki előtt, hogy bizonyára a király is a kereskedők közt volt, természetesen áruházban! Ez még hihetőbb is mint amit ő Luella talált ki elsőként, mert ugye mégiscsak jobban illik hogy a király, ha már áruházba ölt magára, akkor kereskedőgúnyába öltözik és nem parasztnak, a nép életkörülményeit elvégre úgy is láthatja, s mégis jobban illik a méltóságához ha kereskedőnek nézik, mintha parasztnak!

Aztán eljött az a nap is, amikor ha még nem is mindenki, de legalábbis a szülei megtudták, hogy mit tart önmagáról.

Már az előjelek sem voltak túl kedvezőek. Ritka rossz kedve volt apjának, Albénak! Történt ugyanis, hogy földesuruk pótadót vetett ki a falura. Ez most is úgy történt, amint az lenni szokott: megmondta a bírónak hogy mennyi pénz kell, s azt teremtsék elő két napon belül, mert ha nem, akkor lesz nemulass!

Na és a bíró azóta haragudott rájuk, amióta a fia levágta az ujját Luella kígyós tréfája miatt. S így aztán most sokkal több pénzt követelt adó címén Albétól, mint a korábbi adószedések során. Bár a kígyós eset óta egyfolytában emelte az adójukat egy-egy kicsivel, évről-évre többet követelt, de most másfélszeresére emelte azt! És azt mondta, amikor Albe panaszkodni kezdett, hogy nincs vita, fizessen, legfeljebb menjen el a felesége nagyobb városokba is ahol többekkel lehet, vagy még jobb ha azt a rusnya kölykűket, Luellát is bevezeti a szakmába, akkor többet kereshet, és ez még jó is lesz nekik, mert sokan kifejezetten kedvelik a kicsi lányokat, s ilyesmiért sokat kérhetnek el!

Ami Luella beavatását illeti a ringyószakma rejtelseibe, ez tulajdonképpen Albe fejében is megfordult már az utóbbi napokban. Szó se róla, Luella még nagyon kicsi, ilyen kicsikkel igazán csak a legelvetemültebb férfiak szoktak szeretkezni, – ugyanakkor tény, hogy *vannak* ilyen férfiak, és azok valóban sok pénzt fizetnek az efféle perverz élvezetekért! És ő Albe sem nagyon szereti Luellát, nemigen fájna a szíve miatta! Ráadásul még az sem szükségszerű hogy Luella már ilyen fiatalon elveszítse a szüzességét. Végére van neki feneke is, abból még annyi baja sem lehet hogy netán teherbe esik, bár Luella esetében ez a veszély a hagyományos módon sem fenyegetne egyelőre, mert még olyan fiatal... de még ha úgy sem csinálja, akkor is kereshetne pénzt, mert hát ugyebár szája is van! Abból már aztán tényleg semmi de semmi baja nem származna, ha simogatná és csókolgatná a... Még ha nem is egyedül, de ha résztvenne anyja együttléteiben afféle segítőként, közreműködőként... egészen biztos hogy több pénzt kereshetnének! Izgalmasnak tartanak a férfiak! Természetesen nem mindegyik, lenne aki szégyenlős, és nem is kéne neki úgy már az aktus, de hát nem lenne kötelező Luella jelenléte, ez csak egy lehetőség volna, amit megemlítenek a kuncsaftnak, aztán az szól hogy kell-e neki Luella is vagy sem, és ha kell, akkor megmondják hogy jó, de azért többet kell fizetni...

Igen, tehát Albe magától is morfondírozott ezen, és tulajdonképpen szóba is hozta az ügyet a neje előtt, de Dzsua határozottan tiltakozott.

—Ne bomolj már apjuk! Elment a józan eszed?! Hát nem látod hogy ez a Zagor gyerek mennyire koslat a lányunk után?! Gondolj csak bele, ha most türelmesek leszünk, még az is lehet hogy írnofeleség lesz Luellából!

—Az soha! Makeo azt nem engedné!

—Nem is azt mondtam hogy Makeo venné el, de Zagor! És nehogy azt mondd nekem hogy nem tudsz róla, hogy a szerelem oly erős is lehet egy ifjúban, hogy elveszi a lányt a szülei akarata ellenére is!

—Zagor szerelmes lenne Luelába?

—Most még biztos nem, de ha ennyit vannak együtt sülve-főve, akkor biztos szerelmes lesz belé, mert ez úgy szokott lenni! Az ember azt szereti meg, akivel gyakran van együtt!

—A gyerekkori szerelmek hamar elmúlnak!

—Az nekem már mindegy, ha előbb feleségül vette... hanem ha most arra kényszerítéd Luelát, hogy más férfiak farkát nyalogassa, akkor úgy megundorodik tőle Zagor, hogy nemcsak szerelmes nem lesz bele, de ha látja, átmegy inkább az utca túloldalára! Tehát nyughass, ha írnok-feleséget akarsz látni belőle!

—Én pénzt akarok látni belőle!

—Majd ha Zagor neje lesz, akkor tartjuk a markunkat, amiért felneveltük, és illik is hogy gondoskodjon szerető szüleiéről! De ez csak akkor lesz, ha igyekszel is legalább egy kicsit a szerető szüleje lenni! Tehát maradj nyugton!

—Meddig?!

—Hát hiszen még kicsi az én Luelám, tehát még bizony legkevesebb öt-hat, de inkább hét-nyolc esztendeig... de megéri, hidd el!

Albe morgolódt, de beleegyezett. Azzal a kikötéssel, hogy ez csak addig érvényes, csak addig lesz türelmes, amíg Zagor nőtlen marad...

Hanem Luelát továbbra sem szerette, mert tudta ő, hogy a nagyobb adó a lánya tréfája miatt sújtotta!

Aznap este is tehát vasvillaszemekkel méregette Luelát, pedig addig Luella kivételesen semmi rosszat nem művelt, sőt, még a vacsora is finom volt, mert nemrég vágtak disznót, s így kolbászt ehetett Albe, ami egyik kedvenc csemegéje volt.

Falta is teli pofára, két marékkal, a drága mustárt is csak úgy habzsolta hozzá, és Dzsua nem mert szólni, mert látta hogy ritka rossz ám Albe kedve! Valóban, jobb ha nem szól, ne legyen veszekedés, és talán igaza is van az urának, legalább ennyi öröme legyen már az életben... és Albe csak evett-evett, vadul, elszántan, s közben azon gondolkodott, miből is fizesse ki a felemelt adót. Eladhatná épp az egyik hízót, de akkor mi marad télre?!

S ekkor megszólalt Luella:

—Apuci, barna az arcod!

—Le van szarva! - morogta alig érthetően, teli szájjal Albe.

Luella erre elkerekedett szemeket meresztett rá.

—Igazán?! Na hát, és én meg még azt hittem hogy csak mustáros!

Pár pillanatig mindenki szájtátva bámult rá, majd kitört a fergeteges kacagás. Nevetett két nővére, két bátyja... még anyja, Dzsua is.

Albe arca most már nem annyira barna volt, mint inkább vörös. Úgy érezte, rajta nevetnek. Sőt, ahogy Luelára nézett, azt látta hogy leánya igen-igen büszke a jól sikerült tréfájára, szinte behunyta a szemét miközben mosolyog, hátradúl a széken, kihúzza magát, hiába nincsenek még mellei, de e semmi kis emlőigérek is szinte feszülnek e pózban, annyira élvezzi az elismerés minden kis cseppjét... Azt az elismerést, amit az ő, Albe, az apja megalázásával, kinevetésével szerzett!

S így aztán felugrott a székről, előrehajolt, át az asztalon, és úgy vágta szájon Luelát, hogy a leány székestül hanyattvágódott, s bizony egyáltalán nem mosolygott már!

Sőt, sírt.

—Hogy merészelsz gúnyt űzni belőlem te átkozott! Amikor miattad vagyok úgyis gondban! De különben is! Több tiszteletet érdemlek, hiszen apád vagyok!

—Nem is igaz, hányszor mondtad hogy nem vagy az apám! - ordította vissza Luella.

—De akkor is én tartalak el, hogy képzeled hogy most...

—És különben sem bánhatsz így velem! Ez felségsértés! - kiabálta könnyes arccal Luella, miközben feltápáskodott, de remegett, és nem ment közelebb a vacsoraasztalhoz, amire még mindig fenyegetően támaszkodott Albe.

—Micsoda?! - kerekedett el Albe szeme. —Megőrültél?!

—Tudd meg hogy igazad van és valóban nem vagy az apám! És nehogy még egyszer hozzám merészelj érni, mert ha megteszed, akkor azonnal kivégeztetlek, amint megkoronáznak!

—Tényleg elment az esze! Ez még annak a fejreejtésnek az utóhatása lehet! Késői következmény! - sóhajtott sajnálkozva Dzsua.

—Nem vagyok örült! Én nem örült vagyok, hanem én vagyok Kjókucu nú Luella dzé Kiriél, az előző király egyetlen életben maradt sarja, s így nem más mint a törvényes trónörökös! Engem tehát nem lehet megverni! Főleg nem neked, te ostoba paraszt - ripakodott Albéra - hiszen neked nemességed semmi, sőt, még a nevedet sem tudod leírni!

—Hát ezt a mérhetetlen hülyeséget pedig honnan vetted?! - ámult Albe, és már a dühe is műlóban volt, egyszerűen elfújta azt a csodálkozás.

—Nem vettem sehonnan, nem kellett érte pénzt adnom, és egyáltalán nem hülyeség! Egyszerűen arról van szó hogy anyám valóban Dzsua, a te feleséged, de te nem vagy az apám, amint ezt mindigis mondogattad, és nagyon helyesen, mert valóban nem vagy az apám, ugyanis amikor megfogantam, épp akkoriban járt errefelé egy kereskedőcsapat, benne volt áruhában maga Kjókucu király is, erre járt, és volt anyámmal is, és én tőle vagyok, ezt mindenki tudja a faluban, egyedül csak te nem, pedig tudja még a vén, részeges harangozó is! Sőt, ő maga mondta nekem!

—Na majd én a körmére nézek, hogy meri bolondítani a kölyköt... - kezdte Albe, de a felesége így szólt csitítóan:

—Nehogy már a harangozóval kezdj verekedni morcoskám, még a végén a pappal is összevesznél... Különben is, a bíró nem kedvel minket, úgysem neked adna igazat, hát kell az neked hogy még a harangozónak is fizess kártérítést...

—Az is csak emiatt a rusnya dög miatt van hogy nem szeret minket a bíró! - mutatott Albe remegő ujjakkal Luellára.

—Ugyan már hát hagyd, nem tehet róla a szerencsétlen, az én hibám, attól örült meg hogy fejre ejtettem...

—De igenis nem vagyok örült, én vagyok a király leánya! Tökéletesen normális vagyok! - toporzékolt Luella dühösen, és majdnem a haját tépte. Semmiképp sem nézett ki most normálisnak, még egészen kicsit sem.

Dzsua megpróbálta csitítani.

—Figyelj már kicsikém, ezt a dolgot jobb ha sürgősen kivered a fejedből, mert ha nem igaz, akkor felesleges, káros, ha meg igaz az csak annál rosszabb neked, mert ha sokat hangoztatod, akkor Noid király fülébe jut, s eljönnek a katonái és kivégeznek! Sőt, ez még akkor is megtörténhet veled, ha nem igaz ugyan, de te nagyon erősködsz hogy mégis igaz! Tehát nagyon kérlek, lásd be hogy a legjobb neked is az ha nem is hiszel benne, no meg aztán úgysem valószínű hogy igaz volna!

—De ez igenis igaz, én tudom hogy igaz, mert olyan kiváló vagyok, hogy valójában még egy király is nagyon semmi kis valaki ahhoz hogy apám legyen, de ha már valaki az apám, hát akkor ki más is mint a király, ez a legkevesebb! Igazán az a legcsekélyebb ami megillet, hogy egy király legyen az apám! És Noidtól nem félek, mert valami úgyis kell hogy történjen ami a javamra mozdítja elő az eseményeket, mert nem lehetséges hogy a világ hagyja hogy egy olyan kiváló valaki mint én, értelmetlenül elpusztuljon! Ha meg mégis ez lesz, az sem számít, mert csak ugyanaz lesz a sorsom mint nektek, ugyanis ti is meghaltok! Mert az élet nem más mint lassú halál, tehát olyan mindegy hogy előbb vagy később, sőt, talán előbb jobb, mert kevesebb ideig szenvedek! Tehát nem tagadom meg holmi ostoba, gyáva félelem miatt az igazságot, annál is kevésbé, mert én büszke vagyok rá hogy királynő vagyok!

—Az ördög retkes farkát vagy te királynő, hülye kölyök, elhallgass! - förmedt rá Albe.

—Jó, jó, igazad van, belátom hogy jelen pillanatban még tulajdonképpen nem vagyok királynő, de csak olyan értelemben nem, hogy nincs a kezemben a tényleges királynői hatalom! De jogilag igenis királynő vagyok, mert Noid csak trónbitorló, sőt, királygyilkos, mert megölte apámat, a jó Kjókucu királyt, s nem engedi hogy én uralkodjam, én, Kjókucu király egyetlen törvényes leszármazottja! Továbbá Noidot súlyos vérbűn terheli, mert hiszen ugyanabból a nem-

zetségből származik mint Kjóku, a Kiriél nemzetségből, tehát nemzetsége egy tagját ölte meg! Sőt, nem is egy tagját! Én tehát máris törvényes királynő vagyok jogilag, bár elismerem hogy pillanatnyilag az ehhez járó, engem megillető hatalom nélkül, de ha mégsem tekintetek királynőnek, mert úgy tartjátok hogy csak az királynő akinek van ehhez hatalma is, nos, akkor is, a legrosszabb esetben is legalábbis királynőnek vagyok mondható, ezt a leghülyébb idióta és mindkét szemére vak koldus is be kell lássa, annyira nyilvánvaló!

—Nyilvánvaló ám az apád töke, te hülye, elhallgass, mert ha sokat hangoztatod ezt a zagyvaságot, akkor a legkevesebb az lesz hogy kivégeztetnek felségsértésért, és egyedül csak abban lesz igazad hogy ugyanaz lesz a sorsunk mint neked, de nem azért mert az élet lassú halál, ugyanis mi is igen gyorsan fogunk meghalni veled együtt, tudniillik a katonák kezétől!

—Sajnálom, de vagyok aki vagyok, ezt nem tagadhatom le, mert a nemesség kötelez! - vont vállat Luella.

Albe közelebb lépett hogy megüsse, de ekkor Luellát megmentette a pofontól Ximi nevű nővére. Igaz, akaratlanul. Nem lépett Luella és Albe közé, de ezt kérdezte:

—Anyám, valóban voltál akkoriban a királlyal?

Albe megtorpant.

—Te is megőrültél?! - fordult döbbenten Ximi felé.

—Én nem mondtam hogy Luella valóban a király leánya! Én nem mondtam! Én csak megkérdeztem anyámat! - válaszolta az gyorsan, és óvatosan Albe nagy tenyere felé pislogott, amit a férfi már emelt is fel.

—De hát hogy az istenbe kérdezhetsz ilyen baromságot! Persze hogy nem volt a királlyal, s ezt neked is tudnod kéne!

—De hát én akkoriban még kicsi voltam, akkorka sem mint most Luella, és ha valóban álöltözetben volt a király...

—Te barom, te, ha tényleg álöltözetben volt akkor anyád sem ismerhette fel, honnan tudná! És különben is, nem a mesékben élünk, tehát ilyen nem történt meg és kész!

—Attól hogy te nem szeretnéd, még igenis megtörtént, mert szerencsére nem te vagy az isten hogy az történjék és ne történjék amit akarsz vagy nem akarsz! - felelt felé a pofont kockáztatva nagy merészen Luella.

—És igaz az hogy erről beszél az egész falu már?! - kérdezte kíváncsian egyik bátyja, a Vazmu nevű.

—Hogyne, mindenki tudja már rég hogy én vagyok a király lánya, vagy legalábbis azt hiszem hogy így kell legyen ez, mert efféle esemény csak az egészen vakok figyelmét kerülhette el! Hiszen mondom hogy a harangozó is tudja! És különben ami a titoktartást illeti, bennem megvolt a kellő szerénység, s a kímélet is a nyomorúságos lényetek iránt hogy ne fedjem fel előttek a napfényes valót, mert gondoltam rá hogy a szomorú igazság, mármint nektek szomorú, az búskomorságba ejtene benneteket, mert hiszen amilyen irigyek vagytok, nem annak örvendtetek volna hogy én a király lánya vagyok hanem szomorkodtatok volna hogy ti nem vagytok vérbeli hercegek és hercegnők, szóval emiatt én nem is szóltam volna nektek róla, de hát azt mégsem hagyhatom hogy engem, a királyi hercegnőt egy efféle tuskó paraszt a kezével illessen! - bökött a fejével Albe felé. —És ezek után azonban már hogy kiderült az igazság, tényleg nincs más lehetőségem mint hogy megköveteljem a rangomhoz méltó bánásmódot! Ezt az egy pofont még elnézem Albénak, mert olyan jószívű vagyok, olyan tisztaszívű és nemes jellem, és úgy tekintem hogy a szerencsétlen egyszerűen nem volt tudatában annak, mit cselekszik, fogalma sem volt róla, ki áll vele szemben... azaz bocsánat, akkor még ültem. Szóval elnézem neki. De több ilyen ne legyen! - azzal angyal nyugalommal az arcán visszaült az asztalhoz.

Albe megint emelte a kezét hogy megüsse, de Dzsua elkapta azt.

—Hagyd már drágám, hát látod hogy nincs magánál, azt sem tudja mit beszél, nem tehet róla, beteg a feje, kérlek, örülteket hiába versz, úgysem használ, csak tönkreteszed, értsd meg az én hibám, én pottyantottam fejre...

—Jó! - mondta Albe, szemmel láthatóan nagy önuralommal, és leengedte a kezét. De ez a „jó”, ez inkább óriási sóhajtnak illett be. —Megértettem hogy a te hibád, de akkor tessék és takarítsd ki ezt a mocskot az életünkől amit beleengedtél, tehát értesd meg vele, hogy fogja be az

ocsmány pofáját, mert ha nem így tesz, akkor téged verlek meg, anyjuk! Hiszen magad mondtad hogy te ejtetted fejre! És ez még e hülye liba szerint is jogos lesz, mert ha ő királyi vér is a képzelete szerint, de te még az ő szemében sem vagy az! Ha őt nem lehet is verni, de téged igen! Tehát a te felelősséged hogy befogja a száját!

—Erről szó sem lehet! - szólalt meg hirtelen Luella. —Nem engedem hogy bántsod anyámat!

—Ugyan miért nem te kis hülye, talán még legyőzhetetlen bajnoknak is hiszed magadat?!

—Nem teheted meg. - felelte nyugodtan Luella.

—Szabad tudnom hogy miért nem?! - kérdezte Albe gúnyos udvariassággal.

—Biztos azt hiszi hogy a mama is hercegnő! - találgatott érdeklődve Toleje, Luella másik nővére.

—Nem. E pillanatban még nem hercegnő. Sokkal fontosabb oka van annak hogy nem bánthatsz.

—Na, hadd halljam hogy mi!

—Épp az hogy anyám nem hercegnő, hanem kurva. Hiszen emiatt lehetett vele a király! Emiatt vagyok én királylány! Mármint legrosszabb esetben, mert mondtam már hogy tulajdonképpen királynő vagyok... na és ha megengedném hogy verjed őt, akkor esetleg megrokkanna. Emlékezetvesztés meg egyebek... talán valami rosszul sikerült ütéstől meg is halna. És akkor ugyan ki tanúsíthatná hogy maga a király az apám?! - magyarázta szenvtelen, nyugodt hangon Luella.

—És én már azt hittem, hogy szeretetből véded anyánkat! - nézett rá szemrehányóan Luella másikat, Bamu.

—Én valóban szeretem őt, bár tulajdonképpen haragudhatnék rá, mert egyáltalán nem mesélt nekem annyit, mint amit megérdemeltem volna! De azért szeretem, s ennek mindjárt ékes bizonyosságát is adom!

—Ugyan mit?! - kérdezte még mindig gúnyosan, bár nem kevésbé döbbenetesen Albe. Mert már sok elképesztő dolgot tapasztalt Luellától, de efféle kimagasló produkciót még nem.

—Én, Kjókuu nű Luella dzé Kiriell, ezennel hercegnői címet adományozok anyámnak! S mint Luemannal teljhatalmú uralkodója, egyben elrendelem hogy felvételt nyert ő maga is a Kiriell nemzetségbe, ez különben szinte magától értetődő, hiszen másképp hercegnő sem lehetne! Az ő neve máától ezért nem is egyszerűen Dzsua, hanem Luella nű Dzsua dzé Kiriell! S mielőtt ostoba fejtekek belekötnének abba, hogy nem én vagyok az apja anyámnak, közlöm veletek, hogy az ősi legendák szerint aki korábban nem volt nemesember, de nemességet nyert valakitől, az e szabályok szerint alakította a nevét, hogy apjának tekintette a néki nemességet adományozót! Csak ezt mára jórészt elfelejték, mert manapság már nemigen fordul elő hogy közembernek nemességet adományozzanak, de nézzetek csak utána a régi legendákban, én nemegyszer olvastam efféle Zagor jegyzeteiben! Látjátok, én ennyire szeretem anyánkat! Igaz, olyan nemes ezáltal sem lett mint én, elvégre ő csak amolyan gyűttment nemes, most nyert csak nemességet nagylelkűségemnek hála, én meg királyi vérből való vagyok, de hát azért ez is igazán tekintélyes rangemelkedés, nem gondoljátok?! Ami meg benneteket illet, nővéreim és bátyáim, nektek egyelőre semmit nem adok, az ilyen komoly adományt ugyanis ki kell érdemelni, de higgyétek el, nincs különösebb bajom veletek, attól eltekintve hogy ostobák vagytok mint a tehénlepény, de ha hüen szolgáltok, s kellő tisztelettel viseltetek velem szemben, akkor lehet szó róla hogy belőletek is valami nemest fabrikáljak a későbbiekben! Ha majd megszerzem a legfőbb hatalmat, természetesen birtokot is adok a cím mellé! Talán még ebből a bunkó Albéből is nemest csinállok idővel, mert nem rossz ember ő, nem tehet arról hogy bunkónak született, biztos bunkó volt minden felmenője is, de mindenesetre ha valóban adományt akar, akkor nagyon kell igyekeznie máától, hogy...

E pillanatban Albe keze ismét megmozdult, és másodszor vágta szájon Luellát úgy, hogy a lány hanyattesett a székekkel együtt.

—Ugye hogy meg lehet verni téged is, hercegnőm! - kiáltotta a férfi, természetesen csepegő gúnyval a hangjában. Azzal kihúzta a nadrágszíját, megkerülte az asztalt...

Ekkor azonban Luella elé pattant Dzsua.

—Ne! - sikoltotta. —Ne verd meg, nem tehet róla, és látod, szeret engem, nem akart ő rossz-szat...

—Tűnj innen, nem tűröm hogy így beszéljen velem, eredj onnan hallod-e vagy rajtad verek végig!

—Tessék, verj akkor meg engem, de akkor sem engedem hogy bántsod!

—Bolond, már elfeledted, hogy a szíved is azóta rendetlenkedik, amióta ez a kis ördögpotyadék a kigyóval...

—Arról sem tehet! És különben is, milyen bátor volt hogy kislány létére meg merte fogni a kígyót! Ne bántsod!

—Ne merészelj kezet emelni Dzsua hercegnőre, te bunkó paraszt! - kiabálta anyja háta mögül Luella, igaz, meglehetősen riadtan.

Na, ez volt az utolsó csepp a pohárban Albének! Felemelte a szíjat, és valóban végigvágott vele a feleségén, aki nem mozdult Luella elől. Aztán felemelte másodszor is...

Ekkor azonban érezte, hogy elkapja valaki a felemelt karját. Vazmu volt az, a legidősebb fiú. Eddigre már szép szál, majdnem húsz esztendősen legény, tulajdonképpen illett volna már megnősülnie, csak a faluban senki lány nem akart hozzámenni egy lotyó fiához.

—Nyugodj meg apám, semmi értelme annak amit művelsz! - mondta szelíden. És másik kezével kiszedte a szíjat Albe markából.

—Mit művelsz, kezet mersz emelni apádra?! - kiáltotta értetlenül Albe.

—Miért ne, nagyon jól tette, te pedig rám emeltél kezet! Sőt, szíjat! - sziszegte könnyes arccal Dzsua.

—Na és, nem először tettem!

—Annál szomorúbb! És eddig még soha szíjjal! Különben is, te barom, te, most itt a szíj nyoma az arcomon, talán hetekig nem tudok majd dolgozni! Kinek kellek így! Holott én kere-sem a több pénzt, te jószerivel ingyenélő vagy, belőlem élsz, a testemből, kímélhetnél, hát milyen gazda az aki nyomorékká veri az igahúzó ökrét!

—Úgy van, ez az, vedd csak meg az érdekeidet anyám, olvass be neki! - ujjongott a háta mögött Luella.

—Ráadásul - szólalt meg Bamu - még az sem biztos hogy nincs igaza!

—Mi, hát az én munkám semmi?! - üvöltötte Albe.

—Attól hogy kiabálsz apus, még nem lesz jobban igazad! - mondta szelíden Ximi.

—Nem a munkádra gondolok, mert megteszed amit tudsz - szólt békítően Bamu - hanem arra, hogy Luella lehet tán hogy valóban királylány!

—Hát itt mindenkinek elment az esze! Nektek még inkább mint Luelának, mert ő valóban fejre lett ejtve, de ti nem, és mégis egy hülye követőiül szegődtek!

—De hát ha már valóban ezt beszéli az egész falu!

—Eh, ez ostobaság, ez nem így van, és Luella is hiába reménykedik benne, hogy az anyja majd tanúsítja a származását, mert egyrészt nem is tudja tanúsítani, másrészt még akkor sem hinnének neki, ha igaza volna!

—Miért ne, a harangozó máris hisz nekem! - feleselt Luella.

—Nagy dolog ám, a részeges harangozó!

—Meg Zagor is! - tette hozzá gyorsan Luella, és eszébe sem jutott hogy hazudik. Sőt, szilárd meggyőződése volt hogy az igazat mondja. Hiszen Zagor maga ismerte el, hogy amit ő mondott, az nem lehetetlen, és hogy valamikor régen tényleg meg kellett legalább egyszer történnie annak valahol, hogy egy király álruhát öltött! Tehát elhiszi hogy amit ő Luella mond, az lehetséges! Tehát igazat ad neki!

S ki hinné, de amit hosszú szónoklataival nem ért el, azt elérte ezzel az egyetlen, háromszavas mondatával! Azzal, hogy „meg Zagor is”! Mert erre épp legidősebb bátyja, Vazmu arca lett nagyon komollyá, s ezt mondta:

—Zagor, az már nem egy részeges harangozó! Zagor nagyon okos, mert írnok! A múltkor még azt is ki tudta számolni nekem, hogy hány másodperc van egy napban!

—Mire kellett az neked? - kérdezte Bamu.

—Semmire, csak szerettem volna egy kissé megbosszantani, hogy ne tartsa már olyan sokra magát, és irtó nehezét akartam kérdezni tőle, és azt mondta hogy nem tudja mennyi, de ki-számolja, és ki is számolta pillanatok alatt, pedig még papír sem volt nála, de egy bottal a föld-be karcolta a számokat, és kiszámolta! Desőt utána még azt is kiszámolta hogy hány óra van egy évben! Zagor nagyon okos!

—Csak nem ám hogy te is hiszel ebben a hülyeségben?! Komolyan egy csepp ész sem maradt a fejedben?! - ordította minden eddiginél hevesebben Albe.

—Azt nem mondom hogy biztos úgy van ahogy Luella mondja, de az biztos hogy Luella mindig nagyon fura kislány volt! És azt mondják hogy hülyének van szerencséje! Ki tudja...

—Zagor tudja! - visította vékony hangján Luella.

—Zagor annyit volt együtt Luellával, hogy Luella őt is meghülyítette!

—Nagyon helyes - szólalt meg hirtelen Toleje - akkor remélem meghülyíti Noid királyt is, átveszi a hatalmat, és akkor nem kell kurvává lennem, hanem én is királyi hercegnő leszek! Ugye megteszel hercegnőnek, hűgocskám?! - mosolygott Luella felé elbűvölően.

—Értsd meg hogy csak amolyan egyszerű hercegnő lehetsz mint anyám, királyi nem, mert nem születél a...

—Jó, jó, mindegy, olyan egyszerű hercegnő, az is nagyon jó lesz nekem!

—Asszony - ordította Albe - hát remélem neked már több eszed van mint ezeknek a taknyosoknak!

—Drágám, gondold már bele - és Dzsua Albéra kacintott - nem az a lényeg hogy mi az igazság, hanem hogy Zagor mit hisz! Ha ő azt hiszi hogy Luella hercegnő, az nekünk csak jó!

—Miért jó az ha Zagor is örült?!

—Te nem vennél feleségül szívesebben egy hercegnőt?!

—Ja, szóval úgy gondolod... affene! Lehet hogy nem is vagy te olyan örült!

—Rögtön mondtam! - szólalt meg Luella.

—Nem rólad beszéltem, te számár, hanem anyádról...

—Az mindegy, az a lényeg hogy én vagyok Kjókucu nú Luella dzé Kiriell hercegnő! - húzta ki magát Luella, hogy maga Kajjám sem soha gőgösebben.

—Hát persze kincsem, persze hogy te vagy, mindenki tudja! - simogatta meg őt Dzsua, s rákacsintott a férjére. —És ha jön hozzánk Zagor, neki is megmondjuk!

—Á, ő már úgyis tudja! Csak azt nem értem anyám, hogy ti nők mindig azzal hengegtek hogy a női megérzés így meg úgy, aztán akkor hogy lehet az hogy ha százszor álruhában volt is a király, de nem érezted meg hogy milyen rendkívüli személy ölel téged!

—Hát izé... tudod, sötétben minden tyúk fekete, akarommondani minden kakas! De ha már így szóba hoztad, valóban úgy rémlik hogy voltam akkoriban két kereskedővel is, és az egyikük különösen, hogy is mondjam... öltözködött... vagyis nem is, de amikor levetkőzött, akkor láttam hogy aranyszálakkal volt hímezve belül a köntöse... de hát azt gondoltam, én buta asszony, hogy ez csak egy gazdag kereskedő...

—Az volt biztos a király! - derült boldog mosolyra Luella arca. És nem vette észre, hogy Dzsua eközben ismét kacint egyet a férjére.

Ez még a kisebbik baj volt, de e kacintást nem látta Luella egyik testvére sem, akik ehhez nem álltak vagy ültek megfelelő szögben. S így teljesen komolyan vették Dzsua szavait.

—Amindenségit, ezt valóban nem hittem volna! - álmélkodott Ximi. S rögvést szolt ő is Luellának, hogy ő is nagyon szeretne hercegnő lenni, és természetesen most rögvést elismeri hogy Luella egész Lulmannol törvényes királynője!

—Aha, és hogyan szerez hadsereget magának?! - kérdezte gúnyosan Albe.

—Mit tudom én, az már az ő dolga, ez az urak dolga, ez a nemesekre tartozik... - vonogatta a vállát Ximi. —Ez olyan hercegies dolog, hogy háború meg csaták...

—Na, én mentem innen, itt már bűzlik a hülyeség... - fintorgott Albe, és valóban elment a dolga után.

Ezt azonban kár volt megtennie, mert amint a többiek befejezték az étkezésüket és szétszéledtek, természetesen nem tudták tartani a szájukat, s fűnek-fának arról beszéltek, hogy ki-

derült: Luella nem más mint Kjókucu király lánya! Cseppet sem kellett tehát hogy Luella bárkinak bármit is mondjon maga, megtették ezt helyette nővérei, s kisebb részt két bátyja!

Hogy megtették, abban nincs semmi meglepő. Ők elhitték hogy már anyjuk is jelét tapasztalta Luella rendkívüli származásának, elhitték ráadásul azt is hogy Zagor és a harangozó is elhitték Luella származását, sőt, legfőképpen azt is elhitték hogy már az egész falu tud a dologról, akkor meg már miért is ne élvezzék kissé a dicsőséget?! Hiszen úgy szerették volna, ha nem egy kurva gyermekeinek tartják már őket! Igaz, ettől anyjuk még örömlánynak számít, nagyon is, hiszen épp emiatt lehetett Luella a király lánya, de ugye egészen más ám az hogy egy olyan örömlány gyermekei ők, akit még a király is figyelemre méltatott! Ez szinte olyan mármár, mintha mégsem örömlány volna az anyjuk, hanem királyi szerető! Sőt, törvényes királyi hitves, hiszen lám, ő az anyja a király egyetlen életben maradt csemetéjének! Igen, ez kicsit olyan, mintha anyjuk királyné volna! Na de ha anyjuk királyné, akkor ők is félig-meddig királyi gyermekek! Nem annyira mint Luella, de egy kicsit! És Luella azt mondta, ad nekik nemeséget, később még birtokot is!

És igen, ha egyszer a falu úgylát tud róla...

Meg sem fordult a fejükben, hogy valaki ekkorát füllenthet. Úgy volt ez velük is, hogy a kis házugságot senki nem hiszi el, de a nagyot gondolkodás nélkül.

És igaz ami igaz, az első néhány ember akinek beszámoltak erről, csak hitetlenkedve csóválta a fejét. De ez nem törte le őket, hiszen az hogy „az egész falu erről beszél”, az azért nem okvetlenül jelenti azt, hogy mindenki tud róla, mert lehetnek olyanok, akik valamiért nem jól értesültek. Ellenben nagy örömeikre szolgált a tény, hogy amikor mondták ezen hitetlenkedőknek, hogy a vén harangozó is tud róla, aki különben nagy pletykafészek volt, tehát kérdezzék csak meg a férfit, akkor hamar kiderült, hogy az egyelőre nem lehetséges, mert több benne a bor mint egy boroshordóban, s bárhogy rázzák is, de hortyog csak mint egy téli álmodó medve! Ellenben a pap azt mondta, látta hogy sokat beszélgetett a harangozó néhány órája Luellával!

S ez már valóságos legendaszülő bizonyíték lett a szemükben. Tehát Luella valóban beszélt a harangozóval! Tehát Luella igazat mondott, s úgy lehetett hogy a harangozó valóban tud valamit, amit eddig nem mondott el, valami mélységes titkot, amit ekkor közölt Luellával! És biztos amiatt nem előbb, mert csak most tartotta elég érettnak a kislányt, erre a veszélyes tudásra!

Aztán, az első emberek, akiknek Luella testvérei elmondták a „titkot”, ezek ugyan nem hallottak még erről, de siettek másokat értesíteni e csodálatos hírről, hiszen ez jobb volt mint bármi eddigi pletyka! S így aztán ahogy másokkal beszéltek már Luella nővérei és bátyjai, egyre többször találkoztak olyan emberekkel, akik már tényleg hallottak erről, valahonnan, nem tőlük, nem Luella testvéreitől – Luella testvérei tehát megerősítve látták Luella állítását, hogy valóban, ha nem is az egész falu tud már erről, de legalábbis nagyon sokan! És eszükbe sem jutott, hogy végsősoron minden efféle hírszálát pontosan őhozzájuk lehetne visszakövetni!

Kicsit később pedig elterjedt a falusiak között hogy maga a pap is tanúsíthatja az esetet! Holott ebben a pap teljesen ártatlan volt, nem mondott ő semmit, de hát ő igazolta hogy Luella beszélt a harangozóval, s ez aztán lerövidült az emberek pletykás ajkán arra, hogy „már a pap is tudja”! Márpedig a pap akkoriban talán a legokosabb embernek számított, de mindenesetre felettébb tekintélyes valakinek!

Alig várták hogy a harangozó magához térjen a részegségéből, de az csak másnap hajnalra következett be.

Na már most, a harangozó meglehetősen jól bírta az italt, de ekkora részegség róla sem múlt el következmények nélkül. Iszonyúan fájt a feje, eleinte még azt sem tudta hogy hol van, hogy mi van vele, és járni alig bírt, úgy remegtek a végtagjai. Tehát fogalma sem volt róla hogy mit beszélnek neki. S amikor azt kérdezték tőle hogy Luella valóban a király lánya-e, csak azt mondta hogy „nem tudom”. De ez nem zavarta az embereket, mert amikor megkérdezték hogy hogy hívják, arra is azt válaszolta hogy nem tudja. S mert a falusiak nagy tapasztalattal rendelkeztek a részegséget illetően, tudták hogy ez nem igazi „nemtudom”, ez csak a részegség utóhatása. Remélték, majd elmúlik, s akkor már tudni fogja!

De mert türelmetlenek voltak, és a harangozóban sejtették a nagy, a szörnyű titok tudóját, emiatt nem tudtak türelemmel lenni néhány órát hogy addig ne zavarják a férfit alkalmatlan-kodó kérdésekkel; hol ez ment hozzá megkérdezni, hol amaz, szinte egymás sarkát taposták a küszöbén az emberek, s így lehetetlen volt még egy félrészeg embernek is hogy fel ne tűnjön, hogy ezek mind csak Lueláról kérdezzetik!

Na már most, a harangozó előző nap úgy lerészegedett, hogy most reggelre már arra sem emlékezett, hogyan rúghatott be ennyire, hogy Luella járt nála, és hogy a kislánytól kapta az italt. Semmire nem emlékezett. Az égvilágon semmire sem. Arra főleg nem hogy olyasmit mondott, hogy jártak akkoriban itt kereskedők. Ellenben az történt, hogy hiába mondogatta a kíváncsiskodóknak, hogy ő nem tudja, hogy semmit nem tud, hogy hagyják békén mert fáj a feje, hogy semmire nem emlékszik – hiába mondta ezt, mert az emberek egyre olyasmiket mondtak neki, hogy „ugyan már édes öregem, nyugodtan bevallhatod a titkot, hiszen már az egész falu tud róla, sőt, már Luella maga is bevallotta hogy ő a király leánya, a testvérei is ezt beszélik! Tehát halljuk, mit tudsz”?!

Igen, az emberek ezt mondták, csak azért hogy a harangozó mondjon már valamit! Mert tulajdonképpen nem is a pletykát akarták megerősítve látni a harangozó szavai által, hanem szerettek volna valami újat megtudni, valami igazán zaftos részletet, sőt, lehetőleg olyasmit, amit még senki érdeklődőnek nem mondott el a harangozó, csak most egyedül neki, s akkor ezt tovább adhatja, élvezve a jólétesült embernek szóló csodálatot...

Igenám, de hamarosan a harangozó is észrevette hogy nem rossz dolog ám az, ha őt jólétesültnek tartják! Mert megtörtént nemsokára, hogy az egyik érdeklődő úgy jelent meg nála, hogy hozott egy kis bort. Nem sokat, de egy kicsit, mert tudta hogy ez jó a másnaposság ellen! S a harangozó, mint minden igazi alkoholfüggő egyén, természetesen koldusszegény volt. S belátta hogy a borért fizetni kell! Aki bort hoz neki, azt nem dobhatja ki csak úgy, egy szó nélkül, hogy nem tudja, mert fáj a feje!

S mert eddigre az ő alkoholgőzös agyába is beszivárgott hogy itt arról van szó hogy a kis Luella a régi király lánya, hogy ez kiderült, nos, erről kell beszélnie, megértette.

Azt ő sem tudta miként lehet Luella a király lánya, sőt, ez miként derülhetett ki, de hát nem-csak részeges volt hanem buta is, és igazából el sem csodálkozott ezen. Végülis miért ne lehet-ne Luella a király lánya, úgy gondolta! Hiszen anyja kurva, a király erre járhatott, Dzsua szép nő, a nagyurak szeretik a szép nőket. S még amelyik nő nem kurva, az sem áll ellen egy király vágyainak, nem is ajánlatos az...

S mert addigra már sokan megfordultak nála és mind erről beszéltek neki, emiatt e mostani, borosflaskával jövő érdeklődőnek ezt válaszolta:

—Hát mit kérdezel engem hogy a lánya-e Luella a királynak, persze hogy az, azt hittem ezt már mindenki tudja! Hát nem erről beszél tán az egész falu?!

Aztán elvette tőle a palackot, és egy hajtásra fenéig ürítette. És valóban, néhány perc után már lényegesen jobban érezte magát, mert múltóban volt a fejfájása.

Bár a látogatójának egy csepp bor sem maradt már, az ezt nem is bánta, még a palackot is nála hagyta, és rohant hogy világgá kürtölje, hogy a harangozó végre bevallotta hogy Luella a király lánya! És hogy tulajdonképpen tiszta véletlenségből nem derült ez ki eddig, egyszerűen csak mert a harangozó annyira végtelenül buta, ostoba, hogy azért nem beszélt eddig erről éveken át, mert azt hitte hogy ezt mindenki tudja! Neki ez természetes volt, és még csak meg sem döbbent a híren hogy Luella Kjóku király lánya, tehát egészen biztosan az is!

No igen... de eddigre az emberek már Dzsua-t is megkörnyékezték hogy ugyan mondjon már el részleteket arról, hogy is esett ez a dolog a királlyal! Vágon bele, beszéljen, ne szégyelje, elvégre úgyis tudja mindenki hogy miféle módon is keresi a pénzt, ráadásul ez még csak nem is szégyen neki, dicsőség inkább a királlyal lenni! Ez még Dzsua férjének, Albénak is dicsőség, mert olyan nagyszerű felesége van, akit még a király is az ölelésére érdemesít! Tehát mondja el Dzsua, miként is nézett ki a király, miként csinálta, mit szeretett az ágyban, hányszor volt vele, hogyan találkoztak, és biztos-e hogy valóban a királytól van Luella, mert ugye ha volt is Dzsua a királlyal, de mással is, tehát miből gondolja hogy épp a király volna Luella apja! Beszéljen Dzsua, a legilletékesebb, és mondjon el mindent!

Na már most, Dzsua természetesen semmit nem tudott. De szeretett volna tudni! Azt a dolgot ugyanis, hogy lett volna egy aranyruhás kereskedővel, ő csak kitalálta akkor este. Nagyon jól tudta hogy ez nem igaz, és azt is sejtette ő, hogy ez a mese a falusiakhoz épp az ő drága gyermekeinek a révén juthatott el. Nem volt annyira ostoba hogy ezt ne tudja! Mert az igaz hogy a kereskedőket nem ő említette először hanem Luella lánya, de az aranyruhát már ő találta ki!

Ehhez képest azonban nagyon meglepte, hogy mindenki azt bizonygatja neki hogy elmondhatja a titkot, mert azt már mindenki tudja, csak a részletekről szeretnének többet tudni!

Nos, a részleteket maga Dzsua is szeretette volna tudni. S mert boldog-boldogtalan a harangozót emlegette neki mint olyasvalakit aki a legtöbbet tud az esetről, emiatt Dzsua is felkerekedett hogy meglátogassa a borgőzös vénséget, s mert ismerte már hogy mikor oldódik meg legjobban a nyelve, emiatt ő is vitt egy kevéske bort neki.

Mire odaért hozzá, addigra már nemhogy nem első, de nem is második látogatója volt ő a férfinak, aki bort vitt oda! Ismét igen virágos hangulatba került a férfi, bár még egyáltalán nem volt részeg. Hanem kezdett olyan hangulatba kerülni, hogy igen nagy szerencsét hozott neki ez a Luella, a király lánya, mert lám csak, most van bőven itókája, s hozzá még hírneves ember is lett! Most bezzeg mindenki becsüli őt!

Annyi esze azért volt hogy tudja, ez nem tart örökké – de szeretette volna ha minél tovább tart! A látogatói kérdéseiből ügyesen kihüvelykezte egyrészt azt hogy azok mit tudnak már, mert jobb nem ellentmondásba keverednie, másrészt s még inkább azt is kihüvelykezte hogy mit szeretnének hallani! Annyi bizonyosnak látszott előtte, hogy amíg részeg volt, azalatt valahogyan egyértelművé lett hogy Luella Kjóku király leánya, és hogy a király valami kereskedővel jött ide, akik közül az egyik volt maga az álruhás király, de belül a ruhája arany volt. Úgy vélte tehát, hogy mert ezt mindenki tudja, emiatt nyugodtan rábólinthat ő is. Különben is, jobb nem hazudni! Ki tudja milyen baj lenne belőle ha azt mondaná hogy nem így van, még tán azt is ráfoghatják, hogy szántszándékkal le akarja tagadni az igazságot!

Ráadásul azért sem mert mást mondani, mert többen is azzal nyugtatgatták, hogy mondja csak el bátran amit tud, mert maga a pap is bevallotta már hogy tudja az igazat, hogy Luella a király lánya...

És a harangozó azt nagyon jól tudta, ha a pap kirúgja őt, akkor neki vége, mehet koldulni, ha ugyan lesz valaki aki alamizsnát ad neki!

Emiatt a legkönnyebbnek látszó utat választotta, és bólogatott az embereknek, hogy persze, persze, igen, úgy van, hogyne, Luella természetesen Kjóku király lánya!

És itta a sok jó bort amit vittek neki. Egyedül csak attól rettegett, nehogy olyat mondjon, amit Luella anyja megcáfol. Mert Luellától nem félt, a kislány nem tudhatja hogy mi hogy volt mert épp akkor fogant, de Dzsua, ő már igen, hiszen ő volt a királlyal!

S most betoppant hozzá Dzsua! És rövidke néhány mondatból kiderült, hogy maga Dzsua sem tud semmit, fogalma sincs semmiről sem!

Nosza, erre megvidámodott a harangozó, mert látta már hogy szabad a pálya, és legkevesebb hetekig ihatja az ingyen borokat, mert bármit mesélhet ezek után, ugyanis senki nem tud semmit, nincs aki megcáfolhatja az állításait! Azt ugyan nem tudta, honnét pattant ki a pletyka, de nem is érdekelte. Sőt, hajlamos volt úgy gondolni, hogy ami a lényegre illeti, hogy Luella a király leánya – ez igaz. Elvégre nem lehet nem igaz, amit ennyi ember beszél! És nem is lehetetlen, mert egy kurvával akárki is lehet, akár a király is! Hogy ehhez a király álruhába kellett öltözzék?! Ugyan kérem, miért is ne, a nagyuraknak furcsa ötleteik vannak néha, s különben is, ki más öltözhetne úgy ahogy neki tetszik, ha nem épp maga a király?! Sőt, lehet hogy épp azért öltött álöltözetet, mert szégyellte hogy király létére egy kurvához megy...

A harangozó tehát arra az álláspontra helyezkedett magában, hogy ez igaz – ugyanis kényelmesebb volt a számára ezt igaznak elhinni. Hiszen ha igaz, akkor ő amikor ezt-azt mond, akkor nem hazudik, legfeljebb kicsit megszépíti az igazságot!

Mondta tehát Dzsuanak, hogy igen, ő határozottan emlékszik a kereskedőkre, s azok nagyon furcsa kereskedők voltak, nagyon komoran néztek, nem úgy mint kereskedők, hanem mint a

harcosok! Igen, azt mondták hogy késeket árulnak, de látszott hogy nem akarnak igazából eladni, nagyon siettek, hamar átmentek a falun...

—Nem szálltak meg itt? - kérdezte Dzsua.

A harangozó észrevette a csapdát. Ezt mondta:

—De igen, itt töltöttek egyetlen éjszakát, nem mehettek tovább éjszaka, akkor márciusban is még nagyon hideg volt, lehet hogy meg is fagytak volna! Itt szálltak meg a paplakban, ott ni a fészerben, én vittem be nekik a forró vizet, mert olyan előkelők voltak hogy okvetlenül arcot és kezet akartak mosni vacsora előtt! Szerintem nem is csak a király volt áruhában, de az egész mindenki is abból a csapatból, úgy bizony!

—És a tisztelendő úr is tud erről?

—Hát ő bevallom hogy nem, nem hiszem, vagyis hát lehet, én nem tudom hogy ő mit tud róla, én bizony nem szoltam akkor neki, mert nekem azt mondta a kereskedők legtekintélyesebbje, hogy nem szeretné ha nagyon híre menne hogy erre járnak, fél hogy kirabolják őket, ne szóljak senkinek sem! És adott egy csomó pénzt is nekem, igaz hogy csak rézpénzeket, de nagyon sokat, és így aztán én nem szoltam senkinek róluk, még a tisztelendő atyának sem, bár elismerem hogy tulajdonképpen talán illett volna! Jól jött az a pénz nekem! Na és később aztán hogy elmentek, észrevettem hogy az egyiküknek hiszen ugyanolyan az arca, mint ami a pénzekre volt nyomva! Azaz, tulajdonképpen korábban is nagyon ismerősnek tűnt, csak nem tudtam honnan, de akkor rájöttem! De csak azután hogy elmentek. És persze nem volt egészen ugyanolyan, a pénzekén szebb volt, kissé fiatalabb, de biztos csak mert a pénzverők kedveskedni akartak neki azzal, hogy szebbnek ábrázolják!

—És végig itt voltak? Itt, azaz a fészerben? - kérdezte Dzsua.

—Hát, szóval, nem, mert épp ez, ez aki a király lehetett, ez elment, azt mondta hogy elmegy könnyíteni magán, bár hát nem is lett volna muszáj hogy elmondja nekem hogy miért megy, aztán kiment, és bizony sokáig tarthatott az neki, mert jó három óra hosszat vissza sem jött! Akkor azt hittem székrekedése van, de hát most már értek én mindent! - és bizalmasan pilantott Dzsua. Különösen a nő kezében tartott borosflaskára.

—És milyen volt ezeknek belül a ruhájuk? - kérdezte Dzsua.

A harangozó ekkor már tudta hogy mindenki azt mondja hogy belül a ruhájuk aranyozott volt. Igenám, de a harangozó tudta hogy hihető dolgot kell mondania, különben nem kapja meg azt a borospalackot, amire már igencsak vágytak kiszáradt ajkai! És egyszerűen nem hitte el hogy valaki olyan hülye legyen, hogy aranszálakat varr – a ruha belső oldalára! A külsőre varrhat, az arany jól nyújtható fém, s természetesen az előkelők igyekeznek mindenkit elkápráztatni a gazdagságukkal. Hanem a belső oldalra?! Mi a nyavalyának, ott senki nem látja azt! És ha álöltözetben vannak, akkor pláne nem tesznek ilyesmit, mert könnyen lelepleződhetnek!

A harangozó nem volt egy észlány, de a bor utáni vágy átmenetileg meglepő éleslátással ajándékozta meg. Van ez így néha! S most ezt mondta:

—Nagyon finom ruháik voltak, nagyon drágáknak tündek, de engem különösen a fegyvereik nyűgöztek le! Sehogy sem illettek kereskedőkhöz, annyira drágák voltak!

—A ruhákról beszélj! - követelte Dzsua, aki jól tudta hogy azt egyedül csak ő találta ki. Úgy vélte, ez lesz a harangozó igazmondását eldöntő próba.

—Hát izé... - nyögte a harangozó. —Hát én arra már nem nagyon emlékezem, nem vagyok én nő hogy a ruhákkal törődjek, ugyebár...

—Azt mondd meg hogy igaz-e, hogy belül aranszálakkal volt hímézve a ruha!

—Hát ezt nem nekem kell tudni hanem inkább neked Dzsua! Nem énelöttem vetkőztek le! És hideg is volt ám akkor hogy vetkőzgesse nekem! Én azt hiszem hogy volt ott a belső ruhájukon valami sárga izé, mert az egyikük kigombolta a bundáját amikor a tűz elé telepedett, és így beláttam egy kicsikét neki, és igen, volt ott valami sárga, de nem hiszem hogy az arany volt, nekem úgy tűnt hogy ott alul selyemruha van rajta, tudod, az a finom izé amit Jicsenből hoznak a kereskedők az előkelőknek és nagyon drága, és az mindig úgy érkezik Jicsenből hogy azok a ferde szeműek mindenfélét pingálnak rá színes tintával, tehát én azt hiszem hogy ott csak valami sárga kép volt, s nem arany, nem is hímzés, de ha mégis hímzés, akkor sem

hiszem hogy aranyszállal lett volna, mert a selymet nem hiszem hogy arannyal hímeznék ki, elszakadna tőle. Talán valami sárga fonallal lehetett, és ezt láttad te vagy más aranyrak! Én ezt hiszem, de teljesen biztos nem vagyok benne, mert ugye én nem figyelgettem a ruhájukat, és nem is láttam sokáig!

Dzsua ezt nem hitte volna! Meggyőződése volt hogy lebuktatja a hazudozó harangozót – lehet hogy nem mondja el senkinek hogy a harangozó hazudik, de ő tudni fogja! S íme, ez nem következett be! A harangozó rendkívül hihető történetet mesélt el, s épp azon a ponton, ahol biztos volt benne hogy megerősíti a szavait, ott nem tette ezt! Nem lett vevő Dzsua hazugságára! És Dzsuanak meggyőződése volt, hogy ezt csak akkor teheti a harangozó, ha valóban az igazat mondja! Hiszen ha hazudik, akkor épp ennél a résznél, az aranyruhánál bólogatott volna a legszorgalmasabban Dzsua szavaira, nem mert volna ezzel kapcsolatban épp neki, Dzsuanak hazudni, hiszen gondolhatná hogy ő Dzsua, ő, a kurva, aki előtt levetkőzött a király, ő aztán csak kell tudja hogy milyen ruhában volt az uralkodó!

És mégis ellentmondott neki! Ekkora határozottsággal, ekkora merészséggel csak az beszél az illetékes, a vetkőzésben, a ruhákban szakértő nő, az örömlány előtt, csak és kizárólag az, aki a szintisza igazat tudja!

Szó nélkül odanyomta a palackot a harangozó kezébe és elment. A harangozó pedig elégedetten dőlt hátra, és addig csókolta a palack száját, míg csak volt benne valami. Úgy érezte, megérdemli. Igazán alaposan megdolgozott érte!

S ezek után maga Dzsua sem kételkedett benne, hogy Luella nemcsak az ő leánya, de Kjóku-cu királyé is!

Ő ugyan továbbra sem emlékezett királyi vendégre, semmire nem emlékezett hét évvel korábban, még arra sem, milyen idő volt akkor. Más sem emlékezett különben a márciusi időjárásra. Dzsua tehát semmire nem emlékezett. De való igaz, alkalmanként járnak erre néha kereskedők. Ő is volt nemegyszer kereskedővel. Nem gyakran, de volt. Néha gazdag kereskedővel is volt. Nem kizárt hogy volt akkor régen március végén is! És lehet hogy annak tényleg volt sárga selyemruhája a bunda alatt. Ő nem szokta figyelgetni az üzletfelei öltözkését, őt csak az érdekli hogy minél gyorsabban túl legyen az egészen. No és akadnak szegénylős vendégek is, akik sötétben vetkőznek le. És amikor felöltöznek, akkor ugyan már világos van, de ha későn jön hozzá a vendég, akkor e világos csak egy kis gyertyát jelent, s annak fényében nemigen láthatja a másik ruháját, főleg amikor úgyis a maga öltözkével van elfoglalva, hiszen akkor ő is öltözik! Tehát igen, amit a harangozó mondott, teljesen hihető!

És ez Dzsua bizony nagyon elgondolkoztatta!

Míg hazafelé tartott, azon járt az esze, miként is mondja el a férjének, hogy nagyon úgy néz ki, Luella valóban a király gyermeke! És csak nehezen tudta összerakni a gondolatait e kérdésre, mert olyan kíváltképp jó kedve kerekedett, hogy nőhöz cseppet sem illően fűtyürészni kezdett. Mert lám csak, mégsem egy ócska ribanc ő – még maga a király is megtisztelte az ölével! Bár sietett a király, nem tudni miért, mégis, hiába sietett, sőt, talán menekült, de ennek ellenére is szakított rá időt, hogy Dzsua ölelését keresse! Mondhatni, kockázatot vállalt – miatta! Ó de szép is ez! Lámcsak, ő remek nő lehet! Legalábbis az volt majdnem nyolc évvel ezelőtt...

Hej, csak tudta volna akkor hogy a király ügyködik rajta! Talán sikerült volna úgy elcsábítania, hogy ha nem veszi is feleségül, de hivatalos szeretővé fogadja...

Az ördögbe is ezzel a galád harangozóval, szólhatott volna neki, hiszen sejthette volna hogy a vendég nő után megy, holott e kis falucskában ő az egyetlen hivatásos örömlány! Mekkora lehetőségétől fosztotta őt meg!

Bár igaz, a harangozó is csak a király elmenetele után döbbsent rá, hogy a király volt nála...

Aztán, amikor elmondta odahaza hogy mire jött rá, Albe ezt kérdezte:

—Ez mind szép és jó, de mi a bizonyíték rá hogy Luella épp pontosan annak a férfinak a válakából lett, ami a király farkából csöpögött beléd?!

—Az - felelte erre nyugodtan Dzsua - hogy a harangozó szerint a király okvetlenül este kellett hozzám érkezzen, már sötétedés után, és tudod jól hogy én csak akkor szoktam este vendégeket fogadni, ha nagyon kell a pénz, mert kevés ember jön hozzám nappal, sőt, már napok óta! Hiszen épp te szoktad hangoztatni nagy bőszen, hogy a nappalok ugyan lehetnek más férfiaké, de legalább éjszaka legyenek egyedül a tied! Tehát ha mégis este fogadtam a királyt, az azt jelenti, hogy akkoriban nem sok vendégem lehetett! És ez még amiatt is hihető, mert épp a hideg időszakokban nemigen járnak hozzám a férfiak, részben mert aki nő, az ilyenkor jobban a felesége szeme előtt van, hiszen állandóan otthon ül, mert nincs munka a mezőkön, másrészt nincs is akkora kedvük hogy a hidegben átszaladjanak hozzám, harmadrészt pénzük is kevesebb van a téli hónapok alatt, ugyanakkor teli jó borral a pincéjük... tehát kevesebb vendégem volt, lehet hogy épp alig-alig!

—Ha csak egyetlen másvalakivel voltál is a királyon kívül, ez már nem abszolút bizonyosság!

—Ennyi idővel később nem is várhatsz abszolút bizonyosságot, de szerintem ez Kjóku királynak mindegy is, mert szegény már úgyszólván nagyon halott! Az a lényeg hogy mások elhiggyék, mert akkor állnak a lányom mellé, segíteni őt a trónharcokban! Különbözik meg, hát nézd csak meg Luelát, barna a haja, hosszú is, és mindenki tudja, hogy a régi uralkodónak is barnásszőke haja volt, és hosszú, igazi oroszlánsörény! És ezt Luella nem örökölhette mástól, csakis a királytól, mert az én hajam egészen szőke! A tied is!

—Ez aztán nem nagyon meggyőző hasonlóság!

—Ugyan már, mit vársz, mennyire kell hasonlítson egy kislány egy meglett férfihoz, akinek arcma ráadásul csak néhány régebbi pénzen maradt fenn?! S még azokon is minden bizonnyal megszépítve!

—És komolyan azt hiszed hogy lesznek itt trónharcok, hogy majd Noid király átadja a trónját – egy lánynak?! Még férfinak sem, nemhogy nőnek!

—Békésen biztos nem!

—Idefigyelj anyjuk, amíg az adószedők követeléseit sem tudjuk megtagadni...

—Ne vitázz velem kedves férjem, mert ez már nem az én dolgom.

—Hát kié?!

—Természetesen Lueláé! Majd ha nagyobb lesz, eldönti, hogy egyáltalán akarja-e megkísérelni a legfőbb hatalom megszerzését...

—Naná, még szép! - kotyogott közbe Luella.

—És majd akkor ő, a leginkább érdekelt, eldönti, milyen módszert választ erre! Én nem is töröm rajta a fejemet, nem az én dolgom, ő biztos sokkal okosabb mint én, hiszen a király leánya! Sőt, hogy okos, azt be is bizonyította már, hiszen megtanulta az írni tudományokat, de még azt a nem tudom milyen nyelvet is, hiszen folyton a könyveket bújja!

—Hát igen, végre elismeritek az értelmi képességeimet! - feszítette ki büszkén a mellét Luella.

—Aha. Tehát ha jön ellene Noid király a seregével, akkor könyvei mögé rejtezik, pajzs helyett! - gúnyolódott Albe. —Figyelj ide asszony, én még most sem hiszek ebben az egészben, tehát...

—Te figyelj ide! Nem érdekel hogy mit hiszel és mit nem, de egy dolog biztos: én hiszek benne! A lányom is hisz benne! És talán az egyszem bíró és annak a fia kivételével szerintem az egész falu hisz benne, nem hiszem hogy sokat tévedek ha ezt mondom! Épp emiatt én azt mondom neked, hogy találj ki valamit amiből ezentúl megélünk, mert hogy én többé nem fekszem le mással csak veled, – de még veled is meggondolom, mert nem teszem ha csúnyán bánsz velem! – tehát az holtbiztos! Én ebben hiszek! Ebben, hogy ezentúl úgy kell élnem, ahogy az méltó egy trónörökös anyjához! És olyan komolyan mondom, hogy itt most megesküszöm magára Szűz Marinára, Krétoszra, de még az Atyaistenre is: inkább éhenhalok, de nem leszek senkié sem! Ezentúl vége a kurvaságnak!

—Éljen! - kiáltotta Luella. És pillanatok múlva éljenzett Luella mind a négy testvére is.

—Elment az eszed, hiszen amióta a harangozóhoz elmentél, nyolcan is jártak itt hogy légy velük, és meg is egyeztem velük, négyszeres árért mint ahogy szoktuk, mondtam hogy jöjjenek vissza hét órára, addigra biztos itt leszel...

—Majd elküldöd őket.

—De hát értsd meg, most aztán gazdagra kereshetjük magunkat, és...

—Akkor feküdj le te velük, apjuk, én nem teszem!

—Hé, ha te gúnyolódni merészselsz, akkor én...

—Ha megütöd, kivégeztetlek! - förmedt rá Albéra Luella.

—Kicsi vagy te ahhoz, hogy...

—De én nem. - válaszolta nyugodtan Vazmu.

—Mi?! Te, az én fiam, képes vagy a saját...

—Már ha valóban az apám vagy. Nem, ne nézz így, nem tartom magamat is királyfinak! De hát ugye teljesen biztos nem lehetek benne, hogy...

—Pedig valóban az apád. - mondta maga Dzsua.

—Aztán, már ne haragudj anyám, de nem biztos hogy jól emlékezel! Különben is, vagy sikerül Luelának, vagy nem! De ha nem teszünk meg mindent érte, biztos nem sikerül neki! És én nagyon remélem hogy királynő lesz! Meglehet tán hogy nincs sok esélye, de ha nagy is a kockázat, a haszon is nagy! Én megkockáztatom! És azt hiszem igenis jelentősek az esélyei, mert ha valaki már ilyen taknyos vakarcsként ekkora ésszel rendelkezik mint ő, és e szavakat nem sértésnek mondtam hanem dicséretnek, tehát ha már ilyen fiatalon megtanulta mindazt a sok borzasztó tudományokat, akkor tengernyi az esze! Az ilyen legyőzheti Noidot, mert kétlem hogy Noid maga ismerné a betűket! Luella pedig olyan okos, hogy talán ő maga is kiszámolná hogy hány óra van egy évben!

—Akár azt is hogy hány másodperc van benne! És könnyedén! - kacagott Luella.

—Én tehát a híve vagyok! Akkor bezzeg ha mondjuk a hadvezére leszek, akkor, igen, akkor már szívesen lennének majd velem a lányok, nemcsak feleségnek, de amúgy is! Nem úgy mint most! Tehát ha Luella királynő hajlandó úgy rendelkezni hogy a hadvezére vagyok, akkor mától akárkit megölök ha ezt parancsolja, ne is haragudj apám, de akár téged is! Kérlek ne haragudj rám, de lásd be, muszáj! Nem tehetem tönkre a sorsomat, hogy nem ragadom üstökön a szerencsét! És ráadásul szeretem is anyámat! Ne is haragudj, de jobban mint téged! Tehát nem verheted meg anyánkat ha Luella nem engedi, mert én megakadályozom, különben a magam legnagyobb öröme is!

—És nem vagy egyedül bátyám, mert én is segítek neked! - szólt most Bamu.

—Aha, szóval elárultok! Hát jól van, rendben, értem én! Megszédítette a fejeteket ez a kis csipszar! Ez a kotnyeles vakarék! Hát idefigyeljete fiaim, aki hülye, az haljon meg! Ti rohanjatok a pusztulásba, de én nem fogok, én annál sokkal józanabb vagyok! Menjete ahová akartok, de én nem fogok, én maradok, én nem követlek benneteket! Nekem nem fog egy hét esztendősen senki parancsolgatni!

—Ne hidd hogy elmegyünk! Maradunk! - mondta határozottan Luella. S nehogy félreértésről lehessen szó, még meg is magyarázta:

—Vagy megszoksz, vagy megszoksz! Nem leszünk földönfutók a kedvedért! Ha neked nem tetszik itt, akkor menj el te!

—Úgy van! Igaza van! - mondta Dzsua is. —Költözz el te, Albe, ha nem vagyunk jók neked, ha nem tudsz a közös céljainkért dolgozni, együtt, az egész családért!

—Mi?! Hogy én, a férfi?!

—Ez a ház a szüleimé volt, tehát engem illet meg, nem téged! És elegendem van abból, hogy állandóan verekszel velem, még abból is hogy kiabálsz, sőt, abból is hogy ocsmányul beszélsz!

—Én-e?!

—Te hát! Percekkel ezelőtt is mit mondtál: hogy abból való-e Luella, ami a király farkából csöpögött, vagy valami hasonló, a pontos szavakra már nem emlékszem! Nekem kedves emlékem hogy a királlyal voltam, s te megalázod ezt e szavakkal!

—Hülye tyúk, hiszen nem is emlékszel a királyra!

—De szívesen ábrándozom az esetről! És most is miket mondtál! Vagy megváltozol, vagy egyszerűen nem tűrlek meg a házamban többé!

—Ez az én házam, mert a férjed vagyok! - és Albe fenyegetően áll fel, Dzsua felé fordulva.

—Testörök, védjétek meg felséges anyámat! - parancsolta azonnal Luella.

S erre Vazmu és Bamu azonnal Dzsua elé pattantak. Bamu ráadásul egy nagy kést is a kezébe markolt. És nagyon elszántan néztek Albéra!

Albe nagyot sóhajtott.

—Aha, tehát végleg megőrültetek. Értem! Jól van, tudomásul veszem. Helyes. De nem változom meg! Nem leszek magam is örült! Gyertek lányaim, csomagolunk és megyünk! Mi legalább életben maradunk, de ezekre hamari és csúfos halál vár majd, és azt sem tudom, miből élsz majd meg, ha baszni már nem akarsz, és én sem keresek rád! Megbánod még ezt asszony! De hát ha ezt akarod, legyen neked! Gyertek lányok!

—Majd ha hülye lennék mint aki biztat! Hiszen hercegnő akarok lenni! - szólalt meg Ximi.

—És ha mégsem úgy alakulnak a dolgok ahogy elképzeljük - szólalt meg Toleje - akkor is, lehetek én ringyó itt is, és akkor legalább magamra keresek, és nem fogod elszedni a pénzemet apám!

—Mit hallok! Ezt a hálátlanságot!

—Ez csak józan önérdékvényesítés! - vigyorgott pimaszul, s már-már sátánian Luella.

Erre Albe megfordult, és szótlanul csomagolni kezdett. De saját fiai ügyeltek rá, hogy sokat nehogya magával vigyen. Luella királynő ugyanis szólt nekik, hogy ne hagyják kirabolni magukat.

* * *

Ami Albe távozása után Dzsua, Ximi, Toleje, Bamu és Vazmu megélhetését illeti, az eleinte nem látszott egyszerű ügynek. Azaz, abban az esetben nem, ha Dzsua nem akar visszatérni a kurválkodáshoz!

Mert erre lett volna alkalma, módja bőven, és valóban nem kevés pénzért, ebben igaza volt Albénak. Egyszeriben felment ugyanis Dzsua árfolyama! A megbecsültsége! Hohó, hiszen ő tulajdonképpen királyi szerető volt, és azzal lenni mindjárt más ám! Nem akadt olyan férfi a faluban, aki ne szeretett volna egyesülni vele, még azok is akik eddig mélyen megvetették! Még azok is, akik eddig a legpéldásabb, leghűségesebb férjek voltak, és soha az életben még meg nem csalták a feleségüket! Ezek is mind ott tolongtak a kapu előtt, és azzal sem törődtek hogy feleségük vagy menyasszonyuk látja ezt és sérelmezi. Még amikor némely feleségek olyasmiket mondtak hogy ne tegye ezt az uruk mert akkor ők is megcsalják a férjüket, akkor is legfeljebb pofont kaptak, de nem hűséget.

Azaz... nem hűségi *szándékot*. Mert ami a tényleges hűséget illeti, a nejek megnyugodhattak: Dzsua ettől a naptól kezdve senkit nem fogadott. Nemhogy ágyvendéget, de még közönséges vendéget sem. Senki férfit ezek után be nem engedett a lakásába, ellenben szólt Bamunak és Vazmunak, s azok építettek a kertben, a tornác elé egy mind a négy oldalán nyitott tetőfélséget, s ha Dzsua valamiért mégis úgy látta jónak hogy kell fogadjon valaki férfit a házában, azt ide vezette be, így bárki láthatta az utcáról hogy nem a négy fal mögé mentek be, így elkerülhette a gyanút, hogy továbbra is ringyóéletet él. Jobban vigyázott a feddhetetlenségére ezek után mint egy apáca!

És tényleg semennyi pénzért nem lehetett őt rávenni a lefekvésre, holott akadtak férfiak, akik az ötvenszeresét is kínálták neki, mint egyetlen nappal korábban!

De Ximi és Toleje népszerűsége is határozottan megugrott. Eddig egyiküknek sem udvaroltak a fiúk, legfeljebb olyan akadt aki velük is szívesen lefeküdt volna. Mert ugye ezek biztos könnyű prédák, hiszen egy lotyó az anyjuk. Az apák tiltották a fiaikat tőlük, mert nehogy már az ő vérük egy effélét vegyen el...

Most bezzeg nem akadt olyan fiú, aki ne tette volna a szépet nekik. Versenyeztek azért, hogy melyikük cipelheti haza a gyümölcsös kosaraikat. Hogy melyikük hoz vizet nekik a kútról...

Na már most, eddig a lányok még senkivel nem feküdtek le, mert reménykedtek benne, hogy hátha házasságra léphetnek valakivel, és azt még akkor is jobbnak tartották a ringyóskodásnál, ha a férjük nem lesz valami nagyon kedves ember. Most azonban pláne megondolták a dolgot, s úgy döntöttek, ha eddig nem voltak senkivel, nos, ezek után sem lesznek, egyelőre biztos nem, sőt, bár élvezik a széptevéseket, de még csak férjhez sem mennek!

Mert ugye hátha elintézi nekik Luela, hogy majd egy vérbeli herceg legyen a férjük... Habár, ha valóban lesz saját birtokuk, akkor az sem olyan nagyon fontos hogy legyen egyáltalán férjük...

Ami a fiúk-férfiak megnövekedett érdeklődését illeti, annak legalább két igen alapos oka volt. Ezek egyike az a számítás, hogy ha valaha netán valóban királynő lesz Luelából, vagy akár csak egy kicsit is nagy úrnő, akkor nyilván nem hagyja nyomorogni a féltestvéreit sem, s ez ugye nagyon jó lesz annak a szerencsés hímpéldánynak, aki feleségül kapta Ximit vagy Tolejét! Ha pedig mégsem így esne a dolog, nos, az sem tragédia végeredményben, mert mindegyik lány nagyon csinos; hát Istenem, akkor van egy szegény, de legalább szép felesége, mással is megesik ez, sőt, még az is hogy a feleség nemcsak szegény, de csúnya is! Tehát olyan igazán rosszul semmiképp sem járhatnak!

A másik ok pedig...

Nos, a másik ok pedig az volt, hogy nemsokára a Luela körüli legenda igazán bőségesre duzzadt! És ebbe még mindegyik testvére is belekeveredett! Hamarosan már az is kiderült, hogy lényegében mindegyikük egy-egy királylány illetve királyfi!

S ezt három személy okozta: Luela, Dzsua és a harangozó. Holott eredetileg egyikük sem ezt akarta. Luela egyszerűen csak ábrándozott, még a holnappal sem törődött, élvezte a népszerűségét, dicsekedett; Dzsua egyszerűen szeretett volna megélni valamiből, ami nem a teste; a harangozó pedig szintén nem vetette meg ha a jólétesültnek járó elismerést megkapja, de még ennél is jobban élvezte, ha nemcsak elismerést kap hanem bort is. Sőt, ha van bor, akkor az elismerés már nem is olyan fontos, de hát ez a Luela olyan remek kislány, hogy ha róla beszél, akkor mindkettőt megkapja!

Az egész azért mégis a bírótól indult ki. Mert a bíró is, a fia is úgy gondolták, hogy meglátogatják Dzsúát, lesznek ők is vele, megnézik, milyen is az a puncsi amit egy király is az érintésére érdemesített! Ezt szó szerint így mondták, mindenkinek, és sokan voltak kíváncsiak, hogy mi lesz a dolog vége! Szinte mint egy násznép, úgy vonultak Dzsua háza elé, annyi kíséző követte őket.

És Dzsua nemhogy lefeküdt volna velük, de még a házba sem engedte be őket!

Na és ekkor megfenyegette őket a bíró, hogy jól van, lefeküdni nem kötelező, de adót fizetni igen, és Albe úgy távozott hogy semmi adót nem fizetett, tehát az egész egyedül csak Dzsúára maradt! Van rá három napja hogy fizessen!

És bár Dzsua továbbra sem feküdt le senkivel sem, de nagyon megijedt, és mondta Luelának, hogy „drága okos kislányom, hát találj már ki valamit”!

Luela azonban semmiképp sem nézett úgy ki, mint aki képes valamit kitalálni. Mondogatta hogy „persze, persze”, de látszott rajta hogy még csak nem is gondolkozik a pénzszerezésen! Két teljes napig mást sem csinált, mint hogy a tőle telhető lehető legdiszesebb betűkkel, a legszebb írással (és még ez is bűnronda volt!) megírta anyja hercegnői kinevezését egy darab papírra, amit Zagortól kuncsorgott ki. Azután írt hasonlót a két nővérének, de Bamunak és Vazmunak is, Vazmu ráadásul hadvezérnek is ki lett nevezve ezen oklevélben. És az is igaz, hogy egyedül anyja lett hercegnő, a többiek egyelőre csak úchelek és úchelák. Luela azt mondta, a hercegnőség nagyon komoly dolog, azt ki kell érdemelni! És nyilvánvaló volt Dzsua előtt, hogy e kinevezések nem annyira azért születtek, mert annyira szerette volna a testvéreit Luela, hanem csak hogy ezzel is önmaga hatalmát élvezze, mert ő nagy valaki, hiszen kinevez! És mindegyik oklevél iszonyú hosszú volt, és hemzsegett benne Luela dicsérete. Anyjáé például így kezdődött:

—Ezennel elrendeltetik! Én, Kjókucu nú Luela dzé Kíriel hercegnő, királylány és királynő, aki felséges apám jogos örökségeként, továbbá Isten kegyelméből, leginkább azonban mégis önmagam tüneményes és felülmúlhatatlan érdemeim, utánozhatatlan zsenialitásom, vesébelató éleslátásom, földöntúli okosságom, s mindenféle egyéb, most nem említett érdemeim révén egész Lulmannol abszolút uralkodója vagyok, én tehát isteni hatalmamnál fogva és születésemtől fogva bennem munkálkodó szívjószágomtól indítván úgy rendelkezem, hogy...

Így kezdődött tehát Dzsua oklevele. De a többi is mind botrányos öndicsőítéstől harsogott.

Bamuval faragtatott pecsétet is a maga számára. Igenám, de pecsétviasza nem volt! Minden-
esetre nem esett kétségbe, hanem gyorsan átszaladt Zagorhoz, hogy kérjen tőle.

Na már most, eleinte Makeo úr, Zagor apja nemigen nézte jó szemmel hogy a fia oly sokat
van együtt Luelával, habár ő maga küldte legislegelőször oda a fiát, a Dzsuanál élvezett ingyen
éjszakákért. Úgy vélte azonban, hogy Zagor sokkal több időt van ezzel a nyiszlett kurvapalán-
tával, mint ami okvetlenül szükséges lenne!

Mondogatta is a fiának, hogy léteznek ám más lányok is... bár már azon is csodálkozott,
hogy Zagor tulajdonképpen nem sokkal múltott tíz esztendő, és máris érdeklődik valami lány
iránt, mégha az Luella is. Ilyen fiatalon azért ezt még a korán érő falusi legények is ritkán
szokták. És Zagor hiába mondta apjának, hogy cseppet sem tekintí nőnek Luellát, egyszerűen
jól érzi magát vele, mert remekül el lehet vele beszélgetni! Kicsit fura ugyan, de határozottan
okosabb mint a többi koromsötét agyú nő és lány!

—Sőt, azt hiszem valószínűleg még nálam is okosabb. És nálad is apám! Legalábbis, lehetne
okosabb, ha módja volna valami nagyon jó tanárnál tanulni! - mondta ki őszintén a vélemé-
nyét, és nagy bátran.

Erre kapott is egy pofont apjától, mert ne legyen szemtelen, nála, Makeo írnoknál lehetnek
okosabb emberek, de semmiképp sem egy nő, sőt, még csak nem is nő!

S mert Kajjám ezt épp látta a kristálygömbjén keresztül, nagyot sóhajtott, s így mormogott
maga elé:

—Na tessék, ezt kellett volna látnia Mirjannak! És még én vagyok szerinte beképzelt, büszke,
dicsekvő, meg minden efféle egyéb amit Mirjan mondogatni szokott?! Hát talán nem ez a
Makeo a világ legbeképzeltebb embere, ha azt hiszi hogy még nálam is okosabb?! Elvégre
Luella, az tulajdonképpen én magam! Hogy is hihet bárki olyat hogy nálam okosabb, amikor
nyílt titok hogy az egész Világmindenség legeszesebb embere épp én vagyok?! És hogyhogy
nem ismeri fel e lángoló zsenialitást Luellában is?!

Mindenesetre hogy Luella királyi származása kipattant a faluban, Makeo úr véleménye na-
gyon megváltozott! Ő maga is úgy vélekedett, hogy bolondnak van szerencséje. Ráadásul ő
meglehetősen gyakran járogatott be a városokba, de még úri körökben is forgolódott néha,
hallott beszélni ezt-azt, és tudta hogy akadnak azért mindenféle uraságok, csoportocskák,
akik szívesen vennék ha nem Noid lenne a király! Azt ugyan teljes képtelenségnek tartotta
hogy valaha is nő uralkodjék Luemannol felett, akár Luella lenne az a nő, akár más, azt ellen-
ben annál inkább elképzelhetőnek tartotta, hogy valamelyik nagyhatalmú uraság esetleg fel-
karolja Luella ügyét, feleségül veszi, vagy hozzáadja a fiát, hogy így törvényes jogalapot terem-
sen arra, hogy ő maga (vagy a fia) uralkodjék Luella nevében!

Na és emiatt úgy gondolta, bölcs tett volna Zagor részéről, ha feleségül venné mihamar Lu-
ellát, nem azért hogy Zagor uralkodjék, nem hitt benne Makeo úr hogy erre lehetősége, ereje
volna Zagornak bármikor, de azért, hogy amikor majd valami nagy úr akarja Luellát feleségül
venni, akkor ezt ne tehesse meg csak úgy, ha megegyezik Zagorral, hogy ad a fiúnak sok
pénzt, ha lemond Luelláról, és eltűnik a közeléből örökre!

Ezt az ötletét egyelőre nem mondta senkinek, de amikor átment hozzájuk Luella hogy pecsét-
viaszt kérjen, akkor nagyon barátságosan fogadta, és mert Zagor épp nem volt a szobában, ki-
abált neki hogy jöjjön be. Aztán hogy Zagor belépett, így szólt hozzá:

—Adj Luellának amit kér! - azzal rámosolygott a kislányra, megsimogatta a fejét, és kiment.

—Megint papír kéne? - kérdezte Zagor.

—Nem. Hanem az az izé, az a trutymó amibe a pecsétet nyomják! Á igen, eszembe jutott már a
neve! Pecsétviaszt adj nekem, Trezor!

—Micsoda?!

—Hát az az izé, tudod, nem, amit meg kell olvasztani, és belenyomják a pecsétet! Pecsétviasz!
Csak tudod hogy az mi!

—Tudom, de Zagor a nevem!

—Naná hogy az, én is tudom, ne dicsekedj a neveddel, hanem add már mert várnak az alatt-
valóim és az okleveleim, Trezorkám!

—Most is Trezort mondtál, nem Zagort, holott a trezor, az páncélszekrényt jelent és nem engem!

—Én is tudom, de a késlekedéssel teljesen összezavarsz! Csak amiatt hordott félre a nyelvem! Habár... nem, nem, én természetesen nem tévedhetek! Az én nyelvem nem hord félre! Egészen biztos hogy kell legyen valami rejtett értelme annak hogy ezt mondtam! Valami oka kell legyen, mert az én zseniális agyam nem téved! És igen! Rájöttem! Hát persze! Biztos amiatt mondtam ezt, épp amiatt, mert a trezor, az értékőrző! Arra gondolhattam ha homályosan is, hogy te remek kincstárnok lennél! Tehát, Trezor, akarommondani Zagor, te mostantól ki vagy nevezve a kincstárnokommá! Meg is írom neked az oklevelet mindjárt, csak adj már viaszt hogy lepecsételhessem!

Kapott viaszt. Ezután így szólt:

—Remélem örülsz hogy majd a kincstárnokom leszel, azaz, máris az vagy!

—Hát persze! - mosolygott Luelára Zagor. Nem tudta komolyan venni a lányt, semmit nem hitt a királyi származásából, a harangozó meséiről is megvolt a maga véleménye, az, hogy részeg álmában mindenféle hülyeséget kitalált. De tetszett neki a lelkes Luella, s nem akarta elrontani a jókedvét.

—Hát akkor lásd is el kincstárnoki kötelességeidet, és adj nekem pénzt!

—Micsoda?!

—Nem csoda! Cseppet sem csoda! A kincstárnok dolga leginkább mégiscsak az, hogy őrizze az uralkodó pénzét, és adjon belőle ha a király vagy királynő ezt akarja! Tehát adj pénzt!

—Én?! Mennyit?!

—Természetesen minél többet!

—De hát nem is adtál még nekem pénzt a megőrzésemre, amiből most visszaadhatnék!

—Az már nem érdekelt engem, efféle jelentéktelen apróságokkal nem nekem, a királynőnek kell foglalkozni! Mit képzelsz, ilyen csekélységek miatt megengedem tán hogy megszegd irántam való legalapvetőbb alattvalói kötelességeidet?! Hát azt már nem!

—De hát ha tényleg egy garas pénzed sincs nálam, amiből...

—Hé, nem arra tartalak hogy követelődzzél, itt csak én követelhetek! - toppantott mérgesen Luella.

—De hát értsd már meg szeretett királynőm, hogy tényleg nem adtál nekem pénzt! Nem az én hibám hogy üres a kincstár!

—Aha, hát máris akkora nagyra nyílt a szád, hogy már vádaskodni is merészelsz?! Kritizálsz a tulajdon királynődet?! Hogyhogy nem jut az eszedbe, hogy az én isteni személyemet csak dicseget illetheti, és sosem bírálhat!

—Felséges királynő, félreértesz, én természetesen azonnal adok neked pénzt...

—Na végre!

—...amint megmondod nekem hogy honnan, mert az én zsebem üres!

—De ostoba vagy, nem lehet igaz hogy mindenre nekem kell gondolnom! Hát az hogyhogy nem jut az eszedbe, hogy ha neked nincs pénzed, akkor adsz apádéból?!

—Micsoda?! Lopjam meg a saját apámat?!

—Hogy lenne ez lopás?! Hát nem hallottad magad is, hogy amikor kiment, azt mondta neked, hogy adj nekem, amit csak kérek?!

—És biztos hogy ezt a pénzre is értette?!

—Naná, még szép, ha nem értette volna arra, akkor mondta volna hogy „kivéve a pénzt”! Nem mondta ezt, tehát arra is vonatkozik! Ha nem vennéd észre, kiváltképpen barátságos velem amióta kiderült hogy én vagyok a királynő, mert több az esze mint neked, és tiszteli bennem az isteni uralkodót! Tehát gyerünk, adj pénzt! Azonnal, vagy megmondalak apádnak, és apád kitapossa a beledet!

Na már most, Makeo úr valóban mondta e szavakat a fiának. De ami Zagort végleg meggyőzte, az Luella e fenyegetése volt. Hogy is merne Luella épp azzal fenyegetőzni, hogy megmondja Zagort Zagor apjának, ha nem úgy lenne hogy valóban Makeo úr beleegyezésével történik a pénzkérés!

S mert Zagor tudta hogy merre van elrejtve apja különben igazán nem túl sok pénze, előhálászott belőle valamennyit, mintegy e pénz harmadát, és Luella kezébe nyomta. Luella pedig a zsebébe süllyesztette.

Alig végzett ezzel, belépett hozzá Zagor édesapja.

—Na, remélem megkaptad amiért jöttél! - nézett Luellára.

—Hogyne! - bólintott az. —Nem mondom, sokat kellett győzködni Zagort, de végül csak ideadta! Egyelőre elég lesz!

—Ha kell még, csak gyere nyugodtan! - mosolygott rá az őrök, akinek eszébe sem jutott holmi pénz, a pecsétviaszra gondolt, ami Luella kezében volt. És ami szintén nem volt éppen olcsó, de úgy vélte, megéri, ez amolyan a jövőben megtérülő befektetés. Zagor ellenben nagyon megkönnyebbült, mert ő természetesen azt hitte ebből, hogy apja is tud valóban a pénzről, sőt, még legközelebb is adhat pénzt Luellának.

Ráadásul a dolog még csak ki sem derült nagyon sokáig.

Luella hazavitte a pecsétviaszt, de alig kezdett hozzá az oklevelei pecsételgetéséhez (ebben mindegyik testvére boldogan segített neki!), anyja máris azzal nyaggatta hogy úgy tűnik csak el kell adni a disznót, hogy kifizessék az adót, de akkor mi lesz téltre?! Tehát kitalált-e valamit az ő okos Luella királylánya?!

—Jaj hát a csudába is, hagyj már békén anyám, hát nem látod hogy fontosabb dolgom van mint az adó?!

—De ki kell fizetni, és mert te vagy a királynő...

—Épp emiatt nem nekem kell ilyen jelentéktelen csekélységekkel foglalkoznom! Nesze itt a pénz - nyomta a markába Dzsuanak azt, amit elhozott Zagortól - aztán intézkedj! Nem lehet igaz hogy mindenki hülye, senkinek egy jó gondolata, és mindent tőlem várnak, a kislánytól! Mert jó-jó, királynő vagyok, de még akkor is csak kicsi! Hát hagyjatok már hogy legyen egy kis szabadidőm olyan égetően sürgős feladatok tisztázására, mint a kinevezések, a törvényalkotás...

—De hát honnan van ennyi pénzed?! - nézett nagyot Dzsua. Mert ez a pénz elég volt az egész adóra, s még maradt is belőle egy kevés, ha nem is sok.

—Honnan, honnan, hát természetesen a kincstárnokomtól!

—Saját kincstárnokod van?! - kérdezte tisztelettudó álmélkodással Vazmu.

—Naná, még szép, butuskám, miért is ne lenne, ha egyszer hadvezérem is van! - és ahogy csak tőle tellett, hasbaöklözte bátyját. De az fel sem vette, mert erős legény volt.

—És ki az? - kérdezte Dzsua.

—Majd megmondom ha úgy tartja a kedvem! Most nem tartja úgy a kedvem! Feltartasz anyám, úgyhogy tűnj el innét, és csinálj nekem valami finom ebédet! Amindenségit, igazán tisztességesebb kiszolgálást érdemelnék! - zsörtölődött.

Az adó kérdése tehát megoldódott, holott a bíró nagyon remélte hogy Dzsua nem tud majd fizetni. De hát tudott, és le se tagadhatta hogy Dzsua megfizette az adót, mert Dzsuanak volt annyi esze, hogy a pénzt nagy nyilvánosság előtt adja át. S amikor a bíró nagyot nézett és megkérdezte hogy honnan volt ennyi pénze ilyen hirtelen, Dzsua mi mást is felelhetett volna rá, mint hogy a lánya adta! Megmondta hogy Luellától kapta a pénzt, mert nem akarta hogy ismét hírbe hozzák, hogy a testével kereste azt.

—És honnét van egy még nem is tíz éves leánykának ennyi pénze?! - firtatta tovább a kérdést a bíró.

—Én nem tudom, kérdeztem, de ő csak azt válaszolta, hogy a kincstárnokától kapta!

Hú, több sem kellett erre az embereknek, rögvést elterjedt közöttük a pletyka, hogy ez olyan titokzatos ügy, aminek csak a felszínét ismerik! Egészen nyilvánvaló, hogy Dzsua hazudik amikor azt mondja, hogy nem emlékszik a királyra nagyon, csak a király aranyozott ruhájára! Hazudik, mert úgy kellett legyen, hogy a király belésszeretett, valószínűleg többször is volt nála, és már épp feleségül akarta venni, amikor Noid király megölte őt, a jó Kjóku királyt! Csak emiatt nem lett Dzsua királyi hitves! De a király már előbb sem hagyta magára őt, rejtett el

pénzt a környéken, esetleg még arra is gondolva, hogy hátha neki magának is menekülnie kell errefelé. Aztán ebből semmi nem lett, de amikor a királyt legyőzte az új király, Noid, akkor számos híve elmenekült (ez különben még igaz is volt), és – így beszéltek a faluban – ezek közül többen tudták azt is, hogy itt él a király kicsi leánya, Luella! És ezek letelepedtek itt a faluban, meg más szomszédos falvakban, hogy innen a közelből kísérik figyelemmel Luella növekedését, életét, és megsegítsék, ha kell! Eddig nem szóltak róla, nem mondták el Luellának hogy ki ő, mert féltették, meg akarták várni hogy nagy legyen, és majd akkor szerezze vissza a hatalmát. De most hogy a dolog kiderült, már megmondták neki hogy kicsoda. És ezen titokzatos, rejtőzködő emberek között van Kjóku király egykori kincstárnoka is, aki tudja hogy hol van elrejtve a király kincse, és ebből adott Luellának most sok pénzt! Luella tehát nagyon gazdag! És számtalan titkos segítője van, vad, marcona, erős, félelmet nem ismerő fanatikus testőrök, akik bárkit megölnek akire Luella haragszik! Mind arra készülnek hogy vérbosszút álljanak Noid királyon! Természetesen nem most, hanem kicsit később, majd Luella vezetésével!

Ezt megtudta Makeo is, Zagor apja, és nagyon örült, mert lám csak, nem is lenne rossz az valóban, ha egy párrá lenne a fia Luellával, hiszen eszerint a lány gazdag is...

Aztán alig terjedt ez el a faluban, kirajzottak Luella mellől a testvérek, és lobogtatták az okleveleiket, bár olvasni sem tudtak, hogy nézzék csak, ők már nemesemberek, Luella jóvoltából!

Vazmu egyenesen azzal dicsekedhetett, hogy ő a hadvezér. És nem tagadható, valóban felment a tekintélye a falusi lányok szemében, mert igen szépen mutatott az oklevélen a pecsét, és tekintélyesen nézett ki a sok-sok szöveg rajta, amit a lányok sem tudtak elolvasni, és így nem tudták, hogy az túlnyomórészt nem más mint Luella öndicsőítése.

Igaz, nem minden leány lett egyszeriben Vazmu-rajongóvá, sőt, most még csak a lányok kisebbik része, de ez is mérhetetlenül jólesett Vazmunak.

Ez azonban csak a dolgok csekélyebb fontosságú része volt. Mert az volt a lényeg, hogy Vazmu azt mondogatta, hogy belőle hadvezért csinált Luella!

—Aztán mivel érdemelted ki, hogy épp te légy a hadvezér? - kérdezte tőle az egyik leány.

—De hiszen a testvére vagyok! - válaszolta csodálkozva Vazmu.

S ekkor az emberek erre gondoltak:

—Aha, szóval a testvére?! Tehát Vazmu is királyi vér?! Hiszen nem is lehetetlenség ez, ugyebár! Miért ne járhatott volna többször is errefelé a király?! És hiszen valóban úgy kell legyen, mert ilyen komoly hivatal mint a hadvezéré, nem adna Luella akárkinek! Igen, Vazmu is királyi vér kell legyen!

S mihamar elterjedt az emberek közt, hogy Vazmu, sőt, Luella minden testvére Kjóku király gyermeke, mert irtó nagy volt a szerelem Dzsua és Kjóku király között! És ez egy szomorú szerelem volt, mert a király nem vehette feleségül Dzsua-t, élete nagy szerelmét, különböző politikai okok miatt, egy rusnya hercegnőt kellett feleségül vennie, pedig azt nem is szeretete, de még kiskorában ráerőltették a szülei... de rendszeresen látogatta Dzsua-t! És e sok látogatásra megannyi bizonyíték is van: Dzsua gyermekei! Ők mind-mind vérbeli királyi hercegek és hercegnők!

Aztán, a hadvezéri kinevezés azt is bizonyította az emberek szemében, hogy Luella valóban királylány, és komolyan készül a hatalom megszerzésére. És mindenki rögvést arra gondolt, milyen jó lenne, ha ő is valami ranghoz, címhez jutna!

Nem is sokára tehát mindenki ott tolongott Dzsua háza előtt, és Luellával akartak beszélni, hogy kikuncsorogjanak tőle némi kis kinevezést.

Igenám, de Luella még mindenképpen gyermek volt, Dzsua ellenben határozottan felnőtt nő! És mint ilyen számító, mondhatni anyagi, és sokkal jobb emberismerő mint Luella. Sejtette ő, hogy ha most szerzett is valahonnét pénzt Luella lánya, az kizárt hogy holmi titokban itt élő kincstárnoktól legyen, s ki tudja, legközelebb is szerezni tud-e Luella pénzt! Abban meg végképp egészen bizonyos volt, hogy a falusiak lelkesedése nagyon hamar elenyészik, mert a közmondás is úgy szól, hogy minden csoda három napig tart!

S ezért amikor a legelső „kérelmező” rávette Luellát hogy írjon neki legalább bárói kinevezést, Dzsua, aki ez alkalommal ott állt Luella mellett, így szólt:

—Azt már nem! Azaz, nem ingyen!

—Hogyhogy?! - kérdezte Luella, és látszott az arcán, hogy mindjárt megharagszik. Dzsua ezért gyorsan így szólt:

—Nem kívánom elvitatni a jogodat felséges Luella királynő hogy azt nevezz ki akit akarsz, de kérlek gondold bele, hogy először is, drága a papír, tinta, a pecsétviasz...

—Megfizetem! - szólt gyorsan a férfi, aki már arra gondolt, hogy e darab papír ami most nem sokat ér, mennyire értékes lesz neki később, ha Luella esetleg királynő lesz valóban. Ami nem biztos, de nem is kizárható, sőt, jó esélye van rá a lánynak, ha valóban itt élnek a közelben az ő titkos, álrúhási hívei!

—Igen, meg kell fizetned - szólt Dzsua - de még több pénzt is kell adj mint amibe ezek kerülnek, sokkal többet!

—De miért? - kérdezte még maga Luella is.

—Nagyon egyszerű, szeretett lányom! Azért, hogy e papírt ne használja fel seggtörlésre! Képzeld csak el, egy olyan papírt, amin a te aláírásod van! Ezzel megalázna téged! Csakis olyan-nak adhatsz kinevezést, aki rengeteget fizet neked, mert ha sokba kerül az embernek valami, akkor azt megbecsüli, és nem dobja el! Továbbá, ami még ennél is fontosabb: nem méltó kinevezésre az, aki nem bízik benned, aki nem hiszi el hogy valóban Kjókucu király lánya vagy, igaz?!

—Igaz, de hát...

—De hát akkor bizonyítsa be hogy elhiszi! És mi mással is lehetne a legkönnyebben bebizonyítani ezt, mint azzal, hogy pénzt ad neked! Azaz nem neked, hanem nekem, mert hozzád a törvényalkotás és kinevezés a méltó, nem a pénzzel való foglalatosság! Majd én megőrzöm a pénzt! Legalábbis átmenetileg! - mondta gyorsan. —Mert minél több pénzt ad neked, annál inkább bizonyíthatja hogy mennyire bízik benned, azaz, bizalma annál nagyobb, minél több pénzt ad! Hiszen önmagadat aláznád meg, ha arra méltatlanoknak adományoznál nemességet vagy bármit! Érted?!

—Naná, nem vagyok én hülye! Mennyit ér neked az úchel cím?! - kérdezte a férfit.

—Mondtam már felséges úrnőm hogy ez nem méltó hozzád, írd csak meg neki, s majd én addig lerendezem vele ezeket az ügyeket a konyhában, hogy ne zavarjunk vele! Úgyis én tudom hogy mennyit képes fizetni, nem te! - felelte gyorsan Dzsua, azzal karon ragadta a férfit, és kirángatta a konyhába. S ott aztán igen kemény egyezkedés vette kezdetét, amelyben anyjukat támogatta Vazmu, Bamu, Ximi, Toleje is. Bizony, itt aztán megmutatkozott Dzsua asszony szakértelme! Nem tudott ő sem nemhogy írni, de olvasni sem, igazán bámulatosan műveletlen nő volt, ellenben egyvalamihez értett, de nagyon ám: a pénzhez! Naná hogy értett, amikor minden egyes garast eddig úgy kellett megkeresnie hogy mások, nem kívánt, sőt, néha undorító férfiak lihegését kellett eltűrnie maga fölött! Naná hogy megbecsülte a pénzt, ismerte mindennek az értékét, és mert egész életében mostanáig nagyon szegény volt, hisz épp azért lett örömlánnyá, emiatt most el volt szánva rá, hogy leánya hirtelenjött népszerűségét azonnal pénzre váltja, s az utolsó garasokat is kisajtolja a dologból, amíg lehet. Mert ő is hitte már hogy Luella a király leánya, de ez csak annyit jelent, hogy jogcíme is van rá amit tesz. Ellenben ha százszor a király leánya is, de akkor sem biztos hogy lesz valaha is koronája! Tehát amit lehet, pénzre kell váltani már most! Sőt, ha így tesznek, a korona is biztosabb, mert aki gazdag, annak több az esélye! Szegény urakból is lett már király, de gazdag urakból többször, és szegény urakból is többször mint szegény koldusokból!

Ellenben nem volt válogatós. Minthogy az érték volt a lényeg, s mert készpénz kevés volt a faluban, emiatt nemcsak azt fogadta el. Kapott a kinevezésért a férfitől majdnem ugyanannyi készpénzt mint amit adóba adott a bírónak, továbbá két teljes, vágni való, hízott sertést, három malacot, két guriga sajtot, egy fél hordó bort, két baltát, egy szekeret lovak nélkül, s a férfinak a Dzsua házához közeli szőlőjének a harmadát. És Dzsua egyre azt bizonygatta hogy nagyon olcsón adja a papírt, mert gondoljon csak bele, amely pillanatban Luella királynő lesz, ő a férfi rögvest teljesen hivatalosan úchel lehet e papír által! Kizárólag amiatt számítja meg ilyen olcsón neki ezt most, mert jó barátja! De ha nem kell a férfinak, hát nem kell, ő Dzsua nem lesz szegényebb ettől, de hogy fognak majd röhögni a szomszédon a többiek pár év múlva,

amikor a falu fele vagy akár egésze is mind nemes lesz, nemcsak úchelek, de hercegek is, ő pedig megmarad nyomorult parasztnak!

Igen, az alkuhoz aztán értett Dzsua. A saját testére is kellett nemegyszer alkudnia, hogy nagyobb árat kérhessen. Volt gyakorlata az alkudozásban!

Mire este lett, addigra Luelának már fájtak az ujjai, annyit írt, igaz, nem több mint huszonhárom kinevezést, de azokat szokása szerint jó bő lére eresztve, önmagát alaposan feldicsőítve mindegyikben. De ezt anyja sem bánta, sőt, külön szólt neki hogy jó királyiasan írjon, mert hátha valami írnokkal egyik-másik vevőjük felolvastatja magának az irományt, aztán legyen akkor meglegedve vele!

Remélte, Luella tudja, miként kell „királyiasan” megfogalmazni egy effélét. Luella megnyugtatta hogy bízza csak rá!

Rábízta. Nem tehetett mást. S ő foglalkozott mással. A vagyonnal.

Nos, mire lefeküdtek aludni, addigra már volt húsz vágni való disznójuk, a legkisebb is több mint százötven kilós, volt nyolc anyakocájuk, hat tehenük, hét kecskékük, százhatvankilenc tyúkjuk, negyven kakassal, ez sok volt ennyi tyúkhöz, de nem baj, majd sokáig esznek kakaspecsenyét! Volt továbbá tizennyolc libájuk, nyolcvan kacsájuk, hat lovuk, két öszvérük, egy szamaruk, négy tábla szőlőjük, egy üres házuk e mostani mellé, nem messze tőlük, több mázsa búzájuk, árpájuk, zabjuk, kukoricájuk, de annyi, hogy a padlás roskadozott tőle, és Bamu meg Vazmu alig bírta vonszolni magát, annyira belefáradtak a cipekedésbe. És volt három szekerük, s rengeteg szerszámuk. Meg mázsaszám a kolbász is, a sonka is, bödönszámra a zsír, a liszt zsákszámra, szalonnából valami hetven tábla... vaj is köcsögszám... meg méz...

Ki sem látszottak a sok jóból.

—És mindezt nekem köszönhetitek, mert én kapok körömggyulladást a sok körmöléstől! - dicselkedett Luella. Az hogy anyja ötlete volt hogy kérjenek valamit a kinevezésekért, az eszébe sem jutott. Az sem hogy anyja alkudozott ezekért keményen.

De hálásak voltak azért neki, magasztalták igen serényen, még maga Dzsua is, mert kezdte kiismerni, hogy Luella lánya a világ legghiúbb teremtménye. És mondta neki hogy most aztán ha Luella lefekszik, mesél neki órákon át!

De Luella nagy kegyesen legyintett.

—Nem érdekelnek már azok a hülye mesék! Én komoly felnőtt vagyok, én már a valósággal foglalkozom! Én most nem mindenféle ostoba kitalációkról akarok gondolkodni elalvás előtt, hanem a szintiszta valóságról! Arról, hogy nagy, hatalmas királynő leszek, lesz egy óriási nagy hajóm, vasból építem hogy elsüllyeszthetetlen legyen, naggyá teszem az országot, megszüntetem az uraságok háborúit, mindenki gazdag lesz, én leszek a világ leghatalmasabb királynője... legalábbis a csiszí királynő után... bár még az sem biztos! Igen, én most a valósággal foglalkozom, tehát szép álmokat!

És anyja hagyta, hadd álmodozzon a „valóságról”.

Úgyis volt fontosabb dolga Dzsuanak. Amikor meggyőződött róla, hogy Luella már mélyen alszik, ébrenlétre rázta mindegyik csemetéjét, s így szólt hozzájuk:

—Gyertek a konyhába, haditanácsot kell tartanunk!

Ott aztán pedig ezt mondta nekik:

—Biztos örültök ennek a sok mindennek. Én is örülök. De látom azt is, ha nem ügyelünk, ez nem sokáig lesz ám a mienk! Mert ugye nem hiszitek, hogy titkos kincstárnokok járnak-kelnek köztünk, hogy pénzt osztogassanak Luelának?!

—De hiszen Luella kapott pénzt!

—Kapott. Valakitől. De aránylag nem túl sokat, s biztos nem kincstárnoktól! Vagy találta! Vagy akár lophatta is! Nem mondja meg hogy történt, én meg nem merem faggatni, mert nem akarok összeveszni vele, akkor ugyanis nehezen kezelhető lesz!

—Anyám, te nem hiszed hogy Luella a király leánya?! - kérdezte elképedve Ximi.

—De igen. Ez már nekem is szilárd meggyőződése! De annak a sok hülyeségnek amit a falu szája fecseg, a felét sem hiszem el! Nehogy már azt higgyétek hogy ti is a király gyermekei

vagytok, ez marhaság, ezzel az erővel én is lehetnék titkos hercegnő! Ellenben, nos, nézzétek, vagy sikerül hogy Luella királynő legyen, vagy nem! Ha sikerül, jó. Ha nem, akkor viszont menekülnünk kell majd, és szeretném ha ezt nem szegényen kéne megtennünk, ugye ti is így vagytok ezzel drága gyermekeim?!

—Természetesen! - bólogattak azok.

—Hát akkor most hallgassatok rám! Igyekeznünk kell hogy minél többet kisajtoljunk az ügyből, amíg lehet! Ezzel Luellának nem ártunk majd, sőt, sokkal inkább használunk! Harcolnunk kell a trónért, de a gazdagságért is! És mert gyengék vagyunk, emiatt be kell vetnünk a ravaszság fegyverét is! S mert úgy látom hogy Luella ha királylány is de nem nagyon ravasz, emiatt ezt nekünk kell elvégeznünk! Tehát: bár a falusiak beszélnek minden hülyeséget, de mi tudjuk hogy ebből csak annyi az igaz hogy Luella királylány! Viszont, ha ők azt hiszik hogy ti is hercegek és hercegnők vagytok, akkor...

—Akkor lehetnék akár én is király! - szólalt meg Vazmu.

—Nem lehetsz! - förmedt rá rendkívül barátságtalan vasvillaszemeket meresztve édesanyja.

—De hát miért, hiszen férfi vagyok!

—De hülye! És te is Bamu! És te is Ximi, meg te is Toleje! Sőt, még én is! Mi mind tahók vagyunk Luellához képest! Hiszen ő ismeri a tudományokat, mi meg nem! És Zagor is elismeri hogy még nála is sokkal okosabb, hónapok alatt többet tanult meg, mint Zagor évek alatt!

—De hát a királynak erő kell, harci tudás...

—Utóbbiból neked sincs sok, Vazmu, az erő meg nem számít, mert ott van erre a sok katona és a szolgák! Tényleg fajankó vagy tehát, fiam, hogy még ezt sem tudod! Hisz épp most beszéltem arról, hogy csak csellel boldogulhatunk! A cselhez meg ész kell! És Luellának sok az esze!

—De anyám, azt mondtad hogy Luella nem nagyon ért ehhez, és...

—Egyedül nem is! Ő ugyanis nagyon okos, de nem ismeri az embereket, nem is ismerheti, mert ő a legkisebb közöttünk! Mi ugyan tahók vagyunk ahhoz amit ő tud, de az embereket nagyon is ismerjük! Értitek már?! Luella nélkül semmire nem mennénk, de ő sem nélkülünk! Össze kell fognunk! De ezt csak úgy lehet ha nem mondjuk el neki, mert még kifecsegi amilyen kislány, meg talán meg is mérgesedik valamiért, nála ez könnyen megy, mert büszke is, bár ez érthető nála, mert király leánya! És már csak amiatt sem lehettek ti királyok vagy királynők, mert Luella mégiscsak valóban Kjókcucu király lánya, s lehet hogy él még a régi királynak valami rokona, aki tud valami anyajegyvet vagy ilyesmit ami rajta volt Kjókcucun, és rajta van Luellán is! Bár ezt ezesetben inkább *apajegynek* kéne nevezni...

Na tehát, eleinte arra gondoltam, béreseket kéne felfogadni ennyi sok állat mellé, hiszen már jócskán gazdagabbak vagyunk a bírónál is! De aztán rájöttem hogy ezt nem tehetjük meg, mert ki tudja meddig tart az emberek lelkesedése, aztán még az is lehet hogy egyszer hozzánk hajigálják Luella papírjait, és visszakövetelik amit adtak! Vagy Noid király támad ellenünk, és egyik esetben sem vihetjük magunkkal sem az állatokat, sem, főleg, a földet! Aki gyorsan fut, annak ugyanis csak kevés csomagja lehet! Tehát fiaim, a ti dolgotok lesz hogy minél sürgősebben eladjátok az állatokat mind egy szálíg, akár falusinak, akár messzebbre! A terményt is! Én majd eladom a szőlőt meg a másik házat. Az élelemből számba kell venni hogy mennyit ehetünk meg bőségesen táplálkozva addig míg meg nem romlik, a többit szintén el kell adni! Nem elcserélni, hanem eladni! Mindenért aranyat kell kérni, mert abból lehet a legnagyobb értéket könnyen magunkkal vinni! Ellenben egy-egy lovat meg kell tartanunk mindegyikünknek, mert az jó lesz a gyors meneküléshez! Mert én ugyan győzelmet akarok, de fel kell készülni minden eshetőségre. Különben ha menekülünk, az még nem jelent okvetlenül vereséget, csak hogy átmenetileg kitértünk a döntő összecsapás elől!

Aztán, függetlenül attól, hogy mit beszél a falu, mi tudjuk hogy mi az igazság. De amit a többiek hisznek, azt ki kell használnunk! De azok mindenféle ostobaságot is kitalálhatnak, és én azt akarom hogy ne azt higgyék amit akarnak, hanem azt, ami előnyös Luellának! Az ugyanis nekünk is előnyös! Mert lássátok be, ha Luella nem lesz királynő, akkor a kinevezések valóban csak fenéktörlésre lesz jó, csak annyit ér! S mert az egészből csak annyi az igaz hogy a király valóban járhatott nálam és Luella tőle van, emiatt bármit kitalálhatunk! Tehát: ne csodálkozzatok, ha majd olyasmiket hallotok tőlem, ami egy nagyon szép szerelmi história köztem

és a király között! Az emberek a faluban úgyis alig várják hogy valami effélét elmondjak nekik! Hát én kielégítem majd a kíváncsiságukat! Igazi könnyfakasztó történetet mesélek nekik! De jól figyeljete: Luelának egy szót se szóljatok róla hogy nem igaz, mert én magam ölöm meg azt aki közületek ilyesmit dumál neki! Mert képes és kifecsegi másnak hogy nem igaz az amit mesélek mindenkinek! És neki is jobb ha elhiszi hogy valóban úgy történt minden! És nektek is jobb ha azt hiszi hogy nem féltestvérek, de édestestvérek vagytok!

—De anyám, miért mondtad el nekünk hogy nem igaz, kitalálhattad volna magad is az egészet, és olyan jólesett volna ha komolyan hihetem hogy valóban a király lánya vagyok! - kezdett el szipogni Ximi.

—Azért lányom, mert kerülhettek olyan helyzetbe hogy ezt-azt kérdeznek tőled, és akkor tudnod kell hogy ez nem igaz, mert ha ezt tudod, akkor bátran kezdhetsz bele valami olyan hazudozásba, aminek hasznát veheted! Meg amiatt is mondtam, nehogy olyan vágyálmokat kergetsetek, hogy nektek, csak mert idősebbek vagytok, inkább van jogotok a trónon ülni mint Luelának! Ugyanis semmilyen jogotok nincs rá! Természetesen nem bánnám azt se ha belőletek lenne király vagy királynő, de látom hogy erre Luella messze sokkal alkalmasabb mint ti, tehát neki van a legtöbb esélye, s emiatt azt akarom hogy meg se forduljon a fejetekben hogy ti és nem Luella lesz megkoronázva! Tehát ti nem vagytok Kjóku gyermekei, ezt tudjátok, de mindenkinek úgy kell tudnia hogy mi, most már hogy hülye apátokat kiebrudaltuk, egy igazi királyi család vagyunk, csak szegények, habár már nem is annyira szegények! Én majd kitalálom a legendát, és Luella simán beveszi majd, mert mást nem is szeretne inkább hallani mint ilyesmit! Hogy eddig miért nem mondtam el mindent neki, azt nagyon egyszerűen megmagyarázom: mert szerettem volna ha biztonságban van, és így még nagyon kicsinek tartottam az igazság megismerésére! De most már hogy úgyis tudja a lényegét, semmit nem is titkolok el előle!

Aztán. Az természetesen gyanús lenne hogy mindent én mondom el, én majd szemérmesen hallgatok, s nagy ügyesen a harangozón át szivárogtatom ki a részleteket, s csak akkor mondom magam is valamit, ha előbb már más szájából hallok, szemérmes leszek, titkolódzó, nehogy úgy tűnjön hogy én akarok valamit mások orrára kötni, így sokkal hihetőbb lesz az egész! A harangozó boldog lesz ha megtud tőlem ezt-azt, főleg ha viszek is neki egy kis bort, és csak úgy baráttan elbeszélgetünk! És még akkor is elmeséli másnak amit tőlem megtudott, ha ő maga nem hiszi! Nektek pedig azt mondom, hogy engedelmeskedjetek mindenben Luelának hacsak én mást nem mondok, mindent tegyete meg amit mond, mert azt hiszem ösztönös érzéke van az úri dolgokhoz, a vérében van, szó szerint, lámcsak, ezzel az oklevélosztogatással is mekkora hasznunkra volt! Szerintem maga sem tudja hogy mit művel néha, de épp azt teszi ami egy királynőtől elvárható! Az urak szinte kitenyészítették magukat az ilyesmire az évszázadok során! Igaz, Luella lányom kissé furán viselkedik néha, de lehet hogy ez csak nekünk parasztoknak fura, másrészt mégiscsak fejre ejtettem őt gyerekkorában, még szerencse hogy ettől nem szűnt meg zseninek és úrnak lenni!

Ennyi volt Dzsua asszony terve, és ezt végre is hajtotta! Egyedül ott történt változás a végrehajtás során, hogy hamar rájött, ami a harangozót illeti, nemigen kell annak bármit is mondania, elég volt egyetlenegyszer olyasmit elpötytyintenie előtte hogy ő szerelmes volt abba a gazdag úrba aki a király volt, s ezután a harangozó máris szebbnél szebb történeteket költött róla és a királyról, mert a borszerető vénember rájött hogy Dzsua nem bánja ha ilyesmit fecseg róla, sőt, időnként bort is kap tőle, és az efféle meséket a kocsmában is borral jutalmazták a többiek!

S így Dzsua és a király szerelmének csodaszép története heteken belül rengeteg szállal gazdagodott, egyre színesedett, részben Dzsua, de leginkább a harangozó jóvoltából, igazi legendává terebélyesedett, de annyira, hogy ha igaz lett volna, akkor szegény Kjóku király több napot töltött volna a kis faluban havonta, mint ahány nap van egy esztendőben, és másra sem jutott volna ideje, mint hogy Dzsua-t ölelgesse!

Nemsokára még azt is kiderítették a falusiak, hogy maga Albe is nagyon jól tudta hogy neki egyetlen igazi gyermeke sincs, emiatt is bánt olyan cudarul Dzsua-val hogy verte néha, ellenben az a két gyermek, akit megölt, mert azt mondta hogy nem tőle vannak, nos, épp *azok* vol-

tak az igazi gyermekei Albénak, de muszáj volt megölnie őket, mert a király ráparancsolt, a király ugyanis nem akarta hogy más gyerekeket is neveljen mint a sajátjait, hogy így több ideje és gazdagsága maradjon a királyi gyermekekre! De már előre megmondta azt is, hogy Luella lesz a királynő, ő a trónörökös hiába hogy nem fiú és a legkisebb is, ugyanis ezt követelte tőle egy jóslat!

Ami meg Dzsua feleségül vételét illeti, ezt nemcsak politikai okokból nem tehetette, de amiatt sem, mert meg lett átkozva, hogy ha olyan nőt vesz feleségül, akinek a neve „Dzs”-hanggal kezdődik, akkor a király meg fog halni a házasság után, ellenségei kezétől, s egész családja trónját veszti, hosszú időre, csak a legkisebb gyermeke lesz újra uralkodóvá, sok év múlva! De a király idővel mégis nagyon kezdte szégyellni hogy a szerelme ringyó életet folytat, és így titokban feleségül vette őt. És Albe tulajdonképpen nem is volt a férje eszerint igazából Dzsuanak, mert a király bérelte őt fel arra, hogy látszatra vegye feleségül Dzsúát, így remélt megmenekülni az átoktól, de lám, nem sikerült becsapni a földöntúli hatalmakat, és a király meghalt Noid királytól, s így beteljesedett az átok! De Dzsua akkor is a király törvényes hitvese volt, mert azzal kötött először házasságot, s mindig az első házasság az igazi, Albe tehát csak álférj volt! Tulajdonképpen nem más mint egy törvénytelen szerető!

E legendától Dzsua tekintélye méginkább megnövekedett, s akik a faluból voltak vele, azok mind nagyon büszkék voltak, hogy egy királyi hitvessel szeretkeztek korábban!

És még többen kértek mindenféle nemesi címeket Luelától, s így hamarosan a falu földjének, házainak, barmainak jelentős hányada jutott Dzsua kezére, majd ezeket apránként sorra mind eladta, kisebb részét idegeneknek, de nagyobbik részét szintén a falusiaknak, annak aki megvette. Így hónapok alatt temérdek mindenféle cserélt gazdát, nagy vagyoni és tulajdonosi átrendeződés következett be, miközben Dzsua megszerezte a falusiaknál levő készpénz orosz-lánrészét, sőt, a más falvakban levő pénz egy részét is. S eddigre már Vazmu is, Bamu is gyönyörű szép lovakat szerzett magának, fegyvereket is, még puskát és pisztolyt is, hiába hogy a fegyver drága volt. És mindegyikük megtanult lovagolni, mert ez fontos, akár támadni, akár menekülni akarnak.

És természetesen a falu jelentős része eddigre már a legkülönbözőbb nemesi rangokkal dicsekedhetett, sőt, különböző olyan címekkel is, mint például „királyi főpohárnok”, „királyi étékkóstoló”, „alsólymázmester”, de akadt olyan fiatal fiú is, aki megkockáztatván hogy ha elkapják, levágják a karját, besurrant a városba, és pénzt lopott, csak azért, hogy legalább arról kapjon papírt Luelától, hogy ő királyi kukta! Több pénze nem volt, de legalább az lehessen! Az is valami, mert abban a címben is szerepel az, hogy „királyi”!

És Luella kegyes volt hozzá, és úgy írta meg a papírt, hogy „királyi főkukta”. Tehát nem egyszerű kukta, hanem főkukta!

Igen, nem volt még Luella kilenc esztendő, de sikerült tökéletesen megbolondítania az egész szülőfaluját!

De hát Kajjám nem is várt mást a klónjától, sőt: épp ezt várta el! És nagyon örvendett neki, hogy a kis Luella ilyen párját ritkító példáját adja a zsenialitásnak!

Mindez igen nagyszerű volt, egyetlen baj volt csak vele: az, hogy Dzsua, aki nem volt olyan hiú mint Luella, hogy azt higgye, e rajongás örökké fog tartani, ő tehát jól tudta, ha nem szolgálnak újra meg újra újabb és újabb újdonságokkal a többieknek, akkor azok nemcsak megunják őket – ami még a legkisebb baj volna! – de valóban haragudni fognak rájuk, úgy érzik majd hogy becsapták őket!

El volt szánva rá hogy ezt nem várja meg. Amint jelét tapasztalja annak, hogy sűrűsödnek a viharfellegek, fogják a pénzüket és elmenekülnek valahová! S ha Luella nem akarna jönni szépszerével, akkor becsomagolják a kis királynőt, és úgy viszik magukkal, erővel!

Persze jobb volna, ha szolgálhatnának valami meglepő újdonsággal. Holmi csodával is akár. Csak sajnos fogalma sem volt róla, hogy mi legyen az! S amikor óvatosan Luelát kezdte kérdezgetni arról, hogy mik a tervei, remélve hogy okos kislánya csak tud valami leleménnyel előrukkolni, nos, elkeseredetten kellett tapasztalnia, hogy Luella nemcsak hogy semmiféle tervvel nem rendelkezik a jövőre vonatkozóan, de még csak gondolkodni sem hajlandó semmi

olyasmiről, amiről Dzsua úgy vélte, hogy fontos lenne nekik. Nem! Luella megint a mesék, mítoszok világába temetkezett!

Ő természetesen azt mondta, hogy a valósággal foglalkozik. Az volt csak a baj, hogy saját és a falu képzeletének legendáit tekintette valóságnak. És azt mondta anyjának, hogy ha a király valóban annyiszor járt itt ahányszor azt már nemcsak a falusiak de maga Dzsua is állítja, nos, akkor okvetlenül igaz az hogy valóban rejtett el errefelé valami óriási kincset, amit neki muszáj megtalálnia!

Dzsua hiába próbálta lebeszélni erről, nem tudta. S így Luella állandóan az erdőt járta attól kezdve, mert meggyőződése volt hogy amilyen zseniális, meg fogja a kincset találni!

S mert nem is titkolta hogy mi a terve, nemsokára lettek olyanok, akik elmondták neki, hogy nem nagyon messze a falutól, talán úgy három kilométernyire van egy barlang a hegyekben, ha egyáltalán lehet valahol kincs elásva, akkor bizonyára ott!

Na már most, amint híre szaladt hogy Luella kincset keres, természetesen rengeteg sok falusi maga is lázas buzgalommal kezdett neki a kincskeresésnek, mert úgy vélték, ez a Luella kedves gyerek lehet, még nagyon kedvelik is, de mégis az az igazi ha önmaguknak találják meg a király kincsét! Akkor ugye az egész az övék lesz! De még ha becsületesen odaviszik is Luelának, akkor is, úgy jutalomra tarthatnának igényt, míg ha Luella találja meg, nem biztos hogy bármit is kapnának!

Sokan megpróbálkoztak tehát megtalálni a kincset, némelyek még a földjeik művelését is elhanyagolták emiatt. Volt olyan, aki még nagy ládát is cipelt magával az erdőbe, annyira biztos volt benne hogy megtalálja a kincset gyorsan, hiszen az biztos csak valami nagy fa tövében lehet elásva, vagy jellegzetes alakú szikla tövében, tehát szembeötlő, jól megjegyezhető helyen, hogy később meg lehessen találni! De akkor ő is megtalálhatja könnyen! És ha kiásta, jó ha azonnal hazaviheti valamiben, nehogy amíg elmegy haza ládáért vagy zsákért, addig más megjelje az ő kincsesgödrét, és elorozza előle a zsákmányt!

Nos, nem találták azt meg, és cipelhették vissza a ládákat. Már aki visszacipelte, mert akadt olyan is, aki eldobta azt.

Mindez tavasszal történt, és ekkoriban Luella még leginkább Vazmu vagy Bamu társaságában járt kincset keresni, mert a fiúk vigyáztak rá. És Luella szorgalmas volt, hiába hogy őszig semmi kincset nem talált, de alig volt nap hogy ki ne ment volna a vadonba. Aztán meghallotta hogy van barlang is...

Természetesen elment a barlangba, sőt, mert nagyon unta már a bátyjai őrizetét, megszökött hogy egyedül menjen oda. És meg is találta a barlangot, kincset természetesen egy rozsdás vasdarabot sem.

Ráadásul arra is rájött, hogy ez a barlang nagy ugyan, de tulajdonképpen messze nem akkora mint hitte! Egy jókora, széles folyosóból áll, habár maga a bejárat meglehetősen szűk, csak azután szélesedik ki. Egy darabig megy előre, majd teremmé szélesedik, azután tovább szűkül, végül végetér. Még keresztfolyosók sincsenek benne, itt aztán nem lehet eltévedni.

Ellenben táborozásra kiváló, mert a terem közepén van egy kis barlangi tó, kristálytisztá vízzel, sőt, még tüzet is lehet rakni, mert nem messze e tótól a barlang fala mellett közvetlenül egy kéményszerűség nyílt felfelé, amin kikukucsálva meg lehetett pillantani az eget. És állandó volt a huzat is, jött be a levegő a bejárat felől, és távozott ezen a természetcsinálta kéménnyen át. Tehát kivitte volna a füstöt!

Luella még azt is felfedezte, hogy e kémény akkora, hogy ő, ha akar, némi kis horzsolások árán ki tud mászni rajta. És ki is mászott, mert kíváncsi volt hogy hová vezet a lyuk. S hát egyenesen a hegytetőn találta magát, messze maga alatt láthatta még a faluját is.

Elégedetten indult haza. Ide eljön majd legközelebb is, ezen a helyen jól lehet magányosan elmélkedni!

Igenám, de elégedettsége nem tartott soká! Ahogy ugyanis baktatott az erdőben, egyszer csak beleütközött egy ládába.

Nem volt ez holmi vasalt kincsesláda, de jókora, masszív faszerkezet, és természetesen már korhadásnak indult, sáros volt az alja, moha borította, nyálkás volt a csigák útjaitól, mert ta-

vasz óta itt feküdt a természet szeszélyeinek kitéve, azóta, hogy valami kincskereső csalódot-tan eldobta.

Luela természetesen nem tudta megkülönböztetni a csak egy évszak óta korhadó ládát attól, ami legalább tíz éve a földben hevert! És mi másra is gondolt volna, mint hogy íme, valaki megtalálta a kincsét, és megfosztotta őt a jogos örökétől!

Iszonyúan mérges lett! Dühében össze-vissza rúgdosta a ládát, de annyira ám, hogy üvöltött, és már nem a dühében, de fájdalmában, mert a lábkörmei közül több is lila lett; később, napok múlva, az egyik le is esett neki emiatt. Igen, akkorákat rúgott a ládába!

Emiatt aztán minden lépés fájdalmas volt neki, s egyhamar rájött, hogy így nagyon nehéz lesz visszabotorkálnia a faluba! Akkor már jobb ha a barlangba tér vissza, az sokkal közelebb van, ha nem akarja az éjjelt a szabadban tölteni.

Azt nem akarta, attól azért félt. Az erdő tele van vadállatokkal, no meg hideg is mostanában már az éjszaka, és eső is eshet!

Na de ha már visszasántikál oda, akkor, úgy döntött, legyen haszna is a dologból, tehát elviszi oda a ládát, ennek több haszna is lesz: lesz ott mire ülnie, ha akarja, ha kiszáradt, el is tüzelheti, vagy odateheti lépcsőnek a kémény alá, hogy ha ott ki akarna mászni újból, akkor könnyebben felléphessen az aljába!

Nehéz volt a láda, de hősiesen elhúzta odáig. S mire odaért vele, kiderült, hogy a fájdalomhoz is hozzá lehet szokni, s már nem is fáj olyan nagyon a lába! Tulajdonképpen akár haza is mehetne vele!

De már sötétedett, így nem indult haza. Ehelyett a barlangot vizsgálta, hogy hová helyezze a ládát ülőkének. S úgy döntött hogy első ötlete lesz a legjobb, a kémény alá kell azt tenni!

Igenám, de a kéményt csak egy meredek, sziklás részen át tudta volna megközelíteni, vagy ha átgázol a barlangi tavon. A sziklás részhez nem volt sok kedve, mert lusta volt felfelé húzogatni a ládát, csak azért hogy a túloldalon újra lehúzza; belegázolt hát a barlangi tóba, hogy átúsztassa azon a ládát. Nem félt a hidegvíztől, nem úgy mint az igazi Kajjám, ugyanis parasztként nevelkedve hozzászokott, hiszen alig is fürdött másban.

Kiderült azonban hogy a láda nagyon nehéz, nem akar neki tutajként úszni, egykettőre le-süllyedt a víz aljára. Ráadásul a tó a közepe táján sekélynek tetszett, de kiderült hogy van ott egy alattomos szakasz, ami kristálytishta homokos talajnak tetszik, de valójában amikor oda-lépett Luela, térdig belesüppedt a lába, és alig bírta kirántani onnan! Amíg rángatta, az arca is víz alá került, majdnem megfulladt, mire kiszabadult onnét. Ez elvette a kedvét az efféle kísérletezésektől, hagyta a csudába a ládát, inkább aludni próbált. Természetesen roppantul mérgesen, mert nemcsak a kincsből nem lett semmi haszna, de még a ládából sem, az bizony ott maradt a tó fenekén! Még látni is lehetett felülről, de nem próbálkozott meg a kihúzásával.

Igenám, de aludni nem bírt, mert a barlang huzatos volt, ő vizes, s ha nem félt is a hideg vízben, de igencsak fázott nedves testtel az éjszakai huzatban! Egyhamar belátta, hogy nincs más választása, és vagy megfagy, vagy igenis hazagyalogol éjszaka, menet közben csak nem fog úgy fájni, s odahaza anyja majd meleg ágyinkóba dugja!

S így aztán nekiindult az éjszakának.

Hazaért, minden baj nélkül, hacsak azt nem tekintjük bajnak, hogy az út jó felét kénytelen volt futva megtenni, egyszerűen azért, mert érezte, ha nem fut, akkor úgy lehül, hogy simán bele is hal. Nem mintha fagypontra alá süllyedt volna a hőmérséklet, szó sem volt erről, de hát az is biztos hogy nem volt már melegebb plusz öt foknál, ő meg egy szál köpenyfélében volt, s az is csurom víz! És még a szél is fúj, ha nem is erősen, de eléggé ahhoz hogy ez se segítse őt!

Tehát futott, mert így a futástól kimelegedett. S hamarabb is ért haza, tehát kevesebb ideig kellett fáznia.

Ellenben kutyául elfáradt! Lihegett mint egy igásló, soha életében nem rohant még ennyit.

Amint hazaérkezett, rögvest ágyba is dugták, aztán kiszedték onnan de csak amiatt hogy forró fürdőbe dugják, amint a víz megmelegedett. És itattak vele jó erős bodzateát, kamillateát, mert nagyon félt Dzsua hogy valami tüdőgyulladást kap ettől a kalandtól a leánya! És rápakol-

ták aztán Luelára a nagy dunyhát, köré is pakoltak dunyhát jobbra-balra, beraktak e dunyhák alá neki több nagy tömlőt is forró vízzel, meg a kemencében felforrósított téglát, ezt természetesen úgy hogy berakás előtt rongyokba csavarták, s egyáltalán, úgy befűtöttek Luella szobájában hogy még a falak is majd' elolvadtak! Vazmu és Bamu mázsaszám szórták a fát a cserépkályhába, a végén azt már két méterre is alig lehetett megközelíteni.

Luella tiltakozott is, mert izzadt mint még akkor sem amikor javában futott! És únos-untalan ki akarta dugni a karját a takaró alól, de Dzsua mellette ült egész éjszaka, s ilyenkor mindig akkorát csapott a kezére hogy az szinte jobban elkékült mint sérült lábujjai! Azt mondta hogy most igenis izzadnia kell, ahogy csak az lehetséges, azt akarja, hogy olyan csatakos legyen az izzadságtól a lepedő mintha bepisilt volna! És félóránként ellenőrizte a téglákat az ágyban, és ha kicsit is lehültek, szólt valamelyik fiúnak, akiket nem engedett aludni, hogy azonnal forrósítsák meg azokat. És Luella fejére sapkát húzott, s a nyakára gyapjúsálat tekert.

Luella átkozódott, kiabált, tiltakozott, hogy ez nem igazság, nem elég hogy ellopják a kincsét, még így meg is izzasztják őt...

De hiába hivatkozott királynői hatalmára, tekintélyére, méltóságára, bármire, maga Vazmu mondta neki, hogy most aztán fogja be a száját, mert ha nem engedelmeskedik édesanyjának, ha a fején kívül más testrészét kidugja a dunyhából, vagy ha a fejéről leveszi a sapkát, akkor úgy megveri hogy laposabb lesz mint egy palacsinta! De még akkor is, ha csak tovább nyavalyog! Mert ő ugyan tiszteli Luellát mint királynőt, de épp ez az: neki *lovagi* kötelessége hogy ne engedje hogy a királynő a halálba rohanjon! Mert ha most Luella köhögni kezd, aztán elviszi a tüdőgyulladás, akkor soha az életben nem kerül a fejére a korona!

S mert Luella valóban köhögött az elmúlt percekben néhányszor, megijedt, és csendben maradt. Különben lehet hogy nem a köhögéstől ijedt meg hanem Vazmu fenyegetésétől, hogy megveri. Tudta hogy Vazmu olyan, hogy be is tartja! Pláne, mert Dzsua is hallotta e szavakat, és édesanyja sem tiltakozott!

Ráadásul épp e pillanatban rájött egy még erősebb köhögés is. Na de Dzsua tudta mit tegyen ezellen: azonnal kevert ecetes vizet, ebbe beletett egy nagy csomó mézet, ezt összekeverte egészen krémszerűre, s odaadta Luellának, hogy igya meg! És Luella szerette az édeset, de azt mondta hogy ennyit nem tud meginni. De Dzsua ezt válaszolta:

—Nem muszáj ám! Ha ezt nem iszod meg, akkor adok beöntést a fenekedbe! De hívhatok orvost is, van most rá pénzünk! És az orvos lehet hogy amilyen ostoba, meghánytat téged, vagy érvágással fog kezelni, vagy mindenféle keserű porokat etet veled, hát nem jobb a keserűnél az édes?! De tőlem is kaphatsz mákgubóteát, attól fogsz csak igazán izzadni, de az aztán olyan pocsék ízű, hát keserűbb mint a halál!

És Luella nem tehetett mást, magába tömte a rengeteg mézet. Aztán sietve úgy tett mint aki elaludt, nehogy szerető rokonai kitaláljanak még valamit a gyógyítására. Aztán olyan sikeresen utánozta az alvó embert, hogy a végén valóban el is aludt.

De Dzsua, Vazmu és Bamu fennmaradtak reggelig hogy ügyeljenek a melegre, a kályhára is és az ágymelegítő téglákra is, bár emiatt még róluk is csorgott a víz, holott ingujjra vetkőztek. De mégis így eshetett, hogy mert ébren töltötték az éjjelt, tanúi lehettek annak az eseménynek, hogy idegenek érkeztek a faluba!

Igaz, nem ők vették észre az idegeneket. Ők onnan tudták meg ami történt, hogy egyszer csak kopogtak náluk, úgy hajnal egy óra felé, s amikor ajtót nyitottak a kopogtatónak, kiderült, hogy e szokatlanul késői órában érkezett látogatójuk nem más mint Zagor!

—Hát te mit akarsz itt ilyenkor?! - kérdezte tőle csodálkozva Dzsua.

—Bocsássatok meg a zavarásért, de apám küldött! És úgyis fényt láttam nálatok... Lenne egy jó üzlet mindegyikünk családjának! Alig félórája ugyanis egy nagy csapat érkezett a faluba, rabszolgakereskedők! És épp apám házába kopogtak be, hogy megszállhatnának-e nála. Öten vannak, és van velük húsz rabszolga is, csupa gyönyörű nő! Na és ennyi ember nem tud meglenni nálunk, pedig fizetnének is sokat a szállásért, ami ma estére kéne nekik, holnap egész napra, és az azutáni éjszakára! És akkor nekem eszembe jutott, hogy nektek még mindig megvan az az üres ház amit valami nemesi címért kaptatok, ott ellehetnének! És apám mondta hogy remek ötlet, beszéljem meg veletek! De most kéne gyorsan döntenetek, mert ha nemet

mondotok, akkor keresni kell más szállást nekik! Ugyanis nem is messzire a falvunktól óriási viharba kerültek, ami felfordította a szekereket, bőrig áztak, hideg is van, és a kereskedő nem akarja hogy megbetegedjenek a lányok ami neki nagy veszteség lenne, tehát meleg hely kell nekik, ahol meg is tudnak szárítkozni! A pénzen amit kapunk tőlük, megosztoznánk, mert tietek a ház, és mi szállítjuk az üzletet!

Dzsua nem volt semmi jónak az elrontója, beleegyezett, mondta a fiainak, hogy menjenek, fűtsenek be a házba, ő marad itt az alvó Luella mellett, Zagor meg mehet vissza és megmondhatja a vendégeknek hogy hová mehetnek, a kereskedő is a legényeivel, meg a rabszolgalányok is. De nagyon csodálkozott, mert Lulmannolban igazán nem volt gyakori a rabszolga, emiatt tulajdonképpen rabszolgakereskedés sem volt, akkor került csak rabszolga az országba ehhezahhoz, ha valami idegen néppel, például a rittel háborúzva valamelyik katona foglyul ejtett valami csinosabb leányt, vagy esetleg egyszerre többet fogtak el ilyen nőkből egy falu elfoglalásakor. De azon a környéken ahol Dzsuaék laktak ez sem szokott megesni, mert nemhogy közel laktak volna a rittekhez, de jó messze tőlük, sőt, Rittföldtől még egy tengeröböl is elválasztotta őket, s a rittek mindenhez inkább értettek mint a hajósmesterséghez, annyira, hogy utálták is a tengert.

Tehát hogyan keveredhetett ide húsz rabszolgalány is?!

Hamar megtudta. Mert nemsokára betoppant hozzá idősebbik fiacskája, Vazmu, de olyan izgatott arccal, hogy még egy szót sem szólt, de Dzsua máris ezt kérdezte tőle rémülten:

—Ugye nem ég a ház?!

—Nem, nem, de... - lihegte Vazmu, és látszott rajta hogy egészen idáig futott. De még ezen felül is okozhatta valami a lihegését, mert az a ház amit kiadtak e két éjszakára a rabszolgakereskedőnek, az nem volt messze, sőt, kis túlzással a szomszédban.

—Akkor mi a baj?!

—Anyám, én szerelmes vagyok! - kiáltotta Vazmu, de olyan hangerővel, hogy Luella is felébredt. S azonnal felült. Nosza, hiába tett ilyen váratlan bejelentést Vazmu fiacskája, Dzsua ügyelt Luellára, s egészsége érdekében azonnal visszanyomta őt a dunyha alá.

—Erre hogy szerelmes vagy, most jöttél rá az éjszaka közepén, amikor nem is látni jól egy leány arcát sem?!

—Ugyan már, hiszen világosabb volt ott a házban mint fényes nappal, akkora tüzet rakatott velünk Lurid...

—Az ki?

—Hát a rabszolgakereskedő!

—Aha.

—És Bamu még mindig ott maradt, hogy hordjon be elég fát, mert a kereskedő annyira vigyáz a lányokra! Épp úgy mint mi Luellára! Mert azt mondja, nagy érték ám egy ilyen lány, nem akarja hogy megbetegedjenek, és el is hiszem neki! Hú, hogy azok milyen gyönyörűek! Válogatott szépség valamennyi, a legszebb lány a falvunkból, még az sem vetekedhet a legcsúnyábbikkal sem közülük!

—És ugye nem azt akarod mondani hogy ezek egyikébe vagy szerelmes?!

—De igen, anyám! - vágta rá Vazmu, és bátran, sőt, büszkén düllesztette ki a mellét. Majd arcáról leolvadt a büszkesége, és kissé aggodalmasan ezt kérdezte:

—Ugye van nekünk tizenhatezer aranyunk?!

—Micsoda?! - sápadt el édesanyja.

—Hát mert annyiba kerül Luridnál Miu Ci Ja Csun Kaó Za... mittudoménmégmi... De nem, nem is így hívják, hanem Miu Kaó Ja Cin Csun... Á nem, nem is, hanem Miu Ja Csikaó... Csiklandó... nem, nem is, hanem...

—Szóval Miu. Szép név. Biztos macskák voltak a szülei! - nevetett Luella.

—Egyáltalán nem! Ő nem macska, hanem a leggyönyörűbb lány akit csak láttam valaha életemben, és természetesen a szülei sem holmi állatok, még csak nem is parasztok, de tudd meg Luella, és te is anyám, hogy ő valódi hercegnő! Valami Jicsen nevű országban élt, csak holmi háborúban lemészárolták a családját, és őt eladták rabszolgának!

—Nem is lehet olyan nagyon szép, már rég rájöttem ugyanis hogy a nők szépségét nagyrészt a ruha teszi, az meg nem sok lehetett egy rabszolgán! - legyintett Luella.

—Dugod vissza azonnal a karodat! - förmedt rá Dzsua.

—Akkor is igazam van!

—Nincs igazad! Mind szép ruhában voltak a lányok, érthető is, mert a kereskedő sokat akar kapni értük! - ellenkezett vele Vazmu.

—És azt honnét tudod hogy hercegnő, hiszen te nem beszélsz jicseniül, a lány biztos nem beszél dafnarul, a kereskedő meg azt mond amit akar! - mondta szárazon édesanyja.

—Valóban a kereskedő mondta nekem mindezt, de hiszek neki, mert ha Miu nem is beszél dafnar nyelven, de egy másik lány aki ugyanabból a népből való, az igen, az beszél a nyelvünket, ő volt ugyanis a tolmács Miuéknál, olyan udvarhölgyféle, azt mondta, az úrnőjével együtt fogták el, és amikor látta hogy mennyire megbámulom Miut, akkor mondta hogy mi a helyzet vele!

—Tehát nem is Miuval beszéltél?

—Nem, persze!

—És nem abba a lányba szerettél bele, akivel beszéltél?

—Hát tulajdonképpen bele is majdnem, olyan bájosan selypíti a szavainkat, de Miu sokkal szebb, és hát két feleségem csak nem lehet!

—Az biztos. És légy nyugodt, most csak az újdonság varázsa hevíti a véredet, másnap ha meg nézed majd napfényben is azt a Miut, akkor...

—De nem, anyám! Hidd el hogy ezek kifejezetten a világ legszebb női, a kereskedő is mondta, hogy tudja hogy nálunk nem sok a rabszolga, mert kérdeztük mi őt hogy miért is jött ide, de mondta hogy tudja ezt, de neki megéri, mert úgy szokta hogy dafnar nőket visz Jicsenbe, mert ott a mi lányainknak nagy a keletje, és Jicsenből hoz ide nőket, mert itt azok tetszenek nekünk, és hát igaza is van, mert dögöljek meg ha nekem valaha is tetszett nő jobban mint Miu! Különben pedig nemcsak jicseni nő van ott, hanem...

—Mindegy. Nem veszünk rabszolgát!

—De anyám, miért ne, hiszen azért rabszolga a rabszolga hogy meg lehet venni! Lurid maga mesélte nekem, mert tudod elbeszélgettünk ám amíg raktam a tüzet, hogy e sok lánynak már mind van előre vevője is, legalábbis nagyobbbrészt, mert ő hajóval hozta majdnem idáig a lányokat, aztán csak a tengerparton pakolta szekérre őket, és viszi ám egyenesen a királyi udvarba! Mert Noid király nagy kedvelője a különleges szépségeknek! Előre meg van beszélve hogy visz neki nőket! Neki és a király főembereinek! De nagy nevetve mondta, hogy ha előbb sikerül túladnia valamelyiken jó pénzért, ő azt sem bánja, bár nem hiszi hogy bárki is tudna annyit fizetni értük mint a király, de látja hogy tetszik nekem a kis pipi - így mondta, hogy kis pipi, ezt mondta a szerelmemre! - tehát ha tetszik, vegyem meg, ő nem bánja, és még nem is szab nagyobb árat nekem mint a királynak, megvehetem tizenhatezer aranyért! És tudom hogy csak gúnyolódott, vagyis inkább csak azért mondta hogy dicsekedjék hogy milyen sokat érő nője van, de én szeretem Miut, és meg akarom venni, azután feleségül veszem, mert tetszik a ferde szeme, a mosolya, mindene...

—Azt hittem egy szűz, dafnar hercegnőt akarsz feleségül magadnak.

—Miu is hercegnő, az hogy dafnar-e nem érdekel, és Miu is szűz még, a kereskedő maga mondta hogy minden egyes nője szűz, mert úgy többet kaphat értük! Erre nagyon vigyáz, és meg is vizsgálta mindegyiket a megvásárlás előtt!

—És biztos vagy benne hogy Miu szeretne téged?

—Naná, hiszen mellettem nem lenne rabszolga!

—De paraszt, az igen.

—Csak amíg Luella királynő nem lesz!

—De nem biztos hogy sikerül a lányomnak királynővé lennie.

—De akkor se lenne Miu rabszolga!

—De hátha Miu abban reménykedik, hogy egy gazdag úr rabszolgája lesz itt Lulmannolban, aki később feleségül veszi, és akkor gazdag ember felesége lesz! Hiszen tudhatja hogy a királyi udvarba kerül eladásra!

—Azt hiszem hogy ő mert hercegnő volt, előkelő helyen nem szeretne se rabszolga se megvetett feleség lenni, akiről tudják hogy egykor rabszolga volt! Jobb neki ha az én feleségem lesz! És különben is biztos vagyok benne hogy megkedveltetem magamat vele! A tolmácsa máris ked-
vel!

—De te nem a tolmácsot akarod, hanem a hercegnőt!

—Hát igen, legjobb lenne mindkettő, de sajnos nem hiszem hogy volna pénzünk mindkettőre!

—Nem is! El kell keserítselek! Rengeteg pénzünk van, de csak így falusi viszonyok közt renge-
teg! Talán nyolcszáz aranyunk is! És ez nagyon sok egy parasztnak, de nagyon messze van a
tizenhatezertől! Annyira messze, hogy még csak nem is alkudhatok!

S ebben a pillanatban nyílt az ajtó, szinte beesett rajta Bamu, s rögvest ezzel a kérdéssel tá-
madta le őket:

—Anyám, ugye van tizennégyezer aranyunk?!

Erre Luella kacagni kezdett. Látszott rajta hogy mondani akar valamit, de nem bírja a neve-
téstől. De megkérdezte Luella helyett Dzsua, amit kellett:

—Te melyik nőbe szerettél bele?

—Hát Vazmu is?!

—Naná!

—Hé, a hercegnő az enyém! - kiáltott féltékenyen Vazmu.

—Ne heveskedj bátyám, kell a halálnak az a felvágós csitri! Hiszen ráadásul sültbolond is,
mert egy kukkot sem tud kiejteni a nyelvünkön! És az ujjai is olyan hosszúak, finomak, a kör-
mök is rajta, hogy az aztán semmi munkára nem alkalmas! És olyan kényeskedve forgatja a
fejét még most rabszolgaként is...

—Ugye hogy hercegnő, azok szokták így!

—El is hiszem hogy hercegnő, de hát ilyen gögös még a mi Luelánk sem volt még soha, pedig
Luella mégis királylány! Mi lesz ebből a jicseni hercegnőből ha nem lesz rabszolga, ha már
most rabszolgaként is ilyen! A tolmácsától megtudtam, hogy amikor teheti, még lakkozta is a
körmeit! Nem, nem, egyetlen ezüstöt sem adnék azért a hercegnőért, tőlem aztán nyugodtan a
tied lehet ha meg tudod szerezni! Hanem a tolmácsa! Ó igen! Az aztán a csodaszép nő! Vedd
tudomásul bátyám, hogy már akkor is majdnem fejbevertelek a szeneslapáttal amikor beszél-
gettél vele ott a házban, olyan féltékeny voltam, és egyedül csak azért nem tettem meg, mert
hamar rájöttem hogy nem ő érdekel téged, hanem az a felvágós úrnője! De Csincsi, ó, Csincsi!
Ő már aztán egészen más! Sokkal szebb is, okosabb is mert tud dafnarul, vele tudnék beszél-
getni, megtudtam hogy még írni-olvasni is tud, igaz, nem a mi betűinkkel, de a maguk jicseni
betűivel, és állandóan mosolyog, nem gögös, ó igen, ő kell nekem! És nem is lehetetlen ám,
mert a kereskedő mondta, hogy ő olcsóbb is mint a hercegnő, hiszen Csincsi nem hercegnő, őt
megkaphatom már tizennégyezerért is! Hülye ez a kereskedő hogy a szebbiket adja olcsóbban,
de hát az ő baja, tehát anyám nagyon szépen kérlek hogy add ide a pénzt, és én máris...

—*Honnét* adjam oda a pénzt?! Megörültetek?! Hiszen kettőtöknek összesen már harmincezer
aranyat kéne előteremtenem, de értsétek már meg hogy alig van nyolcszáz!

S erre megszólalt Luella:

—Látjátok, most semmi gondunk nem lenne, ha nem lopták volna el apám kincsét! De nekem
már csak az üres ládát hagyták! Az bezzeg most is megvan, ott, a barlangi tóban, de a kincset
elvitték! Holott nem ellenzem én hogy ezeket a nőket feleségül vegyétek, miért is tenném, kirá-
lyi áldásom adom rátok, mert ha van feleségeitek, akkor ők is biztos a híveimmé szegődnek, s
nekem csak jó ha több a hívem, igen, rajtam tehát nem múlik, de látjátok, ilyen piszok disz-
nók az emberek, hogy ellopják jogos atyai örökségemet!

Úgy látszott azonban, hogy se Vazmut, se Bamut nem érdekli pillanatnyilag húguk „atyai
öröksége”.

—Anyám, én nem bírok élni Miu nélkül! - jelentette ki Vazmu.

—Csatlakozom hozzád! - jelentette ki Bamu.

—Mi, te sem tudsz élni Miu nélkül?! Hiszen az előbb még a tolmács...

—Igen, igen, igen, én nélküle nem tudok élni!

—Fiúk, ez teljesen reménytelen, mert még egyiktek nőjére sincs elég pénzünk, de még ha volna, akkor sem venném meg belőle, mert az a pénz kell nagyon sok más mindenre is, vagy legalábbis kellhet, tudniillik fegyverekre, zsoldosok fogadására, hajóvételre ha a tengeren kell menekülnünk, egyáltalán, az élelmezésünkre, emberek megvesztegetésére, meg mit tudom én még hogy mi mindenre, nem is töröm a fejemet ezen, mert ez nem az én dolgom, ezek olyan uraknak való feladatok, ezen majd töri a fejét Luella, legalábbis ha nagyobb lesz! De annyi eszem még nekem, az ostoba tahó parasztasszonynak is van hogy tudjam, hogy egy trón megszerzése nem megy háború nélkül, és a háborúhoz iszonyú sok pénz kell! Tehát nem szórhatjuk felelőtlenül már most az elején azt a keveset, amink van, csak mert valami ferdeszemű selypítő szépségre ácsingózik a kukikátok!

—Még mit nem, a selypítő, az a tolmács, és az Bamu felesége lesz, nem az enyém! Nekem a hercegnő kell! - szólalt meg azonnal Vazmu.

—No igen, igen, persze, a hosszúujjú, aki lakkozza a körmeit! Tudom! Fiacskám, még örülhetsz is neki ha nem szerzed meg, mert ha csak egészen kicsikét is olyan, amilyennek Bamu mesélte, aki semmi esetre sem ostobább mint te, nos, akkor vagy hamarosan agyonvered olyan dühös leszel rá, és akkor oda a pénzünk potyára, vagy pedig ő lesz az úrnő a házban, és még azt is megparancsolja majd hogy minden alkalommal kifuss a szobából ha szellentened kell!

—Na, az nagyon jó lesz, azt én sem bánom ám... - vigyorgott Luella a rengeteg ágynemű alól.

—Hát majd kimegyek, nem baj! - mondta Vazmu, majd hirtelen ravasz mosoly költözött az arcára, és Luella ágya mellé sündörgött.

—Ó húgocskám, te olyan tengernyi ésszel vagy megáldva, hát most mondd, olyan nehéz volna neked már most törnöd egy kissé azt a szép, okos kis fejcskédet, hogy megszerezd nekem azt a Miut?!

Luella erre azonnal bevágta a morc, haragvó ábrázatot, és elfordult, a hátát mutatva Vazmu felé, sőt, még nem is a hátát, mert a térdeit felhúzta egészen a melléhez, ellenben a fejét a falhoz tolta, s így Vazmu felé már nem is annyira a háta, mint inkább csak a feneke domborodott ki. De azt is inkább csak sejteni lehetett a dunyha alatt.

—Jaj felséges királynőm, csak nem haragszol rám?! - ijedt meg Vazmu.

—De igen, undorító mocsok disznó vagy, mert megfenyegettél hogy megversz!

—Én-e?!

—Hát ilyen rövid az agyad?! Még elalvásom előtt!

—Ja, hát ugye az muszáj volt, mert megbetegedtél volna!

Luella nem válaszolt.

—Értsd meg, nem hagyhatom hogy meghalj, mert akkor sosem leszel királynő!

Luella még most sem válaszolt.

—Hát nem érted?! - könnyörgött neki Vazmu.

—De, nagyonis értem, akkor bezzeg nem biztatok meg az én zseniális képességeimben, de most bezzeg törleszkedel hozzám te ebszar, mi! Most aztán találjam ki, hogy miként mártogathatod meg a löcsödöt egy hercegnőben! Hogyan! Azért sem mondom meg hogy mit találtam ki, nem, nem, nem, nem mondom meg, nem és nem, csakazért sem, mert megbántottál, és ennyit megérdemelsz!

—Aha, tehát mégis kitaláltál valamit! Ó de nagyszerű hugicám vagy nekem! - és Vazmu erővel a hátára fordította Luellát, és megpuszilta.

—Hé, azistenedet, nyálazd a macskanődet, ne engem! - mérgeskedett Luella, és igyekezett meg-rúgni Vazmut, de hát ez nemigen sikerült, mert Vazmu erősebb volt, meg mert a dunyha is köztük volt.

Akkora nagy volt köztük az erőkülönbség, hogy Vazmu az egészet csak játéknak tekintette, nem úgy mint Luella, s a fiúnak még beszélnie is maradt ereje közben.

—Ó hugicám, hiszen boldogan csókolgatnám őt is ha tehetném, meg is teszem, csak szerezd meg nekem! Hiszen anyánk is azt mondja hogy olyan okos vagy, és királylány is, és királynő is leszel, és valóban okos vagy, te olvasni is tudsz...

—Aha, persze, olvassak meséket Luridnak, amíg annyira meghülyül tőlük hogy nektek ajándékozza a hercegnőt!

—És Csincsit is! Ne feledkezz meg az én szerelmemről sem! - szólt közbe féltékenyen Bamu.

—Aha, igen, persze, akkor már kétszer annyi ideig meséljek Luridnak!

—Én azt sem bánom ha így lesz! - mondta gyorsan Vazmu.

—Mondjatok le erről bunkókáim! Semmi esetre sem lehet megszerezni tőlük a hercegnőt! Csincsit sem! A kettőt egyszerre pedig pláne nem!

—Akkor egymás után! - mondta gyorsan Vazmu.

—Enyém az első! - kiáltotta Bamu.

—Hülyék! Ilyen nincs! - kiáltotta Luella. —Vagy megszerezzük mind a húsz lányt, vagy egyiket sem!

—Éljen! - kiáltotta Bamu.

—Akkor mind a húszat! - kiáltotta Vazmu.

A nagy kiabálásra felébredt Toleje és Ximi is, és kiléptek hozzájuk a belső szobából.

—Mi folyik itt?! - kérdezték értetlenül. De senki nem törődött velük.

—Akkor most hagyjatok aludni. - fordult ismét a fal felé Luella.

—Nem, nem, nagyon kérek, mondj el mindent! - követelte mindkét bátyja.

—Miféle mindent?!

—Hát hogy miként szerezhetem meg Miut! - könyörgött Vazmu.

—Mondtam én valaha is olyasmit hogy megszerzünk bárki nőt is?!

—Hogyne, épp az imént, hogy nem is egyet vagy kettőt, de mindet!

—Nem mondtam hogy megszerezzük, csak azt hogy legfeljebb mindet tudnánk, de nem egyet vagy kettőt!

—Hát akkor szóval hogy is szerezzük meg mindet?!

—Sehogy. - morogta Luella, és ismét a falnak akart fordulni, de nem sikerült, mert Vazmu elkapta a vállait, és szorosan lenyomta az ágyra.

—Hé, ez felségsértés!

—Hugicám, hát arra nem gondolsz, hogy az a sok nő nemcsak nekem kéne, de mindegyik nagyon tisztelné benned a királynőt, a híveid száma rögtön megszorodna?! Képzeld csak, ha ennyi sok udvarhölgyed lenne!

S látta hogy ez az érve telibe talál.

—Hm... végeredményben... - mormogta Luella, majd így szólt:

—Na jó. Hiszen én tulajdonképpen úgymint nagy és kegyes királynő akarok lenni, miért is ne kezdhethném el már most az ártatlanok megmentését?!

—Ez a beszéd! - ujjongott Bamu. Azzal diadalmasan nézett anyjára, mert lám, bármit mondjon is Dzsua, de mégis az ő felesége lesz a kis Csincsi tolmács!

—De hát miről van szó?! - kérdezte Ximi.

—Arról, hogy neked meg Tolejének lesz bizonyos szerepetek az ügyben! - szólt most Luella. —Mindenekelőtt az, hogy meg kell tudni, akarja-e egyáltalán Csincsi és a hercegnő hogy kiszabadítsuk őket!

—Hogyne akarná! - értetlenkedett Vazmu.

—Márpedig én nem is vagyok olyan nagyon biztos benne! A helyében én legalábbis meggondolnám hogy a feleséged legyek, mert hátha annál még a rabszolgaság is jobb! - kegyetlenkedett szavaival Luella. —Na és mert nem hiszem hogy a kereskedő szívesen látná ha állandóan a női körül nyüzsögsz, már amiatt sem láthatja ezt szívesen mert félti a lányok érintetlenségét, nos, emiatt a nővéreim kell hogy odamenjenek hozzájuk, például úgy hogy visznek valami bort meg csemegéket nekik, természetesen nem elsősorban a rabszolgálynoknak hanem a kereskedőnek és a segédeknek, és szerét ejtik hogy ezt megtudakolják a lányoktól! Természetesen ügyesen! Nagyon ügyesen, senki nem hallhatja meg amit beszélnek! Sőt, még jobb lesz ha együtt mennek oda anyámmal, s anyám heves alkudozásba kezd hogy e csemegék meg a bor mennyibe kerülnek, s amíg mindenki erre figyel, addig Ximi és Toleje megbeszéli ezt a lányokkal, rájuk senki nem fog gyanakodni mert nők, tőlük még a rabnők szüzességét sem félti majd senki! És minden további terv alapfeltétele az, hogy azt mondják a jicseni nők hogy szívesen lesznek

szabadok, és Vazmu meg Bamu felesége! Tudniillik valóban nem lehetetlen, hogy szívesebben élnek palotában!

—Ez ostobaság, csak jobb a szabadság!

—Ennek így kell lenni! És úgyis oda kell menjen anyám, mert ha nem megy oda hogy beszédje a ház árát, akkor azt biztos hogy nem is kapja meg, mert nem hiszem hogy a kereskedő annyira sürgetőnek érezné hogy ő maga fizessen bármit is önként! Ha anyám azt be nem szedi tőle, akkor holnapután reggel a legteljesebb lelki nyugalommal útnak indul, és sosem fizet! Még szép hogy így tenne, én is így tennék a helyében!

S most megszólalt Dzsua.

—Leányom, te tényleg meg akarod szerezni az összes lányt a rabszolgakereskedőtől?!

—Én meg is fogom szerezni, ha nem tiltakoznak, és hajlandóak megígérni hogy jó udvarhölgyeim lesznek!

—Van erre tényleg jó terved?!

—Nem is egy. Valójában cseppet sem olyan istentelenül nehéz, mint hinné ám az ember! Az egészben szinte az a legnehezebb hogy Ximi és Toleje észrevétlenül megkérdezze a lányokat, mondhatni övük a dolog legkockázatosabb része, a többi már gyerekjáték! De nem hinném hogy igazán veszélyes lenne ez nekik is, tudniillik nőkre senki nem szokott gyanakodni!

—Biztos hogy nem lesz ebből valami baj?!

—Ugyan már anyuci, persze hogy lesz ebből baj! De nem nekünk, hanem a rabszolgakereskedőnek. Tudniillik nem fogja túlélni!

—Meg akarod ölni?!

—Én nem, de hogy valaki megöli, az biztos! Muszáj lesz! Másképp nem megy, gondolhatod, ha egy lány ára is ilyen magas, nem fog lemondani mind a húsról szépszerével! Még egyetlenegy-ről sem! Ez annyira nyilvánvaló, hogy igazán beláthatnád még te is, nem kell ehhez olyan zseninek lenni mint én vagyok!

—Nem riadok vissza attól hogy leszúrjam, ha ez kell a szerelmem szabadságához! - bizonykodott Vazmu.

—Ebben igazad van Luela - mondta Dzsua - de azért kérlek gondold bele, hogy ezesetben gyilkos leszel, sőt, nem is egyetlen ember gyilkosa, mert gondolom a segédekkel is végezni akarsz!

—Na és?!

—Na és az, hogy ezek ártatlan emberek. Tehát ne hidd hogy visszariadok a vérontástól, tökéletesen tudom azt leányom, hogy a trón megszerzése közben nem lehet finomkodni, hogy patakokban fog folyni a vér – csakhogy azok mind vagy Noid király katonái lesznek, akik a királyt pártolják, vagy akik vállalták a sorsukat mert a zsoldjába álltak! És ráadásul ami a királyt illeti, jogod is van megölni őt és az embereit, mert a király is megölte apádat! Az tehát mind jogos. De ez a kereskedő semmi rosszat nem tett ellenünk, sőt, feltételezem hogy becsületesen meg is fogja fizetni a ház bérletét, még barátságosan el is beszélgetett két bátyáddal...

—De rabszolgákkal kereskedik.

—Mindenki kereskedik valamivel. És nem tűnik kegyetlen embernek. Lám, a lányoknak még az érintetlenségét is meghagyta...

—Hogy többet kapjon értük.

—Nem veri őket...

—Hogy többet kapjon értük. Hiszen a sebes, kékfoltos nő kevesebbet ér, mert nem olyan szép.

—Meleg helyet biztosít nekik amikor átfáztak...

—Hogy többet kapjon értük, hiszen beteg nő kevesebbet ér, a súlyos beteg éppenséggel semmit!

—Nem gyalogoltatja őket át a fél országon, hanem szekéren utaztatja őket...

—Hogy többet kapjon értük. Fáradt nő ugyanis nem olyan vonzó, sőt, kisebesedhet a lábuk is! Továbbá így, gondolom én, gyorsabban megjárja az utat, és többször fordulhat, tehát nagyobb a haszna!

—Mindenre tudsz mondani valamit! - legyintett Dzsua.

—Nem valamit, hanem amint látod ugyanazt, mert ez az igazság! Vazmu szavai szerint a kereskedő be is vallotta hogy ezért teszi!

—Az azért nem bűn ám ha valaki ügyel a hasznára. Hiszen én is ezt teszem!

—Akkor a legnagyobb a hasznunk, ha megszerezzük a lányokat! - szólta Bamu.

—De a kereskedő, azt mondtátok, barátságos volt veletek! - nézett a fiaira Dzsua.

—De csak azért hogy dicsekedjék! Szeretett volna eldicsekedni a gazdagságával, és élvezte hogy bátyáim mennyire elámultak az ő sok szép nőjén! - fintorgott megvetően Luella. —Tulajdonképpen nem is bánom hogy Vazmu rábeszélte a cselekvésre, undorító hogy valaki ennyire felvágós legyen mint ez a kereskedő, utálatos fickó lehet mondhatom, már így látatlanban is utálok! Aki ennyire beképzelt, büszke és dicsekvő, az dögölgjön meg!

—Te is szeretsz dicsekedni, mégsem örülnél neki ha valaki a halálotat kívánná!

—Én más vagyok! Én királylány vagyok! Nem egy mocskos rabszolgakereskedő! Tudd meg anyám, hogy még csak nem is magánvéleményemet mondom, amikor azt mondom, hogy a rabszolgakereskedők meg kell haljanak! A csizí újságjaimban világosan le van írva, hogy a csizik nagyon gyűlölik a rabszolgaságot, pedig ők csak tudják, mert okos nép, még repülni is tudnak!

—Ha ugyan léteznek. - felelte szárazon Dzsua.

—Természetesen nem léteznek! Egészen biztos hogy nem létező nép nyomta az újságokat! - szemtelenkedett Luella. —Na és ők a csizik egészen világosan leírják, hogy bár nem indítanak háborút a rabszolgatartó országok ellen, de amikor csak találkoznak rabszolgaszállító hajóval a tengeren, akkor mindig megállítják, megölik a rabszolgatartókat, és kiszabadítják a rabszolgákat! Aki közülük csizí akar lenni, azt befogadják, aki nem akar az lenni, azt hagyják a hajón, menjenek vele ahová akarnak! A csizik szemében elegendő ok a halálra mindössze az, hogy valaki tart rabszolgákat! Nem látom be, miért legyek én elnézőbb másoknál, ha ráadásul ezzel jót teszek saját bátyáimnak is, sőt, még becses önmagamnak is! Továbbá, miért nem gondolsz rá anyám, hogy így az öt rabszolgakereskedő halála árán húsz nőnek teszünk nagy jót, tehát több jót cselekszünk mint rosszat?!

—Azokat a nőket nem fenyegeti halál!

—A rabszolgaság rosszabb a halálnál. - felelte gyorsan Bamu.

—Az én Miu hercegnőm egészen biztosan így gondolja, hiszen büszke teremtés! - felelte Vazmu is.

—A rabszolgakereskedő végülis kihasználja a lányokat, belőlük él, megalázza őket már azzal is hogy elveszi a szabadságukat, hogy bilincsben vannak! - mondta Bamu.

—És még valamit mondok. - szólta Luella. —Ha valóban akarunk majd valamikor trónharcot vívni, akkor ideje elkezdeni hogy gyakorlatot szerezzünk a hadakozásban, mások legyőzésében! Ez kiváló alkalom, a haszon nagy, a kockázat pedig nem nagyon sok, mert csak ötven van az ellenségeink! És különben a kereskedő segédei is maguk vállalták a kockázatot mint Noid király katonái, amiről beszéltél anyám, a rabszolgakereskedő segédei ugyanis lényegében a rabszolgakereskedő zsoldosai, azért vannak hogy megvédjék az élőárut! Hát ez most nem fog sikerülni nekik, ennyi az egész!

—De biztos jól vannak felfegyverezve, vagy nem?! - kérdezte Dzsua, és választ követelően nézett Vazmura.

—Hát, pisztolyaik vannak, meg láttam lőport is náluk a szekéren, két hordóval is...

—Annál jobb! - szólta Luella. —Jó lesz nekünk a lőpor is a későbbi harcokhoz!

—És így legalább nagynak érezhetem magamat, a jó ügy szolgájának, mintha a régi lovagok egyike volnék, az ártatlanok védelmezője! - kiáltotta Vazmu.

—Persze, mert magadnak akarod a hercegnő ártatlanságát. Különben is, amióta vannak pisztolyok, azóta a lovagoknak bealkonyult, mert a pisztoly átütö a páncélt! Ezt még én is tudom! - nézte rosszallóan lelkes fiacskáját Dzsua.

—Ez nem igaz, még most is vannak lovagok, tudniillik szerintem a csizik azok, hiszen ők is védik az ártatlanokat! - mondta Luella. —És anyám, te most csak félted a fiaidat, de kérlek gondoldj rá hogy bármikor kezdenének is el hadakozni, elkerülhetetlen volna némi veszély vállalása!

—Halljuk mi a terved! - követelte Dzsua.

—Egyáltalán semmit nem mondok, amíg meg nem tudom, hogy egyáltalán hajlandóak-e a lányok az udvarhölgyeim lenni!

—Na de... - kezdte Dzsua.

—Jó, hát ha nem bíztok bennem, akkor még utána sem mondok semmit!

—De, de, nagyon bízunk benned! - felelte gyorsan Vazmu, azzal máris Ximit és Tolejét kezdte figyelmében részeltetni, elmondván nekik, hogy tulajdonképpen pontosan miről is van szó.

Ximi és Toleje nagyon izgultak, de beleegyeztek az akcióba, egyrészt mert féltek hogy ha nem teszik, akkor Luella megharagszik rájuk, és nem ad majd birtokot nekik, másrészt fiútestvéreikkel sem akartak összeveszni, azt pedig látták hogy Bamu is, Vazmu is bele van szédülve a maga nőjébe, de annyira, hogy ha nem segítenek nekik e nők megszerzésében, akkor kitekerik a nyakukat! De a maguk jószántából is szívesen segítették a szerelmet. Ráadásul örvendtek is kissé neki, hogy végre történik valami határozott dolog, ami közelebb viszi Luellát a koronához. Hiszen ez nekik is nagyon jó!

Egyedül Ximi volt az, aki merészelt feltételeket szabni:

—Ha itt lesznek ezek a sok mindenféle nők, akkor én nem vagyok hajlandó többé semmi nehéz munkát végezni sem!

—Persze, persze, csak menj már! - mondta neki gyorsan Vazmu.

—Ez rám is vonatkozik! - szólt gyorsan Toleje.

—Mindjárt valami nagyon kellemetlen vonatkozik rátok, ha nem szeditek gyorsan a lábatokat! - ripakodott rájuk Bamu.

Erre a lányok elmentek. És nem is sokára már vissza is értek azzal a hírrel, hogy a jicseni meg mindenféle egyéb lányok mind egy szálig boldogan lesznek a kis Luella királylány udvarhölgyei, és alig várják hogy végre lekerüljenek a láncok a bokáikról!

—És lesz-e szívesen a feleségem Miu?! - kérdezte izgatottan Vazmu.

—Hát izé, ezt nem volt már időm megkérdezni - hajtotta le a fejét zavartan Ximi - mert ugye csak Csincsi beszél a nyelvünket közülük, neki kellett tolmácsolnia, de hát emiatt ne izgasd magadat, mert ha már szabad lesz, biztos hálás lesz neked!

—Úgy van! Cselekedjünk! - mondta Bamu is, és elszántan nézett Luellára.

Luella megértette, hogy most már aztán valóban elő kell rukkolnia a tervével.

—Hát ugye, arról van szó, hogy aki rabszolgákat tart, pláne aki még kereskedik is velük, az a csiszik szerint aljas! És szerintem is aljas, úgy gondolom, s azért gondolom így, mert kényelmes ezt gondolnom! Lurid tehát aljas. Na már most, ha aljas, akkor leghelyesebb ha mi is aljasul bánunk vele szemben, azért, mert ez nekünk nagyon megfelelő, így ugyanis minimálisra csökkenthetjük a kockázatot!

—Mire gondolsz? - kérdezte rossz sejtelmekkel a szívében Dzsua.

—Arra, hogy legjobb ha Vazmu sürgősen elfelejti az olyan örült álmait hogy ő lovag, meg ilyesmi! Szó sem lehet holmi becsületes küzdelemről! Ne is álmodjon róla hogy ő majd nyíltan támad, szemtől-szembe, hogy párbajt vív vagy hasonló! Mert ha megpróbálja, akkor annak a vége kizárólag csak az lehet, hogy holtan marad a földön! Ő ugyanis nemcsak műveletlen, de még csak semmi gyakorlata sincs a küzdelemben, egész eddigi életében csak az ekét fogdosta a kard helyett, és a fejszét a pisztoly helyett! És a kereskedők ötven vannak, és biztosak lehetnek benne, hogy mind jól ért a harchoz! Legjobb esetben is csak a kereskedő maga nem ért ehhez, de a legényei egészen biztosan, hiszen azok arra vannak, hogy megvédelmezzék az árut! Na és, mi vagyunk szintén ötven, engem nem számítva, mert nagyon kicsi vagyok. Mert van ugye Dzsua, Vazmu, Bamu, Toleje és Ximi! Ez is - az is öt fő, csak hogy mi sokkal gyengébbek vagyunk, mert a mi öt főnk közül három nő, és a két férfi is gyakorlatlan a harcban! Tehát csakis csellel boldogulhatunk, s nagy-nagy aljassággal! És ez nekem ugyan mindegy, de azért beszéltem róla, mert tudom hogy amit mondani fogok, az anyámnak nem tetszik majd, és be akartam bizonyítani neki, hogy nincs más választásunk!

—Ne bizonygasd, az Isten szerelmére, mondd már a tervedet! - kérte Vazmu, s még a kezét is összetette könyörgően, mintha imádkozna Luellához.

—Nem bánok én semmi aljasságot, mert az is aljasság, hogy rabságban tartják a szerelmemet!
- mondta Bamu is.

—Hát akkor mindenekelőtt jó lesz ha kipucoljátok a pisztolyaitokat, és megtöltitek mindkettőt!
- mondta Luella. —Azután övezzétek fel magatokat egy jókora késsel...

—Ne karddal? - kérdezte Vazmu.

—Ne. Az ugyanis nagyon feltűnő, mert minek egy parasztnak kard?! És emiatt a pisztolyt is el kell rejtteni. El is rejtjük, de annyira hogy nem is lesz nálatok! Ti csak töltsétek meg, azután mindkettőt adjátok nekem...

—Neked?! - ámultak a fiúk megint, óriási szemeket meresztve Luellára.

—Nekem hát, még hozzá nem csak az egyiket, de mindkettőt!

—De hát...

—Nyugi! Megint nem bíztok bennem, s ez így nem lesz jó, vigyázzatok, ha megharagszom, nem mondok semmit!

—Félreértesz, de hát nem kockáztathatjuk az életedet!

—Nem lesz itt semmi kockázat! Még egy felnőtt nőre sem szoktak soha gyanakodni, hát még rám, amikor ilyen kicsi vagyok, még annyinak sem látszom ahány éves vagyok! Anyám kössön a derekamra egy jó széles kendőt, amibe bele lehet szűrni mindkét pisztolyt, s mindkettőt a jobb oldalamba, aztán majd átmegyek egy jó bő kabátban...

Érdekes, most se Vazmu, se Bamu nem akarta hogy Luella ágyban maradjon, a jó melegben! Most bezzeg nem szóltak közbe hogy megfázhat!

Luella tovább mesélt.

—Most éjszaka nem tehetünk semmit, mert gyanús lenne hogy annyit mászkálunk oda. Toleje és Ximi odamenetele még érthető volt, mert anyám úgyis ment oda a pénz miatt, akkor meg miért is ne mentek volna ők is, megnézni a vendégeket! De többet már nem mehetünk oda éjjel, de ne aggódjatok, mert nemsokára hajnalodik! Majd úgy nyolc-kilenc óra felé oda kell menni, azaz, odamegyek én, ti pedig elkísértek! Egészen természetes lesz, hogy én is odamegyek, hiszen a gyerekek olyan kíváncsiak! Meg akarom nézni a ferdeszemű nőket!

Odabent aztán semmi rosszat nem fogok tenni, csak beszélgetek Csincsivel, ti ellenben igyekezzetek arra, hogy hármat a rabszolgakereskedők közül valamilyen ürüggyel kihívjatok az udvarra! Mondjuk, ez szerintem nem is lesz nehéz, mert más sem kell hozzá, csak hogy megkérdezzétek hogy nem akarnak-e nővel lenni! Biztosak lehettek benne hogy akarnak, hiszen sok szép nő közt vannak, de azokkal nem tehetik, mert akkor kevesebbet érnének! Te anyám, meg ti, nővéreim, igen csinosak vagytok. Ajánljátok fel, hogy lefeküsztok velük nem is túl sok pénzért! Természetesen keményen kell alkudni, hogy hihető legyen a dolog. Aztán hogy meg egyeztetek, azt mondjátok, hogy jó, ennyiért lefeküsztok, de nem idebent, mert hogy is nézne az ki hogy ennyi sok nő szeme előtt, tehát itt nem teszitek, jöjjenek ki az udvarra, ott a szénaboglyánál vagy másutt már lehet! És akkor hárman kimennek, egy Ximivel, egy Tolejével, s egy anyámmal. És amint kissé messzebb értek, az kell, hogy odalép az egyikhez Vazmu, a másikhoz Bamu, kezükben a fejszéikkel, s azokkal iszonyúan fejbecsapja őket! És azért fejszével, mert a fejsze teljesen nyíltan náluk lehet, senki nem gyanakszik rá ha egy paraszt kezében fejsze van! A késeket tehát a fiúk csak végszükség esetére viszik magukkal!

—És te mit kezdesz egyedül e másik két férfival, akik idebent vannak?

—Engem nem ez a bennmaradó két férfi érdekel, hanem a harmadik aki kimegy veletek! A két benti sorsa ugyanis egyszerű: miután kimentetek, én odalépek az ajtóhoz, kinézek, s amikor látom hogy végeztetek velük, fejbőlövöm a bentieket! De akkor is megteszem, ha odakintről kiabálást hallok. Hanem az a baj hogy ti, fiúk csak ketten vagytok, s az ellenségből három lesz odakint! De muszáj hogy három legyen belőlük, mert nem hagyhattok nekem hármat bentre, mert csak két pisztolyom van, s ha lenne is harmadik, annyira gyors nem vagyok, hogy egyszerre hármat lőjek le! Tehát nagyon gyorsnak kell lennetek, s amelyik nő a harmadik férfival megy, az a döntő pillanatban igyekezzék maga megragadni annak a fegyvereit, hogy legalább arra a néhány pillanatra feltartsa, amíg valamelyik fiú oda nem szalad hogy megölje azt!

—És ha elhívnanék Zagort? - kérdezte erre Dzsua.

—Á, Zagor még annyira sem erős mint a bátyáim! - legyintett Luella.

—És nem is biztos hogy szívesen venne részt ebben! - mondta Toleje is.

—Szívesen vagy nem, de megteszi, ha már én is mondom neki! - bizakodott Dzsua. —És még így is veszélyesnek tartom a tervet, hát még amúgy!

—Eh, semmire nem gyanakodnak majd! - legyintett Luella. —De nem bánom, beszélj Zagorral, anyám, ha nem is egyezik bele, de elárulni csak nem fog minket, hiszen kedvel engem! A királynője vagyok! Igen, hívd is el valóban, majd közlöm vele hogy ez a parancsom! Különben meg, gondolom szép pénz lehet a kereskedőknél is, s ebből egy keveset akár felhasználhatunk Zagor megjutalmazására is!

Zagor elképedve nézte az összeesküvők kis csapatát.

—Valóban le akarjátok mészárolni a kereskedőket?! - hitetlenkedett.

—Ezek nem *kereskedők*, hanem csak *rabszolgakereskedők*! - felelte keményen Vazmu.

—Királynői parancsom, hogy részt vegyél az akcióban, hogy így mindegyik nővérem mellé jusson öt segítő férfi! - követelte Luella.

—Semmit nem értek a fegyverforgatáshoz!

—Nem is kell hozzá érteni, de csak vágdál már fát?! Fogod a fejszét amikor melléd érnek, és kettéhasítod a hozzád legközelebbi fickó koponyáját, mint egy kugli fát!

Ebben a pillanatban kopogtak az ajtón. S amikor odanéztek, azt látták, hogy Derci áll ott, a bíró fia. Az, aki levágta az ujját Luella miatt még Luella kiskorában.

—Elnézést... ugye nem zavarok hogy korán jöttem?! - kérdezte reménykedve. Ilyen udvariasnak, már-már alázatosnak még sosem látták őt.

—Miről van szó? - kérdezte Dzsua.

—Szeretnék beszélni Vazmuval és Bamuval.

—Miről? - kérdezte Dzsua.

—Nem érünk rá! - felelték egyszerre Luella bátyjai.

—De nekem nagyon fontos lenne!

—Ne is haragudj, de most egetverően fontos megbeszélni valónk van, úgyhogy igen-igen rosszkor jöttél, tehát megkérlek hogy távozz! - szólt Vazmu, azzal oda is lépett Derci elé, egészen közel hozzá, teljes mellszélességben eltorlaszolva előle a bejutást a szobába, épp csak ki nem lökte. Egészen nyilvánvalóvá vált ezáltal, hogy legszívesebben azt látná, ha Derci mihamar eltűnne a társaságukból. Ez tulajdonképpen rendkívül udvariatlan viselkedés volt, de hát Vazmu most semmi másra nem tudott gondolni, csak az ő ferdeszemű, hosszúujjú, lakkozottkőrmű hercegnőjére. Ha Derci nagyon feltartja, valószínűleg a bírófiút is hajlandó lett volna fejbeverni egy baltával.

De úgy tűnt, Derci nem sértődik meg.

—Na jó, hát akkor itt mondom el mert látom hogy nincs más választásom: azért jöttem, mert a segítségeteket akarom kérni, Vazmu és Bamu! Azt szeretném, ha segítenétek nekem egy nőszöktetésben, ha úgy tetszik, leányrablásban! Ennyivel tulajdonképpen igazán tartoztok is nekem, mert a ti húgotok miatt vesztettem el az ujjamat! Ez a legkevesebb amit megtehettek nekem, emiatt, de különben is egy faluból vagyunk, tehát némileg ez is kell hogy kötelezzen benneteket!

Na, ez már azért kissé érdekesen hangzott!

—Ki az az örült apa, aki nem akarja hozzáadni a lányát épp a bíró fiához?! - kérdezte kíváncsián Toleje.

—Nem apa. Nincs apja!

—Hát ha egyszer árva lány, akkor... - kezdte Ximi, de most felkiáltott Luella:

—Épp egy rabszolgát akarsz feleségül venni, és pont te?!

—Honnan találtad el?! - ámult Derci, kerekre tárgult szemekkel.

—Hát onnan, hogy zseni vagyok, még ezt sem tudtad, te szamár?!

—Hogy hívják?! - kérdezte féltékenyen Bamu, de megnyugodott amikor a választ hallotta:

—Nagyon furcsa neve van, úgy hívják hogy Nyordonga.

—Akkor ez nem a te macskád! - nevetett Vazmu felé Luella.

—És szabad tudnom, hogy miként szerethetnél bele, amikor még csak most van hajnal, és éjfél után érkeztek a lányok?! - érdeklődött Dzsua.

—Hát csak úgy, hogy én ma éjjel nem is voltam otthon, hanem elmentem egy kis éjszakai vadászatra, és az igaz hogy nem jártam szerencsével, de hazafelé menet mozgolódást hallottam a házatokból, nem ebből hanem a másikból, aztán odalopakodtam a kerítéshez, megnézni hogy nem tolvajok-e, és akkor láttam hogy egy férfi kivezet az udvarra egy lányt, láttam a lányt is mert fáklya volt a férfinál, és a lány bilincsben volt, és azért mentek ki oda hogy a lány pisiljen, és ebből világosan megértettem hogy a lány rabszolga, mert másképp nem kéne egy férfi orra előtt pisilnie, és láncon sem lenne, és a nevét onnan tudtam meg, hogy mondta neki a férfi, hogy „gyerünk Nyordonga, igyekezz már”! És én olyan szép nőt még soha életemben nem láttam, a bőre egészen fahéjbarna volt, és szép, keskeny arca, és a haja fekete, és abban a pillanatban tudtam hogy ő kell nekem feleségnek! És aztán elindultam haza, de csak a testem ment, mert a szívemet mindörökké ott hagytam Nyordongánál! És aztán ahogy mentem haza, láttam hogy Zagornál ég a mécses, bementem oda, hátha tudják hogy kinek adtátok el a házat! Zagor már nem volt ott de apja fenn volt, és mondta hogy a ház nincs eladva, csak néhány napra, de lehet hogy csak egyre, megszállt benne ez a rabszolgakereskedő! És én megértettem, hogy meg kell szöktetnem Nyordongát, muszáj, mert tudom hogy a rabszolgalányok ára olyan óriási, hogy hiába vagyok a bíró fia, még úgy sem vehetném meg, de nem is hiszem hogy apám megértené és pártolná a szerelmemet!

—Épp Nyordonga tetszik neked?! - csodálkozott Vazmu. —Hiszen ha valóban barna a bőre, akkor tudom hogy ki ez a lány, mert láttam, ugyanis egyetlen barna bőrű nő van csak a csapásban! És ez aztán a legkisebb közöttük, azaz, magassága még csak van, de nyiszlett mint egy gebe, és...

—Elhallgass, ő a legszebb nő aki csak valaha a világra született, és ne sértegesd a szerelmemet! Gyere inkább, és találjuk ki, miként szöktethetem meg! Ha sikerül, úgy tekintem hogy jóvátettétek amit elkövettetek ellenem, mert valóban jóvá is tettétek, hiszen akár az életemet is adnám érte, mit számít akkor az az ujjacska!

—Igaza van Dercinek, Vazmu, fogd be a szádát, és akár csúnya az a Nyordonga, akár szép, örülj neki hogy nem a hercegnőd tetszik Dercinek! - kacagott Luella.

—Hát... hát te is... - ámult Derci.

—Nyugi, béke van, nekem nem Nyordonga a választottam! És Bamunak sem!

—Hát Bamu is...

—Ő is. Nekem Miu tetszik, Bamunak Csincsi. És már meg is van a tervünk, miként szerezzük meg mindet, csak épp szükségünk lett volna egy bátor emberre, aki nem fél a jó ügy érdekében egy kis verekedéstől! Egy kis halálos verekedéstől! Nagyon halálostól!

—Parancsolj velem! Életem és halálom Nyordongáé!

—Nem Vazmu parancsol veled, hanem én! - szólalt meg most Luella. —Elvégre mégiscsak én vagyok a királynő!

—De hát mi közöd neked ahhoz, hogy...

—Hé, Derci, befogod a pofádat és nem hőbörögsz nekem Luella felé, mert akkor nemcsak nem kapod meg Nyordongát, de igenis megszerzem őt én, és hállok is vele az orrod előtt, hogy meg egyen a féltékenység! - szólt azonnal Vazmu. —Ugyanis tudd meg hogy Luella nemcsak királynő, legalábbis királynő, hanem övé az egész terv legfontosabb feladata, sőt, szerintem a legveszélyesebb része is! Ő egymaga kell elbánjon két rabszolgakereskedővel is!

—Mi?! Hogy épp Luella?!

—Ne ugrálj már mint egy töketlen kutya, hát nem elintéztelek téged is?! - förmedt rá Luella. —Hát azt hiszed nem bírtalak volna leszúrni ha akarlak, amikor ott ijedeztél a kígyó miatt, s még az ujjadat is lemetélted?! Értse meg mindenki, hogy amit én akarok, azt el is érem, elértem hogy többé ne hálj a mamával, mert úgy nem volt elég ideje rám a mesékkel, s elértem a célomat! Most is elérem majd! Mindig elérem! Ez nem is lehet másként, hiszen az egész világ azért olyan, amilyen, hogy én a lehető legjobban érezhessem magamat benne!

—Jó, hát ezt nem értem, de akkor mikor lesz enyém Nyordonga?! - türelmetlenkedett Derci.

—Már délben is akár, de csak ha azonnal bocsánatot kérsz tőlem! - felelte Luella.

Derci habozva nézett körül, de mindenki nagyon komolyan pillantott rá, ezért odalépett Luela ágyához, alázatosan térdre ereszkedett a kis zsarnok előtt, és még kezét is csókolt neki.

—Na jó, akkor Zagor már nem kell, mert megvan a harmadik férfi, mondjátok el neki a tervet, ne mindig én tépjem a számat! - utasította alattvalóit Luela.

—Eh, ha megy mindenki, akkor megyek én is, ne mondhassák rám hogy gyáva vagyok! - legyintett Zagor.

—Jó, akkor te maradsz Luelával a szobában, hátha szüksége lesz segítségre! - mondta azonnal Dzsua. Azzal elmondott mindent Dercinek.

—Vállalod? - kérdezte aztán Luela.

Erre Derci csak szó nélkül a cserpkályhához lépett, felemelte onnan a gyújtósapritásra szolgáló kisfejszét, és megsuhogtatta.

—Mikor indulunk? - kérdezte aztán.

* * *

A terv várakozáson felül sikeres volt! Luela nagyon élvezte! Egyedül annyi volt a változás, hogy meglátzott: a rabszolgakereskedő is kereskedő! Emiatt igen sokáig alkudott a szerelmi együttlét árára. S kiderült, hogy ezt meg is teheti, mert a húsz rabnőből mégsem mind volt szűz, hanem csak tizenkilenc. A huszadik, különben ez is jicseni és bámulatos szépség, ez már nem volt szűz, ezt arra tartogatták Luridéknak, hogy mindenhová velük menjen, és közösen használta ő és a legényei. Ezért aztán nyugodtan hivatkozhatott rá, hogy nem is olyan kielégületlen ő, mint azt Dzsua hiszi!

De nem gyanakodott, tökéletesen hihetőnek tartotta, hogy a szegény parasztasszony igyekszik a lehető legtöbb hasznot, pénzt, bevételt kisajtolni váratlan szerencséből, hogy egy gazdag kereskedőcsapat szállt meg a házában. És végül meg is egyeztek az árban.

Különben is, látszott hogy igyekszik Dzsua és rokonsága a kereskedő kedvére tenni, mert odabent a szobában Zagor szorgalmasan aprította a gyújtóst a kályha mellett, s odakintről is hallatszottak a nagy fejszecsapások. Dzsua említette is amúgy félszóval, hogy vágják a tüzelőt a fiai!

Aztán kimentek. Két rabszolgafelügyelő távozott, és maga Lurid. A másik két segéd természetesen a szobában maradt a lányokkal, és szorgalmasan kockáztak.

Luela az ajtóhoz lépett. Láta, amint fejbeverik a mit sem sejtő vendégeket. Két ütés halálos volt, de az egyikük kiáltott egyet...

De nem túl hangosan, és nem is figyeltek fel rá a bennmaradottak. Hanem most Luela kiáltott egy jó nagyot:

—Támadás! Ellenség! - és rémült arccal azonnal beljebb szaladt, el az ajtótól.

A másik két rabszolgafelügyelő riadtan pattant fel, s az ajtóhoz szaladtak, hogy kinézzenek rajta. Elhitték hogy Luela ellenséget látott. Olyan világban éltek, hogy ez több mint hihető volt.

S most hogy a két férfi mögött állt, s azok nem látták, Luela szép nyugodtan a ruhájába nyúlt, előhúzta onnan a két pisztolyt, azzal minden figyelmeztetés nélkül hátba lőtte előbb az egyik férfit, majd gyorsan a másikat is.

Azért hátba lőtte, mert még soha életében nem lőtt pisztollyal. Nem akarta megkockáztatni, hogy a fejükre céloz, és esetleg nem talál. Úgy vélte azonban, hogy három lépés távolságból a hátukat már csak eltalálja! Lehet hogy nem halnak meg azonnal, de már nem lesznek veszélyesek!

Azok azonnal le is rogytak a földre, s most odaugrott hozzájuk Zagor, és mindkettőt megszabadította a szenvedéseitől egy-egy, a fejükre mért ütéssel.

Luela szikrányi lelkiismeretfurdalást sem érzett. Ellenkezőleg! Rendkívül büszke volt, hogy életében először végre már ölt. Most ő valami nagyot cselekedett, e tettevel szinte felnőtt lett! És most lesz sok-sok udvarhölgye!

Természetesen a három fiú is berohant kintről, de már nem volt szükség a segítségükre. És Luela ki is zavarta őket, hogy hozzák be a bilincskulcsokat Lurid tetemétől, hogy kinyissák a bilincseket. Ezt Bamu tette meg. Derci ellenben ámulatlan nézte a sok szebbnél-szebb lányt! Ő

eddig még csak Nyordongát látta, azt is csak fáklyafényben, de most nem győzött álmélkodni, hogy micsoda hölgykoszorú van idebent!

—Na mi az, máris nem Nyordonga tetszik neked a legjobban?! - kérdezte gúnyosan Luella. S e szavakra Vazmuban felhorkadt a féltékenységgel, odalépett Miuhoz, és átölelte a hercegnőt. És Bamu is követte a jó példát, s ő meg úgy állt Csincsi mellé, hogy lehetetlen volt nem észrevenni nemcsak Derci, de a többi rabszolgalány számára is: itt birtokbavétel történt!

—Ennyit a lányok szabadságáról! - mondta ezt látva gúnyosan Luella.

Hanem aztán hogy jól kibámészkodta magát, akkor Derci is megtette a szükséges lépést, és elkérte a bilincskulcsot, mert ő maga szerette volna leszedni a bilincset Nyordonga lábáról. Úgy döntött ugyanis, hogy ő bizony még mindig a fahéjbőrű leánykát tartja a legszebbnek!

S amikor mindegyik nő szabad lett, Luella toporzékolni kezdett, és azt követelte Bamutól, hogy hagyja már abba Csincsi csókolgatását, mert Csincsi most azt kell tegye hogy tolmácsolja a szavait mindenkinek! És Luella elmondta, hogy ő, a világ legokosabb, legzseniálisabb, legjószerűbb, és leg... - és itt mondott még vagy húsz dicsőítő jelzőt önmagáról - hogy tehát ő, aki jog szerint Lulmannol királynője, visszaadja a szabadságukat, de elvárja, hogy hű udvarhölgyei legyenek!

Csincsi engedelmesen fordított. S erre mindegyik lány csivitelni kezdett izgatottan a maga nyelvén. És mind bólogattak is, jelezve beleegyezésüket.

Meglehetősen érdekes, hogy épp a két fiú, Vazmu és Derci volt a legkevésbé boldog az egész házban! Igaz, örültek ők is, de örömeiket jelentősen lerontotta, hogy szívük választottjai, Miu hercegnő és Nyordonga semmiképp sem látszottak szerelmeseknek! Tulajdonképpen még Csincsi sem, de ő még meglehetősen készségesen „vette a lapot”, és hagyta hogy Bamu csókolgassa, különben is, látta már korábban hogy Bamu igazán érdeklődik iránta, nem volt tehát újdonság a számára e nagy rajongás. De bár hagyta a csókolgatását, ő maga nem csókolt vissza. Miu hercegnő, amikor Vazmu csak úgy elkapta és megcsókolta, akkor már ezt nem is hagyta, amint szabad lett a keze, lekevert a fiúnak egy nagy pofont; Vazmu természetesen nem ütött vissza, csak állt ott bamba szemeket meresztve. És még édesanyja, Dzsua is leszidta:

—Úgy viselkedel mint egy erdei vadember! Döntsd el, hogy Miu hercegnő a rabszolgád vagy a feleséged lesz-e! Ha úgy döntesz hogy a rabszolgád, akkor most alaposan meg kell verjed, mert kezét emelt az urára, s utána ajánlom hogy erőszakold is meg, hogy megtudja hogy hol a helye és hányadán áll veled! Ha azonban feleségnek kell, akkor ott van tolmácsnak Csincsi, s tessék, kérd meg a hercegnő kezét! Mert azt úgy szokta egy szerelmes férfi! Hiszen ahogy viselkedel, abból Miu csak azt hiheti hogy még mindig rabszolga, csak épp sokkal rosszabb ura van mint eddig volt, mert még meg is akarják erőszakolni!

—Bunkó vagy bátyám, mindig tudtam! - nevetett Luella.

Vazmu természetesen megkérte Miu hercegnő kezét, de Miu csak annyit válaszolt, hogy ha nem támadja így le őt a legelején Vazmu, talán igent is mond rögtön, de így csak nem mond nemet! Majd még meggondolja a dolgot! És utánozhatatlanul felsőbbbséges volt a pillantása, a fejtartása, mindene, és Luella ezt látva irigységet érzett, mert nagyon jól tudta, hogy őbenne aki királynőnek készül, milliomedannyi méltóság sincs mint ebben a rabszolganőben, ebben a jicseni hercegnőben! És emiatt odament Bamuhoz, s így szólt hozzá:

—Hé, menj ki légy szíves!

—Miért?

—Nézd meg, hogy nem vagyok-e odakint!

—Tessék?!

—Eredj már, és nézd meg, de jó alaposan ám, hogy nem vagyok-e odakint!

—De hát nem lehetsz odakint, mert idebent vagy!

—Te hülye mamlasz, négy szemközt akarok beszélni Csincsivel!

—De hát...

—Indulj már mert tökön rúglak! Ne félj, nem csinállok gyereket neki!

Aztán hogy Bamu elment, kérte Csincsit, hogy tolmácsolja a kérését Miunak, hogy tanítsa őt előkelő viselkedésre! Miu megígérte neki.

Luella elégedett volt. Nehogy már az ő akármelyik udvarhölgye előkelőbb legyen mint ő maga!

Ez volt tehát Miuval. De ő legalább látta már korábban Vazmut. Hanem szegény Nyordonga eddig még azt sem tudta hogy létezik egyáltalán Derci! Na de legalább Derci nem kezdte azonnal nyalni-falni őt, hanem leszedte a bilincseit, azután megcirógatta a bilincsek helyén a lábát, majd egyre feljebb, és úgy nézett rá alulról fölfelé, mint egy hű kutya a gazdára...

Ennek ellenére látszott a lányon, hogy irtózatosan zavarban van, amikor Derci tapogatni kezdte a kezét, amikor átölelte, és mindenféle érthetlent duruzsolt a fülébe. És hogy mindez így alakult, az tulajdonképpen nem csodálható, mert ezek nem holmi számtalanszor megerőszakolt, megtörtlelkű alázatos rabszolgánők voltak, ezekkel még nem végeztek soha nehéz, testet-lelket őrítő munkát, és az egyszem közösen használt nőtől eltekintve, a többi tizenkilenc mind érintetlen is volt még! Természetesen tudták hogy majd valamikor eladják őket, s akkor már cseppet sem lesz jó soruk, de ez eddig még nem következett be. Az azonban hogy Derci és Vazmu birtokolni akarják őket, hogy hevesen igyekeznek a közelükbe kerülni, egészen hasonlóan tűnt a szemükben ahhoz, mintha eladták volna őket.

Még szerencse hogy volt köztük egy Csincsi is, aki tolmácsolhatta, hogy nem arról van szó hogy rabszolgának szerezték meg őket a fiúk, hanem komoly nősülési szándékaik vannak!

Am azért eléggé tartózkodóak voltak, bár udvariasak. Csodálatosképpen azonban úgy állt a helyzet, hogy azok a nők látszottak boldogabbaknak, akiket nem szemelt ki magának egyik fiú sem, őket ugyanis senki nem ostromolta a vágyaival, s így nem jöttek zavarba. Ezek ellenben nem győzték magasztalni Luelát, mert milyen bátor is az ő kis királynőjük, hogy már ilyen fiatalon meg mer támadni két erős férfit az ő érdekükben!

Magasztaló szavaikat Luella természetesen nem értette, de Csincsi sok lány köszönetét lefordította neki. És Luella elhatározta, hogy neki kezd megtanulni jicseniül.

Aztán már épp indultak volna haza, amikor betoppant hozzájuk maga a bíró!

Azért jött, mert lövéseket hallott. Azt a két lövést hallotta, amiket Luella adott le. Csakhogy egy darabig mégsem mert odamenni, mert nem akarta, hogy neki is valami baja essék. Mint-hogy azonban több lövést nem hallott csak e kettőt, amikor már jóideje csend volt, úgy vélte, megkockáztathatja az odamenetelt, amire egyrészt a kíváncsisága ösztökelte, másrészt az is hogy tudta: neki kötelessége tájékozódni a faluban történetekről. Remélte, a rabszolgakereskedők megölték Dzsúát, vagy annak valamelyik gyermekét. Legjobb az lenne ha Luella csinált volna valami ostobaságot, amiért meglakolt!

Alig lépett be a ház udvarába, máris megpillanthatta a kúttól nem messze heverő három tetemet. Láthatóan agyonverték őket. Hát ez idáig mindenesetre nem nézett ki úgy, mint amikor Dzsua családját mészárolják le!

Mindazonáltal belépett a házba, hogy ott is körülnézzon. S íme, a két egymásbanyúló szobában nagycsomó gyönyörű nőt pillantott meg, annyian voltak hogy szinte egymás hegyén-hátán szorongtak, még két további hullát is látott itt, itt volt természetesen a bajkeverő Luella is, aki le se tagadhatta hogy ő lőtt mert mindkét pisztoly a derekán lógott, itt volt továbbá Dzsua egész családja is – és a saját fia, Derci!

Aki ráadásul úgy fogdossa az egyik nő kezét, akinek gyanúsán szutykos a bőre, olyan sötét, hogy a bíróban mély, sanda gyanú ébredt ennek láttán, hogy ezen eseményeknek a saját fia is tevékeny részese volt!

—Hát itt meg mi történt?! - kérdezte ámultan, mindazonáltal hangja nem annyira ámultnak, mint inkább felelősségre vonónak tűnt.

—Itt az történt - szólalt meg mindenki meglepetésére épp maga Luella - hogy megöltük ezt az öt pizok gazembert, akik...

—Azt látom hogy megöltétek, de hát hogy merésztétek?! Óriási bűn kezét emelni az idegenre, aki ráadásul vendégszeretetünket kéri! Ez orvtámadás, ez aljasság! Ez rablógyilkosság, ez súlyos büntetést érdemel!

—Akkor megbüntetsz engem is?! - kérdezte Derci.

—Remélem te semmi hülyeséget nem követtél el!

—Hülyeséget biztos nem, mert nem az kiáltott akit én csaptam agyon!

—Mi?! Te magad is gyilkoltál?!

—Nem, én nem gyilkoltam, én csak mentettem! Kiszabadítottam! Büszke vagyok arra amit tettem! Saját bátorságom által, mondhatni két kezem munkájával mentettem meg szerelmemet, menyasszonyomat, Nyordongát, aki itt áll mellettem, s akit feleségül fogok venni, amilyen gyorsan csak ez egyáltalán lehetséges!

—De hát ki ez a nő?!

—Ő, izé...

—Ő az én egyik udvarhölgyem - szólt megint Luella - és bár Derci igazán csak egy ostoba tahó, és nem is érdemli meg, de én már olyan kegyes vagyok, hogy királynői áldásomat adom úgy szerelmére, mint házasságára! Végülis amennyire kitelik a szerencsétlentől, hát igyekszik, lám, most is kivette a részét a munkából!

—Nem az érdekel hogy te mi mindent képzelődöl a származásodról és nevenincs királyságodról, hanem hogy valóságosan ki ez a nő!

—De hát úgy van minden, ahogy azt Luella királynő mondja! Nyordonga valóban az ő udvarhölgye! - válaszolta Derci, aki maga is úgy vélte, mégiscsak sokkal szebb, ha egy udvarhölgyet vehet feleségül, mintha egy rabszolgát.

—Én attól tartok, hogy ez a Nyordonga egy rabszolga!

—Hát valóban az volt eddig, de most már valóban udvarhölgy, ez a sok nő itt mind Luella királynő udvarhölgye, és épp amiatt lehettek udvarhölgyek, mert kiszabadítottuk őket! És mind szűz! Nyordonga is!

—Attól félek már nem sokáig! - vigyorgott Luella.

—Én nem félek attól, én remélem! - nevetett rá Derci, és megsimogatta Luella fejét. Amióta Nyordonga kezét tapogathatta, már nem haragudott a kislányra. Tökéletes volt közöttük az egyetértés. Derci nem volt rossz fiú a maga módján, és nem feledte hogy Luella ötlete nélkül valószínűleg soha nem szerezhette volna meg Nyordongát.

Cseppet sem volt már ilyen felhőtlen az egyetértés Derci és édesapja között.

—Fiam, te nemrég múltál húsz esztendő, és...

—Igen, tehát épp ideje nősülnöm, igazán nem kapkodtam el!

—Nem. De csak azért nem, emlékezz csak, mert mindig mondtam neked, hogy nem mindegy, ki lesz a feleséged, s te tulajdonképpen sokkal jobbat érdemelsz, mint bárki lány a falvunkból! Neked valamelyik gazdag kereskedő lánya dukálna...

—Nekem a szerelmem dukál, és az Nyordonga kezében van! Nála a szívem, és ne is kívánd hogy elhagyjam, apám, mert szív nélkül képtelenség élni, és Nyordonga olyan erős, hogy nem bírnám visszaszerezni tőle a szívemet! Erős, mert erejét példátlan szépsége, kedvessége és nem tagadom azt sem, különlegessége adja! De még az is, hogy őt én magam szereztem meg, én választottam, én küzdöttem meg érte, ő nekem tulajdonképpen hadizsákmányom, tehát boldog lennék lemondani róla!

—Remélem, ezt sürgősen kivered a fejedből! De hát beszéljünk most inkább arról, hogy képzelek ti, hogy megüszszátok ezt a gyilkosságot, amikor...

—Ez nem gyilkosság! Ez legrosszabb esetben is leányrablás - mondta Dzsua - és tudod te is jól bíró uram, hogy van az úgy néha, hogy a leányszöktető után erednek, de a leányszöktető ügyesebb, és megöli az üldözőit!

—Itt szó sem volt szöktetésről!

—Ez igaz, de ami az eredményt illeti, az ugyanaz! Halál esett, de nők miatt. Nem újdonság ez!

—Különben is, itt csak annyi történt, hogy kiszabadítottunk egy hercegnőt! - mutatott menyasszonyára, Miura Vazmu.

—Hagyjatok már ezzel az ostobasággal, mert...

—De nem ostobaság, mert Miu valóban hercegnő volt Jicsenben, amíg meg nem ölték a családját, s őt el nem adták ennek a szemét Luridnak, egészen biztos hogy hercegnő volt, mert olyan szép hosszú neve van!

—Aha, persze ám, Luella is hercegnő mert megölték a családját, Kjókucu királyt, és ez a macskanevű is hercegnő emiatt! Természetesen mindenki hercegnő, akinek megölik a családját! Gondolom, Miu is királynő akar lenni Jicsenben!

—Nem, ő, remélem, a feleségem akar lenni!

—De hát csak így lemészárolni öt embert...

—Mintha nem esne nap mint nap ennél sokkal több halál is Lulmannolban! - vont vállat Zagor.

—De nem békeidőben!

—Béke mindig pontosan addig van, amíg ki nem tör a háború! Ma reggel itt e házban háború tört ki, de szerencsére hamar végetért! - szólt Derci.

—Ne védj ezeket fiam, hanem gyere haza!

—Azonnal! - válaszolta Derci, és engedelmesen megindult előre, maga után húzva Nyordongát.

—Állj! Ezt a némbert nem hozhatod a házunkba!

Erre Derci megfordult, és így szólt Luelához:

—Felséges királynő, megengeded hogy menyasszonyommal itt lakjak ebben az amúgyis üres házban?

—Amíg másképp nem rendelkezem. - válaszolta gőgösen Luela. S még hozzátette: —Ám ez esetben egyedül a te dolgod a hullák eltemetése is, mert úgy illik hogy a lakó rendben tartsa a házat!

—Hallom és engedelmeskedem!

—De fiam... - kezdte a bíró. Ám Luela most megint megszólalt:

—Ezt a hóbörgő szamarat pedig dobjátok ki!

S ezen parancsának Bamu és Vazmu engedelmeskedett. És Derci nem sietett apja segítségére, helyett nekikezdett sírt ásni. A többiek ezalatt számbavették, mi mindent zsákmányoltak a kereskedő szekerein.

Találtak csak aranyból több mint hatvanhatezret. Ennek láttán Vazmu fütttyentett egy nagyot:

—Amindenségit, ha ezt előre tudom, akkor még úgy is kirabolom a rabszolgakereskedőt, ha épp nincsenek vele a rabszolgálmányok! Ennyi pénz már igencsak megéri a kockázatot!

—Igen, és épp emiatt jó lesz ha senkinek egy kukkot sem mondunk a pénzről! Mert nem akarom hogy bennünket is kiraboljanak! Fogadjunk titoktartást! - szólt rájuk Dzsua. És úgy is tettek, titoktartást fogadtak, még Luela is. Ő természetesen nem bírta ki, hogy megjegyzést ne fűzzön a dologhoz:

—Naná hogy egy kukkot nem szólok senkinek sem a pénzemről, elég nekem hogy királyapám pénzétől megfosztottak az aljas, mocskos tolvajok, nem akarom hogy még ezt is elvigyék! Ha kérdeznek, azt mondom inkább, hogy egy kósza rézpénz sem volt a kereskedőnél, biztos mert minden pénzét a lányok megvásárlására fordította!

—Nagyon ügyesen kitaláltad Luela, ez még egészen hihető is! - dicsérte meg őt Dzsua. —Tehát ezt kell mondani mindenkinek!

És ezt megígérték mindannyian, Luela, Ximi, Toleje, Vazmu, Bamu, Zagor, Derci, de még Csincsi is. A többi lány nem számított, mert azok úgysem tudtak dafnar nyelven.

* * *

Na most aztán volt bőségesen pletykálnivaló a faluban! Néhány napra szinte minden munka leállt, mert mindenki csak az egykori rabszolgálmányokkal foglalkozott. A fiatal fiúk, a legényemberek állandóan Dzsua háza körül lebzseltek, vagy mindenféle átlátszó ürügyekkel igyekeztek beljebb kerülni, csak hogy megpillantsák e lányokat, akik olyannyira másképp néztek ki, mint a falusi leányok. Mindenkit megigézett a szépségük, különlegességük. És ezt a falusi leányok közül nem is egy nagyon rossz néven vette, mert az ő értékük, keresettségük szinte egy pillanat alatt igen jelentősen lecsökkent! De hiába magyarázták a fiúknak – különben nemcsak ők, de sok apuka, anyuka is – hogy ezek a nők lehetnek szépek, de akkor is halálostobák, szemmel látható hogy soha életükben semmit még nem dolgoztak, ezek csak az ágybeli mókákra valók, sőt, ha valóban szüzek akkor még arra sem, semmihez nem értenek, tehát még ahhoz a bizonyos dologhoz sem, sőt, ezekkel hosszú-hosszú ideig még beszélgetni sem lehet, mert a dafnar nyelvet sem ismerik, emiatt persze meg sem lehet nekik magyarázni, hogy mi hogyan van a falujukban, melyik munkát miként kell végezni, ezekkel tehát semmire nem

megy egy jobb sorsra érdemes legényember, ha feleségül veszi akármelyiket is – beszélhettek az ifjaknak, azoknak egyre csak ezek az egzotikus nők tetszettek. De annyira, hogy nem is egy fiú összeverekedett egymással, féltékenységből, mert mindegyiknek ugyanaz a nő tetszett. Holott a nő igazán egyiküket sem érdemesítette fíkarnyi figyelemre sem!

Mindezek mellé pedig az is elterjedt, természetesen Luella panaszkodásából, hogy valaki megtalálta a királylány pénzét, azt, amit királyapja rejtett el a leánya számára, és ellopta azt! Tehát most van valaki a faluban, aki iszonyúan gazdag, de ezt titkolja!

Némelyek el is zarándokoltak a barlangba, és a saját szemükkel győződtek meg róla, hogy ott a barlangi tó mélyén a láda. S mert Luella csak annyit mondott, hogy megtalálta az üres ládát, és szavaira bizonyosság hogy a ládát bárki megnézheti a barlangban – nos, emiatt a falusiak az egészet úgy értették, hogy a kincs már eleve a barlangban volt elrejtve, Luella ugyanis azt elfelejtette elmondani, hogy a ládát már ő cipelte a barlangba!

Ennek egyelőre még semmi jelentősége nem is volt, de a későbbiek során nagyonis lett. Még hozzá ez a „későbbiekben”, ez aránylag nem is sokára következett be.

Pillanatnyilag azonban a falusiakat nem annyira az elrabolt kincsek izgatták, amit nem is láthattak, hanem sokkal inkább a lányok, akiket nagyonis láthattak!

És nemcsak azok a lányok, akik még „szabadok” voltak, mert nem volt kérőjük, hanem a „foglaltak” is. Mert tulajdonképpen mindegyik ilyen lánnyal volt valami jelentős probléma!

Nem a szépségükkel. Hanem a társadalmi státuszukkal!

Először is, hallatlan esemény volt, hogy Derci, a bíró fia, együvé költözött Nyordongával! Ezt sok lány nem bocsátotta meg neki, akik eddig abban reménykedtek, hogy ők lesznek Derci felesége majd valamikor, s amikor Derci lesz a bíró, akkor eképp bírónék lesznek. Aztán meg, az is megtörtént természetesen, hogy Vazmu, Bamu és Derci teljesen hivatalosan is szerette volna feleségül venni a maga nőjét, – ez azonban a pap ellenállásába ütközött!

A pap különben szívesen összeadta volna őket, ellenben ez némi problémába ütközött szerinte. Még hozzá nem is egyféleképpen!

S mert együtt mentek el hozzá Vazmu, Bamu, Derci, továbbá ezek menyasszonyai: Miu, Csincsi és Nyordonga, sőt, még Luella is elment oda kíváncsiskodni, ezért egyszerre közölhette velük a gondjait:

—Arról van szó, drága gyermekeim, hogy e nők egyrészt rabszolgák, másrészt nem is a szent karotány hitet vallják! Na és ezekből ez a házasság nem lesz egyszerű, sőt, alig is hiszem hogy lehetséges volna! Mert tudjátok meg, hogy a Szent Fotel úgy rendelkezett, hogy mi papok rabszolgákat is összeházasíthatunk, akár egymással, akár szabad emberekkel, de természetesen csak úgy, hogy ne sérüljön e rabszolgák tulajdonosainak érdeke, vagyis a rabszolga urának beleegyezésével! Na és e rabszolganők ura az a bizonyos Lurid nevű kereskedő volt, akit ti meggyilkoltatok...

—Igen, tehát e nők már felszabadultak, vagyis nem rabszolgák! - mondta határozottan Vazmu, és elszántan szoritotta Miu hercegnő hosszúujjú kezét. Akinek a körmei valóban lakkozottak voltak már. Volt lakk a kereskedő portékái között, s rögvest közölte Csincsi tolmácsolásában mindenkivel, hogy e lakk errefelé nagy ritkaság, tehát ami van, azt ő maga akarja elhasználni, jár neki mert hercegnő, tehát senki nő ne merészelje pocskolni a körömlakkot, mert az mind neki kell! És minden egykori rabszolgálmány elismerte a lakkhoz való jogát, egyedül Luella közölte, hogy pedig hiába hercegnő Miu, ha egyszer ő Luella a királynő, tehát neki is joga van a lakkhoz, s ezt Miu sietve el is ismerte, mert volt annyi esze hogy ne akarjon összeveszni a megmentőivel, akiknek végülis ki van szolgáltatva. És Luella be is lakkozta a körmeit, de aztán rájött hogy ez csak akkor mutat szépen, ha időnként megújítja a lakkozást, s erre semmi kedve nem volt ölustaságának; így inkább úgy döntött hogy ez csak amolyan jicseni hülyeség, neki nem kell, és hagyta az összes lakkot Miunak, annak legnagyobb meglepetésére.

Hiába azonban hogy Miu nem tartotta magát már rabszolgának, a pap másként vélekedett.

—Egy rabszolga mindaddig rabszolga, amíg csak fel nem szabadítják! Ez a világ minden országában így volt és így van! Ok tehát...

—Jó - szólt hirtelen Bamu - tehát ők Lurid rabszolgái voltak, most már a mi rabszolgáink, mi tehát felszabadítjuk őket, s ezek után...

—Nem, nem, fiam! - rázta a fejét a pap. —A rabszolga urának halála után annak minden tulajdona, tehát a rabszolgák is, a jogos, törvényes örökösre kell szálljon, s mert nem tudjuk hogy ki Lurid örököse, emiatt az földesurunkat, Amifu urat illeti meg! Én tehát nem adhatom össze egyik leányt sem veletek, amíg Amifu úr ehhez beleegyezését nem adja! És természetesen nem is tekinthetem szabad nőknek ezeket, míg Amifu úr úgy nem dönt maga is, hogy szabadok!

—Én, Kjókucu nú Luella dzé Kíriel királynő szabaddá s egyben udvarhölgyeimé nyilvánítottam őket! - szólt haragosan Luella.

—Hagyd ezt a hülyeséget leányom, mert ez felségsértés Kjókucu király emléke iránt, másrészt sérti Noid királyt, mert teljes joggal nehezményezné ha a fülébe jut, hogy egy parasztlány efféle példátlan igénnyel áll elő! Ne is csodálkozz azon hogy ezt mondom, mert én természetesen nem hiszek efféle képtelen mesében! Az egész eddigi eseményekből csak egyetlen hasznos eredményt látok megvalósulni: azt, hogy anyád végre felhagyott a ringyóélettel! De ezt is csak azon az áron, hogy kicsalt roppant vagyont a hiszékeny falusiakból! Tehát, ha úgy veszem, nemhogy megjavult volna, hanem rosszabbá vált! Tolvajjá, csalóvá! S ezzel még nem ért véget a lesüllyedése, mert ezután gyilkossá is vált, különben veletek együtt, fiaim!

Természetesen nem az én dolgom ítélkezni, ezt nem is teszem, ez az uraság és Isten dolga. Ellenben a Szent Fotel által hozott rendelkezéseket be kell tartanom, s be is tartom!

De még mindig nem mondtam el minden akadályt. Sőt, még csak most jön a legnagyobb! Mert bár már azt sem hiszem hogy ha Amifu urat értesítenétek a történetekről, akkor ne tartana igényt a rabszolgákra, de ha ő bele is egyezik a házasságukba, nos, az akkor sem lehetséges néhány esztendeig.

—Miért nem?! - ámult Vazmu.

—Nos, ami öcséd házasságát illeti, az még talán csak elrendezhető volna valamiképpen, mert ez a, azt hiszem Csincsi nevű nő, ez ismeri a nyelvünket. De ez nem mondható el sem Miuról, sem erről a barna nőről! - nézett Nyordongára. —Márpedig én kizárólag karotány nőket házashíthatok össze. Ahhoz tehát hogy ők felvehessék a házasság szentségét, előbb fel kell venniük a Szent Karóságot. De hogy is karózhatnak, ha fogalmuk sincs róla, mi is e szent aktus jelentősége! Tehát hitoktatásban kell részesedniük! De ez lehetetlen addig, amíg nem beszélnek a nyelvünket! Akárhogy nézem is, de ők jelenleg pogányok, s pogányokat nem házashíthatok össze veletek, karotányokkal! De nem karotányokkal sem! Nem tehetek másképp, pap vagyok, s így rendelkezett a Szent Fotel, habár mint magánember is egyetértek e rendelkezéssel!

—No igen, a Szent Fotel csak tudja... - szólt erre Luella.

—Természetesen! - bólintott a pap, nem érezve meg a gúnyt a kislány hangjában.

—Okos bútordarab lehet az a Szent Fotel! - beszélt tovább Luella. —Csak azt tudnám, hogy miért épp egy fotel a szent? Miért nem Szent Székről, Szent Sámliáról, vagy akár Szent Biliről beszélünk?! Hiszen mindegyik nemcsak bútordarab, de még ülőalkalmatosság is!

—Elhallgass, hitvány fehérnép, mert káromlást és pogányságot bugyog a szád! - csattant fel a pap. —Követelem hogy szentségtörő szavaidért tarts bűnbánatot! Súlyos penitenciát rovak ki rád: büntetésből...

—Ne is folytasd, mert eszem ágában sincs bármi büntetést is magamra venni! - állt fel Luella.

—Tudomásul veszem hogy nem tartasz nemhogy királynőnek, de királylánynak sem! Tudomásul veszem hogy udvarhölgyeim nem tartod szabadoknak, s nem akarod összeházásítani őket bátyáimmal és Dercivel! Ezt mind tudomásul vettem. De ebből az is következik, amit szintén kénytelen vagyok tudomásul venni: ellenségem vagy! S emiatt te is vedd tudomásul, hogy többé soha be nem teszem a lábamat a templomodba, s egyben nem tartom magamra nézve kötelezőnek a Szent Fotel, s általában a karotány vallás törvényeit, mert meggyőződtem róla, hogy igen csekély e törvényekben a józanság, ellenben csak úgy bugyog belőlük az értelmetlenség! Dől a karotány hitből az ostobaság, mint lófaszból a hűgy!

—Megtagadod a hitedet?!

—E törvényekkel a hit tagadott meg engem! S bár én királynőnek tartom magamat, de jó királynőnek, s ez csak úgy lehetséges, hogy ha választani kell alattvalóim és a hit között, akkor alattvalóimat választom, hozzájuk leszek hűséges és nem a hithez! Ha nem így tennék, alatt-

valóim rögvest nem bíznának bennem! Különben is: te megsértettél engem, a világ legzseniálisabb és legnagyobb szerűbb nőjét, én tehát nem maradok itt tovább nálad egy pillanatot sem! - azzal felállt és távozott. És követte őt mindenki más is hívei közül.

Otthon aztán összeült a haditanács. És Csincsi maga mondta, hogy ő továbbra is Miu hercegnő udvarhölgyének tartja magát, természetesen Luella udvarhölgyének is, de Miuénak is, ő szereti Miut, aki már akkor is jó úrnője volt amikor szabadon éltek Jicsenben, s így amennyiben Miu nem házasodhat össze szabályszerűen Vazmuval, akkor ő sem akar magának ilyen házasságot Bamuval! Hogy is nézne az ki hogy neki több jut mint Miunak!

Ez azonban csak elvi nyilatkozat volt, mert hát a pap őt sem adta volna össze, hiába ismerte a dafnar nyelvet, mert Amifu beleegyezésétől tette azt függővé. Amifut azonban nem óhajtották értesíteni. Semmit nem óhajtottak egyelőre ennél kevésbé!

Hanem gondoltak rá, hogy a dolgok talán nem mindig alakulnak úgy, ahogyan azt szeretnék! Azaz, erre tulajdonképpen nem gondoltak, hanem az okos gondolat csak később jött. Előbb ugyanis az történt, ami várható is volt: Luella elkezdett morgolódni, zsémbelődni, hogy ez nem igazság, ez a pap igazán disznó, hogy nem tiszteli az ő királynői tekintélyét! És a bíró is disznó, ugyanezért!

Majd alig egy nappal később ezzel hozakodott elő:

—Tudom már, hogy miért nem tisztelnék ezek. Azért nem, mert nincs semmi olyasmim, mint egy igazi királynőnek! Ha lenne egy váram, akkor már egészen másképp beszélnének velem! Tehát tessék nekem építeni egy várat!

Ezen aztán igazán megdöbbenetek rokonai is, barátai is, alattvalói is. *Egy várat?!* És Dzsua meg is kérdezte tőle, komolyan azt hiszi-e, hogy ők néhányan képesek ezt felépíteni! Mert még akkor sem sikerülne, ha mind erős férfiak lennének, hát még így, hogy nagy részük nő, sőt, olyan nők, akik még soha életükben semmi nehéz munkát nem végeztek!

—Tulajdonképpen - mondta Dzsua - az az igazság, hogy nem is tudom, örülhetek-e e sok nőnek, mert alig alkalmasak még arra is hogy az ennivalót elkészítsék maguknak, s hogy meg-etessék a tyúkokat, igaza van a falusiaknak, ezek igazi ágybavaló szépségek, haszontalan ingyenélők! Ellenben enni, azt tudnak, sőt, még válogatnak is! És te Luella azt hiszed, ezek majd megépítenek neked egy várat?! Még egy vályogviskót sem, nemhogy várat!

—Akkor fogadjunk fel munkásokat, építőmestereket! Hiszen van már sok pénzünk!

—Van. De egy vár ennek a nagyon sokszorosába is belekerülne! És még ha annyi pénzünk is volna, akkor is, hiszen az évekig épül, s ezalatt okvetlenül kiderül, és mit gondolsz, mit szól majd Amifu úr, ha kiderül, hogy várat építesz a saját birtokán?!

Luella ezen elgondolkozott, majd így szólt:

—Ebben igazad lehet, de valami erősített hely akkor is kell nekem, mert jár nekem a tekintélyem végett! Mi lenne, ha megpróbálnánk átalakítani e célra a barlangot?! Én ugyanis remek helynek tartom!

—Tudod mit, ez már igazán nem rossz ötlet! - nézett rá elismerően édesanyja. —Valóban, nagyon helyes is hogy legyen egy erősségünk, ahová veszély esetén visszahúzódhatunk! Hiszen nem mindig alakulnak a dolgok úgy még nekünk se majd, hogy a kedvünkre valóak legyenek! Nagyon jól beszéltél!

Luella fölöttébb elégedett volt anyja e szavai hallatán. S most Dzsua intézkedni kezdett, s Bamu és Vazmu nekikezdett a barlang átalakításának. Egyelőre ugyan még nem sokat tettek, csak elcipelték oda az egyik hordó löport, s lerakták a barlangszáj közelében, nem messze a bejárattól, hogy legyen ott nekik tartaléknak, ha holmi támadók elől menekülve be kell vackolniuk magukat oda. Azután vittek oda egy asztalt is, néhány gyékényszőnyeget. Sőt, még a pénzükből, az aranyukból is elrejtettek ott egy adagot, méghozzá olyan helyre, amiről úgy vélték hogy senki nem gondol rá! Luella ötlete volt az egész. Az aranyakat úgy rejtették el, hogy kihúzták a barlangi tóból a ládát, telepakolták, aztán visszadobták ugyanoda, hogy látni lehetett azt. Úgy vélték, senkinek sem jut eszébe ott pénzt keresni, hiszen a láda szemmel látható, sőt, sok falusi kihúzta, megvizsgálta és visszadobta már azt eddigre, tudják tehát hogy abban nincs pénz!

Tervezték hogy mindenféle mással is felszerelik a barlangot... Erre azonban egy darabig nem került sor.

Ami miatt a további „barlangászat” elmaradt, az a pap volt és a bíró. Ők ugyan később tudták meg, de az történt, hogy a bírónak nagyon kedve ellenére volt, hogy Derci összeköltözött Nyordongával! S amikor eltelt egy hét is, és úgy látszott, hogy Derci még mindig nem szokta meg az újdonság varázsát, akkor elment a paphoz, hogy a tisztelendő atya segítsen jobb meggyőződésre téríteni az ő elkanászodott fiát.

A pap a fejét ingatta.

—Nem hinném hogy ennek volna bármi lehetősége is, mert néhány napja itt volt az egész banda nálam, hogy házasítsam össze őket ezekkel a pogány nőcskékkal! Ezt természetesen megtagadtam, hiszen a Szent Fotel világosan rendelkezik az ilyen ügyekre vonatkozóan! De még csak nem is kell ehhez a Szent Agg által kiadott törvény, hiszen elég ha csakis őszintén a szívébe néz egy igaz karotány, s máris láthatja magától is, mintegy önnön lelkiismeretétől vezetve, hogy egy karotány természetesen soha nem fogadhat el pogányt sem férjének, sem feleségének! Hiszen a házasság lényege az hogy örökké szeressük házassfelünket, de hogy is hihet abban a házasulandó hogy „örökké” tart majd e szeretet, ha meggyőződése ugyanakkor, hogy pogány házastársától igenis mindörökké elválasztja majd a halál, ő, a karotány ugyanis a Mennybe kerül majd halála után, de a másik, akit ő állítólag szeret, a Pokolba, a hitelensége miatt?! Tehát olyan egyszerűen nem lehetséges hogy egy pogány és egy karotány együtt éljen mint férj és feleség, e szempontból teljesen mindegy hogy melyikük a pogány, ez természetellenes kapcsolat, mert alapvető, sőt, a lehető legalapvetőbb ellentét áll fenn közöttük az élet dolgaival kapcsolatban, eltérő a világnézetük, egy efféle házasság nem más mint a legrútább perverzció! Ilyesmire a Szent Fotel és Isten nem adhatja az áldását, mert meggyaláz minden hitelt! S még ha mégis összeadnám őket, az sem lenne igazi házasság emiatt, ezzel tulajdonképpen az erkölcstelenséget igyekeznék megszentelni, mert hitbeli eltérésük miatt ez akkor sem lenne más, csak megszentelt paráznaság, naponta elkövetett házasságtörés: ugyanis a pogánnyal való közösülés révén az állítólagos házaspár karotány tagja rendszeresen megcsalná Istent, meggyalázná Istennel a Szent Egyház közvetítése révén kialakult misztikus kapcsolatát! Tehát nem adtam őket össze, de mert erre kértek, ez azt jelzi a szememben, hogy igen megátalkodottak emez eszement fiatalok az ő bűneikben, s erős a lelkükben a Gonosz szava!

—Megkérlek rá mégis szentatyám - mondta a bíró - hogy menj el hozzájuk, és mondd el mindezt nekik is, hátha akkor a fiam felhagy ezzel az istentelen életmóddal! Nem akarok a túlságos jámborság pózában tetszelegni előtted, nem tagadom hogy nem zavar ha a fiam néhányszor a kedvét leli ebben vagy abban a nőben, de az hogy oda is költözik hozzá, már súlyos aggodalmakba ejt, mert ezáltal nem keresi más, tisztességes nők kapcsolatát, s az igazi házasságot! És mi lesz ha unokát akar csinálni nekem úgy, hogy ez a szörnyű nevű barna nő az unokák anyja?! Mielőbb el kell választani tőle! És hogy néznek rám is a faluban, hogy a fiam nyílt ágyasságban él valakivel! Egy rabszolgával! És azt sem akarom, hogy résztvegyen ebben az elmebajos próbálkozásban, hogy Luella legyen a királynő, mert ha ebbe Luella belepusztul, azt még nem is bánom, de a fiam nem akarom hogy életét veszítse, csak mert elkapta a szerelem heve egy ilyen senki kis izé iránt! Akiről még azt sem hiszem el, hogy szűz volt!

A pap megígérte hogy minden tőle telhetőt elkövet, és fel is kereste Dzsua házáat. S Dzsua be is engedte őt, ezúttal a szobába, mert tudta, senki nem hinné úgysem, hogy lefeküdt vele épp maga a pap. És amikor minden érdekelt odagyülekezett, a pap elmondta ugyanazokat az érveket nekik, amiket a bíró előtt is említett. De nem úgy látszott, hogy érvei nyitott fülekre lelnének. Sőt, maga Luella szólalt meg:

—Sokat gondolkoztam én ezen amióta elmentem tőled a múltkor, és igen érdekes dolgokra jöttem rá!

—Mikre? - kérdezte reménykedően a pap. De hamar rájött, hogy reménye teljesen alaptalan volt.

—Tudod, én mindeztideig nemigen vizsgáltam felül a logika józanságával a karotány hitelveket. Igaz, nem titkolom, nemigen hittem Isten létében, de ez csak amolyan ösztönös ódzkodás volt

a részemről, s nem tudatos meggyőződés. Hanem amióta nálad jártam bátyáim házassági ügyeivel kapcsolatban, azóta rájöttem hogy az egész karotány hit egymerő ostobaság! Vegyük csak épp ezeket az elveket, amiket az imént soroltál el! Tegyük fel, van két karotány, akik összeházasodnak! Mindkettő karotány, s mindkettő hisz is az Úrban. De az egyik minden héten templomba jár, és rendszeresen imádkozik, a másik ellenben lagymatag a hitének gyakorlásában. Továbbá, ez utóbbi tán meg is csalja a társát, amaz azonban annyira szereti hogy megbocsát neki. Meghalnak, és a templombajáró a Mennybe kerül, a másik a Pokolba, igaz?

—Természetesen!

—Na látod! Azt tanítod hogy a Mennyben mindenki boldog! De hát hogy is lehetne boldog a Mennyben az, aki tudja, hogy közben a házastársa a Pokolban sül!

—De hát megérdemelte!

—Lehet, de a felesége vagy férje megbocsátott neki!

—De Isten nem!

—A megcsalással nem isten ellen vétkezett.

—De ellene is, mert megszegte az ő törvényeit, és a templombajárás mellőzésével is ugyanezt tette!

—Isten állítólag megbocsátó. Ha az, akkor ez amit mondtam nem lehetséges, tehát te pap nem mondtál, nem tanítasz igazat, mert akkor ez csak úgy lehetséges, ha ez esetben az egyik házaspár fél érdemeire tekintettel a másik fél is a Mennybe jut! Vagy pedig nem jut be, de akkor isten nem is megbocsátó és nem kegyes! De még más érveket is sorolhattam volna, például ha egy istenfélő anyának gazember gyermeke van, de az anya szereti a gyermekét! Hogy is lehetne ez az anya a Mennyben boldog, ha a gyermeke a Pokolban kínlódik! De mondok mást is. Milyen tűz az, ami a Pokolban örökké ég?! Milyen teste van az elhunytaknak, hogy örökké éghet, de sosem ég el?! És mi van ha a Mennyben egy odakerült házaspár egyik tagja azt mondja, hogy eddig csak a férjével volt, de most a túlvilágon már szó szerint új életet akar kezdeni, és másik férfi felesége akar lenni?! És nem unatkoznak ott az emberek, hogy nem is ehetnek, nem is szeretkezhetnek?! És mi van ha az egyik lélek azt mondja, hogy szeretne leélni egy másik életet is itt az emberek világában?! Tehát szeretne újra megszületni?! És nem lesz ott a Mennyben irigység, hogy az egyik lélek arca szebb mint a másiké?! Vagy ott mindenkinek egyforma lesz az arca is?! És csak azért nem lesz szex mert a férfilelkeknek ott nem lesz farkuk, vagy a nők is elvesztik a mellüket?! De akkor rondák lesznek! Vagy megmarad a mellük, és a férfilelkek ezeket látva állandóan sajnálni fogják hogy semmit nem kezdhettek már e gyönyörű női testekkel?! De ha így éreznek, akkor nem lesznek boldogok, és a Menny sem lesz jobb mint idelent a mi siralomvölgyünkben! Talán még rosszabb is lesz! Igazi pokol lesz a férfilelkeknek a kielégületlen vágy miatt!

Aztán, ha megmarad a mell, a nők biztos szégyellni fogják. Van-e a Mennyben ruha, hogy eltakarják a cicijüket?! Mert ha van ruha, akkor az vagy egyforma lesz, és ezért a Menny úgy néz majd ki mint egy hadsereg, mindenki egyenruhákban jár, vagy különböző ruhák lesznek, de akkor rögvest lesz divat, lesz irigység, ésatöbbi ésatöbbi... és ki csinálja a ruhákat?! Ha csinálja valaki, akkor a Mennyben is van munka! Ha van munka, akkor van pénz! Ó, az egész elképzelés teli van ellentmondásokkal! Logikátlanságokkal! De még azt is ellenpéldául hozom fel, hogy mindenki csak véges mennyiségű bűnt képes elkövetni a véges emberi élettartam alatt, még a legnagyobb gonosztevők is, tehát a legrútabb igazságtalanság az időben és méretben véges bűnöket végtelen hosszúságú büntetéssel sújtani, azzal, ami van a pokolban!

—Isten fensége végtelen, ezért a bűn súlya is végtelen, amit ellene elkövetnek!

—Ez túl felszínes okoskodás! Ha ugyanis isten fensége végtelen, akkor valóban végtelen kell legyen kegyessége, megbocsátása is, amint azt magad is mondod, emiatt azonban az ő végtelen megbocsátásában éppúgy elmerülnek véges bűneink, mint jelentéktelen kavicsaink, ha az óceán vizébe hajítjuk őket!

—Javíthatatlanul pogány vagy, Luella!

—Ezt most csak azért mondod, mert legyőztelek a vitában, de úgy kell neked, ha egy született zsenivel állsz ki szóviadalra! De igazad van, mert ha nem voltam is mindig pogány, de ezennel annak vallom magamat! Talán mondtam is valami hasonlót már a múltkor neked! S amint lá-

to, rokonaim sem úgy néznek ki, mint akiket sikerült volna meggyőzni! Nem is lehet reményed rá, mert kezembe került a délen élő csiszík néhány újságja, s ezek egyikében szerepel egy bizonyos világnézeti összefoglaló, aminek „Csiszík hitvallás”¹ a címe, és nemcsak egyetértek vele, de lefordítottam azt minden alattvalómnak, mert nagyon logikus! Ami meg a házasságot illeti, ne aggódj, megleszünk nélküled, holnapután tartjuk a nagy, közös lakodalmat, tehát ha nem lesz is meg a Szent Bili áldása, de a nagy mulatság igenis, és remekül érezzük majd magunkat nélküled is!

A pap elment. S amikor a bíró megkérdezte tőle, hogy milyen eredménnyel járt, ezt válaszolta:

—Ezek bűnösök a király elleni összeesküvésben, s ugyanakkor igen veszélyes istentagadó eretnekek! Én ide kevés vagyok! A megoldás tehát nem az én kezemben van!

—Hát?!

—Akinél a megoldás kulcsa rejtezik, az Amifu uraság!

* * *

A lakodalmat valóban megrendezték azért Dzsuaék, és Luella fenemód élvezte, hogy csuda-szép ruhában mint igazi királynő trónolhat az asztalfőn! És patakokban folyt a méz, a bor, a sör, bár ez utóbbiakból csak igen mértékkel ittak, ugyanis Miu hercegnő kijelentette, ha Vazmu egyszer is részeg lesz, azonnal leszúrja részeg álmában! Őt ugyanis ne ölelgesse egy részeg disznó! És Luella is azt mondta, hogy az ő királyi fenségét alázná meg ha a lakodalom bárdolatlan barmok, részeg állatok fetrengésévé züllene.

Pénzüik volt bőven e lakodalomra, bár sok csemegét nem is kellett megvenniük, mert találtak ezekből a rabszolgakereskedő szekerein. De most az egyszer nem is akart Dzsua spórolni, azt mondta, ez egyszeri dolog a fiai életében, legyen meg a boldogságuk, úgysem tudható, mit hoz a jövő! És tulajdonképpen az egész falut meghívta, a pap kivételével. Még a bírót is, mert az Derci apja. De a bíró nem jött el...

S később, e gazdag lakodalmat látva, a falusiak közt elterjedt a hír, hogy Luella hazudott. Ugyanis nem más találta meg a ládát a kincsekkel, hanem Luella, abból volt e lakodalomra is elegendő pénze! De hát ez csak még inkább bizonyítja, hogy Luella nem más mint valóban Kjó-kucu király leánya!

Aztán úgy éjfél felé Vazmu hátba csapta Zagort.

—Van itt még sok szép leány, barátom! Te nem gondolsz még nősülésre?!

—Ráér még az!

—Hogyhogy?! Hiszen már te is benne vagy abban a korban, hogy...

—Én igen. Bár én is éppenhogy csak! De Luella még egészen biztosan nagyon ráér az ilyesmivel! - nézte Zagor tűnődve az asztalfőn trónoló leányt.

S e szavakra Vazmuban benne akadt minden további szó, úgy megdöbbent. S ezért inkább nem mondott semmit.

A falusiak nagyon elégedettek voltak Luellával! Végre tesz értük a kis királynő valamit, milyen pompás lakodalom is volt ez!

Három napon át másról sem beszéltek az emberek, s biztos beszéltek volna még tovább is...

Csakhogy ekkor megérkezett a birtokra maga Amifu úr negyven fegyveressel. S már a falu határában ezt üvöltötte a lóhátról:

—Hol az a beképzelt parasztpicsa, aki királynőnek merészeli nevezni magát?! És hol vannak a bátyjai, akik házasságot merészeltek kötni úgy, hogy nem küldték el hozzám a menyasszonyaikat, hogy élvezzem az első éjszaka jogát?! - s hogy bebizonyítsa, hogy mennyire dühös, a legelső parasztot aki elékerült, rögvést levágta a kardjával. Pedig az nem is volt Luella hívei közé való.

¹ Ez részletesen le van írva két regényben is, melyek címei:

A Nagy Terjeszkedés

A barostján szelleme

Na már most, teljesen logikusan ennek semmi más következménye nem lehetett, mint hogy aki csak látta ezt az esetet, mindenki rémülten igyekezett eltűnni az uraság és katonái közeléből, olyan gyorsan, ahogyan arra csak képes volt! S még aki nem látta az esetet, az is távozott nagyon gyorsan, egyrészt mert később csak meglátta az uraságot, és rögvest arra gondolt hogy aki ennyi katonával érkezik az nem sok jót akarhat, másrészt különben sem nagyon szerettek akkoriban a parasztok az urak közelében lenni, mert annak még jó esetben is az szokott lenni a vége hogy elvesznek tőle valamit: pénzt, tyúkot, egyebeket; vagy megverik; rosszabb esetben pedig megerőszakolják a lányát, feleségét, de akár emberhalál is lehet a dologból! No és persze aki látta hogy Amifu megölte az egyik falusit, az is elmondta gyorsan annak, akivel csak találkozott!

Így aztán pillanatokon belül kiürült a falu azon része ahonnan Amifu közeledett, s rohamosan üresedett a távolabbi része is!

S így Amifu nem tudta meg egy darabig hogy hol lakik Luella, mert nem akadt senki aki elmondhatta volna neki. Azaz, a megölt paraszt felesége és két eladósorban levő leánya megmondhatta volna, mert önekik nem volt idejük elmenekülni, de azok mással voltak elfoglalva, tudniillik a katonák elkapták mindegyiküket, s behurcolták a csűr mögé, egy kis erőszakolgatásra. Ez Amifunak sem volt kedve ellenére. Majd ő megmutatja hogy ki az úr itt, ő maga, nem egy parasztkirálynő, majd ő rendet terem!

Ezt olyan komolyan gondolta, hogy még fáklyát is dobott a megölt paraszt háza tetejére. Hadd látszódjon a füstjén hogy itt az Erő közeleg, a Hatalom!

Aztán felgyújtott még két másik házat is a közelben, csak úgy, szórakozásként, és hogy bebizonyítsa hogy ő itt a Jóságos Isten még jóságosabb helytartója.

Aztán csak eszébe jutott, hogy leghelyesebb lenne mégiscsak magával Luellával kezdeni a büntetgetést! S hát annyi bizonyos hogy legalábbis a pap és a bíró tudja hogy merre kell lakjon ez a kurvacsemete! Biztos hogy tudják, itt élnek a faluban, és különben is ők ketten tettek neki panaszt hogy mi is folyik itt! A bíró csak azt kérte, hogy az ő megtévedt fiát ne bántsák, – ezt Amifu meg is ígérte, bár magában cseppet sem volt biztos benne, hogy ha csetepatéra kerülne a sor, akkor volna-e módjában kímélni a bírófiút, hiszen nem is ismeri! De megígérte, mert miért is ne. Később ráér eldönteni, betartja-e az ígéretét!

Most tehát sietve a templomhoz lovagolt.

Na már most, ami Luelláékati illeti, ők mind otthon voltak, Dzsuaát kivéve. Luella anyja ugyanis a barlangnál járt, mert szemügyre akarta venni, hogy eldöntse, miként is tudhatnák azt a legjobban megerősíteni. És amikor hazafelé indult, észrevette Amifu urat, amint az messze maga alatt az ösvényen a falu felé lovagol a sok fegyveressel.

Máskor is járt az uraság a faluban, többször is, bár nem gyakran. És sosem kísérte őt több fegyveres mint tíz, de általában csak őt! Már ebből is sejtette Dzsua, hogy nem lehetnek kellemesek az uraság szándékai irántuk!

Dzsua tulajdonképpen meg sem lepődött ezen. Sejtette hogy idővel összetűzésre kerül a sor köztük és Amifu között. Igazság szerint inkább azon csodálkozott, hogy eddig titokban maradt Luella királylány volta Amifu előtt. Mindenesetre ha rajta múlik, egyelőre még nem tör ki az ellenségeskedés. Még épp egy-két hetet szeretett volna várni ezzel, mert akkorra tervezte, hogy beszerez néhány pisztolyt, puskát, s megtanítja az összes lányt lőni vele. Ha már lennének húszan-huszonötven löfegyverekkel, akkor már volna esélyük Amifu ellen. Egyelőre azonban csak azok a fegyvereik vannak, amiket Luridtól, a rabszolgakereskedőtől szereztek, s ez bizony nem sok!

Akárhogyis, de nem tehetnek mást, gyorsan a barlangba kell menekülniük, és kitartaniuk, ha ugyan sikerül! De ehhez mindenekelőtt értesítenie kell a többieket!

Lélekszakadva igyekezett a falu felé. Úgy futott, ahogyan csak bírt. Éppenséggel nem volt lehetetlen hogy előbb érjen oda mint Amifu, mert Amifu a hegy lábánál kanyargó úton ment, tehát nagy kerülővel, és Dzsua lefelé kellett szaladjon, tehát nem emelkedőn felfelé, s még nem is vízszintesen. És Dzsua is tudta ezt.

Amire nem számított, az a szíve volt. A szíve, ami infarktust kapott korábban, amikor Luella megijesztette őt a kígyóval. Felépült belőle, de azért csak meggyengült ettől a szíve, s bizony nem bírta a megerőltetést! Általában sem, s most sem. Még félútig sem jutott, s egyszer csak elhomályosodott előtte minden, elzuhant az ösvényen, hiába kapkodta a levegőt, légszomj gyötörte, és iszonyú kín nyilalt a mellkasába.

Tudta hogy ez ugyanaz a baj, amit a kígyós esetről is érzett. Csak épp még sokkal jobban fáj a szíve!

De annyira, hogy tudta: nemcsak nem képes értesíteni a többieket a veszélyről, de még csak túl sem éli az esetet.

Hiába tudta azonban ezt, nem adta fel. Küzdött. Igyekezett előrevonszolni magát a porban. Talán rendbejön! Talán! És kapkodta a levegőt, ahogy csak bírta.

—Istenem... istenem... kérlek! - suttogta. Bár inkább csak gondolta, mert már ajkait sem volt képes mozgatni. —Kérlek Istenem, még ne! Nem miattam, a lányom miatt! A fiaim miatt! Amiféle mindet megöli! És a többi lányt is! Kérlek Istenem, őmiattuk... Ne most vigyél el! Holnap már nem bánom, de ne ma! Kérlek!

De a szíve továbbra is irgalmatlanul fáj, s már kúszni sem bírt. S ekkor, amikor már végképp nem bírt beszélni sem, ezt gondolta:

—Ennyit Isten jóságáról!

Majd, mert már tényleg semmit nem tehetett a pusztán reményen kívül, ezzel próbálkozott:

—Megtagadlak, te karotány isten, mert nem segítesz, eltűnöd hogy a szeretteim meghaljanak! Bocsássatok meg ősisztenek, hogy eddig nem imádtalak benneteket! Igaza volt a lányomnak, nincs karotány isten! De ti adjatok nekem erőt! Kérlek Hochan halálisten, ne vigyél el most! Most ne! Kérlek, gondold rá, ha most nem hal meg Luella, akkor a trónharcban sokkal több halál esik majd! Mit érsz most velem, nem jobb neked később a több halál?! Kérlek Tichen, ments meg hogy megmenthessem a fiaimat és a szerelmüket! Kérlek ősisztenek, segítsetek!

Ám tovább már gondolkodni sem bírt, mert minden végképp elfeketedett előtte. Úgy érezte, egy mély kútba esik, és csak zuhan, zuhan...

De legalább a fájdalom is elmúlt.

Na már most, Kajjám már régóta úgy programozta egyik kristálygömbjét, hogy amennyiben támadás fenyegetné Luelát, értesítse őt! Ezt a kristálygömb most meg is tette. Természetesen Kajjám tudta hogy nem avatkozhat be, nem védheti meg Luelát, de legalább azon melegében értesülni akart mindenről. És most gyorsan áttekintett minden lényeges eseményt... és bizony a legnagyobb aggodalom kezdte gyötörni őt. Nem sok esélyt látott Luelának! Túl hirtelen jön ez a támadás!

De tudta hogy nem avatkozhat be. Nem.

—Vagy... vagy mégis?! - villant agyába egy gondolat. És máris sietett Mirjanhoz.

—Meg akarom menteni Dzsu életét! - közölte ellentmondást nem tűrően.

—Miért, mi a baja? - kérdezte Mirjan.

—Ez! - mutatta meg neki a kristálygömbön keresztül a helyzetet Kajjám.

—Hát ez a nő bizony nagyon halottnak tűnik! Mi ölte meg? - kérdezte Mirjan.

—A szíve. Azaz, tulajdonképpen még nem halott, még él, de épp csak egy picit, s már eszméletlen sincs!

—Aha. És mitől támadt fel benned ez a hirtelen együttérzés iránta?!

—De hiszen a klónom kihordóanyja! No meg aztán, hogy is mondjam... amikor Luella nevelőapja, Albe, meg akarta verni Luelát, akkor eléállt, s vállalta helyette a megverést a szíjjal! Ő lett megütve, és nem Luella! Ez, izé, hogy is mondjam csak... nagyon megható, mert tulajdonképpen épp olyan, mintha engem mentett volna meg! És hát a szíve tulajdonképpen Luella miatt lett ilyen gyöngy, mert Luella ijesztette meg a kígyóval, tehát ha úgy vesszük, akkor én magam, és hát izé, szóval, nem méltó hozzám, hogy a halálát okozzam egy ártatlan nőnek, pláne olyannak, aki jót tett nekem! Ez, beláthatod te is bogárkám, foltot ejtene feddhetetlenségemen, nemességemen, jellememen, becsületemen, megkopna így a tisztességem! Remélem beleegyezel, hiszen te úgyis szíveden viseled a nők sorsát!

—Ejnye! - mondta Mirjan, azzal szemügyre vette a más fontos eseményeket is ott a környéken, mert gyanakodott Kajjámra. Varázsló férjére ugyanis a legcsekélyebb mértékben sem volt jellemző a mások iránti együttérzés.

S miután kis ideig szemlélődött a kristálygömbben, így kiáltott fel:

—Értem már! Ó de pizsok alak vagy! Abban reménykedel, hogy időben értesítheti így Dzsua Luelát, s megmenekül a klónod!

—Vagy sikerül neki, vagy nem, de nem erről van szó, mert nem varázsolnám gyorsfutóvá! Nem avatkoznék be, ha nem fenyegetné a halál! De itt tényleg minden pontosan igaz amit az előbb elmondtam, te is tudod Mirjan hogy valóban minden szóról-szóra úgy igaz! Ha nem engedted meg, akkor Dzsua meghal, és a halála részben engem fog terhelni, de részben téged is, sőt, nem is részben, hanem teljesen téged, mert te nem engedted megmenteni! Továbbá, emlékeztetek rá, hogy ez épp olyan, mint amikor te Pjanga anyját mentetted meg, Zisut!

—Zisu megmentéséből egyáltalán semmiféle...

—Ne is folytasd, mert nem igaz! És te, aki tiszteletbeli csiszínek vallod magadat, nem hazudhatsz! Hiszen Zisu tetemének eltűnését a várnép csodaként élte meg, s kizárólag emiatt nem ölette meg Pjangát Vilder! Tehát ha még valóban meg is menekülne most Luella, amiért megmentem Dzsut, akkor sem tehetnél nekem egyetlen szó szemrehányást sem! Nekem jár ez az életmentés, mert te is megkaptad a magad életmentését, s ez így tisztességes! Különben is, mondhatom én is ugyanazt amit te: ha most meghal egy efféle ócska rajtaütésben Luella, akkor semmit nem ér az egész fogadás, mert nem tudta még kibontakoztatni zseniális képességeit!

—Ezt máris kézből cáfolhatom Kajjám, mert ha most meghal Luella, akkor nem véletlenül hal meg, cseppet sem véletlenül, hanem mert ő maga tette tönkre kiskorában anyja szívét azzal a kigyós tréfával! Tehát halálát saját hülyeségének köszönheti, és megnyerem a fogadást! De legyen neked, beleegyezem hogy megmentsd Dzsut, mert biztos vagyok benne hogy amilyen mérhetetlenül önhitt a klónod, Kajjám, úgyis elkövet még nem is egy hülyeséget, ami a halálát okozza! De ahhoz ragaszkodom, hogy semmiféle különleges képességgel fel ne ruházd őt, tehát ne tudjon gyorsabban futni mint egészségesen, satöbbi, tehát csak a szívét gyógyítsd meg!

—Most mit vagy ilyen fukar, Mirjan, miért ne tegyünk jót ennek a szerencsétlen asszonynak, mondd, hát olyan nagy áldozat volna a részedről azt mondani, hogy megfiatalíthatom mit tudom én tíz esztendővel?! Ettől különleges képességei még nem lennének!

Mirjan nagyot sóhajtott.

—Undorító ez az alkudozás, Kajjám! De legyen neked! Ez a Dzsua most ha jól látom, lehet olyan negyvenvalahány éves... na, adj neki mínusz tíz évet! De ezek után soha nem tehetsz szemrehányást nekem Zisu megmentése miatt! Az úgy le van rendezve, kvittek vagyunk!

—Igen, igen, természetesen, hogyne mókuskám, hát persze... megfiatalítom, és meggyógyítom a szívét is...

És Kajjám ezúttal annyira sietett, hogy még szokásos elégedett kézdörgölésére is sajnálta az időt. Előkapta a varázspálcáját, az villogott...

És Dzsua megához tért. Egyetlen pillanat alatt. És mindenre emlékezett. Hogy fájt a szíve, hogy összeesett, hogy hiába imádkozott, hogy aztán az ősisitenekkel is próbát tett, és akkor...

Akkor bizonyára meghalt. De most itt van újra!

Szélesen elmosolyodott. Tehát nem kellett Hochannak, a halál istenének! Visszaengedte őt! Akkor minden rendben van!

Futni kezdett újra a falu felé. És egyáltalán semmi fáradtságot nem érzett! Persze hogy nem érzett, Kajjám alaposan meggyógyította, s ebbe beleértendő volt az eddig szerzett fáradtság eltüntetése is! És megkapta Dzsua a fiatalítást is, még ha erről ő maga egyelőre mit sem tudott. És Kajjám a szív meggyógyításával sem veszködött, minek is azt, helyett, mert ez egyszerűbb is volt neki, kicserélte Dzsua szívét egy vadonatújra, abszolút tökéletesre, egy olyanra, amit ő a saját Kajjám-testébe szokott beletervezni amikor megfiatalítja saját varázslói testét. És meg kell valljuk, hogy Kajjámról sok furcsaság teljes joggal állítható, de az is biztos hogy ha ő tervez valamit, az a legkevesebb hogy tökéletes! Ez igazi Kajjám-féle szív volt, mondhatni kívül-

belül áttervezett, generálozott, sőt, modern kifejezéssel élve turbófokozatú szív volt, és Dzsua amint futott lefelé a lejtőn, hamarosan azt vette észre, hogy szinte repül, a lábai magától viszik előre, akkora sebességgel fut, hogy alig bírja bevenni a kanyarokat, és egyáltalán semennyire sem fárad el a futás közben! Sőt, még a levegőt is csak alig valamivel kell gyorsabban szednie, mint ha kényelmesen ballag!

Istenien érezte magát. Hosszú évek óta nem volt még ennyire remekül a bőrében!

Aztán következett a domb, ami mögött ott a falu. Ez volt az egyetlen emelkedő szakasz a hazafelé vezető úton. Itt az út már nyílegyenesen vezetett, nem kellett kanyarodni, s borzasztó aggodalmában hogy el ne késsen, Dzsua még inkább kilépett, azaz, még örületesebb vágta csapott. Olyan gyorsan futott, hogy ha egy friss lovat nem is hagyott volna le, de egy fáradtabbat minden bizonnyal! És egyszerűen ő maga sem értette hogy mi van vele, ahelyett hogy elfáradt volna még jobban, ehelyett még a dombra felfutásban sem érzett izomlázat, az oldala sem szúrt, szabályos ritmusban lélegzett, ki-be, ki-be, úgy dolgozott a tüdeje mint egy kovácsfűjtató, a szívét pedig egyszerűen nem érezte, semmit nem érzett a bordái alatt, nem dobolt a vér a fülében, a szív csak tette a dolgát észrevétlenül, mint valami nagy teljesítményű motor, ami egyelőre még csak kényelmesen, alapjáraton duruzsol!

De hát Dzsua nem ismerte sem a motorokat, sem a Kajjám-tervezésű speciális szívek bámulatos képességeit. Ő csak azt vette észre, hogy neki úgy látszik sokkal nagyobb baj a kanyargós út mint az emelkedő, mert most hogy az út már nem kanyarog, még sokkal gyorsabban futhat, hiába emelkedőnek felfelé halad, de még fokozni képes a sebességét, az előző talán kétszeresére is!

És olyan gyorsan futott valóban, hogy alig bírt lefékezni a házuk előtt. És itt aztán berontott a szobába, még csak nem is lihegett a jó két kilométeres futás után, s elkiáltotta magát:

—Meneküljetek, ellenség! Jön sok katonával Amifu!

A jicseni lányok természetesen nem tanultak még meg dafnarul, de látva a többiek riadalmát, megértették hogy baj van. És mindenki azonnal követte Dzsúát, aki azt mondta, hogy fogják a fegyvereket, és tűnjenek el az erdőben.

—Ne menjünk a barlangba?! - kérdezte Vazmu.

—De igen, okvetlenül, de nem egyenesen, mert arrólfelől jön Amifu, hanem nagy kerülővel! Menjetek előre, én még beszólok gyorsan Dercinek, hogy jöjjön ő is Nyordongával, s várjatok meg a Kopasz Sziklánál! De örökdjetek, nehogy rajtatok üssenek!

A többiek előre is mentek, s Dzsua futott Dercihez. Szerencsére otthon találta a fiút, s így mire Amifuék megérkeztek, már nem fenyegette őket veszély.

Azaz...

Azaz, legtöbbjüket. Mert Luella természetesen most is egyénieskedett! Ő blattyogott leghátul, s amikor már épp kiérték a faluból, eszébe jutott, hogy egy nagy csomó pénz ott maradt a házbán, továbbá kedvenc rajzai is. Az utóbbi napokban ugyanis nagyon komoly ténykedésbe fogott: koronát tervezett magának!

Elhatározta, hogy egyiket sem hagyja az ellenségnek. Sem a pénzt, sem a koronatervezetet. Nehogy megtetsszen valakinek, és az csináljon ilyen koronát magának! Mivé is lenne a világ, ha valaki hétpróbás gazember büszkélkedhetne olyan koronával, amit ő, Luella tervezett!

Nem hitte hogy bármi veszély is fenyegetné. Igaz, épp most látott tüzet fellobbanni a falu túl felén, de ez inkább megnyugtatta. Ha ott gyújtogatnak a katonák, akkor van ideje elmenni a pénzért és tervrajzokért, mert a katonák úgylis a felégetett ház környékén vannak, ott fosztogatnak! Sok idő, amíg az ő házukhoz elérkeznek!

Azt természetesen tudta, ha megemlíti a tervét a többieknek, azok azonnal kézen fogják, s megakadályozzák hogy visszaszaladjon. Ezért kissé lemaradt, majd egy bokor mögött megfordult, s iparkodott sebesen vissza a házba.

Oda is ért, ruhájába pakolta a pénzeszacskót, kezébe fogta a rajzait...

S ekkor hirtelen lépteket hallott. S amikor riadtan megfordult, azt híve hogy eljött érte valamelyik bátyja hogy fülön csípje, rájött, hogy ennél sokkal nagyobb a baj! Az ajtóban ugyanis a bíró állt, a pap is ott volt, sőt, még Amifu uraság is, és mögötte az udvaron sok katona!

—Ő az a Luella! A többiek úgy látszik elszelelték, de épp ő, a legnagyobb bűnös, az istentagadó eretnek itt van! - mutatott a pap Luellára. A bíró pedig egyenesen így szólt:

—Ez az az aljas boszorkány, aki előbb megfosztja a fiamat az ujjától, azután pedig elszédíti a fejét, hogy valami rabszolgakurvát ölelgessen! - azzal előrelépett, és jó nagy pofont kevert le neki.

Luella természetesen sikított, a könnye is eleredt, el akart szaladni – de ekkor elkapta őt a nyakánál fogva Amifu úr, felemelte csak úgy fél kézzel, s jól hasba öklözte.

—Szóval te lennél a királynő, mi?! - vigyorgott, majd lehajította a földre mint egy rongyot. — Játszadozzatok el vele fiúk - szólt a katonáknak - hadd tanuljon egy kis alázatot!

Katonáinak ábrázata széles mosolyra derült. Imádták az efféle hancúrozást! S Luella hiába sikoltozott, hamarosan leszaggatták róla az összes ruhát...

Igenám, de most megtörtént a baj! Mert ahogy Luellát lemeztelenítették, óhatatlanul előke-rült, s hozzá igen hamar, a nagy zacskó aranypénz!

—Hohó, ez honnét van?! Honnan lehet egy parasztnak ennyi pénze?! Hé, azisteneteket, hagy-játok már abba! Első a pénz! - szólt a katonákra Amifu. Holott rosszul mondta, nem kellett azoknak „abbahagyni”, ugyanis még el sem kezdhették Luella megerőszakolását. Egyelőre még csak levetköztették. Arra a másik dologra még nem volt idejük, mert előbb lett meg az arany.

S ahogy Luella látta a mohó kapzsiságot a katonák szemében, legfőképpen azonban Amifu úr szemében, hát rögvést készen volt a tervével.

—Majd adok én nektek engem megalázni, levetköztetni! Zseni vagyok, végzek én egymagam is mindőtökkel! - gondolta.

S így válaszolt:

—Úgysem mondom meg hogy hol van a kincs! Hiába is kínoztok, sosem árulom el!

—Kincs?! Miféle kincs?!

De Luella semmit nem válaszolt, sőt, nagy morcosan még hátat is fordított nekik.

Na de több sem kellett Amifunak!

—Ti mit tudtok erről?! - kezdte el faggatni a papot és a bírót.

—Á, hát ez biztos csak a megölt rabszolgakereskedő pénze! - legyintett a bíró.

—Vagy a többi paraszttól szerezte... - mondta a pap.

—Ne nézzetek már hülyének! Ennyi pénze az egész falunak sem lehetett!

—Pedig onnan van, az oklevelekért kaptuk, igen, igen, pontosan úgy van! - mondta gyorsan Luella. De ez csak gyanús lett Amifu szemében.

—Az előbb kincset emlegettél! - rúgott a kislányba.

—Á, hát csak mert ez a sok pénz nekünk valóságos kincs!

—Miféle kincs?! - követelte az uraság, azzal megragadta Luella haját, és úgy megrántotta, hogy egy félmaréknyi ki is szakadt belőle. Luella bömbölt. S így szólt:

—Hát a király kincse! Kjókucu király kincse amit megtaláltam! De úgysem találjátok meg szarháziak, jól elrejtettem azt!

—Miféle kincs?! A király kincse?! - és Amifu szeme akkorára tágult mint egy levesestányér. E pillanatban nagyonis kezdte hinni hogy Luella valóban a régi király leánya. —Azonnal mutasd meg a kincs helyét! - követelte.

—Nem, nem, nem, minek is mutassam, hiszen úgyis tudom hogy megöltök!

—Jaj, dehogyis ölünk meg - kezdett el erre kedveskedni Amifu úr - sőt, akkor ölünk meg ha nem mutatod meg! De ha megmutatod, akkor ezzel épp azt bizonyítod, hogy te valóban a ki-rály leánya vagy, hiszen másképp nem lehetne ennyi pénzed! Én pedig nagy tisztelője vagyok a derék Kjókucu királynak! Ha megmutatod a kincset, akkor nemcsak nem ölünk meg, de még a kincset sem vesszük el tőled!

—Ez biztos?!

—Biztos, esküszöm! - emelte esküre a kezét Amifu. Majd, amikor Luella nem nézett rá, katoná-ira kacintott. S erre azok mind egy emberként kezdtek el maguk is esküdni, hogy ők imád-ják Kjókucu király emlékét, és naponta szoktak imádkozni a meghalt király szelleméhez.

—Na jó, de akkor adjátok vissza a ruháimat!

Visszaadták neki, bár némelyik ugyancsak tépett volt. S ezután Amifu szorosan kézen fogta Luelát, majd elindultak amerre a leány vezette őket. És Luella természetesen a barlanghoz vezette a csapatot.

Hamar odaértek. Hamar, ugyanis Amifu úr felemelte maga elé a lovára Luelát, egyrészt mert így gyorsabban érhetek a kincshez, másrészt hogy Luella esetleges szökési próbálkozásait csírájában fojtsa el. Nem tudta, hogy Luella cseppet sem szándékozik szökni, egészen más tervei voltak!

Bosszút akart állni rajtuk.

Hamar odaértek, mert vágattak, ahogy csak a lovak bírták. Amifu szorosan fogta Luelát, s a kislány-királynő mutatta nekik az utat. Jóval előbb értek oda a barlanghoz mint Luella bátyjai, vagy Dzsua. Még csak nem is találkoztak velük.

—Ez az?! - kérdezte Amifu, a barlangszájra mutatva.

—Igen.

—Hol van?

—Menjetek be, majd megmutatom! De akkor tényleg nem bántasz?!

—Nem, nem, persze hogy nem!

—És nem is veszed el a kincset?! Csak bizonyítéknak kell hogy én vagyok a királynő?!

—Igen, igen, de menjünk már!

Bementek, bár Amifu nagy óvatosan előbb az egyik katonáját küldte előre, hogy ez nem valami csapda-e. De nem volt az, a katona visszajött, hogy ez egy nem is nagy barlang, senki nincs odabent, és nem is hiszi hogy itt volna bármi kincs is. Hacsak nem abban a hordóban, ami itt van a bejárat mellett.

—Á, nem abban van az! Majd én mindjárt megmutatom! - nevetett Luella, azzal előresietett. Amifu szorosan a nyomában.

—Ott van ni, látjátok?! - mutatott aztán a barlangi tó mélyére Luella.

S ekkor valóban megpillantották a ládát. Igaz, azt tényleg csak úgy lehetett észrevenni, hogy tudni kellett hozzá, hova nézzenek, mert csak a teteje kis darabja látszott ki, a sok aranytól ugyanis jócskán nehezebb lett mint üres állapotban volt, s így majdnem teljesen belesüllyedt a homokba.

Mondta is Luella:

—Azért van ilyen mélyen, mert nehéz a sok aranytól! Na én akkor megyek is, megmutattam, jöjjetek ti is!

—Még mit nem, és ha semmi nincs benne?! Meg kell győződünk mindenről! Fiúk, húzzátok ki azonnal! - parancsolta Amifu. Majd így fordult az először idebent járt katonához:

—Szóval szerinted semmi nincs itt?! Hát így néztél te körül?! Hülye barom! - és úgy szájon vágta a katonát, hogy az beesett a tóba.

Mindazonáltal a láda kiemelése nem volt egyszerű feladat, több katona is kellett hozzá. Négyen is letették a fegyvereiket a tó mellé, nehogy elázzon a puskaapor, még a ruhájukat is levették, hogy vizes ne legyen, s begázoltak a tóba. És húzták-vonszolták a ládát, de nehéz dolguk volt, mert az szinte beleragadt a homokba, s ők is néha csípőig süllyedtek a laza sárba. A tó körül mindenki nekik drukolt, s biztatták őket.

—Ugye milyen nehéz, érzitek már a súlyán hogy tele van kincssel! - bizonykodott Luella is.

—Majd elvállik ha kinyitjuk! - dörzsölte elégedetten a tenyerét Amifu úr. S ő is izgatottan meredt a mindinkább közeledő ládára. Remélte, nagy vagyont nyújt neki.

Mínthogy mindenki a ládát figyelte, Luelára pillanatnyilag senki nem ügyelt. Luella eleve így is tervezte ezt! Sejtette ő, hogy az arany utáni sóvárgás legalább egy rövid ideig elveszi majd a katonák esztét. Különbén is, régóta észrevette, hogy a férfiak egyszerre csak egy dologra képesek figyelni, ha tehát az aranyra, a ládára figyelnek, akkor nem figyelnek őrá!

Azt természetesen tudta, hogy e figyelmetlenség semmiképp sem lesz olyan fokú, hogy ő sikeresen elszelhelhetne a fogságukból. Amint akár csak meg is közelítené a kijáratot, rögvést ésbekapnának, s elfognák. De egyáltalán nem óhajtott arrafelé szökni.

Nem. Mást akart. Odasündörgött a vízben küszködő katonák partra rakott fegyvereihez, majd gyorsan felemelte az egyik pisztolyt...

Természetesen azt is tudta, semmi esélye negyven katona ellen még pisztollyal sem. Egyiküket lelőheti, talán kettőt is. Nagy szerencsével három lövésre is maradna ideje. De azután megölnék.

Csakhogya esze ágában sem volt emberekre lőni! Ehelyett, mielőtt még egyáltalán észrevették volna hogy pisztoly van a kezében, el is sütötte azt – s egyenesen a löporos hordóba lőtt, ami a bejárat mellett állt!

A hatás nem maradt el. Szólt az akkorát, hogy Luella komolyan félt tőle hogy halláskárosodás nélkül nem ússza meg az esetet! Elvégre az nemcsak egy hordó lőpor volt, de még szűk helyen is robbant! Az az igazság hogy a robbanás után jódarabig egészen egyszerűen semmit nem hallott, mert átmenetileg valóban megsüketült.

Ezt nemcsak a lőpor durranása okozta, hanem az is, hogy a robbanás teljesen beomlasztotta a barlang bejáratát, sok-sok tonna szikla torlaszolta azt el, s természetesen e sziklaomlás sem volt éppenséggel hangtalan!

Mindazonáltal Luella nemcsak nem hallott semmit, de nem is látott semmit. A robbanás lökeshulláma ugyanis minden fáklyának elfújta a lángját. Odabent koromsötét lett.

Ez azonban Luellát nem zavarta. Ő jól ismerte a barlangot, hiszen volt már itt, nem is egyszer, nemcsak akkor amikor a ládát cipelte ide, de akkor is, amikor például az aranyat rejtették el. S most nagy sebesen igyekezett elslisszolni arról a helyről ahol eddig állt, hogy ha netán a katonák időben észbekapnak, akkor meg ne ragad hassák a grabancát. És tudta merre kell mennie – természetesen a „kémény” felé. Mivel a kémény keskeny, függőleges, és aránylag magas kürtő volt, emiatt ide a barlang aljára belőle semmi fény nem jutott el, még félhomály sem. De Luella tudta hogy merre van az. S mire odaért, már hangokat is hallott, bár még csak halkán. Nyögéseket, átkozódásokat. Azok a katonák nyögtek, akik leghátul állván, telibe kapták a felrobbant hordó szilánkjait. Tulajdonképpen ez a vállalkozás Luella számára sem volt veszélytelen, könnyen halálra sújthatta volna őt is valami repülő deszkadarab vagy kavics, de hát ez eszébe sem jutott. Természetesnek vette hogy neki semmi baja nem eshet, hiszen olyan kiváló! S valóban nem is esett semmi baja. Amikor Mirjan végignézte az esetet, e szavakkal kommentálta a történetet:

—Meglátszik hogy valóban bolondnak van szerencséje!

A kéményhez érve Luella elkezdett benne felfelé mászni. S ki is jutott onnét, még jóval azelőtt hogy a katonák felfedezték volna azt a nyílást. De hát hiába fedezték fel, teljesen reménytelen volt hogy azon akár a legsoványabbikuk is kijusson, még Luella is csak elég nehézkesen bírt kimászni rajta, pedig ő még tizenévesnek sem volt mondható, lány is volt, s még ezeket figyelembe véve is girnyó!

És az is lehetetlen volt hogy a katonák kiszélesítsék a kéményt. Legalább hat méter sziklát kellett volna kivájniuk ehhez, s függőlegesen felfelé! És bármiféle szerszám nélkül! Akkor már jóval reményteljesebbnek ígérkezett ha a bejáratot elzáró sziklákat igyekeznek elhordani. De hát az nagyon sok volt!

Luella nem kétlette, idővel a negyven katona természetesen megteszi azt, de tudta azt is, hogy az napokba telik még nekik is. És ha szomszár nem is halnak ezalatt a tó vizének hála, de igen-igen éhesek lesznek a végére! Mert arany tényleg van odabent, de azt meg nem ehetik!

És úgy tervezte Luella, hogy igazán nehéz még csak akkor lesz a katonák sorsa, amikor már azt hiszik hogy itt a menekülés! Mert amint egy kis rés is nyílik a barlang bejáratán, máris sok puska tüze fog azon át a barlangba durranni, ugyanis Luella bátyjai idekint lesben állnak majd...

Aztán az jutott Luella eszébe, hogy még ez sem szükséges. A kéményen át behánynak a barlangba egy csomó gízgázt, meg mindenféle anyagot ami nagy füstöt fejleszt, hogy jól gyulladjon, leöntik egy kis pálinkával, fáklyát dobznak rá...

S akkor az odabentiek simán megfulladnak. Igen, ezt kell tenni! Ő Luella, egymagában ártalmatlanná tette a negyven katonát, magát a földesurat is, a bírót, a papot, mindenkit, aki köteledni akart vele! És még az aranyukat is megmentette! Hiszen amint a katonák odabent el-

pusztultak, kiássák a bejáratot, és összeszedik valamennyit! No igen, de hát logikus is hogy sikerült neki, ez szinte elvárható tőle, hiszen ő a Világmindenség legislegnagyobb géniusza! Ő, Lulmannol királynője, ő, Kjókucu nú Luella dzé Kíriel!

5. fejezet: A Fekete Veszedelem

Minthogy Moldau szolgálataira már nem számíthatott, Vilder úr mást küldött leánykérőbe. S küldötte meg is hozta neki nemcsak a kedvező választ, de a menyasszonyt is, Musuli hercegnőt.

Akkoriban ugyanis az volt a szokás, és nemcsak Lulmannolban, de sok más helyen is, hogy a menyasszony költözik a vőlegényhez. Vagy a vőlegény szüleihez, ha leendő férjének még nincs saját otthona. Ez még a parasztok közt is így volt szokásban, és mélyen megvetették az olyan férfit, aki a lányhoz költözött. Az olyannak nem is sok szava lehetett a házasságban, hiszen még csak saját otthonát sem tudott teremteni a nőnek, a nőn élőködik, nem sokkal különb mint egy strici!

Ami a lakodalmat illeti, az a lányos háznál szokott megtörténni – de csak a parasztok esetében. A nemesség szokásai e szempontból épp ellentétesek voltak. Náluk a lakodalmat is a fiúnál tartották, egyszerűen azért, mert a férfiaknak nem volt ajánlatos elhagyni a birtokukat, az örökös háborúk miatt. Sokat kockáztatott az, aki messzire távozott! Ezért is terjedt el, hogy a leánykérés is festmények útján történik, s így arcképről ismerik meg egymást az ifjak. Már ha nem a szülők döntenek el a házasságot, ami cseppet sem volt ritkaság. És ha valaki furcsállja ezt az udvarlási módot, annak meg kell mondjuk, hogy bár a szerelem létrejöttét ez éppenséggel nem segítette elő, de maguk a házasságok várakozáson felül sikeresek szoktak lenni, mindenestre nem volt több baj velük, mint a paraszti házasságokkal, mert bár így valóban csak a jövődöbéli külsejét ismerhette meg a házasodni szándékozó, s a gondolatvilágát, műveltségét, érdeklődési körét nem, de ez nem volt baj. Azért nem volt baj, mert akkoriban olyan műveltenek voltak az emberek, hogy alig is volt egyáltalán olyanjuk hogy gondolatvilág! Egymás műveltségét minden beszélgetés nélkül is pontosan ismerhették: tudhatták hogy annak a mértéke kölcsönösen nulla. Érdeklődési körük volt, de az is jórészt egyforma: nők is, férfiak is a vadászat iránt érdeklődtek, a férfiakat ezenkívül érdekelte a minél több pénz, a hatalom, a háborúk és a nők, no és a rendszeres ivászatok. A párbajok, s a régi időkből fennmaradt lovagi tornák, aminek azonban egyre kevesebb jelentősége lett a lőfegyverek fejlődésével. A nőket pedig érdekelték a szép ruhák, szintén a pénz, a pletykák, az ékszerek, a cicomázkodás, a különböző mulatságok, melyeken színészek és cirkuszosok is felléptek, s ezenkívül éppoly szívesen végignézték a legvéresebb nyilvános kivégzéseket mint a férfiak. Ennyiből állt akkoriban az élet! Remek világ volt, nemigen mondhatta egyetlen pár sem azt hogy „nem illik össze” a partnerével. Mindenki pontosan tudta hogy mire számíthat a másik részéről, és még annak sem volt értelme, hogy a festményküldésnél hazudjanak egymásnak, szebbre festetve meg magukat mint amilyenek, mert a csalás a legelső pillanatban kiderül a személyes találkozáskor.

Vildert sem érte semmi csalódás Zisuval kapcsolatban, amíg az nem szült neki egy fekete hajú leányt. És nem hitte azt sem, hogy most Musuli hercegnőnél bármi csalódás érheti. Sőt, még váratlan esemény sem!

Pedig érte. Csalódás valóban nem, de némi váratlanság igen, és érdekes, épp az érdeklődési kör kapcsán! Nem derült ez ki rögtön, de igen hamarosan. Addig azonban még hátra volt valami: Musuli és Pjanga találkozása. Ami ha nem is csapott át botrányba, de legalábbis előre vetítette a későbbi nagy összezördülések árnyékát.

Musuli egy szép nagy hajón érkezett, számos kísérvél. És majdhogynem elkésett, ugyanis egyetlen nappal megérkezése előtt látogatója érkezett Vilder úrnak: nem más, mint Veír úr a

Tíchiel nemzetségből. Méghozzá nem ám egyedül, hanem magával hozta leányát is, aki szintén hercegnő volt, úgy hívták teljes nevén, hogy Veír nú Ilca dzé Tíchiel. Ez a leány egy tizenhat-esztendőös bájos, hidrogénszőke teremtes volt, még véletlenül sem fekete a haja, és kifejezetten sportosnak mondta volna bárki néhány száz esztendővel később. Úgy ülte meg a lovat hogy szinte egybenőtt vele, és ráadásul kardot viselt az oldalán, íjat a hátán, és ha nem is vetekedhetett egy férfi erejével, de semmi esetre sem nézett ki holmi elnyomott, megmentésre váró teremtesnek! Pjanga már első pillanatban megkedvelte.

Igen, Ilca és apja, meg kíséretük minden tagja lovon érkezett. A Tíchiel nemzetség területe ugyanis nem tengerparti birtok volt. És jelentős részben a Mirmirichen nemzetség miatt volt megfosztva a tenger közelségétől. A Tíchiel birtoka ugyanis lényegében a Mirmirichen területétől nyugatra helyezkedett el, sokkal kisebb is volt mint a Mirmirichené, ugyanakkor viszont a Mirmirichen birtok egy afféle vékony, farokszerű nyúlvánnyal elnyújtózott nyugat felé a tengerparton, jó messzire, s épp e nyúlványtól északra volt a Tíchiel birtoka. A régebbi időben gyakran háborúzott is egymással a két nemzetség, bár e harcokat többnyire nem a Mirmirichen nemzetség kezdte, ugyanis a Tíchiel volt az, aki meg akarta szerezni e tengerparti sávot, ami éppenséggel hasznukra vált volna, lehetővé téve nekik a tengeri kereskedelmet. De e sávot meg akarta szerezni magának a Réol nemzetség is, amely jóval nagyobb volt a Tíchielnél, s egy kis darabon határos volt e sávval, továbbá örült volna neki a Lúriel nemzetség is, amely szintén határos volt vele, bár erre nem sok esélye volt, lévén a legkisebb területű nemzetségek egyike, beszorítva a sok erős szomszéd közé. De a Dechtán nemzetség is igényt tartott e területre, holott volt tengerpartja e nyúlványtól nyugatra, azzal határosan, de csak egy kis parti sáv volt az övé. És ez is erős nemzetség volt, épp csak az volt a baj hogy stratégiailag nem feködött jó helyen a területe e hódításhoz, a keskeny tengerparti területéhez ugyanis hosszú, vékony, észak-déli sávon lehetett eljutni, ami megnehezítette a felvonulását. De az e sávtól még nyugatabbra levő Ilmich nemzetség is szívesen megnövelte volna partmenti területeit a Mirmirichen nemzetség sávjával, csak épp ez az említett Dechtán terület útban volt neki...

A Tíchiel nemzetség azonban nem birtokolt parti területet, s így lovon érkeztek.

S ezen igen meglepődött Vilder úr, de Pjanga is! Hiszen ha még olyan fontos dolog miatt sem volt szokásban az urak egymást látogatása mint egy leánykérés, akkor minek is jött el ide hozzájuk Veír úr?!

Kiderült a herceg szándéka hamar. A leányát akarta bemutatni személyesen Vildernek! Ilcát! —Nem volt már idő festmények küldözgetésére! - magyarázta este nekik a vacsoraasztal mellett. —Későn tudtam meg hogy újból nősülnél. S rögvest arra gondoltam, ez jó lenne mindkettőnknek! Ez, ha Ilcát vennéd feleségül! Rögvest barátságosabb lenne nemzetségeink viszonya egymással! Nekem megérné, mert akkor gondolom nem lenne akadály a tengerpartodra kereskedni, nem vámolnád meg az áruimat, majdnem olyan lenne mintha egyesült volna a két nemzetség, de neked is jó volna Vilder! Hát nézd csak meg Ilcát, igazán gyönyörű a lányom, okos is, bár tudom hogy a nőkről azt mondják hogy buták, de Ilca okos! Nem azért mondom mert apja vagyok, de még olvasni is megtanult! Az írás ugyan már gyatrán megy neki, de képzeled csak el, olvasni, nő léte! És kiválóan áll a kezében az íj, kitűnő lovas, szinte könnyfakasztóan fiatal, makkegészséges, igen, szinte sajnálom hogy az én leányom, mert ha nem az lenne, azonnal feleségül kérném, és ha nem adnák hozzám szépszerével, istenbizony elrabolnám! No és arról se feledkezz meg Vilder, hogy bár birtokaid nagyobbak mint az enyém, de csak úchel vagy, Ilca pedig hercegnő! Épp úgy hercegnő, mint az a Musuli, akit most kértél meg! És e házasság által szövetségesek lennénk, biztosítva lennének nyugat felé a területeid, nemcsak tőlem nem kéne tartanod, de a Réol és Dechtán nemzetségektől sem annyira, mert haderőmmel támogathatnák! Ami meg azt a kis Lúriel nemzetséget illeti, egyesült erővel felmorzsolhatnánk! S az Uchuál ellen is nagy segítségedre lehetnék, mert hisz tudod hogy észak felé jódarabon azokkal vagyok én magam is határos, s úgy tudom hogy mostanában sok a bajod velük! Ez a házasság mindegyikünknek a legnagyobb hasznára válna!

Vilder megszémlélte Ilcát. Ilca elpirult. Úgy érezte magát, mintha egy szép kanca lenne, akit az egekbe dicsérnek.

—Szó ami szó, valóban nagyon szép a leányod... de hát én már elköteleztem magamat Musuli mellett!

—Eh, mit számít az, az emberek néha meggondolják magukat... és nem is értem én ezt hogy miért a Kíriel nemzetség felé kacsintgatsz, amikor az roppant messze van, nem is juthatsz el oda másként mint hajóval! Semmiféle hasznodra nem lehetnek!

—Az igaz... De ne feledd el hogy a mostani királynak sok az ellensége, és nincs még fia! És a Kíriel nemzetségből származik! Nem titkolom előtted, hogy ez jelentős mértékben megnöveli a szememben Musuli hercegnő értékét. De ajánlatodat megtiszteltetésnek érzem, és bár kénytelen vagyok visszautasítani, de hajlandó vagyok barátságot kötni veled, még szövetséget is, bár épp e mostani időkben igenis nincs semmi különösebb bajom az Uchuállal!

—Majd lesz! - mosolygott rosszmájúan Veír. —Ugyanis megtudtam hogy a nemzetségfő igen-igen megorrolt rád, amiért Pjangát elismerted a lányodnak! Hiszen ezáltal nyilvánvaló, hogy Pjangát egyben az ő utóduknek is gondolod! És ők Pjangát soha nem fogják elismerni a lányuknak, mert Pjanga haja fekete! Azt hallottam, hogy komolyan készülődnek ellened; nem az idén akarnak támadni, az igaz, de jövőre okvetlenül! Szóval ezt csak amiatt mondom hogy tudd: én sokat segíthetnék neked!

—És nincs is kifogásom ellene hogy szövetkezzünk. De nagy ostobaság volna most megharagítanom a Kíriel nemzetséget, amikor már napok kérdése csak hogy megérkezzék a válaszuk, sőt, talán maga a menyasszonyom is! Hát most képzeld csak el, megérkezik a hercegnő, és visszaküldöm! Micsoda sértés volna!

—Az én lányom is hercegnő. Őt küldöd inkább vissza?!

—De hát ne is haragudj, te nem lettél meghívva! Ha korábban szoltál volna, korábban ajánlod fel a lányod kezét, nem mondom, komolyan gondolkodtam volna a dolgon, de most már sajnos túl késő van ehhez!

Így aztán a házasság nem jött létre, de Vilder és Veír barátságot kötöttek, bár nyílt szövetséget nem. De legalábbis megnemtámadási szerződést tíz esztendőre, s erre az időre Vilder harmadával csökkentette a Veír úr áruira kirótt vámokat.

És másnap, alig utaztak el Veírek, megérkezett Musuli hercegnő hajója. Jött ő, és számos kísérő is, ezek egy része, természetesen csupa nő, itt is óhajtottak maradni vele, hogy udvartartását alkossák.

A hajó érkezését természetesen időben észrevették, s amikor a hercegnő kiszállt, Vilder már várta őt a parton. Musuli is észrevette férjét, aki mindenesetre jóval idősebb volt mint ő, mert Musuli nem volt még húsz sem, de Vilder már a negyven felé közeledett. És lehetetlen volt fel nem ismerni. A hercegnő azonban egyetlen szóval sem üdvözölte jövődöbelijét, hanem alig lépett a szárazföldre, azonmód térdre hullott, és buzgó imádkozásba kezdett. S Vildernek elmondták a kísérők, hogy idefelé jövet nagy viharba kerültek, s a hercegnő Isten segítségét kérte hogy épségben megérkezzenek. S megesküdött ha az Úr megsegíti, akkor hálából fél eszten-deig nem fog mosakodni, kivéve a kezét és az arcát! S most hálát ad az Úr végtelen kegyéért, amiért megmentette őket.

Ezt hallva Pjanga fintorogni kezdett.

—A helyedben meggondolnám ezt a házasságot, apám! Egy jó lovas még utolérné Ilcát! Én vállalom, ha megbízol vele!

—Miről beszélsz leányom?!

—Hát csak arról, hogy ez a Musuli valóban szép, de semmivel sem szebb mint Ilca, ellenben nemigen marad szép ha nem akar mosakodni, vagy ha úgy szemre szép is marad, de hamarosan bűzleni fog már messziről is! Mire eltelik néhány hónap, már az egész várban érezni lehet majd rajta, hogy mennyire kegyes és istenfélő nő ő! Szagról lehet majd tudni hogy merre jár!

—Ne légy szemtelen, az istenfélelem tiszteletre méltó erény!

—A csuda tudja... nekem már az sem tetszik, ha valakire azt mondják hogy „istenfélő”! Ennek ugyanis semmi értelme! Ha isten valóban kegyes, jóindulatú, akkor nemcsak felesleges félni tőle, de a legnagyobb ostobaság is. Sőt, szinte sértés az istenségre nézve! Ha meg kegyetlen, akkor mindegy hogy félünk-e tőle, hiszen a kegyetlen lény nem kegyelmez a tőle félőknek sem!

Ráadásul meg merem kockáztatni azt az állításomat is, hogy az „istenfélő”-kifejezés eretnek jellegű is!

—Ugyan miért?!

—De hát maguk a papok tanítják, hogy Isten leginkább azt várja el tőlünk hogy szeressük őt! Márpedig teljesen lehetetlen szerintem szeretni egy olyan lényt, akitől félünk! Lehet félni az Istent, de akkor nem lehet szeretni! Vagy lehet szeretni, de akkor meg is bízunk benne, s nem félünk tőle! A két érzélem teljesen ellentétes! Aki tehát azt mondja magáról hogy ő istenfélő, az bevallja hogy nem szereti istent, tehát vétkezik a vallás és a papok tanításai ellen, vagyis eretnek életet él!

—Jobb ha nem okoskodol Pjanga, mert akkor te magad keveredel eretnekség gyanújába! A vallás hittételei nem arra valók hogy a logikánkkal boncolgassuk őket, hanem hogy betartsuk valamennyit, és higgyünk bennük!

—Hát én azért mégiscsak meggondolnám, hogy feleségül veszed-e ezt a szentfazékot - bőkött fejével a még mindig a tengerparti homokban térdelő és imádkozó Musulira Pjanga - mert az hogy most itt imádkozik még hagyján, de ha komolyan gondolja hogy fél évig nem fog mosakodni, akkor nagyon meggondolnám a helyedben, igen, nagyon, mert kérlek apám vedd figyelembe te is, hogy mennyire fog neki bűzleni ott alul a lába közt már néhány hét után, hát még fél esztendő múlva! Hiszen most szűz, gondolom én, ha elveszed a szüzességét, vérezni fog neki, vérezni fog havonta több napig is, beszennyezi őt odalent a te férfimagod is ami belécsorog, odaragad neki minden kosz, izzadni is fog néha, pisil is gondolom, és mindezt nem akarja eltakarítani magáról?! Képes leszel egy ilyen bűzfészket ölelgetni?! Már ne is haragudj, de ezzel az erővel egy görénylyukba is dughatnád alkalmanként!

—Módfelett tiszteletlen vagy Pjanga, s a lelked mélyéig hitetlen, látom már! Vedd tudomásul, hogy én kifejezetten örülök neki hogy menyasszonyom ennyire vallásos, mert így legalább biztos lehetek benne hogy nem csal meg, és tőlem van a gyerekem!

Ezt a célzást lehetetlen volt félreérteni, s így aztán Pjanga csak durcásan vállat vont, és egy darabig nem szólalt meg.

Jó sokáig volt módjában Pjangának a sértődött hallgatás nemes erényét gyakorolni, mert Musuli hercegnő oly igen kitartóan imádkozott! De végül abbahagyta. Felállt, de nem kellett Vilderhez mennie, mert Vilder, aki eddig nem akarta őt zavarni ájtatosságában, most megmozdult és udvariasan hozzálépett. Át is ölelte, megtörtént a bemutatkozás, az üdvözlés...

Majd amikor ezzel megvoltak, elkerülhetetlen volt hogy mindegyikük bemutassa a másiknak a maga fontosabb főembereit. És ezt előbb Musuli tette meg, hiszen mindig a szerényebb rangú mutatkozik be először, illetve ő mutatja be a maga embereit, s bár Musuli hercegi rangú volt, Vilder pedig csak úchel, de hát a nő, főleg ha feleség, úgy illet tekintse hogy ő van alárendelt helyzetben!

Aztán Vilder következett. És mi sem természetesebb, mint hogy legelőször épp Pjangát mutatja be, hogy is ne lett volna Pjanga az első, ha egyszer már el lett ismerve Vilder leányának!

—Á, ő az a kislány, aki csodálatosképpen fekete hajjal született! - bólogatott Musuli. —Hallottam már róla. Őszintén csodálkozom hogy a lányodként mutatod be, mindezideig ugyanis nem volt róla tudomásom hogy elismerted a leányodnak! Talán valami ájtatossági gyakorlatod közben látomásod támadt, és abból értetted meg hogy mégis a te leányod?

S mielőtt még Vilder megszólalhatott volna, megszólalt maga Pjanga. Úgy érezte, most aztán nemcsak szabad szólnia, de kifejezetten illik is, hiszen ő a legérdekeltebb fél!

És éppenséggel nem volt valami udvarias amit mondott. Percről-percre jobban utálta Musulit. Mit kötekedik ez is vele a haja miatt?!

S most ezt mondta:

—Nem, apámra nem jellemző a mély ájtatosság, sőt, akadnak napok amikor egyáltalán nem imádkozik! De ne hidd hogy lagymatag volna apám az ő hitében, ellenkezőleg, sokkalta őszintébben tiszteli Istent mint te, Musuli, s épp ezért nem nyaggatja állandóan imákkal, mert úgy véli, az Úr felesleges zaklatása kimondott tiszteletlenség volna Istennel szemben! Tudod Musuli, ez épp olyan, mint amikor egy szomszéd állandóan azt bizonygatja hogy mennyire jó ba-

rátom, és emiatt éjjel is óránként felzavar a kopogásával, csak hogy azt mondhasa, mily nagyon szeret! Egészen biztos vagyok benne, téged már rég utál az Úr, amiért annyit abajgatod őt semmitmondó imáiddal, és valahányszor csak imába kezdesz, rémülten fogja be a fülét, s így már akkor sem hallgat meg téged, ha valóban komoly ügy miatt fohászkodol hozzá! Tudod, ez olyan, mint a mese a fiúról, aki állandóan farkast kiáltott, aztán amikor valóban jött a farkas, senki nem hitt neki, és nem jöttek a segítségére!

Mindenki nevetett. Még maga Vilder úr is alig bírt elfojtani egy mosolyt, holott nem volt kedvére hogy Pjanga és Musuli közt nincs meg a rokonszenv. De Pjanga még folytatta is:

—Apám abból tudta meg hogy a leánya vagyok, hogy méltóan viselkedtem nemzetségéhez, és vérbosszút álltam anyámért Moldaun, aki lefejezte őt! És nagyonis örvendek annak hogy ezt elmondhattam neked, mert jó ha mindenki tudja aki velem kapcsolatba kerül, hogy nem tűröm hogy jogaim sérelmet szenvedjenek! S a félreértések elkerülése végett sietek kirészletezni szavaim rejtett értelmét is neked: ez ugyanis azt jelenti, hogy kimondottan utálok ha a hajszi-nemre célozgat valaki! Nekem tulajdonképpen tetszik a fekete haj, jogom is van hozzá, ráadásul az Úr maga adta nekem e hajszínt, ezt épp te, akinek nem feleségnek de apácának kellett volna mennie, te igen komolyan kell higgyed! Nagyon szeretném ha békesség uralkodna közöttünk, de tudd meg hogy ez volt az utolsó alkalom hogy megtorlás nélkül eltűrtem hogy a származásomra célozgass! Tudod, Moldauhoz csak két nyílvezzőt használtam el, tehát maradt még jópár belőlük! Én Vilder nú Pjanga dzé Mirmirichen vagyok, ezt épp Vilder úr ismerte el, és tulajdonképpen ki a nyavalya vagy te hogy kételkedni merészelj ebben?! Egyáltalán, mi jogon vetted te a szádra a nevemet, hát megengedtem én neked hogy rajtam és rólam elmélkedj?! - és Pjanga csípőre tette a kezét.

—Hát ez már több a soknál! - sápadt el Musuli. És előre is lépett, nem tudható azért-e hogy megüsse Pjangát vagy más ok miatt...

De Pjanga erre rátette jobbját a kardja markolatára. És Musulinak természetesen nem volt még egy szál kése sem, nemhogy kardja. És megállt, holott Pjanga elő sem húzta a fegyvert. Lehet különben hogy Musulit nem is a kard állította meg. Talán észre sem vette Pjanga mozdulatát, nem úgy mint Vilder és még sokan mások, akik igenis észrevették ezt! De maga a tény, hogy a kislány, aki talán feleolyan idős volt csak mint ő Musuli, és alig ért a melléig, hogy ő egy tapodtat sem hátrál, és elszántan néz a szemébe, nos, ez annyira félelmetes volt Musuli számára, annyira ellentétes mindazzal amit az életről és a kisgyerekekről gondolt, hogy inkább megtorpant.

—A gyerekszáj olyan mint az időjárás - ma ezt kapunk tőle, holnap amazt! - nevetett. —Különben is, hogy te bosszút álltál volna...

—Ugye nem akarod hogy darabokra vagdaljalak bizonyítékként hogy képes vagyok rá?! Amit különben is megérdemelsz, ha hazugnak nevezel! - csattant fel Pjanga. De most megszólalt Dura, s elmondta hogy ő maga is ott volt amikor e vérbosszú végrehajtatott! S ezután maga Vilder úr mondta el a menyasszonyának, hogy Pjanga ugyan nagyon tiszteletlen volt az előbb, de igaz ami igaz, valóban úgy történt minden, ahogy a kislány mondta!

Erre Musuli így szólt:

—Hát akkor elnézésedet kérem Pjanga úchela amiért kételkedtem a szavadban! Bátor tett volt, valóban, bár semmiképp sem nőhöz illő, s főleg ellentétes az igaz karotány szellemiséggel, mely sokkal inkább a megbocsátást hirdeti! De nem csodálkozom azon hogy ilyen vérengző kis vadóc vagy, hiszen neked, szegénykémnek nem volt anyád aki neveljen! De majd én igyekszem anyád helyett anyád lenni, úgy szeretlek majd mintha édesleányom lennél, megadom neked mindazt a nevelést amit megkapni eddig elmulasztottál, s igazi úrinőt faragok belőled, kegyes és istenfelő teremtetést, aki inkább a Szent Karót markolja mint a kardot, és nyílvezzők helyett megbocsátást küld embertársai szívébe! Ezentúl én leszek az édesanyád, s meg is engedem hogy anyucinak szólíts, édes leányom! - azzal előrelépett és meg akarta simogatni Pjangát, ám Pjanga elhajolt előle, s durván félre is lökte Musuli kezét.

—Elhallgass, te ostoba szentfazék! Hát mit képzelsz te! Azt hiszed hogy a kedvedért megtagadom anyám emlékét?! Hogy képzelsz te ilyesmit! Az én anyám Zisu, Zisu az Uchuál nemzetségből, és semmi esetre sem Musuli a Kiriél nemzetségből! S előre figyelmeztetek, ne meré-

szeld mégegyszer kétségbevonni hogy Zisu az édesanyám, ne merészed magadat nevezni anyámnak, mert azt úgy tekintem hogy káromolod az ő emlékét, s annak szomorú következményei lennének!

—Most már aztán elég legyen, hát hogy beszélsz te velem, aki szeretni akartalak téged, és hát te vagy az úr e házban vagy apád?!

—Természetesen apám az úr, de nekem is vannak jogaim, főleg ami a méltóságomat illeti! És ne hazudj, egyáltalán nem szeretsz te engem, nem szeretni akartál, hanem nevelni! Nevelni! Hogyisne, hát azt hiszed, eltűröm majd hogy elveszítsem azt a tenyéryi kis szabadságot is, amit végre nagy nehezen kiharcoltam magamnak?! Idefigyelj, te nekem Musuli vagy, ha jó kedvemben vagyok akkor Musuli hercegnő, és soha nem is leszel több, ám kevesebb könnyen lehetsz ha belém kötsz és magadra haragítasz! Ha valaha is elfogadnám bárki nevelését, akkor is biztos hogy te lennél a legutolsó, mert nekem nem hiányzik, hogy rám kényszerítsd ostoba képzelgéseidet, arról, hogy Isten annak örül ha szeretett gyermekei bűzlenek mint egy poloska, aki az imént fürdött meg húgyban, és szart rakott magára arcpakolásnak! Nem kell nekem olyan anya aki hónapokig nem óhajt mosakodni, mert annyira elment az esze! Jó nekem így anya nélkül, magamnak, és ha egyáltalán valaki akarsz lenni nálunk, akkor apám jó felesége akarj lenni, ne az én anyám! Tudtommal embereink leánykérőbe mentek hozzátok, feleségnek hívtak el ide és nem anyának!

—Hallgass, Pjanga! - utasította őt Vilder, azzal karon ragadta Musulit, s vezetni kezdte, be a várba, s mindenféle kedveskedő szavakat duruzsolt a fülébe.

Ami az ünnepélyes lakodalmat illeti, azt három nappal későbbre tervezték. Ezalatt el lehetett készülni rá, – ám addig sem szűkölködtek. Bőséges mennyiségben kerültek mindenféle finomságok a vacsoraasztalra. Sőt, Vilder úr bizalmasan megsúgta a szíve hölgyének, hogy alig várja az éjszakát! De Musuli csak végigmérte Vildert egy megsemmisítő pillantással, és közölte vele hogy erről szó sem lehet, mert Isten ellen való véték volna, ha a házasság szentségének felvétele nélkül összefeküdne valakivel!

Vilder úrnak erre kissé savanyúvá vált az ábrázata, de nem vitatkozott. Tulajdonképpen bizonyos mértékig még tetszett is neki felesége nagy erényessége.

Nem is vele volt a baj, hanem megintcsak Pjangával! S már rögvest a vacsoraasztalnál!

Mindannyian leültek oda, akik e vacsorán részt szoktak venni. Azaz... hát, már az üléssel kapcsolatban is volt egy kis baj. Eddig ugyanis úgy szokták ezt művelni, hogy az egyik asztalfőre ült Vilder úr, a másikra pedig Pjanga. Ez még abban az időben is így volt, amikor még el sem ismerte Pjangát a lányának Vilder. Nem mintha meg akarta volna tisztelni vele Pjangát, de Pjanga óvatosan apjától a legtávolabbra ült, nehogy megüsse valamiért, s Vilder is örült hogy ez a gyanús származású lány tőle távolra került. Kettejük közt ültek mindenféle kisebb rangú uraságok és magasabb rangú szolgák, akik elég előkelőek vagy fontosak voltak ahhoz, hogy itt üljenek az úr asztalánál. S amikor Pjanga hivatalosan is Vilder lányának lett már minősítve, akkor egyszer egy nap leültette néhány bizalmasát oda maga köré. Volt erre elég hely, mert nem minden hely volt foglalt a vacsoraasztalnál. S így Pjanga maga mellé ültette Durát, a kis ritt rableányt, aki eddigre ha nem is gond nélkül de tudott már valamennyire olvasni, ide került Dudu is, a dajkája, bár már inkább egykori dajkának kellett nevezni, mert már igazán nem igényelt Pjanga dajkát. És mindenki megrökönyödésére ide ültette a hóhért is, akit nagyon megkedvelt, mert nem akarta anyját megölni, s mert úgy vélte sok jó dologra megtanította.

Vilder vetett e társaságra egy lapos pillantást akkor, s inkább nem szólt egy szót sem, mert nem akart veszekedést. Elviselte inkább Pjanga külön mini udvartartását az asztal túlvégében. Hanem mire most este leérkezett a vacsoraasztalhoz Pjanga, azt látta hogy az elhelyezkedésben Musuli megelőzte már őt, s a hercegnő ül az asztal azon felén, ahol ő szokott ülni!

—Ez az én helyem. - lépett oda hozzá.

—Nem. Ez a második legrangosabb személy helye, s az én vagyok itt a várban! Első apád, a második én vagyok!

—Ebben még igazad is lehet, de a te helyed akkor sem itt van, hanem apám mellett, hiszen a felesége is vagy, s ez is számít, nem csak a rang!

—A méltóságom megköveteli hogy itt üljek!

Pjanga már majdnem nekiment, de ekkor eszébe jutott valami. Apja ugyanis még nem érkezett le az ebédlőbe. S így most szépen odalépett a másik asztalfőhöz, belecsücsült apja székébe, s így szólt a szolgákhoz:

—Ide tálaljatok nekem!

Dehogyan táltak azok! Rohantak szólni Vildernek!

S Vilder jött is, és amikor megtudta hogy mi történt, nagyon mérges lett. De nem tudta mit csináljon! Az világos volt előtte, hogy a saját méltósága érdekében nem hagyhatja hogy Pjanga az ő helyén üljön. De akkor ki üljön a másik oldalon?! Pjanga?! Végeredményben ő maga sem bánna, ha Musuli mellette ülne!

—Drágám, én azt szeretném ha mellettem ülnél! - szólt kedveskedően Musulihoz, hogy elejét vegye a további vitáknak.

—Talán majd ott is fogok ülni ha már a feleséged leszek, de addig nem volna illendő!

—Pjanga, kérlek, légy jó kislányom, és legalább addig ne hisztizz! Gyere ülj ide mellém, jó?!

Pjanga gondolkodott egy cseppet, majd így szólt:

—Nem bánom, ha megesküszöl rá hogy amint vége a ceremóniának, visszakapom a helyemet!

—Esküszöm! - szólt gyorsan apja. És arra gondolt, ez így nagyon jó is lesz. Később, ha Musuli tiltakozna is, mondhatja hogy sajnálom, de megesküdtem rá!

Pjanga tehát leült valahová középtájr. S hogy ez végre tisztázódott, be is hozták a szolgák az ételleket. Odakerült az asztalra a leves, a sülték...

Pjanga már épp nyúlt volna előre, amikor megszólalt Musuli:

—Imádkozzunk! - és fel is állt.

—Tessék?! - álmélkodott Pjanga.

—Mondjuk el az asztali áldást!

—Na hagyj engem ezekkel az izékkal, nem vagyok én apáca! - morogta Pjanga.

—Ne légy pogány! Hálát kell adnunk Istennek, amiért megajándékozott bennünket e kenyérrel...

—Ez nem ajándék, vagy pénzért lett véve hozzá a búza, vagy tized fejében kaptuk a parasztoktól!

—Isten áldása nélkül semmi nem termett volna a parasztok földjein!

—Eső nélkül nem termett volna ott semmi!

—De az esőt Isten adja!

—Akkor miért nem ad többször is jó időt?! Mert úgy tapasztaltam, ugyanannyiszor küld rossz mint jó időt!

—Ne vitatkozz, inkább állj fel és imádkozz!

—Minden vasárnap szoktam imádkozni a templomban, de most ételért és nem imáért jöttem ide le!

—Ne vitázz Pjanga, állj fel és imádkozz! - állt fel Vilder is.

—De apám, hát nem veszed észre hogy ez a nőszemély uralkodni akar a házában?!

—Te is azt akarod.

—De teljesen újmódi szokásokat akar bevezetni! Azt szeretné ha pap lennél, ő meg én pedig apáca!

—Ne vitázz, állj fel és mondd el az áldást! Ez parancs!

Pjanga igen mérges volt, de felállt, s így szólt:

—Köszönöm hogy ma este is van zabálni valóm, uram! - azzal gyorsan leült.

Musuli arca megvonaglott.

—Ez nem volt asztali áldás, ez semmi sem volt! Figyelj, megmutatom hogy miként kell azt, te nevetlen vadlány! - azzal belekezdett:

—Égi atyám, ki odafent élsz és látsz mindent, az egész világon dicsértessék a neved...

—Ennek mi köze a kajához?! - kérdezte Pjanga. De Musuli csak mérgesen pillantott rá, s folytatta:

—...és minden élő lélek tisztelje a te akaratodat! Reszkessenek félelmükben az ellenségeid, és boldogok akik meghalhatnak a te dicsőségedre, mert feltámadnak a Te végtelen szeretettedben! Köszönjük Néked, hogy mindent biztosítasz számunkra naponta a megélhetéshez, mert tudjuk hogy Te vagy a Hatalom, az Igazság, az Akarat, s hogy Nélküled nincs Élet!

S ezután Vilderre nézett.

—Most te következzel, drága jövődöbelim!

Vilder zavarban volt, sosem szokott ilyesmit csinálni, de nagy nehezen elmotyogott pár mondatnyi hasonló valamit mint amit Musuli, s Musuli jóváhagyóan bólintott, bár Vilder is, Pjanga is látta a hercegnő arcán, hogy nagyon pogánynak és barbárnak tartja őket, Vildert is, az imákban való járatlanságáért.

—Pjanga, most te mondj egy tisztességes asztali áldást! Legalább próbáld meg, kedves...

—Ki ne mondd! - figyelmeztette őt Pjanga.

Musuli nyelt egy nagyot, de valóban nem mondta ki, hogy „leányom”.

—Jó, hát tehát akkor hogy is köszönöd meg a Jóistennek hogy adott neked vacsorát?!

—Már megköszöntem.

—De nem rendesen.

—Már ez is több volt mint amit megérdemelt! Ugyanis elvette tőlem édesanyámat! És egy ilyen hülyét küldött a helyére mint te! Most érzem csak igazán a hiányát, most, hogy egy ilyen... egy ilyen... hogy *te* akarnál a helyére lépni! De abból semmi nem lesz! - és Vilder legnagyobb megdöbbenésére Pjanga könnyei potyogni kezdtek. Valóban nagyon beléhasított most az anyanélküliség fájdalma.

—Na jó, hát akkor együnk... - szólalt meg a nemesúr. Igenám, de Musuli nem hagyta a maga igazát.

—Igenis tisztességes áldást kell mondani, ugyanis az Úr nem tehet anyád haláláról, anyádat nem ő ölte meg, hanem az a nem tudom milyen nevű férfi, akin bosszút is álltál!

—Aha, tehát isten nem tehet róla?!

—Persze hogy nem!

—Tehát amit az emberek tesznek, ahhoz istennek nincs köze?!

—Végsősoron valóban nincs, mert az Úr szabad akaratot adott az embereknek!

—Rendben van. Elfogadom a válaszodat hogy isten nem tehet anyám haláláról. Anyám halálát tehát nem tőle kaptam.

—Végre kezdesz jól beszélni!

—De ezesetben a mai vacsorát sem tőle kaptam. Anyámat valóban Moldau fejezte le, ő tartotta a kardot. De az ételt sem isten hozta ki nekem, hanem a szolgák, nem isten, hanem a kukták forgatták a tyúkot a nyárson, a parázs fölött! Tehát isten még bőven több köszönetet is kapott tőlem, mint amit megérdemelt!

—Istenkáromló beszéd! Életedet is neki köszönheted!

—Erre éppen nem lehet büszke, eddig nem volt örömmünep az életem! Nem látom be, miért kéne az összes rossz eseményre azt gondolnom, hogy ahhoz semmi köze istennek, de úgy tartani ugyanakkor, hogy a jó események amik vannak az életemben, az ő tettei, amiért hálás kell legyek! Ez ostobaság, logikátlanság! Vagy tulajdonítsunk mindent isten akaratának, s akkor jogosan illeti meg őt a hála a jóért, de akkor vállalja is elítélő szavainkat és haragunkat a rosszért, vagy egyikhez sincs semmi köze, ezesetben nem jogos őt szidni, de a köszönetért sem tárhatja nagyra a fülét!

—Nem fogom eltérni az ilyen pogány beszédet a házban, Pjanga! Azonnal tessék...

—Kérlek drágám, ne köss bele a lányomba, ő most megviselt idegileg, mert... - kezdte Vilder, de Musuli nem hallgatott a jószóra. Nem ismerte Pjangát!

—Most azonnal elmondasz egy imát!

—Jó. - felelte meglepően engedelmesen Pjanga, és imára kulcsolta a kezét. És Vilder azon vette észre magát, hogy rémülten figyeli a lányát. Nem lesz annak jó vége, ha ilyen engedelmes!

És Pjanga ezt mondta:

—Istenem, kérlek, légy kegyes hozzám, és biztosíts nekem lehetőséget arra, hogy megalázzam ezt a beképzelt hülye tyúkot, Musuli hercegnőt, aki zsarnokoskodni akar fölöttem, holott ő is olyan taknyos csitri, hogy a tojáshéj még a seggén van! Köszönöm neked! - azzal leült.

A hosszú asztal mellett mindenki levegő után kapkodott.

—Mit merészelsz?! - förmedt Pjangára nem is Musuli, de maga Vilder úr.

—Mit, mit, hallhattad! - vonogatta a vállát a leány. —Hiszen nekem is van méltóságom, nemcsak neki! Törődjön a maga üdvösségével, ne az enyémmel! Hiszen ha hagynám neki hogy az történjék amit ő akar, egyre többet követelne tőlem, s a végén ott állnék, de nem megfürödve, hanem ugyanolyan büdösen mint ő, mert nekem is megtiltaná a mosakodást hónapokig és évekig! Na köszönöm, de ebből nem kérek! Szerintem ez az izé, ez, akire szerintem kivételesen jogos az asszonyállat-név, mert valóban nincs több esze mint az állatoknak, tehát ez súlyosan félreérti a vallás fogalmát! Én mindenesetre nem követem az egyre sötétebb elmeháborodás mind mélyebb fertőjébe, ezen az úton menjen csak egyedül!

—Hát te aztán tényleg iszonyúan elkanászodtál, semmi vallásos nevelést nem kaptál, úgy látom! Igazi ördögfióka vagy!

—Apám, nem veheted feleségül ezt a némbert, hiszen az imént nevezett téged ördögnek!

—Talán téged!

—Nem, engem ördögfiókának nevezett, s ha én vagyok az ördög fiókája, akkor apám az ördög! Ugye nem tűröd ezt?!

Az asztalnál felcsattant a nevetés. Musuli elpirult.

—Én ezt nem úgy értettem... különben is, nemcsak apja van egy gyereknek, más is lehet ám az ördög!

A következő pillanatban Pjanga felkapta a levesestálat, és a forró levest egyazegyben Musulira zúditotta. Az sikoltozott.

—Ha még egyszer sértegeted anyám emlékét, esküszöm hogy megöllek! - ordította.

Mindenki Musuli segítségére sietett, de a nőnek szerencséje volt, mert vastag ruhát viselt, s így ez a forró leves nagyját felfogta, csak néhány helyen vörösödött ki a bőre a melegtől.

—Vedd tudomásul - kiabálta Pjanga - hogy anyám igazi szent volt, tehát nemcsak nem ördög, de igazi *szent*, a teste fel lett víve mindenestül a Mennybe, tehát nemcsak a lelke, te ebszar, hanem a teste is! És ezennel bejelentem, hogy szentté fogom őt avatgatni!

—Micsoda?!

—Mindenki tudja hogy szent! Az egész nép ezt beszéli! Apám is tudja hogy szent, hiszen nem találták meg a tetemét!

—Te örült vagy!

—Te meg legjobb esetben is súlyosan modortalan, mert egy halott emlékét gyalázod, aki már nem vehet elégtételt rajtad a szavaidért!

—Drága jövődőbelim, te tűröd büntetlenül, amit ez a hitetlen pogány művel velem?!

—Nem is tudom mit kéne tennem - tárta szét a karjait Vilder tanácstalanul - mert Pjanga ugyan súlyos vétket követett el, de tény ami tény, te nevezted ördögnek az édesanyját, akire ő nagyon érzékeny, és tulajdonképpen figyelmeztetett is téged a partraszálláskor! Nézd drágám, lásd be, nem ölhetem meg őt emiatt, és hiába is pofozom fel, próbáltam már hidd el, az semmit nem érne! Nem mondhatok mást, öltözz át, és többé ne beszélj se az anyjáról, se a hajjáról!

—Kárhozz el, többé nem törődöm veled! - förmedt erre Pjangára Musuli.

—Ezt ugye vehetem ígéretnek?!

—Az biztos is!

—Csak tartsd is be! Különben is, ez a te híres karotány megbocsátásod, hogy azt kívánod hogy elkárhozzam?!

Mire Musuli átöltözve visszatért a vacsoraasztalhoz, kiderült hogy mindenki megvárta őt az evéssel – kivéve Pjangát. Pjanga ugyanis magába tömte amit óhajtott, és felment a szobájába.

Senki nem hiányolta.

* * *

Hanem Musuli vagy nem tanult az esetből, vagy nagyon erősen belérögződött hogy a környezetét igaz karotány életre szorítja! S másnap délbén, amikor összeültek egy kis eszegetésre, nem kevésbé ünnepélyes körülmények között mint előző nap vacsorakor, Musuli hercegnő megint asztali áldást akart mondani. Természetesen mondott is. Ezután elmondta a magáét Vilder is...

Majd Musuli sorra mondatott áldást minden más ebédre megjelenttel is. S végül elérkezett Pjangához. Őt majdnem utolsónak hagyta, csak Dura, Dudu és a hóhér maradt hátra még.

—Pjanga, most te következél! - szólt Musuli.

—Nem kopnál le rólam?!

Musuli elsápadt mérgében, de nem szólt semmit, hanem a férjére nézett.

—Pjanga, minden előkelő családban ez a szokás, s mert mindenki más is mondott áldást, emiatt azt akarom hogy mondj te is!

—Jó. - felelte Pjanga, azzal behunyta a szemét, így állt pár pillanatig, majd így szólt:

—Elmondtam.

—Micsoda?!

—Magamban mondtam el.

—De hát így nem hallhattuk!

—Épp azért mondtam magamban. Senkinek semmi köze hozzá, hogy mit társalgok az istennel! Vannak az embernek magánügyei is!

—De hát...

—Azt hittem, isten mindenható! Ha pedig az, akkor hallania kell a gondolataimat is!

—Nem hiszem el, hogy...

Ám most őt intette le Vilder.

—Kedvesem, miért is ne tekinthetnénk Pjanga magánügyének az asztali áldást! Bevallom, engem nem is érdekel hogy mit beszél Istennel! Elég nagy lány ahhoz, hogy önmaga törődjék a lelki üdvösségével!

Musuli összeszorította az ajkát. Nem tudható mit gondolt, de egyelőre nem szólt többet Pjangához, hanem Durára nézett.

—Akkor most te jössz!

—Én már elmondtam a magam áldását. - válaszolta nyugodtan a ritt lány.

—Hogyhogy?!

—Én is magamban. Kis úrnőmmel együtt imádkoztam.

Mindenki döbbenten figyelte a jelenetet. Musuli szája már szólásra nyílt...

Ám ekkor megszólalt Pjanga.

—Előre figyelmeztetek mindenkit, hogy az talán elképzelhető, hogy nem tudom megvédeni Durát, ha te Musuli vagy más bántani akarja ezért. De hogy utána mindent elkövetek a vérbosszúra, az olyan biztos mint Moldau halála!

—Felesleges fenyegetőzni, senki nem óhajtja Dura halálát! - szólt gyorsan Vilder úr.

—Én is magamban mondtam áldást. - szólalt meg a hóhér, most, gyorsan, mielőtt még rápillanthatott volna Musuli. S ezután felesleges is lett volna rápillantania. És Dudu is elmotyogta gyorsan, hogy ő már megköszönte istennek a finom ebédet. De közben nem mert se Vilderre, se Musulira pillantani.

És senki nem értette félre ezt a jelenetet. Mindenki tudta mi történt itt: ezek hárman Pjanga mellett tettek hitet. Pjangát támogatják, nem Musulit!

—Természetesen nem tilos hogy bárki magában mondjon áldást! - mondta gyorsan Vilder, és szinte bocsánatkérően pillantott Musulira.

Az ifjú feleségjelölt nem szólt egy szót sem, de csak nem bírta ki hogy valamiben meg ne próbáljon uraskodni! Mert most így szólt:

—Jó étvágyat kívánok mindenkinek!

Ez, hogy ezt mondta, még nem volt baj, ellenkezőleg, mindenki ezt várta már, hogy nekikezd-hessenek az étkezésnek. Maguk elé is húzták a tálakat, benne a finom levessel...

Ám ekkor Musuli megint megszólalt:

—Te mit csinálsz Pjanga?!

—Eszem. Nem látod?!

—De mit?!

—Azt hittem még a Kíriel nemzetségbeli hercegnők is könnyedén felismerik a csirkecombot!

—De hát nem etted meg a levesedet!

—Nem is fogom. Most nem kívánom. És mi közöd hozzá?!

—Pjanga ritkán szokott levest enni. - szólt gyorsan Vilder, mert tartott tőle hogy megint veszekedés lesz a dologból. S emiatt még hozzá is tette:

—És nem hinném hogy bármiféle érv is szólna amellet, akár vallási is, hogy muszáj valakinek levest is enni!

—Ez igaz - ismerte el Musuli is - és természetesen eszem ágában sincs Pjangát arra kötelezni, hogy egyék levest, ha nem ízlik neki. De ez esetben illik megvárnia míg mi többiek végzünk az első fogás elfogyasztásával, s csak akkor belekezdenie a második fogásba, ami jelen esetben a hús, ha már mindegyikünk megette a maga levesét!

—Ilyen ökor szabályokat én nem tartok be! - vont vállat Pjanga.

—Pedig megköveteli ezt a legelemibb...

—Most sajnálod tőlem a csirkét?!

—Nem erről van szó, de nem viselkedhetsz úgy mint egy faragatlan tuskó, egy sehonnani, aki...

Pjanga felkapta a leveseskondért, és ismét Musulira zúdította annak tartalmát.

—Megmondtam hogy ne célozgass a származásomra! - kiáltott rá.

—De hát én nem is...

—De igen! Sehonnaniak neveztél! Én pedig nem sehonnani vagyok, hanem Mirmirichen nemzetségből való! Nekem igenis van nemzetségem, nemességem, sőt, még eszem is ahhoz hogy tudjam, sokkal jobban ment minden, mielőtt idedugtad volna ocsmány pofádat, amiből csak az ostobaság és kötekedés dől!

Vilder nem verte meg Pjangát, de megkérte, hogy ezentúl legyen oly végtelenül kedves, és vagy a szobájában étkezzen, ahová felhordanak a szolgák mindent neki, vagy ha nem is ott, de egy kisebb teremben az ebédlő mellett!

—Igen, magam is azt hiszem hogy az lenne a legjobb, mert Musuli ruháiért ugyan nem kár, de a sok levesért annál inkább! - értett egyet vele Pjanga. És úgy döntött, hogy a szobája nagyon megfelel neki étkezőnek is.

* * *

Megvolt aztán a nagy esküvő! Vilder azt szerette volna ha Pjanga viszi Musuli hosszú uszályát, de erről nemcsak Pjanga nem akart hallani, de még Musuli sem. Pjanga pedig kijelentette kerekperec, hogy nem kíván még sok boldogságot sem apjának és Musulinak, mert véleménye szerint apja akkor tenné a legjobban, ha Ilcát venné feleségül! Ha pedig mégis Musuli mellett dönt, akkor azt kívánja, hogy mielőbb haragudjon meg úgy Musulira, hogy lefejezteti mint az ő anyjával tette, s ekkor ha ez idejekorán lesz, talán még nem késik le Ilcáról, s feleségül tudja venni! Remélhetőleg Ilca akkor még nem lesz férjnél!

—Igaza van Musulinak, gonosz beszéd szól a szádból! - rótta meg őt apja.

—Csak őszinte vagyok.

—Attól még gonosz amit mondasz, s ha őszinte vagy, akkor ez azt jelenti hogy ilyen gonosz a lelked!

—Nem tehetek róla hogy ki nem állhatom Musulit, de ez még hagyján is, mert az is meggyőződésem hogy te sem leszel boldog mellette! Mit gondolsz meddig bírod majd apám a szekatúrát?! Mert ha te nem tudod, megmondom neked én: addig, amíg tart az újdonság varázsa, hogy van újra csinos feleséged akit ölelgethetsz! De ez igen hamar elmúlik majd, meglásd, rögvést amint kellően bűdös lesz a lába köze!

—Azt a fél évet csak kibírom valahogy, s utána már fog ő mosakodni!

—Maglehet. Hacsak nem tesz egy újabb fogadalmat, mert kitelik ám tőle! De tegyük fel, nem lesz ennyire örült, holott kinézem belőle! De akkor is, hát hiszen még az ágyban sem lesz nagy öröme belőle! Egyáltalán, biztos vagy te benne, hogy ez nem úgy gondolja mint sok karotány,

hogy a szex csak a szaporodásért van, s máskor mindig bűn?! De ha fogadja is az öleléseket, biztos vagy benne hogy engedi majd hátulról csinálni, vagy úgy hogy ő van fölül, nem beszélve egyéb furcsább formációkról?! Tehát nem hinném hogy lesz nagy öröme belőle! Gondold meg, szerintem Veír úr örvendene ha megüzennéd neki hogy mégis az ő lánya kell neked!

De Vilder igenis feleségül vette Musulit.

Pjanga a vállát vonogatta, és azt mondta Durának, Dudunak, Metulínónak, Metulinának és Cen-csáj Cücsinek, akik egész jó barátnői lettek, de még a hóhérnak is, hogy ez végülis az apja dolga, aki hülye, az hadd rontsa el az életét úgy, ahogy akarja! Ő csak azt akarja, hogy Musuli őt magát ne háborgassa!

Úgy tűnt eleinte, hogy e kívánsága teljesedik is, Musuli nem szólt hozzá semmit, kivéve a szinte szertartásos köszönéseket, amiket jéghideg, igen hűvös udvariassággal ejtett meg. Ezt Pjanga hasonlóval viszonzta, és nagyon meg volt elégedve, mert neki a kapcsolat ilyenén mi-volta tökéletesen meg is felelt. És sejtette hogy ez nem kis részben apjának köszönhető, aki nyilván Musuli lelkére beszélt valamelyest, hogy hagyja őt békén, mert annak nem lesz jó vége! Na és hát Musuli ezt nyilván nem szívesen vette tudomásul, de kénytelen volt vele, mert tudta hogy ő egymaga nemigen képes Pjangát megfegyvelmezni, főleg ha annak vannak hű barátnői, sőt, még a bikaerős hóhér is! Egyedül csak maga Vilder úr tehetne valamit Pjanga ellen, de láthatta hogy az nem fog!

Így békén hagyta Pjangát. S emiatt nem is lehetett másként, mint hogy következő összezördülésüket tulajdonképpen maga Pjanga provokálta ki.

Pedig nem akarta! De hát ha a fejébe vette hogy valahol valami igazságtalanság történik, akkor azt kötelességének tartotta megszüntetni!

S úgy esett egyik alkalommal, hogy a hóhér így szólt hozzá:

—Úrnőm, nagy gondban vagyok!

—Bökd csak ki, mi a baj! - vetette oda neki hetykén Pjanga.

—Tudod az úgy van, hogy amióta a te szolgálatodba álltam, azóta apád nem rendelkezett új hóhér felfogadásáról.

—Bizonyára úgy gondolta, hogy elég egy várba egy hóhér is. Én nem is bánom, mert én sem szeretem ha szórjuk potyára a nemzetség pénzét. Nem bánom ha elvégzed az ő általa parancsolt hóhéri munkát is, úgysem sok ilyen van, amennyiben ez nem ellentétes az érdekeimmel! De nem hiszem hogy ellentétes lenne, neked meg némi többletjövedelmet jelent. Tehát fel a fej-jel barátom, és ha apám azt mondja hogy vedd a fejét valakinek, akkor csak nyugodtan, nem haragszom meg rád!

—Igen, hát ezt köszönöm kis úrnőm és rögvest gondoltam is hogy így lesz, de sajnos nem erről van szó.

—Hát akkor?

—Nem apád parancsolt valamit, hanem a neje!

—Musuli?

—Ő hát, hiszen ő a neje, hogy a rosseb egye meg!

—Mi a bajod vele?

—Hát csak az, hogy naponta kell misét hallgatni az egész várnépnek, tudod! Csoda hogy neked nem merte elrendelni!

—Én igazán nem csodálom! De ha csak ez bánt, cseppet se aggódj, mondd azt hogy megtiltottam neked, én is azt fogom mondani, s máris nem kell unatkozni! Végülis mi joggal parancsolgat az én embereimnek?!

—Köszönöm úrnőm, ez valóban jólesik! De azt is parancsolta, hogy holnap korbácsoljak halálra valakit!

—Igazán?! És te nem akarod?

—Hát hiszen nekem igazán mindegy, hóhér vagyok, ez a dolgom, bár meg kell mondjam hogy helyes kis fiatal lány az illető, s az olyanokat azért mégsem verem olyan szívesen mint másokat, mint például valami ronda vén banyát! Lehet hogy nem illendő ilyesmit mondanom neked

mert fiatal vagy, de én egészen másra használnám az olyasféle kis nőket, nem arra hogy elvegyem az életüket, érted ugye, inkább megcicerézni kissé...

—Értem, nem kell részletezni! De végeredményben mi a baj?

—Hát csak annyi, hogy nekem azért mégis mindegy, mert öltem én már fiatal lányokat is, szüzeket is, nem túl gyakran, de megesett már mert muszáj volt... De hát ugye ezt se nem te parancsoltad volna, se nem Vilder úr! Ezt Musuli parancsolta! És én tudom hogy te nem vagy éppen valami puszipajtáságban vele! És én nem óhajtanám hogy megharagudj rám, mert tőled mégiscsak sokkal több pénzt kapok mint amennyit a nagyasszonytól remélhetek!

—Hát ez nem egészen biztos, mert mehetsz épp az ő hóhérének is! Szerintem nem haragudna meg rád, ha átkéredzkednél az ő szolgálatába! - és Pjanga sanda szemmel figyelte a hóhért.

—Ugyan már, hogy is tennék én olyat, aztán majd még kitalálja hogy reggel-este is imádkozni kéne! Én hiszek az Úrban, de imából elég nekem a vasárnap dél, sőt, akkor sem én imádkozom főleg, hanem a pap! Tehát kérlek mondd meg hogy kivégezhetem-e azt a lányt!

—Hát tudod ha más volna apám felesége és nem Musuli, akkor azt mondanám hogy egye penész, valaki okvetlenül el kell végezze a piszkos munkát! És tulajdonképpen most is ezt mondom, épp csak nem vagyok benne biztos, hogy Musuli jogosan ítéli kínhalálra azt a nőt! Ha jogos a halál, akkor mindegy hogy Musuli mondja-e, és tedd amit tenni kell! De előbb tudni akarom, mi a bűne! Mert élek a sanda gyanúval, hogy valami olyasmiről van csak szó, hogy a nő, mit tudom én, nem imádkozott elég buzgón!

—Nem, most azt hiszem úrnőm tévedsz, semmi köze a dolognak a valláshoz, egyszerűen arról van szó hogy a leány tulajdonképpen nem is leány, mert néhány napja férjhez ment egy legényhez, de már tegnap rajta kapták hogy megcsalta az urát! És emiatt a legényt alaposan el-tárgálták, elverték a nőt is, bár nem annyira, és itt véget is érhetne az eset, mert a férj az őt megcsaló fiatalasszonyt vissza akarta küldeni a szüleihez, így szokták ezt faluhelyen mindig, de most a dolog valamiképpen Musuli fülébe jutott, és az azt mondta, hogy ezt nem lehet megtenni, a fiatalok ugyanis a pap előtt tettek házassági fogadalmat, a házasság, az szentség, nem lehet csak úgy sitty-sutty felbontani, ellenben a nőt meg kell büntetni a régi törvények szellemében, ami ilyenkor azt írja elő hogy a nőt vagy kövezzék halálra, vagy korbácsolják szintén halálra! Na de a régi törvények szerint a halálrakövezést a megcsalt férj kell hogy elkezdje, őneki kell az első követ a nőre hajítania, az azonban azt mondta, hogy ezt nem akarja megtenni! És erre Musuli azt mondta, hogy jó, akkor itt vagyok én, s majd én halálrakorbácsolom őket!

—Mi az hogy „őket”?!

—Ó, hát elfelejtettem mondani, hogy az úrnő úgy rendelkezett hogy a régi törvények igazságtalanok amiért csak a nőt büntetik, s így a megcsalásban vétkes férfinak is ugyanúgy kell bűnhődnie.

—Na legalább ebben egyetértek Musulival!

—Akkor végrehajthatom az ítéletet?

—Várj csak, ez az ügy nekem még túl homályos! Hol van most a lány?

—Ő is, a szeretője is a börtönben! Gondoltam, oda csak betehetem őket átmenetileg.

—Helyes, akkor vezess hozzájuk!

—Külön cellában vannak, mert Musuli azt parancsolta, ne legyenek egymás mellett, mert még a végén újra áldoznának a bűnnek!

—Én azt parancsolom hogy azonnal pakold egy cellába őket, aztán vezess hozzájuk!

A hóhér így is tett, és így eshetett meg, hogy a fiatalokat nagy meglepetés érte: felkereste őket a siralomházuknak kinevezett cellában maga a várúr leánykája!

S míg ők csak ámultak nagy szemekkel ezen, Pjanga rögvést a tárgyra tért.

—Na halljuk, hogy is volt ez az egész?!

S erre bizony kiderült hogy nem ismerte eddig a teljes történetet! Mert abba bizony az is beletartozott, hogy ezek ketten már jó régóta szerelmesek voltak egymásba! És a fiú szívesen feleségül vette volna a lányt, meg is kérte a kezét, de a szülei nem adták hozzá a leányt. Sőt, a lányt több alkalommal meg is verte az apja, amíg csak félelmében bele nem egyezett hogy hozzámegy ahhoz a másik fiúhoz, aki most hivatalosan a férje. Ez a fiú, a szeretője, egyszer meg

is szöktette, de utolérték őket, s akkor a fiú alig bírt elmenekülni, mert megölték volna. S amikor végül a leány feleséggé lett, úgy gondolta, ha már nem is lehetett a szerelméé örökre, de legalább egyszer-néhányszor hadd élvezzék egymás szeretetét!

—Ah, nagyon megható történet! - mondta erre Pjanga, holott a legcsekélyebb mértékben sem látszott meghatótnak. Nemcsak nem ejtett könnyet, de még olybá sem tűnt, mint aki nagyon érdekesnek tartja amit hallott. Sőt, ezt mondta:

—Ez figyelemre méltó, de engem jobban érdekel, hogy a férjed miért nem akart halálra kövezni téged! - és szólt a hóhérnak, hogy azonnal cipelje ide a férjet is.

A férj jött is, bár igencsak sápadtan, mert fogalma sem volt róla, hogy mire kell ő a várba! Általában nem szokott jó vége lenni annak, ha egy szegény parasztot magához hívat az uraság vagy annak valamelyik embere!

És nem esett abba a hibába hogy megkönnyebüljön, csak mert nem maga Vilder úr fogadja őt, hanem a pöttöm kislánya. Nagyon jól tudta, ha Pjanga úgy dönt hogy neki meg kell halnia, akkor igencsak meg fog halni! Hiszen ott áll Pjanga mellett a hóhér, aki igen erős fickó! Egyáltalán, már az sem nyugtatta meg, hogy egyenesen a tömlőcbe vezetik.

S itt aztán meglátta a feleségét és az őt felszarvazó férfit is. De nem velük törődött, hanem Pjangával. Felismerte, Pjangát mindenki ismerte a környéken, már amiatt is, mert még most is sok szóbeszédre és találgatásra adott okot, hogy fekete a haja.

—Kérlek úrnőm, bocsáss meg! - könyörgött azonnal, és térdre hullt.

—Mi a csudát bocsássak meg neked?! - ámult el Pjanga.

—Azt nem tudom de kérlek bocsáss meg, nem akartam semmi rosszat elkövetni ellened, nem szándékosan idéztem a fejemre a haragodat!

—Mi rosszat tettél te nekem?! - kérdezte még mindig értetlenül Pjanga.

—Azt nem tudom úrnőm, de kérlek mondd meg nekem és ígérem hogy soha többé nem teszem!

Most végre Pjanga is kapisgálni kezdte, hogy az ifjú férj egyszerűen halálosan ijedt.

—Hé, tökfej, nyugodj meg, semmi bajom veled! Tényleg! S nem is amiatt vagy idehívva, hogy itt tartsalak a dutyiban! Egyszerűen azt szeretném megtudni, hogy ugyan miért nem akartad halálra kövezni a téged megcsaló asszonyt!

—Ha parancsolod úrnőm, azonnal halálra kövezem! Komolyan! Esküszöm!

—Ostoba tuskó! Ha még egyszer nem arra válaszolsz amit kérdezek tőled, akkor mindjárt én köveztetlek téged halálra! Azt mondd hogy miért nem akartad az asszonyt megkövezni! Azt szeretted volna ha inkább halálra korbácsolják?!

—Hát nem, nem, kérlek úrnőm ne haragudj rám, énnekem ez eszembe sem jutott!

—Hát akkor?! Mondd már a lényegét!

—Hát az úgy van úrnőm, hogy én tulajdonképpen nem is szeretném olyan nagyon igazából hogy ő meghaljon! - mutatott a feleségére.

—Hát?! Szeretnéd ha még a feleséged maradna? Megbocsátottál neki? Idefigyelj, megmondhatod az igazat, nem lesz semmi bántódásod!

—Hát nem, nem, azt éppen nem akarom hogy a feleségem maradjon, mert nem bízom benne hogy nem csalna meg ezek után, de szerintem az épp elég amit mi ostoba parasztok szoktunk, hogy visszazavarjuk ilyenkor a nőt a szüleihez! Esetleg még néhány pofont le is keverünk neki, még az is rendben van. És a pofonokat meg is kapta. Pedig ha jól belegondolok, ebben az esetben még azt sem érdemelte meg, de hát amikor pofán nyaldostam a tenyeremmel, akkor még nem tudtam.

—Mit nem tudtál?! Azistenit, ne úgy kelljen minden szót harapófogóval kihúzni belőled, mert megkaphatod azt is, itt a hóhér is, akad harapófogó is...

—Hát azt nem tudtam úrnőm, hogy ezek szerelmesek egymásba! És nem is most lettek, hanem már jó régen! Mert azután hogy fel lettem szarvazva, kiderült ám minden! Hogy én egy ostoba ökör vagyok, mert még azt sem vettem észre hogy a menyasszonyom nem szeret! Sőt, utál! Azután tudtam meg azt is, hogy ő például ki nem állhatja amikor fokhagymát eszem! Ő rosszul van a kicsi kis szagától is, én pedig meg sem bírok lenni úgy ha naponta, sőt, minden étkezéshez nem eszem meg nemcsak egy gerezdet, de egy egész fejet is! De van amikor négy-öt

fejet is bezabálok belőle! És még sok ilyen volt hogy ő más mint én, nem voltunk egymáshoz valók! De ezt nem tudtam én, és ő meg tudta, de hiába, mert nekem nem merte mondani hogy nem szeret, a szülei meg csak erőszakoskodtak nála hogy de igen, menjen hozzám, mert én egy gazdag paraszt vagyok, nem olyan szegény nincstelen mint ez! - bökött a megcsalóra. —És én ezt nem tudtam, úrnőm, pedig ha tudom, akkor nem veszem feleségül, mert én csak egy ostoba paraszt vagyok, de van ám annyi eszem hogy tudjam, hogy nincs ám annak jó vége ha olyan nőt veszünk el, aki nem kedvel bennünket! Mert ha nem szerelmes, az még hagyján, de ha nem is kedvel, akkor az régen rossz! Hiszen még a szerelemmel kötött házasságokban is mennyi gond és baj lehet később! És nem is lettem volna rászorulva, mert hej de sok lány be szívesen lett volna a feleségem! De akár fiatal özvegyek is! Sőt, még most is válogathatok a nők között, máris négyen is szóltak, hogy gondoljak rájuk, ha majd megözvegyülök az úrnő jóvoltából! De én nem akarom hogy meg legyen ölvé a feleségem, mert nem ő a hibás, hanem a szülei neki, mert mi a rossebnek verték hogy menjen hozzám, hiszen lehet hogy ostoba a lány, mert jobb neki nálam ha gazdag vagyok, de ha egyszer ostoba és a szegénybe szerelmes, akkor ostoba, na, nem lehet mit tenni, hiába verik emiatt, mert csak még ostobább lesz ha a fejét is megütik, na, meg aztán milyen legény lennék én hogy úgy kell hozzámkényszeríteni erővel egy nőt! Én a szüleire nagyon haragszom, mert ezt nem kellett volna, így most engem megaláztak, mert tessék, fel lettem szarvazva, pedig nem lett volna muszáj ám az, de most mégis olyan lát-szatja van hogy nem tudtam csak erővel feleséget szerezni, de még az is megcsalt!

—Tehát nem akarod hogy meghaljon.

—Nem.

—De azt sem hogy a feleséged maradjon.

—Nem, aztsenem akarom, minek, hogy újra megcsaljon?! Kell a nyavalyának, vigye őt ez a himpellér! - bökött a megcsalóra.

—De hát rá sem haragszol?

—Minek haragudjak rá, én is azt tettem volna a helyiben amit ő tett! Meg különben is, lesz ám nekik egymással úgyis elég bajuk a nyomorban, mert ennek a fickónak se kuttyája se macskája, olyan ágrulszakadt, na, mondhatom, jót választott a nejem is magának! És még csak nem is szebb mint amilyen én vagyok!

—Azt mondják, a szerelem vak. - válaszolta Pjanga.

—Az biztos is, az biztos is, igen, milyen okos is vagy, úrnőm!

—Tehát nem haragszol a feleségedre.

—Nem. Egy ostoba liba. Egy szerelmes liba.

—Tehát megbocsátasz neki.

—Nem, nem, úrnőm, erről szó sincs!

—Nem értelek.

—De úrnőm, hát hiszen nincs mit megbocsátanom neki! Nem tehet róla! Mit tehetett volna, megverték a szülei! Inkább én vagyok a vétkes, mert tudtam hogy az apja egy verekedős, és nem is láttam nagy szerelmet rajta, aztán nem volt mégsem annyi eszem hogy legalább félrevonjam cseppecskét a házasság előtt, oszt' megdumáljam vele, hogy no hogy s mint, kellek-e én neked?! Sőt most ugyan hadd mondok már meg neki, hogy ne haragudjon, amiért akkor úgy megveregettem! Nem kellett volna! De nem szeretném ha úgy menne a halálba, hogy azt hiszi, haragszom rá!

—Nem megy a halálba. - mondta határozottan Pjanga.

—Nade nem szeretném ám már feleségnek őt!

—Nem lesz a feleséged.

—Hát az hogy lehet úrnőm, hiszen a pap adott össze, és azt mondják hogy nem lehet már válnunk!

—Nem is kell válnotok. Ti ugyanis nemcsak nem lesztek házasok, de sosemis voltatok!

—Hogyhogy?!

—Úgy hogy nem, na! Hát nem mondta-e a pap nektek házasságkötéskor a szószékről, hogy a házasság lényege a két fél erős elhatározása, hogy egy párrá legyenek?! Épp maga az egyház mondja azt, hogy a házasságot az emberek kötik szabad akaratukból, és a pap isten nevében

tulajdonképpen csak megáldja azt! Tekintettel tehát arra, hogy amikor ti mint egy pár oda-mentetek, akkor e pár egyik felében, a nőben nem volt meg a kellő hajlandóság arra hogy a feleséged legyen, mert házassági esküjét nem önként, nem szabad akaratából tette, hanem félelemből, mert kényszerítettet erre, emiatt az a házasság már kezdettől fogva érvénytelen volt, sosemis voltak házasok, s te minden alkalommal amikor vele háltál, nem mást tettél mint nemi erőszakot követnél el! De erről nem tehetsz, mert valóban be voltál csapva, tehát nem jár érte büntetés. Ellenben kijelentem, hogy e leány apja bűnös abban hogy segítséget nyújtott leánya megerőszakoltatásához, s emiatt majd őt igenis megbüntetem! Továbbá: minthogy e leány sosem volt a feleséged, emiatt ténylegesen leány még, és nem elvált nő, még ha nem is szűz, s így semmi akadályja annak, hogy hozzámenjen ehhez a fiatalemberhez, akár papi áldással is! S ebben nyugodt lehet, nem fogja megakadályozni az apja, mert lesz annak nemso-kára éppen elég más baja is, erre az én személyem a garancia! - tette hozzá komoran, sokat sejtetően.

De erre elkezdett könyörögni a lány, hogy ne bántsa az édesapját, mert mégis szereti őt, s ha verekedős is, de csak jót akart neki. Különben is, akkor anyja is nagyon bánkódna!

Erre Pjanga gondolkodott egy kicsit, majd így szólt:

—Jól van. De elrendelem, hogy azonnal költözzön egy másik faluba, és soha többé fel ne keressen téged! Te mehetsz hozzá, de ha ő jön tehozzád, azonnal kapják el és mérjenek rá száz korbácsütést! S ezt amiatt rendelem el, hogy ne merjen kellemetlenkedni nektek!

S erre elkezdtek mindannyian hálálkodni neki, bár a két fogoly a felszarvazott férjnek is köszönetet mondott.

Ami Pjanga rendelkezéseit illeti, mindhárom érdekelt tudomásul vette azokat, ráadásul nagy örömmel, még a megcsalt férj is örvendett neki, mert azt mondta, hogy így legalább nem érzi bűnösnek magát egykori felesége halálában. És Pjanga nem kétlette, hogy a lány apja-anyja is tudomásul veszi az ítéletét, egyrészt mert elhiszik hogy így törvénykezett, mert másképp nem jöhetett volna haza a lányuk a börtönből, másrészt mert nyilván örvendenek is annak hogy a leány él, még ha annak nem is örülnek, hogy nem neje már a gazdag férfinak. Már amennyire akkoriban egy paraszt gazdag lehetett...

Nem is a parasztokkal volt baj, hanem Musulival! Pjanga sejtette is hogy így lesz, s épp emiatt nem is óhajtotta előbb kirobbantani a botrányt mint az okvetlenül szükséges, s ennek értelmében esze ágában sem volt értesítenie ifjú mostohaanyját a történetekről. Musuli csak akkor tudta meg hogy Pjanga beleköpött a levesébe, amikor másnap szerette volna végrehajtatni a kivégzést, de a hóhér közölte, hogy ebből nemigen lesz semmi sem, mert Pjanga elengedte a foglyokat!

Musuli dühtől tajtékozva rohant Pjangához.

—Hogy merészelsz törvénykezni ostoba kölyök létedre?! Hogy merészeled ezt tenni, amikor ez nem is a te birtokod s itt csak megtűrt személy vagy?! Hogy merészelsz ellene szegülni Isten és a jó erkölcs törvényeinek?!

Pjanga nyugodtan nézett rá. S a kérdésre kérdéssel válaszolt:

—Hogy merészelsz törvénykezni ostoba erénycsösz létedre?! Hogy merészeled ezt tenni, amikor ez nem is a te birtokod s itt csak megtűrt személy vagy?! Hogy merészelsz ellene szegülni a megbocsátás, megértés és a legalemibb logika, valamint a józan haszonelvűség törvényeinek?!

—Ne gúnyolódj, mert... mert...

—Mert akkor mi lesz?! - kérdezte Pjanga, azzal a kardja markolatára tette a kezét.

—Mert akkor eretnekség címén vádat emelek ellened a püspök úrnál!

—A püspök tehet nekem egy szívességet! Fölöttem nyilvánvalóan csak a tulajdon apám ítélkezhet, nem holmi püspök és főleg nem te!

—Ez akkor sem a te várad! Nem volt jogod elengedni a foglyaimat!

—Nem volt jogod börtönbe csukadni apám parasztjait, pláne ha még a leginkább sérelmet szenvedett férj is megbocsátott a vétkeseknek! Akik különben nem is vétkesek szerintem, mert ebben az ügyben mindenki áldozat volt! Mondhatom Musuli, annyi eszed sem volt hercegnő létedre mint a legbárgyúbb bunkó parasztnak, hitemre mondom, a parasztok tényleg ezerszer

okosabbak voltak nálad, mert már rég rájöttek hogy ilyen esetben mi a teendő: egyszerűen vissza kell zavarni a nőt a szüleihez és kész! Ezt a nő valóban megérdemli, bár nem amiatt mert bűnös volna, de hát ez nem is büntetés, de nem lehet elvárni a férfitől, hogy együtt éljen olyan nővel, aki nyilvánvalóan nem szereti, s ennek ilyen ékes bizonyosságát is adja, mint a megcsalás! Azonban a nőt megölni nem kell, minek is kéne, amikor még boldogan élhet valami másik férfi mellett, s ez nemcsak neki lesz jó, de annak a másik férfinak is, akinek társává lé-
szen! A férfiak tehát ha megölik a félrelépő nőt, ezzel önnönmaguknak okoznának bajt, egy bi-
zonyos férfinak, a nő későbbi társának okvetlenül, s volt annyi eszük hogy tudják ezt! De te,
ostoba liba, beleavatkoztál az évszázadok során kialakult régi jó szokások rendszerébe, s min-
dent elrontottál, még szerencse hogy ki tudtam javítani! Nem beszélve arról hogy apámnak is
kárt okoztál volna a nő és a legény kivégzésével, hiszen hercegnő létedre igazán érthetnél leg-
alább az urak dolgaihoz, ha már a parasztok dolgaihoz semmit nem konyítasz, s így tudhat-
nád, hogy minden uraság csakis örül annak ha mentől több a paraszt a birtokain, hiszen an-
nál több az adó, a pénz, a bevétel! Emiatt is vannak a nemzetségek között a háborúk, hogy el-
foglalják egymás birtokait, rajtuk a városokkal és parasztokkal! S te, hülye, hibbant, félresike-
rült majdnem-apáca, te ilyen semmiségért ki akarod végeztetni a parasztjainkat?! Hát meg-
vesztél?! Mert nem mondom, ha a paraszt lázad, ha beléd rúg, ha megver, ha leköp, vagy ha
nem én mondom neked hogy húgy van a fejedben ész helyett hanem a paraszt, akkor igen,
akkor azt mondom, hogy meg kell fegyelmezni őket, halál rájuk! De ilyesmiért?! Örülnél in-
kább hogy helyrehoztam példátlan ökörségedet mielőtt még végzetes kár keletkezett volna be-
lőle, s még van bőr az ocsmány pofádon idejönni és engem hibáztatni?!

—Na most már aztán... - kezdte Musuli és előrelépett. Nosza, Pjanga kardja azonnal kihussant
a hüvelyből, és szabályos védekező pozícióba állt. Musuli azonnal megtorpant.

—A viselkedésedet jelentem apádnak! - mondta.

—Nagyon helyes, legalább megkímélsz tőle hogy én jelentsem neki a te viselkedésedet! - vála-
szolta Pjanga.

Pjanga, bár ezt mondta, nem hitte hogy Musuli valóban Vilder elé terjeszti felháborodását.
De mégis megtette! Mert nem telt el fél óra sem, és Pjangát felkereste apja. Méghozzá Musuli-
val együtt. A nőn látszott hogy nagyon bizakodik benne, hogy Pjanga most aztán alaposan
megkapja a magáét!

—Halljuk, hogy is volt ez a foglyokkal? Mondj el mindent, hadd halljam a te szádból is! - köve-
telte Pjangától Vilder.

Pjanga elmondta. Szinte ugyanazon szavakkal, amikkel Musulinak is elmondta cselekedetei
indokait. S a végén még külön ki is hangsúlyozta, mintegy összefoglalóként, hogy jobb lenne
ha Vilder úgy járna el mint nagyjából egy évtizede: parancsba adná, hogy valaki szolgálja
le a feleségét! Senkinek nem kell félnie tőle, ő, Pjanga ígéri hogy ez esetben nem áll vérbosszút!
Tart tőle ugyanis, ha Musuli tovább folytatja áldásosnak épp nem nevezhető tevékenységét,
úgy az apja és a Mirmirichen nemzetség teljes gazdasági tönkremenetelét eredményezi majd!

—Igenis áldásos a tevékenységem, ugyanis minden tettet Isten áldása kíséri, ha a tett célja a
nép erkölcsösebb életvitelre való buzdítása!

—Te sajnos nem maradtál meg a buzdítás mellett, amit még magam sem bánnék, hanem
kényszeríteni akarod őket!

—Az még áldásosabb!

—Rossz nevelő az, aki megöli a gondjaira bízott gyerekeket!

—A nyavalyába is, hagyjátok már ezt a vitát! A kurva életbe, elegendem van abból hogy a csalá-
dom nőtagjai nem bírnak megmaradni egymás mellett békességben! - kiáltott fel Vilder. S
Pjanga látta, hogy bár Musuli arca megvonaglik a káromkodás hallatán, de nem mert rászólni
a férjére. Pedig ezen csodálkozott Pjanga! És rögvest levonta a következtetést: úgy látszik tör-
ténhetett valami esemény kettejük között, amiről ő, Pjanga nem tud!

—Én úgy látom a helyzetet - folytatta Vilder - hogy mindketten hibásak vagytok! Ugyanis Mu-
suli hercegnőnek természetesen semmiféle joga nem volt rá hogy akár börtönbe is csukasson
bárkit az engedélyem nélkül! Pláne ahhoz hogy kivégeztessen! Egyben osztom Pjanga nézeteit
arról, hogy ha a parasztok egymás közt el tudják rendezni a nézeteltéréseiket, akkor intézzék

is el maguk közt, én csak örülök neki, ha nem kell foglalkoznom mindenféle hülye tyúkpe-rekkel, különben is erre való a falu bírása! Még szinte méltóságomon alulinak is tartom hogy ilyesmivel foglalkozzam! És Musuli méltóságához sem illik az ilyesmi! És abban is igaza van Pjangának, hogy kár leöldödni a parasztokat, ha nem muszáj! És itt valóban nem volt muszáj! Mindazonáltal Pjanga mégsem cselekedett helyesen, mert neki sem volt joga ítélkezni! Itt a bir-tokon egyedül nekem, csak nekem és kizárólag nekem van jogom elítélni, büntetni, ítélkezni, megbocsátani, s törvényeket hozni! Nekem, Vildernek, és nem másnak! Sem a feleségemnek, sem a lányomnak! S itt mindkettőtök előtt jelentem ki, hogy ha ez valamelyiketeknek nem tet-szik, akkor fel is út - le is út, mehet ahová akar, akár te lányom, akár te, feleségem! Én igazi férfi vagyok, és nem leszek sem a feleségem papucsja, sem a lányom udvari bolondja! Tehát bár Pjanga helyesen látta hogy mi a teendő, de tenni már nem volt joga, és úgy kellett volna hogy szóljon nekem, hogy nem tetszik neki ami van! Tehát Pjanga megparancsolom neked, hogy ezentúl ne önkényeskedj, és szólj nekem, ha valami bajod van! Próbálg meg bízni apád bölcsességében, no meg ha nem is bízna bennem, akkor sem érsz semmit azzal ha hebrencs-kedel és a saját fejed után cselekszel, mert ha most nem értenék egyet a döntésseddel, nyugod-tan megtehetném hogy kiküldök néhány katonát, és elfogatom újra a fiatalokat és igenis meg-korbácsoltatom őket, vagy amit akarok! Megtehetném! De nem teszem meg, mert a döntés vé-gülis bölcs volt, csak azt akarom mondani, hogy úgyis az történik mindig amit én akarok, és úgyis megtudom idővel bármit is tegyél, tehát jobb ha már előbb szólsz nekem, mert utólag sem lesz másként mint ahogy akarom, csak akkor még rád is dühös leszek!

—Majd igyekszem ezt észben tartani apám! - mondta Pjanga, azzal rávigyorgott Musulira:

—Tehát apám is elismerte hogy én voltam a bölcs!

—Ne szemtelenkedj Pjanga, inkább próbáld megérteni, hogy Musuli nem tehet róla hogy éppen így gondolkodik ahogyan, ő ugyanis sokkal vallásosabb környezetben nőtt fel mint te, a Kíriel nemzetségnek ugyanis kivételesen erősek a kapcsolatai a Szent Fotellel, annyira, hogy szó van róla hogy a Szent Agg áttelepedik Lulmannolba, természetesen a Kíriel nemzetség területére, mert különböző vallásellenes, hitetlen, pogány csoportok nagy mértékben akadályozzák őt szent küldetése gyakorlásában a mostani székhelyén!

—Megszakad a szívem, de akkor se öldökölj a parasztjainkat!

—Nem fogja! Ezennel megtiltom neki! Ha baja van valakivel, akkor ő is köteles nekem szólni, nemcsak te!

—Ez igazságtalan, én... - kezdte Musuli. Ám Vilder ránézett és összevonta a szemét.

—Igazságtalansággal merészselsz vádolni?! Te?! A nő?! Engem, a férjedet?! Engem, akiről Isten is azt mondta, hogy mint férfi, a nő ura és parancsolója vagyok?! Hát nem a nő dolga az en-gedelmesség?! - dörögte.

—Hihihi! - vihogott Pjanga.

—Bocsáss meg... - sütötte le a szemét Musuli.

—Na hát akkor! Így legyen! Mindegyikötök engedelmeskedjék az akaratomnak! - azzal Vilder elment.

Pjanga nem volt biztos benne, hogy Musuli okvetlenül betartja, miszerint nem cselekszik semmit Vilder megkérdezése nélkül. Pjanga úgy vélte, Musuli vagy nagyonis a maga feje sze-rint élhetett eddig, leánysága idején, s így szokva van a hatalmaskodáshoz, s erről nem könnyű lemondani egyik pillanatról a másikra, vagy épp ellenkezőleg: eddig semmit nem tehetett úgy ahogy szerette volna, s így reméli hogy most itt megteremtheti a maga mini birodalmát, ahol császárnőként élhet!

Pjanga még meg is értette emiatt Musulit. Ő is szeretett volna a saját kénye-kedve szerint élni. Épp csak Musuli világfelfogása volt tökéletesen ellentétes az ő nézeteivel, no és persze nem tűrhette hogy Musuli hatalmaskodásai sértsék az ő érdekeit.

Mindazonáltal el volt szánva rá, hogy nem tesz semmit apja megkérdezése nélkül, ha nem muszáj. Végülis ráér akkor is önhatalmúlag cselekedni, ha apja netán a kedve ellenére dön-tene...

Sajnos a jószándék kevés volt. A Sors, és természetesen Musuli, ismét közbeszólt.

De nem azonnal. Eltelt két hónap is. És ekkor történt, hogy megérkezett a várukba a Szent Fotel küldöttsége.

A küldöttséget úgy nevezték hogy Szentségbiztosok. Az ő dolguk volt kivizsgálni a szentté avattatási kérelmeket. Amiatt jöttek, mert rögvést az esküvő után Pjanga valóban nekikezdett annak, hogy szentté nyilváníttassa anyját, s ezért addig rágta apja fülét, míg végül Vilder követséget menesztett a Szent Agghoz Zisu szentté avatásának ügyében.

Na már most, korábban is ment efféle kérés a legfőbb vallási vezetőhöz, de az csak amolyan népi mozgalomként, évekkel ezelőtt. Sokan tettek zarándoklatot a Szent Agg városában időnként, s ezek kérték őt hogy csináljon szentet Zisuból. Akkor a papság megtagadta ezt. Most már azonban sokkal komolyabb helyről érkezett e felkérés, magának a földesúrnak, Vildernek a futára szolt róla hogy tiszteletteljesen kéri a korábbi elutasító döntés felülvizsgálatát!

S erre a Szent Agg négy fős vizsgálóbizottságot menesztett oda. Nyilvánvalóan úgy vélte, akármiként is döntenek, de sokkal nagyobb baj volna ha oda se küldene senkit. Elvégre nem helyes megbántani e hithű karotány urat, akinek a felesége ráadásul a királyi Kiriél nemzetségből való, mely nemzetséggel ő jó kapcsolatot kíván fenntartani!

Vilder úr nagy tisztelettel fogadta a papokat, akik mind csupa püspökök voltak. És ezután amíg csak a papok nála időztek, állandóan ünnepélyes ceremóniák közepette történt az ebéd is, vacsora is, és maga Vilder mondta Pjangának, hogy ezúttal szó sem lehet róla hogy Pjanga mini udvartartása is az asztalnál étkezzék, nem lehet hogy e papokkal együtt eszegessen holmi hóhér vagy dajka vagy egykori rabszolgálya! Ellenben Pjanga jelenléte egyszerűen nélkülözhetetlen, mély udvartartatlanságnak éreznék ha nem venne részt rajta a leánya!

Pjanga maga is megértette hogy most nem rakoncátlankodhat, s így barátai nélkül vett részt az étkezéseken. A barátai ezt nem is bánták, sőt, hozzászoktak már hogy maguk nem az urasággal együtt esznek, azóta ugyanis hogy Pjanga függetlenítette magát a közös étkezésektől, ők sem ettek ott, mellesleg ennek nagyon örvendtek, mert kínosan érezték magukat Vilder és Musuli társaságában. Pjanga is így érzett, s most a papokkal étkezés minden percét elkeseredetten gyűlölte. Különbben nem annyira a papok, mint inkább Musuli miatt. Mert természetesen Musuli most aztán megragadta az alkalmat, és fenéig kiélvezte vallásos hajlamait, annyira buzgón istenfélőnek mutatkozott, hogy azt már maga Vilder is megsokallhatta, ezt Pjanga jól látta apja arcán. Legkevesebb negyed órán át mondta az asztali áldást, néha még könnyekre is fakadt, szemét az ég felé fordította, kezét könyörgésre tárta...

S ezután mindenki másnak is áldást kellett mondania, természetesen Pjangának is, és Pjanga nem mert ellenkezni. No nem a papoktól félt, vagyis nem önmagát féltette tőlük, hanem attól félt, hogy ha nem viselkedik eléggé istenfélően maga is, akkor nem lesz Zisu szentté avatva!

S így aztán most nem magában mondta az áldást, azaz, nem hazudta azt hogy magában mondja, mert természetesen soha nem is mondott áldást magában, de most mondott és fennhangon, ha nem is olyan buzgón és sokáig mint Musuli. De közben igencsak fortyogott benne a düh, mert látta Musuli ábrázatán a kaján kárörömet, a diadalt. De leküzdötte a vágyát hogy jól beolvasson neki, tudta ugyanis hogy mindezt végsősoron önmagának köszönheti, mert ő harcolta ki, hogy a Szentségbiztosok idelátogassanak! És azzal vigasztalta magát, mennyire fogja majd élvezni ha vége az egésznek, és Musuli orra alá dörgölheti, hogy még szentségben is lefőzte, mert Musuli nem dicsekedhet azzal amivel ő Pjanga igenis: hogy édesanyja egy igazi szent!

Ehhez képest azonban már a legelső közös étkezésen csalódás érte. Ekkor tudták meg ugyanis a Szentségbiztosok, hogy bár a követ a Szent Agghoz valóban Vilder úrtól érkezett, de tulajdonképpen mégsem tőle, azaz, csak névleg tőle: ugyanis Pjanga, a pöttöm Pjanga erőszakossága miatt küldte el Vilder a követet, mert Pjanga akarja oly nagyon hogy anyja, Zisu, szentté avattassék!

Ezt a Szentségbiztosok nem minden csodálkozás nélkül vették tudomásul, és Pjanga látta rajtuk, hogy bizony meg is orroltak emiatt rá! Micsoda dolog, hogy őket, a nagy tekintélyű főpapokat holmi gyermeki akarat kedvéért kényszerítették ekkora utazásra!

A legfőbb Szentségbiztos emiatt már akkor a legelején így szolt Pjangához:

—Meg kell mondjam neked, a szentség fogalma nem olyasmi, leányom, amivel megengedhető lenne a gyermeki játszadozás! Már rögvést amiatt sem jósolok sok esélyt anyád szentté nyilvánítására, mert tudd meg, hogy legkevesebb száz esztendővel az illető halála után szoktunk csak szentté avatni valakit, s e szabálytól csak rendkívül nyomós ok esetén térünk el! Mert az hogy valaki szent, az azt jelenti, hogy méltó arra hogy az egész világon tiszteljék őt a hithű karotány emberek, hogy mindenütt imádkozzanak hozzá, s e tiszteletet mi, a Szent Fotel képviselői jóváhagyólag helyeseljük, s az illető tiszteletre méltó mivoltát elismerjük és tekintélyünkkel támogatjuk, amikor rábólintunk hogy az illető egy szent! Na már most, annak hogy valaki szent legyen, kell hogy sok bizonyítéka legyen! Ilyen leginkább, hogy vallásos meggyőződése miatt veszítse életét, lehetőség szerint nem is akárhogy, hanem fájdalmas kínhalállal, s ez a te édesanyád esetében nem történt meg, mert nem vallásossága miatt lett kivégezve, hanem megcsalás gyanúja miatt, amire, azt kell mondjam, igenis komoly jelek mutattak, hiszen most is látom a hajad színét, ami fekete! De még ha szilárd meggyőződésed is gyermekem, hogy anyád ebben ártatlan volt, azt te sem tagadhatod hogy fővétellel lett megfosztva életétől, ez pedig nemcsak nem kínhalál, de a lehető legkíméletesebb halálnemek egyike! Tehát máris komoly érvek szólnak amellett hogy anyád határozottan *nem* szent! Holott te azt szeretnéd, ha nemcsak szent lenne majd valamikor, száz, de legalábbis kilencven év múlva, hanem hogy szent lenne már most, néhány esztendőn, sőt, hónapokon belül! És ilyesmit semmiképp sem mondunk ki, csak ha minden kétséget elsöprő bizonyítékok tömkelege szól a szentség mellett, olyan bizonyítékok, melyek egyike is nyomós már, de sok ilyen bizonyíték akad! Például csodás gyógyulások a sírjánál, de hát erről sem lehet szó anyád esetében, mert hiszen nincs is sírja, nem tudható, hol van a teteme.

—A Mennyben!

—Ez olyasmi, aminek lehetetlen utánajárnunk, mert még mi sem vagyunk képesek oda eljutni, s onnan visszatérni. Igen, lányom, határozottan azt mondom, hogy egyáltalán nem sok esélyt látom hogy anyádat szentnek nyilváníthatjuk, jószerivel semmi esélyét nem látom ennek, csupán ha holmi váratlan, eddig még nem ismert fejlemény be nem következik, mert az ugye nem zárható ki, hogy Isten a maga végtelen bölcsességében jelet küld nekünk! De lásd be erre igen csekély az esély, ugyanakkor viszont nem tagadható hogy te gyermeki tudatlanságodban egyáltalán semennyire sem gondoltál bele, mennyire valószínűtlen anyád szent mivolta, s így minden alap nélkül fárasztottál ide bennünket, ezzel mintegy gúnyt űzve a szentté avatási eljárásból, lealacsonyítván azt a gyermeki mulatságok szintjére!

—Én nem vagyok közönséges gyermek, én már vérbosszút is álltam anyámért!

—Ez viszont éppenséggel nem a szentek utódaihoz illő viselkedés! Na de ha már itt vagyunk, elvégezzük a megfelelő vizsgálatokat, nehogy egyházunk hírnevén csorba essék! Még akkor sem lett volna szabad azonban ilyesmi semmi kis okok miatt az egyház idejét igénybe venni, ezt nyomatékosan leszögezem, ha nemcsak neked, de Vilder úrnak és Musuli hercegnőnek is a meggyőződése hogy Zisu szent, hiszen erre vonatkozólag nézetüket semmi bizonyíték nem támasztja alá!

—Engem nem érhet szemrehányás, én nem hiszek Zisu szent voltában, és nem is én kezdeményeztem az egészet! - mondta gyorsan Musuli. S erre a Szentségbiztosok összenéztek. Nem csekély mértékben amiatt jöttek ide hogy meg ne haragítsák a Kíriel nemzetséget, amibe Musuli tartozik, s íme kiderül hogy Musuli nem is érdekelt az ügyben!

De ha már itt vannak és kimondták, akkor valóban megvizsgálják az ügyet.

Pjanga tehát egyáltalán semmiben sem mert holmi magánvéleményt hangoztatni, sőt, napon-ta fennhangon imádkozott szobájában, reggel és este, remélve hogy a Szentségbiztosok meghallják, delente pedig a vár kápolnájában imádkozott egy teljes óra hosszat térden állva, s ezzel igen meglepte apját. De Musuli természetesen sietett Vildert felvilágosítani róla, hogy Pjanga e tette merő színlelés csupán. És Vilder egy alkalommal félrevonta Pjangát, s egyenesen nekiszegezte a kérdést, hogy mire vélje e váratlanul jött vallási buzgalmat?!

—Arra, hogy tisztességes gyermek mindent megtesz anyjáért, anyja emlékéért is!

—Aha, tehát jól sejtette ezt Musuli!

—Apám, ezzel kérlek ne törődj! Nem a te dolgod! Örülj neki hogy nem akarom felbosszantani a papokat!

—Annak örülök... de neked az üdvösségedbe kerül, ha ilyen álszent vagy!

—Ezt bízd rám! És nehogy egy szót is szólni merészelj ami engem vagy anyámat rossz színben tüntetne fel a papok előtt, mert te is bűnös vagy anyám halálában, tehát legelemibb kutya kötelességed, hogy ha már őerte mit sem tehetsz, de legalább az emlékéért tégy valamit, de legkevesebb az az, hogy nem akadályozod amit én tenni akarok érte!

—Nem teszek ellene semmit, amíg békétlenséget nem szítasz Pjanga, addig azt teszel amit akarsz! Nem tiltom meg hogy annyit imádkozz, amennyi csak jólesik, ha engem nem kényszerítesz túlzott vallásosságra! Mert én bár tisztetem az Urat, de nem úgy mint te vagy Musuli!

—Mint Musuli. Mert hogy nekem az ima jólesne, az enyhe túlzás, de mit meg nem teszek anyámért!

—Hát ez mindenesetre dicséretre méltó. - mondta Vilder, és elment.

S elment Pjanga is, de ezúttal a faluba, ahol békés egyetértésben éledegelt azóta is a börtönből kiengedett fiatalasszony a szerelmesével, sőt, nem messze tőlük az egykori férje is, immár egy másik nővel együtt. S ezeket felkereste most Pjanga, egyszál-egymaga, és mondta, hogy reméli, hálásak neki?!

Azok buzgón biztosították őt a hálájukról. S erre Pjanga elmondta, hogy itt vannak a Szent-ségbiztosok, hogy mi járatban vannak, és hogy ő Pjanga biztos benne, hogy amikor a börtönből voltak, akkor buzgón imádkoztak az ő édesanyjához, hogy tegyen nagy csodát, és mentse meg őket! S úgy véli, anyja ügyének hasznára volna, ha ezt elmesélnék a papoknak!

Azok zavartan néztek egymásra, láthatóan eszükbe sem jutott akkor imádkozni! S végül a nő elnyöszörögte, hogy ő ugyan nagyon hálás Pjangának, de ha ilyen fontos vallási kérdésben hazudik, azért elkárhozhat!

—De ha nem teszed meg, akkor meghalhatsz! - nézett rá jégcsaphidegen Pjanga. —Továbbá megnyugtatlak, mert ezennel ünnepélyesen magamra vállalom minden ezzel kapcsolatos túlvilági büntetést!

—Ó, hát miért nem ezzel kezdted úrnőm?! - mosolygott megkönnyebbülten a nő.

El is mondták a magukét a papoknak. Azok pedig feljegyezték e tanúvallomást is a többi kö-zé.

Aztán mintegy két hét után közölték Vilderrel, hogy eltávoznak, mert felesleges az ügyre több időt szánniuk! S összegyülekeztek a lovagteremben, és ünnepélyesen kihirdették, hogy milyen eredményre jutottak. Ez pedig röviden úgy foglalható össze, hogy *nem!* Zisu nem szent, a következők miatt:

—Életében nem tett tanúságot különös vallásosságáról, sőt, nem volt benne különös vonzalom az elesettek, a szegények iránt sem, ami akár csak fokozott jótékonykodásban is megnyilvánult volna.

—Nem történtek csodák a sírjánál, hiszen nincs is sírja.

—Akik eddig hozzá imádkoztak, azoknál nem következett be csoda, erre vonatkozóan csak két tanúvallomással rendelkeznek, de ezek hitele erősen kérdéses, mert egy házaspár tagjairól van szó, akiket ráadásul maga Pjanga engedett ki a börtönből. Továbbá, ezek bűnös emberek, hiszen házasságtörésben vétkesek!

—Nem is vétkesek, sosem volt az a nő házas korábban! - kiáltotta közbe könnyes arccal Pjanga. Annyira szeretete volna, ha szent lesz az anyukája!

—De igen, házas volt az a nő - szolt az ítélethirdető püspök - mert nem is tudod jól a szent tanokat Pjanga, ugyanis a házasságot igenis nem a férfi és a nő köti, amit megáld a pap, ezt csak az eretnek szekták tanítják, hanem a házasságot maga Isten köti az égben, s amit Isten egybekötött, azt ember nem választhatja széjjel! A nő tehát még mindig annak a férfinak a felesége, akivel a pap összeadta őt, és minden alkalommal amikor azzal a másik férfival, a szeretőjével egyesül, akkor halálos bünt követ el, mert paráználkodik! S a férje is, amikor a mostani ágyasával hál együtt! Oktalan döntésszel akkor, Pjanga, egyszerre több embert sodortál a kárhozatba! Ezennel elrendelem, hogy a nő térjen vissza a férjéhez, ne fogadja többé a szeretőjének még a köszöntését sem, s a férje is küldje el maga mellől a mostani nőt, a szeretőjét!

Továbbá, anyád szent volta ellen szóló bizonyíték már az is, hogy te magad mennyire szabatosan és rosszul értelmezed a szent tanokat! Nem hisszük hogy egy szentnek ennyire nem szent gyermeke születhetett volna, aki annyira eretnekgyanús, a pogánysággal cimboráló lel­kü­letű mint amilyen te magad vagy! S itt nemcsak e paraszttal kapcsolatos döntésedre gondolok, de sok más cselekedetedre is, hiszen szerepel a jegyzőkönyveinkben sok más tanú­vallomás is, köztük Musuli hercegnőé is, akit te többször is kigúnyoltál, holott ő sokkal inkább szent mint te vagy édesanyád együttesen lennétek! Valójában az a véleményünk, hogy anyád igenis jogosan kapta a büntetést mert valóban megcsalhatta Vilder urat, s ezesetben a lefejezés még kifejezetten enyhe büntetés is a vétkére, hiszen ő is halálra kövezést vagy halálra korbácsolást érdemelt volna!

De hát ez Vilder úchela dolga, ha ő elismer téged a leányának, az csak rá tartozik. Tény azonban, hogy egyetlen említésre méltó esemény mely Zisu szentségére utal *talán*, az a teteme eltűnése, de hát ez nagyon sovány bizonyíték, mert a legvalószínűbb hogy azt egyszerűen eltűntette valamelyik tisztelője, talán maga a hóhér, akiről megtudtuk hogy azóta a te szolgál­to­dba állt, s igazán bőségesen módjában állt a tetem eltűntetése! Arra hogy ezt tette, bizonyí­té­k az is, hogy meg is szegte a kötelességét akkor régen, s megtagadta anyád lefejezését! Úgy látjuk tehát mi Szentségbiztosok, hogy egyáltalán semmi okunk rá hogy megváltoztassuk a korábbi határozatot, azt sokkal inkább megerősítjük, Zisu úchela tehát nem szent! Elvárjuk továbbá, hogy bűnbánatot tarts Pjanga, és alázatosan bocsánatunkat kérd, amiért e gyermeki ostobasággal a Szent Fotel idejét teljesen fölöslegesen igénybe vetted, s majd megírjuk apád­nak, hogy a Szent Agg milyen penitenciát ró ki rád, amit ő a végtelen bölcsességében erre jó­nak lát!

—Azt leshetitek! - kiáltotta Pjanga. —Szarok a bocsánatotokra, szarok a Szent Fotelre, szarok a Szent Aggra is, különben is, hogy nem sül le a bőr a pofájáról hogy Aggnak nevezi magát, amikor jól tudom hogy csak egy huszonhárom éves ifjú taknyos, akiről különben is azt rebes­getik hogy számtalan gyermeke van, akiket csak udvariasságból neveznek az unokaöccseinek! - azzal Pjanga kiköpött a földre, és elrohant. De azt még látta, hogy Musuli kajánul vigyorog rajta.

És Pjanga úgy döntött, hogy ettől kezdve őt még annyira sem érdekli a vallás, mint eddig. Sőt: valamennyi pap az ellensége, mert fattyúnak tartják, anyját pedig titkos kurvának!

Hát jó. Ők akarták. Most talán semmit nem tehet, de egyszer még nagyon megmutatja nekik!

Egyelőre azonban még nem állt módjában bármit is megmutatni a papoknak. Ellenben egyetlen nappal a papok távozása után máris kitört a botrány.

Úgy kezdődött, hogy az egyik katona felkereste őt, hogy valami paraszt jött a várkapuhoz, és mindenáron beszélni szeretne vele!

Pjanga kiment. S lám, a felszarvazott férjet látta ott, amint izgatottan toporog egyik lábáról a másikra, és alig bírja elnyöszörögni, hogy a kis úrnő kegyességében bízik, mert Pjanga olyan bölcs volt már a múltkor is, és jöjjön, segítsen rajta, mert Musuli hercegnő lement a faluba, több katonával természetesen, és azt követeli, hogy küldje el az új feleségét, egy órát kapott a nő hogy összekapcsoljon, aztán meg átment az ő egykori feleségéhez, és azt akarja hogy az meg költözzön vissza hozzá, mert valami papok azt mondták hogy ennek így kell lennie! De hát ő ezt nem akarja, ő nagyon jól megvan a mostani nejével, igazán, remekül megvannak, és a fele­sé­ge már valószínűleg várandós is tőle, sőt, úgy tudja hogy az egykori felesége is állapotos már, természetesen nem őtőle, hanem a szerelmesétől! Ő nem akarja vissza magának azt a nőt, annak a gyerekét sem, és egyáltalán, hát mi értelme van ennek?!

—De hát azóta már az a másik nő a feleséged, vagy nem adott össze benneteket a pap?!

—Nem, nem, kis úrnőm, azt nem lehet, a pap sosem ad össze olyan nőt mással aki el lett küldve, és engem sem, mert a nejét elzavaró férfit sem adott soha össze, azt mondja hogy ezt nem lehet, de mi parasztok ilyenkor csak úgy megrendezzük a magunk lakodalmát, és kész! Most is így volt ez! De kérlek úrnőm csinálj valamit, hát ezt nem lehet amit a hercegnő akar, mert azt is mondta ha visszaköltöznek a nők miután ő elment és ezt megtudja, akkor szíjat

hasít a hátunkból, mert nem tűri az erkölcstelenséget, de hát az nem is lehet erkölcstelen pedig, mert te is ezt mondtad, és te csak tudod, mert már édesanyád is szent volt!

Pjanga most szívesen ment volna panaszkodni apjához, de nem tehetette, mert apja épp vadászni volt! Erre ezt mondta:

—Nem számít hogy ki hova költözik, legkésőbb estére hazatér apám, akkor elmondok neki mindent, ígérem, s biztos hogy nagyon leteremti Musulit, és reggelre már minden jó lesz!

—Köszönöm úrnöm, de kérlek, nem lehetne hogy most csinálj valamit, hiszen a katonák már verekednek is!

—Hogyhogy?!

—Hát úgy hogy én nem szóltam semmit mert féltem, a mostani nejem sem szólt semmit, mert ő is fél, s ő még nem is ismeri a te szívjóságodat, de azok ketten nagyon szerelmesek, azok rád hivatkoztak, és a fiatalasszony azt merte mondani hogy nem megy ő sehová csak ha te is ezt mondd neki, és akkor a hercegnő nagyon megharagudott, és megütötte, és ő elesett, és úgy esett hogy közben a lába beleakadt Musuliba, és akkor a hercegnő azt mondta hogy megrúgta, és akkor megparancsolta hogy a katonák verjék meg, és akkor hát én nem tudom, én csak hallottam róla, de állítólag még meg is erőszakolták!

—A kurva életbe! - káromkodott egyet igazán férfiasan Pjanga, azzal máris így szólt a mellette álló Durához:

—Szólj a hóhérnak, s azonnal vágtsassatok te és ő utánam a faluba, de fegyverrel ám!

Azzal ő maga is lóra pattant s már száguldott is.

Mikor odaért, még nem vették észre a megérkeztét, mert mindenki benn volt a házban. S amikor Pjanga belépett, azt látta, hogy a katonák javában verik a pár férfitagját, akinek igen-csak véres volt már az ábrázata. Musuli kissé távolabb állt, Pjangának háttal, a parasztlány pedig még távolabb ült, a fal mellett a földön, hangosan sírt, körülötte minden véres volt, s ezt kiabálta:

—Jaj nekem, gyilkosok, végem van, most elment a gyerek, miattatok, gyilkosok, átkozottak...

—Nagyon helyes, úgyis erkölcstelen kapcsolatból van az a gyerek, az ilyen nem kell éljen! - válaszolta nyugodtan a hercegnő.

—Aha. De akkor neked sem kell élned! - kiáltotta Pjanga, azzal előrántotta a kardját, előreugrott, s máris Musuliba szúrta, de nem a hátába, hanem a hercegnő fenekébe. Az rögvest ugrott akkorát, hogy majdnem felmászott tőle a falra, sikoltozott, lerogyott a fal mellé, egészen közel a parasztlányhoz, ketten ültek tehát már a fal mellett, s Musuli annál is inkább hasonlóvá vált ezáltal áldozatához, mert belőle is ömlött a vér, s belőle is alulról, a fenekéből.

A katonák azonnal abbahagyták a fiatalember verését, néhányan Musuli mellé ugrottak hogy megsegítsék és bekötözzék, bár igencsak zavarban voltak, mert miként is kötözzessék egy hercegnő fenekét?!

Két katona pedig Pjanga felé fordult, de Pjanga résen volt, ledobta a kezéből a kardot, varázslatos gyorsasággal pisztolyt rántott (már ezt is szerzett magának) és ezt a katonákra szegezte.

—Aki megmoccan, azt ledurrantom mint egy veszett kutyát! Hát mit képzeltetek ti, mire valók vagytok, kutyapotyadékok: az ellenség legyőzésére, vagy a saját parasztlányaink életének a megkeserítésére, mi?! Ne higgyétek azt hogy nem merek löni! Merek ám, de még mennyire! Nekem abból semmi bajom se lesz ha akármelyiketeket is lelövöm, legrosszabb esetben is csak megszíd érte apám, na jó, talán megpofoz – de ti rosszabbul jártok, mert nagyon meghaltok! Barmok, ostoba férgek!

—Jaj nekem, elment a gyerek, jaj nekem... - nyöszörögte a nő.

—Megerőszakolt valaki? - kérdezte Pjanga.

—Igen, igen, hárman is!

—És te Musuli ezt eltűrted? Végignézted? Ez hogy fér össze a szentségeddel?! - kérdezte Pjanga. És nem félt attól hogy a katonák vannak hatan is, mert tudta hogy lelőhetnék ugyan, de egyrészt félnek hogy az ő egyetlen lövése épp ezt vagy azt talál el, másrészt pedig egészen biztosak abban is, hogy Vilder úr nem köszönné nekik meg, ha megfosztják a leánykájától!

Ami Musulit illeti, nem válaszolt Pjanga kérdésére, hanem versenyt jajgatott az áldozatával, s leggyakrabban azt nyivákolta hogy elvérzik.

—Hadd kötözzük be a fenséges asszonyt! - kérte az egyik katona.

—Nem! Aki a közelébe megy, annak szétduzzantom a fejét! Tűnés onnan! - parancsolta Pjanga.

—De te - intett az összevert férjnek - te menj oda és húzd ide a szerelmesedet!

A férfi engedelmeskedett, és vigasztalni próbálta a nőt. De Pjanga őt is leintette.

—Meséld el hogy mi hogy volt!

—Hát úgy hogy jött ide a hercegnő, és mondta hogy a feleségem vissza kell menjen az előző urához, és akkor ő mondta hogy ezt nem teszi meg csak ha te parancsolod neki, mert ő engem szeret, és te is azt mondtad hogy nem kell visszamennie, és akkor a hercegnő mondta hogy te csak egy fattyú vagy, és nem parancsolhatsz, a papok jobban tudják, és akkor azt mondta az én édesem, hogy de hiszen ő már várandós is tőlem, és nem mehet ezért vissza, mire Musuli hercegnő azt mondta, hogy ez nem rá tartozik, legfeljebb majd elemészti a fattyút! És amikor a feleségem azt mondta hogy mit is beszél a hercegnő, az gyermekgyilkosság, akkor a hercegnő megütötte, elesett, és nem láttam hogy mi volt akkor de a hercegnő azt mondta hogy megrúgta, pedig ezt nem is hiszem, és ráesett a székre, és akkor mondta hogy megütötte a hasát, és elmegy a gyerek, és hogy Musuli egy gonosz, egy gyermekgyilkos, s akkor a hercegnő azt kiáltotta hogy tanítsátok tisztességre katonák ezt a mocskos kurvát, és akkor azok nekiestek és verték, és amikor én meg akartam védeni, akkor engem is elkezdtek verni, és már nem tudom hogy utána mi történt, csak azt hogy láttam hogy meg is erőszakolták, és nem is hiszem hogy a székre eséstől ment el a gyerek, hanem inkább attól hogy olyan durván bántak vele!

—Ki erőszakolta meg?

A férfi megmutatta a három katonát.

—Remélem értesz a pisztolyhoz? - kérdezte tőle Pjanga.

—El tudom sütni.

—Meg is tudod tölteni?

—Hát, nem igazán!

—De én értek hozzá! Parancsolj velem, úrnőm! - hallotta hirtelen a hóhéra hangját az ajtóból. A hóhér mellett ott állt Dura is, bár a kis ritt lány nem pisztolyt tartott a kezében, hanem íjat. Ő abban jobban bízott. És Pjanga nem becsülte le ezt a segítséget, mert tudta hogy Dura varázslatos gyorsasággal képes nyilazni.

—Ezt a három katonát vétkesnek találtam csoportosan elkövetett nemi erőszak bűnében! Végezzétek ki őket! - mondta.

Abban a pillanatban eldőrent a hóhér pisztolya. De csak egyszer. Mielőtt ugyanis előránthatta volna a másik pisztolyát, Dura már le is nyilazta mindkét másik katonát. Hiába, az íjat egyszerűbb volt „újrátölteni” mint az akkori egylövetű pisztolyokat.

—Így ni! És akkor most foglalkozzunk ezzel a nőstényördöggel! - mutatott Musulira Pjanga.

—Te vagy az ördögfióka! - sikoltotta Musuli.

—Nono. Nono! Nem én kezdtem most sem! - azzal így szólt a katonákhoz:

—Ha életben akartok maradni, hagyjátok hogy a hóhérom szépen megkötözzön benneteket! Ezesetben majd apám mond ítéletet felettetek. Ha azonban ellenkeztek, akkor annak akármilyen is lehet a következménye! Egyikőtök okvetlenül meghal, mert az én pisztolyom még töltve van!

A katonák hagyták hogy megkötözzön őket a hóhér. Ezután Pjanga így szólt a szerelmespárhoz:

—Nem kell sehová sem költöznötök. Ebben egészen biztosak lehettek. Amíg élek, nem hagyom hogy ez a szuka bántson benneteket! Nem merem ugyan megölni, mert apám nagyon megragadna rám, de móresre tanítom, hogy megtanulja, nem ő a jóisten! - és így szólt a hóhérhoz:

—Mondd, te jól értesz a sebekhez, nem úgy látod hogy nagyon vérzik?

—De bizony úrnőm!

—Ugye el kéne állítani a vérzést, mert belehal?

—Nem tudom hogy belehal-e, talán nem, de az biztos hogy veszélyes a sebe!

—Semmiképp sem óhajtánám hogy apám feleségének megölésében bűnös legyek! El kell tehát állítani a vérzést! - azzal így szólt a ház urához:

—Tudom hogy szegény paraszt vagy, de sód csak akad itthon?!

—Kegyelem! - sápadt el Musuli, és sikoltozni kezdett. De Pjanga így szólt:

—Kegyelmemet kérted, de felesleges, hiszen megkegyelmezek neked: nemcsak nem öllek meg, de még a vérzést is megszüntetem! Holott úgy illene, hogy megerőszakoltassalak! És kizárólag apám érzelmeinek megkímélése végett nem teszem! Hóhér, itt a só, ott a nő, mentsd meg az életét, állítsd el a vérzést! - parancsolta Pjanga.

S a hóhér engedelmeskedett.

Engedelmeskedett, de ez nem volt könnyű, ugyanis az első kicsike adag só után is már Musuli ugrált, üvöltött, csapkodott, nem akarta hagyni a további kezelést. Kénytelenek voltak megkötözni. Ezután már nem volt akadálya a gyógyításnak.

Miután a sóbedörgölés hatására végre elállt a vérzés, Pjanga megparancsolta hogy a parasztok állítsanak elő egy szekeret, arra pakolják fel a hercegnőt, és szállítsák el a várba. Ez meg is történt, bár a hercegnő a fél utat végigüvöltötte, a másik felét csak amiatt nem, mert elájult végre. Különböző útitársai is voltak: a szekérre rakatta Pjanga a három összekötözött katonát is, akik fölött Vilder úrnak kellett majd ítéletet mondania. Bár Pjanga biztos volt benne hogy nem lesz semmi bajuk. Ebben a katonák is biztosak lehettek, mert nem látszottak nagyon ijedtnek vagy szomorúnak.

Aztán hogy ezzel megvoltak, az ifjú pár elkezdett hálálkodni Pjangának amiért idejött igazságot tenni.

—Jó, jó, tudom hogy nagyon rendes voltam veletek, de hát én már csak ilyen igazságszerető vagyok! Különböző is megérdemeltétek! Hiszen megmondtátok a papoknak amit vártam tőletek, és nem tehettek róla hogy mégsem lett szentté avatva édesanyám! De most már hogy ennyit foglalkoztam veletek, áruljátok már el a neveteket, mert illik hogy megjegyezzem!

Kiderült hogy a feleséget úgy hívják hogy Dzsildi, a férjét pedig úgy hogy Kúel. Dzsildi előző férjét pedig, akit megcsalt, úgy hívják hogy Radu, s Radu mostani nejének a neve Nindi.

—Majd igyekszem megjegyezni! - mondta Pjanga. —Szóval azt mondjátok, hogy a pap nem akart összeházasítani benneteket?!

—Igen, úrnőm! Azaz, hát én nem tudom hogy honnan tudod, mert mi nem mondtuk neked, de valóban így van ahogyan mondod úrnőm!

—Radutól tudom, Dzsildi, mert ő szaladt szólni nekem hogy baj van.

—Ó milyen rendes!

—Meglehet hogy az, bár emiatt oly nagyon nem kell hogy hálás légy neki, mert saját érdeke is az volt hogy idejöjjetek, ugyanis nem óhajtja elhagyni Nindit, akivel nagyon jól megvan. Na de gondolom éppenséggel nem szerettétek meg a papokat, amiért ilyen ostoba rendelkezést szabtak ki rátok, hogy mindegyik nő azzal éljen akivel nem jó neki! Meg az sem eshet jól nektek, hogy lényegében vadházasságban éltek, mert a pap nem ad össze benneteket! Ugye?

—Hát ez bizony így van úrnőm! De mit tehetnénk?! - tárta szét a karját Kúel.

—Megmondom. Rendezetek esküvőt az őshit szabályai szerint! Hívjatok el egy sámánt, s adjon össze az benneteket! Ne mondjátok hogy lehetetlen, mert jól tudom hogy itt-ott még akadnak a régi vallást ismerő sámánok és sámánnők, a mocsarak mélyén és a magas hegyekben!

—De úrnőm, az pogányság! Azért megharagszanak a papok!

—De én nem haragszom meg, mert ezentúl jobb ha nem tartotok szentnek, ugyanis magam is pogánynak vallom magamat! Szakítottam a vallással, ugyanis a vallás is szakított velem! A Szentségbiztosok nyíltan közölték velem, hogy nem tartanak másnak csak egy fattyúnak, anyámat majdnem kurvának nevezték, ahelyett hogy szentté avatták volna – nos, ezentúl semmi közöm a karotány hithez! És hogy rátok megharagszanak a papok, az nem sokat jelent, mert ha nem költözik vissza Dzsildi Raduhoz, akkor a pap úgyis haragudni fog, hiszen a Szentségbiztosok ezt rendelték el! De hát biztos hogy Dzsildi nem akar visszamenni, és te sem akarod Kúel, hogy a feleséged visszamenjen. Sőt, ezt Radu maga sem akarja. Tehát a pap így is - úgy is haragudni fog, ezt el nem kerülhetitek! Vagy sikerül megvédenem benneteket énnekem, vagy úgyis teljesen mindegy már minden. Na és most két eset lehetséges: apám vagy

agyonver azért amit tettem, ekkor leghelyesebb ha amint ezt megtudjátok, elszöktök, mert Musuli megöl benneteket miután felgyógyult; vagy apám nem öl meg engem, és ekkor szeretném felbosszantani Musulit, annál is inkább mert meggyőződésemm hogy ő sustorgott annyit a papok fülébe, hogy még azt a kis hajlandóságot is kiverje belőlük a szentté avatásra, ami volt bennük. És e bosszantásra kiváló lehetőség, ha rendezünk egy nagy lakodalmat és esküvőt az őshit szabályai szerint. Ez nemcsak a ti esküvőtök lenne, hanem Radu és Nindi esküvője is. Tehát kettős esküvő. Természetesen elvárom hogy meg legyek hívva rá, ami azonban egymerő tiszta haszon a számotokra, mert beszálok az esküvő költségeibe tíz teljes arannyal!

Tíz arany nem volt világrengető vagyon, még egy paraszt számára sem, de az is biztos, hogy még egy kettős esküvő is, ha nagyon szépen tartják is meg, akkor sem kerülhetett többbe mint nyolc arany, a legmerészebb számítások szerint sem. Természetesen paraszti esküvőre kell gondolni, nem az úri esküvő fényes rongyrázásaira. Pjanga tehát ezzel magára vállalt minden költséget, sőt még némi haszna is lett a dologból a fiatal párnak.

—Na, mi a választotok, igen vagy nem? - kérdezte Pjanga.

—Gondolod úrnőm hogy mernénk nemet mondani és ezzel épp téged, egyetlen jőtevőnket megharagítani?! - kérdezte óvatosan Kúel.

—Hogy mertek-e azt ti tudjátok, de nyugodtan mondhattok nemet is, nem kaptok ki érte, legfeljebb gyáva szamaraknak nevezlek benneteket!

A fiatal pár összenézett, majd Dzsildi megszólalt:

—Igaza van a kis úrnőknek, engem többé nem érdekel a karotány hit, ezentúl nem járok templomba, semmi közöm az egészhez, ha ugyanis választanom kell a vallás és teközötted szerelmem, akkor téged választalak! Dögöljön meg Musuli is és a papok is! Akkor követték el őseink a legnagyobb ostobaságot, amikor nem verték agyon a hazánkba látogató első karotány hittérítőket! Én kezdem azt hinni hogy Zisu talán valóban nem volt szent, de leánya, Pjanga, a mi kis úrnőnk már annál inkább az, még ha nem is karotány módra szent! Bár minél több olyan úchela és hercegnő élne a világban mint ő! Bizzuk csak rá magunkat drágám, mert ha kicsi is a teste, de az esze annál nagyobb, s különben is, ki másban bízhatnánk?!

—Jól van - szólalt meg akkor Pjanga - ha még élek holnap, akkor elhozom nektek a pénzt, addig tudakozódjatok, hogy merre él még itt a közelben valami sámán vagy sámánnő!

* * *

Mire Vilder úr visszatért a vadászból, már késő este volt. Nagyon jókedvűen érkezett haza, mert sok vadászszákmányt ejtett, ráadásul büszke is lehetett, mert egy mérges vaddisznó is eléugrott, és sikerült a vadállatot leterítenie egyetlen dárdadöfésre! Ez igen szép teljesítmény volt!

Jókedve azonban mihamar semmivé olvadt, amint a szolgák beszámoltak neki róla, rögvést a várkapu átlépése után, mi történt Musuli és Pjanga közt, alighogy a várúr egy percre felügyelet nélkül hagyta őket! Vilder természetesen rohant a feleségéhez és megvizsgálta a nőt.

Kiderült hogy korántsem tréfaság a beszéd, igen nagy szúrás éktelenkedik Musuli hátsóján: egy kis vágás a jobb combján, és egy jóval nagyobb a balon. Bár ez utóbbi sem igazán széles, ellenben igencsak mély, a kard döfését tulajdonképpen csak Musuli combcsontja állította meg! És kiderült, hogy Musuli bizony nemcsak a seb miatt bánkodik, de amiatt is, mert milyen hitvány nő is ő, megszegte a fogadalmát, ugyanis annyira borzasztóan fájt a sebe a só miatt, hogy miután becipelték a várba és eloldozták a köteleit, azonnal megmosakodott alul, öblögette a sebet, hogy a maradék sőt kimossa belőle. Emiatt az természetesen újra vérezni kezdett, de már szerencsére nem annyira nagyon. De hát ő most fogadalmat szegett! Elkárhozik Pjanga miatt!

—Sebaj, ez rendkívüli eset, s majd úgyis leimádkozod! - vigasztalta őt Vilder.

—Igen, igen, azt teszem, imádkozom azóta is! - bólogatott egyetértően a hercegnő. —De kérlek drága férjem, hát még ezek után sem csinálsz semmit Pjangával?!

—De igen. - felelte Vilder, azzal megindult Pjanga szobája felé. Még hozzá nagyon dühösen. Pjanga most igazán minden határt átlépett! Hiszen még az sem biztos, hogy e szűrésbe Musuli nem hal bele, bizony könnyen az életébe kerülhet ez, ha egyszer a seb elfertőződik!

Habár a borbély, aki a sebgyógyítást végezte a várban, azt mondta neki, hogy lehet ám hogy Pjanga csak kegyetlenségből tömködté a sót a sebbe, de ezzel igazság szerint nagy jót tett Musulinak, mert nemcsak a vérzést állította el, de az így kezelt sebek ritkán is szoktak elfertőződni, amennyire ő tudja! Musuli tehát valószínűleg túléli a dolgot, épp csak nagyon ronda heg marad neki odalent, a sóval kezelt sebek ugyanis mind irtó rondán szoktak összeformni, különösen ha mélyek!

No igen, Pjanga most már aztán igazán... de hát mit is tehetne ő, Vilder?! Ölje meg Pjangát?! Most?! Még ha kicsi korában tette volna... de most?! Most, amikor Pjanga már a nyolcadik évét tölti?! És különben is, azt még Musuli sem tagadta, hogy bizonyos értelemben nem Pjanga kezdte! Azaz, hát természetesen Pjanga szűrt, ő támadott, de megint Musuli kezdett el a paraszttal kötekedni!

No igen, de hát Musuli végeredményben csak eleget akart tenni a Szentségbiztosok parancsának. Másrészt azonban mi joga intézkedett Musuli, amikor ő Vilder megmondta, hogy itt csak ő maga Vilder parancsolgathat?!

Mire Pjanga szobájához ért, lehiggadt kissé. Elhatározta, mindeneke előtt meghallgatja Pjanga elbeszélését is arról hogy mi és hogyan történt.

—Már vártalak apám! - nézett rá nyugodtan Pjanga amikor belépett hozzá, és egyáltalán nem volt gyerekes a tekintete, sokkal inkább egy felnőtt nő nézett ki az arcából mint holmi nyolcesztendősről.

—Vártál? Aztán mit vártál, jutalmat vagy büntetést?!

—Az már attól függ hogy eszes vagy-e avagy ostoba. Ezt azonban csak te döntheted el!

—Nem igazán értem hogy e szavaid mit jelentenek, de gyanúsan szemtelennek tűnnek, ezért inkább meg sem hallottam őket! Hadd halljam inkább, hogy mi is történt ott a faluban!

Pjanga elmondta. S ezután még hozzátette:

—Musulit egyáltalán nem sajnálom, nemcsak azt kapta amit megérdemelt, hanem szívfájdalom nélkül meg is öltem volna, s egyedül a te érzelmeidre való tekintettel nem tettem ezt meg! Jobban tennéd te is ha nem sajnálkoznál rajta, mert megfosztott téged egy paraszttól, ugyanis Dzsildi elvetélt, holott ha ez be nem következik, mintegy tizenöt esztendő múlva eggyel több paraszt dolgozott volna rád, s te valószínűleg javában élsz még annyi idő múlva! De most nem élvezheted Dzsildi gyermekének szolgálatait, mert Musuli megfosztott tőle! Továbbá ha nem akadályozom meg ezt a hülyeséget, hogy Dzsildi visszaköltözzék az előző férjéhez, akkor gondold csak bele hogy mi történik! Dzsildi visszaköltözik, de lett volna-e belőle köszönet?! Hiszen ezzel két jó házasság lett volna egyszerre szétverve, s örökösen csak veszekedett volna Dzsildi és Radu, talán Radu a végén még meg is öli Dzsildit, előfordul ez néha rossz házasságokban, és akkor megint kevesebb parasztod van!

—Ez igaz, na de a Szentségbiztosok úgy rendelkeztek...

—Érdekes, mintha nem is olyan rég nagy hangon azt bizonygattad volna hogy ezen a birtokon egyedül te parancsolsz! Hát most dönts el hogy valóban egyedül csak te, vagy holmi csuhás állatok is! És mielőtt agyonversz, gondold arra, hogy én szívesen szoltam volna neked hogy te dönts, de nem voltál itthon, és idő sem volt erre, mert a legelemibb jóézés követelte meg, hogy leállítsam az erőszakot! Érdekes különben hogy ez nem sértette Musuli vallásos érzületeit! Hogy ezt miként egyeztetni össze a hitével, azt kérdeztem ugyan tőle, de nem válaszolt, hanem neked talán elmondta apám!

—Hát az az igazság hogy én is megkérdeztem tőle ezt csaknem ugyanezen szavakkal, de ő azt mondta, hogy azt nem ő követte el, a katonák mindig mindenütt durván viselkednek, egyszerűen ilyen az erkölcsük, és különben is mindegy volt annak a nőnek, hiszen kurva, mert megcsalta a férjét! Mármint az első férjét.

—Először is a szememben egy kurvát megerőszakolni is bűn, másrészt az sem érv hogy a katonák egyszerűen ilyenek és kész! Mert ilyenek az igaz, de hát akkor Musuli miért nem a vad katonák erkölceit óhajtja megzabolázni, miért a békés paraszttal kötekedik?!

—Ez most kérdés volt, Pjanga?

—Nem igazán. Ugyanis tudom a választ. Azért a parasztokkal kötekedik Musuli, apám, mert szerintem egyszerűen fél a katonáktól! Musuli gyáva! Amit az is igazol, hogy különben tőlem is fél! És ezt jól is teszi! Legközelebb megölöm, nem a seggébe szúrok!

—Pjanga, ne légy ostoba, azt hiszed hogy eltűrném ha ilyesmit tennél?!

—Az már engem nem érdekel, de nem hagyom az igazságtalanságot! Nem is hagyhatom, végtére is kötelez a nemességem, valamint ha már neked nem volt apám annyi eszed hogy normális nőt végy feleségül, s ennek a Musulinak az elvételével szégyent hoztál a nemzetségünkre, akkor kell hogy én ami gyermeki erőmtől telik, azt megtegyem hogy ami piszokfoltot csak lehet, azt eltakarítsak nemzetségünk hírnevéről!

—Pjanga, elismerem hogy bátran viselkedtél, mert egy igazi nemes valóban kiáll a meggyőződése mellett. Csakhogy ez amit tettél akkor sem megoldás! Úgy illett volna ha csak abbahagyatod velük amit csinálnak, a verekedést és erőszakot, s azután, ha már megérkeztem...

—Ne is folytasd apám! Ez halva született ötlet! Hát azt hiszed hallgattak volna rám?! Hiszen egyszál-egymagam érkeztem oda, nő vagyok, kicsi vagyok, semmi esélyem sem lett volna! De még akkor sem ha már velem van a hóhér és Dura! Kiröhögtek volna, oda lett volna a tekintélyem, s csakazért is keresztülvitte volna Musuli az akaratát! Hogy bebizonyítsa hogy ő az erősebb, és az történik amit ő akar! Az lehet hogy te még ezután is nekem adtál volna igazat, de addigra több sérelem éri azt a két parasztot, sőt, a másik kettőt is, és a tekintélyem iszonyú csorbát szenved! Egyedül csak a bátor, azonnali, gyors fellépés vezethetett eredményre, és én pontosan úgy is cselekedtem! És te sem tehetsz másként mint hogy vagy megölsz engem, mert sejthetnéd hogy úgysem hagyom sem az igazamat sem a tekintélyemet a jövőben sem, vagy megparancsolod Musulinak, hogy mindörökre kopjon le a parasztjaidról, mert tökhülye a birtok irányításához, s az emberekhez még annál is kevesebbet ért mint az íráshoz, pedig biztos hogy le sem képes körmölni a nevét!

—Ezt megparancsolom neki, sőt már meg is tettem, de azzal védekezett hogy ő csak a Szent Fotel parancsát akarta végrehajtani!

—Újra kérdelem: ki a birtok ura, te vagy a Szent Agg?! És miért nem bízta rád a Szentségbiztosok parancsának végrehajtását?! Ezt nem kérdezted meg tőle?!

—De igen, de azt mondta, csak nem akart ezzel is engem terhelni.

—Milyen megható! De hazudik! Egyszerűen nem bízott benne hogy tennél bármit is annak érdekében!

—Én is ezt hiszem.

—Na hát akkor nem azt kapta csupán amit megérdemelt?! Hiszen a hátad mögött akart cselekedni! Szerintem jól hitte hogy nem bízott benned, mert neked apám annyi eszed okvetlenül lett volna hogy valóban ne tégy semmit, hiszen a Szent Fotel messze van, de a paraszto közel, s nem a Szent Fotel gazdagszik a tizedükből, hanem te! Te ha vallásos vagy is, de nem örültél bele a hitbe annyira mint Musuli! Én tehát semmi mást nem tettem mint megakadályoztam Musulit abban, hogy akaratod ellenére intézkedjék! Nemhogy büntetést érdemelnék, de inkább jutalmat!

—Jutalmat nem kapsz. Úgyis kaptál már: szerintem bőséges jutalom volt a számodra, hogy Musulit seggbe szúrhattad!

—Az még hagyján. Hanem amikor beledörgöltettem a sót! Remélem még most is csípi!

—Már nem. Kimosta belőle.

—Ah, mégis megmosakodott?! Na, ezzel újabb jót tettem neked apám, mert egy darabig kevésbé fog bűzleni ott alul!

—Ezt nem hallgatom tovább. - állt fel Vilder, és távozott.

Vilder távozásának Pjanga nagyon örvendett. Határozottan érezte hogy egy hajszálon múlt az egész. Most már biztos hogy nem kap semmi büntetést, de hát igazán kicsi híja lehetett! Végülis a férjek nem szokták megköszönni a gyermeküknek, ha úgy megbökdösi a szeretett nej valagát, hogy az hetekig nem tud majd ráülni!

Mindazonáltal nagyon örült neki, hogy épp azon a helyen szúrta meg Musulit. A hercegnő így ugyanis lovagolni sem tud, s emiatt remélhetőleg békén hagyja jódarabig a parasztokat!

Hát nem is volt baj jódarabig. Még az őshitű lakodalom is lezajlott minden gond nélkül, senki nem abajgatta sem Pjangát, sem a házasulókat, sem a násznépet, sőt, még a szertartásvezető sámánt sem. Aki igazán kitett magáért, mert táncolt, énekelt, révült, verte a dobját, végiggyalogolt egy hosszú parázsszőnyegen is meztelen lábbal mindenki elszörnyedésére...

Tehát igazán szép lakodalom volt. Bár a falu lakóinak nagyjából a fele nem mert elmenni, holott meg voltak hívva. Ugyanis a falu karotány papja azt dörögte nekik a szószelekről korábban, hogy aki résztvesz ezen a pogány mulatságon, az örökre elkárhozik!

De akik ott voltak, azok nagyon éltették Pjangát, és Pjanga tudta hogy ez teljesen őszinte éltetés. Végteéris a parasztok igazán csakis a legnagyobb tetszéssel fogadhatják, ha van valaki az uraságok közt, aki megvédi a feleségeiket-lányaikat a katonák erőszakjától! És Pjanga e téren igazán kitett magáért, hiszen rögvest hárommal is végzett az erőszakoskodók közül, s ez intő jel a többi katona számára is!

És Pjanga tudta, hogy ezt illetően még azok sem gondolkodnak másképp, akik nem mertek eljönni a lakodalomba. Azok lehet hogy gyávák, lehet hogy a megjelenteknél hívőbb lelkületűek, de az biztos hogy ők is örvendenek annak, amit ő Pjanga tett, s emiatt kedvelik őt!

Az biztos, hogy ezután a katonák valóban gyakran emlegették egymás közt ördögfiókanak Pjangát, sőt, úgy is hogy „Fekete Veszedelem”. Neki persze nem merték mondani, de a hóhér hallotta, és megsúgta Pjangának. A katonáknak nem tetszett az hogy ezek után igen meg kellett gondolniuk hogy erőszakoskodjanak a parasztlányokkal. Sejtették ugyanis, hogy ha ez Pjanga fülébe jut, annak rossz vége lesz! A parasztok ellenben igen-igen kedvelték, nemcsak abban a faluban, de a többi faluban is, mert oda is eljutott a híre hogy milyen bátor és igazságos leánykája van Vilder úchelnek! Lámcsak, meglátszik hogy Szent Zisu leánya! Még akkor is az, ha ő maga éppenséggel úgy tűnik az őshittel kacérkodik! De hát ez az ő dolga, a lényeg hogy igazságos legyen velük parasztokkal!

De még a parasztok közül is kiváltképp az eladósorba került lányok kedvelték Pjangát. Ettől kezdve ugyanis nagyon óvakodtak a papák-mamák attól, hogy a lányt hozzáeröltessék valakihez, akit a leány nem óhajt. És ennek a lányok igen-igen örvendtek!

A jó élet nagyjából egy évig tartott. Ennyi időbe tellett ugyanis, hogy Musuli felgyógyuljon altesti sérüléséből. Ez sok idő, de a szűrés valóban mély volt, s a sok só is nagyon kimarta, még ha a fertőződést meg is akadályozta. Továbbá olyan szerencsétlen helyen lett belédöfve a penge, hogy minden alkalommal amikor szükségét végezte, újra meg újra felrepedt egy kissé a seb, hol itt - hol ott, az erőlködéstől. Musuli emiatt nagyon óvakodott hogy olyasmit egyen ami kemény széket eredményez, mert néhány alkalommal amikor nem figyelt erre, főleg ha épp kimondott székrekedés kínoztá, olyankor a kínok kínját állta ki.

De egy év alatt azért csak felgyógyult! Ennek Vilder úr is örült, mert így már végre élhetett házaseletet a nejével. Ez azért nem volt megvetendő szempont a számára, és emiatt nem is nagyon örvendett annak, amit Pjanga csinált Musulival, mert úgy érezte, leánya, aki valóban kész Fekete Veszedelem, őt is megkárosította, tudniillik elvette egy csomó szeretkezés örömét tőle.

Mindenesetre felgyógyulása után Musuli óvakodott Pjangától mint a tüztől, és szerette mint kecske a kést. De a parasztokkal sem foglalkozott többet, Vilder határozottan figyelmeztette, hogy szép dolog a vallás, de ami őt illeti, a békességet többre becsüli, a pénzt meg még annál is többre! Tehát hagyja békén a parasztjait, mert nem ő Musuli a Megváltó, hogy mindenkinek üdvösséget hozzon, pláne nem akarata ellenére!

Musuli csak sóhajtozott a világ erkölcstelenségén, de szót fogadott. Legalábbis a parasztokat illetően. De hát nem volt mindenki paraszt! Éltek a Mirmirichen nemzetség birtokán álló városokban számosan kézművesek is, meg mindenféle más népségek is. És akadtak kis csoportocskák mindenféle nehezen megközelíthető helyeken, akik senkinek nem fizettek adót, természetesen Vilder úrnak sem, inkább nyomorogtak, de a saját szabad életüket éltek.

Musuli figyelme ezekre terelődött.

Az alkalmat erre neki az teremtette meg, hogy természetesen valóban kitört újra a háborúskodás a Mirmirichen és az Uchuál nemzetség között, ahogy azt még régebben megjósolta Veír úr, midőn Vildernél járt vendégségben. Kitört a háború, sőt, az Uchuál egy jókora területet rögvest sikeresen el is foglalt már a harcok kezdetén. Vilder természetesen nem tehetett mást, gyorsan kivonult ellenük a katonáival, és sikerült is egy roppant csatában tönkrevernie az Uchuál hadsereget. Mindez természetesen nem jelentette azt hogy legyőzte volna az Uchuál nemzetséget, sőt, még azt sem hogy minden elfoglalt területét visszafoglalta volna. De jobban állt a hadi szerencséje mint a hadjárat elején. Ám semmiképp sem engedhette meg magának hogy odahaza időzzön, kedvenc és legnagyobb tengerparti várában, ellenkezőleg, állandóan az északi határvidéken kellett hadakoznia. Így aztán bármennyire is nem tetszett neki az ügy, de kénytelen volt magára hagyni a várban Musulit és Pjangát. És maga sem tudta igazán, hogy melyiküket is félti jobban a másiktól. Elutazása előtt a lelkükre is kötötte, hogy ki ne tekerjék egymás nyakát! Musulinak külön kihangsúlyozta, hogy nem szeretné ha bosszút állni igyekezne Pjangán, mert annak súlyos következményei lennének; de Pjangának is mondta, hogy szeretné ha mire megjön, Musuli még le tudna ülni a fenekére, és meglenne mindkét karja és lába is. Továbbá ő a felszemű és félfülű nőket sem kedveli, tehát Pjanga ne tegye nyomorékká a nejét! Ezenfelül igen határozottan megparancsolta azt is Musulinak, hogy amíg ő távol van, addig hagyja békén a parasztokat, semmi köze hozzájuk, az adókat, tizedeket, ilyesmit nem neki kell intéznie, mert arra van az ispán, és nem szeretné ha jönne valami pap a birtokra, és parancsokat osztogatna! Pap természetesen jöhet, ha erre jár valamelyik, akkor Musuli vendégül láthatja, rendezhet nagy miséket, egyebeket, de a pap ha parancsol valamit, akkor azt Musuli csak jegyezze meg, s majd ő Vilder miután hazajött, majd eldönti, hogy teljesíti-e azt vagy nem! Mert az hogy ő hadjáratba vonul, nem azt jelenti hogy a birtoka végleg vagy átmenetileg a Szent Fotel tulajdonába került! Ha mindenáron nagy felhajtást akar rendezni Musuli, akkor rendezzen nagy vadászatokat, azt nem bánja! De tényleg hagyja békén a parasztokat, mert neki nem hiányzik a háború mellé még egy parasztlázadás is!

És ezután Vilder elment a háborúba.

És bizony az úgy esett, hogy nem telt el egy hónap sem, és Musuli máris intézkedett!

De a parasztokba nem mert belekötni. Pjanga miatt sem, meg Vilder parancsa miatt sem. Továbbá egészen természetes hogy Pjangába sem mert belekötni, mert egyrészt félt tőle, másrészt erre vonatkozóan is kapott Vildertől figyelmeztetést. Habár cseppet sem volt biztos benne, nem fél-e jobban a még nem is egészen tíz esztendő apróságtól, mint a férjétől!

Ellenben Vilder maga mondta neki, hogy imádkoznia szabad, hogy rendezhet nagy miséket! S épp ezt is tette. Hírneves hitszónokokat hívott a várába, jutott minden hétre egy-egy ilyen, de a hét többi napja sem múlt el mise nélkül, a vár káplánja állandóan a következő misére kellett készüljön, habár Musuli elkövette még azt az illetlenséget is, hogy időnként ő maga is fellépett a szószékre nő letére, s a mise egy részét maga tartotta meg, legalábbis a szónoklatot. Mert a szentáldozást nem merte bemutatni, az nagy szentségtörés lett volna a karotány hit szerint, ha egy nő keze végzi azt el.

Mindez még nem lett volna baj, ha nem úgy esett volna, hogy elrendelte, miszerint e miséken a vár minden tagja megjelenni köteles! S mert még a legrövidebb istentisztelet sem tartott soha kevesebb ideig mint egy teljes óra, s ennek nagy részében állni kellett, ezért Musuli népszerűsége a várban rohamosan fogyatkozni kezdett. Különösen, mert Pjanga magasan ejtett arra a parancsra, hogy neki is részt kéne vennie a miséken, és tüntetően egyetlenegyre sem ment el, élte vidáman a maga életét. Többnyire az íjászatot vagy a pisztollyal történő célbalövést gyakorolta, az íjászatot általában Durával együtt, s mostanára csaknem ugyanolyan pompás céllövővé vált mint a kis ritt rableány. Habár már nem is volt Dura rableány, mert Pjanga betartotta az ígéretét, s amint Dura megtanult írni-olvasni, azonnal felszabadította. Eddigre e tudományt a többi egykori rabszolganő is megtanulta, s ők is fel lettek szabadítva.

Ők különben elmentek az első néhány misére, csak mert kíváncsiak voltak, miként is fest egy Musuli által szervezett nagymise. De azután azt mondták Pjangának, hogy nagyon unalmas volt, és muszáj-e résztvenniük a többin? Pjanga mondta, hogy Musuli szerint muszáj.

—És szerinted is muszáj? - kérdezte Metulínó.

—Szerintem nem.

—Aha, tehát nem muszáj! - válaszolták, és ezentúl ők sem jelentek meg a miséken. Természetesen a hóhér sem. Aki még mindig az egyetlen hóhéra volt a várnak, mert Vilder úr takarékossgai okokból nem alkalmazott többet. S valóban, az elmúlt évben a hóhérnak senkit nem kellett lefejeznie, csak egyetlenegyszer megkorbácsolnia egy tolvajt. Semmi nem is indokolta tehát egy új hóhér alkalmazását.

És Musuli nem merte erőszakkal kényszeríteni az imádkozásra Pjangát és a „bandáját”, ahogy megvetően nevezte őket.

Igenám, de ahogy teltek-múltak a hetek, egyre többen jelentették ki váratlanul, hogy bizony nekik is más és jobb dolguk van mint a naponkénti hosszas imádság! És azt mondták, ha Pjanga emberei megtehetik hogy nem imádkoznak, akkor nekik sem muszáj! Némelyek ráadásul kijelentették, hogy ők tulajdonképpen őshitűek, nekik semmi közük a karotány istenhez, hiszen Pjanga is, s Pjanga emberei is remekül elvannak minden különösebb ima nélkül! És nagyon sajnálták már többen is, hogy ők nem lettek elvive Vilder úr mellé a hadjáratokba. Ott ugyanis csak verekedni kell, de nem imádkozni, és ácsorogni órák hosszat minden nap, amikor az embernek úgyis olyan kevés a szabadideje! Mennyivel szívesebben kockáznának ehelyett, vagy nőznének, vagy innának, vagy akármit!

Igenám, de Musuli most nem hagyta magát, s azzal kezdte, hogy rögvest elbocsátotta azokat a katonákat, akik azt mondták hogy ők őshitűek! Azt mondta, hogy pogányokra nincs szükség!

Ezek visszafeleseltek, hogy akkor Pjangát miért nem rúgja ki Musuli?! De Musuli azt válaszolta, hogy Pjanga ha résztvett is egy pogány esküvőn, de sosem mondta hogy őshitű volna!

Ez ilyen formában nem volt igaz, mert eleinte, a Szentségbiztosok látogatása után Pjanga ezt igenis mondta, de az is biztos hogy azóta sem. Mert az igaz hogy nem hitt már a karotány hitben, de az őshitben sem. Egyelőre semmiben sem hitt.

A katonák mindenesetre el lettek bocsátva, a többiek pedig befogták a szájukat és jártak inkább misére, ha nem is szívesen. Ellenben Pjanga csúnyán összeveszett Musulival, és azt kiabálta neki, hogy Musuli egy agyatlan állat, hiszen ezek az elűzött katonák meg kell hogy éljenek valamiből, s ugyan mi mást is tehetnének, mint hogy beállnak az Uchuál zsoldjába! Kár volt őket elüldözni a vallás miatt, s különben is, most gyengébb a várak védelme!

—A te hibád Pjanga, mert a te távolmaradásod buzdította a katonákat ellenszegülésre! A legjobb lett volna ha téged is elzavarlak!

—Na, azt próbáld meg!

De Musuli ezt nem próbálta meg. Ellenben kénytelen volt belátni, hogy azért annyi igazság van Pjanga szavaiban, hogy így az ellenség valóban erősödött, s úgy gondolta, legjobb az lett volna ha a katonákat nem elzavarja, hanem kivégzi! Hiszen pogányokra úgy sincs semmi szükség!

Ez aztán adott neki egy ötletet. Úgy vélte, nagy szolgálatot tehet az egyetlen igaz karotány hitnek, méghozzá úgy, hogy ezellen Vildernek sem lehet semmi kifogása, sőt, még a vár katonái is tetszéssel fogadják majd a kezdeményezését!

De tartott tőle hogy az az átkozott Pjanga, az a Fekete Veszedelem beleköp a levesébe. Így aztán semmit nem is mondott sem neki, sem a katonáknak, arról, mi az ő valódi célja, hanem csak úgy szép nyugodtan bejelentette, hogy egy darabig vége a kötelező misézéseknek, ugyanis hosszú vadászkörutat tesz, végiglátogatva több távolabbi falvat és várost, mert ugye mindennütt mások a vadászati lehetőségek, és különben is meg kell ismerje a birtokot!

Remélte, Pjanga itthon marad. E reménye be is teljesedett, Pjanga szemlátomást nagy jókedvre derült hogy Musuli eltávozik a társaságából, és esze ágában sem volt vele tartani.

—Még csak az hiányzana hogy vele vadásszak, képzelem, minden egyes megölt nyúl vagy fácán után könnyes szemmel kéne bünbánatot tartanom! - nevetett barátai előtt.

Musuli tehát elindult a vadászkörútjára. Tehette, hiszen Vilder kifejezetten megengedte neki hogy vadásszon. És csak amikor már kétnapi lovaglásra voltak a vártól, akkor szólt oda az őt kísérő katonák kapitányának:

—Remélem kezetek ügyében vannak a fegyverek?!

—Igen, fenséges asszonyom!

—Roppantul helyes! Akkor most nem megyünk be a városba, hanem arra indulunk! - és újjával a távolban fehérülő hegyek felé mutatott.

—De hiszen ott semmi nincs! Ott legfeljebb medvét találhatunk, de azt is csak nagy szerencsével, és olyan meredek terepen...

—Elég legyen ebből! - vágott közbe Musuli. —Nem medvére fogunk vadászni.

—Hát?

—Ez embervadászat lesz! Hitetleneket, eretnekeket, pogányokat, őshitűeket fogunk kézre keríteni! Különösen örvendének néhány sámánnak, sámánnőnek is! Úgy hallottam ugyanis hogy ezen a barbár vidéken még fennmaradtak a pogányság csökevényei, s ezek a gonosz, megátalkodott átkozottak, ezek nem röstellik hogy inkább mindenféle megközelíthetetlen helyekre húzódnak és ott a bűnnek éljenek, ahelyett hogy lejönnének a tisztességes emberek közé, és velünk együtt dicsérnék az Urat! Hát én most kifüstölöm őket a vackukból, s nem engedem meg hogy másokat is megfertőzzenek a pogánysággal!

—De úrnőm, Vilder úchel szigorúan megtiltotta neked hogy távolléte alatt komoly ügyekben intézkedj! Nem szabad a parasztokat háborgatnod! - ellenkezett bátran a kapitány.

—Ostoba tahó! Hát ki beszél itt a parasztokról?! Hát parasztok ezek?! Ugye hogy nem! Egyetlen parasztot sem akarok megölni! Ezek ugyanis nem parasztok! A paraszt, az az, aki tizedet fizet az én férjemnek, tizedet fizet a templomnak, évente meghatározott ideig robotot végez az urasági földeken, és még sok kötelessége van, egyes nemzetségek területén még az első éjszaka jogát is élvezheti lányaiktól az uruk! De ezek a hitetlen pogányok, ezek nem parasztok, mert semmi effélével nem szolgálják a férjemet! Ezek csak pogánykodnak! Ezek tehát az ellenségeink, mert még az is könnyen lehet hogy ha ide betörne valami portyázó Uchuál csapat, akkor azokat támogatnák a harcokban! Továbbá, aki paraszt hallgat e pogány sámánok hazugságaira, az nem érez majd hajlandóságot az ő szívében az adózásra, a templomoknak járó adó megfizetésére aztán végképp nem! És lehet hogy elcsábul majd hogy ezekhez szökjön, s maga is pogánykodjék! S akkor máris nem adózik semmit! Mi tehát ezzel a kis hadjárattal nagy szolgálatot teszünk úgy a vallásnak, mint szeretett férjemnek! Tehát fegyvert tölts, a kardokat is lazítsátok meg a hüvelyben, aztán gyerünk megnógatni a lovakat, és induljunk hogy végezzünk is valamit, ne csak beszéljünk, elvégre sokáig eltarthat, amíg rátalálunk egy rejtőzködő pogány közösségre; sőt, szerintem ez sokkal nehezebb lesz, mint az azt követő háborúskodás, a megsemmisítésük! És ismétlem, ez kifejezetten a férjem jóváhagyásával történik, mert ő mondta hogy vadásznom szabad, s ez nem más mint pogányvadászat! Na, akkor indulás, mert meg is beszéltünk mindent amit kellett, holott nem is vagyok köteles megindokolni nektek a parancsaimat, ostoba katonanépség! Örüljetek inkább hogy most nem kell imádkozni, ehelyett verekedhettek, zsákmányolhattok, sőt, még azt sem bánom ha meghajkurászátok a pogányok nőit, azoknak úgymint mindegy, hiszen valamennyit kivégeztetem!

—Éljen! - kiáltották örömmel a katonák, azzal nekiiramodtak a messzi hegyeknek.

Vilder valószínűleg valóban nem bánta volna túlságosan a környékbeli pogányok kifüstölését, annál is inkább, mert rendszeresen érkeztek hozzá dorgáló levelek a Szent Foteltől, hogy nem tesz semmit a pogány hit maradékának a megsemmisítésére. De Vilder tudta hogy ez nem sokat jelent, tudniillik nem ő az egyetlen nemzetségfő, akinek területein még maradt pár csepp a pogányság hajdani tengeréből. És úgy vélte, fegyveres erejét sokkal előnyösebb a többi nemzetség ellen fordítania.

Vilder tehát ezt igazán nem bánta volna, ha ez valóban csak a pogányok pusztulásával jár. De hát tudta ő hogy nem csak erről van szó, nemcsak ezzel jár egy nagy pogányüldözés!

Amint ugyanis az első néhány nagy nyomorban élő, de a szabadságot választó családot legyilkoltatta Musuli, rögvést elterjedt ennek a híre mindenfelé, szélvészgyorsasággal. Kiderült, hogy ezeknek vannak ám mindenféle rokonaik, ismerőseik a békés parasztok között is. Akik nem vállalták a szabad, ám nyomorú életet a hóhatár közelében meg mindenféle mocsaras völgyekben, ahol gyakori kísérője a szabadságnak az éhség és a legkülönbözőbb vadállatok

támadása. Ők inkább elviselték az urak zaklatásait. De azért számos családnak akadt időnként egy-egy fia vagy lánya, aki úgy döntött, hogy többre becsüli a szabadságot, s ezek elszökdöstek a hegyekbe. Néhanapján vissza-visszalátogattak a szüleikhez, rokonaikhoz. És egyáltalán nem mind voltak pogányok, sőt, a legtöbben nem. De megfogadták, hogy senki szolgái nem lesznek ezentúl!

Na és ezek ellen támadt most Musuli. S amint kiderült hogy sokukat megölte, egyre hangsúlyosabb lett az elégedetlenség az addig legnyugodtabbnak, legbékésebbnek számító falvakban is! Pláne, mert Musuli elkövette azt a hatalmas hibát, hogy a legyilkolt „pogányok” tetemeit becipeltette a közeli falvakba, s ott megmutatta a lakosságnak, mondván, hogy ez lesz a sorsa minden pogánynak, eretneknek, hitetlennek, őshitűnek!

Az igaz hogy a falusi parasztokat nem bántotta, a katonák sem erőszakoskodtak velük, de bizony számos parasztszalád ismerte fel a meggyilkoltak közt valami rokonát, aki korábban a hegyek közé bújdosott. És ez érthetően nem igazán alkalmas arra hogy kegyes, istenfélő, vagy akárcsak Musuli iránt barátságos hangulatba ringassa őket!

Na és emiatt az következett be, hogy Musuli döbbenetesen vette észre, hogy akármilyen nagy buzgalommal vadászik is az eretnekekre, azoknak a száma nemhogy csökkenne, de egyre növekszik! Lépten-nyomon rajtaütöttek a csapatán, és el nem tudta képzelni, miért ugrott meg ennyire a pogányok száma! Holott mindössze az történt, hogy akik felismerték valamely rokonukat a legyilkoltak közt, azok gyakorta vérbosszút fogadtak, és csatlakoztak a bújkálókhoz, még akkor is, ha különben a legőszintebben hittek a karotány vallás minden egyes passzusában, és mélyen elítélték az őshitét. De hát ugye egy dolog a vallás, s egy másik a rokonság lemészárlása! Azt nem hagyják!

Továbbá, Musuli mást is tett, ami szintén nem volt rokonszenves sokaknak. Azt tette, hogy az útbaeső városokba bement, és összefogdostatta az összes kéjhölgyet. S ezeket vagy kivégeztette, vagy legalábbis megkorbácsoltatta és börtönbe záratta. Azt mondta, hogy ezek sem parasztok (és ez igaz is volt), hogy ezek sem fizetnek semmiféle adót, sőt, legtöbbjük mindenféle sehonnani jöttment, tehát ezekre nincs szükség a birtokon! Ezzel ő Vilder úchelnének nem tesz kárt, épp mert adót úgysem kap ezek után, vagyis ezek szabad prédája az ő vallásos és erényes buzgalmának!

Annyi igaz is volt hogy Vilder ezek után nem kapott adót. Csakhogy nem véletlenül virágzott a városokban a prostitúció! Ugyanis volt rá igény! Na és amint e kéjhölgyek eltűntek, rögvest panaszkodni kezdtek a szolgálatukra igényt tartók, elégedetlenkedni kezdtek, és nem szerették őket sem Musulit. Aztán, voltak akik nem bírták ki szerelemhölgyek nélkül, ezek most elkezdtek rendszeresen zaklatni a tisztességes lányokat, és lényegesen gyakoribbá vált az erőszak. Ez természetesen nem tetszett a nőknek, nem tetszett a férjeknek-szerelmespároknak, senkinek nem tetszett, de igazából még maguknak az erőszakoskodóknak sem tetszett, mert egy nemi erőszak kockázatos ügy, ha elkapják, kivégzik őket! Mennyivel jobb volt régen, amikor még voltak szabad prostituáltak!

Továbbá Musuli elrendelte, hogy ő nem emeli fel az adót, de a tized kiválasztásánál Isten az első! Ez azt jelentette, hogy ha például volt valakinek tíz malaca, abból egyet a templomnak kellett adni. Eddig ő választhatta ki hogy melyiket, de most Musuli azt mondta, hogy mindig a legszebbet, legkövérebbet kell odaadni, mert Isten az első! Tehát ahol nem lehet egyformán tíz részre osztani a megadóztatott akármit, akkor a legszebbik részt kapja a templom, az azutáni legszebbet pedig ő, Musuli, pontosabban a férje. Ez természetesen megintcsak senkinek sem nyerte meg a tetszését.

Musuli ténykedése tehát egyáltalán senkinek sem tetszett, osztársadalmi elégedetlenséget váltott ki. Egyedül a papok dicsérték a nagy buzgalmát fennhangon a szószékekről, de ezzel meg csak azt érték el, hogy kezdték az istentiszteleteket kevesebben látogatni.

Ezzel szemben Pjanga egészen másként rendelkezett a várban. Mert hát mi más is történhetett volna, mint hogy ott ő maradt meg az úrnő, ott, és abban a néhány faluban, ami a vár közvetlen közelében terült el! Itt senki nem mert vele vitatkozni, engedelmeskedtek neki, már

amiatt is, mert hiszen mindenki tudta, hogy korábban igazán meredek dolgokat művelt, aztán amiatt sem lett semmi baja sem neki Vildertől!

Pjanga pedig úgy rendelkezett, hogy ő sem emelte fel az adókat. Ellenben, alig távozott két napja el Musuli, máris sorra látogatta a környékbeli településeket, s mindenütt kihirdette, hogy ezentúl is meg kell fizessék a parasztok a tizedet neki, de még egy másik tized felét is! Ellenben semmiféle tizedet nem kötelesek fizetni a papoknak!

Na már most, a parasztok nagyon műveletlenek voltak azidőtájt, de annyit még ők is ki tudtak számolni rögvest, hogy ez azt jelenti, hogy eddig fizettek adóba a papoknak és az uraságnak összesen két tizedet, de most nem kell fizetniük összesen csak másfél tizedet! S ezt bizony még az is örömmel hallotta, aki mélyen vallásos volt. Pjanga azt mondta, bárki adhat bármit a papoknak, de amit kötelező adnia, az csak annyi hogy ha a pap köszön neki, akkor a paraszt köteles visszaköszönni, mert udvariasság is van a világon! Ezenkívül semmi nem kötelező!

Továbbá úgy rendelkezett, hogy nem kötelező a templombajárás, és szabad gyakorolni az őshit is, ellenben az sem kötelező. És azt is mondta, hogy ezentúl a Mirmirichen nemzetség területén belül a parasztok szabadon költözhetnek egyik faluból a másikba, annyi csak a dolguk, hogy e szándékukat bejelentik a régi falujuk bírójánál, és az új lakhelyük bírójánál is. Elvégre tudni kell mindig, hogy melyik faluban hányan laknak!

Ez megkönnyítette a faluközi házasságok kialakítását.

Pjanga tehát még népszerűbb lett mint eddig, a papokat ellenben nagy kár érte, nosza, rögvest értesítették is erről Vilder urat, de Vilder azt válaszolta, hogy Pjanga természetesen helytelenül cselekedett, de nem ér rá foglalkozni az üggyel, amíg a hadjáratok véget nem érnek. Ezt a papok úgy magyarázták hogy megilleti őket a tized, Pjanga azonban úgy hogy nem illeti meg őket; a parasztok egy része pedig így, a másik része úgy, a legtöbben természetesen nem fizettek semmit, s remélték, ha később Vilder vissza is állítja a régi adózási rendszert, de visszamezőleg nem kell kifizetniük az elmaradt adót, s nekik az is tiszta haszon!

Ami a falvakat illeti, a népességük kezdett megnövekedni. Musuli hadjárata ugyanis elhúzódtott több hónapig is, és ennek egyenes következményeképp sokan elmenekültek Pjanga vára környékére. Igen, kezdték így nevezni azt, hogy „Pjanga vára”. Ide költözött egy nagy csomó örömlány, sok őshitű, sok sámán és sámánnő, s mindenki más is, akik valamiért féltek Musuli hercegnőtől. Három hónapja sem indult el eretnekvadászatra Musuli, de a várkörnyéki falvak lakossága megugrott majdnem másfélszeresére!

S természetesen minden új jövevény elmesélte hogy miért jött ide, valóságos rémtörténeteket adtak elő Musuli kegyetlenkedéseiről. Lehetetlen volt tehát hogy ez Pjanga fülébe ne jusson. S mert saját hajlandósága is arra készítette amire a panaszkodók biztatták, hogy vessen véget mostohaanyja embervadászatának, emiatt egy szép napon összetrombitálta a fegyvereseit, hogy kevesen ne legyenek néhány keménykötésű parasztleányt is besorozott katonának, és maga is elindult észak felé, hogy megkeresse Musulit.

Nem volt nehéz megtalálnia. Mindenki tudta épp merre jár a csapatával. Sőt amikor már a közelében járt Pjanga, akkor bizonyítékot is talált nemegyszer rá hogy Musuli a közelben tartózkodik: számos településen volt felállítva akasztófa, s ezeken ott himbálództak Musuli munkálkodásának gyümölcsei! Többnyire gazdagon feldíszített fák voltak ezek. S a legtöbbször bizony nem meglelt férfiak csüngtek, hanem nők! A Musuli által annyira utált kéj nők. Némelyikük még csak aligserdült gyereklány. Talán másképp éhenhaltak volna, talán úgy kényszerítette őket valaki a kurválkodásra; talán csak korábban meg lettek erőszakolva, s az olyan lányt nem szívesen veszi bárki is feleségül; de hát hiába, Musuli nem ismert enyhítő körülményeket: aki örömlány, annak szerinte pusztulnia kellett!

A látványra Pjanga keze ökölbe szorult. Most aztán nagyon el fogja intézni Musulit!

S megtalálta a táborát. Sokan voltak Musuli mellett katonák, kétszázan is. Pjanga emberei nem többen mint ötvenen. De Pjanga nem félt. El volt készülve rá hogy mit tegyen. Jóelőre ki gondolt mindent.

Amint Musuli megpillantotta őt, a hercegnő elsápadt, mert sejtette hogy Pjanga kellemetlenkedni jött ide.

—Mit akarsz itt Pjanga? - kérdezte tőle.

—Ezt! - válaszolta Pjanga, azzal előhúzott a zsebéből egy pecsétetes okmányt, s olvasni kezdte:

—*En, Vilder úchel, ezennel megparancsolom leányomnak, Vilder nú Pjanga dzé Mirmirichennek, hogy keresse meg a birtokon garázdálkodó Musuli hercegnőt a Kíriel nemzetségből, és tartóztassa le, mert bűnösnek találtam őt a parasztjaim és városlakóim zaklatásában, tömeggyilkosságban, engedélyem nélküli kivégzésekben, ítélkezésben, a köznyugalom feldúlásában, bűnrészes továbbá nemi erőszakban, bűnös erre való felbújtásban, a közrend megzavarásában, és számos más felháborító jogtiprásban! Elrendelem börtönbe vetését, és rendkívül szigorú őrzését, mindaddig míg haza nem jövök, és ki nem szabom reá, önkényeskedő feleségemre a megfelelő ítéletet, leginkább nem is a felsorolt törvényteleniségekért, de mert ezek megtételével, véghezvitelével szegényt hozott reám, férjére, urára és parancsolójára, továbbá egész nemzetségemre! Megparancsolom egyben minden alattvalómnak és katonámnak, hogy feleségem egyetlen parancsának se engedelmeskedjenek, őt védelmükbe ne vegyék, mert haragom lesújt az engedetlenkedőkre! Intézkedésem végrehajtásával szeretett leányomat, Pjangát bízom meg, s amiatt épp őt, mert határozott fellépésével már több alkalommal is megakadályozta ostoba feleségemet súlyos tragédiák elkövetésében! Mindenki aki e parancsomat hallja vagy látja, köteles engedelmeskedni Vilder nú Pjanga dzé Mirmirichennek, ha ugyanis Musuli hercegnőt segíti, azzal árulóvá lesz, mert gondoljon arra, ha Musuli tovább folytatja nép- és nemzetellenes hadjáratát, azzal felkelést kockáztat, s ezzel az Uchuál malmára hajtja a vizet, hiszen így is tömegével szökdösnek át a parasztok és városlakók a szomszédos nemzetségek területére! Musuli jogtiprásainak leállítása tehát élet-halál kérdése a számomra, s ezért felhatalmazom leányomat bármi szükségnek ítélt kényszerítőeszköz alkalmazására, beleértve azt is, hogy végső esetben akár Musuli életét is kioltsa, ellenszegülése esetén!*

Isten és a jó erkölcs nevében mindezt elrendeltem én, Vilder úchel, a Mirmirichen nemzetségfője! Halál és átok arra, aki parancsomat megszegni merészel!

Musuli döbbsen állt a helyén. De nem sokáig hápoghatott csodálkozva, mert Pjanga most összehajtogatta a papírt, hátranyújtotta a közelben álló írónak, majd előhúzott egyszerre két pisztolyt is, és a hercegnőre fogta:

—Vilder úchel nevében letartóztatlak! Hóhér, kötzd össze, de úgy ám hogy moccanni se bírjon, nemhogy megszökni!

A hóhér engedelmeskedett. És egyetlen katona sem merészelt Musuli védelmére kelni, mert Pjanga olyan határozottan lépett fel, s mert pecsétetes írást is lobogtatott!

Senkinek a fejében nem fordult meg, hogy azt az írást Pjanga csak hamisította. Holott ez volt az igazság!

Pjanga emiatt nem érzett lelkiismeretfurdalást. Úgy vélte, sokkal kényelmesebb így elintéznie az ügyet, mint ha erőszakot alkalmazna, s vérfürdőt rendezne saját katonáik sorában.

S ezután hazamentek, hazacipelve a fogoly Musulit, s minden útbaeső városban és faluban kihirdette hogy Musuli hercegnő valamennyi törvénye tökéletesen érvénytelen. S azt nem is apja, Vilder úchel rendelte el, csak Musuli, de rá se haragudjanak, szegény Musuli hercegnő ugyanis nem tehet erről, mert tökéletesen beszámíthatatlan, gyerekkorában ugyanis fejre ejtette a dajkája. Úgy vélte Pjanga, ez jó lesz a későbbiekre, ha Musuli megint önkényeskedni akarna, így kevesebben fognak engedelmeskedni neki.

És Musuli még csak nem is tiltakozhatott tekintélye e rombadöntése ellen, mert nemcsak meg volt kötözve egész úton, de még a száját is betömte Pjanga, és azt csak az étkezések idejére távolították el belőle.

És amint hazaértek, lekerültek Musuliról a kötelek, de csak azért, mert Pjanga bezáratta őt a legmélyebb, legsötétebb tömlöcbe, s biztos ami biztos, a lábára rakatott egy súlyos vasgolyót is. És Musuli bizony ott maradt négy teljes hónapon át, míg csak Vilder be nem fejezte a hadjáratot! E befejezésben különben jelentősen segítette őt, hogy Pjanga váratlanul küldött neki egy jelentősebb összeget, amiből sok zsoldost tudott felfogadni. Hogy ezt Pjanga honnét teremtette elő, azt nem tudta Vilder, de így esett pedig: hazaírt egy levelet az intézőnek, hogy nagyon gyorsan küldjön neki pénzt, másképp csak úgy tudja befejezni a hadjáratot, ha az Uchuál kezén hagy egy csomó északi települést! És az intéző tudta hogy nem képes erre, már minden

pénzt elküldött, és elpanaszolta Pjangának, hogy mi a helyzet, és attól fél, emiatt Vilder a fejét veszi. No nem Pjanga fejét, hanem neki, az intézőnek a fejét!

Pjanga erre kivonult a katonáival, és estére már vissza is tért. És egy egész ládát nyomott az intéző kezébe tele arannyal, hogy tessék, itt a pénz, küldheti az apjának! De az intéző látta, hogy még több ilyen ládát is becipelt a hóhér Pjanga szobájába...

Másnap tudta csak meg, hogy honnan a pénz. Pjanga elkövette a templomgyalázás bűnét! Sorra járta a környező templomokat, és mindenünnen elvitte az összes pénzt, de még az arany és ezüst kegytárgyakat is! Ezt természetesen egyetlen katona sem merete volna megtenni, ha karotány hitű, de Pjanga bölcsen olyanokat válogatott össze, akikről tudta, hogy enyhén szólva nem erős bennük a vallásos érzület...

Még Pjanga pénzével együtt is jó négy hónapba tellett, hogy Vilder befejezze a háborút, s végre hazajöjjön! Ezalatt pedig Musuli börtönben senyvedett, és hiába reménykedett benne, hogy valaki kiengedi. Akadtak katonák akik sajnálták, de azok sem mertek semmit tenni Vilder úr akarata ellenére, különben meg ők is úgy vélték, van ám haszna annak hogy Musuli a dutyiban van, mert azóta nincs kötelező ima, sőt, Pjanga úgy határozott hogy a vasárnapi imára is csak az menjen, aki akar, másnak nem muszáj!

Aztán Vilder végre megérkezett a várkapu elé a sereggel. Pjanga elibe sietett, hogy udvariasan üdvözlje.

—Hát a feleségem hol van?! - nézett körbe Vilder csodálkozva, de nagy rosszat sejtve. Eddig ugyanis fogalma sem volt róla, mi van Musulival. Annak természetesen hírét vette hogy Musuli mindenféle helytelen dolgokat cselekszik a magánhadjárataiban, de nem ért rá ezzel törődni a harcok miatt. Aztán hírét vette, hogy Pjanga felkereste Musulit, ezután Musuli abbahagyta az eretneküldözést. Akkor félt hogy mi történhetett, írt is levelet Pjangának, de Pjanga azt üzenté vissza, hogy semmi baj nem történt, nem volt vérontás, Musulinak semmi baja, egyszerűen csak hazament, és azóta tűrhetően megvannak!

Vilder tehát megnyugodott akkor, de most ismét aggódni kezdett, hogy nem látja a feleségét az öt ünneplők tömegében.

—A feleséged jól van, semmi baja! - válaszolta Pjanga udvariasan.

—Akkor miért nincs itt?!

—Hát mert nem állt módjában idejönni.

—Hogyhogy?! Csak nem tetted nyomorékká, te ördögfióka?!

—Ó, hát ez a hála a küldött pénzért?!

—Hát te küldted?!

—Nem, az intéződ, de én teremtettem elő!

—Na ha te voltál, akkor köszönöm, de erről majd később beszélünk, mondd inkább most, mi lett Musulival?!

—De hát tényleg semmi! Egészséges, nincs sebesülése...

—Hát akkor?!

—Ül.

—Nem értem!

—De hiszen te parancsoltad meg, apám, hogy ne tegyek semmi olyasmit mint régen, mert te szereted ha a feleséged le tud ülni! Hát tud ülni, sőt, ezt a ténykedését már gyakorolja is szorgalmasan néhány hónapja! Ül. Néha persze járkál is biztos. Ugyanis börtönbe csukattam, különben a legnagyobb szolgálatodra, mert gondolj csak bele, ha tovább teszi amit tesz, simán kitör a lázadás a birtokon, s akkor vége nemcsak az uralmadnak, de az életednek is, és nem lesz többé Mirmirichen nemzetség!

—De hát hogy merészelted?!

—Nehezen, de muszáj volt!

Vilder természetesen rögvést a várba rohant, s kiengedte Musulit, aki ezután órákon át csak sírt, s közben szorgalmasan hálálkodott. No nem Vildernek, hanem az Úrnak, ugyanis sokórás hálaimát rebegett az ég felé, amiért meghallgatta Isten az ő imáját, és véget vetett sanyarú sorának. S amikor Vilder beszélt vele, kiderült, hogy semmiben nem találja bűnösnek magát, s

úgy vélekedik, hogy Zisu valóban megcsalta akkor régen Vildert, de nem ám akárkivel hanem az ördöggel, Pjanga az ördög leánya, és ő maga, Musuli, nem más mint a vallás mártírja! Pjanga velejéig rohadt, gonosz, lám, visszaélt Vilder nevével, meghamisította Vilder úchel parancsát is!

—És arra nem gondolsz te hülye piccsa, hogy amit tettél, az valóban az életembe is kerülhetett volna?! - kiabálta Vilder. És bár kiszabadította Musulit, de a hercegnő úgy felbosszantotta, hogy most aztán lekevert neki két hatalmas pofont.

—Szégyeld magadat, vernéd inkább Pjangát, hiszen ez még szentséggyalázást is elkövetett a templomok kifosztásával!

—Nagyon helyesen tette, a papokkal majd csak megbékélek később valahogyan, de ha ezt nem teszi, akkor már rég a sakálok játszanak a koponyámmal a harcmezőn! Pjanga lehet türhetetlenül pimasz, lehet önkényeskedő, de legalább az esze a helyén van, nem úgy mint neked! Most aztán határozottan a legjobbat cselekedte! Talán nem illett a pogányságot pártolnia itt a környező falvakban, igen, az meglehet, de hogy azt jól tette hogy téged leállított, az nem is vitatható! Hiszen te olyan hülye vagy hogy nincs egyetlen saját gondolatod sem, a papok gondolkodnak helyetted, de sajnos azok csak a saját zsebüket nézik, s azt nem hogy az nekem az életembe kerülhet, mert kibicnek semmi sem drága! Hülye tyúk! - kiabálta vissza Vilder, azzal még jól fenéken is billentette a feleségét, majd elment hogy bosszúságát ivásban tombolja ki. De most nem itta részegre magát, ellenben a legkomolyabban elgondolkodott rajta, hogy a csudának kellett épp a Kíriel nemzetségből házasodnia! Ennél a Musulinál talán még Zisu is jobb felesége volt, még akkor is ha netán valóban megcsalta!

A várbeliek nagyon kíváncsiak voltak, hogy kap-e valami büntetést Pjanga! Elvégre az nagyon hamar kitudódott, hogy Vilder semmiféle parancsot nem adott Musuli letartóztatására, azt Pjanga hamisította. No igen, megtehetette, elvégre zseni: nő léte megtanulta a betűvetést!

De semmiféle büntetést nem kapott. Annak ellenére nem kapott semmit, hogy ezügyben azért Vilder megintcsak úgy érzett mint már sokszor: amit Pjanga tett, azt helyeselte, de a cél érdekében követett módszert cseppet sem! Úgy érezte, azzal hogy Pjanga visszaélt a nevével, azzal Pjanga lejáratta az ő, Vilder tekintélyét! S bár hálás volt a lányának amiért pénzt küldött neki, s mert Musulit leállította, de legalábbis emiatt igenis szívesen megbüntette volna Pjangát. Valójában sokkal jobban szerette volna ha Pjanga úgy vet véget Musuli hadjáratának, hogy a katonáit nekivezenyli Musuli katonáinak, s lesz egy kis vérfürdő. Nem azért mintha kegyetlen lett volna, de így nem élt volna vissza a nevével.

De hát egészen nyilvánvaló volt hogy nem büntetheti meg Pjangát. Hogy is ne! Az olybá tűntette volna fel a véleményét, mintha helyeselné amit Musuli tett! Sőt, talán még nagyobb baj lett volna Pjanga megbüntetéséből mint abból amit Musuli csinált: Pjangát ugyanis a környék parasztjai szinte a tenyerükön hordozzák, nem kis részben épp amiatt, mert Musuli garázdálkodásának véget vetett! Ha most Pjangának akár csak a haja szála is meggörbülne, az összes paraszt ellene támadna!

De még ha ez nem következik is be: Vilder nem tagadhatta hogy Pjanga lánya igencsak éles ésszel rendelkezik. Eljőhet még máskor is olyan idő, amikor a lánya segítségére szorul! S neki nem hiányzik, hogy akkor Pjanga ne teremtsen elő valahonnét egy csomó pénzt, vagy egy osztag katonát!

Sőt, ami ezt illeti, ezzel kapcsolatban Pjanga nyíltan meg is fenyegette őt! No nem mintha Vilder akár célozgatott volna is bármi büntetésre – lehet hogy nem volt annyi esze mint Pjangának, de *ennyi* azért igen! Ellenben, nem telt el két hónap sem a hazaérkeztétől számítva, s máris megérkeztek hozzá a Szent Fotel méltatlankodó levelei, hogy mit képzelsz ő, miként is mérészeli elkobozni Isten pénzét holmi háborúk kedvéért, mely harcok határozottan nem Isten érdekében folytak, hanem önös, utálatos világi civakodások miatt!

Természetesen ezelőtt is érkeztek hozzá panaszok Pjanga templomrablásai miatt, de ezek csak a megkárosított papoktól jöttek, ráadásul nem is mindegyik pap volt képes panaszkodni, mert némelyiket, aki nagyon ellenállt, azt Pjanga egyszerűen kardélre hányatta. Az elsőt még nem merték megölni a katonái, erre Pjanga szép nyugodtan előhúzta a pisztolyát, és lelőtte. S

közölte a katonákkal, hogy nyugodtan cselekedjenek csak a parancsai szerint, mert minden vétküket magára vállalja, s láthatják hogy nem tréfál!

Így aztán már bátrabbak lettek a katonák. Tehát a megkárosított papok nem tudtak teljes számban megjelenni Vilder előtt, csak úgy talán kétharmaduk. De ezeknek a panaszára sem adott sokat a nemzetségfő, mondta hogy Pjanga már meg lett szídvá ezért, de mit sem tehet a papok érdekében, mert a pénz már el lett költve, s nem olyan gazdag, hogy visszaszolgáltat-hassa! És Vilder nem tagadta maga előtt, hogy nagyon megfelelő a számára, hogy ő költheti el azt a sok pénzt, amit Pjanga szerzett meg, s hogy emiatt Pjanga lányára haragszanak a papok, és nem őrá! Hiába, jó ha akad valaki, aki elvégzi helyette a piszkos munkát!

Hanem a Szent Fotel küldötte, az más eset volt. Kiderült, hogy a papok nemcsak Vilder előtt panaszkodtak, hanem levelet írtak a Szent Agghoz, és a Szent Agg, aki különben a XV.Genurc névre hallgatott, ő tehát nagyonis felháborodott a történeteken! És a papok mindezek tetejébe igazán precízek lehettek, mert részletes listát küldtek a Szent Aggnak arról, milyen értékeket is raboltak el tőlük. És e listán szerepelt minden apró ezüstd tárgy is, és most ezen listát Vilder-nek is mellékelte a Szent Agg, s küldötte dörgő hangon követelte hogy az egyháznak szolgál-tassék vissza mindez, vagy az ennek megfelelő érték, továbbá Vilder fegyelmezze meg a le-ányát, és fizessen az elszenvedett megaláztatásokért kártérítést a papoknak még az elrabolt értékeken felül is!

Vilder megnézte a listát. Azon csaknem száznyolcvanezer arany érték szerepelt, aranypénzbe átszámolva mindennek az értékét. És ez nem a teljes összeg volt, mert ehhez még hozzájött ennek legalább az egyharmada, ami nem került fel a listára, mert az azokból a templomokból lett elrabolva, amiknek a papja meghalt, s így nem is küldhetett listát XV.Genurcnak.

Az összesen Vilder elcsodálkozott, no nem a nagyságán, mert bár biztos volt hogy a papok többet írtak mint amit valóságosan elvitt Pjanga tőlük, de azért e szám még így is egészen hi-hető volt. Hanem ő bizony nem kapott ám megközelítőleg sem ennyi pénzt! Kapott talán negy-venezer aranyat, de nem többet! Eszerint Pjanga kezén még legalább kétszázezer arany kellett maradjon!

Amint ez tudatosult benne, azonnal hagyta is a követeket ott ahol vannak, és rohant a lá-nyához, s alaposan kérdőre vonta.

—Te nem adtál nekem oda minden pénzt, amit a templomokból szereztél!

—Majd ha bolond lettem volna!

—Hol van?!

—Újra háborúzni akarsz?

—Semmi közöd hozzá, és különben is, itt én kérdezek és nem te!

—Rendben van, de akkor ha te kérdezel, akkor én kell válaszoljak!

—Csoda hogy rájöttél! Tehát hol van a többi pénz?!

—Jó helyen.

—És mi ez a hely?

—Egy olyan hely, amiről rajtam kívül nemigen tud más!

—Ez nem válasz!

—Számomra igen.

—Ne szemtelenkedj!

—Ez nem szemtelenség, a való igazat mondtam.

—Nekem a válaszodból olybá tűnik hogy azt a pénzt nem akarod odaadni nekem, szerető apádnak!

—Valóban nem akarom odaadni, de azért ekkorát ne lódíts! Apám vagy, de az hogy „szerető”, az igencsak túlzás! Mert nem tagadom, az utóbbi időben a hozzám való viszonyod lényegesen enyhültebbé vált mint korábban, de én még igencsak emlékszem rá, hogy miként is volt ez köztünk korábban! És még most sem szeretsz, egyszerűen kezded belátni, hogy talán valóban méltó vagyok az utódodnak, és hasznodra is válik néha hogy van egy lányod, s épp én vagyok az a lány!

—Szükségem van arra a pénzre!

—Én nem így látom a helyzetet. Ha valóban szükséged lesz rá, esetleg adok majd belőle. Most nem.

—De nekem valóban kell az a pénz!

—Ugyan mire?

—Hát itt van a Szent Fotel küldöttsége, és...

—Aha! Na most már biztos hogy azt soha meg nem kapod! Hogyisne! Hogy visszaadd a papoknak! Fityisz! Kutyaszart a seggükbe, nem pénzt! Miért is adjak pénzt nekik, amikor önekik semmibe nem került volna hogy szentté avassák anyámat, de nem tették meg! Nem, nem, apám, ebből nem lesz semmi, s jól figyelj a szavaimra: a papság akkor is megharagszik, ha visszafizetsz nekik valamennyit, de nem az összeset, akkor meg már olyan mindegy, jobb ha semmit nem fizetsz vissza nekik! Fogj mindent rám, én elviselem a haragjukat, de pénzt ilyen hülyeségre nem kapsz!

—Én nem akarok összeveszni a papokkal, tehát követelem a pénzt, ha azt visszaadom nekik, és az a többség mégiscsak, akkor a maradékra majd várnak, ha ígéretet teszek nekik!

—Sajnálom, de ebből semmi nem lesz!

—Össze akarsz veszni velem, Pjanga?!

—Össze akarsz veszni velem, apám?!

—Fenyegetsz?!

—Magadat fenyegeted. Mit gondolsz, honnan szerzek neked megint pénzt, ha majd valamikor nagy szükségben leszel, ha most megfosztasz a tartalékaimtól! Arról már nem is beszélve, hogy nem is fogok igyekezni a szerzéssel, mert az jár majd az eszemben, hogy amit megszerzek, azt ostobaságokra herdálod el! Tehát jobb ha távozol apám, mielőtt valóban megharagszom! Jó lenne ha csak amiatt neheztelnék rád, hogy anyámtól megfosztottál, s nem amiatt is, mert a pénzemtől is megfosztottál!

És Vilder bár nagyon dühös volt, de semmit nem tehetett! És csak széttárta a karját a Szent Fotel küldöttei előtt, hogy ő miről sem tehet, az egész Pjanga bűne, ő azt sem tudta, honnét a pénz, beszéljenek tehát a lányával! Ő csak annyit tehet, hogy visszaállítja a korábbi törvényeket, tehát újra kötelező a parasztok számára a papi tized megfizetése!

S a Szent Agg küldötte beszélt is Pjangával, és mondta, hogy nem várta ezt el egy olyan lánytól, aki azzal henceg, hogy egy szent nő leánya!

—Én nem vagyok egy szentnek a leánya. Ugyanis anyámat nem avatta szentté a Szent Fotel! Sőt, én egy kurva leánya vagyok, s mindamellet fattyú is, mert a Szentségbiztosok maguk mondták, hogy szerintük Zisu megcsalta apámat! Hát jó, én tudomásul vettem hogy a Szent Fotel ezen véleménynel van rólam, de akkor senki ne is várja tőlem, hogy egy szent lányához méltóan viselkedjem! És most tűnjetek el a búbanatos akármibe, mert mindjárt csúnyán beszélek, és kidobatlak benneteket!

—Ezért ki leszel átkozva!

—Ezt előre sejtettem, de majd csak megbékélek a gondolattal, hogy az a taknyos ifjonc aki Aggnak nevezi magát, haragszik rám! Na, nyomás, vagy kilyukasztalak benneteket! - és előhúzott egy pisztolyt.

Három hónappal később megérkezett XV.Genurc levele Vilder úchelhez, melyben közölte, hogy kiátkozta annak Pjanga nevű leányát az egyházból, a következő vétkek miatt:

- templomgyalázás,
- istenkáromlás,
- felszentelt emberek (papok) meggyilkolása,
- hitetlenség,
- pogányság,
- eretnekség,
- rablás,
- rablógyilkosság,
- hatalmi önkényeskedés,
- káromkodás,
- követek megfenyegetése,

- pogányságra buzditás,
- a szent tanok félremagyarázása,
- a templombajárás és az imádság mellőzése,
- más személy (Musuli hercegnő) akadályozása a hit terjesztésében,
- jogtalan fogvatartás,
- nőhöz méltatlan viselkedés.

Továbbá, a Szent Fotel elvárja Vilder úcheltől, hogy megfelelő büntetéssel sújtsa elvetemült, az ördöggel cimboráló leányát! Ez a kötelessége is Vildernek, mert az egyházi átokkal sújtott személlyel tilos mindenkinek az érintkezés, a beszéd, a táplálása, a segítése, tehát minden társadalmi kontaktus! Aki ezt megteszi, az maga is bűnössé válik, s automatikusan átok alá helyezi ezzel önmagát is!

Szegény Vilder nagy gondba került emiatt! Musuli bezzeg örvendett, de annyira, hogy Vilder nemegyszer megpofozta, csak mert annyira kiült a hercegnő arcára a káröröm. Egyszer még meg is kérdezte Vildert:

—De hát drága férjem, csak nem rovod fel bűnömül, hogy örvendek, amiért Pjanga megjárta, hogy börtönbe csukott engem?!

—Azt megérdemelted! Magasan, vastagon megérdemelted! S hogyhogy nem veszed észre te hülye tyúk, hogy nem Pjanga járt rosszul, hanem én?!

—De hát mi az akadálya, hogy megöld Pjangát, vagy ha ezt nem is akarod, de legalább elfogd, megkötözd, s elküldd a Szent Aggnak?!

—Az, hogy az ugyanaz! Hiszen ott megölnék, s hozzá kínhallállal!

—De hiszen úgy tudom, születésekor te is majdnem megölted!

—Az régen volt. Bevallom, olyan istenbizony most sem mernék megesküdni rá hogy a lányom, de legalábbis nem tartom lehetetlennek, elvégre valóban olyan okos és határozott mint én vagyok! Méltó a nemzetségemhez! Az biztos hogy előbb bíznám rá a birtok irányítását mint rád, szeretett feleségem! Hiszen tehetséges!

—A rabláshoz nem kell nagy tehetség! Különbén persze valóban tehetséges: aki már ilyen tacskófiatalon összevész magával a Szent Agggal, ahhoz valóban kell tehetség, épp csak az ilyen tehetségre nagyon ráfázik az ember, ahogy ez vele is történt!

—Elhallgass! Nem ő fázott rá, hanem én!

—Csoda hogy mégis szereted!

—Eh, itt nem erről van szó... Na idefigyelj, hát a képedbe mondom Musuli, az a helyzet hogy már amiatt sem ölhetem meg, mert akkor ki a jó büdös nyavalya tartana féken téged, ha legközelebb is ki kell tennem a lábamat innen a központi váramból?!

—Ennek semmi köze ahhoz hogy Pjanga most rossz szolgálatot tett neked!

—Dehogy tett rossz szolgálatot! Lehet hogy azzal a pénzzel az életemet mentette meg! De egy csomó falut egészen biztos, amik másképp az Uchuálhoz kerültek volna!

—De a papokkal összevesztett.

—Hát igen, igen, de ha arra gondolok, hogy másképp talán halott lennék, akkor arra is kell gondolnom, hogy remek dolog a papokkal összeveszettnek lenni, mert veszekedni csak élő ember tud!

—Istennel is össze vagy veszve így.

—Lárifári, hiszen nem én raboltam ki a templomokat!

—De az Úr megharagszik rád, ha nem intézkedel Pjanga ellen!

—Ha Pjanga annyira a bögyében van az Úristennek, akkor büntesse meg ő Pjangát, elvégre nagyobb a hatalma mint az enyém!

Néhány nap eltelt így, hogy semmi nem történt, aztán meglepő dolog történt: Musuli felkereste Pjangát a leány szobájában. És így szólt hozzá kedveskedően:

—Kicsikém, meglepő dolgot mondok neked! Mindannak ellenére ami történt közöttünk, én szeretlek téged!

—Én viszont nem szeretlek téged, sőt, nem is hiszek neked!

—Rögvest gondoltam hogy így érzel, de ne hidd hogy csak üres szavakkal járultam elébed, épp ellenkezőleg: szeretetemet kézzelfogható bizonyítékokkal óhajtom alátámasztani!

—Nem hiszek neked, nem is érdekelnek a bizonyítékaid, jobb ha távozol!

—Nono! Én azt hiszem úgy van ez kettőnkkel, mint a vő az anyósával: remekül ki tud vele jönni, de csak ha távol laknak egymástól, mert ha egy házban, akkor pokol az életük! Vagyis én azt hiszem, te remekül megálltad a helyedet amikor én a börtönben kuksoltam, s egymagad irányítottad a várat! És azt hiszem, te magad is olyasmit óhajtanál leginkább önmagadnak, hogy egy vár teljhatalmú úrnője legyél! Ott én nem szólhatnék bele semmi dolгодba, kedvedre pogánykodhatnál vagy amit akarsz, és remekül éreznéd magadat! Ha úgy gondolod magad is hogy ez jó lenne neked, akkor én máris tudok egy remek helyet, ahol nemrég meghalt a várkapitány!

—Naná, persze, apám majd meg is tenne várúrnőnek, amikor csak a jövő hónapban töltöm be a tizedik évemet!

—Én azt hiszem hogy igenis megtenne! Ha én is arra biztatom és te is, akkor megtenné, mert sokra becsüli ő is a békességet! Természetesen lehet hogy mégsem, de erősen bizakodom, és ha nem is próbáljuk meg, akkor a siker egészen biztos hogy elmarad!

—És hol lenne ez a vár?

—Itt. - mutatott rá egy pontra Musuli a ruhájából előhúzott térképen.

—De hiszen ez a Mirmirichen nemzetség legnyugatibb végpontja!

—Az a legjobb neked is, ha a legmesszebbre kerülsz az én vallásos bolondériáimtól, ahogy te nevezed a Szent Hitet nagy kedvesen!

—Aha. Hát az a helyzet Musuli, hogy nem tudsz ám átverni, átlátok én rajtad! Te tulajdonképpen önmagadat félted tőlem, s azt akarod, hogy ne zaklathassalak őrijtó hülyeségeid elkövetése közben! Nos, jó. Azt hiszem kivételesen egyetértünk, és valóban úgy lesz a legjobb mindkettőnknek, ha nem zavarjuk egymás köreit! De akkor ne tégy úgy mintha szeretnél, mert gyűlölöm az álszentséget! És rögvest közlöm is veled, hogy ez az egy vár nem elégít ki. Ez a Fúkel város, aminél a vár van, egy igazán nem nagy város, úgy látom! És nem tartozik hozzá csak három falu! Ez édeskevény, és ráadásul egy háborús tűzfészek kellős közepén van, mert jól tudom hogy ezt a területet régóta meg akarja szerezni magának a Dechtán, a Lúriel és a Réol nemzetség is! Sőt, tulajdonképpen a Tíchiel nemzetség is. Azt is sejtem, abban reménykedel, hogy majd ezek megtámadnak engem, és végem, meghalok! De abban nem lesz örömd! Hanem beleegyezem, de csak abban az esetben, ha megkapom azt az egész tengerparti sávot, ami a Tíchieltől délre van! Ezesetben ugyanis már lesz több városom és több falvam! Úgy már mindjárt más, úgy már van esélyem arra hogy ellenálljak a hódító törekvéseknek!

—Szerencsére úgy sincs semmi esélyed! - vigyorgott nyíltan a szemébe Musuli.

—Majd meglátjuk! De további követeléseim is vannak! Mégpedig az, hogy ez az én birtokom! Tehát apám ne csak helytartónak küldjön oda, hanem ez mintegy anyai örökségem része, ami jár nekem, e területen tehát teljeskörű földesúri jogokat gyakorolhatok, és ő akkor sem szól bele semmibe, ha a fejem tetején táncolok! Ott minden ami él és mozog az enyém, törvénykezhetek, parancsolhatok, elítélhetek, kivégezhetek, ami csak nekem jólesik! Tehát semmi köztők hozzám!

—De neked sem hozzánk!

—A számból vetted ki a szót! Épp csak csodálkoznék ha el tudnád ezt érni apámnál! Elvégre nem örül egy úchel sem annak, ha a birtoka megcsönkul!

—Bízd csak rám, ördögfióka! - húzta ki magát Musuli magabiztosan, azzal minden búcsúzkodás nélkül sarkon fordult, és ott hagyta Pjangát.

* * *

—Micsoda?! Adjam oda a birtokaim egy részét Pjangának?! Ráadásul épp a tengerpartot?!

—De hát nem az egész tengerpartot!

—Nem is tudtam hogy annyira szereted!

—Őt nem is! De téged annál inkább!

—Aha. Remek! Mert szeretsz, emiatt megfosztanál attól a sávtól, amiért a nemzetségünk már oly sok vért hullatott!

—Hallgass meg, kérlek! Ez megoldja minden gondodat a Szent Fotellel!

—Nocsak!

—De ha úgy van! Figyelj csak! Azt mondd, hogy Pjanga tetteiről nem tehetsz. És valóban nem tehetsz, ezzel nem is hazudol! Pjangát valóban megilleti bizonyos mennyiségű javadalom anyja utáni örökségként, ha már egyszer elismerted a lányodnak! Igaz, azt nem szokták ilyen fiatalon kiadni az utódoknak, de ez nem is törvénytelen, és Pjanga koraérett gyermek! Na és miután ezt kiadtad neki, lemondta e birtokokról, ezután teljes nyugalommal mondhatod a Szent Fotelnek, hogy Pjangához semmi közöd, sőt, el is zavartad azt a pogány lányt a birtokodról! A Szent Fotel tehát haragudjon csak Pjangára, és ne rád! Az hogy nem fogtad el Pjangát, érthető, mert mégis a lányod, és nem ölsz gyermekeket! De elzavartad anyai örökébe, arra a birtokra, ami őt megillette Zisu hajdani hozománya révén! Mert igaz hogy Zisu csak pénzt hozott, de ezt te teljes joggal számoltad át birtokra, főleg, mert nincs is most annyi pénzed, hogy Pjangát pénzben fizess ki! Te ugye még egy pogánnyal, hitehagyottal szemben is betartod a kötelességeidet! Aztán, így nyugtad lesz a Tichiel és a többi nemzetséggel szemben amik ott nyugatra élnek, mert az a sáv már nem a tied, azért tehát nem kell hadakoznod! Ott nem kell haderőt állomásoztatnod, mert téged nem támadnak, hiszen ott van Pjanga, Pjanga sem fog téged megtámadni, a határaid lerövidültek, ami megint kevesebb véderősükségletet jelent, tehát csupa előnye van ennek!

—És ha Pjangát legyőzik?! Mert ezt várod, ugye?!

—Dehogy várom, de ha mégis megtörténik, nos, akkor is legalább a papokkal kibékültél! Akkor még mindig visszafoglalhatod e területeket, ha lesz hozzá erőd, sőt, még jól is hangzik hogy vérbosszút állsz a leányodért! Megvan a jogalap!

—De akkor ki tart féken téged, ha nem lesz itt egy Pjanga?! - rosszmájúskodott Vilder.

—Ugyan már drága édes uram, hidd el, megtanultam a leckét! Különben is, nem kell ahhoz Pjanga, majd kellő hatalommal ruházod fel az ispánt...

—De még mennyire! Igazad van! Olyan hatalommal ruházom fel, hogy megruházhat téged!

—Az nem lesz jó, mert engem nem szabad megverni.

—Ugyan miért?!

—Hát mert van mégegy oka annak, hogy jó ha Pjanga nem lesz itt. Mert képzelj csak el, történik valami, és ő megüt, vagy akármit is csinál velem... s akkor bizony elvetélhetek!

—Tessék?! Hát gyermeket vársz?!

—Bizony!

—Ah! Remélem fiú lesz!

—En is remélem, bár biztos nem lehetek benne... de most képzelj csak el, ugye nem kételkedel bennem, hogy ez valóban a te gyermeked?!

—Nem, persze hogy nem, aki annyira vallásos mint te...

—És Pjanga felől mégiscsak nem lehetsz biztos! Na de ha most kifizeted őt ezzel a sávval, akkor már semmi akadályja annak, hogy a maradékot az örökölje, aki valóban a te gyermeked!

—Hm... ez bizony igaz! De... de Pjanga vajon mit szól ehhez?!

—Már beszéltem vele. Csak a jóváhagyásodra vár!

—Hát jól van! Megkapja! - azzal a leendő családi szaporulat öröme miatt a kezét dörzsölgetve, Vilder máris indult Pjangához.

—Nagy hírem van a számodra lányom! - kezdte, amint belépett hozzá.

—Ne is folytasd, tudom úgyis hogy beleegyeztél Musuli ötletébe! Látom az arcodon!

—No igen, igen, de csak egy esetben: ha odaadod nekem, amit a papoktól még elszedtél!

—Jó, hát akkor máris elfelejtheted az egészet! Annyira hülye nem vagyok! Sőt, még nekem vannak további feltételeim!

—Hogyhogy?!

—Úgy, hogy követelem, hogy a barátaim velem tarthassanak!

—Hát ennek nincs akadályja, mehet mind a négy szolgád, Dura meg a többi, sőt, még a hóhér is!

—Nemcsak róluk van szó.

—Hát?!

—Hát mindenki aki a várból inkább az én szolgálatomat óhajtja! Sőt, a faluból is a parasztok, akik úgy gondolják, különösen ami Dzsildit illeti a férjével, meg Radut és Nindit, ugyanis azt hiszem teljes joggal tartok tőle, hogy távozásom után Musuli valami aljas módon az ártalmukra lesz!

—Jó, e néhány paraszt mehet, belátom hogy igazad van, de a többi?!

—Ez a feltételem! Hiszen miért is ne hinném el, hogy ők, akik szeretnek, nagy hasznomra lesznek, s megbízhatóan szolgálnak majd!

—No nem bánom, legyen neked! De ha már én ilyen megértő vagyok, akkor...

—Az a pénz jó lesz nekem! Szükségem is lesz rá, ha nem akarom hogy a szomszédok mint fegyvertelen senkit, azonnal eltapossanak! És akkor most halljuk, hogy jó-e ez így neked?!

—Na nem bánom, a csudába is! De akkor esküdj meg, hogy nem engedsz át a területeden ellenséges csapatokat a birtokomra! Mert ehhez meg én vagyok kénytelen ragaszkodni!

—Esküszöm! - felelte Pjanga.

S így lett Pjanga már tíz esztendősen egy birtok, még ha nem is nagy birtok korlátlan hatalmú úrnője.

6. fejezet: A trónkövetelő színrelép

Luella rokonságát természetesen a legnagyobb kétségbeesés kerítette hatalmába, amikor észrevették, hogy Luella eltűnt. S természetesen rögvést elkezdte mindenki önmagát okolni, amiért nem ügyelt személyesen a hóbortos kis királynőre. Csak az nem okolta önmagát emiatt, akinek más dolga volt, tudniillik az, hogy másokat okoljon. Ezek nagy szorgalommal keresték mindenkiben a bűnbakot, s meg kell mondani, hogy ezek a szorgalmas emberek voltak többségben. Javában állt a parázs veszekedés tehát a gyülekezőhelyé kinevezett szikla mellett, amikor betoppant hozzájuk Luella.

—Hé, hát ti meg nem is kerestek engem?!

Nosza lett nagy öröm, s megkérdezték, hogy merre kószált ilyen sokáig, hiszen ez ráadásul veszélyes is, mert könnyen Amifu uraság kezére kerülhetett volna! Ez Luella részéről felelőtlen hűsködés volt!

—Aha, szépen vagyunk mondhatom! - tette Luella csípőre a kezét. —Engem hibáztattok, de bezzeg egyiketeknek sem volt elég bátorsága, hogy megnézzen a legkézenfekvőbb helyen, ott-hon, hogy hazaszaladjon, hátha hazamentem, hogy nehezen megszerzett pénzünket megvédjem a rablás elől!

—Hát ott voltál?! - ámult Vazmu.

—Ott ám, sőt, azalatt már el is végeztem mindent ami szükséges, tudniillik teljes biztonságban vagytok, akár haza is mehettek, ugyanis egymagam elfogtam az uraságot minden katonájával, de még azt a disznó bírót és a papot is! Mondhatom, cseppet sem pottyantam tökéletes világba, hogy ilyen gyáva, trehány, semmitérő alattvalóim vannak mint ti, hogy már becses rokonságom nem létező erényeiről ne is zengedezzek dicshimnuszokat! Nekem, a gyerekek kell megtennem mindent, mert ti csak arra vagytok képesek hogy tanácskozzatok, sőt, még arra sem, csak hogy veszekedjete! Persze talán jobb is hogy én végeztem ezt a munkát, elvégre jobb mindent szakemberre bízni; no és ki lenne szakabb szakember, ha nem én, a Mester, a született zseni, aki ráadásul születésétől fogva szorgalmasan még képezte is magát a zseniségre?! Bezzeg benneteket szerencsétlen tökfeket rögvést lemészárolt volna az uraság a katonáival, igen, valóban jobb is, ha én, a nagy hős vettem a vállaimra a legyőzésük fáradalmait, tehát ha jól belegondolok, nem is haragszom már rátok, szerencsétlen értelmi nyomoroncok! De azt elvárom, hogy illő tisztelettel és ámulattal viseltessetek zsenialitásom felé, s kellő hódolattal közeledjete példátlanul nagyszerű lényem fennsége felé!

Természetesen senki nem értett semmit ebből, de aztán Luella megkönyörült rajtuk, és nagy kegyesen felvilágosította őket a tényállás felől. S erre gyorsan a barlanghoz vonultak, fegyverrel a kezükben, de kár volt a nagy sietségért, mert Amifuék még javában be voltak zárva oda. És Luella szavaira bizonyosság volt a beomlott barlang, s az is, hogy néhányan felmásztak a kéménylyuk tetejéhez, és odabentről jól hallották az átkozódást, a jajgatást, s a nyögéseket, a hurcolkodás-cipekedés zaját, amint igyekeznek a katonák megtisztítani a kijutás útvonalát a törmeléktől, na de hát ez igen nehéz volt, hiszen mit sem láttak. De nem mertek semmit sem meggyújtani, mert annál kevesebb lesz a levegőjük.

S erre Miu fejéből kipattant egy jó gondolat. Ezt természetesen Csincsi tolmácsolásában hozta a tudomásukra.

—Szerintem csökkenthetjük a legyőzésük kockázatát, ha elszedjük a fegyvereiket!

—És miként érnénk ezt el? - kérdezte Dzsua.

—Egyszerű! Kiabáljatok be nekik a kéményen át, hogy ledobtok egy kötelet, arra kötözzék fel az összes puskájukat, pisztolyukat, kardjukat, meg minden más fegyvert is, és ti apránként szépen felhúzzátok ezeket! Ha nem tesznek így, akkor amint kijutottak a barlangból, amint egy kis lyukat ástak ide ki, ti rögvest löni fogtok rájuk. De már közben is megteszitek azt amit Luella mondott: mindenféle égő vacakot dobáltok be, hogy megfulladjanak. És el sem tömhetik a kéményt hogy ne dobjunk be oda valamit, mert akkor még előbb megfulladnak! De akár mi is betömhetjük a kéményt. Ha ellenben kiadják a fegyvereket, tehát megadják magukat, akkor csak fogságba vetjük őket, és később elengedjük váltságdíjért mindannyiójukat!

—De én meg akarom ölni őket! - pattogott Luella.

—Azt is meg lehet tenni, hiszen csak rajtunk múlik, hogy betartjuk-e az ígéretünket. De ha nem akarjátok hogy szőszegőek legyetek, akkor csak mondjátok azt nekik, hogy a sorsukról megadás esetén később döntünk, ebbe is beleegyeznek majd, hiszen ez még mindig több reményt nyújt a számukra mint a biztos halál!

Az ötletet Dzsua jónak találta, s így is cselekedtek. Miután bekiabáltak az uraságnak, az gondolkodási időt kért, egy órát.

—Tőlem aztán nyugodtan gondolkozhatasz, seggfej, nem egy órát de egy egész hetet is, ha ugyan kitart a levegőd és a zabálni valód, mert te fulladsz meg és nem én!

A válasz már fél óra múlva megszületett. Megadták magukat, és apránként nagy csomó fegyvert húzhatott ki a kéményen keresztül Luella két bátyja. Azt természetesen nem tudták leellenőrizni hogy az összes fegyvert kiadták-e, de elég sokat ahhoz hogy ez valószínű legyen, az mindenesetre biztos volt hogy nem sok fegyver maradhatott náluk, semmiképp sem annyi, hogy komolyan ellenálljanak.

Ezután vártak. Jó két napig várhattak, míg végül az első embernyi lyuk megjelent a torlason, s azon át négykézláb kikúszhatott az első katona a szabadba. Természetesen azonnal megkötözték, és puskával vigyázták a lyukat, hogy amíg ezt meg nem kötik de nagyon alaposan ám, addig más ki ne jöjjön. S így egyesével mindenkit elfogtak.

Ez a két nap azonban nem telt a számukra egymerő unalomban. Mindenekelőtt komoly tanácskozást folytattak, hogy mi legyen a foglyok sorsa. Luella igencsak vérengző volt! Azt akarta hogy mindenkit gyilkoljanak meg, mert őt megverték, s meg is akarták erőszakolni.

—Különbén sem engedhetjük el őket, mert azonnal újra ellenünk támadna Amifu! - mondta.

—És akkor már nem győznénk, mert jóval nagyobb sereggel jönne! Tehát ez a parancsom, ez, hogy halál rájuk, de nemcsak én követelem ezt, hanem a józan, legelemibb logika könyörtelen szava is!

Most azonban megszólalt Dzsua.

—Mindez igaz, csak hogy ne feledd el, lányom, hogy arról hogy Amifu hová ment, s milyen ügyben, erről valószínűleg egy egész csomó ember tud azokon kívül is akiket elfogtunk! Hiszen van az uraságnak egy fia is, sőt, két fia: egy nagyobb, huszonéves, és egy kisebb, öt esztendő! Van neki továbbá két lánya, van felesége, voltak mindenféle emberei a várában, szolganépe, tehát szépszámban vannak azok, akiknek feltűnik majd egy idő után, ha Amifu nem tér visz-

sza, és ezek azon nyomban a keresésére indulnak! És nyílegyenesen idejönnek majd hozzánk! És szintúgy nagy sereggel!

—Eggyel több ok van tehát rá, hogy legalább ezeket megöljük, így legalább ezektől nem kell majd tartanunk!

—És ha kiegyeznénk vele?

—Mit beszélsz, anyám, elment az eszed?!

—Igazán lehetnél tisztelettudóbb, mert ha királylány vagy is, de akkor is én szültelek meg! Na de figyelj csak: Miu nem is mondott hülyeséget nemrég! Miért is ne kérhetnénk váltságdíjat valóban?! Csakhogy nem aranyat, hanem birtokot! Adj a nekünk a birtoka egy részét! Természetesen olyan részét, amin van vár is! Akkor máris nagyobb biztonságban lennénk!

—Semmiféle biztonságban. - rázta meg a fejét Vazmu. —Nem vagyunk ugyanis elegendően ahhoz, hogy megvédjük magunkat, sőt, a katonák be sem engednének minket a várba! Megbízhatatlanok lennének! És a birtokrészünkön a parasztok nem fizetnének adót nekünk, kik magunk is parasztok voltunk nemrég! Fellázadnának! És nem verhetnénk le a lázadásukat, mert hisz nem lenne miből fizetnünk a katonákat! És hiába adj nekünk azt a birtokrészt az uraság, attól az elengedése után még ugyanúgy megtámadna bennünket!

—Most jól beszéltél bátyám, épp emiatt valóban meg kell öljük Amifut! - mondta Luella.

—Na és ha valami szigetet kérnénk? - gondolkodott Csincsi. —Hiszen a szigetek könnyebben védhetőek!

—Eh, amennyire tudom, Amifunak nincs is szigete, de meg hát akkor sem hiszem én azt hogy könnyen elfogadnák az uralmunkat az ott élők! Semmi tekintélyünk nem lenne előttük! És bár egy sziget valóban könnyebben védhető mint egy nem szigeti birtok, de azért azt is meg lehet támadni, és Amifu már a bosszúvágy miatt is megtámadna bennünket hajóval!

—De Vazmu, hiszen az ellenségeskedést úgysem kerülhetjük el, ha Luelát királynővé akarjuk tenni! - szólt Dzsua.

—Persze, de előbb valami tényleges hatalmat kéne szerezni, de arra nem vagyunk elegendően ennyien, de még ha az egész falu is mellénk állna és mindenkit fegyverbe szólítanánk, akkor is kevesen lennénk! Akkor már sokkal jobb volna, ha valóban azt tennénk amit Miu javasolt: pénzt kérnénk, temérdek pénzt, majd amikor megkaptuk azt, akkor elmenekülnénk vele! A pénzt ugyanis sokkal könnyebb magunkkal vinni, mint a birtokot! Gondolom, Amifu akár kolosszális összeget is hajlandó fizetni a szabadságáért! De ha nem hajlandó, akkor sem baj, mert akkor egy kicsit megkínózzuk, levagdossuk néhány ujjacskáját, s azután már jóval nagyobb lesz benne a megegyezési szándék! Én szívesen vállalom a megkínzását, mert azt hallottam, hogy azért is jött ide hogy az első éjszaka jogtalanságát élvezze a feleségemen!

—Igen, de az én feleségemen is - szólt most Bamu - tehát jó ha tudod Vazmu, hogy Amifunak két keze és két lába van, tehát egy kéz és egy láb az enyém róla, azokat én vagdosom!

—Én meg a faszát, mert meg akart erőszakoltatni! - kapott a lehetőségen Luella, s a nyers beszéden mindenki elpirult.

—Csak tudnám, kitől tanult ilyen szavakat már ilyen fiatalon! - sóhajtott Dzsua.

—Hát hiszen nehéz lett volna nem megtanulnom, amikor örömlány volt az anyám, és sok vendége volt! - feleselt vissza szemtelenül Luella. Erre Dzsua inkább semmit nem szólt.

S mert jobbat nem tudtak kitalálni, végül abban maradtak hogy valóban pénzt kérnek az uraság szabadságáért. S így amikor már minden hívatlan látogatójuk újra a barlangban csücsült, de gúzsbakötve, állandó őrséggel, akkor elküldték a bírót Amifu nagyobbik fiához, Snifthez, azzal az üzenettel, hogy fizessen nekik váltságdíjként háromezer aranyat, másképp elapátlanodik! És ha katonákat küld Amifu kiszabadítására, akkor az lehet hogy legyőzheti őket, de ellenség feltűnése esetén a legelső dolguk lesz a foglyok lemészárlása, tehát akkor is apa nélkül marad Snift!

A pénz kifizetésére határidőnek egy teljes hónapot szabtak meg, tekintettel arra, hogy ennyi sok pénz összegyűjtése még egy gazdag uraság rokonainak sem lehet kis dolog, úgy gondolták. Erre az időre szinte mindegyikük a barlangba költözött, fegyverrel a kezében – fegyverből most volt nekik bőven, hiszen a katonáktól szereztek.

Ehhez az egyhónapos határidőhöz képest meglehetősen meglepetés érte őket, amikor még két hét is épp hogy csak letelt, s egy előkelőnek látszó nő lovagolt be a faluba, lován hozva egy öthat éves kislányt, s az első parasztnak rögvést azt mondta, hogy az emberrablókat keresi, a váltságdíj ügyében!

Mire megtalálta őket, addigra már olyan paraszt is akadt, aki elszaladt Lueláékhoz, s elmondta nekik, hogy felismerte a nőt, s az bizony nem más, mint Íchela, Amifu felesége!

—És egyedül jött?! Nem katonákkal?! - csodálkozott Dzsua.

—Nem, egyedül van, hacsak egy kislányt nem tartok valakinek, aki előtte ül a lovon!

No, ez nagyon érdekes volt, s izgatottan várták a nemeskisasszonyt.

Íchela nem sokkal múlhatott negyven esztendő, s még mindig meglehetősen szépen nézett ki. No igen: a nemesek asszonyai-lányai általában jóval tovább maradhattak szépek mint a parasztok, mert nem tette tönkre őket a kíméletlen, túlhajtott munka.

Amint a barlang elé érkezett, s meglátta hogy az azt őrző fegyveresek nagyrészt nők – leginkább ugyanis a kiszabadított rabszolganőket fegyverezték fel Dzsuaék, mert azokban bíztak igazán – ekkor Íchela igencsak megdöbbent! És szemével rögvést a férjét kereste, de nem találta.

—Hol van a férjem?! - kiáltotta, s leugrott a lóról.

—Elhoztad a váltságdíjat?! - követelte tőle Dzsua.

—Meg akarok győződni róla, hogy a férjemnek semmi baja!

—Ennek nincs akadálya. Gyere! - intett neki Dzsua, és bevezette a barlangba. S ott láthatta Íchela, hogy a férjének semmi baja, bár a negyven katonából csak harminchatan élnek, a többiek ugyanis meghaltak a robbanásban vagy nem sokkal azután a sebesüléseik miatt. De hát Íchelát úgyis a férje érdekelte.

Rögvést a mellére borult és sírni kezdett.

—Ne sírj, megígérték hogy elengednek ha itt a pénz - próbálta őt vigasztalni az időközben nagyon szelíddé változott Amifu. Szelídsége annak volt köszönhető, hogy nagyon elszégyellte magát, amiért egy alig tízesztendő kislány elfogta őt, no meg ajánlatos is volt szelíden viselkedni, mert Vazmu is, Bamu is elbeszélgetett vele kissé a pofonok nyelvén, mert nem bocsátották meg neki, hogy ifjú feleségeikre igényt tartott.

Most tehát Amifu igazán mindennek látszott csak vérszomjasnak nem. De azért nem volt biztos benne hogy valóban elengedik őt Dzsuaék, viszont mi mást is mondhatott volna a feleségének?!

Ha mondani nem is mondott, de kérdezni kérdezett.

—De hát hogyhogy te jöttél ide, miért nem valami futár, hírnök, szolga vagy katona, vagy akár a fiam?!

—Snift nem akar fizetni érted! - sírta el magát az asszony.

—Micsoda?! Hogyhogy?!

—Úgy, hogy amikor az a bíró akit küldtek az elrablóid a fiadhoz, az megjelent nála, akkor azt mondta hogy te nem érsz meg ennyi tengernyi pénzt! A bírót lefejeztette, és ezután kivégezte a mi kisebbik fiunkat, kivégeztette a nagyobbik lányunkat is, és meg akart ölni engem is és őt is - mutatott a kislányra - mert azt mondta, hogy ez ami történt, nagyon a kedvére való, és így legalább ő lesz az úr a birtokon! És hogy ő aztán egy garast sem fizet érted, már így is illett volna hogy átadd neki a hatalmat!

Amifu olyan döbbsent volt, hogy egy szót sem bírt szólani. De nem is kellett, mert megszólalt Dzsua, aki mindezt végighallgatta.

—Az urak egymás elleni fenekedése nem újdonság a számomra! Azt mondd meg inkább, minek jöttél ide, ha nincs meg a váltságdíj?! Ugye nem abban reménykedel, hogy elengedem a férjedet ingyen?!

—Ez meg sem fordult a fejemben, csak amiatt jöttem, mert esedezem a jószívedhez, hogy várj türelmesen, és tovább mint egy hónap, ne bántsod a férjemet, mert én megszerzem a pénzt, de az nem megy ilyen hamar!

—Honnan szerzel pénzt?

—A királytól! Elmegyek egyenesen Noid királyhoz! Ő biztos ad pénzt, hiszen a férjem az ő komoly támasza, és nem is kell a pénzt örökbe adnia, elég csak amíg a kiszabadulása után elkergeti az én gonosz fiamat, és azután visszafizetheti a királynak a váltságdíj összegét!

—Nem elkergetem. Megölöm! - mondta komoran Amifu.

—Azt sem bánom, hiszen megölte az öccsét, és az én gyönyörű kislányomat! - sírta el magát Íchela. —Csak őt, a legkisebbet tudtam megmenteni, - ölelte magához a leányát - őt, és őt is csak nagy szerencsével, mert meg akarta őt is ölni, de még engem, tulajdon nemzőanyját is!

—Hát jól van, nekem nem baj az sem ha a királytól hozol pénzt! - mondta Dzsua. —Eredj akkor! Két hónapig várunk, de nem tovább!

—De az út hosszú és veszélyes! És én egyedül kell menjek, mert nincs senki kísérőm! Nálatok hagyhatnám addig a lányomat?

—Őt? Hogy hívják?

—Ichi. De ne kötözzétek meg, nem lesz vele semmi baj!

—Nem kötözzük meg, de azt nem fogjuk hagyni, hogy leoldozza Amifu köteleit! És csodálom, hogy megbízol bennünk, hogy még a lányodat is itt hagyod túszként!

—Mi mást is tehetnék?! És ha valóban elengeditek a férjemet, akkor talán őt is! Ha meg nem... hát akkor olyan mindegy...

S így esett hogy Íchela elment a királyhoz a váltságdíjért. Dzsua, Luela és a többiek pedig várták a pénzt, és figyeltek, ügyeltek, örködtek, de egyelőre nem érte támadás őket. No igen: Snift lehet hogy attól félt, ha ellenük támad, talán még lesz olyan pechje és sikerül kiszabadítania élve az apját! Nyilván biztos akart lenni benne, hogy kellő ideig várt, és már megölték Amifut! E családi viszály azonban nem érdekelte Luelát és „alattvalóit”.

Egyedül csak Derci szomorkodott a történeteken, hiszen meghalt apja, a bíró! De Luela nagy önzőn és kegyetlenül azt mondta neki, hogy ez őt nemcsak nem szomorítja el, de kimondottan örvend is neki, mert a bíró megpofozta őt, tehát úgy kell neki, és reméli nemcsak meghalt, de kínhalállal is! Csak azt sajnálja, hogy az az undok pap is nem halt meg, szívesen megölné!

De anyja azt mondta hogy nem helyes gyilkolniuk, ha megjön a váltságdíj, elengedi a papot is, a pap úgysem sokat fog ártani nekik, mert kénytelen lesz menekülni, a faluban ugyanis számosan dühösek rá, amiért a nyakukra szabadította az uraság haragját!

A papot azonban nem nyugtatta meg hogy élete az uraság váltságdíjától függ, és nagy hangon nemegyszer követelte az elengedését. Hivatkozott arra is, hogy az ő fogvatartásával Isten haragját zúditják a jelenlevők a fejükre. Dzsua azonban csak nevetett e szavakon.

—A te istened nem létezik! Tudd meg hogy amikor rohantam hogy értesítsem a szeretteimet a jöveteledről, akkor fájni kezdett a szívem, de nem képletesen ám, hanem nagyonis valószínűsán, és elterültem a földön, és meghaltam, vagy legalábbis majdnem, és hiába imádkoztam a te istenedhez, a karotány istenhez, mert az le se szart engem, hagyott volna meghalni, ami még hagyján is lett volna, de ezzel halálra ítélte a teljes rokonságomat is! És akkor én imádkoztam az ősisztenekhez, és azok megsegítettek, olyan egészségessé tettek, hogy jobban futottam mint egy nyúl, sőt, erre még most is akármikor képes vagyok! Tehát a karotány isten vagy gonosz, s akkor nem érdemli meg a tiszteletemet, vagy nem is létezik, s ezt az utóbbit tartom valószínűnek! Én tehát mostantól, sőt, már akkortól, nem tartom magamat karotánynak, hanem az ősvallás követőjének! Tehát szívfájdalom nélkül tartalak fogva, sőt, öllek meg ha kell, mert nem félek a karotány isten haragjától!

S mert Dzsua e történetét másoknak is elmondta, s néhányszor be is mutatta hogy nemrég még beteg szívével milyen gyorsan tud futni, emiatt gyakorlatilag teljes rokonsága is áttért az őshitre, főleg, mert a papra ők is nagyon haragudtak.

Aztán megérkezett Íchela.

Úgy érkezett meg, mint egy megvert hadsereg. Szomorúan, letörten, csapzottan, és nem volt nála sem nagy zsák, sem láda, semmi amibe belefért volna annyi sok pénz, holott akkora összeg, amit Lueláék kértek, hát az már jócska helyet igényelt volna!

—Nem adott pénzt a király?! - támadta le őt Dzsua rögvest e kérdéssel, amint megpillantotta.

—Nem. Vége mindennek! De nagyon kérlek, mielőtt megölnöd a férjemet, hadd beszéljek még veled! Utána nem bánom ha engem is megöltök!

Dzsua semmi értelmét nem látta hogy ezt megtiltsa Íchelának, no meg ő különben sem hitt annyira a király adakozási hajlandóságában, mint Luella vagy bárki más a rokonságából, éppen csak nem búsította őket a kételyeivel, mert minek, hiszen hátha sikerül! Megengedte tehát hogy Íchela bemenjen a barlangba, ahol már mindenki nagyon várta a jöttét a foglyok közül. De Dzsua maga is bement Íchelával együtt, mert nagyon érdekelte hogy a nő mit akar mondani a férjének.

S ott aztán a következő derült ki:

Íchela szerencsésen megérkezett a királyhoz, aki hajlandó is volt őt rövid időn belül fogadni. Az uralkodó igen elámult rajta, hogy mi történt egy oly hatalmas birtokossal mint Amifu, hogy az uraságot csak úgy elfoghatta néhány fellázadt paraszt! Micsoda szégyen! Hát még mennyire elámult azon, hogy Amifu fia is fellázadt, a tulajdon apja ellen!

Aztán elgondolkozott, és azt mondta, hogy igen kockázatos dolog volna pénzt adnia! Mert ugye lehet hogy a parasztok elteszik a pénzt, aztán mégsem engedik el Amifut, s Amifu fia biztos nem adja meg ezt a pénzt a királynak! De ha a parasztok el is engedik Amifut, akkor sem biztos hogy az uraság visszaszerzi a hatalmát a fiával szemben. Tehát ez nagyon kockázatos! Ráadásul neki, a királynak, mindegy is hogy Amifu vagy a fia kormányozza-e a birtokot, mert ő Snift támogatását is igénybe veheti, nemcsak Amifuét, hiszen a birtok hadereje változatlan attól, hogy ki az ura!

De Íchela tovább könyörgött neki, s végül a király tett neki egy tisztességtelen ajánlatot: megkapja a váltságdíjat, ha lefekszik vele!

Íchela hiába könyörgött, hiába hivatkozott a tisztességre vagy Amifu múltbeli érdemeire, a király csak dühösen ellökte és azt mondta hogy gondolja meg, mert ez az utolsó ajánlata! És Íchela bizony megtette, mert nagyon féltette a férje életét. És amikor a dolognak vége volt, akkor a király nem fizetett, csak nevetve közölte, hogy csupán ki akarta próbálni egyrészt hogy Íchela milyen az ágyban, másrészt hogy mennyire tisztességes nő! És meggyőződött róla hogy tisztességtelen, tehát nem is fizet neki, mert tisztességtelen nők nem érdemelnek pénzt! És amikor Íchela azt mondta, hogy de hát a király megígérte, akkor azt mondta, hogy Íchela tisztességtelenül viselkedett, aki pedig tisztességtelen, az nem tarthat igényt tisztességes bánásmódra! Hiszen Íchela egy kurva, és kurváknak szabad hazudni! És különben is, Íchela már amiatt sem érdemli meg a pénzt, mert épp csak széttette a lábát, de közben folytak a könnyei, tehát nem nyújtott elég gyönyört neki!

—A rohadék! Megölöm! - ordított Amifu, és fel akart ugrani, mert egészen elfeledkezett róla hogy meg van kötözve; de persze visszapottyant a földre.

—És azután? - kérdezte Dzsua.

—Azután eljöttem. Mi mást tehettem volna! - sírt Íchela. —És most csak azt kérem hogy engedj meg, hogy a férjemmel együtt halhassak meg.

—Aha. És a kislányoddal mi lesz?

—Hát... úgy gondoltam, agyonlövöm. Az gyors, fájdalommentes halál. Jobb lesz úgy neki! Én nem kívánok koldusként és ringyóként élni, és akit megerőszakoltak, az a nő, az illik is hogy végezzen magával. Ezt még ti parasztok is kell tudjátok! Természetesen nemesi származású nőkről beszélek.

—De hát téged nem erőszakoltak meg.

—Ezt én annak tartom.

—Az átkozott! A szőszegő, hazug disznó! - kiabált Amifu, tehetetlen dühében. Majd hirtelen így szólt:

—Dzsua, engedj el! Engedj el, adj egy lovat és fegyvert, elmegyek és megölöm a királyt! Neked biztos mindegy hogy ott halok-e meg vagy te ölsz meg! De ha túlélném, inkább visszajövök hozzád, és túszként nálad hagyom a feleségemet és a lányomat!

—Nevetséges! Egy olyan nőt akarsz túszként itt hagyni, aki öngyilkos akar lenni, s egy öt éves kislányt?!

—De figyelj már, úgy sincs rám szükséged, hiszen már semmiképp sem várhatsz pénzt értem!
—Az igaz, de attól félhetnék, hogy visszaszerzed a hatalmat a fiadtól, s azután ellenünk támadsz, mert úgy érzed hogy a tragédiának mi is okai vagyunk!

—Vagytok is! Hülye lennék ha nem így gondolnám! De hát ez olyan dolog, hogy okai vagytok talán tizedrészt, a többi mind a fiam és a király bűne! És az én bűnöm is, hogy hülyébb voltam mint az a taknyos kis Luella, és besétáltam a csapdába! Mit mondjak, ha paraszt lennék, és volna annyi eszem hogy el tudjam fogni az uramat egy kis váltságdíjért, biztos isten hogy megtenném magam is! Hiszen mi urak a parasztokat mind alattomosaknak tartjuk, igazán gondolhattam volna holmi cselre! De hát elvakított a kapzsiság, látom már! Nem tagadom, más esetben ha elengednétek, első dolgom volna megkísérelni a bosszút. Ez így igaz! Ezt nagyon jól látod! Maga a nemesi büszkeség kötelezne rá hogy ne hagyjam a sérelmemet megtorlatlanul! Nem tudnék a tükörbe nézni, amíg ki nem tekerem a nyakadat, meg főleg Luella nyakát! De most egészen másképp van! Tudd meg hogy már nemcsak rátok nem haragszom, de igazából még a fiamra sem. Természetesen ha meglátom, azonnal lelövöm mint egy veszett kutyát. De igazából nem haragszom rá. Jól mondtad azt korábban Dzsua, mert bölcs vagy ám parasztasszony létedre, hogy nem újdonság ám a marakodás a nemesi famíliákon belül. Hanem a király! Az átkozott, az akasztani való! A feleségem is jól mondta, ez szerintem nem más mint hitvány szőszegés, s amellet nemi erőszak! Őrá haragszom! Gyűlölöm! Idefigyelj, te tényleg csak egy bunkó paraszt vagy, még ha bölcs is ebben-abbban. Neked fogalmad sincs róla hogy miként gondolkodunk mi nemesek. És épp emiatt vetjük meg a parasztokat, mert nem úgy gondolkodnak mint mi. Ha a király megtámad engem, és megöli sok szerettemet, én igyekszem védekezni, ha lehet, őt meg is ölni, de olyan nagyon nem haragszom rá, mert ez rendben van, ugyanis becsületes küzdelem. Ha elfog engem vagy mást, és váltságdíjért elenged, az is rendben van, mert ez is szokás. Íchela is emiatt mert elmenni a váltságdíjért, mert remélte hogy veletek is úgy lesz mint az szokás a nemesek körében, hogy ha megkapják a váltságdíjat, valóban elengedik a foglyokat. Hogy is ne tennék, ha nem így tesznek, legközelebb amikor foglyot ejtenek, senki nem bízna bennük, s nem kapnának pénzt! Vagy épp lehet hogy legközelebb tőlük kerül valaki fogságba, s akkor a másik fél is szavát szegné! Mi tehát ha kell, harcolunk, öljük egymást, de van ám bennünk tisztesség! Hanem amit a király csinált! Hú, szavakat sem találok rá! És tudd meg, hogy egyvalamit nem tudunk soha megbocsátani: ha a nőrokonainkat megerőszakolják! Ezt tudja mindenki! Ha egy valahai szövetséges vagy rokon elárult, az ellenséghez pártolt, azzal lehet szövetkezni később, ha úgy alakul a helyzet. Még a vérbosszút is meg lehet váltani óriási összegű vérváltsággal. De az erőszakot nem. És tudod miért nem?

—Miért nem?

—Mert akit megerőszakoltak, az él, és az úgysem bocsátana meg semennyi pénzért, és megvetné a férjét-apját is, ha nem állna bosszút érte! Ezért is illik hogy megölje magát a megerőszakolt nő, hogy ezzel jelezze: amíg csak élt, meg nem bocsátott a tett elkövetőjének! És értsd meg, hogy az erőszak sokkal komolyabb bűn a szemünkben mint a gyilkosság, mert a gyilkosság általában becsületes harc, de az erőszak, az megalázás, ráadásul nemcsak egy embert aláz meg, nemcsak a nőt, hanem többnyire legalább kettőt: a nőt és a férjét, sőt, általában még a nő apját-anyját, egész rokonságát! A gyilkossággal csak az életét veszik el valakinek, de az erőszakkal megfosztják a méltóságától! Értsd meg, hogy ezután nyugodtan elengedhetsz, mert egyetlen célom, hogy megöljem Noid királyt! A saját életem nem lehet ennél fontosabb! Ha volt valaha valami ami miatt jogos a vérbosszú, hát ez az!

—Ezt még el is hiszem neked, de miért ne higgyem, hogy a király mellett azért még engem is meg akarsz ölni?

—Más körülmények közt talán valóban meg is tenném, de most nem tehetem.

—Miért nem, ha még a saját fiadat is megölnöd?

—Persze hogy meg! Ne legyen Amifu a nevem, ha nem teszem meg! De benneteket nem, és azért nem, mert inkább szövetséget ajánlok! Ugyanis nem hiszem azt hogy a király megölése olyan hipphopp egyszerű lesz. S akkor a legnagyobb az esélyem ellene, ha felvonultatok egy

trónkövetelőt, s ki lenne erre alkalmasabb, mint az, aki Kjókucu király leányának vallja magát?! Ti tehát fegyvereim lesztok Noid király ellen!

—Micsoda?! Hogy épp te támogasd a lányomat a trón megszerzésében?! Hát ez hallatlan! Nem is tudom hogy most kacagjak-e, vagy...

—Tényleg egy utolsó tuskó paraszt vagy, ha még most sem érted! De a lelked rajta, mert óriási lehetőségről mondasz le, ha megölsz, és nem ragadod üstökön a szerencsédet! De ha ennyire paraszt vagy, akkor ne is reménykedj benne hogy nélkülem valaha is trónra kerül a lányod, vagy bárki a rokonságodból!

—De hát miért nem magad akarsz király lenni, ha már meg akarod ölni Noidot?!

—Nem lenne rossz, de hát ugye mégis sokkal több az esélyem Noid ellen, ha a régi király leányának hírnevét használom fel. Többen támogatnak majd úgy! És rólam senki nem hinné el, hogy Kjókucu gyermeke vagyok.

—Az biztos! De Lueláról elhiszik? Hiszen te sem hitted el!

—Ha én Luella mellé állok, az már komoly támogatás, s akkor sokan elgondolkodnak majd! Ha én akarok király lenni, a legtöbben sanda szemekkel méregetnek majd, és féltik tőlem a birtokukat. Luella egészen más! Ha Luelát támogatom, az nem néz úgy ki, mintha a saját gazdagságomat védelmezném! És igazuk is lesz, mert nem azt védem, engem a vérbosszú érdekel, minden mást magasan leszarok! Noid király élete az enyém!

—Most már tehát elhiszed hogy Luella Kjókucu király leánya?

—Ez engem annyira nem érdekel, hogy még gondolkozni sem vagyok hajlandó rajta, hogy az-e vagy nem! Sok esélyét nem látom, de persze nem is lehetetlen. Ha a leánya, jó, ha nem, nekem az is jó, mert azt látom hogy ez esetben annyira beleélte magát ebbe az örületbe, hogy éppolyan, mintha valóban a lánya lenne! És nekem ez is jó, mert jól játssza majd a szerepét, ha mások előtt meg kell jelennie! Előtte természetesen jó lesz ha a feleségem alapos oktatásban részesíti arról, mit miként is szoktak a királyi udvarban tenni, hogyan kell viselkedni... mert most még akkor is csak egy tuskó paraszt, ha valóban Kjókucu leánya! Mert ilyenné nevelődött! De nem késő átnevelni! És mindamellett elismerem hogy nagy ám Luella esze, mert ha kis taknyos is, de remekül kitalálta a csapdába csalásomat! Vág az esze mint a borotva! És hogy megjátszotta a naív kis hülyét, aki elhiszi hogy ha meglátom a kincset, akkor nem ölöm meg, és még a kincset is meghagyom neki! Teljesen megejtett ezzel a maszlaggal! És az nekem csak jó, ha az ellenkirály, a trónkövetelő ilyen eszes, mert az én harcomat támogatja majd az ötleteivel! Na, szedd már le rólam a köteleket!

—De hát ezt nem tehetem, mert ha ez így lesz, akkor a nejed nem lehetne öngyilkos a jó erkölcs nevében, hiszen ki tanítaná Luelát!

—Még szép hogy nem lesz öngyilkos, no hiszen, csak próbálja meg, azonnal megölöm érte! Vagyis... - és hirtelen elnevette magát. —Amindenségit, hát én vagyok a hülye nem Luella, már teljesen ökörségeket pofázok! Na de nem engedem hogy Íchela öngyilkos legyen, szó sem lehet róla, ő élve kell nekem! Mert az lenne a legjobb, ha ő maga végezhetne a királlyal, természetesen úgy hogy előbb elfogom Noidot! Az ugyanis óriási szégyen, ha a férfiemberrel nő végez, s azt akarom hogy Noid a halála előtt átélje ezt a szégyent!

—Tehát nem haragszol rá, amiért lefeküdt a királlyal?

—De igen. Nem kellett volna megtennie! Lehetett volna annyi esze, hogy tudja, a király nem ad egyetlen dugásért ennyi pénzt! De hát talán csak elvette az eszét az aggodalom.

—Szeretett téged. - mondta csendesesen Dzsua.

—És én is szeretem őt. Na tehát mi lesz?

—Mondd, van értelme ezen vitáznunk? Hiszen még az sem biztos hogy vissza tudod szerezni a hatalmat a fiadtól!

—Eh, az lesz az egészben a legkönnyebb, órák alatt megcsinálom, ezt bízd csak rám!

—Velünk sem bírtál órák alatt.

—De ti nem is vagytok a fiam. És itt van velem a barlangban majdnem negyven katonám! És higgyétek el, a váramban a legtöbben engem támogatnak majd! A, itt ti vagytok Snift legfőbb támogatói, mert fogva tartotok, de ha elengedtek, akkor semmi esélye annak az anyaszomorító bitang eblelkű ganaj állatnak!

—Ha tehát jól értettem a szavaidat, hajlandó vagy felesküdni Luella királynő szolgálataira!

—Akár még azt is elismerem, hogy a birtokaimat csak hűbérbe kaptam tőle, tehát azok valójában az ő birtokai mind egy szál! Sőt, ezt muszáj is megtennem, mert ha most a legelején nem állok teljes mellszélességgel Luella mellé, akkor senki nem hinné el komolyan róla hogy ő Kjó-kucu leánya, s így nem csatlakoznának sokan mellé és mellém, s kicsi lenne az esélyem Noid király ellen! Eh, hát bízzatok már rám az ilyesmit, nektek semmi gyakorlatotok a trónharcokban, ez a nemesek ügye! Értsétek már meg, hogy a politika, az úri huncutság!

—Na jó, még nem ígérek semmit, de beszélek a többiekkel, és majd meglátjuk! Addig itt maradhatsz a férjeddél, Íchela, de vigyázz, mert ezek a jicseni lányok ugyan egy szót is alig tudnak dafnarul, de ha szökni akartok, akkor ólommérgezésben haltok meg! - mutatott a puskás lányokra Dzsua.

Hosszas tanácskozás kezdődött most! Abban mindenki egyetértett, hogy Amifu uraság óriási hasznukra lehetne - na de valóban megbízhatnak-e benne?!

S végül megszólalt Luella.

—Sok a süket duma! Tegyétek próbára!

—Miként?

—Azt mondta, mindennél többet ér neki a bosszú Noid király felett. Ez vagy igaz, vagy nem. De én egykettőre kiderítem!

—Miként?

—Ha többet ér mint az üdvössége, akkor biztos hogy többet ér az irántunk érzett haragjánál is. Akkor elengedhetitek. Na, jöjjetek csak velem!

Mentek vele. Nem tehettek mást, mert hiába kérdezték, Luella semmit nem mondott, csak mosolygott titokzatosan. S amikor beléptek a barlangba, Luella így szólt:

—Minden rajtad múlik, Amifu! Tudd meg, hogy én nagyon haragszom rád, mert meg akartál erőszakoltatni, holott magad mennyit hangoztattad anyámnak, hogy ez nagyobb bűn mint a gyilkosság!

—Bocsánatodat kérem, királynőm!

—Ez nem elég. Nem hiszek neked, csak ha bizonyítasz! Vazmu, szedd le róla a kötelet!

Vazmu leszedte azt.

—Add oda neki a pisztolyodat!

—Tessék?!

—Add csak oda! Ne félj, sokan fogják rá a fegyvert, előbb lövik le mint ő löhetne le engem!

—De hát mit akarsz?!

—Azt, hogy add oda a pisztolyodat!

Vazmu odaadta, de csak az egyiket, mert két pisztolya volt, s a másikat azonnal Amifura fogta, a fejét célozva meg.

—Most pedig azt parancsolom én, a te királynőd, hogy lödd le a papot! - mutatott a papra Luella.

—Kegyelem! - könyörgött a pap.

De nem sokáig. Ezt az egyetlen szót volt csak képes kinyögni, mert azonnal dörrent Amifu pisztolya, s a pap lyukas koponyával zuhant a földre.

—Jó, hát úgy látom valóban többet ér neki a bosszú mint a lelki üdvé, mert papot, felszentelt személyt megölni a karotány zagyvaság szerint halálos bűn! Tehát megegyezhetünk vele! - mondta Luella.

—Számomra nem bűn! - legyintett Amifu mosolyogva.

—Hogyhogy?!

—Úgy, hogy annyit hallottam anyád beszédét, hogy őt az ősisztenek segítették meg, hogy úgy döntöttem, ezentúl magam is őshitűvé válok, hátha megsegít Hochan halálisten a vérbosszúban!

—Nagyon helyes, akkor még velünk maradsz, amíg kerítünk valahonnét egy sámánt, aki meg esket téged a legszörnyűbb esküvel! - kapott a szón Dzsua.

—Továbbá - szólt gyorsan Luella - Amifu, mielőtt a fia ellen vonulna, itt a falu teljes lakossága előtt tegyen hűbéresköt nekem, mint Luella királynőnek, ismerje tehát el mindenki előtt hogy

én vagyok Kjókucu nú Luella dzé Kíriel királylány! Elvárom hogy teljeskörű uralkodói tisztelet-adással hódoljon nekem, beleértve a kézcsókot is!

—Nem kézcsókot. Lábcsokot! Ugye hogy nem ismered az előkelő szokásokat! Hűbéreskünel ugyanis lábcsok dukál a királynak!

—Legyen neked, lásd milyen jó vagyok hozzád! - legyintett nagyvonalúan Luella, s magában ezt gondolta:

—Az még sokkal jobb is lesz!

Dzsua pedig ezt gondolta:

—Ez még sokkal jobb is mint amire legmerészebb álmunkban gondoltunk, ugyanis így az egész birtok a mienk lesz, nemcsak egy része!

—És akkor megkövetelem hogy legyen pótlakodalom rendezve nekem és Miu hercegnőnek! Ugyanis a feleségem igazi jicseni hercegnő! - mondta Vazmu Amifunak.

—Semmi akadály. Sőt, kapsz te is és a testvéred is egy-egy várat, ahol várkapitány lehetsz.

—Ez nagyon rendben van, de ha én hozok valami parancsot, törvényt, azt teljesítened kell! - toppantott a lábával Luella. —Márpedig mihamarabb koronát akarok magamnak, a saját terveim alapján!

—Ez csak természetes, királynőm... - válaszolta alázatosan a földesúr.

S mindez így is történt! Jött sámán, Amifu áttért az őshitre, különben a feleségével együtt, megesküdött szörnyű esküvel Hochan istennek hogy Luellát támogatja haláláig, ezután vérszerződést kötöttek az ősi, pogány szabályok szerint Amifu, Íchela, Luella, Vazmu, Bamu, Dzsua, de Miu hercegnő már nem, mert azt mondta, nem hagyja hogy megvagdadják! Ellenben Csincsi útján közölte a kívánságát, hogy Amifu szerezzen neki kellő mennyiségű körömlakkot, mert az ő készletük már fogyóban van. Amifu megígérte neki.

Ezután levonultak a faluba, teljes egyetértésben, össze lett hívva az egész falunép, ott ünnepélyes ceremónia keretében Amifu kijelentette, hogy meggyőződött róla, miszerint egyrészt a karotány hit merő hazugság és az ősvallás az igaz hit, másrészt arról, hogy Luella valóban Kjókucu király leánya! S itt hűbéreskűt tett Luellának, és azt azért a parasztok is tudni szokták akkoriban hogy ez mit jelent: hogy ők ezután már nem annyira Amifu, sokkal inkább Luella tulajdonai mind egy szálig! Ezután Luella akár meg is ölheti mindőjüket ha akarja, ugyanis *joga van hozzá!* Mert azon még ezután is lehet tán vitatkozni hogy Luella valóban Kjókucu leánya-e, de arról semennyire sem, hogy nagyobb úr mint Amifu, hiszen ezt Amifu az imént ismerte el!

S ezután Amifu azt is bejelentette, hogy ezennel vérbosszút hirdet Noid király ellen! Hogy miért hirdet vérbosszút, azt nem nevezte meg, vélvén hogy ahhoz a parasztoknak nem sok köze van, no meg nem akarta a feleségét szégyenbe hozni, hogy kiteregesse mindenki fülének a nővel megesett dolgokat.

Némely falusi azt gondolta ezek hallatán, hogy jó-jó, de Amifu csak azért beszél így, mert Luella foglya volt, de majd ha lesz kellő ereje, akkor lesz nemulass Luellának és Dzsuanak!

Ám ez nem így volt, mert most Amifu katonái visszakapták a fegyvereiket, s így már túlerőben voltak Dzsua rokonságával szemben, de mégsem támadt Amifu Luella ellen! Hanem így szólt:

—Na, akkor most megkérem Luella királynőt, utoljára még viselje el ezt a méltatlan lakhelyet amit eddigi háza nyújt neki, holnap este már a váramban aludhat! - azzal megsarkantyúzta a lovát, és elvágtatott.

Elvágtatott, és három tucat katonájával az egyik távoli várat kereste fel. Ott aztán nagyon elcsodálkoztak a láttán, mert már halálhírét költötték, de természetesen szó nélkül beengedték.

Naná hogy! Mert amikor a kapuőr eltátotta a száját, hogy „nahát jóúram, azt hittük hogy meghaltál!”, akkor Amifu csak úgy pofonverte vaskesztyűs kezével, hogy a katona hanyatt-vágódott, s az uraság ezt üvöltötte:

—Szeretnéd ha halva lennék, mi?! De abból nem eszel! Se te, sem senki! Ostoba barmok! Hát azt hiszitek, olyan könnyű engem megölni?! Még hogy én meghaltam! Bedöltök mindenféle

ócska mesének, nyavalyások?! - azzal belerúgott a katonába. —Na, eléggé élek szerinted?! Érzed ugye, mennyire élek?!

S ezután fegyverbe szólította a teljes várnépet, s ellovagolt velük ahhoz a várhoz, amiben a fia tartózkodott. A katonák természetesen vita nélkül követték. Azért katonák, hogy engedelmeskedjenek a parancsnak! Meg sem fordult bennük a gondolat, hogy ne engedelmeskedjenek Amifunak. Hiába, nem sok idő telt még el Snift uraskodása óta, nem tudott még tekintélyt szerezni! Tényleg úgy lett minden, ahogy azt Amifu Dzsuanak jósolta: elég volt csak felbukannia, és fia lázadásának máris vége volt!

Látva a jöttét, s hozzá hogy katonákkal együtt jön, a Snift várában állomásozó katonák azonnal kaput nyitottak neki, még csak Sniftet sem értesítették a jöttéről. S így mire a fiatalúr megtudta hogy apja csodamód feltámadt, addigra Amifu már javában loholt fel a lépcsőn hozzá! Erre Snift igyekezett pisztolyt rántani, de Amifu gyorsabb volt, s egyetlen lövéssel leterítette testvérgyilkos fiát.

S ezután betartotta ígéretét: futárt menesztett, hogy Luella királynő és kedves rokonsága jöhet hogy vendégül lássa őket a várában.

Így lett Luella már kis korában egy komoly, nagy birtok úrnője, még ha egyelőre inkább csak névleges, tiszteletbeli úrnője is. De hát őt egyelőre ez is tökéletesen kielégítette. És nemcsak őt, de Kajjámot is, aki szorgalmasan figyelte az eseményeket a távolból. Főleg az tetszett neki, hogy bár Mirjan klónja, Pjanga valamicskével előbb szerzett birtokot mint Luella, de Luella birtoka lényegesen nagyobb volt mint Pjangáé. Ellenben Mirjan kedvét nem tudta letörni ezzel, mert azzal vágott vissza, ami igaz is volt: hogy Pjanga mindenféle külső segítség nélkül kormányozza a területét, tehát ténylegesen szuverén, önálló uralkodó, nem csak amolyan tiszteletbeli mint Luella!

—Majd az lesz Luella is! - legyintett magabiztosan Kajjám.

7. fejezet: Becstelen vér

Ami Pjanga uralkodását illeti, már az elköltözéssel kezdődtek a bajok. No nem annyira neki, sokkal inkább apjának!

Úgy esett ugyanis a dolog, hogy ki lett hirdetve: két nap múlva Pjanga elköltözik a birtok egy távoli részére, anyja örökébe, hogy ott ő legyen a földesúr ezentúl, ott csak ő fog parancsolni, kormányozni, mintegy önálló birtokká válik, épp csak nem önálló nemzetséggé! Aki tehát úgy dönt hogy Pjangával tartana, az azon nap reggelre legyen itt a vár előtt szekerekkel vagy anélkül, tehát hozza a cókmókját, mert akkor lesz az indulás!

No és amint kivilágosodott, azt a hírt vitték Pjangának és Vildernek az őrszemek, hogy odalent a vár alatt elképesztő embertömeg nyüzsög, végeláthatatlan sorokban húzódnak a szekerek, sőt, akad ott még ménes is, meg disznókonda, meg kecskenyáj, meg tehenek, meg mindenféle egyéb mindenség, s legfőképpen emberek!

Pjanga is alig hitt a szemének, hát még Vilder!

—Ezek ugye nem elköltözni akarnak?! - kérdezte riadtan. —Ki marad akkor a faluban?!

De hát bizony épp erről volt szó! Amint Pjanga kiment ezen emberek elé, azok hangos éljenzéssel, üdvöregeléssel fogadták, és teljesen nyilvánvalóvá tették hogy igenis Pjanga birtokára óhajtanak elvándorolni! S amikor Vilder úchel is kiment oda, és próbálta lebeszélni őket, mondván hogy legyen eszük, hiszen itt már el vannak ültetve a zöldségek, már csíráznak a gabonaföldek – nos, akkor úgy néztek rá, hogy Vilder biztos volt benne: ha megtiltja az elmene-telt, ezek azonnál karóra-kaszára kapnak, és kitör a parasztlázadás! És mondták neki a parasztok, hogy nem számít, majd az első évben talán nyomorognak egy kicsit, sebj, megszok-

ták ők, de aztán Pjanga alatt sokkal jobb életük lesz mint volt eddig, vagy mint itt lenne, főleg, hogy Pjanga elköltözése után Musuli egyedül marad a várban!

—Nem marad egyedül, vele vagyok! - érvelt Vilder.

—No, mintha az sokat is jelentene... - morogta egy nagybajszú parasztember, s még a földre is kiköpött, pedig ez aztán igazán arcpirító illetlenség volt!

Ahogy Vilder végignézett a nagy sokadalmon, látta hogy a legtöbben nem sokat aludhattak az eltelt napok alatt, mert olyik szekér nagy szálfákat tartalmazott, úgy látszik egyesek még a házuk tetejét is lebontották hogy minden mozdíthatót magukkal vihessenek! És igazuk volt, legalább a gerendák kifaragásával nem kell vacakolniuk a legelején.

—De hát miért mennek ennyien veled?! - kérdezte Pjangát álmélkodva.

—Mert szeretnek! Meg gondolj csak bele apám: amíg Musuli tombolt, azalatt mindenki ideköltözött messzi vidékekről is, akiket ő nem kedvelt. Eretnekek, pogányok, őshitűek, örömlányok, vagy akinek megölte valami rokonát. Ezek persze hogy nem fognak most itt maradni Musuli árnyékában! A többiek meg ismernek!

—De hát mindenki elmegy a környező falvakból?! - kérdezte Vilder kétségbeesetten.

—Frászt! Az én falumban akad harminc elmeháborodott hülye is, aki marad! - mondta neki ugyanaz a paraszt, aki az előbb a földre mert köpni.

Később kiderült, hogy ez nem volt igaz, mert nem voltak azok csak huszonnyolcan, s ezek többsége is hetvenedik éve felé közelgő aggastyán. E faluban korábban négyszáznál is több család lakott. És még jópár más környező faluban nagyon hasonló volt az arány.

De Vilder nem tiltotta meg az elmenetelt, s így Pjanga elment a sok emberével. Vildert vigasztalta az a tudat, hogy a várbeli katonák közül legalább sokkal több maradt vele, mert azoknak csak talán harmada követte Pjangát. Leginkább azok természetesen, akiknek nagyon ellen-szenves volt Musuli imabuzgalma, ezek nem minden alap nélkül reménykedtek abban, hogy ha Pjanga uralma alatt nem is erőszakoskodhatnak a parasztlányokkal, de legalább imádkozni sem kell.

Soknapos út után aztán megérkeztek Fúkel városhoz. Pjanga úgy döntött, ez lesz a fővárosa, mert bár nem nagy város, de jól védhető helyen fekszik, tengerparti, szép vidéken van, és még jó is hogy kicsi, mert így a vele jöttek közül sokak számára van itt hely letelepedni. Különben megmondta mindenkinek, hogy a birtokán teljes nyugalommal bárhol letelepedhetnek, ahol akinek tetszik, és ingyen ad nekik földet: mindenkinek pontosan akkora lehet a földje, amekkorát maga illetve a családja segítség nélkül meg tud művelni! De annak sincs akadály, hogy sokan összefogjanak! Az adót majd később kiveti rájuk, majd jövőre, ez az év adómentes. Tehát aki földre vágyott, most kaphatott eleget. Ez nagyon tetszett nekik.

Ezután Pjanga, alighogy birtokba vette a várát-birtokát, azt tette, ami várható is volt tőle: már egy héttel később felkerekedett, és villámgyorsan beszáguldott minden települést, amely hozzá tartozott, és mindenütt kíméletlenül és nagyon alaposan kirabolta a papokat-templomokat! Nemcsak a készpénzt vitte el, de minden nemesfémből készült tárgyat is, az arany szentségtartókat például, holott karotány fogalmak szerint halálos bűn volt azt nem papnak megérinteni! De ha valami szentképet talált arany vagy ezüst keretben, akkor egyszerűen fogott egy kést, a képet kivágta a keretből, ledobta a földre, ellenben az értékes keretet elvitte. És még ez sem volt minden, mert betört a papok lakóházaiba is, ott ugyanilyen rablást hajtott végre, teljesen elszegényítve őket. De még ezt is fokozta, mert törvényt hozott róla, hogy ezentúl birtokán az egyháznak semmi földje nem lehet, minden egyházi földterület ezentúl az övé, Pjangáé, még az is ahol a templomok állnak, s amennyiben azokat a papok a továbbiakban használni óhajtják, akkor ezért éves bérleti díjat kell fizessenek neki, különben bezáratja azokat, ha pedig öt éven át nem fizetnek és így zárva a templom, akkor leromboltatja azokat, mert nincs rájuk szükség! De akkor azonnal leromboltatja őket, ha a nem fizetés miatt bezáratta ezeket, de önhatalmúlag kinyitották azokat a papok vagy a polgárok!

Természetesen már néhány hónap múlva megjelent nála a Szent Fotel küldöttsége, fennhangon tiltakozva ellene, hogy mit merészel az egyház tulajdonával!

—Hiszen ezeket a javakat Isten adta nekünk azért, hogy ezzel is elősegítsük a Szent Hit terjesztését! - mondták.

De Pjanga ezt válaszolta:

—E birtokon csak nekem lehet tulajdonom! Különbben is: igazán furcsa, hogy úgy emlegetitek e sok földet, mint ami a ti tulajdonotok! Hiszen ha jól tudom a karotány vallás alapítója egy szegény halász volt valahol délen egy Laenor nevű országban! Annak pedig nem hiszem hogy bármi tulajdona lehetett a köpenyén, ócska ladikján és a halászhálóján kívül! Azonkívül mit is mondott a szent iratok tanúsága szerint Krétosz a kérdésre, miként lehet elnyerni az üdvösséget? Ugye hogy azt, hogy „add el mindenedet, oszd szét az értük kapott pénzt a nincstelenek között, aztán jer és kövess engem”! Ugye hogy így van, ti tanítjátok ezt! És azt is mondta, hogy „az én országom nem e világból való”, ha pedig nem onnan való, akkor nem is kell föld neki, mert föld csak evilági országnak kell! És azt is mondta, hogy adjátok meg az uraknak ami az uraké, nos, az úr én vagyok, s nekem kellenek ezek a földek, tehát tessék ideadni nekem! Ehhez képest igazán furcsa, hogy ti, papok, kik magatokat a szegény halász utódainak tartjátok, hivalkodó palotákban laktok, s ahelyett hogy adnátok valamit a népnek, inkább elvesztek tőlük, ti is robotot, tizedet meg egyebeket követeltek mindenkitől! És szimóniát követtek el, mert a szentségeket, még az utolsót, a halál előttit is csak pénzért szolgáltatjátok ki! És drága ruhákban jártok, és naponta hússal tömitek potrohos hasatokat, amikor a szegényeknek rongyokra alig telik, és némely hidegebb teleken akár éhen is halhatnak, meg is fagyhatnak! És annak a halásznak nem volt semmi földje, ti meg azt állítjátok, hogy Isten nektek adta annak a területnek csaknem felét, amit most én kaptam meg anyai örökségemként?! Mert utánanéztém ám, e tengermelléki sáv majdnem fele papi birtok volt eddig! De valóban csak volt. Most az enyém! És különben is, mit vártatok attól, akit kiátkoztatok?! Takarodjatok vissza a helyetekre, és még örülhettek ha nem tiltom be a karotány vallást!

Annyi esze természetesen volt Pjangának, hogy ezzel csak fenyegetőzzék, de meg ne tegye. Nem akarta maga ellen ingerelni az esetleg buzgóan vallásos parasztokat, márpedig a parasztok egy része okvetlenül őszinte hívő volt. Emiatt kijelentette, hogy a papok javait amiatt kobozta el, mert azok ezt csalással, hazugsággal és jogtalan erőszakkal, hatalmukkal visszaélve szerezték eddig. Ezentúl azonban szabad bárkinek pénzt a papoknak adni, s azt már nem szedi el a papoktól, ellenben földet soha nem kaphatnak, mert minden föld az övé, Pjangáé! És ezentúl nem kötelező a papi tized megfizetése, semmit nem kötelező a papságnak adni! Lehet, de nem kötelező! S örüljenek a parasztok, mert most hogy a papokat megszabadította a birtokaiktól, emiatt nincs kötelező robotmunka sem a papi földeken!

És ez nagyon tetszett a parasztoknak. Mert nem volt ritka hogy eddig az év 365 napjából akár hatvanat is el kellett tölteniük a papi földeken. És az is tetszett nekik, hogy Pjanga sürgősen kihirdette, hogy minden ezzel kapcsolatos túlvilági büntetést magára vállal, tehát a parasztjai ne féljenek, semmi bűn nem terheli őket!

—Nem tettem volna meg e vagyonek kobzást - mondta - ha a papok megkövetelik a kötelező fizetséget maguknak, például a tized formájában, de ezért cserébe ingyen végzik a dolgukat, az imát, a szentségek kiosztását, mindent. De ha mindezt pénzért teszik, ám legyen, akkor fizessen aki a szolgálatukat óhajtja, de akkor nem várhatnak el adót mindenkitől, attól is, aki nem igényli a szolgálatukat! Mert vagy egyik, vagy másik! Az nem járja hogy kétszer fizessünk nekik ugyanazért a munkáért! Főleg, ha még nem is hiszem azt hogy bármit is érne a munkájuk! Azt képzelni hogy az imájuk bárki lelkét a Mennybe juttatja, épp olyan, mint azt hinni hogy imájuk hatására felrepülök a templomtorony tetejére! Mert Isten vagy van, vagy nincs. Ha nincs, a papokra szükség nincs! Ha ellenben Isten van, akkor úgysem a papok imájára hallgatva dönti el hogy ki jut be a Mennybe és ki nem, hiszen a papok amúgyis megvesztegethetők. Isten akkor csak az emberek érdemei alapján nézi meg hogy kit enged a Mennybe és kit nem, tehát a papok akkor is feleslegesek, mert az üdvösséget csakis az erényes élet biztosíthatja!

Ez nagyon logikusan hangzó beszéd volt, s az egyik városban ahol elmondta ezt nagy sokadalom előtt, az egyik férfi bátorkodott megkérdezni őt, hogy jó, de akkor pontosan mit is jelent az erényes élet?

—Egyszerű! Ha Isten valakit beenged a Mennybe, akkor ezzel jót tett Isten annak az illetőnek. Tehát Isten, aki messze sokkal hatalmasabb mint az ember, jót tett egy neki kiszolgáltatott valakivel! Ezt csakis akkor várhatjuk el tőle, ha mi magunk is épp ilyen jók vagyunk, tehát hasonlóképp viselkedünk, hogy méltóak legyünk e kegyére! Vagyis: az erényes élet nem sok imát kell jelentsen, amivel csak feleslegesen pazaroljuk az Úr figyelmét, hanem azt jelenti, hogy jót teszünk a nekünk kiszolgáltatottakkal! És természetesen hogy nem teszünk rosszat másoknak! Mert ezesetben magunk sem várhatunk mást a túlvilágon! Higgyétek el, a papok messze túlbonyolították a vallást, túl minden elképzelhető határon, csakis azért, hogy úgy tűnjön nektek, együgyűeknek, hogy azt ti nem vagytok képesek megérteni a magyarázatuk nélkül! Emiatt önmagukat nélkülözhetetlennek tüntették fel, mondván hogy kell valaki, aki a bonyolult tanokat helyesen megmagyarázza nektek! Valójában azonban teljesen mindegy hogy milyen vallásról van szó, mert én a magam bölcsességében rájöttem, hogy kezdetben mindegyik rendkívül egyszerű volt, de annyira, hogy mindegyiknek a leglényegibb lényegét itt és most megvilágosítom előttetek, méghozzá úgy, hogy közületek még a legisleghülyébbek is rögvest meg fogják érteni! Ez pedig a következő néhány tanításból áll:

- 1., Ne tégy másnak olyasmit, amit magadnak nem kívánsz!
- 2., Tégy meg másoknak is mindent, amit szeretnél ha mások is megtennének neked!
- 3., Mindig úgy cselekedjél, hogy tetteidből a lehető legtöbb jó szülessék a világra!
- 4., Ha a nemcselekvés okozza a legtöbb jót, akkor semmit se cselekedj.
- 5., Ha bármi tett és a nemcselekvés is csak rosszat szülhet, akkor úgy cselekedj hogy az a legkisebb rosszat okozza!
- 6., A hazugság mindig bűnös, tehát csakis akkor hazudj, ha erre rendkívül komoly ok késztet, például egy ártatlan élet megmentése!
- 7., Ha nem vagy biztos abban, hogy valamit megtehetsz-e, akkor kérdezd meg önmagadtól, hogy vajon jó volna-e ha a világon minden ember eként cselekedne! Ha úgy látod hogy akkor a világ jobb volna, ám tedd meg azt a tettet! Ha úgy látod hogy a világ amúgy rosszabbá lenne, akkor ne tedd meg azt!

—Igen - nézett végig Pjanga a hallgatóságán - higgyétek el hogy nincs olyan vallás a világon ami ne erről szólna a leglényegibb lényegét illetően, és minden más csak ennek magyarázata, meg különböző jelentéktelen díszítőelemek e tanításokon! Meg ócska régi legendák, semmi más! Ezekhez képest mindegy hogy a vallásban egy isten van vagy több, hogy hányszor és hogyan kell imádkozni, hogy miként kell nemi életet élni, hogy mik az étkezési szokások, semmi nem számít, a többit úgyis a papok találhatták ki javarészt, hogy legyen amiért pénzt zsebelnek be tőletek! Ez a hét pont a lényeg, aki ezek figyelembevételével él, az egészen biztos hogy üdvözülni fog, ha egyáltalán van élet a halál után, és van hol üdvözülni! Mert az igaz amit a papok mondanak, hogy csak az üdvözülni fog aki hisz, csak hogy ahhoz ezen hét pontban kell hinni, mert aki ebben hisz, az eszerint is él, tehát méltó rá hogy el ne kárhozzék! Minél inkább így él valaki, annál inkább szent, s kutya kötelessége minden embernek, hogy mentől tökéletesebben megvalósítsa önmaga szentségét! És mert meggyőződtem róla hogy a lényegét illetően minden vallás ugyanazt mondja, vagy legalábbis azt mondta, mielőtt eltorzították volna a pénzéhes papjai az igaz tanításokat, emiatt úgy döntöttem hogy birtokaimon engedélyezem bármi vallás szabad gyakorlását is, mindaddig míg a templomaiban el nem kezdenek engem gyalázni! Egyetlen kikötésem, hogy templomot csak úgy építhetnek e vallás gyakorlói, ha az elfoglalt területért szerény bérleti díjat fizetnek nekem. És aki bárkit megver, megöl vagy szidalmaz a vallásáért, azt kőpadra vonatom! Ezentúl tehát szabad a karotány hit, az ősi dafnar hit, a jicseni hit, a ritt vallás, meg akármilyen más is! Szabad, de nem kötelező, és amelyik pap azt állítja, bármi vallás papja legyen is, hogy neki kötelező hogy fizessetek, azt a papot is kőpadra vonom! De megjegyzem, szabad hogy valaki egyáltalán ne is legyen vallásos! És az is szabad hogy azt mondja, hogy ebből a vallásból elhiszi ezt, a másikból meg amaz részt! Ezt mind szabad, mert mindenki maga tudja mit hisz, hiszen ha kérdezik, hazudhatna is, a lelkét úgyis Isten látja csak ha van isten, tehát mindenki maga felel a hitéért Isten előtt úgyis!

Ez volt tehát Pjanga tanítása, és valóban félelmetesen logikusan hangzott, ugyanakkor nagyon kényelmesen is, hiszen kevesebb adóval járt, sőt, sokaknak úgysem tetszett már koráb-

ban sem a nagy vallási szigorúság. S ennek egyenes következménye volt, hogy kis idő múlva még sokkal több mindenféle népség vándorolt Pjanga birtokaira, akiknek valamiért nem tetszett itt vagy ott, mindenféle eretnekek, szekták, őshitűek, és itt tarka társaságot alkottak, s még egy év sem telt el onnantól kezdve hogy Pjanga úrnővé lett, de máris két jól elkülöníthető részre oszlott lakossága: az emberek nagyjából fele azt vallotta hogy ő egyáltalán semmiféle vallásban nem hisz, a lakosság másik fele azonban buzgó imádságba merült a nap nagy részében, szorgosan vallásoskodott, csakhogy ezek jó hatvanféle különböző felekezetre oszlottak, mindegyiknek volt temploma vagy imaháza, vagy ha nem hát javában épült, s boldogan megfizették ezután az adót Pjangának, mert örültek hogy egyáltalán gyakorolhatják a hitüket, mert korábban más nemzetségek területén ezt nem tehették! Olyan is nemegyszer történt, hogy a karotány papok nem tudták vagy nem akarták megfizetni az adót a templom után egyik-másik településen, s valamely másik vallási csoport odament Pjangához, és mondta hogy ő kifizeti az adót, ha ezentúl az övé lehet az a templom – és Pjanga rábólintott. S azután hiába átkozódott a karotány pap, mert ezek törvényesen birtokba vették az addig lezárt épületet! És kiderült, hogy még a vallásos parasztok többségének is teljesen mindegy volt hogy ki misézik, az a lényeg hogy hetente egyszer láthasson valami érthetetlen szent szertartást, mert ez kielégítette az ő buzgóságát, megnyugtatta hogy nem kerül a pokolra, sőt, el is szórakoztatta. Hogy ez a templom milyen vallási csoportosulás kezén van, az őt már nem izgatta! Többnyire még örültek is a cserének, mert ezek az újonnan jöttek nem muszájból miséztek, mint a korábban nagyon elbizakodott karotány papok, akik már unták az egészet és csak a munkát látták benne, hanem hittel, meggyőződésből, élvezettel, emiatt szebben énekeltek, szebben prédikáltak, gyakran orgonát is építettek a saját pénzükből, némelyik helyen még táncoltak is a mise után, s ez nagyon tetszett a népnek! Az történt tehát, hogy bár a lakosság jó fele bevallotta hogy ő már nem vallásos, bevallhatta mert ez már szabad volt, de mégis pezsgőbb lett a hitélet, egyszerűen mert megjelent a vallásos életben is, a „hitpiacon” is, a konkurencia, s ez versenyhelyzetet eredményezett!

Valójában még a legigazibb karotány papok közt is akadtak olyanok, akik nagyon örvendtek e változásnak. Sőt, épp azok, akik a leginkább vallásosak voltak! Az egyikük például személyesen sietett hálálkodni Pjangának. Ezt mondta:

—Eddig folyton minden bajom volt a templomi gazdaság irányításával, s nem jutott elég időm sem arra hogy jómagam imádkozzam, sem arra hogy a hívek lelkigondozását végezzem! Ellenben a parasztok közül sokan utáltak, ha nem merték is mondani, mert egyre többet és többet kellett követelnem tőlük, hogy kielégítsem a Szent Fotel igényeit, ami mindegyre több adót akart tőlem és hitközségemtől! Most ezzel semmi bajom, teljes nyugalommal tárhatom szét a karomat hogy nem tudok fizetni, mert tilos adót szednem, mert te jóságos úrnőm megtiltottad! Emiatt tehát most nem haragudhat meg rám a Szent Agg! Te vagy a pajzs a Szent Fotel és köztem! Továbbá, mert nem szedek tőlük adót, emiatt nem is haragszanak rám, tehát nagyobb lesz a hely az ő szívükben a hitnek, hiszen több ott a hit ahol több a szeretet, és több ott a szeretet, ahol kevesebb a harag! És még csak anyagilag sem járok rosszul, mert hogy tudják hogy nem kapok kötelező adót, emiatt sokan bőségesen adakoznak nekem! De a legnagyobb előnynek azt tartom, hogy így már végre egészen világosan láthatom, hogy kik a hitközségemben Krétosz követői, s e követőkön belül is épp annak a nyájnak az igaz tagjai, melynek én a pásztora vagyok! Hiszen eddig nem tudhattam, kik azok akiknek van hitük, és kik azok, akik ezt csak félelemből mondják! S mert ez utóbbiak nem is gyakran éltek karotány módra, emiatt ezek cselekedetei alapján is ítélték meg mások a karotány vallást, s e megítélés gyakorta nem volt kedvező! Most azonban csak az vallja karotánynak magát aki az is, aki akar karotány lenni, aki tehát épp emiatt úgy is él ahogy az méltó egy karotányhoz, hiszen ha nem szívesen élne úgy, nem is lenne karotány! S emiatt a nem igazi karotányok nem hoznak a viselkedésükkel szégyent a szent tanokra, s a karotány-névre! Igen nagy hálaival tartozunk tehát neked úrnőm épp mi karotányok! Igazi szent vagy, ha nem nevezed is annak magadat!

—Örülök e véleményednek, de azért bevallom, meglepett amit mondasz!

—Pedig így van úrnőm! Én mondom neked, a Sátán a legnagyobb győzelmét akkor érte el egyházunk és a Szent Tanok fölött, amikor kötelezővé tette a karotány hitet!

De Pjanga természetesen nemcsak az egyházat és vallást reformálta meg illetve tette szabaddá, hanem sok más törvényt is hozott. Például elrendelte hogy ezentúl tilos hogy bárki is nemcsak hogy megöljön, de akárcsak meg is verjen egy örömlányt vagy urát megcsaló nőt; aki az örömlányt nem fizeti ki, az épp úgy ítélendő meg mintha meglopta volna; ráadásul megtiltotta a rabszolgaságot is. Utóbbinak épp az örömlányok örültek a legjobban, mert ha egy gazdag férfinak nem lehetnek rabszolgái, akkor nyilván a fizetett örömlányok kegyeit fogja keresni. Egyetlen dolgot kötött ki Pjanga: hogy csak az részesül az örömlányokat megillető védelemben, aki a falu vagy város bírójánál örömlányként nyilvántartásba véteti magát! Ez ezentúl ugyanolyan tisztas foglalkozás mint a kovácsé, aranymívesé vagy akármi másé! Természetesen ezután is illett és kellett adót fizetni, de ez nem aktusonként ment, hanem havonta meghatározott fix összeg volt, amit egy nem nagyon csinos örömlány is könnyedén megkeresett már két nap alatt is. Igaz, erre azt mondták többen, hogy ezentúl nő létére Pjanga lett a legnagyobb strici, de Pjanga, amikor ezt meghallotta, ezt válaszolta:

—Valóban az vagyok, nem tagadható, de muszáj hogy az legyek, mert jobb ha egyetlen strici van, mint ha sok! És én legalább valóban erős strici vagyok, aki képes is megvédeni a lányokat! Mert ha kiderül hogy valaki bántja őket, azzal nagyon kegyetlenül elbánok! Nem kell szeretni őket, de a bántásuk tilos!

Természetesen messze földről minden kéjő azonnal Pjanga birtokára sereglett amint ez kitudódott. Így természetesen nagy lett a verseny köztük, ami levitte az árakat. De még így is örültek, mert ha nehéz is volt a megélhetés, de legalább biztonságban voltak a városi hatóságok önkényétől. Nemsokára az első igazi bordélyházak is megnyíltak. És mindennek a férfiak igen-igen örvendtek, mert hát hol is ne örülne a férfi annak, ha szinte fillérekkért kaphat szerelmi szolgálatokat! S mert sok volt az olcsó örömlány, emiatt nem fenyegette veszély a „tisztességes” lányokat hogy megerőszakolják őket, mert bolond lenne bárki férfi is kockáztatni ilyesmiért, ha nem muszáj...

Másrészt, épp emiatt mert itt sok volt az olcsó örömlány, emiatt a hajósok kezdték nagyon sűrűn felkeresni Pjanga kikötőit, s ez fellendítette az örömlányok keresetét is, tehát ők sem éltek azért rosszul, sőt, és a pénzüket ott helyben költötték el. Ez fellendítette a kereskedelmet, csakúgy, mint a sok ideérkező hajó. Tehát pezsgett az élet, s elkezdett mindenki gazdagodni...

Ami a parasztok közérzetét illeti, az leginkább akkor szökött a magasba, amikor betakarították az azévi termést. Meg kell mondani, kifejezetten rossz évük volt, főleg búzából, mégis igen nagyon meg voltak elégedve, egyszerűen mert több maradt nekik mint bármikor korábban, csak mert nem kellett templomi adót fizetni, sőt, nagyobb területet művelhettek meg maguknak mint korábban, hiszen tellett az idejükből, ugyanis nem kötelezte őket senki a templomi gazdaságokban ingyenmunkára! Ha a pap azt akarta hogy dolgozzanak neki, nem is a gazdaságokban, mert a templomoknak már nem volt földjük, csak hogy akár egy padot is összeácsoljanak a templomban, akkor fizetnie kellett, vagy pénzzel, vagy azzal hogy mondjuk ingyen megkarózza a paraszt gyerekét, de ezt is bevételként érzékelt a paraszt, mert ezért akkor nem neki kell fizetnie! Tehát szinte mindenki áldotta Pjangát – néhány pap kivételével. No és a Szent Fotel kivételével. De hát a Szent Fotel messze volt...

A Szent Fotel messze volt, de a karja, mint kiderült, közel! Mert alig egy éve volt Pjanga teljhatalmú úrnő, amikor megtudta, hogy XV.Genurc ünnepélyesen kiátkozta őt, ezúttal országvilág előtt, kijelentette róla hogy ő Pjanga az Antikrétosz, a Sátán, és felszólította a Pjanga birtokával határos nemzetségeket, még magát Vilder urat is, Pjanga apját, hogy indítsanak Pjanga ellen karóshadjáratot!

Ez nem azt jelentette hogy karót kell használniuk a katonáknak Pjanga ellen fegyverként, hanem azt, hogy zászlójukra illetve ruhájukra a Szent Karó jelét kell felfesteniük-felvarniuk, jelezve hogy ők most a Szent Fotel és ezáltal Krétosz harcosai. A Szent Fotel közölte, hogy mindenki aki résztvesz e hadjáratban, és netán életét vesztené, az okvetlenül azonnal a Mennybe kerül, ha ellenben túléli, akkor az összes addig elkövetett bűne megbocsáttatik, tehát általános bűnbocsánatban részesül, továbbá aki a Szent Karó jelét viseli, annak az útbaeső templomok kötelesek ingyen megadni minden egyházi szentséget és szolgáltatást! Továbbá, ne ag-

gódjanak hogy a hadjáratban netán bünt követnének el, mert Pjanga birtoka telis-teli van eretnekekkel, pogányokkal, legjobb ha mindenkit megölnék, a köztük levő csekélyszámú igaz lelket majd Isten kiválogatja a Mennyben. Ezekből tehát Pjanga birtoka törvényen kívüli terület, vagyis bármit zsákmányolnak ott a harcosok, akár pénzt, akár tárgyakat, az az övék, sőt, a Szent Agg megengedi, hogy a netán élve elfogottakat eladják Jicsenbe vagy máshová rabszolgának, bár helyesebb ha mindenkit megölnék, nehogy a pogányság tovább terjedjen. Ezenfelül ha valaki nem tudna önmaga résztvenni a hadjáratban, vagy tudna ugyan de nem akarja azt, ám szeretne részesedni a beígért kedvezményekből, az is elérheti ezt, ha maga helyett valaki mást küld a szent harcba, fizetvén annak költségeit! Márpedig költségből sok hárult a hadakozókra, mert mindenki maga volt köteles gondoskodni legalább három havi élelmiszerről illetve ezt fedező pénzről, negyed évre becsülték ugyanis a hadjárat időtartamát, aztán ha valaki nem akart gyalog kutyagolni, akkor maga kellett megvegye a lovát, annak is kellett abrak, no és fegyverek is kellett!

Azt természetesen a Szent Agg is tudta hogy már nem olyan világot élnek mint régebben, amikor egy efféle felhívásra tízezrek mozdultak meg. Igaz, Lulmannol ilyen szempontból elmaradtott vidéknek számított, de hát több alkalommal is hirdetett a Szent Agg valamely elődje ilyen vagy olyan célra karóshadjáratot, és ezek közül cseppet sem mindegyik érte el a célját, különösen például a gyermekek hadjárata fulladt csúfos kudarcba, amikor azt hitték hogy gyermekek, akik úgymond „tisztá lelkűek”, ők majd legyőzik a roppant Csisziföldet, megszüntetik így azt a roppant pogány birodalmat! Sikert kell elérjenek, mert hiszen kedvükért, az ártatlanokért, Isten majd nagy csodát tesz!

Hát nem tett nagy csodát, Csisziföld egyszerűen észre sem vette hogy ő meg van támadva! A gyermekek közül sok elpusztult az odavezető úton, másokat rabszolgavadászok kaptak el, de a sereg többsége csak odaért. No nem Csisziföldhöz, hanem a szomszédos Kauliana határához. És itt aztán a csiszik helikopterről kipermetezett gázzal elaltatták őket, majd mindegyiküket elvitték még álmában egy-egy csiszí faluba, ahol egyszál-egymaga volt csak a társaitól elkülönítve, és itt átnevelték a magányosságában igencsak ijedtté vált gyermeket! Megtehették ezt a csiszik, mert több falvuk van mint ahány gyermek oda igyekezett, van nekik faluból legalább hetvenezer!

Valamennyi karóharcos gyermekből jó csiszí lett, s ezek közül később sokan kerültek a bárbar országokba ilyen-olyan munkára a csiszí nagykövetségekre, s nemegyszer elmesélték mindenkinek hogy miként jártak, hogy megszédítették őket a papok mindenféle maszlaggal hogy a csiszik milyen rosszak és gonoszak, holott jók, örülnek hogy csiszik lehetnek, és hogy Isten igenis nem tett csodát, biztos mert nem is létezik!

Óriási kudarca volt ez a vallásnak, és kiváló ellenpropaganda, elmondható ugyanis hogy a karotány papság tulajdonképpen néhány tízezernyi hitetlent gyártott, mert minden egyes életben maradt gyermekből csiszí, tehát hitetlen nevelődött!

És nem ez volt az egyetlen kudarcuk, tehát eddigre már sokan meggondolták, belevágjanak-e valami a Szent Fotel által nagy hangon meghirdetett katonai vállalkozásba!

Igaz, Lulmannol valóban nagyon északon volt, jó távol a csiszíktól. Itt nagyobb visszhangja lehetett a propagandának. De hát a Szent Agg amúgysem annyira a köznép tömegeire számított, hanem inkább a többi nemzetségre, a nemzetségfőkre, akikről köztudomású volt, hogy már régóta ácsingóznak épp arra a területre, amit Pjanga birtokol! És a Szent Agg arra gondolt, hogy felhívása legalábbis arra jó lesz, hogy számosan szívesen állnak be a Pjanga elleni hadseregbe, ha a Réol, Tichiel, Lúriel, Dechtán, vagy akár az Ilmich nemzetség ura úgy dönt hogy megtámadja Isten áldásával Pjangát.

A támadás természetesen nem mehetett egyik pillanatról a másikra. Egy jókora hadjárat nagy előkészületeket igényel. A nagy készülődés pedig nem maradhatott rejtve Pjanga előtt sem! De Pjanga népe előtt sem, és mindenkit a legnagyobb aggodalom gyötört, mert hiszen a Szent Agg felhívása szerint az egész birtok törvényen kívüli terület, a Sátán földje, és maga a legfőbb vallási vezetőjük jelentette ki, hogy bárki katona aki ideér, büntetlenül rabolhatja ki őket, büntetlenül, sőt, Isten és a Szent Agg áldásával ölheti meg őket, szabad a nejüket-lányukat megerőszakolni, sőt, még rabszolgának eladni is!

Nem is lehetett más következménye ennek, mint hogy néhányan elmenekültek, ezek természetesen nem mentek többé templomba mert ott sem laktak; de akik maradtak, azok is kezdték úgy vélekedni, hogy nekik nem vallási vezetőjük többé a Szent Agg, hiszen elárulta őket, s emiatt ezek sem mentek templomba. Sőt, hovatovább kezdték hazaárulónak tartani azt, aki karotány templomba járt, s ezeket csakis azért nem verték agyon, mert Pjanga megtiltotta ezt! Tehát még Pjanga, a Fekete Veszedelem, az Antikrétosz, a Sátán Lánya kellett hogy megvédje a karotány hitűeket a birtokán! Képtelen helyzet volt!

Nem is vitás hogy ezen a lehetetlen állapoton sürgősen változtatni kellett, már amiatt is, mert mindenki reménykedett benne, hogy kis úrnőjük kitalál valami nagy dolgot, ami megvédi őket. Pjanga maga is nagyon remélte hogy kitalál valamit, bár nem tagadható, kissé megijedt! Felkészült előre hogy egyik-másik nemzetség esetleg megpróbálkozik a meghódításával, de most gyakorlatilag mindenki ellene készülődik, épp csak saját apját kivéve, de az is azt üzenté hogy nem kell féljen tőle, még ha Musuli biztatja is a támadásra, ellenben segítséget sem tud küldeni, mert megint az Uchuállal hadakozik!

Azt azonban megtudta Pjanga, hogy Musuli biztatására a messi Kíriel nemzetség is vállalta hogy négy nagy hadihajóval megtámadja majd Fúkel várost, amint megindul északról Pjanga ellen a szárazföldi hadsereg.

Sokáig gondolkodott, mit tegyen, de végül az első részmegoldást nem is ő találta meg, hanem egy karotány pap, akit úgy hívtak hogy Zinox. Ő volt az, aki oly nagyon lelkenedezve üdvözölte Pjanga vallásszabadsági törvényét.

—Azért járulok eléd úrnőm, hogy megkérdezzem, nem úgy látod-e, hogy a Szent Agg elárult bennünket karotányokat, akik bízunk benne?

—De igen, hiszen az ellenség szabad prédájául adott benneteket, s hozzá egyházi áldással! De miért mondod ezt?

—Én úgy látom, ha nem teszünk mi, a birtokodon élő karotány papok valamit, akkor a nép teljes egészében elfordul a karotány hittől, és ősvallásúvá, sámánhitűvé válik, vagy valami más tévelygés áldozata lesz!

—Ez engem a legkevésbé sem érdekel, azaz, inkább örvendek neki, mert nem igazán szeretem a karotány hitet!

—Megértelek úrnőm, tudok a bánatodról, hogy a Szent Agg nem avatta szentté anyádat, az áldottlelkű Zisut, de azt hiszem épp ebben például segíthetnék neked, amennyiben meghozol néhány törvényt, melyek a te hasznodra is lehetnének!

—Na most már ne kertelj, bökd ki hogy mit akarsz!

—Parancsodra úrnőm! Te ugye törvényt hoztál, hogy minden vallás szabad nálad, amíg nem szidalmaznak téged! Miből sem állna úgy döntened, sőt, ez ajánlatos is, hogy a Szent Agg az ellenséged! Még csak nem is te kezdted az ellenségeskedést vele! És megkövetelnéd, hogy emiatt minden karotány pap tegyen hűségesküet neked, elismerve téged az egyház fejének, más-képp kénytelen leszel árulónak tekinteni őket! Hiszen ha te háborúban állsz a Szent Aggal, akkor nem bízatsz meg azokban, akik a Szent Aggot tekintik vezetőjüknek! Biztosíthatlak róla, nem sokan háborodnak majd fel ezen, hiszen most mindenkit mély kétségbeesés kínozza arra gondolva hogy akit eddig tiszteltek, a Szent Agg, most hajlandó lenne akár rabszolgasorba is taszítani őket, s keservesen nélkülözik a szellemi vezetést! S ezután kineveznél magad püspököket, megmentenéd a karotány hitet...

—Aha, tehát nő létemre én legyek a Leginkább Tisztelt Atya? Tizenegy esztendősen létemre én legyek a Szent Agg?! Vagy nevezzem tán magamat úgy, hogy Leginkább Tisztelt Anya?! Ilyen fiatalon?! És mondjam azt hogy Szent Agg helyett Szent Banya vagyok?! Nem képtelenség ez?!

—Nem. Sőt, hiszen szent tanításaink is azt mondják, hogy Isten néha a szamarat koronázza meg, hogy megszégyenítse a magukat bölcsnek gondolókat! És miért is ne akarhatnál te a hit területén uralkodni, ha a Szent Agg úgy gondolhatja, hogy uralkodhat a te földterületeiden?! Na és így már nem lenne akadálya annak sem, hogy önmagad szentté avassad szeretett édes-anyádat!

—Csodálom hogy ezt épp egy pap szájából hallom!

—Ugyan már, mindössze meg akarom menteni a karotány hitet, mert látom hogy mindenki elfordul tőle!

—Hm! Na de nem félsz attól, mi lesz ha legyőznek engem?!

—De igen, de nem tehetek mást, mert első a hitbeli meggyőződéselem, életemet feltettem a Hit szolgálatára! S úgy látom, a Szent Agg ugyancsak eretnek lett! Hiszen képes háborút, tömeggyilkosságot elkövetni, csak mert a törvényeid nem tetszenek neki! Épp ellentétesen cselekszik mint ahogy a Szent Könyvben le van írva: ott azt tanítja Krétosz, hogy válasszuk el az ocsút a búzától, ellenben a Szent Agg most arra készül, hogy együtt égesse el a búzát a gazzal! Ha pedig a Szent Agg eretnökké vált, akkor nem tehetünk mást, el kell ismerni ezt a tényt, s el kell fordulnunk tőle!

—Aha, tehát én is átkozzam ki őt! Hm!

—Miért is ne? És még valami. Én már amiatt sem tehetek mást, mert ha nem cselekszem így, akkor is meghalok én is és nyájam is, ha nem győzöl! Akkor meg már megtehetem ezt is, nem lesz nagyobb a veszedelem! Sőt, így a veszedelem kisebb lenne, mert az ellenünk készülődők közt bizonytalanságot támaszt, mert azok meggondolják majd hogy kinél is van az igazság: nálunk vagy a Szent Aggnál! És lesznek akik minket választanak majd!

—Igazad van. De ezesetben nem én leszek az egyház itteni feje, hanem *te*! Én jobb is ha megmaradok világi uraságnak, másképp hamarosan megvádolnának azzal, hogy sokat és jogtalanul kedvezek a karotány egyháznak, aminek a feje vagyok! Összeegyeztethetetlen volna ez a vallások fölötti függetlenségemmel! Jelentsd ki, hogy ezentúl te vagy az egyházfő, egy új karotány egyház feje, legyen a neve mondjuk IKFE, Igaz Karotányok Független Egyháza, azért független mert nem tartoztok a Szent Agg hatásköre alá! Én nektek adok minden templomot amit most is birtokoltok, természetesen továbbra is úgy, hogy megfizetitek a bérleti díjat. Elismerlek egyházfőnek, te és a többi karotány pap celebráltok majd egy nagy misét, amin ünnepélyesen kiátkozzátok a Szent Aggot, ezen kivételesen még én is részveszek majd hogy egyértelmű legyen az egyetértésem. És szentté avatjátok nemsokára anyámat is!

—És ha valamelyik pap nem hajlandó elismerni hogy ezentúl én vagyok a Szent Agg?

—Ne aggódj! Csak mondd meg a nevét, és azonnal karóba húzatom! A hóhérom már úgyis unatkozik! Vagyis a fegyveres támogatást megadom neked, hiszen úgyis erre való a világi uraság! - jelentette ki Pjanga.

S mindez meg is történt egy hónapon belül. Zinox lett a legfőbb vallási vezető Pjanga birtokán, az IKFE egyházának vezetője, Pjanga csak annyit kötött ki, hogy Zinox ne nevezze magát Szent Aggnak, csak úgy, hogy Leginkább Tisztelt Atya. Ugyanis Zinox sem nagyon öreg még, Pjanga szabadszájúan azt mondta, hülyén festene hogy a harmincegynéhány éves Zinox aggnak nevezi magát! És azt mondta, nem engedi hogy az IKFE egyházának vezetői más nevet vegyenek fel, mert utálja ha újra kell tanulni ennek vagy annak az embernek a nevét, és az is hülyeség ha számozgatni kell magukat, hogy ennyiedik vagy annyiadik valaki a Leginkább Tisztelt Atya.

Aztán kiátkozták a Szent Aggot, ellenben Zisu szentté lett avatva. Sőt, Zinox kijelentette azt is, hogy véleménye szerint Pjangát maga Krétosz küldte a világba az egyház megmentésére, mert előre látta hogy a Szent Agg eretnek lesz, s úgy vélte kell valaki a világba, aki ennek ellene szegül!

Mindez természetesen nem nyerte meg minden karotány pap tetszését a birtokon, de a kivégzettek helyére lettek újak kinevezve.

Az volt csak a baj, hogy ebből még nem lett fegyveres ereje Pjangának. Nem mintha nélkülözte volna a katonákat, de olyan híreket hallott, hogy már eddig is óriási haderő gyülekezett elene, több mint nyolcvanezer fő, s még egyre gyűlnek a zsákmányra éhes harcosok a szomszéd birtokokon! Ráadásul őt a tenger felől is fenyegette támadás. És neki bizony egy szál hadihajója sem volt! A tengerparti városoknak akadt néhány rozzant bárkája, de azok is csak kereskedelemre voltak alkalmasak, másra nem.

Nem tehetett másként, megparancsolta hogy építsenek néhány hadihajót! De rögvést közölték vele, hogy ez képtelen gondolat, hiszen nincs egy évük a támadásig, sőt, az valószínűleg három-négy hónapon belül bekövetkezik, s ezalatt lehetetlenség hogy felépüljön egy hajó! Különben is, az drága multság, már az anyaga is, és a mesteremberek bére is sokba kerül, van-e Pjangának erre elegendő pénze, hiszen az kell a zsoldoshadseregnek! Aztán meg mit is érne a hajókkal Pjanga, amikor arra hozzáértő matrózok kellenek, meg harcosok is, akik ismerik a tengeri csata csínját-bínját, kellenek a hajókra ágyúk is, vagy ha ágyúra nem telik akkor hajítógépek, ha vannak ágyúk, akkor kell sok lőpor, minden ágyúhoz külön golyók...

—Hogyhogy külön golyók?

—Hát úgy - magyarázta neki Dudu dajkája, aki nagyobb élettapasztalattal rendelkezett - hogy természetesen minden ágyú más és más, amilyenre épp sikerül azt önteni! Na és az is baj ha a golyó sokkal kisebb mint az ágyú csőve, mert akkor a sok lőporgáz kimegy mellette és nem repül messzire, de még nagyobb a baj ha nagyobb mint a cső, mert akkor bele se fér! Na és ezért, hát én túloztam egy kicsit, mert nem kell minden ágyúhoz külön golyó, de bizony sokféle űrméretű ágyú van, és mindhez külön lövedék kell! De ez jó is, mert vannak a kis ágyúk, amiket lehet szekéren is hurcolászni, vannak a közepesek, meg a nehéz ágyúk is, amiket már kizárólag hajón lehet vinni, vagy külön szállítótalpakon, sok ökörrrel vontatni, ezek jók a vastag várak ellen! Hiszen a kis ágyú kis lövedéke nem töri át a nagy falakat! És még az sem mindegy, ki kezeli az ágyúkat, mert ahhoz is hozzáértő ember kell ám, mert ha rosszul tömi meg, akkor vagy nem repül elég messze a lövedék, vagy sok lőpor esetén felrobban az ágyú!

—Hát ez lehetetlen állapot! - csattant fel Pjanga. —Ezen sürgősen változtatni akarok! Nem engedhetem meg, hogy egy háború néhány mesterember kénye-kedvétől függjön, hogy ezek hová szegődnek el!

Igenám, de tudta hogy egyelőre nincs ideje hogy bármi újításokat is megvalósítson a hadseregszervezésben. Gyorsan számbavette, hogy mekkora haderővel rendelkezik. Kiderült, hogy nincs katonából húszezer fője sem, ez nagyon kevés az ellenség nyolcvannál több ezeréhez képest, de még ez a húszezer fő is csak mindenféle szedett-vedett gyűlevész népség, alkalmi szerencsevadászok, és Pjanga tartott tőle hogy amint meglátják a túlerőt, rögvést szétszaladnak, az első puskalövésre, s ennek nincs sok értelme.

S hadseregének gyalázatos állapotával a környező nemzetségek is tisztában lehettek, ugyanis egy nap megérkezett hozzá a Réol nemzetség követe, ezzel az üzenettel:

—Takarodj vissza apádhoz ha nem akarsz meghalni, a sok kurva ugyanis akit magadhoz csődítettél, igazán nem fog megvédeni téged!

S ekkor történt, hogy egy nap ágyúdörgés ébresztette Pjangát. S amikor csak amúgy hálóingben kirohant a vár teraszára, hat hatalmas hajót látott a kikötőben horgonyozni, rajtuk a halálfejes lobogóval. Tudta hogy lehet mindegyiken akár négyszáz kalóz is. S ezek most szétlőttek néhány kis kereskedőhajót és partközeli házat, csak hogy megmutassák az erejüket, majd kicsónakáztak többen közülük a partra, ahonnét már minden polgár rémülten elmenekült, s rabolni-fosztogatni kezdtek.

Érdekes volt azonban, hogy nem mentek nagyon be a városba. Úgy látszik, tartottak a várbeli katonáktól. S Pjanga máris fegyverbe szólította valamennyi emberét, sajnos azonban ezek nem is voltak valami sokan, mindössze hatszázan, s vélhetőleg a kalózok azt hitték, Pjanga legalább itt, a fővárosában sokkal erősebb! Erre mutatott az is, hogy még nem is készülődtek hozzá az ellentámadáshoz, de máris felkereste a várban Pjangát valaki.

Egy félkarú férfi volt, akit valahonnét máshonnan raboltak el a kalózok, s most őt küldte Pjangához a kalózkapitány, hogy őneki nem okvetlenül a rombolás a célja! Fizessen neki Pjanga százezer aranyat, s akkor megkíméli a városát! Ha azonban Pjanga nem fizet, akkor az ágyúival mindent szétlő, és felégeti az egész várost, s akire csak rálel, azt megöli! És ezt Pjanga nem bírja megakadályozni, mert az igaz hogy a várat ő, Jaemon, a félelmetes kalózvezér nem tudja bevenni, de az is biztos hogy Pjanga sem sokat árthat neki onnan!

—Na még csak ez hiányzott! - mormogta sápadtan Pjanga. Tudta ha kifizeti ezt az összeget, akár valóban vissza is térhet apjához, mert így sem sok az esélye, de akkor még ennyi sem

lesz, mert nem marad pénze semennyi zsoldra sem! S akkor miből szerez még a zsoldosok mellett hajókat, meg ágyúkat, abrakot a lovasságnak...

Hanem aztán felderült az arca, és így szólt Durához:

—Azt hiszem, újabb híve érkezett a tengeren át az én hatalmamnak! - mutatott a kalózhajókra.

—Tessék?! - vágott Dura értetlen képet.

—Elmegyek és megnézem, milyen fickó is ez a Jaemon!

—Hogy mit csinálsz, úrnőm?!

—Így távcsövön át nem látom elég jól, megnézem közelebbről.

—Milyen közlőből?! - kérdezte Dura rosszat sejtve.

—Nagyon közlőből. Elbeszélgetek vele.

—De hát... de hát...

De hát amit Pjanga a fejébe vett, azt meg is szokta csinálni, tehát hiába aggódtak érte, hiába tiltakoztak a hívei, Pjanga akkor is elballagott csak úgy egyszál-egymaga a kikötőbe, mondván hogy ő maga Pjanga, és Jaemont keresi hogy beszélgesse vele! S ezen a példátlan vakmerőségen úgy megilletődtek még a legarcátlanabb marcona kalózok is, hogy eszükbe sem jutott bántani őt, ehelyett azonnal felvezették a Vézivatar nevű vezérhajóra, Jaemon elé.

Jaemon egyáltalán nem valami félszemű, marcona haramiavezér volt, még szakállas sem, igaz, biztos nőtt neki, de úgy látszik borotválta magát. Olyan harminc év körülinek nézett ki, de az biztos hogy erős, izmos, keménykötésű legény volt. Fején bölényszarvas sisakot viselt, az ősi dafnar hagyományoknak megfelelően. Ezzel is mutatta, hogy ő legalábbis nem karotány hitű. Pjanga valószínűnek tartotta, hogy Jaemon semmiben sem hisz, egyet kivéve: az erőseké a győzelem!

Jaemon igen-igen elcsodálkozott Pjanga láttán!

—Azt hallottam, hogy Vilder leánya, akié ez a birtok, nagyon fiatal. De hogy ennyire?! - álmélkodott.

—Hát pedig igenis én vagyok Vilder nú Pjanga dzé Mirmirichen!

—Hát jó, nekem mindegy, így legalább van egy értékes túsom is! Nem szokásom ugyan gyerekeket ölni, hacsak nem nagyon muszáj, de hát te nem gyermekként jelentkezted nálam, hanem úrnőként, s akkor aszerint is bánok veled! De ne aggódj, ha a várbeliek, az alattvalóid fizetnek, akkor elengedlek, mert van bennem zshiványbecsület!

—Abból semmi nem lesz, ugyanis szigorúan megparancsoltam nekik, hogy egyetlen rézpénzt se fizessenek neked, tehát nem is fognak! Hozzá vannak szoktatva az engedelmességhez.

—Hát akkor nem jósolok hosszú életet neked kicsike! Azt azért megengedem, hogy halálod előtt végignézd a városod pusztulását!

—Ugyan már, hagyjuk ezt a bolond beszédet! Nem hiszem hogy te, akiről már valóban sok rémtörténetet hallottam, hogy tehát épp te olyan eszement hülye lennél, hogy képes volnál felégetni pontosan a saját városodat!

—He?!

—Hé, most nem nézel ám úgy ki mint aki nagyon rászolgált a hírnevére! - tette Pjanga szemtelenül csípőre a kezét. —Holott azt hittem, van annyi eszed hogy rögvést az első pillanatban rájössz, miről beszélek neked! De hát jól van, ha nem hát nem, akkor megszánlak és részletezem a javaslatomat. Tudd meg ugyanis, hogy nagy tévedésben leledzel: én ugyanis nem mint túszt jöttem ide a hajódra, még csak nem is követként, hírnökként, hanem úgy mint a te tulajdon úrnőd! Tekinthetsz akár királynőnek is!

—Na még csak az kéne, buggyant agyú fehérnép! Én a szabad életet kedvelem, vagyis...

—Ezután is szabad lennél a tengereken!

—Én mindenütt szabad vagyok!

—Őrjítően bosszantó ez a gögös beképzeltség, ez a pökhendi fennhéjázása a férfiaknak, amire ráadásul semmiféle alapjuk sincs! Idefigyelj kalózkám, én elhiszem hogy ilyen meg olyan rettenetes vagy, elhiszem hogy jogosan szolgáltál rá a hírnevedre, mert sok az embered, s talán jómagad is kellően vitéz vagy, és nem szűkölködöl a személyes bátorságot illetően! Ezt mind elhiszem neked első szóra. De nekem azt ne mondd hogy szabad vagy a szárazföldön is! Hiszen

még a kikötőkben sem! Lefogadom, csak az én városommal mered ezt megcsinálni amit most, de a gazdagabb nemzetségek tengerparti városaiba már be sem mered dugni az orrodát, mert azokat a kikötőket jól védik ágyúkkal, meg vannak ott csatahajók is! Te a tenger hontalan vándora vagy, egy tengeri farkas, akinek sehol nincs hazája! Kutjának való élet, mondhatom! De én változtathatnék ezen, méghozzá úgy, hogy a hasznod sokkal nagyobb lenne mint eddig!

—Helyes, tehát fizess nekem...

—Csitt! Itt én beszélek! Legalábbis most. Azután hajlandó vagyok meghallgatni nagy kegyesen hódolatteljes igenlő válaszodat!

—De azt már nem tűröm hogy szemtelenkedj velem, te kis...

—Hé, agyonvernéd azt, aki akár egymillió aranyat is szerezhethet neked?!

—He?!

—Na, meghallgatsz vagy nem?!

—Meg. De ha nekem...

—Hé, ne törjön már megint ki belőled a bunkó férfi! Vedd már észre hogy csak egy kalóz vagy, de én már ilyen fiatalon is úrnő, aki saját kiválóságának köszönhette eddigi hatalmát!

—Amit heteken belül elveszít.

—Azt én aztán nem hiszem! Sőt, egyre biztosabb vagyok benne, hogy hamarosan tönkreverem a szomszédaimat!

—Te, tökmag?!

—Ki, ha nem én?! Lehet hogy kicsi vagyok, de nem is nekem kell hadakozni!

—Nem a méretedre értettem a tökmagot, hanem a birtokaid nagyságára!

—Nem a birtokaim fognak csatázni! - vont vállat Pjanga. —Na, beszélhetek már a kettőnk ügyéről, úgy, hogy nem vágsz közbe mint egy modortalán tahó?!

—Mondjad!

—Na tehát, javíts ki ha tévedek: te azért kalózkodol, hogy azután a sok pénzből jól élj!

—Lángész vagy hogy erre rájöttél! - gúnyolódott Jaemon.

—De van egy nagy baj! - folytatta Pjanga. —Az ugyanis, hogy a pénzt nem költheted el a tengeren! Tehát amikor befutsz valami kikötőbe, akkor el kell titkolni hogy ki vagy, és ez kockázatos, mert felismerhetnek, mert valamelyik legényed részegen fecseghet, meg ez tulajdonképpen megalázó is, mert hisz milyen jó lenne mindenkinek eldicsekedni azzal, hogy ti vagytok a rettegett ezmegezők!

—Azám! - hallatszott Jaemon legényeinek a soraiból, hátulról.

—Ha meg valami gyöngé városba futtok be, mint ez is itt ahol lakom, akkor megint baj van, mert akkor azt inkább kiraboljátok, de az sem az igazi, mert az meg rablás, tehát munka, és nem igazán szórakozás, aztán meg a lakosság csak védekezik, és abba némelyiktek biztos hogy belehal! Akkor is ha győztök, és az már nem segít azon, aki otthagya a fogát! Azt természetesen megtehetitek, hogy elhajókáztok időnként a világ távoli részeibe, de az is baj, mert az út hosszú, fáradtságos, és emiatt veszélyes is! Jobb volna nektek, ha volna egy olyan helyetek a közelben, ahol ismernek benneteket, vállalhatjátok hogy azok vagytok akik, és mégsem abajgatna benneteket senki, természetesen csak akkor nem, ha ti sem bántjátok az ottaniakat! Tehát egy afféle szárazföldi szövetséges!

—És ez lennél te? - kérdezte Jaemon.

—Mondjuk. Miért is ne?! Nektek is jobb, ha van egy kikötőtök, ahol nyugodtan kijavíthatjátok a hajók hibáit, sérüléseit, ahol toborozhattok kalandvágyó embereket hogy feltöltsétek a legénység megritkult sorait! Ahol sok a szép, olcsó nő, ahol ehettek-ihattok, és ezt nemcsak itt Fúkelben tehetitek meg, ha megegyezel velem, hanem birtokom minden pontján! De ez még semmi, mert sokkal több mást is adhatok neked!

—Az az egymillió, az jól hangzik, arról beszélj!

—Épp arról akarok! Úgy tudom, hogy amikor elfoglaltok egy hajót, akkor arról átpakoljátok a pénzt, az egyéb értékeket, tehát a nemesfémeket és drágaköveket, a többi nem kell nektek, igaz?

—Nem igaz. Az élelem is jól jön néha.

—Néha. De nem mindig. És a többi még úgy sem!

—Néha eladjuk, amit zsákmányolunk.

—Tehát csak néha. Nem is csodálom. Tudom ugyanis az okát! Hiszen a legtöbb helyre nem mehettek be, hogy miért, azt már elmondtam, és egyszerűen nem érdemes a legtöbb áruval messzire hajóznodok, hogy ott adjátok el! De ez még semmi, mert a hajót még úgy sem használhatjátok fel! Úgy tudom, vagy hagyjátok a tengeren hanyódni, vagy elsüllyesztitek, hiszen nektek nem kell, mert nektek gyors hajó kell, nem kereskedőhajó! Na de mindjárt más a helyzet, ha én pártollak benneteket! Én hajlandó vagyok egyszerűen bármit megvenni tőletek, feleannyiért, amit az a piacon ér! Bármit, értitek, egyszerűen *bármit*! Ha tehát valamit zsákmányoltok, mindegy mi az, én biztos vevő vagyok rá! De még ennél is jobb amit mondok, mert nem kötelező nekem eladnotok! Idehozzátok, vagy más kikötőbe ami az enyém, áruljátok, ha megveszi valaki, jó, a ti dolgotok, biztos azért veszi mert kell neki, mindenki jól jár, ha azonban nem akad rá vevő, vagy siettek, akkor szóltok nekem, és én megveszem féláron! De még ez is semmi, mert megveszem tőletek az összes zsákmányolt hajót, akkor is ha olyan lyukas mint a szita, a sok ágyúlövéstől! Csak ússzon el idáig! Természetesen sokat nem adok értük, de valamicskét igen, és nektek az is tiszta haszon! Nem is beszélve az ágyúkról, ha valamelyiken az is van! Elvégre az sem kell nektek, valamennyinél többet a ti hajótok sem bír el ezekből a nehézz vacakokból, nekem meg most épp jól jönne egy rakás ágyú! És még mindig nem fejeztem be az előnyök felsorolását! Mert még a foglyul ejtett legénységet is megvásárolom! Mindenkit! Azokat is, akikért senki nem fizetne váltságdíjat! Mert ha valakiért fizetnek, az a ti dolgotok, elintézik a cserét és kész. De a legtöbb matrózt, katonát úgyis legyilkoljátok, nem hajtanak hasznót, azaz, nem hajtottak eddig, mert most másként lesz! Sokat nem adok értük, de néhány aranyat mindegyikért, azt igen, és sok kicsi sokra megy! Értsd meg Jaemon, így egyszerűen *mindenből* pénzt tudsz csinálni, és hamarosan nemhogy egymillió aranyad lesz, de ennek a sokszorosa! És nem kell messzire vinned a zsákmányt, csak ide a közelbe, hozzám! Azt természetesen elvárom hogy ami hajó az én zászlómmal hajózik, azt meg ne támadd. De ez gondolom nem nehéz, mert tele a tenger más hajókkal, ugyebár! És mindemellett nálam élvezhetitek az életet amikor pihenni akartok, a hajóitokat nem kell félteni, nálam senki meg nem támadja őket, sőt, a javítgatásukkal sem neked kell foglalkozni, elég csak megfizetned néhány mesteremberemet e célra... tehát lényegében úgy élnél, mintha az én hajóhadam parancsnoka volnál, ellenben mégis szabad maradnál, mert oda mész a tengeren ahová csak akarsz, nem szólok bele!

—Hm! Na de mire kellenek neked a foglyok?!

—Arra például, hogy elengedjem őket. No nem rögtön, hanem előbb elvégeztetek velük bizonyos nehéz munkákat, például várfalépítést, árokásást, egyebeket... de akár le is telepíthetem őket itt vagy ott, hogy több falvam legyen, amiből adót szedek. Vagy eladom rabszolgának őket én magam...

—Férfiakat?!

—Akár azokat is, néhány bányába jól jönnek ám... de még az sem kizárt hogy némelyiküket mégiscsak váltságdíjért engedem el, lehet hogy jól járok, mert neked sem fizetek sokat értük... eh, ne is törődj ezzel! Ez az én dolgom! Azt mondd meg, kell-e ez így neked!

—Na és a százezrem?!

—Idefigyelj Jaemon, ha te most kifosztasz engem, akkor biztos hogy elbukom, meghódítanak a szomszédos nemzetségek, és kész, vége az egésznek, és ezt nem akarhatod, mert akkor vége a nagy álomnak, nem lesz egy ország, ahol biztonságban lehetsz, ahová visszavonulhatsz! Gondolj csak bele! Tegyük fel, belefutsz egy nagy csomó hadihajóba! Azok csatázni kezdenek veled. Kilyuggatják a hajóidat. Menekülsz. Tudod hogy nem sokáig bírod, el fogsz süllyedni! Holott itt vagy a partjaim közelében! De ha én ellenséges vagyok veled, vagy más az ura ennek a partszakasznak aki nem kedvel téged, akkor meghaltál, nincs védelmeződ! De ha én vagyok itt mint a te barátod, akkor befutsz a kikötőbe, s az utánad igyekvő ellenséges hajókat a kikötő ágyúinak tüze fogadja, tehát megvédünk!

—Nincs is ágyúd a kikötőben!

—Most még. Nemsokára lesz.

—Honnan?!

—Hát ugyan honnan ha nem onnan, hogy te majd szerzel nekem?! Hiszen megmondtam hogy megveszem tőled őket! Csak igyekezz minél többet szerezni belőlük!

—A csuda vigye el, három napja süllyesztettem el egy hajót, azon pedig volt hatvan ágyú is... - mérgelődött a kalózvezér.

—Hej de kár volt érte!

—Mit fizettél volna értük?!

Pjanga belegondolt, hogy előzetes kalkulációi szerint egy jó ágyú érhet legkevesebb ötszáz aranyat, s így szólt:

—Hát az ugye attól függ hogy milyen minőségűek, de azt hiszem hogy darabjáért ötven aranyat egészen bizonyosan, de nem kizárt ám a száz arany sem! És most ha a százzal számolsz, akkor csak az ágyúk máris hatezer arany, ott van aztán a hajó értéke is, biztos hogy ugyanennyit azért is kaptál volna de inkább többet, persze csak ha nem nagyon lyukas...

—Ugyan, semmi baja nem volt, megadták magukat... - hajtotta le a fejét Jaemon.

—Na és mit szállított?

—Búzalisztet. Meg bort is, de a bort eltettük magunknak, mert szeretünk inni!

—És a lisztel mi lett?

—Talán szeretik a halak... a tököm se hordozgatja azt a sok zsákot...

—Hát hány zsákkal volt?

—Mittudomén, tele volt a hajó vele, ezer biztos megvolt...

—Hát zsákonként fél aranyat biztos megért volna nekem, az már megint ötszáz arany... meg az emberek róla, az is sokat ér... ej, ej, Jaemon, amennyit tőlem ezért kaptál volna, szerintem több mint ami pénzt zsákmányoltál róla! Meg sem kértem mennyi volt, úgyis tudom hogy sokkal kevesebb!

—A kurva életbe! Hm... na, az ágyúkat talán fel lehet bűvárkodni, mert sekély vízben merült el!

—Hát ez már a ti dolgotok aranyoskáim... - és Pjanga nagy merészen megveregette Jaemon arcát. —De most számolj csak, ezért az egyetlenért kaptál volna talán húszezret is! És te csak úgy leküldted a tengerfenékre! Pedig attól hogy eladod nekem, még megtarthattad volna a bort, meg azt a száználmas kis összeget amit raboltál róla! És az embereidnek is több lett volna úgy a jussa! Sokkal de sokkal több! És én azért azt hiszem, egyetlen legényed se annyira buta hogy mindegy legyen neki, mekkora haszonért vállalja az életveszélyt, vagy akár csak a sebesülés fájdalmát! Egészen biztos, hogy mindegyikük messze szívesebben és bátrabban csatázik ha tudja, győzelem esetén még legrosszabb esetben is ötször annyi haszon üti a markát mint ahogy most állnak a dolgok!

—Az biztos is! Jól beszél! - hallatszott mindenünnen.

—Na, mi lesz akkor?!

—De hát én pénzért jöttem ide!

—Én is ide hozzád!

—Még én fizessek neked?!

—Dehogy! Hanem gondolj már rá, nekem ebből hasznom lesz! Ez mindkettőnknek jó lesz! Most mit vagy úgy oda azért a nyavalyás százezerért, amikor öt ilyen hajót hozol nekem, s máris megvan az, de utána még hozhatsz sokat, főleg nagyon örülnék hadihajóknak, azokért többet is adok! És akkor máris van sokszor százezred! De ha most kifosztasz, akkor én már nem leszek, és levágod az aranytojást tojó tyúkot!

—Na, üsse kő! Csapj bele! - nyújtotta Jaemon a tenyerét.

S így esett, hogy Jaemon a maga módján Pjanga szolgálatába szegődött! Ezután Pjanga kiment a partra, futárt menesztett a menekülők után hogy visszajöhetnek, tévedés volt az egész, ezek jóbarátok! S a kalózok is kijöttek a partra, szórakoztak egy jót az örömlányokkal, majd Jaemon kifutott másnap a tengerre, s nemsokára beállított két hajóval és száznyolcvan ágyúval, meg egy rakás árpával és rozssal...

És Jaemon szolgálatba lépésének következményei lettek. Mert már egyetlen hónappal később jelentősen leapadt Pjanga pénze, ellenben lett sok hajója, igaz ezek többsége csak kereskedő-

hajó, ám akadt köztük azért két kimondott hadihajó is, egyik ráadásul a Kiriél nemzetségé volt valaha. És ezek kis javítgatás után használhatóak voltak. És lett eddigre több mint ezerháromszáz mindenféle ágyúja, mondta is Jaemonnak, hogy hozzon ám sok löport meg golyót is, mert azokat is megveszi! És Jaemon hozott is, de ebből nem olyan sokat, mert a lőszer neki is kellett...

A sok élelmiszer épp most, a hadjárat előtt nagyon jól jött Pjangának. Mert így sok parasztját tudta besorozni a hadseregbe, akik amiatt nem termelhettek élelmiszert. Ráadásul minden hajó amit neki elhozott Jaemon, gyengítette az ellenség erejét. S akadtak a szállítmányokban időnként fegyverek is, kardok, puskák, pisztolyok, amik már nem kellettek Jaemonnak. És Pjanga mindezt nagyon olcsón szerezte be! Ráadásul Jaemon kalózai fizettek is mindig amikor szórakoztak nála a kikötőben, fizettek az örömlányoknak és a kocsmárosoknak, s emiatt Pjanga városa gazdagodott! Tehát sok adót fizettek Pjangának! Végeredményben tehát ami pénzt Pjanga Jaemonnak kifizetett, annak jelentős része idővel így vagy úgy de visszaáramlott hozzá.

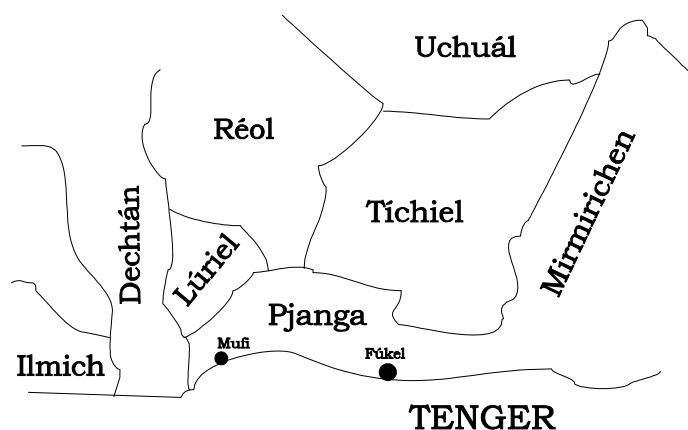
Aztán, a sok hajót Pjanga szép áron eladogatta különböző kereskedőknek, a hadihajók kivételével, s ebből is lett pénze. Olcsón adta, de úgy hogy azért keressen az üzleten. És mindre lett vevő, még az egészen roncs hajók sem mentek kárba, mert ezeket Pjanga szétszedette, s a faanyaguk jó lett mindenféle más munkához, például épp a sérült hajók javítgatásához.

Az biztos hogy most már nem sok hajó úszta volna meg büntetlenül és elmerülés nélkül, ha odamegy a kikötőjébe kellemetlenkedni. Tele volt a kikötő ágyúkkal, de jutott sok ágyú más városainak kikötőjébe is.

Hanem mi legyen a szárazföldi sereggel?!

Ami a szárazföldi haderőt illeti, Pjanga úgy vélte, épp ideje hogy ő is készülődni kezdjen az ellenség ellen, egyelőre azonban még csak a diplomácia színterén. Mindenekelőtt követet mentetett a Lúriél nemzetséghez, s meghívta tárgyalásra annak fejét, a nemzetségfőt, Vuldi nú Zaxon dzé Lúrielt. Zaxon úr azonban nem ment el Pjangához, vélhetően nem bízott benne hogy bántatlanul hazatérhet, csak követet küldött maga helyett. A követ pedig hosszas beszélgetésbe merült Pjangával, és meglepve hallotta, hogy Pjanga szerint nekik, a két nemzetségnek egyáltalán semmi ellentétes érdekük nincs, annál több ellenben a közös érdekük!

Lulmannol északi partja Pjanga idejében

—Mert most gondolj csak bele - magyarázta Pjanga a követnek - mi lesz a sorsotok, ha engem az ellenségeim legyőznek?! Nehogy már azt higgyétek hogy a Réol, Dechtán meg a többi szomszédos nemzetség békén marad és hagy benneteket, a legkisebb nemzetséget nyugton a birtokotokon! Akármibe lefogadom, hogy vagy az lesz hogy meghódít benneteket a Dechtán, vagy a Réol, vagy esetleg mindketten, mert megosztóznak a birtokotokon ketten, békésen vagy harcok árán. Utóbbi valószínűbb, de az rajtatok már nem segít!

—Ugyan már, eddig sem hódítottak meg!

—Ha velem végeznek, akkor már teljes egészében, minden oldalról az ellenség vesz körbe benneteket, tehát több oldalról kell védekeznetek! És erősebbek is lesznek, hiszen az én birto-

kom ereje is őket támogatja, tehát felbomlik a mostani viszonylagos erőegyensúly! Nektek tehát sokkal jobb lenne nem is csak az hogy semlegesek maradtok, de határozottan az, hogy engem támogattok!

—Eszünkben sincs téged támogatni, amikor nincs tengerpartja a nemzetségünknek, holott valaha régen volt, csak a Mirmirichen nemzetség elfoglalta tőlünk!

—Ez nem igaz, sosem volt nektek tengerpartotok, de lásd milyen jó vagyok: tesztek nektek egy ajánlatot! A tengerpartról nem mondok le, mert úgylátom kevés a területem, de nézd csak itt a térképen, itt a birtokaim nyugati szélén ezen a sávon kijelölök egy vámmentes zónát, itt tehát tetszéseitek szerint járhattok ki a tengerhez és onnan vissza, szállíthattok árukat is, mindent, kereskedhettek is, egyetlen feltételem hogy fegyveres erőt nem állomásoztathattok itt! Ez tehát éppen olyan mintha ez a rész a ti tengerpartotok volna, részesedhettek a tengeri kereskedelem minden előnyéből, épp csak annyi a különbség hogy az itteni falvak természetesen nekem fizetnek adót, s az itt lakók az én törvényeim szerint élnek! De ami a kereskedelmet illeti, azt szabad, abba senki nem szól bele! S most gondold bele, legislegjobb esetet feltételezve is a számotokra, miután az egyesült haderő eltiport engem, azután sem hihetitek jogosan hogy ennél nagyobb területet meghódítottok magatoknak a tengerpartomból, s közben félhettek az erősebb szomszédoktól!

—De ez nem lesz maradéktalanul a miénk!

—Igaz, de hát nektek a tengeri kereskedelem a legfontosabb! Különben természetesen nem is adom ezt az engedményt sem ingyen, mert vedd tudomásul hogy nem félek ám annyira tőletek: követelem azt is, hogy az én birtokom áruait se vámoljátok meg, ha ezen a sávon viszik a kereskedőim a Lúriel birtokra!

—Hm! Nem dönthetek a kérdésben én magam, ez komolyabb ügy annál!

S a követ elment, megvitte Pjanga ajánlatát a nemzetségfőnek, s még egy hónap sem telt el, máris megjelent Pjanga előtt maga Zaxon úr, azzal, hogy komolyan megfontolta Pjanga ajánlatát, és bizonyos módosításokkal esetleg megegyezhetnek!

S a komoly, szakállas, idős nemesúr sokáig tárgyalt Pjangával, s végül megegyezés született közöttük! Méghozzá nem is akármilyen! Az egyezés értelmében ezentúl a Lúriel nemzetség és Pjanga országa szövetséget kötöttek egymással, ami magától értetődően megnemtámadási szerződés is volt. Vállalták hogy birtokaik teljes területén a másik nemzetség áruai korlátlan vámmentességet élveznek, a Lúriel nemzetség minden polgára szabadon közlekedhet Pjanga birtokain, a tengerpart teljes szakaszán, csakúgy mint Pjanga emberei a Lúriel birtokon. A két nemzetség határáról minden fegyveres erőt visszavonnak, mert hisz annak nincs is értelme, mert sem támadástól nem kell tartani, sem vámolni nem kell senkit. Ez nagyon jól jött Pjangának, mert így ezt a fegyveres erőt más határszakaszra csoportosíthatta át, de a Lúriel nemzetségnek is jó volt, mert több embere maradt a Dechtán és Réol nemzetségek ellen. Mindkét nemzetségfő, Pjanga is és Zaxon is továbbra is korlátlan hatalommal rendelkezik a saját birtokán, azt kivéve, hogy nem köthetnek olyan szövetségeket amik mostani szövetségstársuk, tehát Pjanga illetve Zaxon ellen szólnak, továbbá nem tilthatják meg alattvalóiknak, hogy oda költözzenek, ahová akarnak. Segítséget nyújtanak egymásnak külső támadás esetén mintha csak saját országukat támadták volna meg, és megosztják egymással értesítéseiket a szomszédokkal kapcsolatban, tehát lényegében közös kémtevékenységet folytatnak. Egyben Zaxon ünnepélyesen elismerte és írásba is adta, hogy elismeri Pjangát a Vilder úrtól kapott területek teljhatalmú, törvényes úrnőjének. Továbbá Pjanga vállalta, hogy megbeszéli apjával, Vilderrel, hogy a Lúriel kereskedői is vámmentességet élvezzenek a nagy Mirmirichen birtokon. Ez pedig igazán nagy piac volt a kis Lúriel nemzetség számára.

Ez mind rendben is lett volna, csak hogy annyi esze volt Zaxon úrnak is, hogy tudja: ezzel a szövetséggel nagyon megharagítja a Szent Fotelt! Mindazonáltal annyira jó üzletnek tűnt e szövetség a számára, hogy megkockáztatta, és sietve követet menesztett XV.Genurchoz, azzal az üzenettel, hogy ő kizárólag világi jellegű szövetséget kötött Pjangával, nincs szó hitbeli szövetségről, a Lúriel nemzetség területén például továbbra is a karotány hit a kötelező, nincs szó vallásszabadságról, mint Pjanga birtokán! Őt Zaxont egyszerűen anyagi és katonai érdekek, mondhatni tehát hogy a biztonságpolitika kényszerítette erre a szövetségre, főleg mert nem bí-

zik meg északi szomszédaiban, tehát a Szent Fotel ne haragudjon rá! S jelezve hogy mennyire tiszteli XV.Genurcot, e követség vezetőjéül egyik fiát jelölte ki.

A Szent Fotel azonban igencsak megharagudott rá. És nagyon biztosra vette hogy Pjangát legyőzi a szövetséges haderő. És emiatt XV.Genurc kijelentette hogy aki Pjangát támogatja, az a Sátán híve, tehát Zaxon úr is a Sátán hívévé lett, Zaxon úr fia is, aki vállalta ennek az istentelen követségnek a vezetését, tehát XV.Genurc kiátkozta Zaxon urat, kiterjesztette a Lúriel birtokra is a korábban Pjanga földjére kimondott egyházi átkot, továbbá Zaxon úr fiát, a követség vezetőjét egyházi bíróság elé állította, megkínóztatta, és máglyán elégettette, kihirdetve, hogy ez lesz a sorsa minden eretneknek.

A következők előre láthatóak voltak. Bár Pjanga nem követelte meg tőle, de Zaxon úr azon nyomban, magától úgy nyilatkozott, hogy elismeri hogy Pjanga anyja, Zisu igazi szent! De nem állt meg a szóbeli nyilatkozatoknál, hanem vérbosszút hirdetett a karotány vallás ellen, ami a fiát megégette, beszáguldotta a katonáival a teljes birtokát, kivétel nélkül minden karotány papot halálra kínoztatott akivel csak találkozott, a templomokat és paplakásokat ugyanolyan alaposan kirabolta mint korábban a maga templomait Pjanga, majd futárt menesztett Pjangához, és arra kérte hogy küldjön a birtokára papokat, akik az IKFE vezetése alatt állnak, akik tehát szakítottak a Szent Aggal, hogy ezentúl ezek misézzenek a templomokban. És Zaxon úr is elrendelte a birtokán a vallásszabadságot, de természetesen azzal a fenntartással, hogy egy vallás tilos: az, aminek a Szent Agg a legfőbb vezetője.

Pjanga nagyon örvendett a történeteknek. XV.Genurc tökéletes diplomáciai hozzánemértésről tett bizonyosságot amikor Zaxon úr fiát megölette, s ez mindennél jobban megszilárdította az ő szövetségét a Lúriel nemzetséggel.

De még így is óriási túlerő készülődik ellene, sőt, már a Lúriel nemzetség ellen is. Hiszen a Tichiel nemzetség egymaga erősebb mint ők ketten, s ezt támogatja még a Tichielnél is nagyobb Réol és Dechtán is! De lehet hogy még az Ilmich is hadba száll! A tengeren pedig még a Kíriel hadihajói is fenyegetik őt, bár remélte, Jaemon a maga kalózvezéri tehetségével legyőzi ezeket. Bár ha sokan jönnek, nagy túlerővel, akkor Jaemon bizonyosan távol marad az ütközettől, ezt nem kétlette Pjanga, mert a kalózt az önérdék, és nem a szeretet vagy politikai meggyőződés mozgatja. Mit is tegyen tehát?!

S ekkor történt, hogy résztvett egy lögyakorlaton, ahol ifjú tűzéreket tanított ágyúkkal célbalőni a fegyvermestere.

Résztvett, s itt bizony meg kell említeni, hogy Pjanga bizony egész addigi életében még egyszer sem látta közelről, hogy miként is sütik el az ágyúkat! Mert hát először is, ő még igencsak fiatalka volt, főleg amíg még apja várában lakott, olyan fiatalokat, főleg ha leányok, nem engednek az ágyúk közelébe. Már az is szokatlan volt és illetlenség, hogy Pjanga annyira szorgalmasan gyakorolta a nyilazást, de az meg hogy is nézett volna ki, hogy nő léteire tűzérnek készül! Ágyút természetesen látott nem is egyszer, közelről is, volt hogy a csövére is ráült, de azt nem látta hogy miként sütik el. Különbösen is, amíg Pjanga Vilder úchel várában lakott, a várat nem ostromolták, tehát az ágyúkat sem sütötték el. Amikor pedig apja harcolni ment, nem vitte magával Pjangát. Aztán amikor Pjanga már a saját birtokán úrnősködött, megintcsak nem vívott eleddig háborút. Igaz, Jaemon kalózkai lőttek egy párat Fúkel városra, de az is Pjangától messze történt, érthetően nem hívták meg őt a kalózek, hogy jöjjön az ágyúk mellé amikor lőnek a városára!

S még azt is el kell mondanunk, hogy ami Pjangát illeti, talán szégyen, de bizony félt az ágyúktól! Félt, mert tudta hogy bizony nem is ritkán ezek szétrobbannak elsütés közben, például ha rosszul tömik meg őket, de ha öreg az ágyú, akkor olyankor is ha jól van megtömve, s akkor aztán aki a közelükben van, az meghal vagy nyomorék lesz! És nem is szeretett az ágyúk közelében lenni, mert mindenképpen nagy zajjal járt a lövés, amiről úgy vélte hogy nem tesz jót a hallásának. S valóban, az idős tűzérekek gyakorta süketek voltak kissé, néha nem is kissé.

Pjanga tehát tudta hogy miként működik egy ágyú, de nem azt, miként sütik el. Pontosabban, annyit még erről is tudott, hogy az ágyú hátuljánál van egy kis lyuk, amin át a tűzérekek meggyújtják az ágyúba helyezett lőport. Ennyit tudott róla.

Hanem most elment a lögyakorlatra, mert nagyon érdekelte, mennyit is ér új tűzéreinek tudománya, mennyire bízhat bennük, s gondolta, az sem árt ha a jelenlétével kissé fellelkesíti őket, megtiszteli őket azzal hogy ott van, s így azok látják hogy megbecsüli őket.

Elment tehát, s bár kissé szívdobogva, de még az egyik ágyúhoz is egészen közel ment, amit egy vén, veterán tűzér kezelt, s magyarázta a körülötte álló fiataloknak, miként is kell megtölteni azt. Végül elsütötte. És Pjanga most meglepve látta, hogy ehhez egy égő kanócot használ, azt dugja be a piciny elsütőnyíláson. A kanóc lassan parázslott, úgy égett, tehát nem gyorsan.

—Nocsak! - ámult Pjanga. —Én azt hittem, valami izzó vasrudat kell bedugni oda, nem kanócot!

—Jaj dehogy is, fenséges kisasszony, hogy is képzelsz te olyat hogy izzó vasat, az borzasztó volna! - mondta udvariasan a tűzér, de Pjanga látta rajta, hogy a férfi csak nehezen tudja viszszafojtani a mosolyát, mert ő most valami nagy butaságot mondhatott.

—Miért volna borzasztó?

—Hát mert láttad ugye, hogy amikor elsütöttem az ágyút, akkor itt ezen a kis likon át is mennyi füst jött ki, még ha a nagyrésze ott elöl ment is ki ahol a golyó! Na és ha rudat dugok be, akkor azt löki ki, de jókora erővel ám, megrándíthatja a rudat tartó markot, még el is törheti úgy a tűzér kezét! Vagy épp úgy kilöki, hogy az arcomba repül! A kanóc, az a jó, a madzaggal ez ugyanis nem történhet meg!

—És nem ég túl sok el a madzagból?

—Hát bizony ha csatára várunk, akkor égve kell tartanunk azt egyfolytában, s akkor elég sok elég, de tulajdonképpen nem annyi mint gondolná az ember, és igazán nem drága, emiatt ne aggódj felséges úrnőnk!

—És ha elalszik a kanóc?

—Az bizony baj, de ez tulajdonképpen még esős időben sem igen fordul elő, mert először is fedett helyen tartjuk, másodszor meg láthatod te is, hogy ez nem egyszerű kenderkóc, hanem vékonyan be van vonva nedves löporral, így lassan ég ugyan, de ahol ég, ott nehezen alszik el!

—De hiszen azt hittem hogy a löpor, az robban!

—Robban is, ha jó száraz, ha por valóban és nem szilárdult meg, de hát ez nem olyan itt a kanócon! Még a keverési aránya sem olyan! Mert tudod úrnőm, sokféle löpor van ám! Például ha alá akarunk aknázni egy várfalat, akkor is egészen más löport használunk a robbantáshoz, és mást a kanóchoz ami odaviszi a tüzet! Még azt is tudjuk szabályozni hogy a kanóc milyen gyorsan égjen!

—Nocsak! - lepődött meg Pjanga. És aztán távolabb lépett és hagyta hogy gyakoroljanak tovább a tűzérnövendékek. És figyelte az ágyúk megtöltését is.

Hamarosan aztán elment onnét, de másnap elhívatta magához a tűzmestert, s így szólt hozzá:

—Láttam tegnap, miként megy az ágyúk megtöltése. Ez nagyon lassú!

—De mit tehetnénk, úrnőm?!

—Megmondom. Ezentúl ne úgy töltsétek meg az ágyút, hogy nagy kanállal szórjátok bele előlről a löport! Hanem előre készítsétek el azt megfelelő nagyságú csomagokba, papírcsomagokba, s akkor máris csak annyi a dolgotok, hogy ezeket behajigáljátok az ágyú torkán, és kész! És így pontos is lesz a mennyiség, mert tudjátok hogy ha mondjuk közelre akartok lőni, akkor három csomag kell, ha messzebb akkor öt vagy hat vagy még több! Minden csomag pontosan egyenlő súlyú legyen! Nem hiszem hogy a löpor hatásfokát nagyon lerontaná, hogy ott van közte az a kevés papír!

—De hát a papír szétszakad!

—Ha nem vigyáztok rá. De hát úgyis kell vigyázni a löporra, például hogy át ne nedvesedjék! Próbáljátok csak ki, szerintem sokkal gyorsabb lesz az ágyú utántöltése!

Kipróbálták. És íme, valóban, több mint kétszer olyan gyorsan lehetett ezentúl megtölteni az ágyúkat! Sőt, még a célzás is pontosabb lett, e szabványos löporadagokkal!

De Pjanga még ezzel sem elégedett meg. Úgy vélte ugyanis, a lényeg nem is elsősorban az ágyúk, elvégre nem ő akarja elfoglalni az ellenségeinek a várát, hanem azok az övét! S igaz, az

ágyú a csatákban is jó hasznót hozhat, de a csatát mégis az ellenség létszámfölénye döntheti el. Természetesen az ellenség élőerejét is megritkíthatja egy-egy kartácssorozat, de Pjanga keltette hogy ellenségei olyan hülyék lennének, hogy nekirontanak az ágyúsornak. Neki ágyúk helyett sokkal jobban megfelelne ha néhány ezer puskás katonája lenne, mert azok sokkal mozgékonyabbak mint a nehéz ágyúk!

Igenám, de amikor megnézte a lövészeit, elkéseredetten állapította meg, hogy azok sem képesek sokkal gyorsabban megtömködni hatalmas, nehéz puskaikat, mint az ágyúmesterek az ágyúkat. Ráadásul egy efféle iromba puska akár tíz-tizenöt kilót is nyomott, emiatt a puskás katona sokkal lassabban bandukolhatott a seregben mint mondjuk egy íjász. Ha lehetett, emiatt nem is maga vitte a puskaát, hanem szekereken vitték utána. De hát ezt nem mindig lehetett, például keskeny hegyi utakon lehetetlen volt, de akkor is ha az út felázott egy kiadós esőzés után...

De ez még hagyján lett volna. Hanem Pjangának nem is volt elég puska, ráadásul úgy látta, talán nem is érdemes rengeteg pénzt fizetnie a fegyverekért, mert egyáltalán nem biztos, hogy sokkal többet érnek mint egy jó íjász!

Azt ugyanis hogy mire képes egy jó íjász, azt igazán nagyon jól tudta. Hogy is ne tudta volna, amikor maga is kiváló íjásznak mondhatta magát, hála Durának, akitől a tudományt tanulta! Igaz, Dura tökéletességét cseppet sem érte utol. A ritt leány képes volt egyetlen perc alatt húsz nyílveszőt is kilőni, s a húszból legkevesebb tizenöt pontosan célba talált, még százötven méterről is. És Dura azt mondta, hogy ő nagyon rossz íjász ritt fogalmak szerint, hiszen először csak nő, másodszor nagyon régóta nem gyakorolt tisztességesen, hiszen rabszolga volt. És Pjanga még annyira sem volt jó íjász mint Dura. Ennek ellenére, mert tőle tanulta, még mindig az volt az igazság, hogy egész népe egyik legkiválóbb íjásza épp ő, Pjanga volt.

Ami pedig a nagy puskaikat, a muskétákat illeti, nos, ezeknek volt egy nagy előnye, és két nagy hátránya. Az előny az volt, hogy elvitt akár háromszor olyan messzire is mint a nyíl, de kétszer olyan messzire egészen biztos. A hátrányai pedig a következők voltak: egyrészt amíg újratöltötték, az beletellett néha tíz percbe-negyed órába is, de még a legislegjobb muskétásnál sem volt sosem kevesebb mint legalábbis néhány perc, s ezalatt Dura akár száz nyílveszőt is ki tudott löni, de még egy egészen átlagos íjász is legalább húszat. Másrészt, egy muskéta nemcsak akkor volt pontatlan, ha messzire kellett löni vele, de még egészen közelre sem volt soha pontos. Nem mintha az íjak oly nagyon pontosak lettek volna, de még mindig pontosabbak mint a muskéták.

És talán még egy harmadik hátrányt is meg lehet említeni: egy igen kiváló íj sem került még a huszádába sem annak, mint amibe egy egészen átlagos puska!

Ez pedig fontos szempont volt. Mert Pjanga mostanára ugyan feltornázta harmincezer főre a seregét, de ebből bizony alig háromezernek volt puska. Ellenben olyan hírek érkeztek hozzá, hogy bár a Lúriel nemzetség most már az ő szövetségese volt, de lett szövetségese ellenségeinek is, ugyanis az Ilmich nemzetség is csatlakozott ellenségeihez, márpedig ez akkora nemzetség volt, mint északon az Uchuál, amely apjával hadakozott állandóan, váltakozó sikerrel! Ha apja, akinek nagyobbak, jóval nagyobbak a birtokai mint az övé, nem tudta legyőzni az Uchuált, hogy is lenne képes erre ő, amikor nem is ez az egyetlen ellensége?! S arról is hírt kapott, hogy a távoli Kíriel nemzetség, a Szent Fotel felszólítására, már nem is négy hajót szándékozik ellene küldeni, de ígéretet tett legkevesebb húsz hadihajó hadbavonultatására!

Legszerényebb becslése szerint is lesz az ellenségnek legalább ugyanannyi puska, mint ahány embere neki összesen! És ez még csak a szárazföldi haderő! És egészen biztos hogy ágyúból is sokkal többje lesz a karóshadjáratra érkezőknek! Ezt pedig nem fogja kiegyenlíteni, hogy az ő tüzérei gyorsabban töltik meg az ágyúkat! Ez csak kissé csökkenti a hátrányukat!

—Minden emberemet fel kell szerelni puskaival, és még úgy is épp hogy csak lesz egy kis esélyünk! De nem tudom, honnét szerezzek ennyi puska! - mondogatta többször is barátnőinek.

Aztán kiderült, hogy itt is van segítség! S a segítséget Jaemon adta meg neki, holott egyáltalán nem segíteni akart, mindössze pénzt szerezni magának. Úgy esett pedig, hogy egy nap beállított Fúkel kikötőjébe, és maga után vonszoltak hajói három rozzant bárkát is, az egyik rá-

adásul egészen féloldalas volt, annyi víz ment bele. Hozta e hajókat, mert el akarta adni Pjangának.

—Jicseni hajók! - magyarázta, amikor Pjanga megérdeklődte, miért ilyen furcsa az alakjuk. — Általában nem szoktam jicseni hajókat megtámadni, mert ahhoz messzire kell hajóznom, amazok pedig ritkán jönnek errefelé. S amikor mégis erre hajóznak, akkor sem biztos hogy megéri őket megtámadni, mert többnyire csak rabszolgákat szállítanak, ami nem nagyon kell nekem, ugyanakkor ahhoz képest hogy milyen sovány zsákmányt rejtenek, igen keményen fel vannak fegyverezve.

—Ezek?! Hiszen nem is látok ágyúkat rajtuk!

—Igen, ez igaz, ellenben kiváló katapultjaik vannak!

—Hajítógépekre gondolsz?! Mit érnek azok az ágyúk ellen, hiszen nem is visznek addig!

—Hát hiszen ha ágyúgolyókat lőnének ki a katapultjaik, akkor nem is félnék mert azt az ágyú valóban messzebbre lövi, csak hogy ezek az ördögfióka sárgaszeműek nem ám azt dobálnak, de meg még csak nem is sziklákat, legalábbis többnyire nem, mert néha azt is szoktak. Hanem valami égő lötytyőt tartalmazó korsókat, amik pillanatok alatt lángba borítják a hajóimat, és eloltani is alig lehet! És mert az efféle korsók sokkal könnyebbek mint az ágyúgolyó, emiatt én még célba sem vehetem őket az ágyúkkal, nem hogy lőhetnék, s máris repülnek felém a korsók! És fenemód jól céloznak, az biztos is!

—Nocsak! Egészen érdekes dolgokat mesélsz Jaemon! De akkor most miért támadtad meg ezeket?!

—Hát mert mostanában mintha kevesebb kereskedőhajó mászkálna itt a tengereken mint korábban, mert mindenki csak a háborúra készülődik! S ezekkel szerencsém is volt, mert épp egy vihar után bukkantam rájuk, és csúnyán meg voltak tépázva. Tehát váratlanul ütöttem rajtuk, nem volt már idejük nagyon dobálódzni, mire észbekaptak, már lőtávolon belül kerültem. És hát most már egészen más is a helyzet, most, hogy mindent megveszel tőlem Pjanga úrnő! Így már nagyobb az értéke a jicsenieknek is! Egyezzünk hát meg az árban!

És meg kell mondani, ezegyszer Jaemon igazán nagyon boldog volt, mert Pjanga fényes öszszeggel jutalmazta! Pjanga most igazán nem fukarkodott! Sőt, azt mondta Jaemonnak, hogy ha ezentúl jicseni hajóra lel, igyekezzék minél több jicsenit élve elfogni, mert azokért kétszer annyit fizet, mint az egyéb foglyokért!

S ezután szólt a hóhérnak, hogy a várudvarra készítsen ki látványosan minden kivégző- és kínzóalkalmatosságot, amije csak létezik, méghozzá úgy, hogy a lehető legfélelmetesebben nézzen ki az egész. A hóhér igazán alaposan kitett magáért, annyira, hogy három rablógyilkost csak úgy a saját szakállára villámgyorsan karóba is húzott, hogy ott rángatózzanak annak hegyén, egy másikat pedig elevenen kibelezett, és a vérével kissé lelocsolta a fővétel céljára szolgáló tuskót, hogy úgy nézzen ki mintha épp az imént használták volna azt. Aztán szólt Pjangának hogy kész, igazán borzasztó a helyszín!

Pjanga megsejmelte, s meg volt elégedve a hatással. Ekkor maga elé vezettette az összes jicseni foglyot, oda, a vesztőhely elé, majd ezt kérdezte tőlük:

—Van valaki köztetek, aki szeretné kipróbálni ezeket a kellemes tárgyakat?! - mutatott a kivégzőeszközökre. —Mert ha akad ilyen, csak lépjen elő, máris teljesezhet a kívánsága!

Természetesen senki nem lépett elő. Erre így szólt:

—Akkor most az jelentkezzék, aki szeretne életben maradni! Emelje fel a kezét!

Nosza, azonnal kezek erdeje meredt a magasba.

—Nagyon helyes! Akkor van egy örömhírem a számotokra! Bizonyos feltételek teljesedése esetén mindannyiőtoknak megkegyelmezek! Sőt, még az is lehet hogy nagyon gazdagon megjutalmazom némelyikötöket!

Erre kitört a hálálkodás a jicseniekből, bár némileg bizalmatlanul pislogtak a kivégzőeszközökre még mindig.

—Lépjen elő közületek mindenki, aki jól ért a katapultok készítéséhez, kezeléséhez, és annak a gyűlékony anyagnak a készítéséhez, ami az ellenséges hajókra dobandó korsókban van! Ne féljete, bátran előléphettek, ugyanis nemcsak nem lesztek kivégezve, de nektek lesz lehetősé-

getek rá, hogy jutalmat is kapjatok! Ha ellenben nem lép elő senki, akkor kénytelen leszek hazugnak tartani az egész bandátokat, és ezesetben mindegyikötök csúf halált hal!

Négyen is előléptek.

—Na figyeljete ide! - szólt hozzájuk Pjanga. —Én jelenleg háborúban állok egy rakás más nemzetséggel, akik túlerőben vannak. A feladatotok az lesz, hogy olyan fegyvereket készítsétek, melyek megvédenek engem. Ez nektek is érdeketek, s nemcsak amiatt hogy ki ne végezzelek benneteket, de amiatt is, mert ha idejön az ellenség, simán kardélre hány benneteket is, nem fog nektek csak amiatt megkegyelmezni, mert sárga a képetek! Legjobb esetben is rabszolgák lesztek, de inkább hullák! Ha ellenben hűen szolgáltok, akkor letelepítelek benneteket a birtokomon, busás javadalmazást is kaptok mint fegyvermestereim, illetve amelyikötök akarja, azt saját költségemen hazaviszem Jicsenbe a szeretteihez, amint végetért a háború!

Na és most hogy mit akarok! Tehát, készítenetek kell sok-sok hajítógépet. Ezek úgy működjenek, hogy ne köveket dobjanak, hanem lőporral vagy valami más hasonló keverékkel megtöltött hordókat, amiknek a kanócat eldobás előtt meggyújtjátok, de olyan pontosan állítjátok be a kanóc égési idejét, hogy a hordó épp az ellenség feje fölött robbanjon szét! Természetesen kell legyenek kavicsok is a hordóban, hogy olyan hatása legyen mint a kartácsnak! Véleményem szerint ugyanis így sokkal több ellenséget lehet megölni egy robbantással mint egy kartácsortúzzal, mert felülről érik az ellenséget a kartács szilánkjai, nagy területen, míg ha ágyúból lövöm őket kartáccsal, akkor csak az első egy-két sor bukik fel, mert azok teste megvédi a mögöttük rohamozókat! Továbbá, így sokkal messzebbi ellenséget is megölhetek! Ráadásul így már akkor is belőhetek egy várba, ha a falat le sem romboltam, mert e hordók átrepülnek a várfalak fölött! Igyekezsetek olyan hajítógépeket készíteni, amik minél messzebbre dobnak! Ha emberek kellene a különböző munkafolyamatokhoz, csak szóljatok nekem, biztosítok kellő számban segéderőket! És természetesen a kellő számú robbanóhordó készítéséről se feledkezzetek meg!

De ez még nem is minden. Csináljatok hasonló elven működő nyílveesszőket is! Olyanokat tehát, amiknek a végére efféle robbanó csomagocskák vannak erősítve! Ezek természetesen nem fognak olyan messzire repülni mint a közönséges nyílveesszők, ellenben sokkal jobban fognak pusztítani, és emiatt nem is lesz olyan fontos hogy annyira pontosan találjanak célba! Készítsétek ezekhez való erős íjakat, még így is sokkal gyorsabban fognak lőni ezek mint a muskéták! Így lesz tehát?! Megoldható mindez?! - kérdezte.

—Így lesz minden ahogy kívánod fényességes úrnő! - hajolt földig előtte a legidősebb jicseni.

S ettől a naptól kezdve szorgos, sőt, lázas munka indult el Pjanga birtokán! A jicseni mestereket Pjanga ki sem engedte a várból, szigorú őrizet alatt tartotta valamennyit, de megparancsolta, hogy nagyon jól bánjanak velük, tehát ez a fogság inkább aranykalitka volt. Állandó tolmácsuk és mintegy „összekötőjük” Pjangával Cen-csáj Cücsi volt, akiben Pjanga megbízott, s akiben a jicseniek is megbíztak, hiszen velük egy népből való volt. A legfinomabb falatokat ehették, és Pjanga megparancsolta, hogy aki bántja az örök közül őket, akár csak csúnya szóval is, azt azonnal megnyúztatja. Egyedül csak arra kellett vigyáznia az őrségnek, hogy a várból ki ne mehessenek.

S el is készültek hamar az első hajítógépek, már amiatt is, mert az első néhányat egyszerűen leszerelhették az elfogott hajókról. S úgy tűnt Pjanga robbanóhordós ötlete fényesen bevált, mert messzire tudták azt elhajítani e gépek, tulajdonképpen messzebbre mint ameddig az akkori ágyúk lőttek akár golyóbisokat, akár kartácsot. Ennek pedig az volt az oka, hogy az ágyúk alacsony szögben, lapos röppályán lőttek, hogy az elől levő ellenséget elpusztítsák, Pjanga hajítógépei viszont e hordókat tulajdonképpen ballisztikus pályán juttatták célba, negyvenöt fokban szögben lőtték ki őket, mert így jutottak a legmesszebb, hiszen nem az volt a cél hogy az első néhány sor ellenséget megsemmisítsék, hanem hogy az ellenség sűrűje fölött robbanjanak a hordók. Így tehát jóval messzebb jutottak. Az eredményt látva Pjanga meg volt elégedve, és nem győzte dicsérni a jicseni mestereket, hogy azokat még nagyobb teljesítményre sarkallja. Adott nekik aranyat is, és megesküdött nekik hogy ezt meg is tarthatják, és bántatlanul visszatérhetnek vele Jicsenbe ha akarják, vagy pedig megbecsült alattvalói lehetnek, hacsak az

ellenség le nem győzi őt. Különben már az is nagyon meglepte a jicsenieket, hogy Pjanga egyáltalán saját nyelvükön, jicseniül képes beszélni velük, s hozzá egészen kiválóan! Ugyanis nem sok más nemzet beli tanulta meg a nyelvüket. Ez már eleve rokonszenvessé tette a szemükben Pjangát.

S látva hogy mennyire barátságos velük, egyszercsak elébátorkodott egy sápadt képű fiatal suhanc, s ezzel az ajánlattal rukkolt elő:

—Fényestekintetű úrnőm, ha akarod, én elkészíthetek neked egy olyan fegyvert, ami akár-mennyi ellenségedet is képes legyőzni, de bízom benne hogy cserébe gazdagon megjutalmazol, és nem cselekszel úgy, mint nagyapámmal tette a jicseni király!

—Miért, az mit csinált?

—Az azt csinálta, hogy lenyúzatta nagyapám hasáról a bőrt, és utána addig locsolta forró vízzel, míg meg nem halt!

—És azért, mert feltalálta ezt a fegyvert?

—Igen, azért! Mert azt mondta, nem akarja hogy ennek titka kitudódjék és mások is használják! Azóta a mi családunk titka ez a fegyver. De pedig rosszul is tette a király hogy nem kellett neki ez a fegyver, mert aztán jöttek Jicsenbe más népek, amiknek már voltak még ennél is komolyabb fegyverei, nagy, füstölgő hajókon jöttek, azt mondták hogy ők az evol nép, és néha harcoltak is ellenünk, és akkor kiderült, hogy nekik is van olyasféle fegyverük, mint a mi halálorgonánk! De akkor a mi családunk már nem mutatta meg még egyszer a királynak ennek a titkát, mert haragudtunk rá! Igaz, ez nem az a király volt, aki megölette nagyapámat, hanem annak az unokája, de az nem számít, mert ugyanannak a leszármazottja, s úgy tartjuk hogy a vér nem válik vízzé! De te úrnőm úgy látom hogy nagyon szeretnél komoly fegyvereket, és nyilvánvalóan nem is vagy rokona a jicseni királynak!

—Az egészen biztos! Nem tudom mi az a halálorgona, de a neve biztatóan hangzik, tehát csináld csak meg, és a jutalmad nem marad el!

A fiatalember neki is kezdett a munkának, s hamarosan el is készült a keze alatt egy roppantul furcsa szerkentyű. Úgy nézett ki, mintha egy puskacső köré még négyet erősítenének, majd eköré még nyolcat. Így egyszerre tizenhárom puskacső meredezett kifelé. De e csövek hátul nyitottak voltak, és egy kerékhez csatlakoztak. E kerék tartalmazta a töltényeket, amikben már benne volt a lőpor is és a lövedék is. E kerék hátulján egy kar volt amit körbe lehetett forgatni, s ez sorra elsütötte mindegyik csövet. Egyetlen másodperc alatt körbe lehetett forgatni, s így egy másodperc alatt tizenhárom lövést lehetett leadni. Ezután az újratöltés csak annyiból állt, hogy ki kellett húzni a keretből a lövedéktároló kereket, s berakni a helyére egy újat. S e tizenhárom lövetű fegyverhez nem kellett több mint három ember aki elcipeli, s e három ember elég volt a kezeléséhez is, mert amíg az egyik kereket kilőtték, addig a másik két ember megtöltött egy újabb kereket lövedékkel!

Ez tehát sokkal takarékosabb megoldás volt az emberi erőt illetően, mint ha minden harcosnak külön puskája van, vagyis Pjangának már negyedannyi lövész is elég volt, ráadásul sokkal de sokkal gyorsabb volt a lösebesség is. Pjanga valóban gazdagon megjutalmazta a fiatal jicseni fiút, s el is rendelte hogy többé nem vesz egyetlen régi muskétát sem, anyagi erőforrásait ilyen halálorgonák készítésére fordítja, a magányos katonái inkább használjanak ijákat robbanó nyílvevesszőkkel vagy hagyományos vesszőkkel, illetve készüljenek a közelharcra karddal, amennyiben közelharcra kerülne majd sor.

Sőt, amikor meggyőződött e fegyverek nagy hatékonyságáról, szólt Jaemonnak:

—Igyekezz minél több hajót hozni nekem! Azt sem bánom, ha egészen apró hajócskák lesznek, csak legyen vitorlájuk!

—Mennyi kell?

—Minél több. Akár száz-kétszáz is.

—Mire neked ennyi tengeri játékszer, úrnőm?

—Ez lesz a hadiflottám!

—Nagy halászcsonakokkal akarsz hadihajók ellen menni?! - csodálkozott a kalózvezér.

—Ezek igencsak halálos játékszerek lesznek! Olyan lesz ez, mint amikor a mérges darazsak nekimennek a bivalynak! Az pedig olyankor menekülni szokott... te tehát csak hozd nekem a

hajókat, a többi az én dolgom! - és Pjanga csak elégedetten mosolygott. Egészen biztos volt benne, hogy nemcsak nem győzik le, de hamarosan megnagyobbodik az országa. Úgy vélte, még a halálorgona nélkül is győzne, most, hogy rájött a robbanóhordós módszerre, hát még így hogy van halálorgona is! Eddigre különben már ezernél is több hajítógép készült el, mert az sokkal olcsóbb volt mint az ágyú, elvégre alig kellett más hozzá mint fa. Igazság szerint Pjanga fegyverkezését már szinte egyedül csak az akadályozta, hogy kevesebb volt a lőpora mint akarta volna. Úgy vélte, elég lesz annyi is mint amennyi van, de azért biztatta Jaemont, hogy hozzon neki amennyit csak tud.

Ekkor üzent neki hadat a Tichiel nemzetség.

A Tichiel nemzetség hadbalépése eddig a pillanatig meglehetősen bizonytalan volt. Azt egészen biztosan tudta Pjanga már a legelső pillanattól kezdve, hogy ellensége lesz a Réol és a Dechtán nemzetség, egy darabig a Lúriel is az ellenségének tűnt, de aztán mint tudjuk szövetségese lett inkább, ellenben szinte az utolsó másodpercekben ellensége lett az Ilmich is. A tenger felől pedig a Kíriel fenyegette. Ami viszont a Tichielt illeti, eleinte Pjanga tőlük is tartott, de aztán kiderült, hogy egyáltalán nem biztos a hadbalépésük, tudniillik korábban, amikor még Ilcát akarta a nemzetségfő Veír úr Pjanga apjához, Vilderhez hozzáadni, akkor ez nem történt meg ugyan, de szövetséget kötöttek, mely még jelen pillanatban is tartott. S Veír úr teljes joggal tartott tőle, hogy amennyiben megtámadja Pjangát, azt Pjanga apja nehezményezné, s ellenséges cselekedetnek tartaná!

Ez olyannyira így volt, hogy Pjanga még követet is kapott tőlük, hogy bár nem lesznek Pjanga szövetségesei, mert nem akarnak összeveszni a Szent Fotellel mint Zaxon úr a Lúriel nemzetségből, de semlegesek maradnak, s mert a Tichiel erős nemzetség volt, Pjanga ezt nem becsülte le, hanem nagyon örvendett neki. Ám most mégis kiderült, hogy ellene támadnak!

Ennek oka pedig nem más volt mint ő maga, Pjanga. Igen, saját magának köszönhette hogy már északról is fenyegette a veszély!

Előre sejtette hogy cselekvése ilyen veszéllyel járhat, de ő olyan lány volt, aki nem engedett az elveiből.

* * *

Hochan isten hónapja sosem tartozott Pjanga kedvencei közé. Igaz, senki nem is volt talán a lulmannoli lakosok közt, aki kedvelte volna. Talán csak néhány nagyon gazdag paraszt, mert ilyenkor nem kellett dolgozniuk a földeken, s ha termékeny volt az év, most nyugodtan heverészhettek odahaza, kényelmesen a tüzek mellett, s legfeljebb a disznók ellátásával kellett veszködniük. Minden komolyabb munka szünetelt ilyenkor, hiszen a földeket hó borította, néha, amikor a gonosz szellemek több erőt gyűjtöttek össze, olyankor akár akkora is lehetett néhol, hogy a lovak szügyéig ért!

És ha még csak a hó esett volna ilyenkor! De többnyire egész télen süvített a szél, néha bizony akkora erővel, hogy a nem eléggé szilárdan épített parasztházakat egyszerűen elfújta. Nem is volt ritkaság a dafnar nép körében a téli fagyhalál. S ehhez nem is kellett valami magas hegy tetején vagy akár a völgyében lakni. A tengerparton is lecsaphatott bárkire. A hegyekben csak annyi volt a változatosság, hogy még a lavinától is retteghetett aki ott élt, még-hozzá nem is csak a kimondott téli hónapok alatt, de már október végétől, s hozzá egészen április közepéig!

Nem is csoda, hogy hiába térítették meg már jó száz esztendeje a lakosságot nagyjából a karotányok, hiába hogy királyi rendelet tiltotta még a hónapoknak is a pogány nevét hogy használják, de a parasztok többnyire bizony, sőt, néha még a nemesek is, általában mégis a régi neveket használták, s ezt nagyon sérelmezték a szentatyák. Érthető a morgolódásuk, mert mindegyik dafnar hónap régen egy-egy ősi, pogány istenről vagy istennőről lett elnevezve! Még-hozzá ebben a sorban:

Április - Tichen istennő (a dafnar év ugyanis áprilissal kezdődött, legalábbis majdnem, mert a tavaszi napéjegyenlőség napjával kezdődött, ez a karotányok naptárában pedig március legvégére esett). Tichen különben a szerelem istennője volt.

Május - Telechen, a termékenység istene.

Június - Ichich, a Hold istene.

Július - Rachach, a Nap istene.

Augusztus - Tichim, a tűz istene.

Szeptember - Arachan, a villámlás istene.

Október - Terr, a harc és bátorság istene.

November - Macham, az eső istene.

December - Lerechem, a szél istennője.

Január - Hochan, a halál istene.

Február - a Démonok Hónapja, más néven az „istentelen hónap”.

Március - Cserech, a lovak istene.

A hónapok ezen ősi elnevezése többnyire logikus volt bizonyos szempontból. Áprilisban és májusban született újjá a természet, illik hát hogy e hónapok közül az egyik a termékenység istenének legyen szentelve! De a termékenységet, a szülést megelőzi többnyire a szerelem, ezért lett a május a termékenységről, s előtte az április a szerelemtől elnevezve. Június azért lett a Hold hónapja, mert közvetlenül a szerelem és termékenység hónapja után következett, márpedig köztudomású, hogy ezek nőies dolgok, és a nőknek sok közülük van a Holdhoz, még a havi ritmusukat is ez az égitest befolyásolja! Emiatt logikus lett volna hogy a Holdnak ne istene de istennője legyen, de hát a vallásra nem mindig jellemző a logika... Júliusban nagy volt a forróság, ezért lett e hónap a Nap istenéről elnevezve. Augusztusra gyakran kiszáradtak a vetések, rétek, gyakoriak voltak a bozóttűzek – mi sem természetesebb, hogy e hónapot a tűz istenének szenteljék! Szeptemberben gyakoriak voltak a zivatarok, villámlások – nosza, ez lett a villámlás istenének hónapja! Októberben többnyire már befejeződött az aratás, teli voltak a csűrök, tehát lehetett nyugodtan hadat viselni – ezért lett e hónap a harc istenéé. Novemberben a földeket pocsolyává áztatta az eső, decemberben is, de ekkor már erős szelek is fújtak – ezért lett e két hónap az eső és a szél istenéé és istennőjéé. Január volt a leghidegebb, ekkor esett a legtöbb fagyhalál is, ezért lett ez a halál istenéé. A februárnak nem volt istene, ellenben a néphit szerint e hónapban kiszabadul az alvilág összes démona, s azok uralkodnak ekkor. Nem is várhatnak mást, hiszen ez a halál hónapja után következik... e hónap tele volt mindenféle babonás szokásokkal. De aztán jött a március, ami azért a lovak hónapja, mert ha szerencsés volt az év, akkor ilyenkor már egyes helyeken ki lehetett hajtani a lovakat a zsendülő fűre.

És bár a nép jórészt áttért ekkorra már a karotány hitre, de a hónapok neveit csak nem és nem akarta átvenni a messzi földekről jött papoktól! Nekik az semmit nem mondott hogy „március”, de az annál inkább hogy a lovak hónapja! Az sem hogy július, bezzeg ha azt mondták hogy „Rachach hava”, rögvést tudták, hogy igen, ez a legmelegebb hónap, mert a Napisten ekkor nyitotta legtágabbra a perzselő tekintetű szemét!

De még aki jó karotányhoz méltón általában a hónapokat is az újmódi néven nevezte, Hochan hónapját ő is csak úgy hívta hogy Hochan hónapja. Esetleg úgy, hogy a halál hava. Ezt nem lehetett másként nevezni. Ritkán volt a hőmérséklet mínusz tíz foknál magasabb, még ha mérni nem is tudták, de ha akár enyhe északi szél fújt is, akkor máris bereccsent a mínusz negyven fok. Aki ilyen időben útra kel, az kész örült. Ilyenkor még háborúzni sem szoktak Lulmannol lakói, holott a dafnarok meglehetősen harcias nép! Pjanga is tudta hogy most nem fenyegeti semmi veszély, bezzeg tavasszal már várhatja a támadást! Készítették is szorgosan az emberei a halálorgonákat és a robbanó hordókat. Egyedül a kalózai maradtak nyugton, ott dorbézoltak a kikötőben az örömlányok közt és költötték a sok pénzt. Mert bár a tengerek még most sem fagytak be a vékony partmenti vizeket kivéve, de ilyenkor nem lehetett hajózni sem, azonnal csonttá fagyott volna a matrózok keze.

Senki nem szerette ezt a hónapot. Nem lehetett még szánkózni sem, olyan hideg volt, a gyerekek nem hógolyózhattak, mert annyira átfagyott a hó. Egyetlen jó tulajdonsága volt csak: az, hogy mindenki tudta, idővel el fog múlni!

Meglehetősen meglepetés érte tehát az egész Mirmirichen nemzetséget, amikor épp Hochan hónapjának legközelebbi közepén egyszer csak látogatójuk érkezett. Méghozzá egy szál magányos lovas zörgette meg a várkapu kopogtatóját.

Egy nő. De nem Pjangához érkezett, Pjangát nem is nagyon tartották már ekkorra a Mirmirichen nemzetség részének, gyakran úgy nevezték csak embereit hogy „Pjanga népe”. E nő tehát nem hozzá jött, hanem oda ahol Pjanga régen lakott, Vilder úr várába. S mert Vilder úchel épp nem ott volt hanem egy másik várban időzött északon, emiatt Musuli hercegnő volt a vár legmagasabb rangú személye.

De ezt a nőt nem ismerte Musuli, még nem találkozott vele. Ennek ellenére természetesen hamar megtudta hogy kicsoda: úgy hívták a nőt, hogy Ilca.

Musuli, minthogy ő nem más volt mint Vilder úr felesége, természetesen nem időzött a várkapunál. Onnan tudta meg Ilca megérkezését, hogy a szobalánya egyszer csak beszólt hozzá:

—Ürnöm, látogatód érkezett!

—Ki az?

—Egy nő. Azt mondta, jelentsem be neked Veír nú Ilca dzé Tichiel hercegnőt!

—Engedd csak be! - mondta a szobalányának Musuli, s udvariasan fel is állt, hogy úgy fogadja a hercegnőt. És nagyon csodálkozott, hogy ilyen időben eljött hozzá a rangos nemeskisaszszony. Musuli épp az imént teremtette le a sárga földig a szolgákat, hogy miért nem tudnak meleget csinálni neki a szobájában, mert szégyen és gyalázat hogy nagykabátban kell fagyoskodnia odabent, s még úgy is fázik! Holott a szolgák tulajdonképpen ártatlanok voltak, s ezt igazából Musuli is tudta. Mázsaszám tüzelték el a fát a kandallóban, s volt is forróság annak közvetlen közelében. De hiába, ha három méternyire már semmit nem ért az egész! Nem elég ugyanis hogy hideg volt odakint, de még a szél is tutult a kéményben. Alig gyulladt meg bármely fahasáb, máris kiszippantotta a szél a meleg minden cseppjét. A kőfalak épp csak hogy nem csillogtak a dértől, ellenben csillogtak a nyirkosságtól. Musuli azt is tudta, az orvosok azt mondogatják, hogy ez okozza a reumás fájdalmakat az idős korban. Az, hogy sokat vannak hideg, nyirkos helyeken az urak. Érdekes, a parasztokat a vályogviskóikban ritkábban gyötri ez a baj. Mindazonáltal Musuli úgy gondolta, inkább legyen reumás öreg korára, de nem kívánczik vályogviskókba.

De mitől örült meg annyira Ilca, hogy ilyen időben eljön hozzá?! Hiszen jó kétszáz kilométerre lakik tőlük a Tichiel nemzetség!

Persze hogy messzire lakik. Egyetlen dafnar nemzetség sem volt még soha jóban a vele határos nemzetségekkel. Hogy is lehetne jóban, amikor ősi eredetű vérbosszúk mérgezik a kapcsolataikat, és egymás földjeire is igényt tartanak! Bármely nemzetségnek is csak a távolabbi nemzetségek lehetnek a szövetségesei!

Igaz, a Tichiel most úgy-amennyire a Mirmirichen szövetségese, de ki tudja meddig tart ez...

S bár nem illet bármit is mondania a gazdájának felszólítás nélkül, de a kis szobalány most megszólalt, bár láthatóan feszengve:

—Ürnöm, bocsáss meg hogy szólok, de rosszabb lenne ha nem szólnék... a hercegnő borzalmas állapotban van!

—Hogyhogy?! Megsebesült?!

—Nem tudom! De csapzott, a ruhái koszosak, szakadtak... és nagyon rémült! És azt hallottam a kapuőröktől, hogy egyszál-egymaga érkezett!

—Engedd be! És melegítetek egy dézsa vizet neki a fürdéshez!

A szobalány kiment, de Musulinak nem maradt ideje azon gondolkodni, hogy miért merészelt ekkora utat megtenni egyedül Ilca. Hiszen bármerre jött is, roppant távolságot kellett megtennie! Mi üthetett a nőbe?! Vagy talán legyőzték a nemzetségét, megölték apját-anyját-bátyjait, minden rokonságát?!

De hát ez nehezen volt hihető. Éppenséggel megtörténhet más, kisebb nemzetségekkel... bár hogy teljesen kiirtsanak egy nemzetséget, az azért ritkaság. De épp a Tichiel nemzetségét?! Az

az egyik legszámosabb nemzetség! És még ha ki is irtanák: Ilca inkább valamely olyan nemzet-séghez kéne fusson, amely távoli rokonságban van velük. Vagy amelyik szoros szövetségeseük. A Mirmirichen nemzetség jóban van ugyan most a Tichiel nemzetséggel, de egyáltalán nem fű-zik hozzájuk szoros szövetségesi szálak!

Bejött Ilca, és a szobalány nem túlzott: valóban borzalmas állapotban volt! Bal szeme alatt öklömnyi véraláfutás, ruhái szakadtak, koszosak, vérfoltosak, bár sok vért nem veszíthetett, mert ahhoz túlságosan is könnyedén, magabiztosan mozgott. De hát lehet az másnak a vére is... Szép hosszú haja össze-vissza perzselődve... az egyik lábáról hiányzik a csizma, csak min-denféle kapcarongyokba van bebugyolálva... láthatóan se bugyi, se nadrág sincs rajta, még szoknya sem, egy szőnyegdarabot tekert csak át a lába között, hogy nőiségét óvja nemcsak a fagytól, de a kíváncsi tekintetektől is...

—Mi történt veled, Ilca?! - kérdezte ámultan Musuli, minden szertartásosságot elfeledve, azzal a lábán alig álló lányhoz ugrott, átkarolta, és a kandallóhoz vezette. —Ülj csak ide a melegre, képzelem hogy mennyire átfagyhattál! Ez kell neked most, melegség! A szolgák már készítik is neked a forró fürdőt!

—Az jó lesz! - és Ilca még a tűz előtt is borzongott.

—De hát mi lelt hogy ilyen farkasordító időben idevágtatsz?! Megölték tán minden rokonodat?! De hát még akkor sem mi vagyunk a legközelebbi ismerősök, akiket felkereshetsz! És hogy né-zel ki?! És igaz-e hogy egyedül érkezted?!

—Igaz! - sóhajtotta Ilca. —És nem, nem ölték meg a rokonaimat. Sőt, merem állítani, mind jó egészségnek örvendenek, hacsak azóta hogy eljöttem onnan, nem történt valami velük. Az a helyzet ugyanis, hogy velem történt nagy baj!

—Mi?! - kérdezte Musuli.

—Megerőszakoltak! - sóhajtotta Ilca keservesen.

—Ó te szerencsétlen! - nézett rá sajnálkozva Musuli. Majd szemébe mély gyanakvás költözött, leguggolt a kandalló mellé hogy jól láthassa Ilca tekintetét, s ezt kérdezte:

—De akkor miért vagy most itt?! Miért nem a szüleidhez futottál?! Haza?! Hiszen ha ezt tették veled, akkor... akkor... és egyáltalán, ki tette ezt veled?!

—Ki, ki, hát természetesen az ellenség, gondolhatod! Az Uchuál nemzetség harcosai! Ezeket nektek is ismernetek kell, Musuli, mert úgy tudom még most ősszel is javában hadakoztatok velük!

—Igen, természetesen nagyon alaposan ismerjük őket! Nem kell gúnyolódnod!

—Bocsáss meg de nagyon ideges vagyok, nem csodálhatod. Képesek voltak ebben a fagyban megtámadni bennünket! Orvul, alattomban! Bár igaz, mifelénk még nem volt ekkora hideg mint itt... És én épp vadásztam. Láttam a múltkor egy különösen dús agancsú szarvast, azt akartam elejteni. És egyenesen belefutottam a karjaikba! Természetesen nem voltam egyedül, többen voltunk, de azok voltak túlerőben, és bizony legyőztek bennünket! És elfogtak, pedig hidd el Musuli hogy vitézül harcoltam, két katonájukkal is végeztem! És szerintem többüket is megsebesítettem! De aztán leszúrták a lovamat, az felbukott, egyenesen rám, még jó hogy agyon nem nyomott, de így nem védekezhettem, kirángattak alóla, és elfogtak! És ott nyomban meg is erőszakoltak nem is tudom hányan, de hogy nem voltak kevesebben mint tíz, az biztos! És még ez sem minden, mert iszonyúan megaláztak, mindenféle ocsmány módon, amit el sem mondok neked, de hidd el hogy az az erőszak még egyáltalán nem is volt a legrosszabb!

—De hogyhogy most itt vagy? Megszöktél tőlük? - kérdezte Musuli.

—Hát biztos lehetsz benne hogy nem engedtek el szépszerével! Megszöktem, valóban! Úgy tör-tént, hogy éjjelre ott táboroztak le, mert nem akartak éjszaka támadni...

—Miért nem, hiszen éjjel a támadóknak van előnyük!

—Nem tudom, Musuli! Valamiért így döntöttek, nekem nem mondták el a szempontjaikat, gondolhatod! Talán az lehetett az oka, hogy alkonyatra hirtelen nagyon bereccsent a hideg, annyira, hogy a madarak csak úgy potyogtak le fagyottan a fákról! Olyan időben nemigen le-hetett kedvük hadakozni! De ezt csak úgy gondolom, mert természetesen nem mondták el nekem hogy miért! Nem tudom! Lényeg az hogy sátrakat vertek, raktak tüzeket is, forró vizet tettek nagy bőrtömlőkbe hogy az melegítse őket éjjelre...

—Akkor előre készültek az éjszakai táborozásra! Másképp nem vittek volna magukkal börtömlőket meg üstöt a forró víz melegítéséhez!

—Lehet Musuli, de megmondom őszintén, ez engem nemigen érdekel! Az csak a fontos, hogy első pillanattól kezdve tudtam hogy nekem végem, ha nem szököm el! S mert nekem már úgyis mindegy volt, hiszen sokszorosan is megfosztottak a lányágomtól, ezért nagyon engedelmesnek, ijedtnak, jámbornak mutattam magamat hogy ne higgyék hogy bármit is tervezek, jó képet vágtam minden undoksághoz amit parancsoltak...

—De hát ezzel megaláztad nemzetséged méltóságát! Sőt, önmagad méltóságát is!

—De Musuli, hiszen úgyis megcsináltattak volna velem mindent, erőszakkal, így meg legalább elaltattam az éberségüket! Na és aztán éjfél felé a katonák főnöke nagy röhögve becipelt a maga sátrába, hogy úgymond ne a tömlő melegítse hanem az én testem! És én be is mentem, még mosolyogtam is rá hogy milyen szép daliás ember, sokáig hancúrozott velem, aztán amikor úgy gondoltam hogy már mindegyikük alszik, akkor sikerült egy kést előhúzni, természetesen nem a ruhámból mert lefegyvereztek, hanem a vezér csizmájából, amibe lefekvés előtt bedugta! És ezt olyan ügyesen szúrtam a torkába, hogy kiáltani sem tudott, hamar vége lett! Főleg mert azután még szíven is szúrtam! Aztán magamra kapkodtam néhány ruhát amit találtam, nehéz volt mert sötét volt, rajtam meg alig hagytak ruhát az eredeti holmimból! És nagyon féltem hogy észrevesznek, de sikerült kisurrannom a táborukból, sőt, még egy lovat is elkötöttem!

—Hát, nem is tudom mit mondjak Ilca, ez a viselkedés igazán nem méltó nemhogy hozzád, egy hercegnőhöz, de még egy sokkal kisebb rangú nemeshez sem! De az legalább dicséretes, hogy megölted az ellenség vezérét! De még mindig nem értem, miért hozzám jöttél! Sőt, hogy egyáltalán miként lehetsz életben!

—Épp azért vagyok most itt, mert szeretnék életben maradni. - sóhajtott Ilca, azzal lenézett maga elé a földre, szomorúan de konokul, és a viláért sem emelte volna fel a pillantását.

—Mit beszélsz, hiszen megerősakoltak! Ilyen esetben egy tisztességes nő...

—Tudom, tudom! Tisztában vagyok vele Musuli, sőt, már szökésem előtt is tudtam, hogy ha én visszatérek apámhoz, s elmondom neki hogy mi történt, akkor azonnal megparancsolja, hogy vessek véget az életemnek! Na hát tudd meg, hogy én épp emiatt nem mentem vissza a szüleimhez! - azzal Ilca felemelte a fejét, és most elszántan nézett Musuli arcába.

—Mit mondasz?! Hiszen én azt hittem, előbb hazaügettél, hogy értesítsd a családodat a veszélyről, és csak azután szöktél meg a halál elől, ha már ennyire gyáva vagy! S erre azt mered mondani, hogy egyenesen hozzánk igyekeztél, és még csak nem is figyelmeztetted a nemzetségedet a közelgő ellenséges támadásra?! Te ezzel elárultad a népedet, családodat, szüleidet, mindenkit! Ez a lehető legsúlyosabb árulás, ami csak létezik! És a gyávaságnak is a legmagasabb csúcsa! Ez a legmélyebb erkölcsi fertő, amit csak képzelni tudok!

—Most magas csúcs, vagy mély fertő?

—Ne gúnyolódj, nagyon jól tudod hogy miként gondolom!

—Nono! Nono! Csak ne olyan hevesen, Musuli! Idefigyelj, gondolj már arra hogy te sem szök-nél szívesen az ellenség felé! Márpedig én úgy döntöttem, hogy bármi áron is, de életben maradok! Meglehet tán hogy ez gyávaság, bár szerintem csak egészséges életösztön. De legyen neked, nevezd gyávaságnak, nekem már úgyis olyan mindegy! Mindenesetre, amely pillanatban figyelmeztetem a szüleimet hogy mi készül ellenük, rögvest nem tehetem meg hogy életben maradok, mert ugyanúgy megölnek mint a legvadabb ellenség...

—Ez nem igaz!

—Persze hogy nem, mert a valóság rosszabb: elvárnák hogy önkezemmel vessek véget az életemnek! És ha ezt nem teszem meg, akkor is meghalok, mert megöl valamelyik férfirokonom, csak épp előtte még ők is lehordanak mindenféle gyávanak!

—De hát ez a nők alapvető kötelessége, hogy ha szégyenbe kerülnek, akkor így lemosásuk magukról a szégyent a vérük által, bebizonyítsák hősiességüket! Ha te odahaza ünnepélyes kerektek közt megtérsz őseidhez, azzal bebizonyítod hogy nem félsz a haláltól, végetvetsz a gyanúsításoknak, hogy esetleg a saját hibádból esett meg az erőszak! Megmutatod, hogy te minden

tőled telhetőt elkövettél ennek elkerülésére, hiszen nem vagy gyáva, mert lám, most is kész vagy becsületed védelmében a halálba menni!

—Te még hiszel ebben, Musuli?

—Mit beszélsz, Ilca, ugyan mi másban is hihetnék!!

—Akkor hadd kérdezzem meg: miért van az, hogy ha megszökik egy férfi az ellenség fogságából, akkor azt hősként ünneplik?!

—Mert valóban hős is!

—Akkor pedig ha én megszököm nő létemre...

—De hát téged is hősként ünnepelnének!

—Nem hiszem én azt, inkább mindenki sajnálkozna rajtam, megvetést is látnék a szemükben...

—De ez nyomban eltűnne, amint hajlandó vagy...

—...öngyilkos lenni. Igen. Tudom. Érdekes azonban, hogy a férfiaktól sosem várják el hogy a szökés után öngyilkosak legyenek! Én legjobb esetben is csak addig lennék hős amíg öngyilkos nem leszek, s ha ezt megtagadom, máris nem vagyok hős, és még meg is öl a családom – bezeg a férfiakat nem fenyegeti ilyen veszély! Nem érzed igazságtalannak Musuli, hogy mi nők hősebb hősök kell legyünk mint a férfiak, mert nekünk nem elég megszökni, utána még meg is kell öngyilkolni magunkat – a férfiak azonban elég ha szöknek, s már pusztán emiatt is hősök?!

—Nem vagyunk férfiak, Ilca! Mások a férfiak, és mások a nők kötelességei! Egy férfi például gyereket sem tud szülni!

—Hogyne, de arra ő is képes lenne ha akarná, hogy öngyilkos legyen! Ő is el tudná metszeni a torkát! Különbözik meg, nem elég hogy mi nők szüljük a gyerekeket, még azt is elvárják tőlünk, hogy...

—Ne is folytasd, Ilca, erkölcstelen némbor vagy! Véreid közül te vagy az erkölcstelen, te, aki meggyaláztad nemzetségedet! Igen, ez vagy: nem Ilca a neved, hanem Erkölcstelen Vér! Hiába is magyarázod nekem amit megmagyarázni lehetetlen, a gyávaságot, és ne hivatkozz a férfiakra, mert a férfiak védelmezik bennünket, ők az erősebbek...

—Aha, tehát ha a férfiak - mint most a kísérőim is - nem tudnak megvédelmezni bennünket nőket, akkor mi vagyunk megbüntetve a kötelező öngyilkosság által?!

—Nincs igazad, azok a férfiak mind meghaltak, hősi halált haltak!

—Aztán ha valóban ők az erősebbek, miért várják el hogy én, a gyengébb is ugyanúgy meghaljak mint ők, az erősek?! Mert megmondom én neked Musuli, én úgy gondolom, akkor lenne igazságos a világ, ha úgy lenne, hogy a férfiak, ha már háborúzni akarnak, hát háborúzzanak – de csak önmagukat, a férfiakat öldökölhessék, és bennünket nőket hagyjanak ki ebből! De mindegy, látom, nem bírlak meggyőzni, fáradt is vagyok, ezért csak annyit mondok, hogy én a magam részéről úgy döntöttem hogy élni akarok, és nekem mindegy hogy ki akar megölni, az ellenség vagy a saját családom, ezért egyszerűen nem megyek oda, ahol a halál fenyeget bárki részéről is! Úgy véltem, igazán ez a lehető legokosabb irányelv amit követhetek! Ez csak jogos önvédelem! És mert tudtam hogy bárki rokon akihez megyek, hamarosan visszavinne apámhoz, vagy talán még ő maga is megölne, emiatt úgy döntöttem hogy idejövök hozzátok, hátha menedéket adtok nekem! Hidd el, nem leszek holmi gögös hercegnő, meghúszom magamat szép nyugodtan, csendben, sőt, megértem még azt is ha nincs annyi együttérzés bennetek hogy ingyen tápláljatok! Ezért még arra is hajlandó vagyok, hogy feleségül menjek valami rangtalanabb távoli rokonodhoz. Ez ugyan hercegnői méltóságom alatti házasság lesz jól tudom, de belátom hogy amilyen helyzetben vagyok, nemigen válogathatok! És nem hinném hogy ne lenne valaki aki feleségül venne, mert gondolj csak bele, igaz hogy nem vagyok szűz, igaz hogy most alaposan össze is vagyok verve, igaz hogy apám valószínűleg kitagad ha megtudja hogy mi történt s hogy nem leszek öngyilkos, de a verésnyomok néhány hét alatt elmúlnak rólam, igazán szép vagyok, fiatal is, és a magam módján mégiscsak bátor, mert csak megöltem előbb két katonát, azután meg a vezérüket is! Mindemellé pedig továbbra is hercegnő vagyok, és azért olyasvalaki akihez ezek után hozzámennék, másképp nemigen vehetne feleségül még egy csúnya hercegnőt sem, nemhogy olyan szépet mint én!

—Nem vagy bátor, Ilca, mert amit te műveltél, az ha bátorság is, de legfeljebb csak a sarokba szorított patkány bátorsága!

—Azért az is valami.

—Az nagyon messze van attól, amit én bátorságnak nevezek!

—Megint nem vitázom veled Musuli! Fogd fel úgy, hogy én nem is akarok bátor lenni, csak úgy egészen egyszerűen normális életet élni!

—Az nem normális, hogy elszöksz, és nem is figyelmezteted a rokonaidat a veszélyre!

—Nem fenyegette azokat olyan nagy veszély, nem voltak annyian a támadók hogy a várat elfoglalhassák, legfeljebb néhány környező falvat dúlhattak fel!

—Azok is a saját parasztjaitok.

—Igaz, de bevallom, a magam bőre többet ér nekem! És ha szólok apámnak, hogy tőlük meg nem szökhetem az biztos, főleg ki nem engedtek volna, ha még az ellenség is a környéken bókászik! Arról már nem is beszélve, hogy a támadók is biztos azt gondolták hogy hazafelé menekültem, tehát a szökésem észrevétele után biztos arra felé igyekeztek hogy engem elkapjanak, holott én ellenkező irányba siettem, tehát így volt a legbiztosabb tőlük is a megmenekülésem, míg ha valóban hazafelé veszem az irányt, akkor jó esélyem lett volna rá hogy utolérnek és megölnék!

—És hős leszel mert hősi halált halsz!

—De lehet hogy kínhalált.

—Annál nagyobb hős leszel!

—Igen, de hősiességemet senki nem tudja meg! Márpedig mit ér az olyan dicsőség, amiről a szomszéd se tud?! És még valami: én szeretnék majd valamikor gyermekeket is, és tudod az úgy van ám, hogy a halálos hősiesség nem öröklődik! - és gúnyosan nézett Musulira. —És ezt nem tartom gyávaságnak, illik is hogy mi nők gyermekeket akarjunk, mert a férfiak nem képesek erre! Ez a mi kötelességünk, nőké, nem a háborúzás, hősiesség!

—Gyáva vagy, Ilca, utálkozom téled! - fordult el Musuli. —Meggzállhatsz a lakosztályomban, egy másik szobában, a víz is mindjárt készen lesz, de az hogy végleg befogadást nyersz-e, nem tőlem függ úgysem, hanem férjemtől! De nem hiszem hogy sikerrel járnál!

—Támogathatnál előtte.

—Megtehetném, de sajnos nem értek egyet a nézeteiddel!

—Musuli, megvethetsz, de attól még megtehetnél értem ennyit! Gondolj arra, akármilyen gyáva vagyok is a szemedben, de hátha az a rokonod akinek a felesége lennék, örülne nekem! Ő jól járna! Egy rokonoddal jót tennél így!

—Azzal hogy egy ilyen gyáva izét szólok a nyakába?! - nézett Ilcára utálkozva Musuli.

—Hadd döntse el ezt ő, hogy kellek-e neki!

—Tényleg azt hiszed hogy kellesz valakinek azután, hogy megtudták, mi lett veled, s főleg hogy megtudták, mit cselekedtél utána?! Hogy nem figyelmeztetted azokat, akik véreid...

—Igen, azt hiszem lenne olyan aki feleségül vesz! Nem sokan, de nekem egy is elég! - húzta ki magát büszkén, majdnem gögösen Ilca.

—Hát tudod, nekem mindegy, és ez úgyis Vilderén múlik... - vont vállat Musuli. —Bár nem hiszem hogy támogatnálak előtte! Belenyugszom a döntésébe, mert ez illik egy illedelmes feleséghez, de inkább arra fogom noszogatni hogy szolgáltasson ki apádnak, mert ha másképp cselekednék, az ellentétes volna a lelkiismeretem parancsával!

—Tehát szerinted öngyilkos kellett volna legyek.

—Igen, ez nem is kérdéses!

—Musuli, úgy tudom te igen mélyen vallásos vagy! Nem tudod-e hogy az öngyilkosság a karotány tanok szerint halálos bűn, mert az embernek nincs joga eldobnia magától Isten ajándékát, az életet?!

—Nemcsak karotány vagyok de dafnar is, tehát követnem kell az ősi hagyományokat is, különben pedig Isten a gyávákat sem szereti!

Ekkor bejött a szobalány.

—Kész a fürdővíz!

Erre Ilca elment mosakodni.

És úgy lett bizony, hogy Vilder úr hamarosan hazatért, s amikor megtudta hogy miféle látogatója akadt, nagyon mélyen elgondolkozott hogy mit tegyen. Aztán úgy döntött, hogy neki fontos a Tichiel nemzetség szövetsége, amit bizonyára elveszítene, ha nem adná ki Ilcát a szüleinek. Ezért Ilcát házi őrizetbe helyezte, és követet küldött Veír úrhoz, hogy itt van a lánya, ezért meg ezért jött, akarja-e vissza magának vagy bocsássa útjára hogy menjen amerre akar? Ezt természetesen csak udvariasságból kérdezte meg, mert nagyon jól sejtette hogy mi lesz a nemesúr válasza. S nem is érte csalódás, mert a válasz úgy hangzott, hogy természetesen küldje vissza mielőbb a szégyentelen nőszemélyt hogy otthon ítélet alá helyezhessék gyávasága és árulása miatt. Árulásnak azt tartották hogy nem igyekezett szökése után haza, hogy értesítse apját a támadókról.

Mindez a követjárás természetesen beletellett némi időbe, igazság szerint három hétbe is az akkori rossz utak és a még rosszabb időjárás miatt, és ezalatt volt ideje Ilcának is gondolkodni. És nagyon sajnálta már hogy nem Pjangához futott. De hát akkor nagyon rossz volt az idő, igen hideg volt, ő meg annyira hiányosan volt öltözve, hogy így is majdnem megfagyott, és Pjanga sokkal messzebb volt mint Vilder úchel vára! Most már persze bánta hogy nem kockáztatta meg Pjangához az utat. Tartott tőle hogy nem sok van hátra az életéből. Pedig Pjanga biztos megsegítette volna, Pjanga igen szabados elveket vall, nagyon önfejű, és különben is, amikor a múltkor találkoztak, egész jól összebarátkoztak!

Nem tudott mást kitalálni, s azzal a nővel akit szobalányának Vilder kijelölt, beszélni próbált, szerette volna rávenni, hogy menjen el Pjangához, és kérje a nevében a segítségét. Ez természetesen meglehetősen kétségbeesett próbálkozás volt, jól tudta, de mást igazán nem tehetett már. De sajnos legszomorúbb aggodalmai váltak valóra, mert a nő így válaszolt neki:

—Mit képzelsz, bolond leszek kockáztatni a bőrömet miattad! Már a hosszú út sem kellemes, főleg ilyen időben, de még nem is ez a legfontosabb, hanem ugyan mi érdekem fűződne ehhez?! Hiszen ha kiderül hogy mit tettem, Vilder úchel lefejeztet, de lehet hogy még kínosabb halál elé nézek! És okvetlenül kiderül, mert nem egy-két órás sétáról van szó, hanem több naposról, feltűnik a hiányom!

—De hát nem kéne visszatérned Vilderhez, maradhatnál Pjanga mellett is!

—Ha Pjanga megengedi. És talán meg is engedné, csakhogy én nem szeretem azt a pogány fajzatot! Nem is hiszem hogy találnál itt a várban olyat aki szereti őt, mert aki kedvelte, vele tartott amikor elment pogánykodni a tengerpartra! Bár úgy hallottam hamarosan vége lesz mert annyian összefogtak ellene! De úgy kell neki! És te sem tudsz nekem semmit sem adni, Ilca, még keveset sem, nemhogy olyasmit ami megérné nekem e veszedelmet! És csak örülök ha ki leszel végezve, mert utálok a fajtádat, a nemeseket, egyedül Musuli hercegnőt szeretem, mert ő ha nemes is, de legalább istenfélő és kegyes! Különben is, mire véled úgy, hogy Pjanga okvetlenül segítene rajtad?! Hiszen jól tudom hogy csak egyszer találkoztatok! Bolond lenne miattad összeveszni az apjával, hogyisne, hiszen akkor már kelet felől is fenyegetné a támadás! - azzal a szobalány megvetően nézett végig Ilcán, és kiment. És azonnal jelentette Musulinak hogy Ilca mire próbálta őt rávenni, s ezek után még jobban őrizték a lányt.

Pjanga azonban mégis hírt kapott Ilca sorsáról! Tulajdonképpen Ilca maga is gondolhatta volna hogy teljesen felesleges a hírküldési próbálkozása, mert jószerivel épp azt lett volna lehetetlen elérni, hogy Pjanga *ne* tudja meg, mi történt Ilca hercegnővel. Tudniillik akkoriban is volt pletyka, sőt még sokkal jobban is mint a modernebb korokban, mert kevesebb volt az emberek szórakozási lehetősége. És főként a nemesek viselt dolgairól szeretett mindenki csámcsogni már akkoriban is, tehát az előkelő emberek élete érdekelte a nemeseket magukat is, és a köznépet, a parasztságot is. Tehát ez már akkor is úgy volt mint évszázadokkal később: a hírességek adták a beszédtemát.

Annyi volt csak a különbség, hogy a hírek lassabban szárnyaltak, mert rosszabb volt az úthálózat, s nem voltak elektronikus hírközlő eszközök sem. Ráadásul abban a hideg télben még a máskülönben elérhetőhöz képest is igen lassan bandukolt a pletyka egyik településről a másikra.

De terjedt azért, mert ha igen ritka volt is hogy valaki útra keljen, de néha megtörtént. S amint valahová eljutott, azonnal kitálalta minden értesülését a szállásadójának. Ezek az útra-
kelők pedig mindenféle rokonlátogatók voltak, vagy vándorprédikátorok, de kereskedők is, akik a nagy nyereség érdekében vállalták a pokoli hideget, úgy vélvén megéri nekik, mert ilyenkor kisebb a konkurencia. S ez utóbbiak elsősorban épp Pjanga birtokára igyekeztek, mert arrafelé mostanában mintha gazdag népek élnének, sok pénze van ezeknek a pogá-
nyoknak, s azt jó lesz megszerezni... s különben is, egy valamire egészen biztosan vevők lesz-
nek: a puskaporra! S ki tudja, a jövőre kezdődő hadakozásban Pjanga győz-e, sőt, erre elég ke-
vés az esély, tehát jó lesz addig kereskedni velük és addig gazdagodni amíg lehet, tehát gye-
rünk, használjuk ki a tél időszakát is, végtére is hiába a hideg, de épp az ilyen időkre találták
fel a szánt!

Csilingeltek tehát a száncsengők a havas utakon, s vitték nemcsak a portékát, de a híreket
is.

Pjanga így mindent megtudott, méghozzá alig valamivel később csak, mint ahogy Vilder úchel
futára érkezett Veír úrhoz, Ilca apjához. S a hallott híreken Pjanga igen mélyen elgondolko-
zott!

Azon gondolkodott el, megpróbáljon-e segíteni Ilcán, azon a leányon, akivel még akkoriban
igen jól összebarátkozott, habár nem töltöttek együtt két napot sem. S végül úgy döntött, hogy
ő bizony megmenti Ilcát!

Így esett, hogy épp ugyanazon a napon amelynek délelőttjén visszatért Vilder úrhoz az Ilca
apjához menesztett futár, délután látogatót kapott Vilder úr: megérkezett hozzá leánya, Pjan-
ga!

Természetesen kíséretével együtt. E kíséretben szerepelt néhány régi ismerős, akik mára
Pjanga bizalmi emberei lettek: Dudu, Metulínó, Metulina, Dzsildi, épp csak Cen-csáj Cücsi
nem, mert ő maradt a jicseni mesterek mellett tolmácsnak. Ott volt ellenben Dura, aki az
előbb említett személyeken kívül mindenki másnak parancsolt a jó kétszáz fős kíséretben, úgy
bizony, Pjanga megtette testőrkapitányának a kis ritt lányt, a valahai rabszolganőt, holott arra
sem volt még példa Lulmannolban, hogy egy nő fegyveres erők parancsnoka legyen! Különben
amíg el nem hívta magával Durát, addig a leány irányította Pjanga íjászainak kiképzését.

Vilder természetesen időben értesítve lett hogy Pjanga várakozik bebocsátásra a vára előtt, s
udvariasan ki is jött elé a várudvarra hogy fogadja, csakúgy mint kijött Musuli is, bár ő nem
nagyon szívesen, s kizárólag mert nem akart teljesen modortalannak feltűnni a férje előtt. S
most Vilder álmélkodva látta Durát, amint egykori rabszolgája igazán nyalkán kiöltözve, fé-
nyes öltözékben lovagol be közvetlenül Pjanga mögött, úgy ülve meg a lovat, mint aki egybefor-
rott vele. S meg kellett állapítsa, Dura igazán nagyon kicsinosodott. Vagy talán mindig is ilyen
szép volt, csak most jót tett neki hogy így kiöltözhetett!

Sőt, azt is látta Durán, hogy nagyon élvezi, hogy efféle úrinőként térhet vissza egykori meg-
aláztatásai színhelyére. Nem is lehetett vitás, hogy mindhalálig hű szolgája Pjangának, mert
hálás neki, amiért kis úrnője kiemelte a rabszolgalét nyomorúságából!

Pjanga köszöntötte apját, még Musulit is, bár utóbbit igencsak hűvösen. Ezt Vilder is észlel-
te, s így szólt hozzá:

—Ne legyél ilyen bárdolatlan tahó, leányom! Még ha nem is szereted Musulit, amit megérték és
nem csodálok, de akkor is próbálj arra gondolni kérlek, hogy e viselkedéssel nekem is szomo-
rúságot okozol, mert én viszont igen megkedveltem őt!

—Nem is csodálom. Határtalan élmény lehetett amikor a fogadalmában vállalt fél év letelte
után végre engedte hogy víz érje a testét, és tisztán mutatkozott előtted!

—Elég legyen ebből, Pjanga! Nem erről van szó! De annak híre gondolom hozzád is eljutott,
már amiatt is mert megüzentem neked, hogy Musuli fiút szült nekem!

—Tudok róla valóban, még azt is megjegyeztem, hogy a neve Nenurla. És meg kell mondjam
hogy nem tetszik a név, egyáltalán nem dafnaros hangzású!

—Mert nem is dafnar név. Ez ugyanis egy karotány szent neve, a Legszentebb Könyvben is
szerepel! Illene tudnia minden híthű karotánynak! - mondta Musuli, elítélően nézve Pjangára.
De Pjanga csak ezt válaszolta:

—Én nem vagyok karotány. Nem tartom magamat egy valláshoz tartozónak sem. Én világi uraság vagyok, sőt, a vallások fölött állok!

—Ördög sugallta beképzeltség!

Pjanga vállat vont, nem is válaszolt Musulinak, csak apjához szólt, ennyit:

—A te dolgoz apám, miként nevezed a fiadat, de annyit kötelességemnek tartok megemlíteni, ne mondd hogy nem figyelmeztettelek, hogy sok baja lesz a kicsinek amiatt hogy Musulira hallgattál, és nem dafnar a neve! Azt mondják majd róla hogy nem is dafnar! Akár még azzal is meggyanúsíthatnak, hogy nem te vagy az apja!

—Amindenségit Pjanga, ha te olyan érzékeny vagy rá hogy ne beszéljen Musuli vagy más a származásodról, akkor te se tégy ilyet ha a fiamról beszélsz!

—Ne érts félre apám, én nem gyanúsítom olyasmivel Nenurlát hogy nem a fiad, Musulit sem azzal hogy megcsalt volna téged, sőt, egészen bizonyos vagyok benne hogy nem tett ilyesmit! Én csak azt mondom hogy mások esetleg így gondolkodhatnak, mert nem dafnar a gyermek neve!

—Musuli ezt akarta, és engedtem, bár igazság szerint jobb szerettem volna én is valami keményebb, férfiasabb hangzású nevet neki. De ez nem olyan fontos akkor sem mint hiszed Pjanga, mert azt hogy tisztelik-e a fiamat, úgyis az dönti el, lesz-e elég ereje megvédeni a jussát!

—Miféle jussát?

—Természetesen a birtokot, ha majd az örökömbé lép.

—Aha. De hát én vagyok az elsőszülött!

—De csak lány, már ne is haragudj. S most mit csodálkozol, hiszen mindenütt úgy van, hogy az elsőszülött fiú örököl mindent!

—Különben is minék neked birtok, hiszen azt sem tudod megvédeni jövőre, ami jelen pillanatban a tied! - jegyezte meg rosszmájúan Musuli.

—Jövő ilyenkorra a birtokaim legkevesebb kétszer ekkorák lesznek! - legyintett magabiztosan Pjanga.

—Ne veszekedjete! Gyere inkább lányom, és nézd meg a testvéredet! - hívta őt Vilder.

—A féltestvéremet! - javította ki őt Pjanga, ezzel is jelezve hogy nem vállal semmiféle közösséget Musulival, de azért ment apja után.

Odabent aztán meg is mutatta Vilder a kisgyereket Pjangának, és Pjanga megszemlélte, de igazán csak a lehető legminimálisabb udvariassággal. S amikor apja némileg sértődötten megemlítette neki hogy több lelkesedést várt volna el, Pjanga csak azt felelte, hogy ez nem annak szól hogy Musuli gyermekéről van szó, egyszerűen szerinte gyakorlatilag minden csecsemő szinte tökéletesen egyforma, nemigen van bármi néznivaló is rajta, legfeljebb hogy egészséges-e, de hát az meg nem rá tartozik, azt ítélik meg a gyermek szülei, esetleg holmi orvosok!

—Egy nő nem beszélhet így! - róttá meg őt Musuli, de közben nem nézett Pjangára, helyett szeretettel babusgatta a gyermeket.

—Fiús leány vagyok. - vont vállat Pjanga.

—Ördögfióka vagy. - ragaszkodott a véleményéhez konokul Musuli. Erre Pjanga ezzel vágott vissza:

—Remélem rendszeresen fürösztöd Nenurlát, és nem teszel olyan fogadalmat hogy néhány évig nem szabad hogy víz érje a testét, legfeljebb ha hugyozás közben véletlenül összevizeli a kezét, akkor...

—Jaj hát hagyjátok már abba ezt az örökös veszekedést, azistenit, mert mindjárt szétcsapok köztetek! - tört ki Vilder.

—Istennek nevét szádra hiába ne vedd! - szólt azonnal Musuli, figyelmeztetve a férjét a káromkodásra.

—Egyáltalán nem volt ez hiába, mert elegendem van abból, hogy nem tudtok megférni egymással! - és szigorúan nézett végig a két nőn. Bár Pjanga még igazán nagyon fiatal volt ahhoz hogy teljesértékű nőnek lehessen tekinteni.

Hanem aztán Vilder tekintete is megenyhült, de csak akkor amikor pillantása Nenurlára vándorolt, kiemelte a bölcsőből a gyermeket és megringatta egy kisé. Több sem kellett a kiscsinek, azonnal elsírta magát, de Vilder nem bánta.

—Remek fiatalember lesz belőle! Erős, bátor, határozott! Ilyen lesz ez egészen biztos! Hús a húsból, vér a véremből!

Aztán gyorsan Pjángára nézett, s hozzátette:

—Természetesen te is az én vérem vagy Pjanga, ezt nem azért mondtam, de hát érted ugye, egészen más ám az hogy egy fiú, az nem egy lány, érted ugye...

—Értem. Pontosan értem. Ő a kedvenced.

—Becsületes ember vagyok, nem is tagadom le hogy így van, de hát emiatt még csak meg sem sértődhetsz Pjanga, elvégre téged igazán nem tarthatlak a kedvencemnek, mert nem vagy a közelemben hogy babusgassalak, hanem messze, a birtokaidon!

—Mintha annyiszor szeretgettél volna amíg melletted éltem... na de hagyjuk! Úgysem kellett lenkedni jöttem.

—Mertem remélni! - szólalt meg Musuli, de Vilder rászólt:

—Elhallgass asszony, ne kezd újra, mert azt nem tűröm! - azzal visszatette a gyermeket a bölcsőbe, ami valójában akkora volt hogy kiságnak is beillett, és szembefordult Pjángával. Ezzel jelezte, hogy kész a komoly beszédre. —Azért jöttél talán, hogy a segítségemet kérd a többi nemzetség ellen?

—Egyáltalán nem. - válaszolta Pjanga, és úgy látta, apja ettől igencsak megkönnyebbült. —Semmi szükség a segítségedre, majdnem biztos vagyok benne hogy akkor is győznék ha most azonnal megtámadnának, s ha legalább nyárig várnak a támadással, akkor már nemcsak megvédem magamat, de jócska területet meg is hódítok majd tőlük, amikor ellentámadásba lendülök! Igazán szerencsésnek mondhatod magadat apám, amiért apám vagy valóban, és nem ellenségem!

—Hát azért ennyire beképzelt nem lennék a helyedben, leányom! Tulajdonképpen alig hiszem hogy nem most látlak utoljára, mert irtózatos haderő készülődik ellened! Igyekszem lebeszélni a Kíriel nemzetséget róla hogy hajókkal támadjon rád, de ez nemigen sikerül...

—Persze hogy nem, amikor Musuli közben ellenem intrikál! De emiatt ne is csinálj gondot magadnak apám, mert cseppet sem bánom ha megjelennek a Kíriel hadihajói, jók lesznek azok nekem akár mert elfoglalom valamennyit, akár ha nagyon szétlövöm őket, akkor a faanyaguk a parasztjaimnak házépítéshez! Tehát - és Pjanga Musulihoz fordult - nyugodtan megüzenheted a rokonaidnak hogy jöhetnek ellenem nem is tíz vagy húsz, de akár kétszáz hadihajóval is, mert úgyis én győzök, de egyre figyelmeztessd őket: általad üzenem hogy akit elfogok, azt csak iszonyatos váltságdíjért fogom elengedni! Azt pedig nem ajánlom hogy mint szokás néhol, a vezérek a nejüket is magukkal hozzák bámészkodni, mert ez nem egy könnyű hadjárat lesz ahol diadalmenet a számukra az egész, ez nekik egy tragédia lesz, és aki nőt az ellenséges hajókon találok, azt szemrebbenés nélkül kiszolgáltatatom az összes katonám kénye-kedvére! Így teszek, nem leszek irgalmas, mert az ellenség éppen pontosan ezt akarja tenni az én nőimmal, azokkal, akik az én birtokomon laknak! Kifejezetten jóindulatú vagyok tehát hogy most előre figyelmeztetlek erre Musuli, s aki nő ennek ellenére is csatlakozik a hadsereghez, az ezek után magára vessen, mert én szólottam!

—Hagyj engem Pjanga, nem vagyok én futár, semmi közöm az egészhez!

—De undorító hogy már gyáva is vagy és nem vállalod a tetteidet, holott jól tudom hogy mennyire igyekszel ott ártani nekem, ahol csak tudsz!

—A szentségit, elég legyen már ebből! - kiáltotta Vilder, s amikor Musuli kinyitotta a száját hogy megszólaljon, Vilder újra kiáltott:

—Pofa be! Tudom hogy káromkodtam, de úgy van az jól, mert már nagyon mérges vagyok rátok, mondtam ugyanis hogy békét akarok! És akkor káromkodom a saját váramban amikor csak tetszik nekem, különben meg te Musuli csak ne szólj rám, mert most igenis volt némi igaza Pjángának, hiszen engem is nemegyszer hecceltél hogy de igenis támadjam meg őt! Őt, a lányomat!

Aztán Pjanga felé fordult:

—Nagyon magabiztos vagy de ennek rossz vége lesz! Hallottam híreket hogy holmi csodafegyverben bízol, de olyan csak a mesékben van, és különben sem érhet annyit, hogy legyőzd a legkevesebb ötszörös túlerőt!

—Lesz az tízszeres túlerő is, de nem bánom! S egyáltalán, bízd ezt apám énrám!

—Rád bízom, és bevallom hogy ezzel nagy gondot veszel le a vállamról. Habár a sikerben cseppet sem hiszek. Kevés az erő. Nagyon kevés. Nincs elég embered sem...

—Az igaz hogy több embernek jobban örvendenék. De épp ebben némi kis segítséget igenis adhatnál! Ne ijedj meg, nem kívánok semmit ami pénzbe kerülne neked, csupán egy jelentéktelen apróságot: azt, hogy ne fossz meg a barátaimtól! Hogy egészen konkrét legyek: én most egyáltalán nem amiatt jöttem ide hogy megcsodáljam Nenurlát, s ezt bizonyára sejtetted is. Én amiatt tettem tiszteletemet nálad apám, hogy megkérjelek, légy oly végtelenül kedves, és engedd meg, hogy magammal vigyem a váradban fogolyként tartott barátnőmet, Ilcát! Ha ezt megteszed, máris eggyel több emberem lesz, bár sietve hangsúlyozom nem ez a fő szempont, hanem az hogy igen megkedveltem amikor nálunk járt, mielőtt még Musuli megérkezett volna! És igazán megdöbbsenem amikor megtudtam, hogy ahelyett hogy Musulit lecserélted volna Ilcára, ahelyett még fogságban is tartod! Nemcsak nem veszed feleségül, de el is fogod! Ez egészen határozottan kiváltotta a rosszállásomat apám, de nem is kívánlak meggyőzni mert sejtetem hogy lehetetlen, tehát csak megkérlek hogy engedd el Ilcát, s ígérem hogy nem fog zavarodni neked, mert azonnal magammal viszem, már rögtön holnap, de ha ragaszkodol hozzá, akkor akár azonnal is hazaindulok vele! Merem remélni hogy Musuli nem fogja ellenezni hogy Ilca velem tarthasson, de ha ellenzi is, semmi köze az egészhez, mert te parancsolsz a váradban és nem ő, nagyon remélem!

Ezt az utolsó mondatot Pjanga amiatt tette hozzá hosszas beszédéhez, mert úgy sejtette hogy Musuli lesz a legnagyobb ellenfele Ilca megszerzésében-megmentésében, s így előre fel akart készülni a hercegnő ellenkezésére. Csodálatosképpen azonban most így szólt Musuli:

—Nem tudom mitől vagy ilyen rossz véleménnyel rólam Pjanga! Én aztán a legkevésbé sem ellenzem hogy Ilca veled menjen pogánykodni és erköcsstelenkedni! Miért is ellenezném, sőt, még örülök is neki ha így lesz! Úgyis oda való hozzád, egyformák vagytok ti ketten, ugyanolyan becsstelen vér vagy mint amilyen Ilca is, mert sem ő nem teljesíti a nők kötelességét, nem tesz bizonyosságot a tisztességéről, sem te nem teljesíted azt, mert nem élsz kellően illendő és hithű életet, holott te is meg lettél karóztatva gyermekkorodban úgy tudom, de lám, elfordultál a szent tanoktól! Igen, nagyonis egymáshoz valók vagytok!

—Azt hittem, a barátnőm halálát kívánod! - nézett Musulira megenyhülten Pjanga.

—Természetesen azt kívánom, de nem úgy hogy megölik, hanem úgy, hogy ő maga lesz öngyilkos! Engem ugyanis a becsülete érdekel és nem elsősorban az élete, s ha a szülei ölik meg, azzal nem szerzi vissza a becsületét! Ha már önmaga nem teszi meg a kötelességét, akkor már olyan mindegy hogy nálad él-e!

—De hát nem azt akartad-e, hogy visszavitessék Veír úrhoz?!

—De igen, de csak mert nem akarok erköcsstelen cédákat a közlemben tudni, meg hát ez a szegysstelen azzal jött ide, hogy szeretne valamelyik szegysstebb rokonomhoz hozzámenni, abból meg nem kérek hogy beházasodjék a nemzetségembe a gyávaság és az erköcsi fertő! Hogyisne, akkor mindenki olyan lenne néhány nemzedék múlva, mint te!

—Én nem vagyok gyáva!

—Ezt az egyet elismerem rólad Pjanga, de ha gyáva nem is vagy, de erköcsstelen és pogány annál inkább! Tehát menjen csak veled Ilca, én magam is erre biztatom az én uramat, nagyon jó is lesz ha veled megy, előbb szabadulok meg ettől a nemkívánatos vendégtől!

—Mégis meglep amit mondasz Musuli, mert amennyire Ilcát ismerem, kellett legyen annyi esze hogy amikor látta, mennyire nem szívesen látott vendég nálatok, akkor kérje hogy hadd mehessen el hozzám, s mégsem engedtetek! Mi ennek az oka?!

—Ennek nem Musuli az oka. Ennek én vagyok az oka! - szólalt meg Vilder úr.

—Nocsak! Meglepsz, apám!

—Nézd Pjanga, az a helyzet hogy Ilcát én is megvetem azért amit tett, pontosabban azért amit *nem* tett meg! Nem értesítette a nemzetségét a veszélyről! De ettől még elengedtem volna hoz-

zád, hadd fusson a gyáva! Sajnos azonban ezt nem tehettem meg, és nem tehetem meg most sem, mert lásd be, ha így cselekszem, akkor teljes joggal fog megsértődni Ilca apja, valószínűleg felrúgja a szövetségünket, és ez nekem cseppet sem hiányzik most, mert épp hogy csak elég az erőm az Uchuál fékentartására!

—Véleményem szerint Veír egyáltalán semmi jogalappal nem rendelkezik a sértődésre, tekintve hogy nem támadod őt meg, nem is szidalmazod...

—De úgy vélné, s hozzá teljes joggal, hogy megsegítettem a menekülésben nemzetsége egy árulóját! Sőt, még rosszabb a helyzet, mert úgy tartaná, s ezt is teljesen jogosan, hogy megakadályoztam hogy lánya megbüntetésével helyreállítsa nemzetsége megtépázott becsületét, hírnevét! Úgy tekintené tehát, hogy megaláztam egész nemzetségét!

—Ugyan már, ha Veír így gondolkodik, akkor hülyébb mint gondoltam, neki ugyanis nem Ilcára kell haragudnia, terád még úgy sem, hanem az Uchuálra, mert annak a tagjai erőszakolták meg Ilcát! Veír tehát jobban tenné ha nem Ilcát akarná megölni, nem a leányát, hanem azokat, akik ezt művelték a leányával! Indítson bosszúhadjáratot az Uchuál ellen, amiben nyilván te is örömmel támogatnád, és ne Ilcára vagy rád fenekedjék!

—Cseppet sem kétlem hogy igenis fog bosszúhadjáratot indítani, valószínűleg már jövőre is, de ennek semmi köze ahhoz, hogy nemzetsége hírnevét helyre kell állítania...

—Ilca megölésével.

—Úgy van, látom értesz végre!

—Értelek, csak nem értek *egyed*! Idefigyelj apám, add ki nekem a barátnőmet, aztán üzend meg Veírnek, hogy Ilca nálam van, s követelje tőlem! Én természetesen nem fogom kiadni neki, de akkor már rám haragszik majd, és nem terád!

—Több ellenséget akarsz magadnak?!

—Eh, nekem már úgyis mindegy hogy eggyel több vagy kevesebb!

—Akkor sem tehetem meg, mert elsősorban nem rád fog haragudni Veír hanem rám, mert minek adtam ki neked az árulót, amikor már meg is üzentem neki hogy Ilca nálam van, és ha kéri, megkaphatja! És igenis akarja hogy Ilca visszavitessék hozzá!

—Hát én pedig azt akarom hogy a barátnőm életben maradjon, tehát hogy hozzám vitessék el!

—Sajnálom lányom, de e kívánságodat nem teljesíthetem, még akkor sem ha most kivételesen egy oldalon is állsz a feleségemmel, tudniillik itt magasabb szempontok szerint kell dönteni, mert ez politika! Ráadásul nagyonis megértem Veír érzéseit, tehát erkölcsileg is őt támogatom és nem Ilcát!

—Aha, tehát hasonló esetben azt szeretnéd ha öngyilkos lennék, vagy ha már nem is leszek az, de legalább kivégezhess, a nemzetség hírneve miatt!

—Természetesen, ez még csak nem is kérdéses! És őszintén szólva az iménti hosszas vitánk alatt sanda gyanú támadt a szívemben, hogy te sem lennél elég bátor, hogy megtedd a kötelességedet leányom, mert oly nagyon véded Ilcát!

—A bátorságom meglenne hozzá, csak éppen eszem ágában sem volna, mert hülyeségnek tartom az egészet! Ilca érveit nem hallottam ugyan, de már így láthatatlanban is azt mondhatom, hogy nem magamat igyekeznék megölni, hanem azokat, akik ezt tették velem!

—Pjanga, én nem kívánok veszekedni veled, de látom hogy nagyon nem értünk egyet, tehát jobban tennéd azt hiszem ha mielőbb visszautaznál a birtokodra, mert úgy látom hogy nagyon eltávolodott egymástól a világnézetünk, és félek hogy ronda veszekedés tör ki nagyon hamar közöttünk, ha még egy kicsit tovább maradsz!

—Máris távozom apám, de csakis Ilcával együtt!

—E kérésedet nem teljesíthetem!

—Ez nem kérés, ez követelés, és e szót nem tartom udvariatlannak, mert egy emberi életről van szó, sőt, a barátnőm életéről!

—Pedig igenis udvariatlan vagy, sőt, túrhetetlenül pimasz és szemtelen! Szemérmetlen! Tehát takarodj, azt mondom, ha már te követelést emlegetsz!

—Hol van Ilca?

—Mindegy az neked, mert nélküle kell elmenned.

—Ez az utolsó szavad?

—Igen! És most tűnés innen!

—Márpedig én nem hagyom, hogy meghaljon a barátnőm! - felelte Pjanga meglepő nyugalommal, majd egy hirtelen mozdulattal a bölcső mellé lépett, lendületes mozdulattal megperdült, s így a fenekével félresodorta Musulit, félkézzel kiemelte a bölcsőből a kisfiút, odébb ugrott, kirántotta a kését, s azt Nenurla nyakához illesztette. S így kiáltott Vilderre:

—Megállj apám! Meg ne mozdulj, különben meghal a fiad! Ugye elhiszed, hogy igen hamar el tudom vágni a torkát, egyetlen mozdulattal! És ugye azt is elhiszed rólam, a Fekete Veszedelemről, hogy ha komolyan gondolom meg is teszem, és azt is hogy komolyan gondolom ha egyszer mondom! És most szépen hozasd ide eléem Ilcát, méghozzá tisztességesen felöltöztetve, láncingben, karddal, késsel, pisztollyal, mert ha nem teszel így, beleszúrom a kést Nenurlába! És azt sem ajánlom hogy megpróbáld valahogyan lelőni, mert még ha sikerülne is úgy hogy nem szúrom meg a kisfiút, de ha főbelősz, elesek, és amilyen kicsi, ettől simán összetörik a koponyája! Ellenben megígérem hogy ha megkapom Ilcát, akkor bántatlanul visszakapod a fiadat!

Musuli térdre rogyott, s kezét könyörögve tárta Pjanga felé.

—Kérlek szépen ne bánts! Ő nem tehet semmiről, ne öld meg csak mert haragszol rám! Kérlek szépen, ne öld meg a gyermeket, ez halálos bűn...

—Az is amit Ilcával akartok tenni. És nem bántom a fiadat, ha nem bántjátok Ilcát. De ha percekben belül nem lesz itt, akkor igenis bántani fogom! Erre mérget vehettek, mert én nem csinállok segget a számból mint egyesek, amit én megmondok, az úgy van! És hihettek nekem, mert én már bebizonyítottam párszor az elszántságomat neked is apám, és neked is Musuli!

Most Musuli megfordult és Vildernek kezdett el kiabálni, de sírva ám, csak úgy ömlött a könny a szeméből:

—Add oda neki azt a kurvát! Hallod, hozasd már ide azt az átkozott Ilcát, minek is kellett idejönnie annak a lotyónak, csak a bajt hozza ránk, hallod, hozd már ide, hozd gyorsan, mert ez a boszorkány leányod megöli a fiunkat, ez igen, ez megöli, ez megteszi, ez olyan, ez nem tréfalcozik, tudod hogy velem is mit csinált, ez megöli Nenurlát, eredj már és hozd Ilcát... - bömbölte. De Vilder egy darabig csak állt egyhelyben megkövülten, és Pjangát nézte.

Majd megszólalt.

—Pjanga, ha most azonnal odaadod a kisfiamat Musulinak, akkor csak kapsz két pofont és elfelejtem ezt az egészet. Ám ha ragaszkodol...

—Ne is folytasd apám, ragaszkodom a barátnőmhöz.

—Ha ragaszkodol hozzá, hogy megzsarolj elsőszülött fiam életével, akkor azt soha meg nem bocsátom neked!

—Ellenem támadsz te is?

—Nem én támadok ellened, hanem te énellenem!

—Én nem támadok ellened apám, én csak a barátnőmet akarom megmenteni.

—Pjanga, ne vitatkozz szavakon, mert...

—Itt nem szavakról van szó, hanem egy nő életéről.

—Ne szabd meg nekem, hogy mit teszek a foglyaimmal!

—Én nem ezt fogom neked megszabni, hanem a gyerek arcát fogom kiszabni, ha megfosztasz a barátnőtől!

—Hát mióta ér annyit az az asszonyállat, mint az én fiam?!

—Az asszony, az nem állat! Hogy is hihetném azt hogy állat, amikor én is asszony leszek valamikor, és nem akarom hogy akkor állatszámba tartsanak!

—Pjanga, ez nem a filozófia ideje, amit úgysem becsültem soha sokra! Ha azonnal nem adod vissza a fiamat, akkor kitagadlak!

—Újfent megkérdem: Ez azt jelenti, hogy te is beállsz ellenségeim közé?

—Most még biztos nem, mert van jobb dolgom is, de az is biztos hogy kitagadlak!

—Ez nekem cseppet sem lesz újdonság!

—Pjanga, ez nem ugyanaz! A kitagadás nem azt jelenti hogy nem ismerlek el a lányomnak, hanem azt jelenti hogy bár lányom vagy, de nem tartalak olyan embernek, aki méltó az utódomnak, tehát úgy tekintelek mintha nem volnál a gyermekem, bár valóságosan az vagy! Azt

jelenti, hogy nem szeretlek jobban mint bárkit aki valóban nem a gyermekem! És legfőképpen azt jelenti hogy semmit nem örökölhetsz!

—Ez sem újdonság a számomra, mert hisz épp percekkel ezelőtt vallottad be, hogy mindent Nenurlának akarsz adni örökségként! Úgy látom tehát hogy semmit nem veszíthetek azzal ha ragaszkodom a követelésemhez, ellenben annál többet nyerhetek, tudniillik Ilca életét! Tehát jó lesz ha igyekezel apám, mert elegendem van ebből az egész kínos jelenetből, és őszintén szólva nem szeretném bemocskolni a ruhámat, holott az okvetlenül véres lesz ha vagdalni kezdem a kicsit! Pedig azt szeretném elkerülni, mert igazán semmi gyilkos szándék nincs bennem, sőt, életet menteni jöttem ide, megmenteni a barátnőm életét!

—Hozd már azt a gyáva férget! - követelte tőle Musuli, majd a hercegnő már nem is elégedett meg a szavakkal, de tetteleg is biztatta Vildert, lökdösni kezdte ugyanis az ajtó felé. S így aztán Vilder ki is ment, s némi idő múlva Ilcával tért vissza. A leány úgy jött ahogy Pjanga óhajtott, fegyveresen, harci díszben, és nagyon elámult a sorsában bekövetkezett váratlan fordulaton, mert már mindennel leszámolt. S nem győzte megköszönni Pjangának, amit érte tett. Bár a módszer igazán meghökkentette.

—Megkaptad Ilcát, add vissza a fiamat! - követelte Vilder.

—Ne nézz hülyének, apám! Nenurla természetesen nálam marad mindaddig, míg biztonságosan haza nem értem a váramba! Azután természetesen visszakapod, elhiheted mert én betartom az ígéreteimet...

—Neked Pjanga már semmit nem hiszek el!

—Az csak neked rossz mert nyugtalankodol, más választásod viszont úgy sincs! Most tehát hívd ide Durát! Ne habozz, tedd amit mondok, ha nem akarsz végleg lemondani a fiúról!

S mert látta hogy Vilder habozik, így szólt:

—Kérlek apám, hidd már el nekem hogy nagyon undorítónak tartom ezt az egészet és igazán jobb ízlésem ellenére megyek csak bele mert rákényszerítesz! Tehát fejezzük be a lehető legrövidebb időn belül! Vagyis menj már, mert nem akarlak azzal mozgásra serkenteni, hogy megvagdalom a kicsit!

—Megyek és hívom én azt a ritt ribancot ha ő nem megy! - ugrott fel Musuli, és elrohant, mielőtt Vilder megakadályozta volna benne. Bár nem is volt benne biztos, hogy meg akarja-e akadályozni.

Amikor Dura megjött, Pjanga így szólt hozzá:

—Dura, nálam van Vilder fia túszként, mert csak így adta ki nekem Ilca barátnőmet! Légy oly kedves és hívj ide húsz katonát, hogy közrefogjanak!

Amikor a katonák megérkeztek, Pjanga átadta Nenurlát Dura kezébe, e szavakkal:

—Ha támadás érne bennünket, azonnal öld meg, ne habozz!

—Nem habozok úrnőm! - azzal Dura Vilderre nézett, s így szólt:

—Ne hidd Vilder úchel, hogy most nagyobb biztonságban van a fiad mint Pjanga kezében volt! Sőt, ellenkezőleg! Pjanga talán habozna, de én biztos hogy nem! Én nem feledtem el, mennyire megaláztak a váradban éveken át a katonák, a te katonáid, sőt, te magad is! Te még két gyermekemet is megöletted, csak hogy több időm maradjon a katonáid kurvájának lenni! Nemcsak nem habozok ha meg kell ölnöm a fiút, de azért imádkozom hogy igenis legyen valaki a várnépből aki megtámad minket, csak hogy legyen legalább egy egészen picike ürügyem a fiú megölésére, még az sem érdekel ha utána meghalok! Gyűlöllek téged, s ezért...

—Hallgass már Dura, érti már apám ennyiből is, hogy hányadán áll veled! - intette le őt Pjanga.

—Értem - szólt Vilder is - de ezentúl ne mondd hogy apád vagyok! Jobb lesz, látom már, ha megmaradsz Zisu nú Pjangának, azon a néven tehát, amit egyszer te magad találtál ki! Nekem többé semmi közöm hozzád!

—Ahogy kívánod!

—És hogyan kapom vissza a fiamat?!

—Megengedem hogy egyetlen fő velünk tartson a várba az embereid közül, akit kiválasztasz, ő majd visszahozhatja!

—Az én leszek! - szólt azonnal Musuli. —Más úgysem lenne képes táplálni őt!

—Nagyon helyes, legalább nem kell attól félnem hogy holmi szökéssel próbálkozik a fickó, rosszul értelmezett vitézségből! De jóelőre figyelmeztetlek apám, Dura mellett lesz egész odafeleúton a fiad, és ha támadás érne bennünket akár éjszaka is, Nenurla azonnal meghal, mert Durának megparancsolom hogy amíg haza nem érek, le se hunyja a szemét!

—Eszem ágában sincs, alig várom hogy...

—Elég ebből Dura, elhiszi mindenki neked, hogy hüen szolgálod a parancsaimat!

—Nem is értem ezt a nagy szeretetét irántad - kiáltotta Vilder - hiszen ha engem gyűlölsz, Dura, akkor Pjangát is gyűlölnöd kell, mert a lányom!

—Csakhogy én nem hiszem, hogy a leányod.

—Aha, tehát azt hiszed, hogy Zisu megcsalt engem! Akkor viszont Pjanga kell hogy utáljon téged, mert rágalmazod az anyját!

—Ez nem így van Vilder úchel, nem tudsz éket verni barátságunk közé! Én ugyanis nemcsak azt nem hiszem hogy Pjanga a leányod volna, de azt sem, hogy Zisu megcsalt volna téged!

—Ostoba, a kettő közül az egyik igaz!

—Nem okvetlenül. Tudd meg ugyanis azt, amit még Pjangának sem mondtam el eddig: Véleményem szerint Pjanga nemcsak nem a te leányod, de még nem is Zisu leánya! Zisu ugyanis csak megszülte őt, de hogy úgy mondjam csak kihordta a terhességet, ám semmi más lényegi köze nem volt Pjangához! Mert Pjanga nem más, mint Vagri egyik angyala!

—Ki az isten az a Vagri?!

—Jól mondtad, valóban isten! Azaz, istennő. Nálunk ritteknél ő a halál és a szerelem istennője!

—Egyszerre mindkettőé?!

—Úgy bizony, tehát nagy az ő hatalma! És mi rittek úgy hisszük hogy néha elküldi egyik-másik angyalát a szorongattatottak megsegítésére! Erre utal az is hogy Pjanga haja fekete, márpedig mi rittek is jobbára feketék vagyunk, ha meg mégsem, akkor barnák, mindenesetre nem szőkék mint ti dafnarok! Pjanga tehát inkább ritt mint dafnar! De valójában egyik sem mert angyal, akit Vagri az én imáimat meghallgatva küldött ide hogy segítsen elsősorban rajtam aki ritt vagyok, de mindenki máson is, akit ti, gonosz nagyurak elnyomtok! Hogy is ne szeretném hát őt! - azzal megfordult és így szólt Pjangához:

—Gyere kis úrnőm, nincs már itt semmi keresnivalónk!

S ezt Pjanga is így gondolta.

8. fejezet: A szalagos nők

Amifu uraság igen hamar rendet teremtett a birtokán, tehát kinyilvánította hogy újra ő itt az úr, de azt is nyilvánvalóvá tette, hogy ő mostantól kezdve bizony nem Noid király híve! Nem titkolta hogy vérbosszút esküdött, épp csak azt nem mondta meg, hogy mi okból, pontosabban, hazudott egy jókorát: azt állította, hogy a fiát Noid király biztatta lázadásra. E hazugságának az volt az oka, hogy valamivel meg kellett indokolni a vérbosszút, de nem akarta a felelősségét szégyenbe hozni az igazság kitergetésével, no meg úgy gondolta, hogy ez neki magának is szívese lenne.

Luelát természetesen az érdekelte leginkább, hogy minden környező birtokost, sőt, távolibbkat is felszólított rá, hogy fogadjanak ők is hűséget Luella királynőnek, aki Kjókucu király törvényes leánya! És ezen azok fölöttébb elcsodálkoztak, mert már azt sem nagyon akarták elhinni hogy Luella akár a törvénytelen gyermeke is volna Kjókucu királynak, de mi az hogy törvényes?! Hiszen ehhez az kéne hogy Dzsua a törvényes hitvese lett legyen valamikor Kjókucunak, de hát erről szó sem lehet, mert akkor mindenki tudna róla!

Igenám, de most Amifu szemrebbenés nélkül felhasználta a Dzsua és a falusiak által költött legendát, ami Dzsua és a király nagy szerelméről szólt, meg jóslatról, átokról, ilyesmikről, ennek természetesen több változata létezett, de összedugta a fejét Dzsuaival, és kiválasztották a legvalószínűbbnek hangzót, a legromantikusabbat, legmeghatóbbat, s ezt aztán Amifu úgy találta mint nyilvánvaló igazságot. Ebben természetesen az szerepelt hogy Dzsua ténylegesen Kjóku felesége volt, csak épp titokban, ellenben ő kötött először házasságot a királlyal, és nem az a nő akit eddig tartottak a volt király feleségének. Aki eddigre szerencsére már nem élt, emiatt nem okozhatott felesleges bonyodalmakat.

A szomszéd birtokosok mindebből természetesen semmit nem hittek el, de Amifu nem is gondolta hogy ez hamar bekövetkezik.

Eközben Luella azzal foglalkozott hogy megkeserítette az aranyműves életét, mert állandóan újabb és újabb változtatásokat eszközölt a neki készülő koronán. Aztán amikor végre elkészült egy ami minden szempontból olyan volt amilyennek akarta, akkor kiderült hogy túl nehéznek találja, s különben is, ha ez a fején van, akkor állandóan úgy kell járkálnia hogy egyenesre kihúzza a derekát, másképp a korona igen nagy hajlandóságot mutat a lepottyanásra! S mert Luella utálta ha bármi korlátozza a szabadságát, ezért aztán a sarokba vágta az egészet, s kijelentette hogy a koronaviselés hülyeség! S így inkább elkészíttetett magának egy csúcsos süvegfélét aranszállakkal hímelve és igazgyönggyel kivarrra, hogy ezt hordja, mert ez már nem potyogott le a fejéről, sőt nehéz sem volt. De ez meg túl melegnek bizonyult neki, nyáron legálábbis, így aztán ezt sem hordta, azaz, azt mondta hogy ezt is meg a koronát is csak ünnepélyes alkalmakkor fogja viselni, még olyankor is csak az elkerülhetetlen esetekben.

A koronázási jelvényekkel való játszadozása azonban nem volt zavartalan. Amifu úr világossá tette Luella előtt, hogy nagyonis meg kell nevelődnie, sok mindent meg kell tanulnia! Így Luellát alapos oktatásnak vetette alá egyrészt Amifu felesége, Íchela, másrészt Miu, a jicseni hercegnő. És itt rögvest kiderült, hogy Luella egyrészt bámulatosan nagyszerű tanítvány, másrészt irtozatosan háládatlan alanya a nevelésnek, igazi roszcsont!

Könnyen nevelhető volt abból a szempontból, hogy bármit mondtak is neki, csodálatos memóriájával legtöbbször első hallásra megjegyzett mindent. És nemcsak a szavakat jegyezte meg könnyen, nemcsak a megszólításokat, címeket, hogy melyik nemzetségnek merre húzódik a birtoka és kivel határos, de még testtartásokat is könnyedén sajátított el, utóbbiakat nem is Íchela tanította neki hanem inkább Miu, mert hamar kiderült hogy e téren a jicseni hercegnő messze sokkal tanultabb, műveltebb, szinte a vérében van az előkelőség; ami a fej- és kéztartásokat illeti, vagy hogy miként kell nézni illetve menni, hát nemcsak senki nem versenyezhet vele, de Amifu felesége egy bunkó Miuval összehasonlítva! Luella tehát e keleti előkelőségtől tanulta mindezt, és nagyonis jó tanítvány lett, Miu hiába mondta hogy Jicsenben az előkelő nők évekig tanulják az ilyesmit, Luella egyetlen hét után úgy mozgott és nézett, hogy nem sok volt a különbség közte és Miu között. Miu mondta is hogy Luellának is a vérében van az előkelőség, ezt le se lehet tagadni, s ez igazi bizonyossága annak, hogy Luella valóban a legigazibb királyi vér!

Ennek Luella nagyon örvendett, de bezzeg nem mondta volna ezt Miu, ha megérti Luella beszédét! De hát nem értette, még nagyon kevésbé tudott dafnar nyelven, bezzeg Luella sokkal gyorsabban tanult jicseniül, holott nem is erőltette meg magát tudatos magolással, de hát Kajjám eszével rendelkezett, szinte ragadtak rá a szavak, talán amiatt is mert tetszett neki a dalamos jicseni nyelv, amit ő csak „macskanyelvnek” nevezett el. Ezt a beszédet is előkelőnek tartotta. Mondta is hogy olyan jópofa a jicseni selypítés, amikor szinte éneklik a szavakat!

Luella tehát már aránylag egészen tűrhetően beszélt jicseniül, amikor Miu még szinte sehogy sem dafnarul. Így aztán szegény Íchela és Dzsua volt az aki rá kellett jöjjön, hogy bár Luella igazán mindent megtanul tőlük, de egyszerűen nem hajlandó a tanultak bizonyos elemeit alkalmazni! Főként két terület volt az ahol megmakacsolta magát: a vallási kérdések és a megszólítások.

Utóbbi azt jelentette, hogy ő nyugodt közvetlenséggel egyszerűen csak a nevén szólított legtöbbször bárkit. Amihez elvileg volt is joga mint királynőnek, másrészt nem politikus lépés megbántani valakit azzal, hogy nem adjuk meg neki rangja említésével a tiszteletet! De hát Luella igen nagyra tartotta magát...

A vallással kapcsolatban meg az volt a helyzet, hogy Luella kijelentette, hogy ő bizony nem hajlandó bemenni egyetlen templomba sem többet, még amiatt sem hogy majd valamikor megkoronázzák! Őt ugyanis megbántotta a vallás, amikor a falu papja nem adta össze bátyjait a nőkkel, s főként amikor nem ismerte el őt a pap királynőnek!

—De hát a pap már meghalt, én magam lőttem le! - mondta neki Amifu.

—Az mindegy, mert más pap is így vélekedne.

—Nem igaz, hiszen azóta már teljesen hivatalosan is összeadta mindkét bátyádat egy másik pap ezzel a két ferdeszeművel!

—Az igaz, de azt se feledd el hogy engem akkor sem ismernek el a papok királynőnek, a legtöbb ami telik tőlük hogy azt mondják, hogy nem ők az illetékesek eldönteni ilyen világi kérdést hogy ki az uralkodó és ki nem!

—Nagyszerű, igazuk van, ezt valóban ne a csuhások döntsék el, elég vagyok erre én magam is!

—Biztos lehetsz benne hogy nem sokáig maradnak a papok semlegesek Amifu, mert amint a Szent Bili fülébe jut hogy áttértél az őshitre, azon nyomban kiátkoz téged! És különben sem engedem hogy egy pap rakja a fejemre a koronát, fejemre rakom azt majd én magam, ezzel is jelezve hogy nem istentől kapom a hatalmat akiben nem is hiszek, hanem azt a hatalmat a saját nagyszerűségemnek köszönhetem, két kezem munkájával, önerőből értem el!

—Ezt az erőt én adom neked! - szolt Amifu, emlékeztetve Luellát a szolgálataira.

—Igen, a te erőd szerzi meg nekem a hatalmat, elismerem - válaszolta Luella - csak hogy a te erődet viszont én magam szereztem meg magamnak, hogy úgy mondjam megszelídítettelek, mint egy veszélyes vadállatot! - és büszkén húzta ki magát, mintha csodaszép nő lenne aki a mellét akarja kifeszíteni, holott még mindig lapos volt a mellkasa mint egy deszka.

De nemcsak Amifu akarta őt jobb belátásra biztatni, hanem Dzsua is, de anyját még egyszerűbben intézte el:

—Vedd tudomásul anyám, hogy neked egyszerűen nincs jogod így beszélni!

—Hogyhogy?!

—De hiszen magad mesélted hogy a karotány isten nem segített rajtad csak az ősisztenek! Akkor most hogy merészelsz engem, a lányodat arra biztatni, hogy más isten követője legyek?! Nem gondolod hogy a hatalmas Hochan isten meg a többi megharagszik rád ha engem a karotány isten templomába kergetsz, ahelyett hogy az ő imádásukra szólítanál fel?! De azt se tedd mert egyetlen istenben sem hiszek, felesleges, jól gondolják ezt a csizik, az a messzi déli nép, hanem ezt az ősisztenek még mindig jobb néven vehetik, ezt, hogy semmiben sem hiszek, mintha nemcsak nem tisztelem őket, de más istent tisztelek! Mert olyan ez, hogy a fiú azt elviseli talán hogy egy lány nem szereti őt, de azt már annál nehezebben ha az a lány mást szeret! Tehát anyám te csak ne mondj ilyet nekem!

És Dzsua valóban nem beszélt többet erről, mert maga is megijedt, hátha tényleg hálátlanság ez az ősisztenekkel szemben, akik meggyógyították őt, és visszaengedték a halálból.

De Luella nem is állt meg ott hogy nem imádkozott, de minden alkalmat megragadott rá hogy kigúnyolja a karotány hitet, ugyanis nagyon haragudott a papokra, mert azok nem ismerték el őt királynőnek.

Eljött aztán az az alkalom is, amikor először nyílt módja királynőt játszani sokak előtt. Úgy esett ugyanis, hogy az uraság úriszéket tartott. Ez olyasféle esemény volt, amit nemegy másik országban, például Rilgentiában Törvénynapnak neveznek. Évente néhány alkalommal, amikor ráért, megtette ezt minden uraság, ilyenkor döntött a birtokán lakók peres ügyeiben tettségére szerint. Hanem amint megtudta Luella hogy nemsokára lesz ilyen alkalom, azonnal közölte Amifival, hogy a földesúr maradjon nyugton, majd ő, a királynő ítélkezik!

—De hát ez az én dolgom!

—A te dolgod leginkább az amit én parancsolok neked, hiszen én vagyok a királynő, és most azt parancsolom hogy foglalkozz a hadseregem fejlesztésével, meg hogy minél több másik urat meggyőzz az én trónigényem jogosságáról! Ezzel foglalkozz, a belügyeket pedig bízd isteni bölcsességemre!

—Nem mondhatod hogy a te bölcsességed isteni, mert nem is hiszel istenben!

—Egyetlen istenben igenis hiszek, pontosabban istennőben, és az én magam vagyok! - jelentette ki gögösen Luella.

És meg kell mondjuk, hogy ez az utóbbi kijelentés, hogy tudniillik Luella hisz önmaga istennőségében, ez nem maradt Luella és Amifu közt! S nem amiatt mert amikor Luella ezt mondta, akkor véletlenül jelen volt két nővére is. Azok megszokták hogy felséges húguk rendkívüli hiúsággal megáldott – vagy megvert, ki hogy tekinti. Nem tulajdonítottak tehát nagy jelentőséget e szavainak. Ám magának Luelának annyira megtetszett, hogy fünek-fának elismételte, holott úgy „istenigazából” maga sem gondolta komolyan. Nem kétséges hogy az egész világban egyedül Kajjám volt Luelához mérhető hiúságban, beképzeltségben, de arról azért szó sem volt hogy ténylegesen azt hitte volna hogy isten lenne! De ez jól hangzott, s Luella ezzel tulajdonképpen csak azt akarta mondani hogy ő mindenki más fölött áll. Mások ellenben komolyan vették, no nem azt hogy Luella istennő volna, de azt annál inkább hogy ezt hiszi magáról! No és ennek bizony következményei lettek...

Úgy esett ugyanis, hogy azon a napon melyen az úriszék került megrendezésre, szokás szerint az ítéletek kihirdetése, sőt, egyáltalán a panaszosok meghallgatása előtt, mintegy az ünnepi alkalom nyitányaként, felszólalt a pap. Ez tulajdonképpen imát jelentett. Hangosan szokott ilyenkor a mindenkori tisztelendőatyja imádkozni az egybegyűltek előtt, hálát adva egyrészt hogy őket, a népet olyan igazságos úrral ajándékozta meg az ég, másrészt kérte is Istent, hogy adjon kellő éleslátást uruknak ahhoz hogy az igazság ezen alkalommal is megvilágosodjék előtte.

Így szokott ez lenni. Most azonban másként volt, méghozzá két szempontból is. Egyrészt, Amifu úr ugyebár még korábban áttért az ősvallásra. Ez nem tetszett a papnak. Az azonban még kevésbé, hogy Amifu úr emiatt nem a karotány papot, hanem egy sámánt hívott meg hogy imádkozzék az úriszék megnyitása előtt! S ezellen Luelának sem volt kifogása, aki ugyan az őshitben sem igen hitt, de messze sokkal rokonszenvesebb volt a számára mint a karotányság.

A karotány papot tehát senki nem hívta meg, mégis ott volt, olyannyira, hogy amikor a vár előtti nagy térre kiballagott Luella, ezúttal teljes királynői díszben, még a koronát is a fejére tette, s felült a kimondottan a számára ácsolt emelvényre, akkor azt látta, hogy ott nemcsak a panaszosok és a kíváncsiskodók nagy tömege várja, de a karotány pap is, aki felállt egy hordóra, s javában szónokol az egybegyűlteknek! És a pap még akkor sem hagyta abba amikor Luella megjelent a kíséretével.

Luella érdeklődve figyelt, miket beszél a pap. El volt szánva rá hogy kivégezteti, ha olyasmit mond hogy ő Luella nem királynő, vagy ha arra célozgat hogy esetleg nem Kjóku király az apja, vagy ha egészen egyszerűen csak szidalmazza. Na de a pap ennél azért jóval óvatosabb volt! Semmi ilyesmit nem mondott, annál többet olyasmit, ami azonban szintén nemigen tetszett Luelának. A pap első szavai amit Luella meghallott, ezek voltak:

—...és az nem tagadható hogy Isten igenis a királyok és királynők fölött áll! Az nem az én dolgom hogy állást foglaljak abban a sokak közt nagy vitát kiváltó kérdésben hogy Luella valóban törvényes leánya-e Kjóku királynak, az azonban annál inkább jogom és kötelességem, hogy igenis kijelentsem, hogy Isten fölött áll Kjóku királynak is, Noid királynak is, és Luelának is! E szempontból teljesen mindegy hogy Luella parasztivadék vagy akár megkoronázott királynő, mert Isten végtelen fenségéhez képest a legnagyobb királyok és császárok is ugyanolyan senkik mint a legutolsó féleszű vak koldus! Márpedig ha ezt eszetekbe vésitek, akkor könnyen belátható, hogy igazi istenkáromlás ha bárki is olyasmit állít, hogy ő holmi istennő volna! Nem szabad azt hinnünk testvéreim, bizony, senki ne merészelje azt hinni magáról hogy ő az egész világegyetem sarkcsillaga aki körül minden forog, akit mindenkinek tisztelni kell, akinek minden és mindenki engedelmeskedni köteles, akinek ki vannak szolgáltatva élők és holtak egyaránt, márpedig ha valaki azt állítja hogy isten vagy istennő, akkor épp ezt hiszi! E vélekedés pedig még csak nem is úgy nevezendő mint valami helyén nem való szerénységség, de a leghatározottabban istentelen gögnek minősíthető, mely kizárja hogy az illető idvezüljön a halála után, hiszen eltávolítja az igaz karotány hittől! Valójában ez nem más mint a legsúlyosabb pogányság és eretnekség egyszerre! Kell hogy minden igaz lélek azt higgye, hogy

létezik egy magasabb szervezőelv, sőt: rendezőelv fölöttünk, mely rendbeteszi dolgainkat, óv minket, vigyáz ránk, mely elvnek nagyon helyesen adták tiszteletre méltó őseink a gondviselés nevet, ezzel is kifejezve azt hogy ezen elv felvállalja helyettünk legsúlyosabb gondjainkat, márpedig ha ezt hisszük, akkor nem nehéz belátni a karotány vallás egyedülvaló s örökké érvényes igaz mivoltát, hiszen egyedül ezen hit hirdeti hosszú évszázadok óta, hogy létezik valaki aki meghalt helyettünk, aki magára vette mindazoknak a bűnét akik hisznek benne: Krétosz ez a személy, ki helyettünk húzatott karóba, kinek vére lemosta rólunk bűneink szennyét, márpedig Krétosz maga az Isten! Ő a Gondviselés! Ő tehát az Isten, és nem Luella vagy másvalaki aki oktan felfuvalkodottságában ezt merészelné állítani magáról! Nem kell ahhoz senkinek sem papiskolát elvégzettnek lenni hogy ezt belássa, annyira nyilvánvaló ezen igazság fénye, tehát a leghatározottabban óvok mindenkit attól hogy mindenféle hamis próféták tanítására hallgatván a hazugság uszályába keveredjék, s elforduljon az egyedül üdvözítő karotány hittől, mely kiállta az idők próbáját, hosszú-hosszú évszázadokon át, mely népünk biztos támasza a nehéz idők vérzivatarai közepette is, mely nyugalmat és békét ad sebzett lelkünknek, reménységet sorsunk jobbrafordulása iránt, és...

És ekkor megszólalt odafent az emelvényén Luella.

—És amely nem más mint lerágott csont, amin hús csepp sincs, s csak arra jó hogy bolhás kutyák rágesálgák rajta órák hosszat a semmit értelmetlenül, mert épp úgy mint a hústalan csont a kutyának, semmi érdemleges szellemi táplálékot nem jelent az igazságkereső embernek, tehát nem más mint az ostobák csodaorvossága, mely állítólag minden betegségre jó, de valójában semmit meg nem gyógyít! Nem más a karotány vallás mint olcsó álmagyarázat mindenre! - és Luella így folytatta gúnyosan:

—Miért esik a hó? Mert istenke úgy akarja! Miért villámlik? Mert istenke dühös szemének a fényét látjuk! Miért van mennydörgés? Mert istenke fingik! Miért esik? Mert sírnak istenke udvarhölgyei, az angyalok! Miért nem esik? Mert istenke haragszik ránk! Miért reng a föld? Mert istenke rángatja alattunk! Hát nem veszitek észre hogy vallással mindent meg lehet magyarázni, de semmit nem ér az ilyen mindenre alkalmas magyarázat?! A jelenségek igaz okát csak a minden részletre kiterjedő, alapos tudományos kutatómunka világosíthatja meg előttünk, tehát nem a babonás találgatás, hanem a kísérleti tények!

Aztán Luella legyintett egyet.

—Ezt nem is folytatom, mert látom hogy túl ostobák vagytok ahhoz, hogy megérthessétek! Ezért inkább tételesen reagálok ennek a csuhás mamlasznak a vádjaira! - mutatott a papra.

—Arról van szó ugyanis, hogy én nem értettem szó szerint hogy istennő volnék. Ezt csak amiatt mondtam, hogy érzékeltessem hogy messze sokkal többet érek mint bárki más! Azt azonban nagyonis jól mondta a pap hogy sarkcsillag meg ilyesmi, mert bár ezt nem mondtam, de annyiból igaza van hogy igenis úgy érzem hogy én vagyok az egész világ vezérlőcsillaga, és ebben semmi rosszat nem látok! Természetesen ezt is képletesen értem, de képletes mivoltához képest igazán valóságosan, de most nem is az az érdekes hogy én mennyire sokra tartom magamat, hanem inkább arról szólok, hogy minden embernek kutya kötelessége volna hasonlóan érezni mint nekem! Ellentétben tehát azzal amit a pap állít, én igenis hiszem és vallom azt, hogy pontosan úgy kéne tenni minden embernek, mintha az egész világ érte jött volna létre, mert csakis az az ember visz nagy dolgokat végbe, aki hisz önmagában, hisz abban hogy nagyra hívatott, aki meg meri kísérteni a lehetetlent is! Elképzelhető tán hogy úgy sem arat sikert, igen, ez lehet, de ha meg sem próbálja, akkor biztos hogy egész életében egy szürke kis senki marad, egy szarkupac, sőt, még csak nem is kupacnyi szar, mert azt legalább észreveszik amikor felkenődik az ember talpára vagy elcsúsznak benne, vagy amikor kiszagolják a bűzét, de az ilyen ember aki nem hisz magában, aki nem bízik önnön képességeiben, az nem lesz kupacnyi szar csak légy piszok, én mondom nektek! Az olyan, mintha meg sem született volna, és minek is kellett megszülessék, hiszen semmi haszna! Kell hogy az ember vágyjék valamire mert ez különbözteti meg az állattól, aki csak tengődik napról napra és évről évre, tehát felszólítalak benneteket népem, hogy merjete valakik lenni! Legyetek sarkcsillagok, sőt, ne is azok hanem annál is többek, mert a sarkcsillag az semmi, az csak egy égi féreg, legyetek olyan csillagok mint a Nap, mert tudjátok meg hogy a Nap is csak egy csillag, tehát olyan csillagok

legyetek amik nemcsak éjjel világítanak amikor a Nap nincs az égen, hanem nappal is világító csillagok legyetek, akiknek nem parancsol egy másik csillag, a Nap, akiknek tehát a fénye nem másoktól függ! Én, Luella királynő, a ti uralkodótok ezennel királynői parancsba adom nektek hogy minden egyes alattvalóm, tehát ti is mindannyian igyekezzetek hogy egy-egy emberi csillag legyetek, nagy, hatalmas valakik! Higgyétek el, hogy olyan egyszerűen nincs senki törekvő embernek hogy *lehetetlen*! Természetesen nemcsak vágni kell, de tenni is érte! Ezzel nem azt mondom hogy igyekezzetek egy-egy Luella királynő lenni, az úgysem fog menni, mert én olyan rendkívüli vagyok hogy úgysem tudtok túlszárnyalni. Nem félek a vetélytársaktól! De higgyétek el akkor vagyok a legboldogabb ha nem ganajtúróbogaraktól hemzsegő trágyadombon uralkodom, hanem megannyi merész bajnokon, megannyi angyalon, megannyi hősön, tehát ha az én népem a kiváló emberek népe, sőt a legkiválóbbaké!

Meg lehet tenni. S hogy mire gondolok arra még konkrét példákat is adok nektek! Ha például valamelyiktek örömlány, még az is viheti sokra: ne egyszerű ringyó akarjon lenni hanem a legnagyobb ringyó, tehát például Amifu úr szeretője, akit nem egy részeges tahó ölelget! Később lehet akár valami távoli ország királyának a szeretője is! Még később talán a király törvényes neje is!

Aki kovács, igyekezzék olyan edzési módszereket kidolgozni, hogy az ő kardjai törhetetlenek legyenek! Vagy találjon fel ügyes gépeket! Aki kereskedő, az se elégedjék meg azzal hogy ő a leggazdagabb egy bolhafészeknyi kis faluban, hanem igyekezzék hogy olyan gazdag legyen hogy nemességet is vehessen magának! De ahhoz hogy ez sikerüljön, ott kell kezdeni a dolgokat hogy higgyetek magatokban! Mit gondoltok, mi lett volna belőlem, ha nem merek hinni benne hogy én valóban Kjókucu király leánya vagyok?! Hiába vagyok valóban az, maradtam volna parasztnak! Tehát igenis nincs igaza ennek a töketlen baromnak - mutatott a papra - mert kutya kötelességetek hogy azt higgyétek hogy a világ amiatt jött létre hogy nektek keretül szolgáljon! Ez ugyan nem igaz mert a világ miattam jött létre, de higgyetek csak ebben, más-képp nemcsak Luella királynők nem leszte, de nyomorult senkinek is alig maradtok meg! Aki nem hisz magában, az ugyanis életben is csak véletlenül maradhat!

Na és még arról akarok beszélni nektek, hogy én állítólag azt hiszem a papotok szerint, hogy nekem élők és holtak is kell hogy engedelmeskedjenek! Hát ebből egy megveszekedett szó sem igaz, azaz, annyi mégis, hogy természetesen elvárom hogy az élők igenis engedelmeskedjenek nekem, elvégre ezért vagyok királynő! A holtakra nem tartok igényt, ugyanis nem vagyok dögevő! Azokat meghagyom a Szent Bilinek, akit ti Szent Fotelnek ismertek! És ne higgyétek hogy öncélúan káromkodom, mert ez nem üres sértegetés a részemről! Én ugyanis sokkal szerényebb vagyok mint a Szent Fotel, mert én tényleg csak csillagnak hiszem magamat, és tényleg csak az élők fölött akarok uralkodni, de ugye tudjuk hogy nemrég a Szent Fotel úgy rendelkezett hogy a bűnbocsánat kiterjeszthető a holtakra is, vagyis ha fizettek a Szent Fotel küldötteinnek, megveszitek tőle a bűnbocsátó cédulát, akkor a Szent Fotel imája hatására a szeretett ám halott hozzátartozótok bűnei is megbocsáttatnak, és a lelkük kiszabadul a tisztítótüzből! Ő tehát valóban azt hiszi hogy hatalma van a holtak fölött, na hát ki a beképzeltebb?

Aztán ne emlegessetek csak ti papok nekem gondviselést sem! - fordult a pap felé Luella. — Annyira ostoba már igazán nem vagyok, hogy ezt elhiggyem, hiszen mindenki tudja hogy paraszti sorban éltem amíg ki nem derült hogy én vagyok a törvényes trónörökös, ismerem tehát a paraszti életet! Nincs itt semmiféle gondviselés, csak gond, viselés nélkül, illetve igenis van viselés, csak hogy a paraszt viseli a gondot és nem isten! A paraszt izzad a munkában, a mezőn, nem istenke, a paraszt fizet adót, nem istenke, a parasztot ölik meg a háborúban, nem istenkét, a paraszt lányát és feleségét erőszakolják meg, nem istenke lányát vagy feleségét és nem is az angyalokat! Ti hájas papok csak azért maszlagoltok, hogy ingyen eltartsanak benneteket az együgyűek, semmi másért!

S ekkor megszólalt Amifu úr is, aki természetesen maga is résztvett az úriszéken, mert érthetően nagyon kíváncsi volt hogy miként óhajt ítélkezni Luella „királynő”. Érdekelte ez, már amitt is mert nemigen bízott benne hogy Luella rendelkezik az ehhez szükséges tudással, tapasztalattal, bölcsességgel! Sőt, eddigre már kezdte kissé ki is ismerni Luellát, kezdett úgy gondol-

kodni hogy azt talán túlzás lenne mondani a leányról hogy idióta, de az is biztos hogy „lökött” kissé, ami nem is csoda, mert innen-onnan megtudta hogy Luella fejre lett ejtve gyermekkorában, sőt, közvetlenül születése után, amikor kétségkívül a legsérülékenyebb a kisgyerekek gyenge feje!

Igen, Luella nem egészen normális, másrészt természetesen nem is hülye igazán, mert némely dolgokban valóban meglepően zseniális! Ezen okok miatt pedig igen helyes lesz, ha a háttérből végignézi a törvényt napot, hogy alkalomadtán közbeavatkozzék, ha Luella valami példátlan ökörséget akarna elkövetni!

Sokat gondolkozott különben azon Amifu, hogy engedje-e egyáltalán Luelát ítélkezni. Voltak érvek amik emellett szóltak, s voltak amelyek ellene. Ellene szólt mindenekelőtt a nagy kockázat, mert mi van ha Luella valami olyasmit hirdet ki, amit nem kéne?! Igaz, az utolsó pillanatban ő Amifu érvénytelenítheti az egészet, de ez tekintélyvesztés Luellának, Luella is megharagszik rá...

Másrészt hátha nem ront el semmit! Aztán, ha ezt megtiltja, akkor egészen biztos hogy Luella megharagszik rá. Egy érv az is, hogy igazság szerint ő Amifu némileg megkedvelte Luelát az utóbbi hetek alatt. Igen mókás leány ez a Luella, és jól összebarátkozott az ő leányával, Ichivel. Épp olyan, mintha testvérek volnának! A felesége is kedveli Luelát. És a legfőbb érv amiért ajánlatos hagyni hogy Luella „kitörvénykezze” magát, az az, hogy helyes ha szokja a szereplést, az uralkodást, a parancsolást! Semmiféleképp sem lehetséges ugyanis hogy ha jól alakulnak a dolgaik, akkor ne vegyen részt majd mindenféle ünnepélyes rendezvényen, ahol ő Amifu már nem állhat állandóan és mindörökké a háta mögött! Helyes tehát ha gyakorlatot szerez ilyenekben! Végülis nincs olyan módszer, azt mondják, amivel meg lehet tanítani valakit úszni a szárazföldön úgy, hogy az később a vízben is jól menjen neki! Luella tehát igenis kell hogy uralkodjon, eleinte természetesen „kis mértékben”, nem nagy tömegek fölött, törvénykezzék de nem túl fontos dolgokban, ha lehetséges egyáltalán egy parasztnak nevelődött valakiből királynőt nevelni, az csakis így lehetséges! Hiszen még akik kétségkívül királyi sarjadékok, akik letagadhatatlanul királyi alomból származnak és olyan környezetben nevelkedtek, még az olyan királyfiakat is előre felkészítik az uralkodásra, úgy hogy amikor már nagyobbacsák, az apjuk kinevezi őket valami hercegség élére, hogy néhány évig ott szokják a hatalmat! Ez természetesen nem mindig van így, de Amifu, aki bár nem volt valami művelt ember de hazája történelmét eléggé jól ismerte, ő tudta hogy amikor nem így cselekszenek az uralkodók, annak általában szomorú vége szokott lenni: amint megkapja a királyi hatalmat az uralomhoz nem szokott királyfi, néhány éven belül el is veszíti azt!

Amint tehát Amifu kissé belegondolt a dolgokba, úgy találta, hogy nagyonis jó hogy Luella akar most törvénykezni, helyes hogy ez a kislánynak eszébe jutott, akkor is így kéne lenni ennek ha Luella nem akarná.

De kell mellé az első időkben tanácsadó! S így most Luella ült az emelvény főhelyén, de rövest mellette Amifu, bár kissé hátrébb is mert így jobban tudott a fülébe sügni. S most az uraság ezt mondta:

—Elég lesz ebből Luella, teljesen igazad van, de felesleges tovább ingerelni a papokat! Én ugyan őshitű vagyok már, de nem óhajtok végképp összeveszni a Szent Fotellel!

—Az már mindegy mert figyeld csak meg, néhány hét kérdése csak az egész és meg fog jönni tőle a kiátkozásod!

—Vagy igen, vagy nem. Most hallgass erről kérlek! Különben is, azt ne hidd hogy amit mondtál, annak a felét is megértették a parasztok!

—Hát, ez igaz lehet... hiszen nem olyan okosak mint én...

—Na látod!

Luellában tehát meglett volna a jószándék hogy befejezze a vitát, de most így szólt a pap:

—Jó lenne ha mással szórakoznál Luella kisasszony, és nem azzal hogy a szent tanokat magyarázod, mert az nem gyerekjáték, ezen emberek lelki üdve múlik, aki nem pap az a szájára ne vegyen ilyesmit, s különben is kicsi a te bölcsességed ehhez, mert nő is vagy, s gyermek is vagy! Nem neked való hogy ítélkezz a Szent Agg fölött, mert az ő bírása csakis Isten lehet! Ő Isten helytartója! Neked, korodhoz és nemedhez, a babázás illik hogy ezáltal készülj fel a maj-

dani női kötelességeidre, a gyermekáldás elfogadására, s ha egyáltalán foglalkozol a szent tanokkal, úgy azt szívedben mély alázattal kell tegyed, feltétel nélküli hittel, belátván hogy csak egy bűnös nő vagy, hiszen a nőt terhel leginkább az eredendő bűn, márpedig ha nem így teszel, akkor alkalmatlan vagy arra hogy gyermekeidet istenfélelemre és helyes erényre neveld! Babákkal játssz tehát és ne a krétoszi tanításokkal!

No, Luella éppenséggel nem olyan nő volt aki hagyja hogy egy vitában másé legyen az utolsó szó! Így válaszolt:

—Kicsi vagyok, de valóban csak ahhoz hogy igazi gyermekeim legyenek! A babákból viszont rég kinőttem! És nem játszom a krétoszi tanokkal, mert azok olyan bárgyú ostobaságok, hogy játszani sem lehet velük! Én egészen mással szoktam játszani, felülmúlhatatlan eszemnek hála, olyasmivel, amire te biztos képtelen vagy! Meg is mondom hogy mivel! Matematikával!

—Micsoda oktan és minden alap nélküli gőg!

—Pedig nem az, tudok mindent amit egy képzett írnok, és aligha tévedek ha azt állítom hogy még többet is, mert mindenki másnál okosabb vagyok!

—Most még a hazugság vétkét is elkövetted! Még ha fel is tételezném ugyanis hogy jól értesz a számok tudományához, ami pedig már eleve illetlenség egy nőnek, akkor sem játszatsz ilyesmivel, a matematika ugyanis nem játék, annál sokkal szárazabb és unalmasabb!

—Azt hogy nem való a nőknek a matematika, csak azért találtátok ki ti hülye férfiak, mert nektek túl nehéz tudomány, ezért inkább megtiltanátok nekünk nőknek is, csak hogy ki ne derüljön a ti mélységes tudatlanságotok, azáltal, hogy felbukkannának e tudományhoz jól értő nők is a közeletekben! És igenis hogy a matematikával remekül lehet játszani! Az a legizgalmasabb valami, ami csak lehet! Hiszen gondolj csak bele, miféle példákról is van benne szó! - és Luella idézni kezdte:

—„Melyek azok a számok, amelyek...” Ugye hogy sok példa kezdődik így?! Hát nem olyan ez mint egy érdekes bűnügy?! Hiszen ki kell deríteni valamit, ki kell nyomozni valamit, bizonyos számokat! Vagy itt van ez:

—„Mekkora az X, ha...” Ez a példa még érdekesebb lehet, hiszen ez egészen olyan, mint amikor egy kincstárnok költségvetést kell készítsen a király éves kiadásaira vonatkozóan! És ez is egy rejtély, úgy is felfogható, mert van az X, nagy és titokzatos valami, semmit nem tudunk róla, de meg kell tudnunk a titkát, legfőképpen azt hogy mekkora! Mint amikor az ellenség fegyveres erőinek nagyságát akarjuk kipuhatolni! Vagy itt van ez a példatípus:

—„Létezik-e megoldása a következő egyenletrendszernek?” Na hát ez meg szinte isteni élvezet, mert olyasmiről nyilatkozhatunk hogy valami *lehetséges* vagy *lehetetlen*! És ha azt mondjuk hogy lehetetlen, akkor a világ összes számáról nyilatkoztunk, hogy erre vagy arra egyikük sem képes, egy sem a végtelensok számból! Ez tényleg isteni hatalom, ami tudásunk által kezünkbe adatott! Vagy amikor azt mondjuk hogy a derékszögű háromszögben ánégyzet plusz bénégyzet egyenlő cénégyzettel, akkor a világ valamennyi derékszögű háromszögének a viselkedéséről nyilatkoztunk! Az összes ilyen háromszög engedelmeskedik annak a szabálynak, amivel tudásomnak hála, rendelkezem! Igen, a matematika és a mértan az örök igazságok világa, az Abszolútumé, nem olyan értelmetlen homályosság mint a vallás!

S erre megszólalt a pap.

—Nem is vagy te olyan okos mint hiszed! Egészen biztos hogy én okosabb vagyok nálad, hengegő, tudatlan gyerkőc, mert az én eszemet Isten Lelke világosítja meg! Még az általad nagyon dicsért matematikában is sokkal többet tudok nálad!

—Ez teljesen kizárt! - hetykélkedett Luella.

—Egészen biztos pedig, és akár fogadhatunk is! Nem szokásom ugyan belemenni olyan hívságos világi dolgokba mint a fogadás, de úgy vélem ezzel most kegyes célt szolgálnék, mert letöröm oktan gőgödet! Olyan példát adok fel neked, amit még Minóziusz úr fia sem tudott megoldani, pedig ő már évek óta a számokkal foglalkozik, a csillagokat méregeti! Én azonban megoldottam! Bevallom, nekem is nehéz volt, napokon át kellett próbálkoznom vele, de nekem sikerült! Te egy év alatt sem oldod meg!

—Igenis megoldom!

—Nem létezik! Elmondom neked a példát, de előtte esküdj meg itt mindegyikünk színe előtt, itt és most hogy sok száz fül hallja, hogy amíg ezt meg nem oldod, addig befogod a szádat és nem gúnyolódol a szent karotány tanok és a Szent Agg fölött!

—Hé, királynőm, nehogy beleegyezz! - figyelmeztette ijedten a leányt Amifu úr.

—Ugyan miért ne?!

—Mert te még nem ismered Minóziusz úr fiát, Ichelt! Ichel nem olyan tudatlan mint a feleségem Íchela! Ő valóban nagy tudós, majdnem harminc éves, és tizenéves korától a csillagokat méricskéli a tornyában, különben apja, Minóziusz nagy bánatára, mert az azt szerette volna ha a fia bátor harcos lesz! Ha egy példát ő sem bírt megoldani, akkor te sem tudod!

—Már hogy az istenbe ne tudnám, hiszen én vagyok Luella! Mondd csak a példát! - követelte a paptól.

Amifu nagyot sóhajtott. S csak annak örült, hogy legalább nem esküdött meg Luella ünnepélyesen. Így legalább lesz ürügy. Különben meg ahogy jól belegondolt, rájött hogy lényegében mindegy, mert úgysem a Szent Fotel a lényeg, hanem hogy fegyveres erőt szerezzenek. Nekik elsősorban nem a papok az ellenségeik, hanem a környező birtokosok no és Noid király.

A pap a következő példát adta fel:

—Van egy királynak egy nagy medencéje. Ebbe három csövön át ömlik a folyadék, az egyik csövön tej, a másik csövön víz, a harmadik csövön bor. A király tehát hol ezzel, hol azzal töltheti meg a medencét hogy abban fürödjön. A medencét természetesen ki is lehet üríteni, egy negyedik, leeresztő csövön. A csövek nem egyformák, hanem különböző vastagságúak. Emiatt, ha csak a vizes cső van nyitva, a medence színültig telne már egyetlen óra alatt. A vizes cső ugyanis jó vastag, mert a víz olcsó, abból mehet a medencébe sok is! Ha a tejes cső van nyitva, a medence már csak 2 óra alatt telne meg, a tej ugyanis drágább, annak a csöve vékonyabb! A legdrágább ital a bor, annak még vékonyabb a csöve, ha tehát az van nyitva, a medence megteléséhez három óra kell. Végül még azt kell elmondanom, hogy ha színültig van a medence, és kinyitják a leeresztő csapot, a medence hat óra alatt ürül ki. Na már most, történt egy alkalommal hogy a király parancsba adta hogy egyszerre akar fürödni mindhárom folyadékban, tehát nyissák meg mindhárom csapot, de ráadásul úgy, hogy kinyitják a leeresztő csapot is ugyanekkor, hogy mire megtelik a medence, ne legyen állott a folyadék amiben fürdik! Kérdés, hogy tehát mikorra telik meg a király medencéje, mennyi idő múlva, ha egyszerre ömlik bele a víz, a tej és a bor, s ugyanakkor folyik is ki belőle?!

És a pap diadalittasan nézett Luellára.

Erre Luella így szólt:

—Ugyancsak hülye lehet az a király, több okból is! Egyrészt teljesen mindegy milyen vastagok a csövek, mert ha vékonyabb is a bor csöve, de ez csak annyit jelent hogy lassabban telik meg a medencéje, ám pontosan ugyanannyi ital pocsékolódik el, mert a medencébe ugyanannyi fér! Aztán meg, én nem is a bort tartom a legértékesebb italnak, hanem a tejet. De még ez is hagyján, mert milyen egetverő ökörség úgy tölteni egy medencét, hogy közben folyik is ki belőle a drága nedű! Habár, nem is lesz az olyan finom, ha a tejet összerondítják a borral!

—Ezzel most ne törődj, az a lényeg, hogy kiszámold, már ha tudod!

—Előbb követelem hogy írd le egy papírra te magad az eredményt, előre, hogy össze lehessen hasonlítani az enyémmel, és le ne tagadhasd hogy jól oldottam meg a példát, mondván hogy nem az a jó eredmény! Már ha emlékszel az eredményre!

—Persze hogy emlékszem, ez egy olyan nehéz példa volt amin napokig dolgoztam, hogy is ne emlékeznék rá!

—Akkor írd le!

A papnál épp nem voltak írószerek, de egy szolgát elszalasztottak ilyesmiért, kapott papírt és tintát ő is, Luella is, és a pap leírta a megoldást. Közben Luella is szorgalmasan számolt, habár Amifu úr ezen csak hüledezett.

—Csak nem itt és most akarod megoldani?!

—Miért is ne!

—De hát ez nem egy-két perces feladvány, ezen a pap is napokig dolgozott, ő mondta, pedig tényleg okos ember...

—Á, csak egy szerencsétlen hülye, nem is lehet más, ha istenben hisz!

—Mindegy, akkor is most az úriszék az első, hiszen látod, sorban állnak a panaszosok!

—Nem baj, hadd várjanak, azért parasztok!

—Na jó, akkor gondolkozz csak ezen, én addig ítélek az ügyükben.

—Még csak az kéne, maradj nyugton Amifu, majd én megcsillogtatom előttük a bölcsességet!

—Értsd meg kedves fogadott lányom, én magam is unatkozom!

—Azistenit hagyd már békén, hallgass el, mindjárt kész az egész!

—Micsoda?!

—Már rég készen volna, ha nem zavarnál az okvetetlenkedéssel! Tehát igenis én ítélek és nem te Amifu, jobb is lesz ez, mert még megtiszteltetésnek is érzik majd hogy olyan okos ember foglalkozik az ügyükkel mint én, Luella! Csodálják csak az eszemet! Na most maradj csendben egy percre, jó?!

Amifu befogta a száját, látta hogy nem tehet semmit. Kissé megnyugtatta hogy Luella láthatóan nem aggódik, de nagyon azért nem nyugodott meg. Hiszen Luella olyan beképzelt, s lehet hogy teljesen alaptalanul!

Körülnézett. A pap vigyorogva állt a helyén. Teljesen biztos volt a győzelmében, hogy most alaposan megalázza Luelát. A parasztok és mesteremberek, azok is akik törvénykezésre vártak, és azok is akik csak nézelődni jöttek ide, izgatottan sutyorogtak. A tekintetükön látszott, hogy annyiból tökéletes köztük az egyetértés, hogy mind egy szálra meg vannak róla győződve, hogy ez aztán valóban iszonyú nehéz példa!

Szó se róla, ha Luella megoldaná, azzal nagyra nőne a tekintélye! Ez neki Amifunak is jó volna! De hogy is oldhatná meg ezt a kislány?! Amifu elképzelni sem tudta, hogy egyáltalán milyen okoskodással is juthatna el a végeredményhez! No persze, ő nem tudós. De hát Luella sem az...

Ám nem töprenghetett ezen jószívre még néhány percre sem, Luella máris hátba vágta csep-pet sem kíméletesen:

—Nesze itt a megoldás, te hitetlen fajankó! Hogy is nem bízol a saját királynődben!

Amifu átvette azt, de meg sem nézte, adta tovább az írnokának.

—Olvasd fel!

—Nem! - kiáltott közbe Luella. —Még ne! Nem bízom a papban! Jöjjön ide a pap a maga irományával, és hasonlítsa össze a kettőt, hogy lássuk mi is ami a kezében van, hogy ugyanaz-e!

—Jó. Gyere ide! - intett a papnak Amifu. A pap oda is ment, még mindig mosolyogva. Nem zavarta hogy Luella ilyen hamar kiszámolt valamit, ugyanis biztos volt benne hogy az nem a jó eredmény.

S amikor odament, le is nézett a papírra, s így szólt:

—Lámcsak, tudtam én hogy nem sikerülhet megoldanod! Az eredmény ugyanis nem nulla egész hattized, hanem harminchat!

Luella egy pillanatra elkomolyodott, ám aztán felderült az arca:

—Aha, no igen! De azért, mert te számár percben adtad meg az eredményt, csak hogy én órában! És még szép hogy órában, hiszen a csapok idejét te is már eleve órában adtad meg a példában! És számold csak utána, nulla egész hattized óra, amit én írtam, az telibe pontosan harminchat perc!

A pap valóban utánaszámolt, s ezt ő is meg tudta tenni fejben is, hamar, és elsápadt.

—Valóban! - nyöszörögte döbbenten. S beismerését hallva a vitájukat hallgató tömegben szélvész-ként terjedt tova a sustorgás:

—Megoldotta! A kis királynő megoldotta ezt az iszonyú példát!

—De hát hogy lehet ilyen hamar?! - álmélkodott a pap.

—Bevallom, egyáltalán nem tudok ezzel a példával kapcsolatban! - szónokolt Luella. —Tudniillik fogalmam sincs róla, mi ebben a nehéz! Én azt nem értem, mi tartott neked ebben napokig!

—Hát az hogy próbálgattam a számokat, így meg úgy...

—Aha, tehát találgattál! De akkor hogy is lehettél biztos benne hogy jó az eredményed!

—Bevallom, építettem méretarányosan egy picike medencét az asztalra, természetesen nem borral meg tejjel, hanem csak vízzel...

Luela elkacagta magát.

—Ez igen! Tehát csaltál, mert nem is számoltál akkor igazából! Na, eleget dolgozhattál vele te hülye! Pedig milyen egyszerű az egész! - és most magyarázni kezdte:

—Ha a vizes csap egy óra alatt tölti meg a medencét, akkor egy óra alatt megtölti annak $1/1$ -ed részét, így is mondhatjuk, ugye?!

—Igen, de minek ilyen bonyolultan mondani?

—Majd mindjárt rájössz! Na és ha a tejes csap megtölti azt két óra alatt, akkor egy óra alatt megtölti annak $1/2$ részét, ugyebár! Hasonlóképp a boros csap egy óra alatt a medence $1/3$ -át tölti meg! Hárman összesen egy óra alatt tehát megtöltik a medence $1/1+1/2+1/3$ részét! Ha közben folyik is ki a leeresztőn a trutymó, akkor egy óra múlva tele lesz a medence $1/1+1/2+1/3-1/6$ része!

—De hát az lehetetlen, mert ez több mint az egész medence!

—Az mindegy, akkor is ennyi lenne tele! Az a te bajod hogy földhözragadt a fantáziád, nem vagy képes elvonatkoztatni a valóságtól! Na tehát, ez a dolog nem egy óra hosszát folyik, hanem X óra hosszát, tehát ezt az iménti összeget illetve különbséget meg kell szorozni X -el, és ez egyenlő lesz eggyel, ami azt jelenti hogy akkor lesz tele a medence!

—De hát nem kell X -el szorozni, mert a medence máris tele van sőt több van benne mint ami belefér!

—Nem baj, majd akkor az X értéke amit eredményül kapunk, kisebb lesz 1-nél, ez jelzi hogy nem kell egy óra hosszát nyitva tartani a csapokat! Ez az X ugyanis remek jószág, ha nem volna ki kéne találni, mert mindig épp akkora amekkorának lennie kell, rugalmasan alkalmazkodik az igényeinkhez! Mondhatom, több esze van ennek az X -nek mint neked! Tehát a teljes egyenlet így néz ki:

$$X \cdot (1 + 1/2 + 1/3 - 1/6) = 1$$

Ha elvégezzük a műveleteket, ezt kapjuk:

$$X \cdot 5/3 = 1$$

Ebből pedig az következik, hogy $X=3/5$, vagyis 0.6, és az eredményt természetesen órában kaptam, mert az időt eddig is órában számoltam! És ez percben 36! Mondhatom, sokkal előbb is megmondhattam volna az eredményt, azért tartott eddig csak mert még le is ellenőriztem! Ez tehát még csak nem is volt nehéz példa, ennél sokkal nehezebbeket is megoldok, s ha ezt Minóziusz, Minóziusz fia vagy bárki nem képes megoldani, az csak azt bizonyítja hogy hülyébbek mint a szar a fenékemben!

S most felharsant a tömegből:

—Éljen Luela királynő!

S hamarosan mindenki őt éltette. Ezt Luela nagyon élvezte. De még ennél is jobban azt, hogy Amifu olyan elképedve pislog rá, alig kevésbé döbbenet mint a pap. Nem hitte volna hogy megoldja a példát!

A pap pedig nem szólt egy szót sem csak szégyenében lehajtott fejjel somfordált el.

Luela hagyta magát egy darabig ünnepelni, majd amikor érezte hogy az emberek buzgalma alább hagyott, nekikezdett az ítélkezésnek. Elsőként két férfi közt kellett igazságot tennie. Mindketten eléjárultak, méghozzá egy gyermekkel együtt. A gyerek egy kisfiú volt, nyolc esztendő.

Kiderült, hogy e fiú a Rachem nevű férfi fia. Csakhogy amikor e fiú még egy esztendő alig volt, Rachem felesége válni akart, mert Rachem állandóan verte őt. Igaz, akkoriban nem volt a válás egyházilag megengedett, és a párok szétköltözése válás nélkül sem volt gyakori, de olykor megesett, legalábbis akkor, ha a nő jó esélyét látta annak hogy egy másik férfinak kell, s amellet jobb sora lesz. És most Rachem felesége így gondolta, ezért hozzáköltözött a másik faluban élő Csúdancí nevű férfihoz. Ezzel kiváltotta ugyan mindegyik falu papjának a rosszalását, megszólták őt a falusiak is, szülei is, de vállalta, mert úgy gondolta hogy jobb lesz neki Csúdancival. E férfi különben már leánykorában is udvarolt neki, de a szülei nem engedték

hogy hozzámenjen. Most már azonban nem törődött a szülei intésével, mert úgy vélte azok Rachem személyében rossz férjet találtak neki.

Rachem akkoriban nagyon sérelmezte a neje elköltözését, azt mondta hogy a nő megcsalja őt állandóan, hogy a neje kurva lett, és ragaszkodott hozzá hogy térjen vissza. Az ügy akkoriban Amifu úr elé került, de Amifu úr nagy nyugodtan azt mondta hogy maradjon csak a nő Csúdancival, mert neki nem hiányzik hogy Rachem agyonverje, akkor ugyanis kevesebb parasztja maradna a birtokon! Ekkor a férfi kérte vissza a kisleányát, akit a nő magával vitt, de Amifu azt mondta hogy a fiú is maradjon a nőnél, feltéve ha a nő élettársa hajlandó fiaként felnevelni. Csúdanci hajlandó volt erre. Ellenben Amifu nagy kegyesen úgy rendelkezett hogy Rachemnek joga van hétvégenként elmenni és megtekinteni a fiát, hogy meggyőződjék annak fejlődéséről. Am e láthatási jogával Rachem egy évvel ezelőttig nem élt.

Három héttel ezelőtt azonban az anya meghalt! És most Rachem azt akarja, hogy a fiút, akinek ő az igazi apja, ítélje Amifu, azaz most már Luella, öneki, hogy ő nevelje a saját fiát, ne egy vadidegen! Hiszen már nem is él a vér szerinti anya!

Luella így szólt:

—Ebben az ügyben igazán nem nehéz döntenem! Visszakaphatod a fiadat, de csak két esetben: ha vagy maga a fiad akar veled tartani, vagy ha Csúdanci mondja azt, hogy nem akarja tovább nevelni a gyermeket!

Am a fiú hevesen tiltakozott a gondolat ellen is hogy családot cseréljen, és Csúdanci is azt mondta hogy úgy szereti a gyermeket mintha a magáé lenne! Sőt ezt mondta:

—Már az sem tetszett nekem hogy ez a részeges barom állandóan oda jár hozzánk egy éve, látogatásai után mindig napokig zavart volt a gyermek, és előre félt minden hétvégétől, mert nem szerette ha a fickó odajár hozzánk, zavarta hogy két apja van, és nem is érezte jól magát a társaságában! Több alkalommal amikor megleste hogy Rachem jön, elszökött inkább egész napra, csak hogy ne találkozzék vele!

—Nem is igaz hogy részeges vagyok, rég nem iszom! - védekezett Rachem.

—Nincs jelentősége annak hogy iszol-e. - mondta Luella. —A lényeg az, hogy szerintem a gyermek inkább a nőé mint a férfié, mert gondolj csak bele, ami a gyermek létrehozását illeti, abban a férfira alig hárul munka, neki az csak pár perces lihegés és még az is egymerő élvezet, ellenben a nő bezzeg járhat kilenc hónapig egyre nehezedő hassal, aztán megszüli fájdalmmal, s utána még szoptatja, pelenkázza, meg egyebeket is végez vele! De még az anyánál is inkább azé a gyermek aki éveken át neveli! Mert az igaz hogy a terhesség és a szülés fájdalmas, fárasztó, de ez tényleg csak kilenc hónapig tart. A nevelés ellenben egészen felnőtt korig, ami sokkal több idő! Legesleginkább azonban önmagáé a gyermek, mert ő meg aztán élete végéig kell törődjön saját gondja-bajával! Bölcs dolognak tartom tehát olyan döntést hozni, hogy a gyermek sorsával kapcsolatban legtöbb joga magának a gyermeknek legyen, azután a nevelőszülőknek, még hozzá nekik annál több, mint a több ideje nevelik a gyermeket! Ezután az anyát illeti meg a legtöbb jog, és végül a legislegkevesebb joga a nemzőapának kell legyen! Annak a munkája a gyerek terén végülis oly kevés, hogy az ő joga gyakorlatilag semmi! A gyereknevelés végülis munka, senki nem tagadhatja, s ha ezt elfogadjuk, logikus minden! Ez épp olyan, hogy ha egy csapat ember közösen felépít egy házat, azután eladják azt, akkor a bevételből mindenki a befektetett munkája arányában részesedjék, ez így igazságos, ezt senki nem vitathatja!

—De hát a gyermek az én vérem! - kiáltotta Rachem.

—Én nem azt nézem kinek a vére, hanem azt hogy kinek a verítéke! Ennek fényében pedig a következőképpen teszek igazságot, nemcsak a ti ügyetekben de minden hasonló ügyben mindörökké: ha a gyermek tud beszélni, annál marad akinél akar, akár a nemzőanyja, akár nemzőapja, akár bárki más személy legyen is az, amennyiben ez a bárki más hajlandó őt nevelni! Ha nem tud beszélni, de valaki már nevelte legalább egy esztendeje, akkor annál marad, akárki is legyen ez a személy, mert ha egy éve neveli, akkor többet foglalkozott vele mint akár a szülőanyja is a terhesség ideje alatt! Ha ez aki nevelte a szülőanya maga, akkor pláne hogy nála marad! Ha a gyermek fiatalabb egy évnél, s a szülőanya igényt tart rá, akkor ő kapja meg, mert ő fáradt vele eddig a legtöbbet. Az úgymond „vér szerinti apa” tehát csakis

azesetben kaphatja meg a gyereket ha a szülőanyának nem kell, vagy az anya már egy ideje nem foglalkozott a gyermekkel. Továbbá: olyan a szülőnek nem lehet hogy láthatási jog, mert semmi értelme megzavarni egy gyermeket azzal hogy ki az „igazi” apja-anyja, különben is kiderülhetett az eddigi szavaimból hogy az igazi szülőnek azt tartom aki neveli! Ráadásul egy efféle jog súlyosan megalázza a nevelőszülőt, sérti az ő szülői jogkörét, és növeli a falusiak pletykálkodási hajlamát, akik állandóan azon csámcsognak hogy ennek meg annak a gyereknek ki az igazi apja! Egyben ez akadályozza annak hogy a gyermek gyermeki szeretetet tudjon érezni teljes egészében nevelőszülei iránt! Tehát nemcsak nincs joga a nemzőszülőknek állandóan a gyermek körül sündörögni, de egyenesen megtiltom hogy ilyen esetben azt egyszer is felkeressék! Ellenben adok láthatási jogot, tudniillik a gyermeknek, akinek joga van felkeresni és megismerni nemzőszüleit, de csak egyetlen alkalommal, többször csak akkor ha ezen első alkalommal ezen szülők úgy nyilatkoznak hogy szívesen látják a gyermeket! Tehát a ti esetetek világos - nézett hármójukra Luella - a gyermek nem akar családot változtatni, tehát marad Csúdanánál, s te Rachem soha többé nem mehetsz a házuk közelébe! Elmehettek¹!

Amiféle egészen elképedt Luella ítéletét hallva. Luella igen furcsán ítélkezett, valóban teljesen értéktelennek állítva be a leszármazást, a vérséget. Ugyanakkor tagadhatatlan hogy ezen ítéletnek volt egy sajátos logikája valóban, ami védhetővé tette ezt az álláspontot. Mindenesetre nem hangzott ez az ítélet ostobán, nem kell szégyenkezni miatta!

Igenám, de ezen ítéletnek mégis következményei lettek, méghozzá nem is kellett erre a következményre soká várni! Mert most azonnal legelőre furakodott egy nagyjából Luellával egykorú fiú, és ezt kérdezte:

—Felséges királynő, ez akkor azt jelenti hogy én oda mehetek ahová akarok?!

—Mi az hogy „oda”?

—Hát úgy hogy én már régóta nem szeretek a szüleimmel lenni, mert azok mindig csak dolgoztatnak, nehéz munkákat, és állandóan a bikához küldenek pedig én félek a bikától, és én fazekas szeretnék lenni, és a mester mondta is hogy szívesen látna engem fazekastanulónak, mert úgy szeret mintha a fia volnék! Tudniillik csak lányai vannak, fia nincs!

—Hát én ezt nem értem - képedt el Luella - hülyék a szüleid?! Hiszen csak örülniük kéne ha a fiúkból fazekas lesz, pláne ha nincs is fia a mesternek, mert akkor nyilván rád hagyná halála után a műhelyt!

—Nem, ez nincs így, a mester mondta hogy azt a legidősebb lányának vejére hagyja majd! De én akkor is fazekas szeretnék lenni, mert a korszok nem tudnak öklelni mint a bikák, meg szeretem is az agyagozást, és ügyes is vagyok hozzá, kipróbáltam nála!

—Hát nézd fiacskám - mondta Luella a vele egykorú, de nála magasabb és erősebb fiúnak - a törvényem világosan szól! Tudsz beszélni, ugye?

—Igen, természetesen!

—A mester is tud beszélni?

—Miért is ne tudna?!

—Akkor te mondd azt hogy a fiának tartod magadat, s ha erre ő is azt mondja hogy a fiának tart téged, akkor csak annyi a dolgod ezentúl hogy odaköltözzöl, s mindaddig a fia vagy, amíg csak mást nem mondasz!

—De mi van ha ő mond később mást?

—Arról szó sem lehet! Egy fiú vagy lány meggondolhatja magát, a gyermeknek van ugyanis a legtöbb joga! Egy gyermek dönthet úgy hogy ezentúl ennek vagy annak lesz a gyermeke. Akár havonta váltogathatja a családját. A szülő viszont nem gyermek, hanem komoly felnőtt, tehát felelőssége van. Egy szülő soha nem mondhatja hogy többé nem tartja a gyermekének ezt vagy azt. Akkor sem ha nemzőapa vagy anya, s akkor sem ha azért szülő, mert elfogadta a magáénak a gyermeket. Egy ilyen a részéről életreszóló döntés, kötelessége ellátni a gyermeket, s csak akkor mentesül ezen kötelessége alól, ha maga a gyermek mondja hogy többé nem tartja az illetőt apjának-anyjának, illetve, ha egy másik ember nevelőszülőként átvállalja ezen köte-

¹ Az író megjegyzése: Későbbi esetleges kritikásaimnak szánom e megjegyzést. Én ezzel az ítélettel cseppet sem Luella-Kajjám hülyeségét akartam bizonyítani, hanem épp ellenkezőleg: ezt én, az író, így tartom a lehető legigazságosabbnak, sőt, az egyetlen lehetséges igazságos ítéletnek és törvénynek!

lességeket, levévén azt a válláról! Figyelmeztetem azonban a gyermekeket hogy jól gondolják meg a családváltoztatást! Mert tegyük fel van egy fiú, aki az anyjával él. A fiú elköltözik valaki máshoz, mondván hogy mostantól azt a személyt tekinti apjának vagy anyjának, s az is elfogadta őt gyermekének. Aztán a fiú meggondolja magát mert rájön hogy ott nem is olyan jó, és visszamenne szülőanyjához! Nos, ilyen esetben egyáltalán nem köteles az anya visszafogadni a fiát, nem köteles gondoskodni róla! Megteheti, de nem kötelessége, a fiú ugyanis elhagyta már egyszer őt!

A fiú mégis nagy boldogan ment el, látható volt hogy el fog költözni a fazekashoz. S a Luelát hallgató tömegben izgatott duruzsolás kezdődött, Amifu még azt is meghallotta halkan hogy valaki ezt mondja: —Meglátszik hogy gyermek ez a Luela, a gyermekeknek kedvez!

Most egy nő lépett előre, s elpanaszolta hogy ő már nyolc gyermeket szült, s ezek közül a harmadikat, aki egy kislány, örökbe adott a másodunokatestvérének, akinek nem született gyermeke. Ez még évekkel ezelőtt történt. De most kéri vissza a gyermekeket!

—De hát már van sok gyermeked, nem lenne nehéz ezt a kislányt is felnevelned?

—De bizony, sőt, épp emiatt is adtam oda már akkoriban is, mert akkor is szegény voltam a három gyerekhez is, s bár most valamivel gazdagabb vagyok de a gyerek is több! Csakhogy ez most egészen más helyzet, mert akkoriban a másodunokanővérem még tehetős volt, de azóta meghalt a férje, meg mindenféle más csapás is zúdult rá, teljesen elszegényedett, de ez még mind semmi, mert képzelj el felséges királynő, *kurva lett!* - kiáltotta az utolsó szavakat.

—Na és? - nézett rá teljes lelki nyugalommal Luela. S ettől a nő csak tátogni tudott mint a partravetett hal. Nem tudta a szerencsétlen, hogy Luela semmi de semmi kivetnivalót nem talál a pénzszerzés ezen módjában, hiszen anyja is e szakmát űzte amióta csak az eszét tudta.

—De... de hát királynőm, kérlek gondold bele, mire fogja nevelni az én szerencsétlen, jobb sorsra érdemes kislányomat!

—Beszéltél a leányoddal?

—Természetesen, nem is egyszer!

—És nem akar visszatérni hozzád?

—Nem, de hát...

—De hát biztos amiatt nem akar visszamenni hozzád, mert nevelőanyjával jól megvan, és szereti! Ez csak úgy lehetséges ha a nevelőanyja is szereti! Tehát a nevelőanyja az igazi anyja, s az egyetlen ami számít a szeretet! Nem ítélem neked a gyermeket, semmi de semmi közöd hozzá! Sőt, azt is megtiltom hogy látogatásaiddal zaklasd őket, ez különben már eddig is következett az előző törvényemből, de most kihangsúlyozom! Aki megszegi ezt, annak nyúzzák le jicseni szokás szerint a bőrt a hasáról!

—De hát kurva lesz a lányomból!

—Csak akkor ha ő is az akar lenni! Ha pedig az akar lenni, hát hadd legyen, aki ezt élvezzi, az csinálja nyugodtan! Különben a szememben ez is csak olyan szakma mint a többi, tudniillik mert igény van rá, ha ugyanis nem igényelnék a férfiak, akkor nem lennének örömlányok sem! Mellesleg, feltételezem hogy korábban, míg az általad említett sok csapás le nem sújtott arra a nőre, addig nem volt kurva. Vagyis ha annyira aggódol, akkor tessék, adj neki annyi pénzt hogy ne kelljen kurvának lennie, s máris nem lesz az, s akkor nem kell aggódnod a lányod sorsa miatt!

—De Minóziusz uraság a birtokán úgy rendelkezett, hogy kurvának nem szabad gyermeket nevelnie mert erkölcstelenségre szoktatja!

—Minóziusz uraság eszerint egy balfasz. De én nem vagyok ő! Az a nő szerintem tökéletesen alkalmas anyának, sőt, ezt már bizonyította is, azzal hogy bár olyan szegény hogy a testéből kénytelen megélni, de mégsem lökte el magától a gyermeket, hanem megpróbálja felnevelni! Tehát nemcsak megvetést nem érdemel, de méltó minden tiszteletünkre!

Amifu meg kellett állapítsa hogy bár ebben az ítéletben is van logika, de Luela rendelkezései mégis egyre furcsábbak. Ám a legfurcsább még hátravolt.

Ezúttal ugyanis az egyik falu bírása kérte a segítségét, azaz, azt akarta a bíróság, hogy Luela ítélkezzék helyette. Az hogy az uraság ítéletét kérik a nehéz ügyekben, általánosan elterjedt gyakorlat volt akkoriban. Sőt, nemcsak a bonyolult, kétes ügyekben kérték az uraság ítéletét,

hanem olyankor is ezt szokta kérni a bíró, amikor világos volt ugyan a helyzet, de úgy vélte, nagyon megharagítaná a falusiak jelentős részét ha így vagy úgy döntene. Kényelmesebb volt tehát ha áttolja a felelősséget másra, az uraságra! Ez a mostani azonban nem ilyen ügy volt, hanem tényleg furcsa.

A bíró népes társaságot vezetett Luela elé. Benne ketten voltak lányok, továbbá egy férjezett nő, bár a férj nem volt jelen. Ellenben a társaság többi tagja, nyolcan, fiatal férfiak voltak.

—Ezek a nők - mutatott a két lányra s az egy asszonyra a bíró - súlyosan erkölcstelenkedtek. Titokban rendszeresen mezítelenre vetkőztek, s a falu határában a régi homokbányában pucéran süttették magukat a Nappal, s úgy is fürdöttek a közeli folyóban!

—A faluhoz közeli folyóban? - kérdezte Luela.

—Nem, azaz, abban, de nem azon a részen ahol az a faluhoz ért, hanem ott feljebb, a homokbánya mellett!

—Aha. Na és? - kérdezte Luela arcerezdülés nélkül. S erre a nők arca széles mosolyra húzódott. Úgy vélték jogosan remélik hogy kedvezően áll az ügyük, mert hiszen a kis úrnő láthatóan nem botránkozott meg a tettükön! S most az egyikük meg is szólalt:

—Mi nem tettünk semmi rosszat úrnőnk, mi csak egészségesek szerettünk volna lenni, és nekünk még régebben azt mondta egy messze földről jött doktor, hogy a napozás segít abban hogy ne betegedjünk meg, vagy legalábbis ritkábban!

—Nem lett volna muszáj a lábatok közét és a tőgyeiteket is napoztatni! - förmedt rájuk a bíró.

—Jó, jó, ez engem nem érdekel - vágta el a vitát Luela - hanem halljuk hogy mit akarsz! Azt óhajtod hogy büntessem meg őket?

—Nem éppen - válaszolta a bíró - ugyanis ennyiből világos a helyzet, mert hiszen régóta van törvény a közszeméremsértésre, ami a megfelelő számú botütést írja elő a szemérmetlen illető hátsó fertályára! Hanem történt, hogy egynémely fiatalemberek kilesték ezeket a nőket, ők azok - mutatott a férfiakra - s ezek aztán összebeszéltek, miszerint másképp is meg lehetne büntetni e nőket az erkölcstelenkedésért! S amikor legközelebb e nők megint együtt hódoltak a bűnnek, akkor e fiatalemberek odarohantak, s mindhármukat megerőszakolták! Na már most, az is világos hogy mi az erőszakot elkövetők büntetése: ilyen esetben ugyanis ki szoktuk végezni a férfit, ha férjes asszonyt erőszakol meg, ha azonban lányt, akkor köteles feleségül venni! De hát ugye ez esetben ez nem megoldható, mert ennyi sokan nem vehetik feleségül a két lányt, ha pedig egyhez-egyhez megy hozzá, akkor ki lesz az aki megússza a büntetést a házassággal, és ki lesz az a többi hat, akit kivégzünk?! Továbbá, hiszen a harmadik asszonyállat nem is lány hanem feleség! Vagy végezzük ki mind a nyolcat?! És különben is, ők azzal védekeznek, hogy hiszen ők úgysem közönséges nőket erőszakoltak hanem kurvákat, mert aki meztelenkedik nő léte, az kurva, azzal meg ezt szabad is megtenni! Ők tehát, azt mondják, legfeljebb abban vétkesek hogy nem fizettek nekik, de hát legfeljebb kifizetik az együttlét árát! Most tehát hogy van ez úrnőm, most akkor elverjük a nők fenekét bottal, és végeztessék ki a fiúkat, vagy ne kapjanak büntetést a nők sem és a fiúk sem, és feleségül vegye-e a fiúk egyike-másika a két hajadont?! Meg jár-e kártérítés ennek a férjezett nőnek, azaz inkább a férjének, mert az meg azt szeretné, hiszen csorbultak férji jogai amikor mások is használták a nőjét!

—Ritka ostoba törvényei vannak a falutoknak te bíró! - ámult Luela. —Vedd tudomásul, hogy a teste mindenkinek a magáé, akkor meztelenkedik amikor csak akar, különösen mindenkitől távol! Azt nem tudom hogy ettől egészségesebb lesz-e, de az biztos hogy bünt nem követ el! Én ugyan nem ajánlom senki nőnek sem a meztelenül járást, mert szerintem úgy csak azt éri el vele hogy jobban megfázik és jobb prédája lesz a szúnyogoknak, de azt megtiltom hogy ezentúl emiatt bárkit is bántalom érjen! Elrendelem hogy szabad meztelenül járni, akár a falu kellős közepén is!

—Micsoda?! De hát így mások érzéseit megsérti, és...

—Hé, szépek ezek a nők? - kérdezte Luela közbevágva.

—Igen, de hát...

—Szívesen dugnád meg őket? - kérdezte Luela szabadszájúan.

—De hát... de hát... - kezdett hápogni a bíró.

—Szóval nem. Akkor viszont egy töketlen barom vagy! Figyeljen ide mindenki! Két nő van: szép és csúnya! A csúnya úgysem fog meztelenül járni, mert szégyelli magát! A szép pedig nyugodtan járhat meztelenül, mert az épp nektek férfiakra jó, ha szép nőben gyönyörködhetnek! Tehát ez van! A meztelenül járás nem kötelező, de nem is tilos! De e három nő még a régi törvények szerint sem bűnös, mert mindenkitől távol hódoltak a szenvedélyüknek!

Ami meg az erőszakoskodókat illeti: először is, nem volt joguk hogy maguk büntessenek bárkit is, mert nem ők Amifu uraság, de még csak nem is ők a bíró! Úgy tudom ezt úgy nevezik hogy önbíráskodás! Ebben mindenképpen bűnösök! Különbben sem hiszem hogy az igazságszolgáltatás vágya buzgott volna bennük, szerintem csak azt hitték hogy most jót dughatnak párszor e nőkkel büntetlenül, mert van rá ürügy! Mellékesen pedig mielőtt elfelejteném, aki meztelenül jár egyáltalán nem kurva! A meztelenségből ugyanis nem következik a lefekvés! De ha le is fekszik, akkor sem kurva, mert csak az a kurva aki pénzért fekszik le! És még valami: megtiltom hogy bárki is asszonyállatnak nevezze a nőket! Ugyanis én is nő vagyok, tehát ha a nő állat, akkor én is állat vagyok, azt meg nem tűröm el hogy állatnak tartsanak! Aki ezentúl ezt mondja, annak tépjék ki a nyelvét!

Ami azt illeti hogy a megerőszakolt lányt feleségül kell vennie az erőszakoskodónak, ez egetverő hülyeség! Ez többnyire még csak nem is büntetés, azaz, a lánynak büntetés! Nem elég hogy egyszer lefeküdt vele a férfi, a nő akarata ellenére, ezentúl bármikor megtehesse?! Borzalmas! Hiszen így akármelyik férfi megteheti hogy ha tetszik neki egy lány, de ő a lánynak nem, akkor meglesi a nőt, elkapja egy fordulóra, s azután már akár tetszik a nőnek, akár nem, igenis feleségül veszi, úgymond büntetésből! Szép, mondhatom! Ennek semmi értelme, ez csak a nőknek rossz! Tehát nem kell hogy e férfiak bármelyike is feleségül vegye bármelyik nőt! Sőt, kártérítést sem kell fizessenek a férjezett nő férjének! Annak nem is jár, mert nem őt erőszakolták meg hanem a feleségét! A feleségnek járna, de éppen ennyire jár a két leánynak is! Elrendelem tehát hogy mind a nyolc férfi vagyonát kobozzák el, a felét megkapja a kincstár, ítélezési díj címén, a másik felét pedig egyenlő arányban osszák szét a három áldozat között! A férfiaknak úgysem lesz rá szükségük, ugyanis ez csak a mellékbüntetés volt, fő büntetésként a sorsuk az lesz, hogy gályarabként dolgozzanak életük végéig Amifu uraság valamelyik hajóján! Vigyétek őket! - intett.

Hát ez aztán cifra ítélet volt! Mindenki döbbenten hallgatott. Ezentúl szabad a meztelenkedés?! Mi történik itt?!

Amifu erős késztetést érzett hogy beleszóljon – de aztán mégsem tette. Nem ér annyit az ügy. Úgysem sokan lesznek akik élnek majd e lehetőséggel, egyrészt mert a régi megszokás nagy úr, másrészt nem is sok olyan nap van az évben errefelé hogy jó legyen az idő ehhez, mert Lulmannol hideg éghajlatú ország! Az viszont nagyon helyes hogy Luella nem kivégeztette a fickókat hanem a gályáira küldi őket rabnak. Nagyon helyes, jó lesz oda ez a néhány erős férfi! Nem kell elpocsékolni őket!

Ezzel el is fogytak a panaszosok. A panaszosok elfogytak, ám szokás volt az is hogy úriszék alkalmával bárkinek joga volt kegyelmet kérni az uraságtól, azok közül, akiket valamelyik falu bírása ítél el valamiért. Úgy is fogalmazhatunk tehát hogy ez volt a legfelsőbb bíróság, ahol lehetett kérni az ítélet felülvizsgálatát. S most kiderült hogy ilyesmit szeretne két fiatal leány is, mert őket holnap halálra akarják kövezni! Az azonos időpont véletlen volt, mert nem is egy faluból származtak, nem is ismerték egymást. Az egyiküket rajtakapták hogy a mezőn üzekedett egy fiúval, leány létére, márpedig a lányoknak tilos volt elveszíteniük a szüzességüket férjhezmenetelük előtt. Ilyenkor az apa megölhette a leányát. Többnyire nem szokta, csak jól megverte, de joga volt hozzá, s ez az apa most óhajtott élni a jogával! A másik lány pedig tulajdonképpen nem is lány volt hanem menyasszony, sőt, elvileg már feleség is, mert tegnap volt a lakodalma, s a nászéjszakán derült ki hogy nem szűz, őt meg a vőlegény ölhetette meg ha akarta. Akarta is, iszonyatosan összeverte, majdnem meghalt a lány, s biztos is hogy ott leli halálát, de azt kezdte el sikoltozni hogy holnap lesz az úriszék, és ő Amifu úr ítéletét akarja! S mert ezt sokan hallották, a vőlegény nem merte tovább verni, hátha baj lesz belőle, különben is meglehetősen biztos volt a dolgában hogy úgyis a javára ítéleznek. Most már, Luella ítéleteit

hallva, egyáltalán nem volt olyan magabiztos. Egyelőre abban sem volt biztos, nem lesz-e ő is gályarabságra ítélve, mert megverte a nejét!

Luella is látta ezt rajta.

—Félsz, mi?! - kérdezte tőle. Nagyon élvezte hogy félnek tőle!

—Igen, félek úrnőm! - hajtotta le a fejét halálsápadtan a férfi.

—Nem kell félned. A nejed megérdemelte amit kapott! - mondta Luella, s erre mindenki döbbenetn nézett rá. Nem ezt várták.

—Megérdemelte - folytatta Luella - de nem azért érdemelte meg mert már nem volt szűz! Hanem azért, mert azt hazudta, hogy szűz!

Végignézett a tömegben.

—Látom nem értitek, ostobák! Nem azért érdemelte meg a verést ami volt vagy nem volt a lába közt, hanem azért mert hazudott! Pláne a házasság legelején! Hogy is lehetne egy életre szóló kapcsolatot hazugságra építeni! Az ugyan túlzás lett volna hogy ezért megölessék, de ezt szerencsére meg is úszta! A verést nagyonis megérdemelte! Megtiltom hogy ezentúl ilyen esetben a nőket megöljék, ez nem jó Amifu úrnak sem, mert megkevesbedik a dolgos kezek száma a birtokon. De a hazug nőt valóban vissza lehet küldeni ezután is a szüleihez. Még hozzá szégyenszemre pucérra vetköztetve, s hogy meg legyen különböztetve azoktól akik esetleg saját kedvükre járkálnak majd pucéron, ezért ne csak meztelenek legyenek, de a férj borotválja kopaszra a fejüket, s kenje be szarral! Ez a hazugok büntetése! De ezentúl mást nem tehet vele, meg sem verheti a csaló nőket! Te viszont - nézett a férjre - nem kapsz büntetést e verésért, mert a nő megérdemelte és mert még nem volt érvényes e törvényem amikor kihirdettem! És a feleségedet sem borotválhatod kopaszra, semmit nem tehetsz vele, mert neki ezúttal a verés volt a büntetése!

Ami a másik nőt illeti, ő nem hazudott. Nem mondta senkinek hogy szűz, holott nem volt az. Ő csak saját kedvére odaadta magát valakinek. Ehhez joga volt, a teste az övé! Nem a lefekvés bűn, hanem a hazugság! Őt tehát tilos megölni. Megverni is. Sőt, ezután is azzal fekszik le, akivel csak akar! Ha ez a szüleinek nem tetszik, akkor is! A szülei ezellen semmit nem tehetnek, csak veszekedhetnek vele. Veszekedni szabad. Verekedni nem szabad. Ha e lánynak a veszekedés sem tetszik, akkor könnyen tehet ellene: vagy menjen gyorsan férjhez, vagy keressen magának más apát-anyát, akik megértőbbek! Aki ezentúl megöli a fiát vagy lányát, annak ha férfi, vágattassék le a pöcse, ha meg nő, akkor a mellei! Vegyétek tudomásul, hogy gyilkolni csakis nekem és az uraságnak van jogunk a birtokon, elvégre ezért vagyunk urak, ez a mi kiváltságunk!

Ne higgyétek azonban, hogy nem gondolok a férfiak érdekeire. Teljesen jogosnak tartom, hogy tudják, szűz-e az a nő, akinek udvarolnak, akit feleségül óhajtanak venni! Igazán, ez valóban érthető a részükről, ezt mi nők is meg kell értsük! Nekünk jogunk van azt tenni a lábunk közével amit akarunk, de a férfiaknak is joguk van tudni, milyen nő az akit párjukul óhajtanak! Én tehát elrendelem, hogy bár minden lány azzal fekszik le akivel akar, de ennek van egy feltétele! Mégpedig az, hogy amennyiben e lány már nem szűz, úgy köteles szalagot viselni a hajában! Mégpedig annyi szalagot, ahány férfival már volt életében! Nem lefekvésenként egy szalagot tehát, hanem férfinként, vagyis ha volt két férfival, s mindegyikkel ötszázszor, akkor is csak két szalag megy a hajába! Így pontosan lehet tudni, hogy melyik nő szűz: az, aki nem visel szalagot! Ráadásul azt is lehet tudni, ki mennyire nem szűz! Ez jó lesz a lányoknak mert szabadabban élhetnek, nem kell félni az agyonveréstől, s jó lesz a férfiaknak is, mert tudják kivel hányadán állnak, s nemcsak amiatt hogy ki szűz és ki nem az, de lehet hogy egy férfi esetleg épp olyan nőt akar aki nagyon szereti az ágybeli mókákat, hát annak egyszerű a dolga, mert olyan nőnek kezdi tenni a szépet, akinek sok szalag van a hajában! És a nőknek azért is jó lesz ez, mert aki férfi csak lefekvést akar, nem házasságot, az nyilván olyan nővel próbálkozik, akinek már van szalagja, tehát a többieket, az úgymond „tisztességeseket” békén hagyja! Ez nagyon jó lesz, mert tisztaságot, átláthatóságot visz a párkapcsolatba!

A szalagokat azonban nem kell örökké viselni, csak amíg a nő férjhez nem megy. Azután leveheti, mert akkor már világos minden, hiszen egy férjezett nőre nem az a jellemző hogy szűz maradna!

Már csak azt kell eldönteni, mi legyen azzal a nővel, aki bár nem szűz, de nem teszi fel a szalagot. Nos, az ilyen nő bűnös, mert hazudik! Amint tehát kiderül róla hogy kéne szalagot viselnie de nem hordja azt, akkor büntetésből verjenek a fenekére korbáccsal húszat, és igenis kössék be a szalagot a hajába! S e korbácsolás minden olyan napon esedékes, amikor szalag nélkül jelenik meg az utcán!

Szeretném azonban sietve megjegyezni, hogy e szalagviselési törvénnyel nem az a célom hogy megbélyegezzem és megalázzam a nőket! Pusztán annyi hogy elkerüljem a hazudozást a nemi életben! A szememben semmivel sem kevesebbet érők a szalagos nők mint a nem szalagosak, tudjátok meg! Sőt, felszólítok minden nőt hogy amennyiben nem szűz, úgy bátran tegye a hajába a szalagokat, annál többet minél több férfival volt, mert ezt nemcsak szégyellnie nem kell, de legyen egyenesen büszke rá hogy ő annyira kiváló nő hogy már ennyien szerették! És azt is kijelentem, meg ne halljak olyan hülyeséget még egyszer hogy kurvát megerőszkolni nem bűn! Hogy is ne lenne az! És a szalagos nők nem tekintendőek kurvának! Természetesen az aki lány és kurva, okvetlenül szalagos nő kell legyen ezentúl, de egyáltalán nem szükségszerű hogy kurva legyen! Ezeknek a nőknek meg kell érteniük hogy sok férfi tesz majd nekik ajánlatot, de igenis van joguk visszautasítani, és bűn ha molesztálják őket, ha erőszakoskodnak velük! Az hogy valaki szalagos nő, csak annyit jelent, hogy nem kívánja papok hablatyolásától, semmit nem érő egyházi áldástól függővé tenni hogy ő mikor kezdi arra használni egy bizonyos testrészét, amire való! A szalagviselés, az csak annyit jelent, hogy ő szabad nőnek tartja magát, tehát hogy a maga ura!

Továbbá. Szűz nő tilos hogy szalagot hordjon, mert ha ezt megengedném, akkor hamarosan mindenki szalagot hordana, s megint nem lehetne megkülönböztetni egymástól a szüzeket a nem szüzekről! Aztán, aki nő megházasodik, annak nemcsak nem kell ezentúl hordania a szalagokat, de tilos is, mert ő bár nem szűz, de nem is szabad nő! Nem szabad, hiszen van férje! Hanem az özvegyek újra felölthetik a szalagokat ha akarják, ám nekik ez már nem kötelező! Kötelező azonban a szalagok felöltése egy nőnek, ha az akár szűzen ment férjhez, akár nem, de valamiért otthagya a férjét, elköltözött tőle, és vagy egyedül él a továbbiakban, vagy egy másik férfival! Azért kötelező neki a szalagviselés, mert ő is szabad nő érzelmileg, világfelfogásában, hiszen meri azt tenni amire szíve, érzelmei biztatják, tehát szembe mert szállni az efféle cselekvést elítélő közfelfogással! A szalagos nő tehát valóban nem kurva, elsősorban nem az, még akkor sem ha véletlenül épp abból él hogy az. De nem ez a lényeg, hanem hogy a szalagos nő szabad nő, önálló nő, független nő, aki meri azt tenni amit akar, aki tudja mit akar, aki küzd, harcol azért amit akar! És elvárom hogy a szalagos nők segítsék egymást, legyenek egymásnak bajtársai, testvérei, mert segítséget mástól mint egymástól úgysem nagyon kaphatnak!

S azt is megmondom hogy ki lesz az első két szalagos nő! Ti ketten! - mutatott a két nőre. — Egyben megparancsolom az összes bírónak a birtokon, hogy a falvában minden nőt kötelezzem szalagviselésre, akinek az iménti törvényeim alapján kötelező! Nagyon remélem azonban hogy nem sokáig kell benneteket nőket kötelezni erre, s hamarosan büszkén kötitek majd a szalagokat a hajatokba reggelente!

Ennyi volt amit Luella a törvénynapon intézett, de ennyi bőven elég is volt! Ezek a törvények olyan törvények voltak, hogy fölöttük a csoda nem csak három napig tartott, de még csak nem is hetekig, hiszen ezek szerint kellett élni amíg vissza nem vonták őket – de nem vonták vissza őket!

Az azonban bizonyos, hogy a legtöbben csakis dicsérőleg szóltak Luella törvényéről! Először is, az a két lány akinek ügye kapcsán született Luella ezen ötlete, az csakis örült, igen boldogok voltak, hiszen kétségkívül sokkal kellemesebb szalagot kötni a hajukba, mint halálra veretve lenni! A fiatal férfiak, a legényemberek is örvendtek a törvénynek, mert tényleg jó ha látják hogy ki tisztességes nő aki alkalmas feleségnek, és ki olyan, akit ugyan nem óhajtanak elvenni, de akinél esélyük lehet egy kis entyempentyemre! A lányos anyák annak nem nagyon örvendtek hogy a lányuk már szabad hogy lefeküdjék bárkivel, annak azonban igen, hogy így minden nőn látni lehet majd hogy mennyire erényes, hiszen szégyenbélyeget visel, s ezek szé-

gyene remélhetőleg az ő lányait alaposan visszariasztja attól hogy efféle életet éljenek, remélhető tehát hogy lecsökken a faluban a feslettségre való hajlam! Maguk a szalagviselésre kötelezett nők pedig azért örültek, mert nekik ez majdnem mindegy volt, hiszen többnyire eddig is tudták róluk hogy épp ők azok akik nem élnek feddhetetlen életet, teljesen mindegy hogy van-e valami a hajukban, ellenben a jó Luella királynő milyen megható szavakkal vette őket a védelmébe! Hogy ők szabad, öntudatos, erényes, büszke nők! Ő igen, ez nagyszerű! Lám, megvédte őket, bizonyos mértékig visszaadta a becsületüket! Még azt is megmondta róluk hogy ők nem kurvák! De a kurvák is örültek, mert hisz Luella kijelentette hogy kurvákat sem szabad megerőszakolni! És minden nő örült, mert ezentúl tilos volt őket asszonyállatnak nevezni!

Tulajdonképpen csak azok a férfiak nem örültek akiknek már volt feleségük, erényes feleségük, de azok sem bosszankodtak legalább. Nekik nem volt okuk sem örülni, sem bosszankodni.

Luella tehát sikeresen hozott a nők érdekében egy felemás törvényt, mely nem adott a nőknek teljes szabadságot, de mégis haladó jellegű volt, és elnyerte gyakorlatilag minden érdekelt tetszését, habár homlokegyenest ellenkező megfontolásokból.

Alig telt el azonban három hét, kiderült, hogy mégsem tetszenek mindenkinek Luella szavai! Minóziusz uraság ugyanis háborút indított ellenük, s mint kiderült, azért, mert Luella először azt mondta hogy aki nem bírja megoldani azt a bizonyos matematikafeladványt, az olyan hülye mint a szar Luella seggében, másrészt meg mert az örömlányokra vonatkozó törvénye miatt is sértegette őt Luella az úriszék alkalmával mondott szavaival. Úgy látszik akadtak Luella hallgatóságában olyanok, akik visszamondták Luella szavait Minóziusznak!

És Minóziusz úchelelről tudni kell, hogy ő volt Amifu szomszédjai közül a leghatalmasabb! De annyira, hogy a birtokai jó másfélszer akkorák voltak mint Amifué, egyedül csak amiatt nem tudta eddig legyőzni Amifut, mert a birtokai nem voltak tengerpartiak, így Amifu némileg jobban gazdagodott a tengeri kereskedelem révén, meg Minóziusz óriási birtoka sokkal hegyesebb volt mint Amifué, s ezért nem adott annyi termést. De nem volt lebecsülhető ellenség, olyannyira nem, hogy Amifu szemrehányást is tett Luellának:

—Kár volt megharagítani, szövetségesnek szerettem volna megnyerni!

—Szövetkezz mással! - vont vállat Luella szemtelenül.

—Eh, azt nem lehet, amíg Minóziusszal nem rendeződnek a dolgaim, addig egyetlen környező birtokos sem ismer el téged királynőnek, tehát nem is szövetezik velem! Sőt, valószínűleg még jónéhányan az ellenségeim lesznek, mert azt remélik hogy ők is kihasználhatnak néhány darabot a birtokomból, és nem hiszik hogy legyőzhetem Minóziuszt!

A harcok Amifu és Minóziusz között váltakozó sikerrel folytak egész évben, tehát Amifu nem győzött, de e „döntetlent” mégis jelentős sikernek könyvelte el, mert annak ellenére nem győzték le őt, hogy közben valóban megjött a Szent Fotel egyházi átka, rá, Luellára és egész birtokára! Ez pedig annyiból volt komoly dolog, hogy rögvest négy másik birtokos is megtámadta őt, tehát komoly túlerővel kellett szembenéznie! Még szerencse hogy Amifu meglepően jó hadvezérnek bizonyult.

Luellának is eszébe jutott, ami Pjangának, hogy elkobozza a templomok és papok értékeit, de amikor ezt megemlítette Amifunak, az hevesen tiltakozott, és magyarázgatta Luellának, hogy ezt nem teheti meg!

—De hát értsd már meg hogy az rengeteg érték, abból nagy hadsereget állíthatnál!

—Az igaz, de lehet hogy fellázadnának a parasztjaim, sőt, az is biztos hogy akkor már minden szomszédom ellenem támadna! Hiszen jó ürügy a Hit védelmezőjeként fellépni, s közben a rovásomra nyereszkedni! És nem hiszem hogy olyan hamar fel tudnék abból a pénzből állítani egy hadsereget, hogy az óriási túlerő ellen meg tudjam védeni magamat! Diplomácia is van a világon, királynőm, jobb ha magyarázgatok a szomszédoknak hogy félreértés az egész, és én nem bántom a papokat! Természetesen azon nyomban megbosszulom rajtuk a kiátkozást, amint lehetséges, de ez csak akkor lehetséges, ha nagyon nyeregben vagyok, vagyis legalább a legerősebb ellenséggemmel végeztem, ez pedig éppen Minóziusz!

Luela ezt megértette – de természetesen nem hallgatott Amifura. Arra nem volt lehetősége hogy teljesen önfejlően cselekedjék, hiszen ő nem volt egy Pjanga, egy abszolút hatalmú személy a birtokon, tulajdonképpen tökéletesen ki volt szolgáltatva Amifunak. Ellenben elhatározta, hogy igyekszik változtatni ezen! Az hogy Amifu segíti őt, remek dolog, de jobb lenne, ha volna saját fegyveres ereje is! Ehhez pedig pénz kell!

S ő úgy vélte, tudja hogy honnan szerezhet pénzt.

Jubileumi szentév volt ez az év, mint minden hetedik. Ez különböző nagy egyházi ünnepeket jelentett, amikből a Szent Fotelnek sok bevétele szokott keletkezni. De ez még a jubileumi évek között is kiváltképpen jubileumi és kiváltképpen szent volt, mert különlegesen szentnek minősült minden olyan év, mely Szent Szjúgusztuj halálának valamelyik századik évfordulója volt! Ennél már csak az lett volna szentebb, ha Szent Genurc halálának valahányszázadik évével esik egybe. A Szent Fotel meg is hirdetett nagy zarándoklatot a Szent Agg elé, ez bűnbocsánattal járt, de aki nem tudott elmenni, az is részesedhetett a bocsánatban, ha adakozott a templomoknak. A szegény emberektől kicsalt sok-sok pénzt pedig a papok rendszeresen küldözgették a Szent Fotelnek, messze földre, hogy az ott dőzsölhessen belőle, és újabb meg újabb haszontalan cifra templomokat építhessen, vagy épp háborúskodjon, akár a saját seregével, akár úgy hogy pénzt küldött más uralkodóknak, akik abból fenntartott hadsereggel öldököltek olyan népeket, akik nem akarták a Szent Fotel zagyva karotány tanait vallani.

Amifu birtokán is számos templom állt, amikbe rengeteg adomány folyt be, s ezeket a papok el akarták küldeni egyszerre, természetesen erős kísérettel a Szent Fotelnek. Ezt Luela is tudta, hallott erről nemegyszer beszélni Amifutól, de másoktól is. Hogy ez mikor történik meg, azt Luela nem tudta, de sejtette hogy a téli napforduló tájékán lesz, mert annál később nem lehet, azután ugyanis nagyon veszélyes a tengeri hajókázás a jéghegyek miatt, de előbb sem lehet, mert az őszi esők miatt egyszerűen járhatatlanok az utak szekerekkel, márpedig a sok pénzt csakis szekerekkel vihetik a tengerpartra! Az őszi esők előtt pedig pláne nem vihetik el, mert akkor még össze sem gyűjthetik a kellő mennyiséget! Luela tehát úgy számolta, hogy egy szűk kéthetes időtartam csak az amikor e fontos küldemény útnak ered!

Mikor ezt kitalálta, még nem volt augusztus sem. S így aztán maga elé rendelte egész udvartartását, legfőképpen két bátyját, s így szólt hozzájuk:

—Jó lenne egy csomó pénzt szereznünk!

Javaslatát osztatlan helyesléssel találkozott. Még Miu hercegnő is bólogatott, nagy ferde szemével. Tudta hogy ha több a pénz, biztosabb a körömlakkellátás. Különben is régóta vágyott már néhány szép selyemruhára, de hát az nagyon drága volt, mert ahhoz csak messzi hazájából, Jicsenből lehetett hozzájutni.

S most Luela így szólt:

—Bátyáim, benneteket Amifu katonái már régóta oktatnak fegyverforgatásra! De kevesen vagyunk! Több ember kell tehát! Márpedig én úgy döntöttem, hogy kiképezek magamnak egy női testőrséget! Ennek magvát alkotjátok ti, természetesen Miu hercegnő kivételével, mert ő a hosszú ujjával úgyis alkalmatlan erre, s méltatlan is a rangjához, legalábbis azt hiszem hogy úgy gondolja ezt!

Nosza, amint Miu megtudta Luela e véleményét, roppantul megsértődött! S nem is hagyta annyiban a dolgot, kiment az udvarra, s nagy gögösen megmutatta hogy tud ám ő kiválóan nyilazni, s valóban, olyan kiválóan lőtt célba, hogy nem sokan az idős zsoldoskatonák közül sem!

Aztán mégsem került be Luela testőrségébe, mert valóban méltóságán alulinak tartotta az ilyesmit, no meg Luela azt is megkövetelte, hogy a nők tanuljanak meg ne csak nyilazni, de a kardforgatás alapjait is sajátítsák el, s ezt Miu nem vállalta. De megmutatta, hogy tudnak azért az ő hosszú ujjai ha akarnak!

De Luela nem állt meg azon nőknél, akiket annak idején a rabszolgakereskedőtől kiszabadítottak. Két bátyjával beszáguldozta a birtokot, és szalagos nőket keresett. Lehetőleg olyanokat, akiknek sok-sok szalag volt a hajában. Úgy vélte, ezek meglehetősen önfejlűek, nem tisztelik a

vallást, s vesztenivalójuk sem sok lehet. S ezeket kiképezte a harcnak legalább az alapjaira. Voltak vagy kétszázan.

Ezt Amifu eltűrte, mert nem tudta hogy mi a célja mindennek. S úgy vélte, kell egy kis szórakozás a királynőnek, no meg valóban nem árt ha van testőrsége! S a szalagos nők természetesen nagyon örvendtek hogy testőrnők lettek, ez sokkal kényelmesebb volt mint amit korábban csináltak, több pénzzel járt, és nagyobb megbecsültséggel!

Eljött aztán a napforduló hete! Luella parancsára testőrnői egy része levetette magáról a testőri gúnyát, visszavedlett örömlánnyá vagy egyszerű szalagos nővé, s elmentek néhány nagy templom közelébe, természetesen olyan városokba-falvakba, ahol még nem ismerték őket korábbról. S itt alaposan figyeltek!

Hamar megtudták, melyik templomból mikor indul a szállítmány. Ezt lehetetlen volt eltitkolni, mert a papok természetesen kíséretet is adtak a pénz mellé, fegyvereseket. S a nők jelentették Luelának, mit láttak, honnan merre ment a szállítmány! Ők sokkal gyorsabban haladtak mint a papok, mert egyedül voltak, lovon, nem lassú szekereket kellett kísérniük.

Odahaza, a „főhadiszálláson” aztán Luella bejelölte egy térképbe a szállítmányok útvonalait, az irányokat, s így szólt bátyjaihoz, de még anyjához is, aki szintén be volt avatva a tervbe, s örvendett hogy lecsaphat a karotány isten hamis szolgálaira, úgy vélte, ezzel is az ősisiteneknek tesz szolgálatot:

—Úgy látom, Réchon városba tartanak! Nyilván ott fognak találkozni, s onnan egyszerre akarnak már a tengerpartra vonulni!

—Igen, úgy tűnik. - bólogatott Dzsua, bár semmit nem is értett a térképből. De megbízott zseniális lánya helyzetértékelésében.

—Tehát akkor fegyverbe hű testőreim, indulunk mi is oda! Megvárjuk őket a város előtt, amikor kijön onnan az egyesült szállítmány!

Jó nagy volt a szállítmány amit a papok ki akartak menekíteni az országból! Három hatalmas szekér, szinte tengelytörésig pakolva! Hogy mit szállítanak, azt Luella eleinte természetesen nem tudta, de remélte hogy igen hamar megtudja. Egyelőre azonban csak annyit látott az ösvény bokrai közül leskelődve, hogy a lovak alig bírják vonszolni a szekereket, s hogy harminc fegyveres is kíséri azokat, állig páncélban.

Luella nem aggódott. Megvolt a terve ezeknek a papi fegyvereseknek a legyőzésére.

Luella ezekre jó három kilométerre a várostól lesett. S alig hagyták el őt a szekerek, a papok azt vették észre, hogy körülötte minden lángba borul!

—Ég az erdő! - kezdték el kiabálni, s ettől megijedtek. Ennek már a fele sem tréfaság! Igaz, az időjárás most hideg, nemrég eső is esett, érthetetlen miként gyulladhatott ki... de hát ég, ez nem tagadható, itt a láng, a füst...

Megnógatták a lovakat hogy igyekezzenek, azok neki is veselkedtek, húzták a nehéz szekereket ahogy csak lehetett, nem néztek se jobbra se balra, igyekeztek maguk mögött tudni a veszéyes, égő szakaszt...

S hirtelen egy kanyarba érkezve azt látták, hogy az ösvény mindkét oldalán hevenyészett téglafal emelkedik jó húsz lépés hosszan. Ez korábban nem volt itt! De megállni és körülnézni nem is volt idejük, úgy megijedtek a tüztől. S amikor ide beértek, hirtelen elszabadult a pokol! Mindkét oldali fal nagy robbanással a levegőbe repült, s a katonákat, papokat, szekérhajtókat elárasztotta a rengeteg kavics, sziklatörmelék! Sebesülés nélkül senki nem maradt közülük, sőt, a legtöbb meg haltak. De akik nem, azok sem éltek sokáig, mert a bokrokból nyílzápor hullott rájuk, puska lövés is csattant nemegy, s pillanatokon belül végük volt. S így soha nem tudták meg, hogy a tűz ami elől oly sietve menekültek, nem volt más mint néhány szalmabála, pálinkával meglocsolva az ösvény bokrai között!

Luella most már átkutathatta az emberveszteség nélkül megszerzett szekereket. Elámult a mérhetetlen gazdagságon! Nemcsak pénz volt ott bőven, de jó hetven kilónyi aranyrúd, ezüst is sok, meg pár marék drágakő!

Ujjongva vitte mindezt haza, de embereit is gazdagon megjutalmazta. A jutalom a zsákmányolt kincsek töredékét is alig tette ki, de a szalagos női, akik nemrég még a testükkel keresték a kenyerüket, így is várakozáson felül meg voltak elégedve vele. Nem akadt közöttük olyan, aki ezután ne mondhatta volna magát igencsak jómódúnak! Nyugodtak lehettek ezek után, hogy ha akarják, nemcsak lesz aki feleségül veszi őket vagyonuknak hála, de bőven válogathatnak is a kérők közül, még akkor is ha annyi szalagot raknak a hajukba, hogy a hajszálaik már ki sem látszanak!

Otthon édesanyja nagyon örült a sok kincsnek, Íchela aggódott, Amifu úr viszont egyértelműen dühös volt.

—Ezek után aztán végképp... - kezdte, de Luella közbevágott:

—Mi van végképp?! Azt akarod mondani hogy végképp összeveszítettelek a papokkal?! Mert nem értem, mi bajod! Hiszen ki is átkoztak!

—De a többi birtokosok!

—Azok eddig sem a szép szemed miatt nem támadtak, hanem mert valamiért gyengének érzik magukat! Tehát ne légy hülyébb mint amilyennek hittelek eddig, hanem indíts és toborozz még egy rakás katonát, aztán ess neki Minóziusznak! Lennél inkább hálás Amifu, amiért megakadályoztam hogy ezt a sok kincset kicipelje az ellenség, a papok, a birtokodról!

Mást természetesen valóban nem tehetett Amifu mint amit Luella tanácsolt neki nagy kedvesen, s úgy tűnt, igaza is lesz Luelának, mert még az évnek nem is lett vége, amikor megerősödött seregével úgy megszorongathatta Minóziuszt, hogy az ellenséges úchel védekezésre kényszerült, de annyira ám, hogy beszorult legnagyobb várába! Amifu pedig nekikezdett az ostromnak.

Az volt csak a baj az ostrommal, hogy több minden is. Amifunak a birtokain volt több vára, Minóziusznak csak kettő, az egyik egy kicsi, messze tőlük, a másik épp az amit ostromoltak. Ez azonban nemcsak nem volt kicsi, de sokkal nagyobb is mint Amifu bármelyik vára, megvolt négyszer akkora is mint bármely másik vár messze környéken! Egy óriási völgy kellős közepén emelkedett a magasba, és igen jól védhető helyen, mert egy jókora, nagy folyó folyt át a vár közepén, egyik oldalon be, másik oldalon ki, tehát szó sem lehetett róla hogy szomjan haljanak a védők. S ez olyan sebes, gyorsfolyású folyó volt hogy még a legrekkenőbb hidegekben sem fagyott be soha a közepe, még ha a széleire ki is ült a jégpáncél. A vár nem is egy vár volt, hanem tulajdonképpen négy, mert volt egy legkülső fal, ami jó öt kilométer területű volt, s olyan széles a teteje hogy egy szekér is elmehetett volna rajta. Mindenfelé őrtornyok, s Amifu a távolból nyolcszáz ágyút számlált meg! Volt aztán egy belső fal, e külsőtől mintegy húsz lépésnyire, ez nem volt olyan vastag, de magasabb, s ezen is volt hatszáz ágyú, s ezek is tudtak löni az ellenségre, át a külső fal védőinek feje fölött. E fal mögött következett egy harmadik fal, majd egy negyedik, mindegyiken további ágyúk, bástyák, őrtornyok, majd végül a fellegvár. De a fellegvár körül a legbelső várudvaron még több más kisebb várszerűen erősített épület is állt, ezt Amifu jól látta a messzi hegyoldalakról távcsővel.

És egészen nyilvánvaló volt, hogy Minóziusz jól felkészült a védekezésre. Már amiatt is, mert e nagy völgy igen termékeny lehetett, minden adottsága megvolt hozzá, s hová is vitték volna be a terményt, ha nem a közepen álló várszörnyetegbe?! De nyilván máshonnan is halmozott fel készleteket. Az bizonyos volt hogy vannak a várban a védők csaknem annyian mint ahány fővel ő ostromra készülődik! De egyszerűen elképzelni sem tudta, miként sikerülne meghódítania a várat. Még ha iszonyú véráldozat árán vagy árulók segítségével vagy csellel be is jutna a legkülső fal mögé, ott van a másik három fal! És nem tökölődhet itt akármeddig, mert volt róla értesülése, hogy Minóziusz számára segítséget próbálnak küldeni az úchel szövetségesei. Márpedig ha a felmentősereg érkeztekor ő még itt lesz, akkor beszorul e völgybe, aminek csakis két kijárata van, az, ahol a folyó be- és kifolyik, ha az ellenség elzárja ezen utakat előre, akkor be lesz szorítva a völgybe, az ellenség és az erős vár közé!

Ráadásul egyre hidegebb lesz az idő. Már most is csontrepesztő fagyok járnak. Minóziusz erre ügyet sem vet, őt védik a hidegtől és a hóviharoktól a falak, de az ő katonái itt a síkságon a sátrakban igen rosszul bírják ezt az időt!

—Reménytelen! - mondta Dzsuanak és Luelának. —Vissza kell vonulnunk! Minóziusz akármeddig kibírja odabent, főleg télen! Semmi értelme itt kockáztatnunk a felmentősereg támadását, csak azért hogy megfagyjunk! Nem ilyen időben szoktak harcolni az én katonáim!

—Akkor ne katonákkal harcoltass, hanem paraszttal. - vetette oda félvállról Luella.

—Mit beszélsz?! Hiszen azok... azok nem tudnak harcolni!

—Ellenben igen jól bírják a kemény időt. Én csak tudom, mert parasztok közt telt a gyermekkorom! - hetykélkedett Luella, mintha nem volna még mindig gyermek.

—De hát mit érnének a parasztok a vár ellen?!

—Azellen semmit. De nem is ez a dolguk.

—Nem értelek!

—Azt látom. De nem fogok magyarázgatni, mert megint csak ellenkezni, látom ugyanis már hogy teljesen reménytelen vagy Amifu, kár a szó beléd! De ha küldesz tízezer parasztot ide, erős férfiakat, és hamar, egy héten belül, akkor én mondom hogy Minóziusznak vége további egy héten belül!

—Nem hiszem!

—Tudtam ugye hogy nem fogod hinni, látod, ezért is nem mondok előre semmit! De gondold a pap medencéjére, biztos azt sem hitted! Ó igen, és a parasztjaid el ne felejtssék hozni olyasmiket hogy csákány, ásó és lapát!

—Persze, lapáttal és gereblyével győzik le a várat, mi!

—Gereblye nem kell. Kapa sem.

—Nem lesznek képesek lerombolni a falakat, előbb lövik halomra őket!

—Közelébe se mennek a falaknak, de többet végképp nem mondok!

Amifu gondolkodott egy sort, aztán úgy döntött megpróbálja, végülis nem áll semmiből az egész, legfeljebb gyalognak azok a rusnya parasztok egyet, úgyis arra vannak! S így megparancsolta néhány közeli falu parasztjainak, hogy három heti élelemmel jöjjenek ide, de számmal ám! Természetesen nem a saját parasztjait küldte ide, hanem Minóziusz parasztjait, akik az általa ellenőrzött településeken laktak. S a parasztok akartak-nem akartak, de jöttek, mert Amifu katonái oly kedvesen biztatták őket erre...

S amikor odaértek, Luella így kezdett vezényelni nekik:

—Gyertek utánam!

Mentek. Luella pedig elballagott a völgy azon végébe, ahol a patak elhagyta azt.

—Most szépen másszatok fel itt két oldalra a hegyekbe, és dobáljatok minden sziklát, földet ide a patakba meg a közelébe! Az ugyanis a feladatotok, hogy betemessétek a patak útját! Szeretnék a völgy helyén egy szép nagy víztározót!

Mit tehettek a parasztok, nekikezdték az iszonyú munkának! Ám kiderült hamarosan, hogy nincs is igazán nehéz dolguk! Nyáron természetesen igen kemény munka lett volna ez, ám most alig kezdtek hozzá, rögvest megmozdult a hóréteg alattuk, megindultak a lavinák, s természetesen hó zúdult a patakmederbe! Ez természetesen nem tölte meg el a patak járását, más teleken is zúdult ide lavina, annyi haszna viszont volt ennek, hogy már lényegesen keskenyebb mederrészt kellett elzárniuk. No és Luella sem volt hülye, ő aztán nem, és a löport is bevetette a jó ügy érdekében. Miért is ne, ez az anyag már kétszer megsegítette, egyszer Amifu elfogásában, egyszer a papok kincsének megszerzésében! Most sok-sok hordó löport hozatott, alkalmasnak tetsző helyeken lyukat vájtattak a sziklafalba, bedugott oda néhány hordóval, s felrobbantatta. Így már hamar ment a munka, s nem volt olyan nagyon nehéz a parasztnak sem.

Annyira gyorsan haladtak, hogy reggel kezdték, s estére már el is kezdett dagadni a folyó a gát mögött. De még növelték egyre a gát magasságát.

Két nap múlva Amifu el kellett kezdje a hadserege visszavonását a vár környékéről, mert már oly magasra emelkedett a víz! Már teljesen körbezárta Minóziusz várát, igaz, egyelőre még csak úgy fél embernyi magasságban, de Amifu el tudta képzelni, milyen rémültek lehetnek azok

odabent. Ő Amifu a seregével eddigre már felhúzódott a környező hegyekbe, főleg a folyó beömlő szakasza táján. És a víz egyre nőtt, és valóban nem telt el a Luella által megszabott egy hét, s már csak a fellegvár legmagasabb csúcsa látszott ki a habokból! A valamikori óriási völgy helyén egy hatalmas tó hullámozott... de nem sokáig, mert az állóvíz könnyen befagy a mínusz húsz fokos hidegben, márpedig ez állóvíz volt még akkor is, ha a gát környékén folyt kifelé a víz, mint egy vízesés. De mindenütt máshol jég borította a felszínét.

Amifu várt egy hetet, aztán a jégpáncélon át felderítőket küldött a fellegvár csúcsához. Azok hamar visszatértek, még hozzá Minóziusz fejével.

—A víz elől fel tudott jutni oda, - mondták Amifunak - de nem volt tüzelője és megfagyott! Már halott volt amikor rátaláltunk!

Ezek után pedig nem volt nehéz dolga Amifunak, hogy uralma alá hajtassa Minóziusz egykori birtokát. Ez óriási gazdagságnövekedést jelentett a számára, és igazán nem tagadhatta hogy ezt Luellának köszönheti. S amikor ezt el is ismerte, Luella csak leereszkedően megveregette egykori földesura vállát, s így válaszolt:

—Látod így van ez: többet ésszel mint erővel, morcoskám!

9. fejezet: A birodalomépítő

Ilca „elrablása”, ahogy szélteben-hosszában mindenki nevezte a nagy eseményt, nem maradt következmények nélkül! Vilder úr ugyan nem indított hadjáratot a leánya ellen, egyrészt mert fiát bántalom nélkül visszakapta, másrészt mert úgymint volt elég baja az Uchuállal. Hanem Veír úr, a Tíchieli nemzetség feje azonnal követet menesztett Pjangához, hogy amennyiben nem adja ki neki erkölcsstelen leányát, Ilcát, úgy elkészülhet a legrosszabbakra! Erre Pjanga megkérdezte a fölöttébb pökhendien viselkedő követet, hogy véleménye szerint elég erős-e a Tíchieli nemzetség ahhoz, hogy ne csak az Uchuállal szemben legyen képes megvédeni magát, de ellene is?! És ezen a kérdésen a követ igen meghökkent.

—Úgy véled Pjanga hogy bármit is árthatnál nekünk, amikor jövő ilyenkorra nem is leszel, hiszen megsemmisít téged a karóshadsereg?!

—Nem, én nem fogok „bármit is” ártani nektek, én nektek ugyanis nem ártani fogok, hanem maradéktalanul megsemmisítem az egész Tíchieli nemzetséget, ha egyetlen katonátok is ellenséges cselekedetet hajt végre a birtokom vagy annak bármely lakója ellen! Lehet hogy a bosszúm nem azonnal sújt le, mert előbb valóban a karósokkal kell foglalkoznom, de miután azokkal végeztem, azután ellenetek fordulok! Egyesegyedül csak az menthet meg benneteket a haragomtól, ha nyugton maradtok! Még ha félnek tőletek, akkor sem lennétek hajlandó kiszolgáltatni a barátnőmet olyanoknak, akik meg akarják őt ölni, nem lennétek hajlandó ennyire lealjasodni, de különösen nem vagyok erre hajlandó, ha szerencsére még csak nincs is semmi okom rá, hogy féljek tőletek! És most elmehetsz, nincs értelme a további fenyegetőzésednek, mert azzal csak azt érnéd el, hogy követ létedre megcsapatlak, azt meg jobb szeretném elkerülni, de gondolom te is!

A követ elment, s megvitte Pjanga üzenetét a nemzetségfőnek. Pjanga később hírt kapott róla, hogy Veír úr csatlakozott a Pjanga ellen készülődő „össz nemzeti koalícióhoz”, ahogy egy karotány pap nevezte el a gyülekező sereget.

Alig érkezett el az április, némely magasabb fekvésű helyeken még javában fehérlettek a hófoltok, amikor Veír úr valóban el is kezdett különböző csatározásokat Pjanga ellen az északi határszáron. Erre sokan azonnal arra unszolták Pjangát, hogy vesse be a „csodafegyvereit”. Pjanga azonban a fejét rázta.

—Nem! Hadd higgyék hogy gyöngé vagyok! Ha kiderül hogy nagyon jó fegyvereim vannak, elállnak a támadástól, és mindaddig nem is támadnak, amíg valahogyan meg nem szerzik ezek titkát! S akkor újra támadnak, és meghódítanak! A tervem az, hogy e fegyverek első és legsikeresebb bevetése akkor esedékes, amikor a karósok jönnek ellenem! Egyetlen óriási csatában akarom tönkreverni őket, úgy, hogy utána semmi reményük ne maradjon bármi ellenállásra is!

Ennek megfelelően tehát Pjanga serege kivonult Veír ellen, hogy megakadályozza annak előnyomulását, de csak hagyományos fegyvereket használt, tehát íjat-nyilat és az ósdi puskákat. A célját el is érte, s bár ujjongva üdvözölték a sikert, ám Pjanga csak legyintett erre, mert ő tudta hogy e siker édeskeves, ugyanis Veírek még egyáltalán nem gondolták komolyan a háborút, annyira nem hogy a csapataik nem is voltak igazi hadseregnek nevezhetőek, ezek Veír részéről csak amolyan fosztogató rablóportyázások voltak, amik inkább csak zavarkeltés-re, nyugtalanságszításra valóak. Még szép hogy Pjanga serege kiverte ezeket, amikor Pjanga fél hadereje felvonult ellenük!

Veír már amiatt sem küldött Pjanga ellen több csapatot egyelőre, mert el volt foglalva észa-kon az Uchuállal. Amit különben Vilder is támadott, de az Uchuál bírta, mert erős nemzetség volt.

Ez azonban nem sokáig maradt így. Kiderült ugyanis, hogy még el sem jött a május, és megérkezett minden környező nemzetséghez a Szent Fotel parancsa, hogy elrendeli erre a teljes évre Isten Békéjét, ami azt jelenti, hogy tilos az egymás elleni hadakozás, mert ez meggyengítené a Pjangaellenes Szent Szövetséget! Aki most hadat visel a másik nemzetség ellen, azt a Szent Fotel azonnal kiátkozza!

Így aztán megszűnt az Uchuál harca is a Tichiel ellen, természetesen mindenki tudta hogy csak ideiglenesen, de most már nyugodtan egyesíthette a csapatát Veír úr a többiekkel.

Elvileg nem lett volna szükség a csapategyesítésre, megtámadhatták volna Pjangát külön-külön is. Ez azonban két ok miatt sem így lett. Egyrészt mert azért ők is hallottak ezt-azt rebesgetni, hogy ennek a nőstényördög Pjangának állítólag mindenféle pokoli fegyverei vannak, akkor meg biztos ami biztos, jobb ha egyesült erővel igyekeznek eltiporni! Másrészt a Szent Fotelnek is voltak már kellemetlen tapasztalatai más karóshadjáratokkal kapcsolatban, melyeknél igen szép „össz nemzeteti koalíciót” sikerült összetoboroznia valami közös cél érdekében, de mert mindegyik király vagy más magasrangú résztvevő önmagának akarta a dicsőséget és a nagyobb zsákmányt is, emiatt a saját szakállára, külön támadott, aztán az ellenség, aki jóval gyöngébb volt mint a Szent Fotel karósai együtt, de erősebb mint ezek a seregrészek külön-külön, ezeket sorra mind megsemmisítette, és a karóshadjárat így csúfos kudarcba fulladt! Így aztán a Szent Fotel nyomatékosan figyelmeztette Pjanga ellenségeit, hogy egyszerre támadjanak, ne egyénieskedjenek, a zsákmány miatt ne aggódjanak, mert majd a Szent Fotel eldönti, Pjanga és a Lúriel nemzetség területéből melyik karóshadjáratra kerekedett nemzetséget mekkora birtokrész illeti meg!

Pjanga még ezt is megtudta, és amikor megtudta, gúnyosan mosolygott:

—Nem is Noid király uralkodik errefelé, úgy látom, hanem a Szent Fotel!

Mindazonáltal úgy gondolta, kivételesen ennél nagyobb szolgálatot nem is tehetett volna neki a Szent Fotel.

Ami a csapategyesülést illeti, ez természetesen nem vonatkozott a tengeri haderőre, hiszen a hajók nem képesek a szárazföldön járni! Ez annyira így volt, hogy Pjanga emlékezett rá, kisgyerekként mennyire meglepődött, amikor először hallotta azt a kifejezést, hogy a hajó „kifut a tengerre”. Azt ugyanis tudta már akkorra, hogy a hajók úsznak. S igen elálmélkodott e szókapcsolaton, kérdezte is a dadáját hogy ugyan mitől nőtt hirtelen hosszú lába a hajónak, amivel futhat, továbbá ha lett is a hajónak lába, miként lehet futni a vizen?! De Dudu eleinte nem is értette a kérdést, soká tartott mire felfogta hogy mi a gondja Pjangának; akkor azonban jót nevetett a „gyerekszaj furcsaságain”; Pjanga azonban dühös lett, mondván hogy igenis ő gondolkodik logikusan, mert úgy kéne mondani hogy a hajó kiúszik a tengerre! Az hogy „kifut”, több szempontból is logikátlan, mert tengeren nem lehet futni, és nincs is a hajónak lába!

Mostanára természetesen egészen más és nem nyelvészeti kérdések foglalkoztatták Pjangát, de akkor is tény maradt hogy a hajók ha futkározhatnak is a tengeren, de a szárazföldön nem tehetik meg! Amennyiben tehát a pjangaellenes erők szerették volna igénybe venni a néhány Dechtán és a még több Kíriel hajó támogatását, úgy erre egyetlen lehetőségük volt: hogy nyugatról támadjanak Pjangára, még hozzá a tengerparton vonulva kelet felé, útközben mindent felégetve maguk után! Ez azzal a nehézséggel járt számukra, hogy kénytelenek voltak egyelőre nem megtámadni a Lúriel nemzetséget Pjanga északnyugati határánál, no meg a Tichiel nemzetség át kellett hogy vonuljon a Réol nemzetség területén, és onnan a Dechtánhoz, ezzel tehát nagy kerülőt tett a hadserege, de vállalták. Pjanga igen csodálkozott ezen, mert különös mértékű volt a fegyelmezettség az ellenségei között, amire tudomása szerint e vad vidéken még nemigen volt példa.

Ennek azonban örült. Nagyon meg volt elégedve az események alakulásával. És nemcsak ő, de Zaxon úr is, a Lúriel nemzetségfője, mert így nem támadták az ő birtokát! A csatából azonban ki akarta venni a részét, s ki is vette, mert ott állt Pjanga mellett, hogy segítse őt a tanácsaival, habár Pjanga azt mondta, erre tulajdonképpen nincs nagy szükség, mert régen rossz neki ha holmi ügyes hadvezetéstől függ az életbenmaradása, amikor ő ehelyett egyértelműen a technikai fejlettségében bízik!

Akkora sereg mozgását ami készülődött ellene, tökéletes lehetetlenség volt titokban tartani, így Pjanga pontosan tudott ellenségei minden lépéséről. S így amikor időszerű volt, az ő serege is ott állt a legnyugatibb tengerparti falva közelében. E falu a Mufi névre hallgatott. Teljesen jelentéktelen falucska volt, soha semmivel nem szolgált rá addig az érdeklődésre, hacsak azzal nem, hogy azt beszélték némelyek nagy gúnyosan, hogy a falu neve állítólag a „muff” névből származott, abból a szóból tehát amivel a nők szeméremszőrzetét szokták nevezni, és azért volt eredetileg Muff e falu neve, mert korábban kalózfészek volt, s itt tanyáztak a kalózok lo-tyói, s az elrabolt lányokat is ide hurcolbászták a kalózok hogy itt jól megerősokolják őket. Pjanga kétlette hogy ez igaz volna, mert ha úgy lett volna, maradt volna nyoma ennek, néhány egykori erődítmény falmaradványa formájában, de hát semmi nem utalt erre. Sőt Jaemon sem tudott ilyesmiről, holott a hírhedt kalózvezérnek kalóz volt apja, nagyapja, dédapja és ükapja is, amint ezt büszkén mesélte Pjangának, s lehet hogy néhány még további felmenője is kalózkodásból élt, csak nem emlékszik rá. De ő azt mondta ha lett volna itt valahol kalózfészek, ő tudna róla!

Mindenesetre a csata e jelentéktelen porfészeknél bontakozott ki, s ha addig nem is lett semmivel sem híres Mufi, azután annál inkább, mert igen sokáig emlékeztek erre az eseményre még a történészek is, bekerült a krónikákba is, Mufi csata néven!

Kár hogy épp a falusiak semmit nem láthattak belőle, mert őket Pjanga felszólította hogy a saját biztonságuk érdekében átmenetileg hagyják el a falut és vonuljanak keletre. Ezt addigra különben többen is megtették mintegy magánszorgalomból, még az állataikat is elhajtották.

Úgy tűnt, egyszerre bontakozik majd ki a csata tengeren is és szárazföldön is, mert a Kíriel nemzetség hajói, s a Dechtán flotta felsorakozott a falu előtt a tengeren. A Dechtán végülis nyolc nagy hajót küldött és három kisebbet, s így a Kíriel úgy gondolta, ki kell tennie magáért mert ők a királyi nemzetség, s így húsz nagy csatahajóval képviseltették magukat; kicsi hajót ők nem küldtek, az méltóságukon aluli lett volna. Az Ilmich nemzetség sem képviseltette magát a szárazföldi haderőben, de néhány hajót azért küldött. Velük szemben állt Pjanga flottája, amit Jaemon vezetett. Végülis vállalta a kalózvezér a megmérettetést, bár eleinte húzódozott tőle. De Pjanga igen nagy jutalmat ígért neki győzelem esetére, aztán meg Jaemon nagyon jól látta mire képesek Pjanga újmódi fegyverei, emiatt bizakodott, és kipróbálni is szerette volna őket! Pjanga flottája közé sorolták be Jaemon egész kalózflottáját is, ami eddigre már nyolc hajóra bővült a hatról, s ehhez jött még négy további nagy csatahajó, ez összesen tehát tizenket-tő volt. Ez nagyon elmaradt az ellenség huszonnyolc nagy hajójától, bár legalább kiválóan fel voltak fegyverezve. De volt még Pjanga flottájában kerek hatvan picike hajó, amik olyan kicsik voltak, hogy nem is fért el rajtuk négy-nél több ágyú, némelyiken egyetlenegy sem! Ellenben mindegyikre szereltek legalább három halálorgonát, de volt amelyikre tíz is jutott e fegyverek-ből! Természetesen a nagy hajók fedélzetét is úgy telerakták ezekkel, hogy szinte sündisznó-

nak látszottak. Továbbá a robbanóhordót kilövő katapultokból is jutott minden olyan hajóra, ami alkalmas volt rá hogy felszereltessek ezekkel.

Ahogy elnézte a flottáját, Pjanga úgy gondolta, a tengert illetően az erőviszonyok legalábbis kiegyenlítettek, bár azt nem kétlette, hogy ellenségeinek szent meggyőződése, hogy sokszoros túlerőben vannak, ugyanis a kis hajókat semmire nem becsülik, nem tartják komoly ellenfeleknek.

Azután hogy felvonultak a flották egymással szemben, Pjanga nem is nagyon törődött velük, megbízott Jaemon hozzáértésében, végtére is nem lehetett véletlen hogy Jaemon vált messze környék legrettegettebb kalózává! Nyilván érti a dolgát, hiszen ebből élt, ezt tanulta éveken át, apjától, nagyapjától... igaz, az új fegyverekkel való harcot még nem szokta meg, de hát tulajdonképpen ezek sem mások mint különleges puskák és ágyúk. És ezekhez értenek a fegyvermesterei. Elég ha csak lőtávolba kerülnek!

Pjanga inkább a szárazföldi haderővel foglalkozott. Ez roppantul ajánlatos is volt, mert mint kémeitől s egyéb forrásokból megtudta, vele szemben jó háromszázezer főnyi haderő állt!

Az „egyéb forrás”, amiből megtudta, az nem mást jelentett, mint hogy már hajnalban felke-reste őt az ellenséges táborból egy fehér zászlót lengető követ. Különben pap volt, azt mondta, s nem más mint a Szent Fotel süvege!

Az hogy „süveges”, a legmagasabb karotány egyházi rangot jelentette, ennél csak maga a Szent Agg volt hatalmasabb! A mindenkori Szent Aggot a Süvegesek Tanácsa választotta meg a saját soraiból, közvetlenül az előző Szent Agg elhalálása után.

Mint a Pjangához jött süveges elmondta, ő amiatt van itt hogy figyelemmel kísérje az eseményeket mint a Szent Fotel küldötte, s most felszólítja Pjangát, hogy a saját érdekében adja meg magát!

—Igazán? Mi lenne ekkor a sorsom? - kérdezte érdeklődve Pjanga.

—Egyházi bíróság elé kerülsz ahol maga a Szent Agg fog elnökölni!

—Aha, előre tudom akkor az ítéletemet: máglyahalál!

—Ez a Szent Aggtól függ, de ha megbánást tanúsítasz, s most megadod magadat, s így megakadályozod a vérengzést, azt nyilván a javadra írja!

—Teszek én is egy ajánlatot nektek! Úgy tudom ott velem szemben a Tichiel, a Réol, a Dechtán és a Kiriél nemzetség katonái állnak! A Kiriél kivételével mindegyik nemzetségfő is jelen van a hadseregben! Adják meg magukat, ez esetben az én bíróságom fog ítélezni felettük, melyben én fogok elnökölni, és ígérem hogy javukra írom hogy megadják magukat és így megakadályozzák a vérengzést! Ez esetben még azt is megígérem hogy az ítéletem semmi esetre sem lesz halálos ítélet, valószínűleg egyszerűen elkobzom a birtokaikat, és száműzetem őket! Ha azonban nem tesznek így, akkor saját pogányságomra esküszöm, hogy az irmagját is kiirtom a nemzetségüknek!

—Megőrültél, elvette a Sátán az eszedet! Van fogalmad róla, hogy mit beszélsz?! Hiszen a mi haderőnk bő háromszázezer fő, soha még ekkora sereg össze nem gyülekezett, s ebbe még bele sem számoltam a hajók erejét! Hogy is győzhetnél le bennünket, hiszen jól látható hogy maroknyi csak a sereged!

—Az enyém is megvan majdnem nyolcvanezer fő!

—Akkor is négyszeres túlerőben vagyunk!

—Nem. Ugyanis a ti seregetek csak gyűlevész csűrhe, mely több akaratnak engedelmeskedik, az enyém viszont fegyelmezett harcosokból áll!

—Gőgöd az egekig ér, de rajtavesztesz! - mondta a követ, és megfordult hogy távozon. Ám e pillanatban megszólalt a Pjanga mellett álló Zaxon úr:

—Megállj te csuhás barom! - s amikor a követ megfordult, azt látta hogy az uraság kivont karddal áll előtte.

—Mit akarsz?! - sápadt el. —Én követ vagyok! Én diplomáciai mentességet élvezek! - és tekintete rémülten meredt Pjangára.

—Nem érdekel hogy mi vagy, isten vagy ember vagy ördög, de az biztos hogy pap vagy! - dörögte Zaxon úr. —És én megesküdtem hogy ha meglátom valaha is a Szent Agg bármelyik papját,

akkor azt azonnal megölöm! Ugyanis vérbosszút esküdtem a vallás iránt, amely meggyilkolta a fiamat!

—De én követ vagyok, s a követeket minden ősi jog szerint...

—A fiam is követ volt!

—De nem én vagyok a Szent Agg!

—De egyetértesz velem, tehát az ő vétke téged is terhel!

—Felséges úrnőm... - kezdett el könyörögni a süveges Pjangának, mert tőle több könyörületet várt. Pjanga pedig ezt válaszolta:

—Nem vagyok az úrnőd ahogy neveztél, hiszen kiátkoztatok! És én nem ölök követeket! Én megkegyelmezek neked! Az a baj hogy Zaxon úr nem kegyelmez meg neked! Nekem semmi közöm a kettőtök vitájához, ugyanis nem vagyok az úrnője Zaxonnak, ő pusztán a szövetségese, nem a hűbérese! - azzal felállt és távozott. Zaxonnak ellenben villant a kardja, s tőből lemetszette a pap mindkét karját, azután hagyta, hogy elvérezzen.

Amikor a Szent Fotel követe jó egy óra múlva sem tért vissza, a Szent Szövetség karóharcosai támadásba lendültek. Sejtették hogy a követ meghalt, csak azon csodálkoztak, hogy ha már kivégeztette azt Pjanga, akkor miért nem ő támadott?! De ezt arra magyarázták, hogy Pjanga is tudja hogy gyengébb, emiatt nem mert támadni.

Pjanga azonban csak amiatt nem támadott, mert nem akarta feladni kedvezőnek tartott pozícióját. Ellenségei voltak ugyanis a tengerparthoz közelebb, s ő Pjanga volt a hegyek felé, ráadásul kissé magasabban is épp ezért mint az ellenség. Nem sokkal, nem nagyon, de egy kicsit, s ennek örült, mert így még messzebb repülhetnek a robbanó hordói! Továbbá, ha most támadni igyekszik, esetleg ellenségei ide-oda vonulnak, csapatátrendezéseket hajtanak végre, aminek következményeként elképzelhető hogy úgy állnak majd hogy nem a hátuk mögött lesz a tenger, holott Pjanga örült hogy most mögöttük el van zárva a menekülési útvonal. Így mindnek vége lesz!

Sokkal később, a középkor elmúltával, amikor már alig is tudták hogy miként zajlottak a régi háborúk, akkor úgy képzelték a kalandregényírók, de néha még a történészek is, hogy a régi háborúk nagyon véresek voltak, s a „kosztümös” filmekben is olyan jeleneteket vettek filmre, hogy a két fanatizált tömeg egymásnak ront, hogy a katonák megrohamozzák az ágyúsort, miközben a kartács halomra lövi őket, és a mezőn a csata után ezerszám hevernek a temetetlen holtak. Pedig a valóság egészen más volt, mindebből tehát egy szó sem volt igaz!

Az igazság az, hogy egy olyan napon melyen nagy csata dűlt, nagy átlagban, óránként és kilométerenként úgy két-három tucat haláleset szokott történni! Reggeltől-estig tehát történhetett egy egykilométeres sávon úgy három-négyszáz halál, s az egész csatatéren ennek talán tízszerese. Igenám, de ez csak egy fölöttébb eltúlzott szám, ugyanis egyáltalán nem esett mindig minden kilométer csatamezőre halál! A csata ugyanis úgy szokott lezajlani, hogy ide-oda vonultak az ellenséges csapattestek, igyekeztek egymást bekeríteni, különböző megfontolások szerint előnyös pozíciót elfoglalni, néha megvívta egy-egy magaslatért, völgytorokért, s a halálesetek kizárólag ilyenkor történtek, vagy ha vonulás közben egy erősebb seregrész lecsapott rájuk. S amikor az egyik fél úgy látta hogy nagyon előnytelen helyzetbe került, akkor hagyta a fenébe az egészet és visszavonult, ha meg valamiért már azt sem tehetette, akkor megadta magát. Az igaz hogy néha igen nagy seregek csatáztak, de akkor is így történt a csata, mert a hadseregek főként zsoldosokból álltak akik nem akartak meghalni, ők pénzt akartak és nem halált, de ha nem zsoldosseregekről volt szó, akkor sem akartak a bennük levők meghalni, tehát csak akkor támadtak, ha biztosnak érezték a győzelmet, sőt, még ezesetben is igyekeztek azt úgy megtenni hogy az ellenség lehetőleg lássa be hogy nincs esélye és adja meg magát, ez volt nekik a győzteseknek is az érdekük, mert így esik a soraikból a legkevesebb halál! Tulajdonképpen a süveges is emiatt kereste fel Pjangát.

És olyan hogy megrohamozzanak egy ágyúsort, olyasmi a leghülyébb hadvezérnek sem jutott soha eszébe. Olyankor történt hasonló csak, ha rohamoztak, azt hitték hogy nincsenek is ott ágyúk, aztán kiderül hogy elrejtették, tehát mégis vannak ott ágyúk... no igen, akkor azok eldördültek. De akkor rögvést is vonultak a rohamozók vissza, mert nem voltak öngyilkos ked-

vüek! És olyan is meg szokott történni, ha sikerül az ágyúsor hátába kerülni, akkor már igen, akkor megtámadták azt. Aztán ha a dögnehez ágyúkat sikerül időben megfordítani, akkor azok véres rendet vágtak a rohamozók között. Igen, ilyen megtörtént néha. De nem ez volt a jellemző, ez csak véletlen esemény, különlegességszámba menő, amiről aztán évekig beszéltek is a katonák a tábornokok mellett.

Végeredményben tehát akármekkora seregek csatáztak is, egy barbár csatában ritkán esett naponta több halál mindkét részről összesen mint néhány száz fő, egészen kivételes esetekben ment csak fel a számuk talán kétezerre. Ennél nagyobb áldozattal járó csata már az edzett, kérges lelkű barbárok számára is pokoli vérfürdőnek számított!

Épp emiatt igen elcsodálkozott a Pjanga ellen felvonuló minden katona, hogy minden létező hagyománnyal dacolva Pjanga serege nem mozdul egy tapodtat sem, és csak vár nyugodtan! Ez öngyilkos taktikának tűnt, hiszen így semmi meg nem akadályozza őket abban hogy Pjanga bekerítsék, s egyre közelebb húzkodva az ágyúkat Pjanga seregéhez, lőtávolságba kerülve végülis ripityára lőjék amazokat!

De ha csodálkoztak is, örvendtek ennek, mert így könnyű lesz a győzelmük! A papok azzal magyarázták, hogy Isten segít nekik, elvette Pjanga eszét! Lám, ez is bizonyítja hogy náluk az igazság, és az ő karotány hitük legyőzhetetlen!

Egyre közelebb vonultak, még hozzá egyszerre három oldalról. Szemből támadott a Dechtán nemzetség, mert így volt a legközelebb a hajóihoz, balról a Réol, jobbról a Tichiel nemzetség vonult fel. Időnként lőttek egyet-egyet Pjanga felé, ágyúból is, puskából is, de ez csak amolyan próba volt, hogy mennyire vannak már lőtávolságban. Felvonulásuknak mintegy háttérzenét szolgáltatott a tengeri csata ágyúlövéseinek robaja. Pjanga jól látta, hogy ott kedvezően áll az ügye, lám, Jaemon értheti a dolgát, mert számos ellenséges hajó már ropogva ég!

Itt a szárazföldön azonban még alig kezdődött el valami. De nem sokáig lesz ilyen nyugalom!

Örvendett annak hogy a lőtávot próbálgatja az ellenség. Így legalább pontosan tudja, meddig várhat! El volt szánva rá ugyanis, hogy a lehető legközelebb engedje magához az ellenséget, akkor lesz ugyanis annak a legnagyobb a pusztulása, de természetesen csak annyira jöhetnek azok közel, hogy az ő seregét ne veszélyeztessék!

És amikor már nagyon közel csapódtak be hozzájuk a lövések, akkor kiadta a parancsot hogy ők is lőjenek. S lőttek is!

De nem ágyúból. Hanem a katapultokból! Azok a negyvenöt fokos röppályán messzebbre tudták eljuttatni halálos küldeményüket mint az ellenség ágyúi, és így mélyen a támadók első sora mögé jutottak. Ott aztán felrobbantak a fejük felett...

És nem egy vagy két hordó. Egy csatában ritka hogy száznál több ágyút alkalmazzanak, mert egy-egy ágyú nagyon lassú, sok igavonó állat kell a mozgatásához. Pjanga ellenben kétszáznál is több efféle katapulttal rendelkezett! És egyetlen lövésének is jóval nagyobb volt a hatása, mint akármelyik akkori ágyúnak!

Pillanatok alatt sokkal nagyobb lett a vesztesége az ellenségnek, mint a megszokott néhány száz fő, valójában Pjanga első sortüze után legkevesebb háromezer halott maradt a földön, és igen szerényen becsülve is ennek tízszerese sebesült meg úgy, hogy nem volt már alkalmas a további harcra, de kedve se volt hozzá! Márpedig mielőtt visszavonulhattak volna, még tizenöt efféle sortüzet kellett kiállniuk, ugyanis egy katapultot sokkal gyorsabban lehetett utántölteni, mint egy ágyút. Igaz, ezen sortüzek hatása már nem volt olyan nagy mint a legelsőé, mert eddigre már ritkábban helyezkedtek el az emberek, hiszen menekültek, nem vonultak, és sokuk már eleve meg is halt. De annyi bizonyos, hogy a csata sorsa gyakorlatilag máris eldőlt! Pjanga parancsára a serege megkezdte az előrenyomulást, és pillanatok alatt elért oda, ahol az ellenség ágyúi álltak. Nem kellett ezeket megrohamoznia, mert senki nem védte ezeket, a tüzek vagy meghaltak, vagy elmenekültek. Ezeket tehát megszerezték. De még mindig nem volt vége a csatának Pjanga részéről, mert most elővágtatott a lovassága, ami ugyan egyáltalán nem volt számos, de akik a lovakon ültek, azok a robbanó nyilakkal lövöldöztek az üldözöttekre, akik futottak ész nélkül. S amíg a lovasság fokozta a pánikot a már nem is létező sorakban, addig Pjanga serege szépen felfejlődött, s elkezdte kelet felé szorítani az ellenséget, amerre a kiürített Mufi falu állt, illetve részben a tengerpart felé. Lassan mentek, nagy nyuga-

lommal, de mégis gyorsabban mint bármi korábbi sereg vonult volna, ugyanis egyáltalán nem cipeltek magukkal ágyúkat, csak az annál jóval könnyebb hajítógépeket. S ezekkel lőttek is, mindig amikor úgy vélték, hogy érdemes valamerre, ahol ellenállás bontakozott volna ki.

Na már most az ellenség sem volt hülye, nem akart a tengernek menekülni hogy ott megfuladjon vagy hogy a parton ripityára lőjék! Ment inkább a falu felé. Ám amint megközelítette a szélső házakat, kiderült hogy Pjanga bizony előre készült erre, s ott a házak ablakaiból egy-egy halálorgona kandikál ki, de vannak ilyenek bőven elrejtve a sövények bokrai közé is, dombtetőkre meg számtalan más helyre, s ezek most elkezdtek szórni a halált rájuk!

Egy halálorgonában tizenhárom cső volt, tehát ennyi muskétásnak felelt meg. Halálorgonából volt itt legalább száz! Ez 1300 puska. Ennyi puskás akadt némelyik seregben, de ezek nemigen tudtak egyetlen csatában egyszerre lőni, mert egymás mögött álltak. Így azonban, a halálorgonáknál, nagyon is lőttek ezek egyszerre, s ráadásul ami még lényegesebb volt, egy muskétásezred soha de soha nem olyan veszélyes mint egy efféle halálorgonás század, mert a muskétás jó ha tízpercenként újratölti a fegyverét, itt azonban fél percbe sem tellett hogy tárat cseréljenek a halálorgonában! Úgy állt tehát a helyzet, hogy az ellenség itt a falunál akkora tűzerővel találta szembe magát, amit közönséges lövészekkel csak egy legkevesebb húszezer fős lövészgárda biztosíthatott volna!

Teljesen reménytelen volt hogy bevegycék a falut, a közelébe sem tudtak jutni! S eközben a hátuk mögött egyre csak jött feléjük Pjanga serege, s amint hamarosan kiderült, még náluk is volt néhány halálorgona, kis kétkerekű kordékra szerelve, s ezek is el-elsültek, ha volt jó célpontjuk!

Ilyen csatában még sosem vettek részt Pjanga ellenségei. Már üvöltöttek rémületükben. Végül természetesen nem tehettek mást, lefeküdtek a földre, a tenyerüket a tarkójukra téve: megadták magukat.

Megadták magukat, pedig ekkor még élt belőlük majdnem százezer, tehát valamivel többen voltak mint Pjanga egész serege!

Ami a tengert illeti, itt Jaemon mutatta meg, mire képes. Neki még könnyebb dolga is volt mint Pjangának. Könnyebb, ugyanis sokkal nagyobb volt itt a különbség az ő és az ellenség lőtávolsága között! Mert hát az ágyúk amikkel a Szent Szövetség felvonult Pjanga ellen, természetesen kartácsra voltak töltve többnyire, s azt aránylag messzire tudja kilőni egy ágyú. Ellenben a hajóágyúk kivétel nélkül golyóra voltak töltve, hogy Jaemon hajóit elsüllyesszék velük, s az ágyúgolyó nem éppen a könnyűségéről híres! Olyan bizony csak a mesékben van és a regényírók kitalációiban, hogy egyik hajó a másikat elsüllyeszti olyan távolságból, amiből látni is alig lehet. Nemcsak mert nincs olyan tűzér aki megcélozná olyan távolságból, hiszen az akkori ágyúk mindennek inkább voltak nevezhetők mint pontosnak, de mert nem is lőttek messzebb még nagy jóindulattal sem mint néhány száz méter. Általában azonban ennél sokkal közelebről lődöztek egymásra, épp mert felesleges pocskolni a löszert, s még közelre is eléggé pontatlanok voltak.

Jaemon nem is kétlette hogy a hajítógépei sokkal messzebbre elvisznek mint az ágyúk, inkább azzal igyekezett, hogy olyan pozícióba kerüljön, amelynél a legnagyobb pusztítást képes végbeinni az ellenséges hajóhadban. Ezt úgy vélte elérni, ha beszorítja azokat a part és önmaga közé, mert úgy nem menekülhetnek. És ezt könnyen elérte, mert ellenségei maguk is a partmenti vizeket részesítették előnyben, abban a hitben, hogy így megakadályozzák Jaemont abban, hogy ágyúival a Szent Szövetség szárazföldi katonáit lője!

Jaemon tehát meglehetősen könnyen megkerülte félig az ellenséget, s ezután ő maga támadott. Különbösen amazok legnagyobb örömeire, mert azt remélték hogy hamar elintézik ezt az örült kalózkapitányt. Amint Jaemon a part felé fordult, előzékenyen szétváltak előtte a hajók, hogy szinte tengeri utca vezetett Jaemonnak a part felé, az volt ugyanis a terve a Kiriell flotta parancsnokának, hogy így két oldalról végigsorozza ágyúival Jaemon hajóit a vízvonal alatt, s azok egyhamar elsüllyednek!

Igenám, de még egyáltalán nem voltak Jaemon hajói az ágyúk lőtávolságában, máris elröppentek a robbanó hordók, s bár egyáltalán nem mindegyik talált, de sok közülük igen, és így

az ellenséges hajók első néhány pillanatok alatt lángra lobbant! Az emberek sikoltozva ugráltak a fedélzetről a vízbe. De sokáig nem úszkálhattak, mert megszólaltak Jaemon halálorgonái is, és szitává lőtték a vízben úszkálókat. És Jaemon hajói úsztak tovább, sorra megközelítették a többi hajót, amik hiába kezdtek el ijedten lődözni, mert igen ritka volt az hogy egy ágyúgolyójuk ekkora távolságból eltalálja Jaemon bármelyik hajóját, s még amikor talált is, többnyire akkor sem okozott sok kárt. Mert olyan nincs, hogy egy hajó elsüllyedne egyetlen találattól! Sok találat kell ám ahhoz! Néha olyan is megtörtént, hogy a Jaemon által meglődözött hajó fedélzetén sikerült eloltani a tüzet nagy nehezen, de akkor sem volt már harcképes az a hajó, mert egy vagy több árbocát elvesztette a robbanásban, s ami árboc megmaradt, arról is leperzselődtek a vitorlák és a kötélzet.

Alig telt el fél óra a harci cselekmények kirobbanásától számítva, s máris megsemmisült az ellenséges flotta mintegy fele, miközben Jaemonnak alig volt vesztesége: minden hajója ép maradt, csak kettő kapott néhány jelentéktlenebb találatot, s az egyiket három ágyúgolyó is kilyuggatta vízvonala alatt, de ettől még úszóképes maradt, csak kissé megdőlt, mert a rakományt gyorsan áthordták a lyukkal ellentétes oldalra, hogy a rés így a tengerszint fölé kerüljön, s ne ömöljön be több víz. Ettől még csak abba sem kellett hagynia a harcot!

A Kiriél, Ilmich és Dechtán flotta parancsnokai igen megrémültek az események ilyen fordulatát látva! Igyekeztek elmenekülni Jaemon elől, de most meglátszott, mennyire szerencsétlen dolog hogy a part és Jaemon közé navigáltak be: hiszen így csak két oldalra menekülhettek! Ezt meg is próbálták, ám eddigre a Pjanga által csatasorba szólitott apró hajócskák már elfoglalták mindegyik irányt, mintegy felsorakoztak, s úgy várták az ellenség rohamát. Azok jöttek is, mert az apró hajókat mégsem találták olyan veszélyesnek mint Jaemon nagy hajóit, ám hamar rá kellett döbbsenniük, hogy ezek az apró hajók igazán nem lebecsülendő ellenfelek! Mert alig közelítették meg őket, ezek máris elkezdtek rájuk szórni a halálorgona lövedékeit, de veszettül ám, s némelyik még lőporoshordót is tudott hajítani! Na már most, az igaz hogy a halálorgona sokat lő egyszerre, de az is igaz hogy nemigen képes egy hajót elsüllyeszteni. Arra nem képes, de arra nagyon, hogy igen hamar megtisztítsa a hajó fedélzetét minden élőtlől, sőt, az ágyúsor lőrésein is igen könnyen bejuthat a sok-sok lövedék, s ha eltalálja ott a tüzért, az sem köszöni meg!

Ennek ellenére voltak olyan kis hajók, amiket eltalált néhány lövedék, s ezek bizony elsüllyedtek, volt olyan is aminek nekiment a Szent Szövetség valamelyik hajója, s a víz alá nyomta. A végeredmény mégis az lett, hogy a kis hajók túlereje győzedelmeskedett, s a maguk löporos hordóival többet is felgyújtottak, másoknak a legénységét pedig halomba lőtték a fedélzetten. Ott egyszerűen nem lehetett megmozdulni, mert amint egy matróz vagy más felemelte a fejét, máris több száz lövedék zúgott feléje. S így aztán fel lettek tartva addig, amíg Jaemon valamelyik nagy hajója meg nem jött!

Akkor aztán a nagy hajó vagy elintézte az ellenséges hajót úgy hogy felgyújtotta, vagy megcsákyázta, átugráltak a kalózok, s elfoglalták azt. Mire Pjanga a szárazföldi hadsereggel végzett, addigra Jaemon elfoglalt kilenc szép hajót, a többit pedig a víz alá küldte. Egyetlenegy sem menekült meg!

Pjanga tengeri haderejéből pedig elsüllyedt tizenegy kis hajó, de ezek legénysége közül csak hét fő nem került elő később, a többi sikeresen kiúszott a partra. Nagy hajót Pjanga nem vesztett. És ekkora flottát ilyen csekély veszteséggel legyőzni, az egyszerűen példátlan volt!

Igaz, a veszteségük ennél némileg több volt. Jaemon kalózzai húsz embert is vesztek, amikor átugráltak a hajókra hogy elfoglalják azt. De Jaemon ezt sem bánta, ez még mindig elenyészően csekély veszteség volt bármi más korábbi kalózzakcióhoz képest. Többnyire egyetlen hajó elfoglalásakor is nagyobb a halálos áldozatok száma, most pedig kilencet foglalt el!

Ami a szárazföldi csatározást illeti, Pjanga vesztesége százhetvenkét fő volt, az ellenség azonban több mint kétszázhuszezer embert vesztett, az összes többi majdnem százezer pedig megadta magát! Pjanga igazán meg lehetett elégedve magával, hiszen minden elesett katonájára 1279 ellenséges katona jutott!

A későbbi történészek azt mondták, hogy ez a csata volt a fordulópont, tulajdonképpen ez jelezte a középkor végét, legalábbis a haditudományokat illetően. Ez volt ugyanis az első csata,

amit főként nem az élőerő fölénye döntött el, hanem egyértelműen a technikai fejlettség. Továbbá ez volt az első olyan csata, ami óriási embertömegek halálával járt, ami tömegmészárlássá fajult, sőt, ahol az egyik hadviselő fél tudatosan arra törekedett, hogy ne csak egyszerűen megnyerje a csatát, de lehetőleg totálisan megsemmisítse a másik felet. Ezt mindenesetre nem írták Pjanga javára!

Annyi bizonyos, hogy az elfogott ellenséges katonák egyszerűen remegtek a félelemtől. A legvénebb veterán sem vett részt még soha efféle vérfürdőben! Olyan még nem volt, hogy egy csatában kétszázhuszezer katona maradjon holtan! Ez pedig azt jelentette, hogy a csata minden percében 1222 ember vesztette életét a soraikból! Tehát másodpercenként mintegy húsz! És az egész nem tartott csak három óráig, és még ezt is csak nagy jóindulattal számolva! Ráadásul egy hozzájuk képest sokszorosan gyöngébb hadsereg győzte le őket!

Pjanga tökéletesen tisztában volt vele, hogy mélységes kegyetlenségnek tartják majd tettét a túlélők. Úgy látta azonban, hogy egyszerűen nincs más választása! Nem volt! Ha csak szétkergeti az ellenséges sereget - amit valóban megtehetett volna - akkor, tudta, hamarosan újra összeszerveződik ellene, sőt, úgy, hogy az új pjangaellenes koalíció ellesi tőle haditrükkjeit, alkalmaz majd ellene robbanóhordós katapultokat, még talán a halálorgonák titkára is rájönnek. Hiszen nem olyan nagy művészet egyik sem! Pjanga tudta, hogy ezzel a trükkel csak egyetlenegyszer arathat igazán fényes győzelmet, és soha többé. Győzelmeket arathat még így, de egyre kisebb lesz a meglepetés ereje, egyre inkább kiegyenlítődik majd a technikai különbség közte és ellenségei között!

És neki nem volt érdeke, hogy sokan legyenek az ellenség zsoldjában. Azt pedig hogy az ellenségnek kevés legyen az embere, két módon érheti el: az ellenséges katonák megölésével, és azzal, hogy annyira ráijeszt az ellenséges nemzetség tagjaira, hogy azok ne merjenek ellene támadni! Hogy már akkor remegjenek, ha csak a nevét hallják, sőt, ha csak rágondolnak is, de babonás rettegés szorítsa össze a szívüket!

Pjanga tehát elhatározta, hogy a lehető legtudatosabban fog igyekezni, ami a rémületkeltést illeti. A dolog persze, tudta, ennél bonyolultabb, mert neki nemcsak rémületesnek kell tünnie, de ugyanakkor jónak és kegyesnek is, hiszen kell, hogy sokakat a birtokaira csábítson, mert akkor van adóbevétel, tehát pénz!

Most tehát úgy rendelkezett, hogy bilincseljék meg az összes foglyot, majd elsétált előttük, kiválasztott kétszáz nem sebesült, erős férfit, s megparancsolta, hogy - felügyelet alatt természetesen - járják végig a csatateret, vágják le minden halott fejét, és rakják gúlába a mező közepén! A többi fogoly dolga volt a maradék testrészek elföldelése. Jaemont pedig azzal bízta meg, hogy válogassa ki azokat a sebesülteket, akik nem munkaképesek, ezeket is kivégeztette.

A túlélőkhöz így szólt:

—Ha azt reméletek hogy kegyes leszek és megkegyelmezek nektek, hát tévedtek! Ti azért jöttetek ide hogy vérbe, szomorúságba és nyomorúságba taszítsátok az én boldog országomat, nos, akkor ugyan miért legyek én kegyes veletek?! Ki kéne hogy végezzetek benneteket, de ennél több eszem van! Foglyok lesztek!

De ne higgyétek hogy hadifoglyok. Ti nem hadifoglyok vagytok, hanem köztörvényes bűnözők! Azért nem vagytok hadifoglyok, mert ti nem egyszerűen katonának álltatok be az ellenségeimhez, nem azért jöttetek hogy más katonákat öljetek, hanem a Szent Fotel parancsának engedelmeskedve meg akartátok gyilkolni valamennyi alattvalómat, megerőszakolni a nőket, kisgyerekeket is, és akit mégsem, azt rabszolgának eladni! Egy katona nem tesz így, így csak egy minden emberségből kivetkőzött vadállat cselekszik! Ti tehát a szememben nem hadifoglyok vagytok, hanem utolsó aljas gazemberek, haramiabanda! Az lesz tehát a sorsotok ami az elfogott haramiáké: azokat pedig, ha nem ölik meg, elviszik a sóbányába vagy más bányába, hogy rabláncra fűzve dolgozzon, amíg csak él! De nem szokott soká élni!

S ez pontosan így is történt. Sok-sok kényszermunkása lett tehát Pjangának, de nemcsak neki hanem Zaxon úrnak is, sőt, főleg Zaxon úrnak, mert a Lúriel birtokon voltak igazán mély, gazdag bányák, ahová sok munkáskéz kellett. S mert Zaxon Pjanga szövetségese volt, Pjanga nem sajnálta tőle a foglyokat. A Pjangaellenes Szent Szövetség tehát olyan alaposan meg-

semmisült, ahogy nem sok sereg még a történelem folyamán! Zaxon úr igen nagyon örült hogy végül mégsem az ellensége lett Pjanganak, hanem a szövetségese!

Az világos volt első pillanattól kezdve Pjanga előtt, hogy ha elfogja a Dechtán vagy Réol nemzetség fejét, azt ki kell végeztessék. Egyedül azt nem tudta mi legyen a sorsa Veír úrnak, Ilca apjának ha a kezébe kerül; biztosabb lenne kivégeztetni, de célszerű-e ez, mert az lehet hogy Ilca nem akar meghalni, de talán mégsem óhajtaná apja halálát! Aztán most hogy győzött, kiderült hogy aggodalma alaptalan, Veír úr ugyanis megtette neki azt a szívességet nagy előzékenyen, hogy elesett a csatában, csakúgy mint a másik két nemzetségfő is.

De hát nemcsak egyetlen előkelő ember volt Pjanga legyőzött és elfogott ellenségei között! Szinte mindegyik nemzetség képviseltette magát legalább egy tucat előkelőséggel, akik mindenféle csapatkapitányi és egyéb vezéri feladatokat töltöttek be vagy a szárazföldi seregben, vagy a hajókon, vagy egyszerűen csak nézelődni jöttek el, egy jót rabolgatni, szórakozni... olyan fiatal fiúk is akadtak, akiknek ez a csata lett volna életük első harci eseménye, s azért jöttek hogy egy kis puskaport szagoljanak, amire, úgy vélték, kiváló alkalom ez a hadjárat, hiszen teljesen veszélytelen, mert oly nagy a túlerejük!

Továbbá Pjanga foglyai között ott volt negyvenkét előkelő nő, különböző uraságok lányai illetve feleségei, sőt, negyvenharmadiknak Ilca édesanyja is! És ott volt természetesen jó kéttucat pap is...

Utóbbiakat Pjanga rögvest kiszolgáltatta Zaxon úrnak, annak legnagyobb örömére, aki nem is csak egyszerűen leszúrta vagy felnégyelte őket, hanem megégezte mindet máglyán, ahogy azt a Szent Agg tette a fiával. Hanem mi legyen Ilca anyjával?!

Végül Pjanga döntésre jutott. Egyedül, nem beszélte meg a döntését Ilcával. Felesleges hogy a lánynak később lelkiismeretfurdalása legyen! Így szólt a nőhöz:

—Azáltal hogy eljöttél e háborúba, mely nemcsak ellenem folyt hanem a lányod ellen is, kimutattad hogy a lányod halálát akarod. Tehát...

—Én nem a lányom halálát akartam, hanem a lányom becsületét megőrizni, amennyire még lehet!

—A halála által.

—Igen!

—Alkalmat adok neked rá, hogy legalábbis a magad becsületét megőrizd. Jaemon, megkérlek vidd el ezt a nőt a hajóidra, szórakozz el vele ahogy akarsz, de ne csak te hanem a legényeid is, lehetőleg mindegyikük, de ne öljétek meg, ne is verjétek meg, hanem miután kiélveztétek a bájait, engedjétek el, hogy menjen amerre akar! Ha azonban bármikor élve találkozom ezután veled, megnyúztatlak, amiért hazudtál! Mert ne kívánj olyasmit Ilcától, amit magad meg nem teszel!

—Ha ilyesmit műveltetsz velem Pjanga, akkor aljasabb vagy mint hittem!

—Most nem rólam beszélünk, hanem rólad!

—Én igenis tudom a kötelességemet!

—Jól van, nagyon helyes, aki hülye az haljon meg, mert arra nincs is szükség, tehát vigyed csak Jaemon, sőt, megkérlek hogy amikor elengeditek, nyomj egy kést is a kezébe, nehogy azt mondja, azért nem lesz az erőszak miatt öngyilkos, mert nincs hozzá eszköze!

S Jaemon vitte is a nőt, a legényei legnagyobb örömére, mert Ilca anyja ha nem is volt ki-mondottan fiatal, de még mindig meglehetősen csinos.

De ezzel még nem volt vége a bosszúnak! Ami ugyanis az előkelő foglyokat illeti, meglehetősen biztosak voltak benne hogy most is az lesz mint az évszázadok óta szokás volt a dafnarok földjén: bebörtönzik őket, de csak addig lesznek ott amíg meg nem jön értük a váltságdíj. Ami bizonyára jókora lesz, igen nagy, de az életük legalább megmarad.

Hát nem ez lett a dolog vége! Pjanga ugyanis kettéválasztotta őket, nőkre és férfiakra, s így szólt:

—Megesküdtem a hadjárat előtt, hogy ha nők lesznek az ellenségeim közt, azokat kiszolgáltatom a katonáimnak! Nem szokásom ugyan a nőket bántani, inkább minden módon kedvezek nekik, tanúm erre számos törvényem amit hoztam, de ti nem érdemelték kíméletet! Mégis megkegyelmezek – az életeteknek! Csak annak, holott ezt sem érdemlitek meg, mert olyan há-

ború mellé álltatok, ahol a Szent Fotel parancsára a nőket is legyilkolták volna a katonáitok! De mégis megkegyelmezek az életeteknek, mert olyan jó vagyok. Hanem itt a katonáitok végig-erőszakolták volna a nőimet ha ti győztök, s ezt ti magától értetődőnek tartottátok volna, szemrebbenés nélkül végignéztétek volna – hát tudjátok meg, milyen érzés az! Megparancsoltam, hogy azonnal építtessék itt a faluban egy nagy bordélyház, amiben kizárólag ti lesztok a nők, a rabnők, Ilca majd jelöl ki öröket mellétek, s mostantól kezdve egy hétig bármely katonám aki a szárazföldi vagy tengeri seregemben harcolt, ingyen betérhet oda, és bármelyikőtököt akárhányszor, akármilyen módon élvezheti! De azután a hét után is ott maradtok, tíz éven keresztül, és e bordély minden bevétele az én kincstáramba folyik majd be, így csökkentitek a káromat, azt a sok pénzt amit kiadtam erre a hadjáratra, amibe kizárólag miattatok és férjeitek-apáitok miatt kellett belekezdenem, holott békét szerettem volna! Vigyétek őket!

Az előkelő férfifoglyokkal még egyszerűbben bánt el.

—Nehogy már váltságdíjas szabadulásban reménykedjétek! - nézett rájuk gúnyosan. —Jó is lenne, mi?! Holott ti mert vezérek voltatok, még bűnösebbek vagytok mint az egyszerű katonák! Tehát ugyanaz lesz a sorsotok: mentek a bányákba! Különben is, nem lenne aki fizetne értetek, ugyanis napokon belül meghódítom mindegyikötök birtokait! Vigyétek őket! - intett katonáinak.

Pjanga a hódítást a lehető legkomolyabban gondolta. Nem is elsősorban azért, hogy megnagyobbodjék a birtoka, vagy több legyen a pénze, habár természetesen örült neki, hogy ez bekövetkezik. De tudta, ez az önvédelem által számára előírt legalapvetőbb kötelesség! Nem hagyhat időt a szomszéd nemzetségeknek a megerősödére, mert akkor eltiporják! Most kell lecsapni rájuk, most amíg gyengék, gyengék, mert ő Pjanga az utolsó emberig megsemmisítette a seregüket!

S így nem telt el két nap sem a győzelme után, máris megparancsolta Jaemonnak, hogy a hajóival induljon el a Dechtán és Ilmich nemzetségek tengerpartja mellett, és minden hajójukat azonnal foglalja el illetve süllyessze el, s ha tudja, fossa ki a part menti városokat is! Ő maga pedig elindult északra a Tíchiel nemzetség ellen, hogy azt hódítsa meg először, s később onnan induljon nyugatra a Réol, és még északabbra az Uchuál ellen. Azért akart a Tíchiellel kezdeni, mert Ilca hűbéresköt tett neki, s Pjanga úgy vélte teljes mértékben megbízhat a nőben, hű helytartója lesz. És még jogosnak is látszik hogy Ilca uralkodik ott, hiszen ő a Tíchiel nemzetség vér szerinti leszármazottja!

Aztán kissé másképp esett a hódítás menete. A Tíchiel nemzetség területét nagyon könnyen elfoglalta ugyanis, majdhogynem kardcsapás nélkül, mert annyira nem volt hadra fogható hadseregük. Hiszen ami volt, azt mind megsemmisítette a többi nemzetség haderejével együtt a mufi csatában Pjanga! És e nemzetség meghódítása igen-igen megnyugtatta Pjangát, mert így már nem kellett tartania északi határainak támadásától. Ugyanakkor azt is látta hogy hihetetlen területet foglalt el szó szerint mindössze napok alatt, jószerivel az egész hódítása nem állt másból mint hogy ellátogatott a fontosabb városokba és várakhoz a hadseregével, s az így bejárt birtokrész máris az uralma alá került!

Emiatt úgy gondolta, ostobaság lenne egyelőre az Uchuált támadni, amikor annak hadserege még ép. S így a Tíchiel után nyugatra fordult, ugyanilyen gyorsan meghódította a Réol nemzetség területét, ezután következett a Dechtán, majd az Ilmich nemzetségnek ment neki, habár az Ilmich szárazföldi hadereje gyakorlatilag érintetlen volt, mert csak a tengeri flottáját vesztette el, illetve eddigre Jaemon néhány kisebb tengerparti városukat is meghódította.

Mindazonáltal Pjanga mégis megtámadta az Ilmichet, s mert ezek is hallottak addigra róla, milyen óriási területet hódított meg Pjanga, nem igazán akartak vele csatába bocsátkozni! Követet menesztettek hozzá, azzal az ajánlattal, hogy kössenek békét, és az Ilmich még nagy összegű hadisarcot is hajlandó fizetni Pjangának, egymillió aranyat, kárpótlásul mert a Szent Szövetségben ellene harcolt. Pjanga ezt üzente vissza:

—Nem bízom bennetek! Lehet szó békéről, de csak az én feltételeim szerint! Ez pedig a következő: Az Ilmich nemzetség feje eljön hozzám, s ünnepélyes külsőségek közepette elismer hűbérurának! Fogadalmat tesz, hogy minden törvényemet betartja! Hárommillió arany kárpótlást

fizet, megteheti, hisz gazdag nemzetség! Ezentúl minden évben adót fizet nekem, melynek összegét én határozom meg! Bevezeti a birtokán mindazt a törvényt amit én is bevezettem, beengedi ellenállás nélkül a területére a rendfenntartó erőimet, akik többek közt az összes templomi vagyont elkobozzák a számomra, s a továbbiakban a vallásra vonatkozó törvények is ugyanazok lesznek a területén, mint az én eddigi birtokomon! Tehát tilos a karotány vallás azon irányzata, mely a Szent Aggot ismeri el szellemi vezetőjéül! Az eddigi karotány papokat fel kell esketni az IKFE egyházra, s ki kellátkoztatni velük a Szent Aggot, aki erre nem hajlandó, az kivégzendő! Az Ilmich nemzetségfője szerelje le a teljes hadseregét, mert hadsereget ezentúl csak én tarthatok! Én tehát nem békét akarok kötni, hanem behódolást várok el! Lehetett volna béke ha nem támadtok meg, de ezt tettétek, márpedig az ember tetteinek következményei vannak! Most pedig az a következmény, hogy jelmondatot választottam magamnak, s ez így hangzik: „Ki nem velem, az ellenem!”

Feltételeit nem fogadták el, hiszen ez azt jelentette volna, hogy teljes egészében megszűnik az Ilmich önállósága, és kiszolgáltatja magát Pjanga kénye-kedvének. Így aztán csatára került sor, ahol már Pjanga serege is komolyabb veszteséget szenvedett mint a mufi csata alkalmával, mert már számítottak az ördögös gépeire az ellenségnél is, mindazonáltal Pjanga mégiscsak győzött, méghozzá fényesen, s ennek öröme kivégeztette az Ilmich nemzetség minden elfogott fontosabb tagját, mindenkit akiről úgy sejtette hogy lázadást szíthatna, a többiek pedig elküldte élethosszig tartó kényszermunkára valami bányába, vagy gályarabságra.

Volt azonban valaki, akit nem tudott elkapni közülük. Ez pedig nem más volt, mint a nemzetségfő legkisebb fia, Linor! Neki sikerült elmenekülnie, s ezért Pjanga kihirdette, hogy húsz-ezer arany vérdíjat tűz ki Linor fejére.

Ezután azonban nem is nagyon törődött azzal hogy Linort keresgélje, úgysem tudta volna megtalálni, hanem mással foglalkozott. Mindenekelőtt azzal, hogy elrendelje: új, nagy országa területén mindenütt ugyanazok a törvények érvényesek, melyeket korábban adott ki amikor még csak kicsi volt az országa. Mert immár merte nem egyszerűen birtoknak nevezni a területét, hanem országnak. Igaz, a királynő-címet még nem használta. Rendelkezéseiben önmagát mindig így emlegette: „én, Zisu nú Pjanga úrnő...”.

Ennek kihirdetése könnyen ment, de ez még nem volt elég, mert megfelelő, hozzá hűséges helytartókat kellett kineveznie a stratégiailag fontos helyekre, már amiatt is, hogy legyen, aki beszedi a számára az adókat! S mert leginkább a legrégebbi embereiben bízott, emiatt helytartói szinte csupa nők lettek: a ritt leány, Dura; egykori dajkája, Dudu, aki nagyon örült hogy ismét hercegnői körülmények közt élhet, s mint egykori hercegnő, természetesen pontosan tudta is hogy mi a teendője; de Pjanga helytartója lett Metulinó és Metulina is, sőt Cen-csáj Cücsi is, különben Cücsi területén telepedett le az összes jicseni mester, aki nem akart visszatérni messzi hazájába.

S alig lettek kinevezve új helytartói, Pjanga máris beszáguldotta birtoka minden zegét-zugát, minden területet ahol esetleg még nem járt, és irgalmatlanul kirabolt minden templomot és paplakot, s ha a pap nem tagadta meg a Szent Aggot, akkor nemcsak a vagyonát vesztette el a szentatya, de az életét is, sőt, nemcsak megölték, de kínhalállal lakolt! De nem maradt soká gazdátlan a templom, mert hamarosan jelentkezett valami szekta vagy eretnekcsoporthoz, akik boldogan megfizették a bérleti díjat, csak hogy legyen saját templomuk ahol misézhetnek...

A parasztok egyszeriben felszabadultak a templomi robot alól, de Pjanga is olyan gazdag lett hogy néha ő maga is meglepődött, amikor számbavette roppant vagyonát. Elvégre az ő kezében összpontosult mindaz a sok érték, amit három nemzetség területén az egyház az elmúlt száz évben összeharácsolt!

Rövid idő alatt megnövelte a hadserege létszámát, s lecsapott az Uchuál nemzetségre. Ez ugyan nem volt része korábban a pjangaellenes koalíciónak, de Pjanga nem gyűlölte kevésbé őket, mint az ellene támadókat, egyszerűen mert amikor szeretett volna az Uchuál nemzetséghez tartozni, még egészen kis korában, akkor azok megtagadták őt, nem ismerték el közibük valónak, ezt azóta sem tették meg, sőt, ennek következtében tulajdonképpen az ő szeretve tisztelt anyját, Zisut is hűtlenséggel vádolták meg!

Tehát még alig kezdődött el az ősz, Pjanga máris megtámadta az Uchuál nemzetséget, amit különben javában szorongatott délről apja, Vilder is, és bár eddigre az Uchuál tagjai is elkezdtek alkalmazni a robbanóhordós harci technikát, de Pjanga győzött, mert neki nagyobb volt a serege, több volt a hajítógépe is, ráadásul a halálorgonák titkát nem tudta megszerezni magának az Uchuál, ilyen fegyverei csak Pjangának voltak.

S így aztán a tél beálltára óriási birtok úrnőjének mondhatta magát: ekkora birtoka egyszerűen egyetlen más nemzetségnek sem volt még soha talán, de ha valamikor mégis, most biztos hogy senkinek sem! Pjanga tulajdonképpen Lulmannol, tehát a dafnarok földjének jelentős százalékát magáénak mondhatta, majdnem negyedrészt! És annyi bizonyos hogy sokkal nagyobb volt a birtoka mint apjáé, Vilderé! Sőt, ami Vilder úchelt illeti, minden oka meglehetett a nyugtalanságra, mert nyugatról is, északról is, sőt, még északkeletről is Pjanga országa határolta, miután Pjangáé lett az Uchuál területe, eképp tehát majdnem minden oldalról csak Pjangával volt határos, egyetlen kicsike határsávot kivéve keleten, de ott egy igen apró nemzetség volt csak, s ha azt Pjanga meghódítja, akkor ő Vilder teljesen körbe lesz zárva! A tengert, tehát a déli irányt kivéve. De az nem sokat segít rajta, ha Pjanga megtámadja... és nem keltette, hogy azt a törpe nemzetséget, a Fichel nevűt, Pjanga akkor hódítja meg, amikor csak akarja!

Pjanga egyelőre nem vonult a Fichel ellen, de azok nagyon megijedtek, nem ringatták magukat illúziókban az esélyüket illetően, annyira nem, hogy meg voltak győződve róla, hogy Pjanga csak a nagy hidegek beállta miatt szüneteltette a hódításait. S így maga a Fichel nemzetségfő ment el követségbe Pjangához, és hűbéresköt tett neki, vállalta hogy bevezeti Pjanga minden törvényét, hogy adót fizet, sőt, még a papokkal is úgy bánt el, ahogyan azt Pjanga már hagyományyszerűen szokta tenni a birtokain! Csak hagyja meg Pjanga az életüket!

Pjanga beleegyezett mindebbe, de a Fichel területén levő templomok kincseit természetesen magának tartotta meg, illetve követelte. S hogy minden rendben menjen e téren, emiatt a templomok kirablását nem bízta egyedül a nemzetségfőre, hanem küldött mellé ellenőrt is, aki ügyel az ő érdekeire, még hozzá nem akárkit: Jaemont, a kalózvezért! Egészen biztos volt benne hogy Jaemon be fogja csapni, de úgy vélte így is nyer az ügyön, mert Jaemon okos, élelmes, s nagyon szereti a pénzt, tehát Jaemon kevesebbrel csapja be őt, mint amennyit eldugnának előle a papok vagy a Fichel nemzetségfő, ha nem küldene egy ellenőrt a nyakukba, még hozzá olyan ellenőrt, akitől félnek is!

És még azt is közölte a nemzetségfővel, hogy ha Jaemon netán meghalna a birtokukon, akkor legnagyobb sajnálatára kénytelen lenne katonailag is megszállni a birtokot, és megnyúztatni mindenkit a Fichel nemzetség tagjai közül!

A télnek még vége sem volt, s Jaemon hamarosan megjelent, sok-sok kincset hozva Pjanga kincstárába.

Pjanga természetesen nem ücsörgött a babérjain Jaemont várva! Gondoskodott róla, hogy minden hajója fel legyen szerelve halálorgonákkal, elrendelte több hajó építését is, bár ezen igencsak megdöbbenek a hajóépítő mesterek, mert hát hogy is lehetne a tél kellős közepén elkezdni bármilyen hajónak is az építését?! De Pjanga megmondta nekik:

—Ott áll a kikötőben a legszebb, legjobb hajóm, a „Nyugtalan Szél”! Szedjétek szét darabokra, de úgy, hogy minden egyes darab minden fontos méretét lemérítek! Ezután fűtött, szélvédett helyeken kezdjétek el pontosan ugyanolyan méretű deszkákat, gerendákat, egyebeket faragni, értitek?! Tehát pontosan, hajszála ugyanolyanokat! S így amikor eljön a tavasz, s nem borítja már jég a tengert, addigra minden készen lesz, épp csak annyi a dolgok hogy összeillesszék az alkatrészeket, tömítsétek a hézagokat, és lefessétek! Ugyanez vonatkozik a kötélverőkre és vitorlakészítőkre is, ők is mérjék le hogy mennyi ilyen meg olyan hosszú és vastag kötél és vitorla kell a Nyugtalan Szél-re, és készítsenek ezekből minél többet!

S hogy a mesterek ne szenvedjenek emberhiányban, rendelt melléjük háromezer embert szolgálatra az apróbb munkákra. Hamarosan jószerivel önálló hajóépítő város nőtt ki a földből Fúkel mellett, s hegyekben álltak a különböző gerendák és deszkák, ponyvakkal letakarva. Pjanga egészen biztos volt benne, hogy még a május sem jön el, és óriási hadiflotta jelenik meg a

tengeren, villámgyorsan, vadonatúj hajókból, mind egyforma lesz, és mind az övé lesz! És mind jó hajó lesz, mert a Nyugtalan Szél is jó hajó, s ezek annak a másolatai!

Aztán más is történt a tél során. Egyszer csak azt a meglepő hírt hozták neki, hogy megjelent a vár kapujában Linor herceg, az Ilmich nemzetség legkisebb fia, az, akinek a fejére Pjanga vérdíjat tűzött ki! Feladta magát önként!

Ez pedig igen meglepő hír volt! Soha még ilyesmi nem történt meg, amennyire ezt Pjanga tudta!

Maga elé vezettette a fiút. Az idősebb volt mint Pjanga, húsz esztendő, és igen szép legénynek nézett ki. Bátran nézett szembe Pjangával.

—Halljuk, miért adtad a kezembe magadat! - kérdezte Pjanga. —Hadd halljam, miben reménykedel!

—Semmiben nem reménykedem, ami engem illet, ellenben szeretnék kérni tőled valamit. Remélem vagy olyan jólelkű, hogy teljesíted.

—Aha, tehát mégis remélsz valamit!

—Igen, de a kérés nem önmagamra vonatkozik. Én a kezedbe adtam magamat, hogy beteljesíthesd így a bosszúdat nemzetségem maradékán, és nem is könyörgök az életemért. Szeretném azonban ha áldozatomért cserébe megkegyelmeznél egy leánynak azok közül, akiket a mufi csata során fogtál el.

—Nocsak! Mit nem hallok! Aztán miért érdekel ez téged?

—Hát mert az úgy volt, hogy én már jó két esztendeje szerelmes voltam a Dechtán nemzetségbe tartozó Miritába, de a szülei nem akarták hozzám adni, mert attól féltek, hogy akkor majd ezen a címen az Ilmich követelni fogja azt a kis tengerpartot is, ami akkor a Dechtáné volt, az ottani falvak ugyanis különböző okok folytán Miritát illették meg! S engem is megfenyegettek hogy ne találkozzam többé a lánnyal, mert féltek hogy megszöktetném, amint azt akartam is. És hát tulajdonképpen emiatt került Mirita a hadseregbe úrnőm, egészen biztos lehetsz benne ha választhatott volna hogy hova megy, nem a háborút nézni megy hanem inkább hozzám, csak hogy a szülei gyanakvóak voltak, s magukkal vitték a háborúba, hogy a felügyeletük alatt legyen, mert tartottak tőle hogy amíg ők ellened hadakoznak, addig vagy Mirita szökik meg, vagy én szöktetem meg! És én sokáig azt hittem amíg bújkáltam, hogy Mirita meghalt, de aztán meghallottam a hírt, hogy te az elfogott nőket bordélyba csuktad, s akkor megértettem, hogy ki kell őt szabadítanom. El is mentem oda, de láttam hogy erre képtelen vagyok, nagyon erősen őrzik azt. S akkor úgy gondoltam, hogy más megoldás nincs, mint hogy feladjam magamat neked, hátha leszel olyan kegyes, hogy a fejemért cserébe elengeded Miritát, s így megmenthetem a szerelmemet ettől az iszonyatos sorstól!

—Hogy mire képes a szerelem! - csóválta a fejét Pjanga, majd megkérdezte:

—Hát nem tudod hogy az a nő nem érdemli meg a szeretetedet?!

—Már hogyan érdemelné meg!

—De hiszen erkölcstelen! Egy kurva, egy céda, egy lotyó, ringyó, ribanc, cemende... most több szó hirtelen nem jut az eszembe e fogalomra...

—Nem is kell úrnőm, mert ő egyik sem! Ő egyszerűen rab, nem tehet róla, hogy mit tesznek vele!

—Az igaz, csak hogy apám felesége, Musuli hercegnő a megmondhatója, hogy így kell vélekedjen mindenki arról a nemeskisasszonyról, aki nem lesz öngyilkos miután megerőszakolják! És lettek is öngyilkosok néhányan az oda beadott lányok közül. Tehát: a te szerelmed vagy már nem is él...

—De él, azt sikerült megtudnom hogy él ott egy Mirita nevű leány!

—Akkor pedig erkölcstelen, mert nem lett öngyilkos.

—Tulajdonképpen valóban az, de én ezt sem bánom, mert így is szeretem őt! És attól még nem kurva. Erkölcstelen, de nem kurva!

—És úgy véled, megéri ennek az erkölcstelen nőnek az élete a te életedet?

—Miért is ne! És már megbocsáss Pjanga úrnő, de nem is hiszem hogy te valóban erkölcstelennek tartod Miritát, mert nem lett öngyilkos! Mindenki tudja hogy miként esett efféle Ilcával is, aki a te legjobb barátnőd! Nem mentetted volna meg, ha erkölcstelennek tartottad volna!

—Hozd ide ezt a nőt! - intett Pjanga Dzsildinek, aki udvarhölgyi beosztásban ott állt most mögötte.

Hamarosan megérkezett Mirita. El nem tudta képzelni, miért viszik Pjanga elé! Aztán hogy belépett abba a nagy csarnokba, amit eddigre már mindenki „trónterem”-nek nevezett, megpillantotta Linort, s azonnal fel is ismerte a fiatalembert.

S ekkor megfordult, s ki akart rohanni. Persze azonnal elkapták a karját az örök, s odarángatták Pjanga elé, de Mirita egyfolytában sikoltozott.

—Nem, nem! Nem akarom hogy lásson! Nem akarom hogy így lásson! Adjatok egy kést, hogy megöljem magamat! Nem akarom hogy így lásson! Én már nem vagyok méltó rá!

—Nem erről van szó! - mondta neki nyugodtan Pjanga. —Linor nem azért jött hogy feleségül vegyen, ez nem is lehetséges, ő ugyanis azért jött, hogy feladja magát nekem, cserébe a te elengedésedért! Én tehát most elengedlek téged, szabad vagy Mirita, de az esetben ha te most vagy később öngyilkosságot követsz el, azzal csak annyit érsz el, hogy szerelmed, Linor teljesen feleslegesen vállalta a halált! Vagyis muszáj élned, nincs más választásod!

—Ez... ez... - és Mirita döbbenetesen nézett Linorra. A fiatalember bólintott, majd így fordult Pjangához:

—Kérlek, hadd öleljem meg őt a halálom előtt!

—Nyugodtan! - intett neki Pjanga. Erre Linor odarohant Miritához, átölelte, s pillanatok múlva egymás karjaiban zokogtak.

Pjanga csak várt hogy abbahagyják, de ez valahogy nem akaródzott nekik; aztán Pjanga is rájött hogy hiába vár, logikus hogy nem válnak szét maguktól, minek is, amikor Linornak nyilván sokkal kellemesebb Miritát ölelgetnie, mint a vérpadra menni! Ez azonban annyiból megnyugtató volt, hogy Linornak szemlátomást nem a bosszú járt a fejében, sokkal inkább a szerelem.

Pjanga megköszöri a torkát, de nem reagáltak rá.

—Fontos mondanivalóm van! - kezdte.

Ekkor sem figyeltek rá. Erre Pjanga odahívta az egyik testőrét, kihúzta annak övéből a pisztolyt, s lőtt vele egyet a plafonba. A nagy dörrenés természetesen azonnal szétugrasztotta a szerelmespárt.

—Linor vállalta érted a halált. Ez nagyon szép tőle, nem így gondolod? - kérdezte Miritát.

A leány hevesen bólogatott, de szólni még nem bírt, mert egyre csak potyogtak a könnyei.

—Aki életét adja értünk, annak tartozunk egy élettel. Így van?

Mirita megint bólogatott, de Linor hevesen kiáltott fel:

—Nem akarom Mirita halálát!

—Ostoba számár, én nem halálról beszéltem, hanem életről! Mirita az előbb meg akart halni, hogy ne lásd őt így meg úgy, ilyennek meg olyanak. Nos, természetesen meghalhat, de jó ha tudja hogy az esetben ha megöli magát, én megkerestelek téged Linor, és kivégeztetlek! Vagyis csak az esetben maradhatsz életben, ha Mirita is életben marad!

Tátott szájjal bámultak rá.

—Megmagyarázom, tökfejkéim! Ha Mirita vállalja a szégyent hogy sokak szemében erkölcstelen nőnek számít mert nem öli meg magát, tehát él inkább, él együtt a szégyenével, ami különben szerintem nem is szégyen, nos, akkor ő életét adta érted, Linor! Ezt hajlandó vagyok jutalmazni is, tudniillik a te életben hagyásoddal! De mert látom a képeteken hogy még ahhoz is túl hülyék vagytok hogy ennyit is felfogjatok, kifejezem még egyszerűbben magamat: elengedlek mindkettőtöket, ha férj-feleség lesztek, s megígéritek, hogy nem lesztek öngyilkosak!

Erre térdre estek és hálálkodni kezdtek neki.

—Hé, ez azért túlzás, birtokot nem kaptok!

—Nem baj úrnőm, így is mennyire hálás vagyok neked! - ujjongott Linor.

—Nem haragszol talán rám?

—Tudom hogy illenék haragudnom, de nem! És nem hízelgésből vagy félelemből mondom ezt, de majdnem örülök annak ami történt, mert máskülönben nem valószínű hogy sikerült volna megkapnom feleségnek az én drágámat, de így...

—De hát tudod hogy hol töltött jó fél esztendőt!

—Ó, mindegy az nekem, csak a feleségem legyen!

—Miből éltek meg?

—Elég ügyes vadász vagyok... - vonogatta a vállát Linor. —De tengerész is lehetek, értek nagyon jól mindenhez ami a hajókkal kapcsolatos! De akár beállhatok bármilyen mesterhez is, bármit megtanulok én, nem számít, most már minden könnyű lesz, hogy Mirita a feleségem!

Pjanga enyhe félmosollyal az arcán megcsóválta a fejét, s így szólt Dzsildihez:

—Adj nekik ötven aranyat, hogy ne kelljen koldulniuk az első időkben! - azzal felállt, odalépett a szerelmespárhoz, megcirógatta a nála sokkal nagyobb és idősebb leánynak is, fiúnak is a fejét, s így szólt hozzájuk:

—Menjetek akkor, gyerekek... és ha komolyan gondoltad hogy dolgozni is hajlandó vagy nemesi származásod ellenére, akkor nem is kell messze menned, mert a hajóépítőmben elkél a szorgalmas ember!

Linor és Mirita hálálkodva távoztak, és Pjanga nem bánta meg a jótettét, mert soha nem igyekeztek bosszút állni, merényletet megkísérelni ellene, sőt, Linor valóban érthetett a hajókhöz, mert nemsokára kiemelkedett az egyszerű munkások közül, és műhelyvezetővé lett. S emiatt még nem is csak boldogan élt a feleségével, de jómódúan is, mert egy műhelyvezető jól keresett Pjanga birtokain. Több gyermekük is született, s az egyik kislányát egyenesen Pjangának nevezte el, amit sokan undorító hízélgésnek tartottak, de Pjanga, amikor ennek hírért vette, úgy tartotta egyszerűen valóban hálás neki, mert amikor Linor feladta magát, akkor valóban nem hitte volna hogy ennyire nagylelkű lesz velük.

* * *

Véget sem ért még a tél, és megjelent Pjangánál látogatóban édesapja! Úgy tűnt, vagy nem haragszik már Ilca kiszabadítása miatt, vagy legalábbis nem meri mutatni a haragját. Mindenesetre azzal kezdte, hogy gratulált Pjangának a nagyszerű hódításért.

—Soha nem hittem volna hogy meg lehet hódítani ekkora területet ilyen rövid idő alatt! Igazság szerint azt sem nagyon hittem hogy meg tudod védeni magadat, leányom! De hát lám csak, a vér nem válik vízzé, meglátszik hogy mire képes az, aki a Mirmirichen nemzetség gyermeke! Büszke vagyok rád, alaposan bebizonyítottad hogy a lányom vagy, Vilder nú Pjanga dzé Mirmirichen! Hiszen még azzal az átkozott Uchuállal is leszámoltál mindörökre!

—Le, de ne szólíts így! - ellenkezett Pjanga. —Avagy nem hallottad volna tán, hogy már jóideje újra Zisu nú Pjangának hívom magamat?! És pontosan azóta hívom így magamat, hogy kitagadtál, kizárólag csak mert nem akartam halva látni a barátnőmet?!

—Eh, borítsunk fátylat a mültra! - legyintett zavartan Vilder úchel.

—Nem. Nem tehetem, mert elegendem van abból hogy hol leszarsz, hol magadhoz ölelsz! És mindközben érdekes módon nem gondolsz rá, ha olyasvalakit ölelsz magadhoz akit korábban leszartál, akkor magad is szaros leszel! Pedig ez történt, képletesen szólva most javában szaros vagy amiatt, mert korábban leszartál, márpedig én nem igazán érzek kedvet hogy apámként tiszteljek egy efféle szar alakot! Én tehát Zisu nú Pjanga vagyok, tiszteletben tartom ugyanis hogy kitagadtál, és semmiféle értelemben sem szorulok rá szerencsére, hogy apám legyél! De még ennél is többet mondok: nem véletlen hogy a nevemhez nem teszem hozzá, hogy „dzé Mirmirichen”! Ugyanis a Mirmirichen nemzetségből valónak sem tartom magamat! Nehéz is volna úgy tekintenem magamra mint aki a Mirmirichen tagja, amikor nem tekintem magamat a lányodnak, ha pedig nem vagy az apám, akkor miként is származhatnék a Mirmirichen nemzetségből?!

—Jaj kislányom, hagyd ezt, akkor nagyon megijedtem, dühös is voltam...

—Megtörténhet hogy újra megijedsz, újra dühös leszel, s akkor újra kitagadnál?! Köszönöm de nem kérek belőle! A legtöbb amit várhatsz tőlem Vilder úchel, hogy némi lagymatag barátságot tartok fenn veled, és kész! Ez nagyjából arra lesz elég, hogy meg ne támadjalak, semmi többre!

—De hát kell, hogy tartozz valami nemzetséghez!

—Nem kell. Még ma ki fogok adni egy törvényt, hogy az országomban megtiltatik hogy bárki is szobahozza hogy ő milyen nemzetség tagja! Nincs olyan, hogy nemzetség! Az nem egy létező

dolog, csak kitaláció. Olyan van hogy ember, hogy apa, hogy anya, de olyan nincs, hogy nemzetség! Egy nemzetséget nem lehet látni, átölelni mint egy apát vagy anyát, egy nemzetséggel beszélni sem lehet, csak a szülőkkel lehet beszélni! Ezentúl tehát bárki használhatja a saját nevét, apai nevét is, tőlem akár anyai nevét is ahogyan azt én teszem amikor Zisu nú Pjangának nevezem magamat, de ha bárki akár csak meg is említi hogy ő vagy más ennek vagy annak a nemzetségnek a tagja, akkor azonnal felnégyeltetem! Mindez természetesen csak azon nemzetségekre vonatkozik amelyeket meghódítottam vagy hűbéreseim lettek, s így országom részei. Tehát az Ilmich, Dechtán, Lúriel, Réol, Tichiel, Uchuál és néhány más kicsike nemzetségre vonatkozik. Az én országomon belül nem lehetnek nemzetségek! Azt akarom ugyanis hogy mielőbb egy nép legyünk! Akkor pedig nem megengedhető hogy belviszályok gyöngítse- nek! Annak híre már gondolom elért hozzád, hogy minden vámot, határt eltöröltem, hogy mindenki oda költözik ahová akar...

—De hát miből állna kijelenteni, hogy ezen nemzetségek azért szűntek meg, mert mind a Mirmirichen nemzetségbe olvadtak bele!

—Én nem vagyok a Mirmirichen tagja, és zárjuk le ezt a vitát! - mondta határozottan Pjanga.

—Ami téged illet Vilder úchel, nem kell félned tőlem, mert nem felejttem el hogy nem nagy szeretettel ugyan, de neveltél egy darabig. Ám csak akkor nem kell félned, ha nem tiltod meg, hogy bárki a birtokodról szabadon elköltözhessen hozzám, ha inkább érez kedvet az én uralmam alatt élni, mint a te uralmad és Musuli uralma alatt! Ezt egyrészt fontosnak érzem mert emberségesnek tartom hogy így rendelkezzem, másrészt erősen hiszem, hogy hasznomra válik, mert sok értelmes és dolgos ember jön hozzám! Figyelmeztetlek azonban, hogy amint ellenem irányuló szövetséghez csatlakozol, úgy azonnal lerohanlak! És most elmehetsz!

Elmúlt aztán a tél, eljött a tavasz. Felépült Pjanga flottája. Mindenki azt hitte hogy most nagy hódításokra indul Pjangaföld gazdája - mert már így nevezték Pjanga országát. De Pjanga ezt nem tette meg, csak két egészen picike nemzetségnek szólt, hogy jobb ha behódolnak neki, ha jót akarnak. E két kis nemzetség az északi határa mellett természetesen behódolt, mert mást nem nagyon tehettek. De ezekre is csak azért ijesztett rá Pjanga, mert sok jó bánya volt a területükön. Különben maradt az országában békésen, és nem hódított tovább. Úgy vélte, az a lényeg hogy nyugodtan éljen, és gazdagodjék. És egyáltalán nem volt biztos benne, hogy a háború vezet gazdagsághoz, s nem a békés építőmunka!

Nem is nagyon kellett hadakoznia, mert anélkül is gazdagodott. Először is, ömlött hozzá a sok adó, amit a különböző vallási csoportok fizettek neki a templomok után. Sőt, az egyik egyház még azzal is megkereste, hogy építene egy iskolát, kifizeti az iskola területe után is a bérleti díjat, de Pjanga megtagadta az engedélyt.

—Én megengedem hogy bárki neki tetsző módon imádkozzék, de nem tagadom hogy semmiféle vallásban nem hiszek, emiatt nem tartom jó ötletnek hogy hagyjam hogy a gyermekeket, mielőtt még kialakult volna a kritikai érzékük, meghülyítsék mindenféle rút babonassággal! A papok dolga az imádkozás, nem a tanítás! Iskolát alapítani nemes erény, legyen is minél több iskola, de ott tilos vallást oktatni!¹

Egy másik vallási csoport bérbe szeretett volna venni egy rézbányát, de Pjanga ezt sem engedte. Annyira nem, hogy ezen ügy apropóján törvényt hozott, miszerint a vallási csoportosulások tilos hogy bármiféle gazdasági tevékenységet folytassanak.²

—Vallási csoportnak, egyháznak, szektának, gyülekezetnek tilos hogy bármiféle bevétele legyen azon kívül, amit a híveik önként nekik adományoznak! - mondta. —És az így szerzett pénzt is tilos másra elhasználniuk, mint telephelyeik, templomaik létesítése, fenntartása, szükségleteik kielégítése és alamizsnaosztás! A papok dolga nem az üzlet ugyanis, hanem az imádkozás! Az emberek lelkével foglalkozzanak ne a világi javak szerzésével, imával és ne a pénzzel! Nem fogom megengedni, hogy bármi vallás újra olyan naggyá nője ki magát az országomban, mint a Szent Agg karotány egyháza! És ha a híveik által adott pénz nem elég az egy-

¹ Későbbi kritikussaim számára fontosnak tartom megjegyezni, hogy ez nemcsak Pjanga véleménye, hanem olyasmi, amivel én, a szerző maximálisan egyetértek!

² Ezzel is egyetértek. (A szerző megjegyzése).

ház fenntartására, az sem baj, mert akkor az azt jelenti, hogy arra az egyházra nincs társadalmi igény, tehát akkor szűnjön meg!

S ez a törvény nem is változott meg amíg csak Pjanga élt, ennek ellenére azonban országa lett talán a világ vallásilag legváltozatosabb területe, mert még egészen messzi tájakról is mind hozzá költöztek az üldözött vallási csoportosulások.

Pjanga pedig nem indult hódító hadjáratra sokáig, egyáltalán nem terjeszkedett, megmaradt békén a már megszerzett területein, míg csak be nem töltötte a tizenötödik évét. S ezalatt országa bámulatosan felfejlődött!

Ennek oka nem csekély mértékben a sok új munkáskéz volt. Ezek leginkább a Pjangával határos nemzetségek területéről jöttek. És nem is csak olyanok, akik valami miatt nem szívelték a Szent Agg egyházát, sőt, többségükben olyanok voltak, akik bár közömbösek voltak vallásilag, de emiatt nem is utálták azt. Ellenben igen tetszett nekik, hogy ezen az óriási területen szabadon kereskedhetnek, mert itt nincs határ és vám „minden szilvafánál”, ahogy kis túlzással mondogatták. Az is tetszett nekik, hogy bár Pjanga bizonyos értelemben jelentősen megnyirbálta az egyes városok kiváltságait, más területeken viszont kiszélesítette a jogaikat. Ez igen egyszerűen történt: kijelentette, hogy minden város szabadon hozhat az égvilágon bármiféle törvényeket, de csak ha az nem ellentétes az ő, Pjanga valamelyik törvényével! Ám az ő „központi” törvényei igen logikusak, okosak, sőt, emberségesek voltak, tehát e szabálynak nem volt nehéz eleget tenni a városoknak. S így messzi földekről is seregestül özönlöttek az emberek Pjanga birtokára, hogy itt jóval szabadabban éljenek, mint régi hazájukban. Pjanga országa lett sokaknak a „korlátlan lehetőségek hazája”, ahogy valaki elnevezte, s e név széles körben elterjedt.

Ennek nem is lehetett más következménye, mint hogy leginkább a Pjangával határos területek lakossága csökkent vészesen le, egyik-másik körzet egyenesen elnéptelenedett. A szomszédos nemzetségek megrokkantak gazdaságilag, hiszen ahol kevés az ember, ott kevés az adóbevétele! Legesleginkább pedig épp Pjanga apja, Vilder úr érezte meg ennek hátrányát, mert hiszen őt minden oldalról Pjanga országa vette körbe. Mire Pjanga tizenöt éves lett, a Mirmirichen terület népessége felére olvadt. Tényleg csak azok maradtak meg ott, akik vakbuzgóan hithű karotányok voltak, s Pjangát az Antikrétosznak tekintették. De még ezek sem maradtak meg mind, mert ezek erősen gyanították, hogy Pjanga előbb-utóbb erre a vidékre is kiterjeszti a hatalmát, féltek tehát tőle, s így közülük sokan is elköltöztek, természetesen nem Pjangához, hanem valami messze fekvő birtokra, amiről úgy vélték, nem fenyegeti a Pjanga általi meghódítás veszélye. Leginkább a Kíriel nemzetség volt kedvelt kivándorlási célpontjuk. Az a királyi nemzetség, azt már csak nem hódítja meg Pjanga!

Vilder tehát szegényedett, de nemcsak emiatt. Ő ugyanis elismerte Noidot a Kíriel nemzetségből egész Lulmannol királyának, s így évente megfizetett neki egy bizonyos nem csekély mennyiségű adót. Pjanga nem ismerte el Noidot királynak, miért is tette volna, amikor a Kíriel nemzetség korábban megtámadta őt! Így adót sem fizetett neki, ez a pénz is maradt nála. Sőt: két egymás utáni évben Jaemon sikeresen megleste a Vilder úr által indított hajót, amiben Vilder az adót küldte Noidnak, elfoglalta, és bár az ezekben szállított sok pénzből semmit nem adott Pjangának, hiszen nem Pjanga szolgálja volt hivatalosan, hanem még mindig kalóz, de e pénz így is Pjanga országába került, mert itt költötték el a kalózok, ugyanis hetekig dorbézoltak belőle. És Jaemon számos más hajót is elfoglalt, főleg a Kíriel hajóit, mert könnyen tehetett, ugyanis fényesen beváltak a halálorgonák a tengeri csatákban is. Ömlött a pénz Pjanga országába, és a polgárok nem győzték áldani az ő jóságos kis úrnőjüket, amiért mérhetetlen bölcsességében ilyen remek életet teremtett nekik!

E jó élet azonban néhány év után félbeszakadt. Egy nap ugyanis befutott Fúkel kikötőjébe Jaemon két hajója, kettő a nyolcból, s ezek is iszonyatos állapotban voltak, látszott hogy alig tudtak megmenekülni valami borzalmas csatából! Oldaluk szitává volt löve, vitorláik ronggyá szakadva, árbocaik ripityára törve, és alig volt élő ember e két hajó fedélzetén.

Pjanga alig tudta elképzelni hogy mi történhetett. Meglehet tán, hogy Jaemon belefutott valami nagy túlerőben lévő hajórajba, de akkor is, hiszen Jaemon nem örült, elmenekült volna, s ha el is fogják néhány hajóját, de *ekkora* veszteséget szenvedni...

De Jaemon túlélte a csatát, s rögvest el is ment hogy elmeséljen mindent Pjangának! És a beszéde nem is tartott soká.

—Valami csodahajója van a Kirielnak, Pjanga! Fémről van, hiába lőttünk rá a halálorgonákkal! Nagy-nagy kerék forog az oldalán, az viszi előre, és nagyon gyors! És tud menni széllel szemben is! És valami iszonyatos ágyúi vannak, nagyon messzire lőnek pedig nem is vastag a csövük, és ahová becsapódik a lövedék, ott az robban is! Sokkal messzebbre lőnek mint a mi ágyúink vagy katapultjaink! És olyan puskáik vannak, amik messzebbre lőnek mint a mi puskáink! És nagyon gyorsan lőnek, ha egyetlen puska lő is, csak annyit hallani hogy „rata-tata”, és máris halomba hullanak az embereim a fedélzeten! És sok ilyen puskájuk van! És a hajó állandóan bűdös füstöt eregetett magából, pedig nem is égett, nem gyulladt ki!

—Ezek az evolok lesznek! - mondta azonnal Pjanga.

—Az miféle nép?

—Nagyon-nagyon messzire élnek, a bolygó túloldalán! A jicseni foglyoktól hallottam róluk, mert a jicseniek már találkoztak velük! Az evoloknak vannak ilyen hajóik. Úgy lehetett tán, hogy Noid király elküldött követeket az evolokhoz, és vett tőlük egy efféle hajót, gondolom, tengeri pénzért!

—Akkor nem sok jövőt jósolok neked Pjanga, mert ha ezek megjelennek itt Fúkel előtt...

—Akkor nem történik semmi különös. Az megtörténhet hogy átveszik a tengeren az uralmat, de tényleg csak a hajóimat tehetik tönkre, itt a szárazföldön én vagyok az úr! Mert tudod én azt hiszem, hogy még ennek az evol csodahajónak is van egy nagy hiányossága: ez sem képes a szárazföldre menni! Annyira így van ez, hogy én tulajdonképpen a tengerparti városaimat sem nagyon féltettem tőle, mert nem hiszem hogy akár mennyi lövedékük volna azokhoz a messzehordó csodaágyúkhöz, ugyanis biztos a lövedékeket is attól a messzi evol néptől veszi Noid király, s őszintén meg lennék lepve, ha olcsón adnák neki! Már amiatt sem lehet olcsó, mert messzire kell szállítani! De annyiban igazad van, hogy nem szívesen engedem át a tengeri uralmat sem Noidnak, s ki kéne találni ellene valamit!

De mégsem Pjanga talált ki valamit a gőzhajó ellen. E gondját más oldotta meg.

10. fejezet: A klónok találkoznak

Azon évek alatt míg Pjanga szorgalmasan építette a birodalmát úgy katonailag mint gazdaságilag, ezalatt Luella sem tétlenkedett! Azaz...

Azaz, hát helyette természetesen Amifu úr hadakozott. De ez még hagyján, mert hát jó-jó, úgy is felfoghatnánk, hogy Luella sem szerette a hadakozást mint ahogy Pjanga sem... de Luella még a birtok gazdasági tevékenységével sem foglalkozott semennyire sem!

Bár az az igazság, hogy ezt Amifu nem is nagyon bánta! Neki tulajdonképpen nagyon megfelelt, hogy névleg ugyan Luella a királynő, akinek ő a hűbérese, de Luella tényleg csak névleg uralkodik, mert a valódi hatalom az övé!

Ugyanakkor nem tagadhatta, hogy Luella igen nagy hasznára volt, s épp a legkritikusabb pillanatban, a kezdet kezdetén! Hiszen ha ennek a furcsa kislánynak eszébe nem jut, hogy a szomszéd birtokost várastul-seregestül vízbe fojtsa, akkor azt a nagy nemzetséget semmiképp sem tudta volna meghódítani!

Így azonban már egészen más volt a helyzet. Hogy birtokai szerényen számolva is kétszeresére növekedtek, már ő volt a környék legerősebb hatalmassága! Sorra minden környező birto-

kost vagy meghódított, vagy feleskette Luella támogatására. Végül már csak egyetlen igazán hatalmas nemzetséggel kellett leszámolnia: a Kiriellel. Azaz, hát ugye ott volt még Pjanga maga... és az egész északi part...

Úgy állt ugyanis a helyzet, hogy Luemannal tulajdonképpen két egymástól elkülönülő térségre oszlott. Volt az északi partnak nevezett szakasz és a déli, és a kettőt egymástól egy jókora öböl választotta el, ami az óceán egyfajta nyúlványa volt. Ez az öböl keletről nyúlt be nyugat felé. Úgy is elképzelhetjük, hogy a szárazföld délről észak felé kanyarodik egyet, majd elnyúlik kelet felé, és e kampó északi részén lakott Pjanga, vele szemben, az öböl túloldalán, délen pedig Luella és a Kirieli nemzetség. Amennyiben tehát megelégedik Luella a déli parttal, úgy nem is kell összevesznie Pjangával, ám a Kiriellel okvetlenül kenyértörésre kerül sor, mert azzal máris határosak – és Amifu úr különben is vérbosszút esküdött!

Úgy vélte azonban, ehhez egyáltalán nem szükséges Luella segédlete, s neki nagyon megfelel, hogy a kislány jól elvan a maga gyermeki szórakozásaival!

Néha azért Luella megtett egy-két olyan húzást, ami nem igazán tetszett Amifunak. Ezalatt azt kell érteni, hogy Luellának nagyon megtetszett azon az emlékeztető törvénynapon folytatott magamutogatása, és ha nem is minden efféle rendezvényt tartott meg ezentúl ő, de sokat igen, s néha bizony furcsák voltak a rendelkezései! Főként azok, melyek a nemiséggel voltak kapcsolatosak! Luella, sokak megbotránkozására, például igen nagyon pártfogásába vette az örömlányokat!

De hát ez nem azért volt mintha „viszketett volna a lába köze”, ahogy némely rosszindulatú egyének mondták. Egyszerűen amiatt fordult különös figyelemmel törvényei során a nemiség felé, mert a karotány egyház is nagy hangsúlyt helyezett rá hogy szabályozza a genitális örökök kiélésének módját, márpedig Luella igen nagyon utálta a papokat, s minden alkalmat megragadott rá, hogy bosszantsa őket.

Sajnos ez néha a úron csattant. Azt például Amifu nehezen nyelte le, hogy egyszer a legnagyobb nyilvánosság előtt jelentette be Luella, hogy ezentúl ő mint királynő, megtiltja minden uraságnak, hogy éljen az első éjszaka jogával! Ezentúl tehát az uraknak erre nincs joga, egyáltalán, tilos hogy bárki lányt megerőszakoljanak! Amifu igen mérgelődött emiatt, de Luella elmondta neki, hogy ő nagyon jól tudja hogy Amifu efféle szándékkal jött el még annak idején a faluba, a bátyjai feleségeire ácsingózott, na ilyesminek mától vége!

—De hát már nem fenyegeti őket ilyen veszély, már hercegek, nem?!

—De sok más parasztlány még nem az!

—De Luella, már királynő vagy, nem gondolkozhatsz úgy mint a parasztok, nem kell ennyire védened őket! Hiszen nem vagy már paraszt!

—Én nem a parasztokat védem, eszem ágában sincs védenem őket! Én a nőket védem! És azt ne mondd hogy már nem vagyok nő! Ez így lesz és kész, mert így akarom!

Amifu morgolódott, de nem akarta rombolni Luella tekintélyét az ellenkezéssel, s úgy gondolta még így is jól járt, mert óriásira duzzadt birtokának hála igen gazdag, s így végülis nem szenved kielégületlenségben: ha tetszik neki, van bőven annyi pénze hogy azért cserébe bárki nő boldogan lefekszik vele, még a férfiak sem tiltakoznának, mert minden eladó, csak legyen elég pénz a megfizetésre... és neki volt pénze.

Igazság szerint ennél jóval nagyobb bosszúsága volt, hogy Luella állandóan azzal nyaggatta, hogy tekerje már ki az összes pap nyakát!

—Idefigyelj királynőm, értsd meg hogy ezt nem lehet megtenni, mert akkor azonnal fellázadnak azok a rusnya parasztok, akiknek olyan feleslegesen kedvezel annyit az első éjszka...

—Elég legyen ebből, most nem a nagy kanvágys mócsingodról beszélek, hanem a papokról! Na tudod mit Amifu, ne mondd hogy rossz ember vagyok, öld meg a papokat, s ha így teszel, megengedem, hogy megerőszakold az összes apácát, mert azok is papok szerintem, csak női papok!

—Mit beszélsz, mit ártottak neked az apácák!

—Azok semmit, de a papok igen! Ugyanis a pap a falvunkból nem ismert el királynőnek!

—Hányszor mondtam már hogy az a pap rég meghalt, én magam lőttem...

Luella megint közbevágott.

—Teljesen mindegy, engem megsértett az egyház, tehát ez az én vérbosszúm! Különben meg hiszen még most sem küldött hódoló követséget elé a Szent Agg, hogy elismerje az én utolérhetetlen zsenialitásomat, s azt hogy én vagyok a legfőbb úrnő, a királynő, s hogy születésemtől fogva hatalomra termett vagyok! Sőt, téged ki is átkozott!

—Téged is.

—Pláne! Állandóan csak úgy neveznek a szószékről, hogy kis kurva, bűdös ribanc, állandóan azt emlegetik hogy paraszt voltam, meg hogy anyám ringyó volt, ami még igaz is, de minek állandóan erről beszélni, és most már különben sem az! De még engem is meggyanúsítanak hogy akkoriban én is ezt a szakmát űztem, holott tökéletesen szűz vagyok még jelen pillanatban is! Gyűlölöm őket! Nem érdemlik meg a kíméletet! Azzal hogy hímestojásként kezeled őket, csak azt éred el, hogy egy rakás pénzt kivisznek a birtokodról! Komolyan, az a Pjanga nevű nő az északi parton jól csinálja, az bezzeg nem engedi hogy a Szent Agg uralkodjék helyette!

—Igen, de épp emiatt nem tehetem azt amit te akarsz: akiknek nagyon ellenszenves volt a vallás, már megszöktek hozzá, innen az én birtokomról is, s így akik maradtak, azok már lázadoznak ha itt is ugyanolyan törvényeket vezetnék be!

—Mesebeszéd! A paraszt nem olyan hogy nagy területet bekóborolna a maga jószántából, a paraszt ha nem muszáj, nem költözik messzire! Akik elszöktek Pjanga országába, azok inkább csak a kereskedők, meg különböző mesterségek művelői, azok közül is főleg a fiatalabbak, akik úgyis szívesen mennek külföldre vándorútra!

De hiába beszélt, mert Amifu úr azt elrendelte ugyan, hogy szabad bármi vallás a birtokán, de nem tiltotta be a Szent Agg vallását, és nem rabolta ki a templomokat sem. Ezt Luella nagyon sérelmezte.

Annyira a mániája lett hogy leszámol a papokkal, hogy elhatározta: tételeken megcáfolja a tanításait! De azt látta hogy ezeknek ugyan hiába beszélne bármennyit tudományról, nem hogy a papokat nem győzhetné meg, de még az egyszerű hívő embereket sem!

Am Luella mégiscsak zseni volt, s egyszer csak kipattant a fejéből a gondolat: tűz ellen tüzzel védekeznek, fegyver ellen fegyverrel – hát akkor vallás ellen vallás a legmegfelelőbb fegyver!

S erre nagy munkába kezdett. Nem akármilyenbe! Könyvet írt! Megírta az általa kitalált új vallás szent könyvét, ezzel a címmel:

A Pokol etikája

Ebben Luella azt fejtegette, hogy ha egy vallás azt tanítja - mint a Szent Agg vallása is - hogy az ember a halála után vagy a Mennybe, vagy a Pokolba kerül, akkor az a vallás hazudik, ez ugyanis lehetetlen. Lehetetlen, amiatt, mert az ember – máris a Pokolban van! Ez a világ, ez ahol vagyunk, ez maga a Pokol!

E döbbenetes tételét természetesen mindenki kinevette volna, ha csak ennyit állít, azonban Luella igazi matematikusi alapossággal bizonyította ezt! Bizonyítása érdekes módon ötvözte a természettudományos és a vallási megállapításokat.

—A csiszí tudósok - írta Luella - azt állítják, hogy nincs lélek, az ember nem más, mint az anyag egyfajta sajátos összeszerveződése. Ezzel szemben minden vallás azt tanítja, hogy halálunk után valahol újjászületünk: a Mennybe kerülünk, vagy a Pokolba, vagy esetleg ezen a világon születünk újjá! Ezek egymásnak gyökeresen ellentmondó állítások, amiket csak egyféleképp lehet közös nevező alá hozni: ezen a módon, ahogy most kifejtem!

A vallások a következő fontosabb tételeket állítják:

- Aki rossz, az elkárhozik, ami azt jelenti hogy a Pokolba kerül.
- Az anyag bűnös, vagy legalábbis kevésbére becsülendő mint az a definiálatlan valami, amit ők „szellemnek”, „szellemiségnek”, „léleknek” neveznek.
- Az emberiség hajdanában valami bűnt követett el, emiatt kiűzetett korábbi csodálatos lakhelyéből.

Mindezeket főleg a karotány vallások vallják, s néhány más vallás is. A jicseni s pár más keleti vallás pedig azt állítja, hogy amennyiben nem élünk eléggé kegyes életet, úgy újra meg újra megszületünk ebben a világban, ha azonban sikerül kellően megváltoztatni a világhoz való hozzáállásunkat, úgy elhagyjuk e világot, s átkerülünk egy meghatározhatatlan létállapotba, amiről csak annyi biztosat tudnak állítani, hogy nem azonos e mostanival, mert e mostanit ők úgy nevezik, hogy „a szenvedések forrása”. Ez a név különben egybecseng a karotányok által világunkra aggatott elnevezéssel, miszerint ez egy „siralomvölgy”.

- Továbbá a vallások szerint a Pokolban a legnagyobb büntetés az, hogy az ember végleg elszakad Istentől, nem láthatja annak nagyszerűségét, nincs a közelében, nem élvezheti annak jelenlétét, ellenben a Menny legfőbb jutalma hogy állandóan Isten közelében lehetünk. Mindez szerintem egyszerűbben úgy lenne megfogalmazható, hogy a Mennyben az embert szereti Isten, a Pokolban azonban nem. Továbbá, a Pokol olyan hely a vallások szerint, ahol az embert állandóan kínozzák.

- Egy közmondás szerint „A Pokol, az a többi ember”.

- A legtöbb vallás szerint a Sátán korábban a Mennyben élt, mint angyal, de onnan lehajított.

- Sok vallás szerint az Üdvözülés nem más, mint az Istennel való misztikus egyesülés, a vele való eggyéolvadás.

- Az ősi vallások szerint a Világ régen egy ősi ember részeiből keletkezett.

A fenti állítások tökéletes összhangba hozhatók egymással, a következők szerint:

—E világ ahol most vagyunk, a Pokol. De ide nem az egyes emberek kerültek külön-külön, hanem maga az Anyag. Tehát: nemcsak ez az egy világ létezik hanem egy másik is, amit nevezhetünk úgy is hogy Menny. Itt különböző lények éltek, s élnek nyilván még most is. Ezek egyike volt a Sátán. Ez valami rosszat tett ott, ez az amit úgy neveznek hogy Bűnbeesés. Ezért került ő büntetés alá. A büntetés a Mennyből való kizárása volt. Ez úgy történt, hogy ledobták e mostani világba, méghozzá nem akárhogy: széttörték darabokra! A Sátán testének darabjai mint összesség az, amit mi úgy nevezünk hogy Anyag. Ez összhangban van az ősi vallásokkal, miszerint a Világ egy óriás darabjaiból keletkezett. Egyben összhangban van a tudósok tanításával, miszerint a Világ egy óriási robbanás során keletkezett. Ezek a tudósok azt mondják, e robbanás során először szinte más sem keletkezett csak fény. A Sátán neve a vallások szerint eredetileg ez volt: Fényhozó.

Ez az anyag tehát bűnös, ahogy azt a vallások mondják. És a hely ahol van, a világunk, a Pokol, mert hiszen a bűnös a Pokolba kerül, ha az anyag bűnös, akkor ahol van az anyag, az a Pokol, továbbá, hiszen a Sátán a Pokolba lett ledobva, s így emiatt sem lehet ez a Sátándarabokból álló világ más, mint a Pokol!

Az Anyag e világban természetesen a tudomány törvényeinek megfelelően szerveződik. Így jött létre az ember is meg minden más élőlény az evolúció során. Az evolúció a tudósok szerint azzal jár, hogy lényegében minden élőlény majdnem mindegyik másiknak ellensége. Emiatt jogos úgy gondolni, hogy e világ legalapvetőbb erkölcsi törvénye lényegében a gonoszság, az önzés. Ennek bizonyítására nem is kell sok szót vesztegetni, elég belegondolni, hogy ahhoz hogy egy ragadozó élni tudjon, muszáj neki más élőlényeket gyilkolni! A vallási tanítások szerint pedig a Pokol épp olyan hely, ahol állandósult a gonoszság uralma, s ahol az élőlények (emberek) szenvednek. Az nem tagadható hogy mi szenvedünk, mert állandóan küzdenünk kell a megélhetésért, de más állatok ellen is védekeznünk kell (például szúnyogok, vadállatok), sőt, a betegség és a kedvezőtlen időjárás is kínoz bennünket. Más emberek is. Vegyük azonban észre, hogy mindaz ami nekünk szenvedést okoz, végsősoron nem más mint anyagi objektum, tehát Anyag, tehát ugyanaz a bűnös szubsztancia, amiből mi magunk is állunk! A Sátán darabjai, a Pokol vendégei tehát egymást kínozzák! Tehát jogos az az állítás, hogy a Pokol, az a többi ember!

Továbbá, ez kísértetiesen egybecseng a vallások tanításával az Eredendő Bűnnel kapcsolatban. Azt tanítják hogy az embert annyira megnyomorította az Eredendő Bűn, hogy önmagától nem is képes másnak mint bűnnek az elkövetésére. Ez annyiból igaz is, hogy az ember is

kénytelen a megélhetéséért állandóan bűnöket elkövetni, tudniillik más élőlények halálát okozni! Elvégre mindenevőek vagyunk! De még a növények sem büntelenek, mert azok is gyakran egymás rovására boldogulnak, megfojtják egymást, beárnyékolják egymást, s a talajból a tápanyagot ha felszívják, azzal megfosztanak e tápanyagtól más növényeket!

Minthogy az emberiség a Sátán anyagából áll, ezért jogos hogy úgy tekintsük hogy amikor a Sátán a Mennyben vétkezett, akkor az emberiség is vétkezett, hiszen benne volt a Sátán testében!

E világ az előbbieken okán teljes joggal nevezhető úgy, hogy „a szenvedések forrása”, hogy „siralomvölgy”. Ugyan mi más is lehetne inkább „szenvedések forrása” és „siralomvölgy”, mint a Pokol?!

Továbbá, a tudomány eddig a leggondosabb módszerekkel sem tudott Isten létére bizonyítékot szolgáltatni. Arra a következtetésre jutott, hogy Isten nincs is. Ez azonban nem helytálló következtetés a fenti eszmefuttatást figyelembe véve, ugyanis eszerint valószínűbb hogy egyszerűen azért nem találtunk rá Istenre, mert az van ugyan, de nem ebben a világban, hiszen miért is legyen Isten a Pokolban?! A Pokol, az a vallások szerint olyan hely, ahol főbüntetesként nem találkozhatunk Istennel, nem érezhetjük a szeretetét!

Ebből azonban következik az is, hogy felesleges imádkozni Istenhez. Lehet ugyan hogy Isten meghallja az imákat, ámbár valószínűbb hogy nem, az azonban biztos hogy ha hallja is, de nem törődik vele. Ez logikus is, hiszen miért is foglalkozzék külön-külön a Sátáandarabkákkal, velünk, amikor őt az egész Sátán érdekli?! Ha bennünket megbánt egy másik ember, akkor vagy megbocsátunk neki a maga egészében, vagy nem, de az biztos hogy nem fogunk megbocsátani mondjuk a kisujja körmének külön, míg a többi testrészeinek nem! Ez teljes képtelenség! Vagyis: senki nem üdvözülhet külön-külön, csakis az egész emberiség együtt! Sőt, még ez sem igaz, mert az emberiség a maga egészében is kevés. Csak az egész Világmindenség a maga összességében nyerhet bocsánatot és térhet vissza Istenhez (ha ugyan létezik Isten, de mindenesetre a Mennybe), egyéni üdvözülés nem lehetséges!

Mint írtuk, sok vallás szerint az Üdvözülés nem más, mint az Istennel való misztikus egyesülés, a vele való eggyéolvadás. Ez igaz is meg nem is. Először ugyanis nem Istennel, hanem a Sátánnal kell eggyé olvadnunk az üdvözüléshez! Vagyis: az egész Világmindenségnek egyesülnie kell újra egyetlen értelmes lényre, hogy így az egykori Sátán újra önmaga teljes tudatára ébredjen, s úgy már bocsánatot nyerhet, s visszatérhet a Mennybe, amennyiben megjavult. A Mennyből való kiűzetése ugyanis nem öncélú büntetés volt. Joggal tételezhető fel, hogy amikor majd nagysokára újra létrejön a Sátán egysége, akkor emlékezni fog darabjainak előéletére, olyasféle lesz ez számára, mint amikor egy ember valamitől sokkos állapotba kerül, szétesik a tudata, majd meggyógyul - az efféle hatások gyakran kigyógyítanak valakit az örülségéből. Remélhetőleg ez hasonló lecke lesz a Sátán számára is. Úgy is fogalmazhatunk hát, hogy bár ez a világ a Pokol, de itt egyrészt senki más nincs egyedül csak maga a Sátán, és a Pokol, az nem annyira a Menny börtönének a neve, hanem a Pokol, az nem más mint a Mennyei Bolondokháza, s akár úgy is tekinthetjük, hogy a Sátán javában kezelés alatt áll!

Ideje felismernünk már végre hogy a Pokolban vagyunk! Az nem érv hogy nem lehetünk a Pokolban, mert jóval nagyobb kínokat is el tudunk képzelni. Hiszen ha olyan világban lennénk, ahol állandóan tüzes tüvel szurkálnának és forró olajban főznének, még akkor is érvelhetnénk úgy, hogy ez nem az igazi Pokol, ez csak a büntetésünk az Eredendő Bűnért, s az igazi Pokol valahol máshol van és még rosszabb, mert ott még a bőrünket is lenyúzzák! A Pokol ez, ez ahol most vagyunk és nem más!

Ez nagyon elszomorító lehet, másrészt azonban van néhány örömdetes következménye. Egyrészt az, hogy semennyire sem kell félni túlvilági büntetéstől, tekintve hogy javában szenvedjük már a Pokol valamennyi kínját! Másrészt, feleslegesek az imák és vallási szertartások. A harmadik pedig az, hogy ellentétben azzal amit sokan gondolnak, hogy ebből az következne hogy a halálunk örök, mert nincs üdvözülés – nos a valóság épp ellenkező! Az ugyanis az igazság, hogy teljesen reménytelen hogy valaki *ne* üdvözülne! Még a legnagyobb gonosz is!

A Sátán fentebb leírt gyógyítása ugyanis csakis akkor lehet eredményes, célravezető, ha emlékezik rá. Olyasféle lehet tehát ez, mint amikor mi álmodunk, s álmunkban tudatunk számos

szereplőt kreál, s egy darabig ezek életét éljük, hol egyikét-hol másikat. Nyilvánvalónak tűnik előttem, hogy az Anyag, amiről fent azt állítottam hogy a Sátán része, igazából nem a Sátán része, a Sátán még most is javában él a Mennyben a maga testi valójában, s az Anyag, az nem más mint a Sátán gondolatszilánkjai! Hasonlóan létezőnk tehát, mint álmalakjaink, álmfigurák vagyunk a Sátán széttört tudatában! Minden anyagi részecske egy-egy ilyen tudatmorzsa!

S amint mi időnként azonosulunk az álomszereplőinkkel, úgy a Sátán is azonosul átmenetileg hol ezzel-hol azzal a világunkból.

De egyszer eljön a felébredés. S amint mi ébredés után emlékszünk álmainkra, úgy lesz ez a Sátánnal is, nem is lehet másként, ha nem így volna akkor semmit nem érne e gyógyító álm! Tehát hiába hal meg bárki, de feltámad, feltámad mert emlékezni fog rá a Sátán! Ez igen hasonló ahhoz amit némely vallás tanít, hogy az üdvözülés nem más mint Istennel való misztikus egyesülés. Igaz, itt a Sátánnal egyesülünk, de ez nem baj, mert remélhetőleg ez már egy gyógyult, mintegy *megváltott* Sátán lesz!

Sőt, egy másik egyesülés is bekövetkezik: mert ha a Sátán meggyógyul, akkor visszatér a Menny lakóinak közösségébe, s újra Fényhozóvá válik!

Az eddigiekből egyenesen következik az, ami ősidők óta foglalkoztatja az etika tudósait: a válasz arra a kérdésre, hogy mi a Legfőbb Jó! Egyértelmű a válasz rá: a Legfőbb Jó nem lehet más, mint hogy mielőbb felébresszük a Sátánt, segítsük önmagára ébredésében! Tehát: el kell érni hogy a Világ minden anyaga egyetlen óriási lényben egyesüljön! Amíg ez meg nem valósul, addig valóban csak a kicsinyes gonoszság uralkodik, egymás segítése helyett az önzés! Szerencsére nem tagadható hogy a Jó végsősoron mégis legyőzhetetlen, már itt a Pokolban is, ugyanis megfigyelhető hogy a közeli rokonok közt az önzés sosem abszolút, segítik egymást (elég csak a legközelebbi rokonok kapcsolatára, a szülő-gyermek viszonyra gondolni), ami nyilván azzal függ össze, hogy azon gének elterjedése lesz a világban a nagyobb, melyek segítik a rokon testeket, ugyanis ezekben is nagy valószínűséggel előfordul önmaguk, e gének sok másolata. A gének szintjén létrejövő abszolút önzés tehát a testek szintjén az önzetlenség, vagyis a Jó korlátozott mértékű megvalósulásához vezet! Tehát még a Rosszból, az önzésből is szükségszerűen születik Jó! Ez pedig összhangban van némely keleti vallás azon tanításával, hogy minden emberben benne rejlik a megvilágosodás szikrája, a jóra való hajlam! Tehát nincs okunk a fásult reménytelenségre, a Rossz hatalma nem örök!

De ezt fokoznunk kell, olyan világot kell építenünk, melyben teljesen kiküszöböljük a Roszszat. Végtére is a mi emberi szervezetünk is akkor egészséges, ha nem harcolnak egymás ellen a testrészeink! Nem remélhetjük hogy Sátán felébred, méghozzá egészségesen, amíg tudatának egyes részei közt nem összhang, összeműködés van, hanem harc! A legfőbb jó tehát: e cél érdekében munkálkodni!

Az életnek eszerint van célja. Az élet célja úgy általában nem más mint a Sátán meggyógyítása, hiszen emiatt lett a Világ, emiatt lehetünk mi is! Az egyes ember életének pedig az a célja hogy szerény lehetőségeitől telve hozzájáruljon az élet általános céljának beteljesedéséhez.

Erényes cselekedet ennek megfelelően az, ami csökkenti más lények szenvedését, s különösen erényes egy cselekedet ha utat mutat rá, miként élhetünk mi vagy más lények úgy, hogy más lényeknek nem okozunk szenvedést. A tudomány művelése eszerint fölöttébb erényes tett, mert a tudomány remélhetőleg számos utat mutat majd a Világnak a Jóság jegyében történő egyesítéséhez.

Felmerülhet a kérdés, van-e jutalma az erényes életnek?

Természetesen van. Először is, jó érzés ha az ember tudja, hogy egy nagy, mondhatni szent célt szolgál! De ezen felül is van jutalom: az ugyanis, hogy felébredése után Sátán nyilván sokkal szívesebben emlékezik majd a jó cselekedetekről szóló álmképeire, hiszen ekkor már ő is Jó lesz. A rossz emlékeket inkább igyekszik majd elfelejteni. Sátán emlékeiben tehát annál tovább él majd valaki, minél inkább Jó. Mondhatni tehát, annál biztosítottabb a mennyei élete valakinek, mennél inkább Jó!

S így mérhetetlen idők múlva ugyan, de megvalósul a Jó tökéletes győzelme, mert Sátán elméje teljesen megjavul, jóvá lesz, s így Sátán is Jó lesz! Egészen biztos hogy megjavul, már amiatt is mert nem menthetetlenül gonosz, hiszen valamikor régen ő volt a Fényhozó, most is benne kell tehát legyen a Jó szikrája, amit az is bizonyít, hogy bár a Világ a gének szintjén önző, de ebből szükségszerűen következik a magasabb szerveződési szintek önzetlensége, tehát a Jó! A Sátán tehát nem menthetetlen, s emiatt mi, a részei sem vagyunk azok! A Világ és az Ember bár gonosz, de nem véglegesen, és eleve benne rejtezik a felemelkedés és megjavulás lehetősége!

Ez a Pokol etikája.

* * *

Luela ezt a rövidke könyvet lemásoltatta néhány száz példányban, s boldog-boldogtalannak osztogatni kezdte. Érdekes módon mindenkit megtérített a környezetében, kivéve épp saját anyját, Dzsuja ugyanis nagyon meg volt győződve hogy az ősisztenek léteznek, mert őt meggyógyították! Ellenben Luela vallása még néhány addig mélyen vallásos karotány papot is megtérített; mások ellenben vittek e könyvből egy példányt a Szent Agghoz, s erre az, ha már Pjángát nem bírta megdönteni, Luela ellen indított karóshadjáratot, mint sátánhívó, veszélyes eretnek ellen.

—A hülye állatja! - mondta ezt meghallva Luela. —Hiszen én egészen más Sátánról elmélkedtem mint amiről a karotány tanok szólnak! A karotány tanok Sátánja aktívan cselekvő, állandóan rosszra buzdítja az embereket – az én Sátánom ellenben annyira passzív, hogy passzívvabb már nem is lehetne, tudniillik nincs is tudatánál, szegény betegen fekszik és javában gyógykezelik a Menny lakói!

Mindenesetre Luela vallása elterjedt, azzal az egyetlen módosítással, hogy hívei feltételezték, hogy épp mert a Világsátán gyógykezelés alatt áll, emiatt a Menny lakói nem hagyták magára, s tudatába, tehát a Világba küldtek gyógyítókat akik ügyelnek rá hogy szegény beteg Sátán agya egészséges módon álljon össze, s ezeket a feltételezett csodás hatalommal bíró lényeket elnevezték Világöröknek!

Mindezt a távolból Kajjám is látta-tapasztalta, s igencsak elégedett volt! Így szólt Mirjanhoz: —Luela klónom fölöttébb tehetséges! Igazán semmit nem segitettem neki, s mégis szinte szóról-szóra kitalálta ugyanazt a filozófiát, amit még nem-varázsló koromban mint hork-filozófiát én találtam ki!

—Szerintem Luela sokkal alaposabban kitalálta ezt mint akkoriban te, Kajjám, annyira, hogy következett belőle még a Világörök létezése is, márpedig mi varázslók tudjuk hogy Világörök tényleg vannak! - mondta elgondolkozva Mirjan. —Vagyis, még az sem lehetetlen ám, hogy Lu-elának igaza van bizonyos értelemben...

—Nono! Én örvendek hogy a klónom ilyen okos - mondta Kajjám - de igaza nem lehet, mert tudjuk hogy nem csak ez az egy Univerzum létezik, hanem nagyon sok!

—Igaz, de ez semmit nem jelent. Meglehet tán, hogy egy-egy univerzum csak egy sejt Sátán agyában! Végülis amikor Luela a Világról beszélt, akkor e szó alatt mindannak az összességét értette ami anyag, tehát az összes univerzumot együtt!

—Hát jól van Mirjan, én csak örülök ha te is Luela vallásának hívévé válsz, mert Luela, az nem más mint én vagyok, tehát elismered hogy tehetségesebb vagyok nálad! Tehát a klónom is tehetségesebb mint a te klónod!

—Nono! A fogadásban arról van szó, hogy melyikük állja meg jobban a helyét a világban! Márpedig Pjanga máris óriási terület teljhatalmú úrnője!

—Nem számít, mert Luela királynő lesz!

—Még nem az, és nyugtával dicsérd a napot! - válaszolta erre Mirjan.

A Szent Agg nagyon aggódott, amiért Lulmannolban oly fölöttébb elharapódzott a pogányság mostanában! Alig néhány esztendő alatt az északi ország jó felét meghódította, előbb az észa-

ki, majd a déli parton! Mintha csak összebeszéltek volna egymással ez a két pokolfajzat, Pjanga és Luella, és együttesen létre akarják hozni az Antikrétoz Birodalmát! Jellemző is hogy mind-egyikük nő, lámcsak, jól megmondta a Legszentebb Könyvben Suluap próféta, hogy „jobb a férfinak nőt nem ismernie”! A nők viszik rá a férfiakat a Bűnre, szépségükkel elcsábítják, gyengeségükkel gúzsba kötik, figyelmét a Jóról és Erényről a Rosszra és a Bűnre irányítják, miattuk a férfi elmulasztja az imákat, a nőt nézi Isten helyett! A nő bűnös, s ezt az Úr a maga végtelen bölcsességében jelzi is a férfinépnek, jelzi méghozzá a Bűn legnyilvánvalóbb jelével: a vérrel! A nőt ugyanis sok vérszenny lengi körül élete során: vérzik az első közösüléskor, vérzik szüléskor, vérzik minden hónapban... És mégis, az ostobaság annyira eluralkodott az emberiségen, hogy nem veszik észre még ennek ellenére sem, hogy a nő mennyire alacsonyrendű, hitvány teremtmény! A vér szennye az anyaghoz köti, a rút anyaghoz, nem is méltó rá hogy magasröptű szellemi dolgokkal foglalkozzék, lelkileg és észbelileg is alkalmatlan rá, tehát a nőnek hallgass kell legyen a neve minden komolyabb témában, egyszerűen érdemtelen még arra is hogy a véleményét a bölcs férfiak meghallgassák, nemhogy irányíthassanak bármit is!

De néha bizony megtörténik hogy uralmi pozícióba jutnak, szégyenszemre. Megtörténik, mert egyvalamire a nő kiválóan alkalmas: arra, hogy lelkében tápot adjon a Gonosznak, hogy kicsírázzék benne a Gonosz magja! S olyankor a Gonosz Erővel karöltve neméhez méltatlan posztot képes megszerezni magának! Nem is lehet vitás egy pillanatig sem, hogy mindenütt ahol királynő uralkodik, vagy akárcsak ennél alacsonyabb szinten de vezetői pozícióba jut egy nő, ott valamiképpen a Sátán beavatkozását kell gyanítanunk!

Mint most Lulmannolban is. Sőt, itt különösen erős kell legyen a Sátán hatalma, mert két helyen is egyidőben nőt segített hozzá hatalomhoz, jellemző is hogy egyikükről, Luelláról biztosan lehet tudni hogy kurva az anyja, Pjanga anyjáról, Zisuról pedig feltételezhető ilyesmi! Ráadásul ezek egyike, Luella, nyíltan is a Sátán hívének szegődött! Tanaiban a Sátánt nem annyira gonosznak tünteti fel, mint inkább szerencsétlen elmebetegnek, de még ez sem minden, mert megpróbál a követőiben szánalmat ébreszteni a Sátán iránt!

Az eszébe sem jutott a Szent Aggnak, hogy Luella vallását úgy is lehetne értelmezni, hogy Luella olyan jólelkű, szelíd lány, aki reméli hogy mindenki megjavulhat, annyira reméli, hogy szerinte még maga a legfőbb gonosz, a Sátán sem menthetetlen, még az is megjavulhat!

Az különösen dühítette a Szent Aggot, hogy a csiszík undok népsége mindenfelé körözteti átkozott nyomtatványait, amikben gúnyt űznek a vallásból, ráadásul tanaikat egységes filozófiai rendszerré is foglalták össze! Ez a legrövidebben a következő tíz pontban volt összefoglalható:

Csiszík hitvallás:

- 1., A világ megismerhető.
- 2., A világot a természet törvényei szabályozzák.
- 3., A világot véges sok természeti törvény szabályozza.
- 4., Minden természeti törvény leírható matematika segítségével.
- 5., Csodák nincsenek.
- 6., Isten nincs.
- 7., A misztikus tanok kitalációi - például lélek - nincsenek.
- 8., Az ember lényegének agyát tartjuk.
- 9., Az élővilág és az ember az evolúciós folyamat során alakult ki.
- 10., Csak azt a szellemi produktumot nevezzük tudománynak, amelyet kísérleti ellenőrzés alá lehet vetni.

A Szent Agg már azt is sértésnek tartotta, hogy a csiszík merészelték éppen pontosan tíz pontban összefoglalni a nézetüket, pontosan tíz pontban, mintha ez is Tízparancsolat lenne! És a csiszík e tíz pontot rányomtatott egy kis kártyalapka egyik oldalára, a másik oldalra néhány sor magyarázatot írtak, nem maradt le onnan a két jelmondatuk sem, hogy „Minden hatalmat a nőknek”, és hogy „Csiszíföld a szabadság hazája”, s e kis kártyákat kinyomták milliószámra,

és helikopterekkel szétszórták a nagyvárosok felett, hogy mindenkihez eljusson, jutott belőle a Szent Agg székvárosába is számos!

Ezen XV.Genurc annyira felháborodott, hogy maga is felállította a világnézetének tízpontos összefoglalóját. Ez így hangzott:

- 1., A világ működése kinyilatkoztatás által ismert.
- 2., A világot Isten autokratikus úton vezeti, tehát saját kénye-kedve szerint.
- 3., A világot véges sok természeti törvény szabályozza.
- 4., Minden természeti törvény leírható matematika segítségével, de a természeti törvények hatályát Isten ha akarja felfüggesztheti – ekkor történnek a csodák, melyek már nem írhatóak le matematikával.
- 5., Csodák léteznek.
- 6., Isten van.
- 7., Lélek van, és számos Istennek alávetett szellemi lény is (például az angyalok).
- 8., Az ember lényege a lelke.
- 9., A világot, az élőlényeket és az embert Isten teremtette.
- 10., A tudományok Isten kegyelméből létezhetnek.

Úgy vélte, e listával (amit ő maga is sokszorosított és szétszórt a lakosság körében) egyértelműsítette hogy az embereknek választaniuk kell a csiszí nézetek és a vallás között! Nem kétlette hogy a legtöbben visszariadnak a csiszik követésétől, mert az láthatóan annyira ellentétes a vallási tanokkal. És úgy vélte, ebben a törekvésében még a különböző eretnek szekták és a karotány vallással nagyon ellenséges más vallások is támogatják majd őt. Hiszen amit ő most megfogalmazott, az gyakorlatilag minden létező, elképzelhető vallásnak a leglényegibb alapja! Annyira hitt ebben, hogy követői útján felszólította a világ minden ismert és jelentősebb vallásának vallási vezetőjét, hogy e tízpontos listáját másolja le és terjessze a lakosság körében, a csiszik tanait ellensúlyozandó, mert itt már nem is az a lényeg lassan hogy melyik vallást vallják az emberek, hanem hogy egyáltalán vallásosak legyenek! Vagy ez a tízpontos lista kerül elfogadásra az elméjükben, vagy a csisziké, más lehetőség elképzelhetetlen!

Ehhez képest hatalmas meglepetés érte, amikor e világméretű vallási összefogást alig hirdette meg, egy éven belül megjelent nála egy jicseni küldöttség, és hoztak neki egy hasonló tízpontos listát, azt mondták, hogy ők valami filozófiai iskola követői, ennek nevét a fura jicseni hangok miatt a Szent Agg nem tudta megjegyezni, s azt állították, hogy igenis van harmadik alternatíva a csiszik és a Szent Agg tíz pontja között!

Ők a következő állításokat fogalmazták meg:

- 1., A világ működése megismerhetetlen.
- 2., A világot szabályozó törvények vagy elvileg megismerhetetlenek, vagy bár megismerhetőek lennének, de az ember számára felfoghatatlanok (mert például olyan bonyolultak).
- 3., A világot vezérlő törvények száma valószínűleg végtelen, de mindenképpen annyi hogy nem érdemes a megismerésükre törekedni.
- 4., A dolgok csak a mi számunkra olyanok, amilyenek, mások számára egész mások is lehetnek.
- 5., A dolgok csak a mi tudatunkban léteznek.
- 6., Isten léte nem bizonyítható, amint a nemléte sem, ezért felesleges is vele foglalkozni.
- 7., Csak a tudat létezik, semmi más.
- 8., Az ember lényege a tudata.
- 9., A világ kialakulását felesleges kutatni, mert erre vonatkozóan igaz választ úgysem nyerhetünk.
- 10., A tudomány feladata az ember tudatában játszódó jelenségek vizsgálata, de mert minden ember más tudattal rendelkezik, emiatt a tudomány alapvetően egyénre szabott, és csak igen kevés olyan megállapítása lehet, mely az emberek nagyobb csoportjaira is érvényes. A tudomány tehát egyáltalán nem nélkülözhetetlen az emberiség számára.

Ezt a listát látva a Szent Agg hihetetlenül megrémült! Úgy érezte, ez sokkal rosszabb mint a legfélelmetesebb örület! Hiszen ez rosszabb még a csiszík filozófiájánál is! A csiszík legalább csak Isten létét tagadják, de ezek a ferdeszemű sárga majmok még azt is tagadják hogy a világ létezne?!

És ami még szörnyűbb, a jicseni küldöttség szétosztogatott a tanaikról egy csomó kártyát a városban, amíg XV.Genurc észbe nem kapott és meg nem tiltotta, de későn tiltotta meg, és igenis számos követője lett e vallásnak!

S ennek hatására olyasvalami történt, amire még soha nem volt példa a Történelemben, s emiatt sokan komolyan azt hitték hogy eljött a világvége: XV.Genurc követet menesztett a csiszí királynőhöz, Zigíliahoz, elküldte legmagasabb rangú süvegesét, azzal az üzenettel, hogy a csiszík hagyják abba a karotány vallás támadását, ő XV.Genurc sem fogja támadni a csiszíket, ugyanis össze kell fogniuk, mert ez a sárga tanítás, ez iszonyú veszélyes, ez a teljes kilátástalanságot és reménytelenséget propagálja! Ezek veszélyesebbek mint a csiszík, mert ezek nemcsak Istenben nem hisznek, de a Világban sem, sőt, beképzeltebbek még a csiszíknél is, mert azt hiszik hogy egyedül csak az ő tudatuk létezik!

Zigília fogadta a süvegest, és látszott hogy komolyan veszi az ügyet, ugyanis nem az történt a követtel mint oly sok mással, hogy másnap már haza is lett küldve! Zigília egy hét múlva válaszolt csak neki, de akkor igazi csiszí alapossággal. A válasza így hangzott:

—Ami a csiszí, a karotány és a jicseni tíz pontot illeti, mindegyik egy-egy filozófia rövid összefoglalása. A filozófiák alapvetően a következőképp osztályozhatóak, a világról alkotott nézeteik szerint:

- 1., A világ (működése, törvényei) megismerhető.
- 2., A világ (működése, törvényei) megismerhetetlen.

E két fő csoport van. Alcsoportok:

1.1, A világot (törvényeit, működését) az ember(iség) a saját erejéből, erőfeszítéséből (önmaga érdemei által) ismer(het)i meg. (Ha akarja).

1.1.1, A világ megismerése tudományos kutatómunka során történhet meg, ebből következően e megismerés nem egyszeri, hirtelen és teljes lesz, hanem lassú, fokozatos. Ez a csiszík alapállása.

1.1.2, A világ megismerése hirtelen, egy csapásra is bekövetkezhet, vagy legalábbis nagyon rövid idő alatt, egy emberi élettartam alatt, tudniillik nem tudományos kutatómunka által, de nem is isteni kinyilatkoztatás által, hanem afféle szellemi rádöbbenéssel, amit az ember leginkább meditációval érhet el. Ez számos keleti vallásnak az alapja, mert nemcsak abban hisznek a jicseniek sem, amit a Szent Aggnak küldtek, az csak egy vallásuk a sok közül.

1.2, A világot az ember isteni kinyilatkoztatás által ismerheti meg. Ezesetben is azonnali és elvileg teljes megismerésben lehet részünk (ha Isten engedi ezt, s ha igényeljük). Ez az idealista filozófiák hozzáállása.

Az 1 és 2 csoportokat keresztbeszeli az, hogy függetlenül attól, mi e megismeréssel kapcsolatban a filozófus álláspontja a megismerést mint lehetőséget tekintve, de mit gondol e megismerés értékéről! Hogy tudniillik egyáltalán érdemesnek tartja-e a világot a megismerésre!

A lehetséges csoportok:

a., A világot megismerni érdemes cél, erre igyekeznünk kell. Mi csiszík természetesen így gondoljuk.

b., A világ megismerésére törekedni nem érdemes, felesleges igyekezni.

Az a filozófia, amitől a Szent Agg annyira fél, jellegzetesen 2.b jellegű¹. Mi csiszik ezzel szemben az 1.1.1.a álláspontot tettük magunkévá. A Szent Agg filozófiája idealista jellegű, tehát 1.2 típusú, csak azt nem tudom hogy „a” vagy „b” jellegű-e, tehát hogy érdemesnek tartja-e a világot a megismerésre. Szerintem nem tartja ezt olyan fontosnak mint mi csiszik, de azért inkább hajlok arra hogy 1.2.a jellegűnek tartsam, abból kiindulva, hogy a világot magyarázó vallási tanaikat a karotányok igyekeznek elterjeszteni a világon, tehát úgy gondolják hogy illik hogy a világot megismerje mindenki. Az már más kérdés hogy a magyarázataik alapvetően helytelenek!

A Szent Agg úgy véli, mi csiszik gondolkodásmódban közelebb állunk hozzá mint e jicseni filozófia, de ez tévedés. Csak amiatt hiszi ezt, mert mindketten az 1-es főcsoportba soroltatunk be, mert megismerhetőnek tartjuk a világot, míg e jicseni filozófia ezzel ellentétes álláspontot foglal el. Felhívom azonban a Szent Agg figyelmét arra, hogy a három eddig említett filozófián kívül még sok más is elképzelhető, például olyan, ami 2.a jellegű, tehát azt mondja hogy a világ megismerhetetlen, bár jó volna ha megismerhetnénk, és törekedni kell a megismerésre, még ha eleve biztos is a kudarc! Lehet aztán 1.1.1.b típusú is, ami azt mondja hogy a világ tudományos kutatómunkával apránként megismerhető, de felesleges erre törekedni, például amiatt, mert a sok tudás bajt okoz, mondjuk ismételt világpusztulást, tehát a tudás megszerzése lehetséges, de káros igyekezet! Tudok róla hogy némely barbár országokban ténylegesen akadnak barbár filozófusok akik így gondolják, és elítélnék bennünket csisziket mert attól félnek hogy megismételjük Tlapantlua pusztulását.

Extrém esetként feltételezhető olyan filozófia is (bár nem tudok róla hogy konkrétan létezne ilyen), ami 1.1.2.b típusú, tehát azt mondja hogy meditációval rá lehetne jönni arra hogy milyen a világ, de kár erre törekedni (mert például az erre rádöbbenő ember elpusztul, vagy a megismert világ pusztul el valamiért, vagy a világ olyan szörnyű hogy megismerése csak bánatot okozhat). Sőt, lehetséges még olyan variáció is, ami 1.2.b, tehát szerinte a világ megismerhető lenne isteni kinyilatkoztatás által, csak hogy felesleges igyekezet ez, tehát jobb ha behunyjuk a fülünket Isten ígéje előtt. Hogy ez miért jó, hogy miért jó a tudatlanság, azt nem tudnám megmagyarázni, de nem is törekedem erre, mert a csiszik álláspontja nagyon más. De leírtam hogy elvileg a barbárok ostobaságától még az is kitelhet hogy ilyen filozófiát alkossanak maguknak.

Az a jicseni világnézet amitől a Szent Agg annyira tart, tehát pusztán egy a lehetséges filozófiák sokféleségéből, se nem jobb, se nem rosszabb mint az övé, vagy akár mint a mienk, legalábbis ha pusztán a szavak jelentésével és a szándékokkal bajlódunk. Hogy melyik világnézet a hasznosabb, azt csak olyan módszerrel lehet eldönteni, ami a filozófiákon kívüli szempontokra támaszkodik, erre pedig kézenfekvő lehet mércéül választani a hatékonyságot! A csiszik világnézete mely 1.1.1.a típusú, előnyös a tudomány fejlődésének. A tudomány *működik*, ez nem tagadható le. Működése által növeli az emberek kényelmét. Emiatt választjuk mi csiszik ezt filozófiai álláspontunknak, tehát merőben gyakorlatias szempontok miatt, s nem elvont spekulációkból kiindulva!

Annyiból egyetértek a Szent Agggal, hogy mi csiszik is helytelennek tartjuk az elénk véleményezésre beküldött jicseni filozófiát. Ebből azonban még nem következik hogy úgy tartanánk, hogy szemernyivel is több igazság volna a Szent Agg tanaiban! Főleg nem következik belőle, hogy fel kéne adnunk az erőfeszítéseinket tanaink terjesztésére!

Eddig tartott a csiszi királynő levele. És ez nem tetszett a Szent Aggnak!

Hanem ez még hagyján volt ahhoz képest, mennyire megijedt, amikor kezébe került Luella irománya, az állítólagos Kjúkucu nú Luella dzé Kíriel vallása!

Rögvest nekiállt hogy összefoglalja ezt is tíz pontba, s így hatékonyan vehesse szemügyre a karotányságot fenyegető új veszedelmet. A következő derült ki:

Luella szerint

¹ Ilyen filozófia ténylegesen létezik itt a Földön is, fenomenológia a neve.

- 1., A világ (a Menny kivételével, mely nem a világ része) megismerhető.
- 2., A világot a természet törvényei szabályozzák.
- 3., A világot véges sok természeti törvény szabályozza.
- 4., Minden természeti törvény leírható matematika segítségével.
- 5., Csodák lehetségesek, de csak a Világörök számára.
- 6., Isten léte vagy nemléte nem bizonyítható.
- 7., Lélek nincs, bár lehetségesek különböző, Világöröknek nevezett szellemi teremtmények.
- 8., Az ember lényegének agyát tartjuk.
- 9., Az élővilág és az ember az evolúciós folyamat során alakult ki.
- 10., Csak azt a szellemi produktumot nevezzük tudománynak, amelyet kísérleti ellenőrzés alá lehet vetni.

XV.Genurc szándékosan írt bele ebbe az összefoglalóba olyasmit is, amit Luella ténylegesen nem említett, például hogy hány a száma a természeti törvényeknek. Beleírta, ha úgy vélte, ez nem ellentétes Luella álláspontjával. És az eredményt látva iszonyúan megrémült, mert úgy találta, hogy ez a vallás, bár valóban vallás, de rendkívüli rokonságot mutat a csiszik nézeteivel! Igazán nem sokban tér el attól! Luella, ahogy be is vallotta az irományában, tényleg megteremtett egy olyan vallást, ami nem áll ellentétben a csiszi tudománnyal! Luella valóban feloldotta a tudomány és a vallás eredendő szembenállását, azzal, hogy az egész világot átengedte a tudománynak, de úgy, hogy e világot egy nagyobb rendszer részévé tette, s a felsőbb szinten már a vallást tette uralkodóvá! De ez még mind semmi, mert ugyanakkor sikeresen beintegrálta a rendszerébe a jicseni tanokat is, legalább részben, mert hiszen azt vallja hogy valóban csak a tudat van, még ha nem is az ember tudatára, hanem a Sátán tudatára is gondol!

XV.Genurc a legkomolyabban kezdett félni attól, hogy ez a vallás hamarosan igen széles körben elterjed!

Ezért igen gondosan kezdte megszervezni a karóshadjáratot.

Annyira gondosan, hogy nemcsak azoktól az országoktól kért segítséget hozzá, melyek szokásosan résztvettek efféle vállalkozásokban, de némi gondolkodás után még Pjangához is süvegest menesztett, s felajánlotta hogy elismeri úrnőnek eddig megszerzett birtokai felett, visszavonja a kiátkozását is, amennyiben engedélyezi a továbbiakban a karotány egyház működését az országában, és résztvesz a Luella elleni karóshadjáratban! Sőt, ezesetben újra megvizsgálja, mennyiben lehetne szentté avatni Zisut, Pjanga anyját!

Pjanga erre a következőt üzenté vissza:

—Legfőbb vágyam, hogy béke legyen közöttem és a többi országok között! E célt nem mozdítanám előre, ha ellenségeskedésbe bonyolódnék egy nekem egyáltalán semmit nem vétő nemzetséggel. Továbbá, egyáltalán nem bízom a Szent Aggban, hogy miután akár a segítségével, akár nem, de legyőzte azt a bizonyos Luelát, azután nem fog ellenem fordulni, hiszen korábban is már megpróbált elpusztítani, s hozzá nemcsak engem, de minden alattvalómat is! Igazán nagy oktalanság volna tehát az ő érdekében küldeni háborúba a katonáimat, csak azért, hogy a Szent Aggnak több országa legyen ahol őt tisztelik s ahol neki engedelmeskednek, nekem ellenben megfogyatkozzon a fegyveres erőm! Ráadásul hozzánk is eljutott a Luella által terjesztett tan rövid leírása, és abban egyáltalán semmi olyasmit nem találtam az áttanulmányozása után, ami bármiféle szempontból is rosszabb volna mint akár a Szent Agg tanításai, akár más vallási tanok! Sőt, sok szempontból ezt tartom az összes vallások közül a legjózanabbnak, legértelmesebbnek! Ez nem jelenti azt, hogy én magam is e tanok hirdetőjéül szegődtem volna, azt azonban nagyonis jelenti, hogy amikor jött egy csapat hittérítőjük azzal a kéréssel hogy ők is szeretnének templomot építeni a birtokomon, akkor engedélyeztem a számukra, természetesen ugyanolyan feltételek mellett, mint ahogy az bármi más vallás számára is lehetővé tett. Örömmel értesíthetem XV.Genurcot, hogy bár ez alig két hónapja történt, és a templomuk még félig sincs készen, de rengeteg hívőre tettek szert, növelve így országomban a vallási változatosságot, mely utóbbinak igen örvendek, tekintve hogy mennél több a

vallás az országomban, annál sikeresebben relativizálják egymás tanait, csökkentve így polgárainban a vakbuzgóságra való hajlamot!

Tehát nem veszek részt karóshadjáratban. Ami a Szent Agg azon kérését illeti, hogy visszavonja a kiátkozásomat és *esetleg* szentté avatja anyámat, közölhetem hogy remekül érzem magamat habár már több éve ki volnék átkozva általa. Sőt, egyáltalán nem is kívánom hogy ne legyek kiátkozva, nekem ugyanis még jó is hogy a Szent Agg kiátkozott, mert ezzel maga a Szent Agg jelezte, hogy nem vagyok a karotány egyház tagja, márpedig én mindenkor nagy hangsúlyt helyezek a vallások fölött állásomra, a vallásoktól való függetlenségemre, ha nem így tennék, azonnal meggyanúsítanának a polgárain, hogy indokolatlanul kedvezek ennek vagy annak a vallásnak!

A fentiek ellenére azonban hajlandó vagyok megfontolás tárgyává tenni, hogy engedélyezzem a Szent Agg vallását országomban újra. Ennek a következő feltételei vannak:

- A Szent Agg nemcsak megvizsgálja hogy anyám szent-e, hanem haladéktalanul szentté is avatja, mondjuk két hónapon belül. Ha meg akarja tenni, ez az idő bőségesen elegendő erre! Sietve közlöm hogy megkönnyítsem a dolgát, hogy én miután tökéletesen vallástalan vagyok már, nem hiszem hogy ténylegesen szent lenne anyám, de azt annál inkább akarom, hogy ezáltal elégtétel legyen szolgáltatva édesanyám emlékének, akiről oly sok rosszat fecsegnek rosszindulatú rágalmazók, minden alap nélkül!

- Továbbá, a Szent Agg esküvel kötelezi papjait arra, hogy nem uszítanak uralmam ellen a prédikációik alatt! Amelyik ezellen tesz, azt úgyis megnyúzatom, de előbb kiégetem a nyelvét!

- A Szent Agg írást ad nekem róla, és ki is hirdeti mindenkinek, hogy súlyos igazságtalanság volt amikor ellenem karóshadjáratot indított, és ugyanolyan joggal vagyok uralkodó a birtokomon, mint bármelyik másik király bárhol a világon!

- XV.Genurc lemond minden olyan igényéről, hogy szolgáltatassam vissza neki vagy úgy általában az egyháznak a birtokomon lefoglalt papi javakat! Nyugodtan lemondhat róla, mert úgysem kapja vissza soha őket!

- Tudomásul veszi, hogy a birtokomon működő papjai nem fognak kedvezményekben részesedni, tehát templomuk nekik is csak akkor lesz, ha ugyanúgy bérlik tőlem, mint a többi felekezetek!

- Végezetül pedig az ellenem indított korábbi karóshadjárat miatt kártérítés címén fizet nekem kétmillió aranyat egy összegben, és igazán szerényen szabtam meg ezt az összeget!

- Én ellenben ezesetben szabadon engedem a hadjárat során ejtett s még élő férfi és női foglyokat.

A Szent Agg erre a javaslatra nem is válaszolt neki. Ezt Pjanga nem is csodálta. Sejtette hogy XV.Genurc sokkal büszkébb annál, hogy elismerje, nem volt igaza amikor karóshadjáratot indított Pjanga ellen! De hát hiába, mert Pjanga is büszke volt! Továbbá XV.Genurc már amiatt sem egyezett bele Pjanga feltételeibe, mert Pjanga egyértelművé tette hogy még ezesetben sem támogatná fegyveresen a Luella elleni egyházi agressziót.

Igenám, de XV.Genurc nemcsak Pjangát kereste meg követei által, hanem Vildert is!

Vilder kapcsolata az egyházzal nem igazán volt felhőtlennek nevezhető az utóbbi években! Kezdődött ugyebár azzal, hogy Pjanga kirabolt egy csomó templomot. Aztán Vilder odaadta Pjangának a tengerpart egy sávját, ahol a lánya elkezdett - a Szent Agg szavaival élve - „pogánykodni”, „bűnben élni”. És hiába szólította fel XV.Genurc Vildert erélyes fellépésre Pjanga ellen, Vilder ezt nem tette meg! Sőt, még kegyes és szentéletű feleségét, Musuli hercegnőt is újra meg újra megakadályozta, hogy hatékonyan adhasson kifejezést vallásos buzgalmának! Aztán, miután Pjanga oly nagy területet meghódított, azután is kapott Vilder felszólításokat hogy hasson oda a lányánál hogy Pjanga térjen vissza az igaz karotány élethez, ám Vilder erre a füle botját sem mozdította, csakúgy, mint az olyan egyházi utasításokra sem, hogy akadályozza meg a pogánykodásra és eretnekségre hajlamos egyéneknek, hogy a birtokáról Pjangához költözzenek! Vilder egyszerűen visszairta, hogy nem áll módjában ezt megtenni, egyszerűen mert Pjanga lényegesen erősebb mint ő. Szívesen megakadályozná a birtokáról az elvándorlást, de nem teheti, mert Pjanga ezt szabta feltételül, hogy meg ne támadja!

Erre a Szent Agg megkérdezte tőle követei útján, hogy most mi fontosabb Vildernek: az élete vagy az üdvössége?! S erre Vilder azt válaszolta, hogy természetesen az üdvössége a fontosabb, épp emiatt nem veszhet most össze Pjangával, akkor ugyanis meghalna hamar és a Pokolba kerülne, ellenben ha most elviseli igaz karotányhoz méltón azt a súlyos szégyent hogy a lánya parancsolgat neki, akkor alázatosságát érdeméül tudja be az Úr, másrészt, így hogy tovább élhet, több ideje marad kegyes cselekedeteket elkövetni, amivel egyengetheti az útját a Mennybe!

A Szent Agg már arra is gondolt hogy kiátkozza Vildert is, de nem tette meg végül, mert sejtette hogy ennek hasonló következményei lennének, mint amikor a Lúriel nemzetség fejét átkozta ki: Vilder is azonnal a papok ellen fordulna!

Most azonban más volt a helyzet. Most azt üzenté Vildernek, hogy Luella ellen lépjen fel, tehát nem Pjanga, hanem Luella ellen kérte fel karóshadjáratbeli közreműködésre! Egyben a Szent Fotel követe külön tárgyalt Musuli hercegnővel is, hogy Vilder felesége is igyekezzék a nemes cél érdekében buzgóságra biztatni az úchelt. Annyira így volt ez, hogy maga a Szent Fotel küldöttsége vitt egy-egy példányt Luella könyvecskéjéből Musulinak és Vildernek, hogy megmutassák nekik, micsoda undok sátánista tévtan ellen kell fellépniük, mely veszélyezteti az egész világ üdvösségét!

Musuli el sem olvasta azt, mondta hogy tökéletesen megbizik a Szent Agg bölcsességében, hogy ha egy tant eretneknek nevez, akkor az az is. Vilder a vállát vonogatta, mondván hogy az ő részvétele elsősorban nem Luella tanainak milyenségétől függ hanem egészen más szempontoktól, de végül felolvastatta magának az írnokával, de csak a Szent Fotel iránti udvariasságból, mert ásitózva hallgatta végig az egészet, s mindig mikor az írnok egy bekezdés végéhez érve levitte a hangsúlyt, ezt kérdezgette:

—Na, akkor most már vége?

De végighallgatta. Végül azt mondta a süvegesnek, hogy teljesen egyetért a Szent Aggal abban, hogy ez egy nagy ökörség, ez, hogy valami világméretű lényt fejbevágtak és annak a szétvert agycseppjei volnánk, de ez nem is érdekes, mert mint mondta, egészen másról van itt szó!

—Miről? - kérdezte a süveges.

—Pénzről és haderőről.

—Pontosan! XV.Genurc nagyon örül neki, ha akár hadsereggel támogatod őt a pogányság elleni harcban, szeretett gyermekem, akár pénzzel, sőt, az a legjobb, ha mindkettővel!

—Igen, csakhogy épp ez a kettő az, amivel én nem rendelkezem!

—De hát nagyok a birtokaid.

—Nagyok, de konganak az ürességtől! Egykori lakosaim legalább a fele az utóbbi négy esztendőben mind a lányomhoz költözött! És ahol nincs paraszt, ott nincs aki adózzon nekem! Ahol nincs adó, ott nincs bevétel, a nincsből pedig nem lehet hadsereget fenntartani, ha pedig nincs hadsereg, akkor nincs amivel Luella ellen menjek! Sőt, ha nincs pénz, akkor nem tudok a Szent Fotelnek sem küldeni semmit!

—A Leginkább Tisztelt Atya természetesen megérti a gondjaidat Vilder úchel, mert valóban iszonyú lehet egy Pjangához hasonlatos pogány szörnyeteg szorításában vergődni, s emiatt nem is ragaszkodik hozzá, hogy akkora haderővel siess Luella ellen, amint azt egyébként megtehetnéd. De azért *valamekkora* hadsereget mégiscsak küldhetsz oda, még ha kicsi is az, mert sok kicsi sokra megy! Sőt, ha jól belegondolsz, nyugodtan megteheted még azt is, hogy minden mostani haderődet Luella ellen mozgósítod, mert, tekintve épp azt hogy minden oldalról Pjanga birtoka vesz körül, ezért nem is kell támadástól tartanod, hiszen a lányod nem támad meg téged, ha ugyanis ezt akarná, már rég meg is tehetné volna!

—És mi lenne a hasznom mindebből?

—Hát a lelki üdvösséged, s az a tudat hogy jó ügyet szolgálsz, nem elég neked?!

—Elég lenne, ha más résztvevőknek is csak ennyi lenne a haszna mint nekem! Csakhogy én attól tartok, hogy ha odamegyek, s nagy pénzügyi áldozatokat vállalva harcolok a jó ügy érdekében, abból nekem valóban csak túlvilági hasznom származna, tekintve hogy messze vagyok Luella birtokától, egy egész tenger választ el tőle, nem határosak a birtokaim Luella bir-

tokaival, míg mások, például a Kíriel nemzetség is, a hadakozásuk során megszerzik ugyanazt a túlvilági hasznot amit én, de mellé még egy egész csomó nagyonis evilági hasznot is: tudniillik jókora birtokrészeket! És megmondom őszintén, nem sok kedvet érzek hozzá, hogy másoknak kaparjam ki a gesztenyét a tűzből!

—Ez eretnek gondolat!

—Nem, ez politikus gondolat! Hiszen semmi bizonyíték rá, hogy ha a Kíriel nemzetség Luella birtokával megerősödik, akkor azután nem fog ellenem fordulni!

—Ez biztos nem történik meg, hiszen a feleséged is Kíriel nemzetségbeli!

—Ugyan már, ez nevetséges érv szentatyám, hiszen számtalan példát ismer a történelmünk hasonló esetekre! És különben is szegény vagyok. Efféle vállalkozásra Pjanga sokkal alkalmasabb. Miért nem a lányomat próbálja meg a Szent Agg közbelépésre biztatni, hiszen ha valaki, akkor Pjanga igazán erős és gazdag ehhez?! Tudom, tudom, most épp nem a legjobb a viszony XV.Genurc és Pjanga közt, de talán lehetséges volna békés megállapodásra jutni!

—Történt efféle próbálkozás, de kudarcot vallott, mert az a nőstényördög elfogadhatatlan feltételeket szabott, sőt, még olyasmit is üzent a Leginkább Tisztelt Atyának, hogy már működik is a birtokán Luella vallásnak nevezett zagyva tana, és hogy ez nagyon tetszik is neki!

—Micsoda?! Ez az izé - mutatott a könyvre Vilder - ez tetszik Pjangának?! - és látszott rajta hogy mélyen elgondolkodott. S ezután így szólt:

—Most már egészen biztos hogy egy tapodtat sem mozdulok! Nem lépek hadba Luella ellen! Szó sem lehet róla!

—De miért?! - csodálkozott a süveges.

—Mert nem akarok olyasmit tenni, amivel megharagítom Pjangát! Lásd be kérlek, ez részemről a legnagyobb ostobaság volna, sőt, felelőtlen könnyelműség! Igazán megértheti még a Szent Agg is, hogy nincsenek öngyilkos hajlamaim! Elképzelhetőnek tartom ugyanis, hogy Pjanga lányom megharagudna rám, amiért annak a vallásnak a kitalálója ellen lépek fel fegyveresen, amely neki tetszik!

—De hát Pjanga nem mondta hogy ő megtért volna erre a zagyvaságra, csak...

—Az mindegy! Pjanga néha nagyon furcsán gondolkodik, mint például amikor Ilcát kiszabadította tőlem! Közismert az eset, biztos te is hallottál róla! Pjanga furcsán értelmezi a jót és a rosszat, az igazságot, de bár én elismerem hogy Pjanga gondolkodása furcsa, mit sem tehetek ezellen, alkalmazkodnom kell hozzá, mert ő az erősebb!

—Luella gazdag, tehát sok zsákmányt szerezhetnél a háború során!

—Akkor is az a helyzet, hogy a zsákmányszerzés lehetősége más nemzetségek előtt is nyitva áll, de azok még birtokot is nyernének ott.

—Csak azért mondasz le a zsákmányról, mert más is nyerhet a szent háború során?!

—Ellenkezőleg, úgy vélem ha nyerek is valamit, de többet költenék a hadakozásra, már amiatt is, mert az én seregeim csak tengeren tudnának odajutni, nem úgy mint például a Kíriel nemzetség, és ez sokba kerül! Továbbá, ha Luella gazdag valóban, akkor erős lehet a hadsereg, tehát nagyok lesznek a veszteségeim is! De mindegy is erről vitázni, mert semmiképp sem vagyok olyan helyzetben, hogy a lányom vélekedését ne vegyem figyelembe!

—Úgy viselkedel, mintha annak a tizenöt éves csitrinek a hűbérese lennél! Nem szégyelled magadat?!

—De, nagyon! De most mi a csudát tehetnék?! És inkább vagyok a lányom hűbérese mint áldozata, s még inkább vagyok az ő hűbérese mint valaki másé, aki nem a lányom! Különben meg nem tettem neki hűbéresküt, nem is szándékozom, ez egyszerűen olyasmi, hogy nem tekinthetek el egy erős szomszéd jelenlététől, és ez egyáltalán nem szokatlan a politikában!

—Figyelmeztetlek Vilder úchel, hogy te valóban nem Pjanga hűbérese vagy, hanem engedelmességgel tartozol Noid királynak, márpedig a saját királyod hadbaszáll Luella ellen! Alattvalói kötelességed őt támogatni!

—Ez egyáltalán nem igaz – szerencsére! Még akkor sem vagyok erre köteles, ha Noid király megparancsolja! Ugyanis még a Szent Fotelnek is tudomása kell legyen az Uralkodói Szent Egyezményről, amit háromszáznyolcvanöt esztendővel ezelőtt kötöttek meg Lulmannol akkori királya és a nemesi rendek, s ebben kimondatott, hogy bár a nemesség természetesen köteles

minden erejével a mindenkori törvényes király támogatására kelni, de kizárólag az esetben, ha külföldi támadás éri az országot! Ami Luelát illeti, Luella amennyire ismerem ezt az ügyet, egy Amifu nevű nemes védelmét élvezzi, Amifu pedig, akit különben ismerem is, kétségtelenül lulmannoli nemes! Tehát nem külföldi ellenségről van szó, mint például a rittek! Továbbá, ne feledjük el, hogy Luella úgy lép fel, mint Kjóku király leánya! Nekem mint lulmannoli nemesnek, a törvényes király iránt vannak kötelességeim. Hogyan döntssem el én, hogy most Noid király a törvényes király, vagy Luella?! Az például köztudomású, hogy Noid úgy lett király, hogy megölte Kjóku királyt! Ettől természetesen még lehetne törvényes király, és én sem mondom azt, hogy nem törvényes király. Ugyanakkor viszont amikor Noid király lett, még nem tudtunk arról, hogy él Kjókucunak egy gyermeke. Mert ha tudunk róla mi nemesek, úgy egyáltalán nem biztos, hogy Noid lesz a király! Valószínű persze hogy nem is Luella, ellenben könnyen lehet hogy a csecsemő Luelát feleségül vette volna valamelyik herceg vagy hercegi gyermek, s így Luella férjét koronázzuk meg! Ismételten kérlek süveges úr, ne értelmezd úgy a szavaimat mintha én akárcsak elismerném is hogy Luella valóban Kjóku gyermeke, pláne nem mondom azt hogy Noid ne lenne törvényes király! Én hű alattvalója vagyok Noid királynak, de akárhogy nézem is, itt tulajdonképpen semmi másról nincs szó, mint egy szokásos trónharcról, aminek semmi köze holmi külföldi támadóhoz, ez Lulmannol belügye, a király és Luella ügye, és ilyesmibe semennyire sem vagyok köteles beavatkozni! Ilyen trónharcokban Lulmannol történelme cseppet sem szűkölködik, hogy úgy mondjam szinte kialakult hagyományai vannak! Ilyenkor van olyan nemesúr aki az egyik fél oldalára áll, akad aki a másik felet támogatja, aki rossz oldalra áll az többnyire meghal, számos nemesúr egyik oldalra sem áll, ellenben ettől ők még jó lulmannoli nemesek, mert ha valamely ország rátámad a dafnarak földjére, akkor már igenis hadba szállnak a közös ellenség ellen! De a belharc, az nem külharc! Ha Noid király győz, én annak csak örülök, ha Luella győz, én annak is örülök, mert jobb az országnak ha mielőbb véget ér a vérengzés, és ez esetben én Luella királynő hű alattvalója leszek! Megtehetném hogy bármelyiküket is támogatom, de egyáltalán nem kötelességem hogy akár Noid, akár Luella oldalára álljak, s emiatt ezt nem is teszem! Ez kettejük ügye, amihez az égvilágon semmi közöm nincs!

—Rosszul okoskodik Vilder úchel! Ez ugyanis nem egyszerű trónharc, ez itt az Igazság és Hűség küzdelme, a karotány hit és a sátánisták harca, Isten és az Ördög háborúja, s ilyenkor nem lehet semlegesnek maradni! Mert valaki vagy a Szent Fotelt s ezáltal Istent támogatja, vagy a Sátánt! XV.Genurc kijelentette: Ki nem velem, az ellenem!

—Ezen esetben nem értem hogy mi a baja a Leginkább Tisztelt Atyának a lányommal, mert tudtommal ezt a mondást Pjanga találta ki nem sokkal a mufi csata után! És meg kell mondjam, nekem már akkor sem tetszett!

—Tetszik vagy nem tetszik, a Leginkább Tisztelt Atya ehhez tartja magát!

—Fel nem foghatom hogy miért! Nem lehetne esetleg a mondást megfordítani, úgy például, hogy „Ki nem ellenem, az velem”?! Vagy esetleg így, mert így jobban hangzik: „Mindenki velem, ki nem ellenem”?!

—Ő így mondta, és biztos jobban tudja mint mi, mert ő csalatkozhatatlan!

—Egyházi ügyekben, de ez világi ügy.

—Ez a legegységértelműbben egyházi ügy, mondtam már hogy itt a Jó és a Rossz küzd egymással!

—Ezzel nem tudok egyetérteni! - rázta meg határozottan a fejét Vilder, és felállt, jelezve hogy nincs több mondanivalója. Ezt a süveges is megértette, és nagyon dühösen távozott.

Vilder nem csekély aggodalommal gondolt rá hogy emiatt esetleg kiközösítik az egyházból, ez azonban nem következett be. Más azonban annál inkább!

Mégpedig az, hogy alig távozott a Szent Fotel küldötte, máris komoly veszekedés tört ki közte és a felesége között. Musuli hercegnő igen nagyon biztatta hogy lépjen fel a sátánista Luella ellen, elvégre az legalább olyan gonosz mint Pjanga, ugyanakkor mégsem Vilder lánya! És Vilder hiába mondta el Musulinak is az érveit, Musuli egyre csak azt hajtogatta, hogy néha a nemcselekvés is cselekvés, és tétlenségével Vilder most a Sátánt támogatja!

Végül Vilder már annyira dühös lett, hogy alaposan felképelte a vallásőrült feleségét. Musuli sírva kuporodott a sarokba, ott zokogott, bár hamar kiderült a motyogásából, hogy nem is annyira a néhány pofon miatt sír, mint inkább amiatt itatja az egereket, hogy Vilder örökre elkárhozik a viselkedése miatt. Mert hogy is lehet nem menni a pogányokat gyilkolandó, ha maga a Szent Fotel parancsolja!

—Tudod, néha azt gondolom igaza volt Pjangának, és Ilcát kellett volna feleségül vennem! - vette oda ezt hallva gúnyosan Vilder.

—Mit beszélsz, hiszen az a nő még gyáva is! Nem tudja a kötelességét!

—Te sem tudod, ha azt hiszed hogy asszonyállat létedre parancsolgathatsz nekem, a férjednek!

—Én Isten akaratát tolmácsolom most feléd!

—Te vagy tán a Szent Agg, nő létedre?! Elég legyen ebből Musuli, vagy kapsz még egy frászt!

—Jól van, nem szólok én egy szót sem, látom hogy az én gyöngye női erőm nem elégséges hogy megtörje a gögöd pajzsát! De imádkozom az Úrhoz, hogy plántáljon több megértést a szívedbe a Szent Ügy iránt! - azzal a hercegnő térdre emelkedett, s imádkozni kezdett:

—Ó jó Uram az égben, kérlek nézz le szerencsétlen leányodra, és segítsd meg őt abban, hogy férje ne égjen a Pokol örök tűzén mindörökké! Kérlek Istenem, hozd vissza az én bolond férjem józan esztét, küldd el őt a háborúba! Lásd, átvállalom a vétke miatti vezeklést, esküszöm hogy mindaddig nem mosakodom, nem fésülködöm és ruhát sem cserélek magamon, míg csak nem teljesíti a kötelességét!

—Amindenségit, ezt az ocsmány zsarolást már nem tűröm! - csattant fel Vilder.

—Ez nem zsarolás, ez csak...

—De igenis az! Hát már azt hiszed, mindent megengedhetsz magadnak?! A kurva életbe! Elegem volt belőle egyszer is, hogy házasságunk elején hónapokon át egyre büdösebb voltál, egyre kevesebb kedvem volt ölelgetni téged, de jó, kibírtam azt a fél esztendőt! De most meg azzal zsarolsz hogy akár halálodig szarkupacként járkálsz majd, s így megszégyenítesz?! Ruhát sem váltasz, nem is fésülködöl, úgy akarsz kinézni mint egy futóbolond?! Azonnal vond vissza!

—Nem tehetem, ez ünnepélyes eskü volt amit az Úr...

De nem tudta befejezni. Vilder felkapta a mártásos tálat, s tartalmát Musulira zúdította.

—Nesze, tessék, itt van ha koszos akarsz lenni! Tessék! Lámcsak, Pjangának volt igaza, így kell ezt tenni veled! - azzal a mártást követte a húsleves is. —Tessék, csak hogy víz is érjen! - majd berohant a hálószobába, s visszatért, kezében a bilivel. Annak a tartalma is Musuli nyakába zúdult. —Na, elég büdös vagy már?! Mosakodol végre?! Te eszement hülye tyúk!

—Nem tehetem! El kell menned a háborúba! Értsd meg hogy én miattad szenvedek, mert nem akarom hogy elkárhozz! Kérlek ne fokozd a szenvedéseimet, mert ezt mind azért viselem el, mert szeretlek! - sikoltozta Musuli.

—Az anyád keservit, majd én megmutatom hogy igenis mosakodol ha azt parancsolom! - ordította Vilder, azzal megragadta Musuli kezét, kirángatta a vár egyik erkélyére, majd megtasztította.

Na és most tudni kell ehhez, hogy az a vár ahol ez a veszekedés zajlott, nem annyira vár volt mint inkább kastély. Közvetlenül egy szép tó partján emelkedett a magasba. Így, bár Musuli hercegnő jó két emelet magasból zuhant le, de nem szegte a nyakát, hanem belezuhant a tóba. —Talán jót tesz az eszednek a hideg borogatás! - kiáltotta utána Vilder.

Az biztos hogy a víz hideg volt! Áprilist írtak ekkor a naptárak, s Lulmannol hideg éghajlatú ország! A víz semmiképp sem volt melegebb mint talán tíz fokos! Musuli ebbe a kúrába tulajdonképpen bele is halhatott volna, ha a váratlan hidegtől megáll a szíve.

De nem halt meg, gyorsan partra kecmergett, és vacogott a foga hogy jobban sem kellett! Ellenben olyan megátalkodott volt a vallási rögeszméjében, hogy még a vizes ruhát sem volt hajlandó levenni magáról. Beült ugyan a kandalló mellé, de a ruhát nem vette le. Ő megfogadta hogy nem cserél ruhát amíg Vilder el nem megy a háborúba, tehát ha meghal is, de ezt nem teheti!

Hiába ült a tűz mellé, a testén a ruha csak lassan száradt, nem is lehetett tehát más következménye ennek, mint hogy jó alaposan megfázott, de annyira, hogy Vilder már komolyan tar-

tott attól, hogy a felesége meghal. Musuli lázasan hánykolódott, és egyre csak azt követelte hogy Vilder menjen el a háborúba Luella ellen, akkor talán megszanja őt az Isten, és meggyógyul! Mert ő most tulajdonképpen Vilder miatt beteg, hiszen imájában magára vállalta Vilder vétkeit!

Vilder érzett is némi lelkiismeretfurdalást, elvégre ő lökte be a tóba Musulit, de annyira azért egyáltalán nem volt ez erős benne, hogy elmenjen egy teljesen feleslegesnek tartott hadjáratba! Nem mintha gyáva lett volna, és attól sem nagyon félt hogy távolléte alatt Pjanga megtámadná. Nem kell ahhoz Pjangának az ő távolléte, ha meg akarná hódítani! De hát tényleg semmi haszna nem volna az egészszről, csak mások gazdagodását segítené elő ezzel. Különben is, cseppet sem biztos hogy sikerre vezet egyáltalán a karóshadjárat! Nem tagadható, Pjanga lánya is igazi pogány, biztos hogy az mert be is vallotta magáról, aztán mégsem értek el sikert ellene a karósok! Pedig mekkora túlerőben voltak! Ez legalábbis arra kell utaljon, hogy Isten nem segítette meg a Szent Fotel hadjáratát! Istennek tehát nem lehet ellenére, hogy legyenek a világban pogányok! Lehet hogy most sem segíti meg a Szent Fotel hadseregét! Márpedig az irtó kellemetlen, ha netán a vesztes oldalon találja magát! Hiszen mindenki tudja, hogy jaj a legyőzötteknek!

De hiába beszélt még most is Musulinak. Végül aztán úgy látszott hogy sokáig már nem is vitázhat vele, mert Musuli egyre csak sápadozott, köhécselt, s a doktor azt mondta Vildernek, hogy sajnos ez már nem egyszerű megfázás, hanem tüdőgyulladás! Musuli nagyon beteg! És ezt Vilder maga is ellenőrizhette, mert ha csak megfogta a felesége homlokát, az szinte perzselt a láztól.

—Ezellen kevés az én tudományom! - rázta a fejét a doktor. —Minden tíz közül aki ezt megkapja, kilenc meghal!

—Ha elmennél Luella ellen... - nyöszörögte Musuli.

—Akkor az történe hogy a távollétem alatt halnál meg! - kiáltotta dühösen Vilder, azzal felpattant és vad járkálásba fogott.

—Az még mindig jobb volna, úgy meghalnom hogy tudom, megtetted a kötelességedet!

—Az én kötelességem nem lehet az, hogy a birtokomtól távol nekem mit sem vétő valakitet öldököljek, csak mert a Szent Aggnak nem tetszik Luella pofája, amit különben még csak nem is látott!

—Ez a végső szavad?

—Ez! És hiába akarsz zsarolni, mert úgysem hiszek abban hogy ettől meggyógyulnál! Attól hogy elmegyek a csatába, még nem lesz nagy csoda!

S e szavakra mégis lett csoda! Mert most Musuli összeszedte az erejét, felült, sőt, fel is állt! S így szólt:

—Jó. De akkor én teszem meg azt, ami a te kötelességed lenne, a férfié! Majd én elmegyek helyetted a karóshadjáratba!

—Megőrültél, asszony?!

—Ellenkezőleg, most jött meg az eszem! Rájöttem, hogy valójában ez az Úr akarata! Azért bocsátotta rám ezt a betegséget hogy megértesse velem, hogy csak úgy szabadulhatok meg a kórságtól, ha segítek más szenvedőkön, a katonákon, akik az Igaz Úgyért ontják vérüket! Elmegyek a hadjáratba, természetesen nem úgy hogy fegyvert fognék én is, de betegápolónak!

—Hiszen te is beteg vagy!

—Meggyógyít az Úr!

—Nem is értesz a sebkötözéshez, ápoláshoz...

—Megtanulom a felcserektől!

—Dolgozni akarsz hercegnő létedre?!

—A rendkívüli helyzet rendkívüli követelmények elé állítja olykor az Úr báránykáját!

—Az igaz hogy állat vagy, de nem kölyökállat, tehát nem bárány vagy, hanem barom! Teljesen elment az eszed! Feküdj vissza!

—Elmegyek a hadjáratba! Nem tilthatod meg!

—Igenis megtiltom! - és Vilder visszalökte az ágyba Musulit. —Feküdj, úgy talán túléled! Más sem hiányzik neked mint hogy megerőltess magadat! Hogy nekem is miért kellett egy ekkora... - aztán legyintett egyet és nem fejezte be a mondatát.

—Kérlek, hadd menjek el a...

—Csend! Elég legyen! Kuss! Pofa be! Hát ki neked a férjed, én vagy a Szent Agg?! Ki parancsol neked?!

—Muszáj elmennem, jót kell tennem halálom előtt!

—Persze, jót gyilkolni, mi?! Vagy nem Krétosz mondta, hogy aki fegyvert ragad, az fegyver által vész el?!

—Én ápolni akarok!

—Hogyne, gyilkosokat! Elég legyen ebből!

Musuli nem vitatkozott tovább, nem is tehetette, mert erős köhögés jött rá. Amikor végre szólni tudott, csak ennyit mondott:

—Nagyon rosszul vagyok. Kérlek hívd a kedvesnővéreket, mert nem tudom hogy mennyi időm van még!

Vilder megijedt, nem vitatkozott, és szalad az apácáért. Azoknak ugyanis volt egy kolostoruk nem messze a vártól. Ők voltak a SZIGORÚ-k. Ez egy betűszó volt, ami ezt jelentette: SZent Irgalmasság Gáncstalan Okosai Rendjének Újítói. E bonyolult nevet ők úgy magyarázták, hogy az irgalom érzése mindig szent, mert Istentől jövő érzélem, ahhoz azonban hogy az irgalmat ne méltatlanokkal szemben gyakorolják, gáncstalanoknak kell lenni nekik maguknak is, tehát bünteleneknek. De a büntelenség nem elég, kellő ész is kell hozzá, tehát okosság, hogy tudjuk, mikor kivel hogyan lehet jót tenni, azaz irgalmat gyakorolni. Továbbá, ez a rend már régóta létezik, de ők azért újítók, mert a régi Rend eredetileg csak férfiakat fogadott be, de ők megújították a szabályait, már nők is lehetnek a tagjaik közt, sőt számos területen modernizálták a régi szabályokat, például hatvanéves kor fölött már nem kell éjszaka kétszer, éjfélkor és három órákor is felkelni imádkozni, elég csak egyszer, éjfélkor, tekintettel az idős korban legyengült szervezet hanyatló állapotára.

Különben ez a szervezet épp Musuli biztatására nyitott itt rendházat néhány esztendeje.

Most tehát a SZIGORÚk eljöttek Musulihoz, s Vildert ki is tuszolták onnan, mondván hogy imádkozni fognak a hercegnőért, s Vilder ki is ment, érezve hogy semmi szükség rá. Musuli nem igazán fogja érezni a hiányát, még ha meghal akkor sem, Musuli már rég elhagyta őt, sőt, soha nem is volt az övé, csak a vallásé. Erre épp most döbbsent rá Vilder. Musuli tulajdonképpen nem szabadott volna hogy valaha is férjhez menjen, neki eleve apácának kellett volna állnia! Oda való, a SZIGORÚ-ba!

Néha azért még be-benézett a feleségéhez, de mert látta hogy még este tízkor is csak imádkoznak az ágyát körbevéve, végül legyintett egyet és lefeküdt aludni.

Talán rosszul tette. Másnap kiderült, hogy Musuli ha nagyon beteg is volt, halálos beteg azért mégsem lehetett, mert éjszaka a SZIGORÚ összes nála imádkozó apácájával elhajózott a déli partra, hogy csatlakozzék a karóshadjárához! És maga helyett egy levelet hagyott hátra, melyben azt írta Vildernek, hogy magával viszi a kisfiát is, a négy éves Nenurlát, mert nem meri Vilder mellett hagyni, attól fél ugyanis hogy Vilder a kisfiút túlságosan pogány módon nevelné, kevés figyelmet fordítva a vallási fejlődésére, sőt, az is lehet hogy Pjanga meghódítja a birtokot, s akkor aztán végképp pogánnyá válna a kicsi! Tehát magával vitte, gondoskodni fog róla, s ha az Úr engedi, valamikor majd vissza is tér Vilderhez, de most első az Isten iránti kötelesség!

Vilder úgy dühöngött, ahogy utoljára csak akkor, amikor kiderült, hogy Pjanga fekete hajjal született.

—Az állatja! A hülye állatja! Négy esztendősi fiúcskát a háborúba vinni! A bolond! Hiszen még akkor sem tudná megvédelmezni, ha... ha nem dugaszolná el szemét-fülét a vallás! És nem is törődik majd minden percben Nenurlával, hiszen sebesülteket, betegeket akar ápolni! És a sebesültek még csak hagyján, de mi lesz ha kitör egy pestisjárvány?! Vagy tifusz?! Vagy más?!

Például vérhas?! Ápolja a betegeket, s közben átragasztja a fiamra a járványt! És mi van ha egészen egyszerűen meghal?! Hiszen nagyon beteg már most is, hogy elindult! Ki gondolja majd akkor a fiamat?!

Azonnal hajót indított Musuli után, szigorúan meghagyva a legénységnek, hogy bármi áron is, de hozzák neki haza a fiát! Lehetőleg a feleségét is, de Musuli már nem is nagyon érdekli, hanem a fiát mindenképpen akarja!

Tekintve hogy egyetlen nappal a hercegnő indulása után indultak el az üldözők is, jó esélyt látott a sikerre. Mégis, hetekig nem hallott a hajójáról, később mindenféle kerülőúton jutott el hozzá a hír, hogy Musuli szerencsésen megérkezett a sereg egyik gyülekezőkikötőjébe a SZI-GORÚ nővérekkel, s órákkal később megérkezett oda Vilder hajója is, de Musulit már nem találták ott, mert a hercegnő is tartott Vilder üldözésétől, s azonnal elindult a szárazföld belsejébe. Vilder emberei azonban nem mehettek utána, mert a karóshadsereg katonái eddigre már tudták hogy Vilder nem csatlakozik a hadjáratához, s emiatt amint kiderült a kilétük, a fanatikus tömeg azonmód kardélre hányta valamennyit, különben nem is annyira azért mert nem akartak résztvenni a hadjáratban, de elterjedt a körükben az az álhír, hogy Vilder valójában azért nem csatlakozik hozzájuk, mert ő is Luella szövetségese! Ezért is akarja most visszatartani istenfélő feleségét a szent küldetéstől!

A férfi aki meghozta Vildernek a hírt, különben egy kereskedő volt, és ahogy nézte Vilder arcát, egyáltalán nem volt biztos benne, hogy jól tette-e hogy „megörvendezettette” e hírrel a nemesurat! Vilder arca ugyanis igencsak komorrá vált, de annyira, hogy arra már nem is jó a „komor”-szó, új kifejezést kéne kitalálni rá!

De azután nem mészárolta le a kereskedőt, hanem csak sarkon fordult, és egy szó nélkül elment, még csak nem is sietett.

Sietett bezzeg a kereskedő! Azonnal a kikötőbe rohant, s bár már késő este volt, de vitorlát bontott, s kihajózott a tengerre. Tartott tőle, Vildert látva, hogy az úchel megőrült.

Pedig nem örült meg. Bement a szobájába, lefeküdt az ágyra, és komoran nézte a mennyezetet egy darabig. S be kellett látnia, hogy neki valahogy nem volt szerencséje mostanáig a nőkkel! Zisu fekete hajú lányt szült neki, Musuli teljesen beleőrült a vallásba... sőt, még a fiát is elrabolta tőle... és Vilder biztos volt benne, soha többé nem látja viszont élve a fiát. Vallás ide vagy oda, de olyat ő még nem látott hogy Isten megsegített volna valakit a csatában! A csatákat azonban nagyon jól ismeri, ami azt illeti, lényegesen jobban mint Musuli, mert sokkal több csatában vett részt. Naná hogy többen, mert Musuli éppenséggel egyben sem! Musuli legalaposabb hadiélményei akkor keletkeztek, amikor a távollétében a pogányokat kergette a birtokon, amíg Pjanga engedte neki azt. De hát az nem volt igazi csata, igazi háború, az semmi más nem volt mint játék, mert Musuli erős csapat élén tombolt, szervezett ellenállás nemigen fordult elő vele szemben, egyedülálló személyek ellen hadakozott vagy legfeljebb néhány fős csoportcskák ellen... s azok sem lehettek jól felfegyverezve...

De most egészen más a helyzet. Itt most nagy, vérgőzös csata készül, nem is egyetlen csata, lesz éhezés, betegség, üldözés, tűzérségi harc, óriási az ellenség ereje is... Amiféle erős uraság volt már korábban is, de most még erősebb, s más urak is támogatják...

Ettől még lehet hogy legyőzik. Lehet. De az iszonyúsok áldozatba kerül! Hogy is élhetné túl azt néhány nő, pláne egy kisfiú!

S ha Musuli túl is éli, könnyen lehet hogy az lesz a sorsa, mint a Pjanga által elfogott nőknek! De bordélyba nem kellene kisfiúk, Nenurlát tehát megölik vagy hagyják éhen halni...

És nem fogja megvédeni a kisfiút Isten. És ez az egész annak az átkozott Szent Aggnak köszönhető, aki mindenáron bele akarta rángatni őt ebbe az értelmetlen hülyeségbe, s aki az apácák révén a feleségét végül bele is rángatta!

Behívta az írnokát, s a kezébe nyomta a Luella vallásáról szóló irományt.

—Olvasd fel! - parancsolta.

Az írnok belekezdett. Szépen olvasta, jól hangsúlyozva a szavakat. Vilder szótlanul hallgatta. Aztán az írnok a végére ért.

—Miért hallgattál el?

—Mert nincs tovább, uram! - válaszolta az írnok.

—Akkor olvasd fel újra!

Az írnok megtette. Amikor végetért, Vilder így szólt:

—Újra az elejétől!

S ezt még elmondta párszor. Tizenhétszer olvastatta fel magának az egészet. S bár már rég éjszaka volt, de álmoság nem látszott rajta. Hajnalban az írnok már dadogott, úgy belefáradt a felolvasásba, de Vilder végre legyintett egyet.

—Hagyd a csudába, fiam! Szólj inkább a lovászaimnak, hogy nyergeljék fel a leggyorsabb lovat!

Ez hamar megtörtént. S ezután Vilder kilovagolt, csak úgy egymagában, minden kíséret nélkül, és meg sem állt, míg el nem ért Pjanga lányához. Aztán hogy ott mit beszélt Pjangával, azt nem lehet tudni, de valami fontos kellett legyen, az biztos, mert nemsokára visszatért, de úgy, hogy egy egész hadsereget vezetett, melyet Pjanga adott neki, a hadsereg emiatt természetesen csupa olyan katonából állt, akik fikarcnyit sem törődtek a vallási kérdésekkel. És Vilder a várában bejelentette mindenkinek, hogy ezentúl semmi köze Noid királyhoz, ő hűbéresküt tett a *saját lányának*, Pjangának, továbbá, a birtokán minden olyan törvény érvényes ami Pjanga birtokán is érvényes, tehát tilos a karotány vallás! S ezután vérbosszút hirdetett a Szent Agg vallása ellen, hasonlóan mint egykor a Lúriel nemzetség, s kímélet nélkül kardélre hányt minden papot, mert a Szent Agg hülye vallása megfosztotta őt a feleségétől és a fiától! De még ez sem volt elég, mert ország-világnak kihirdette hogy Musuli ha él is még valahol, de már nem a felesége, mert Musuli megcsalta őt, Musuli férje nem ő, hanem a karotány vallás! S egyben elfogatta a SZIGORÚ összes apácáját akik nem mentek Musulival a hadjáratba, és elvitette őket Pjanga bordélyába, a többi rabnő mellé, hogy ott a SZIGORÚ nővérek szigorú felügyelet alatt éljenek, és sok-sok jótettet hajtsanak végre a vendégek örömére... Vilder ugyanis bűnrészesnek tartotta őket a fia elrablásában.

S megfogadta, hogy ha újra nősül, akkor csakis olyan nőt vesz feleségül, aki egyáltalán semennyire sem vallásos, s erre a nő meg is esküszik!

A Szent Agg természetesen azonnal kiátkozta, de legalább lett némi előnye is a döntésének: már nem szökdöstek az emberek a birtokáról Pjangához, s az elkobzott papi javak megtöltötték a kincstárát.

* * *

Az volt a szomorú igazság, hogy sokkal kevesebben jelentkeztek ezúttal a karóshadjáratra, mint bármikor korábban! És ennek minden bizonnyal Pjanga volt az oka!

Végére alig négy év telt el a Vilder lánya ellen indított karóshadjárat óta, ami a támadó sereg katasztrofális vereségével végződött, miközben Pjangának alig voltak veszteségei. Több száz-ezer ember veszett oda, akik mind a Szent Hit iránti lelkesedéstől fűtve indultak hadba a Gonosz ellen – s lám, mégis a Gonosz győzött! De annyira, hogy nemcsak a sereg veszett oda, de az összes nemzetség is mind az utolsó vakondtúrásig elvesztette a földjét aki Pjanga ellen harcolt! Mind, a Kíriel kivételével, de az is biztos csak amiatt nem, mert szárazföldön nem volt határos Pjangával!

S mert a Szent Fotel szervezte azt a hadjáratot, emiatt a legtöbben egyszerűen a Szent Fotel kudarcának tartották a vállalkozást. Most már igen óvakodtak belevágni egy hasonló hadjáratba. Még ha valami gyöngye népség ellen kéne hadakozniuk, de Luella, azaz Luella nevében Amifu, erősnek hírelt! Továbbá, azért hiába tartják a messzi népek vadnak a dafnarokat, de az ő népükben sincs akármennyi kalandor! Akikben annyira buzgott akár a szent hevület, akár a zsákmányszerzési vágy, azok legnagyobb részt beálltak már a Pjanga elleni karóshadjáratba is, – és mind egy szálig ott veszttek!

Úgy állt tehát a helyzet, hogy bár jókora sereg gyülekezett most Luella ellen, ez is megvolt lassan már négyszázezer fő is, de ebből alig százezer volt dafnar, a többi mindenféle idegen országból lett verbuválva, mert máshonnan senki nem akart jönni!

Gondban is volt emiatt a Szent Agg, mert tudta hogy Amifunak és Amifu szövetségeseinek van összesen valami százötvenezer fős hadereje is! Ez azt jelenti hogy a karósok több mint kétszeres túlerőben vannak, de ez egyáltalán nem nyugtatta meg. Nagyon jól tudta a korábbi karóshadjáratok tapasztalatai alapján, hogy egy sok nemzetből álló szedett-vedett sereg egyáltalán nem ér annyit, mint egy akár feleakkora nemzeti hadsereg, mely egy akaratnak engedelmeskedik és fegyelmezett. És azt nem kétlette a Szent Agg, hogy Amifu minden bizonnyal alaposan megfegyvelte a seregét! Kiképezte! S jól fel is fegyverezte, márpedig a jó fegyverzet a karósok korántsem mindegyik katonájáról volt elmondható!

S ha ez még nem volna elég, de olyan hírek futottak be hozzá, hogy Amifu birtokán, ahol sok törvény nagyon hasonló Pjanga törvényeihez, a lakosság túlnyomó többsége elkeseredetten készülődik, hogy megvédje házat-földjét a karósok ellen, akiket csak úgy emlegetnek, hogy „az idegenek”, „az elnyomók”, „a hódítók”, sőt: „a gyilkosok hordája”. Meg akarják védeni szabadságjogaikat, melyeket nemrég kaptak! Vagyis, ott még a legutolsó paraszt is titkos ellenségük lesz, aki beléjük szúrja a vasvillát, amint elfordul tőle a karóskatona! Lehet hogy a paraszt nem fog hadbavonulni Amifu oldalán, de ha a sereg a falva környékére vonul, akkor biztos hogy ott öli majd őket, ahol csak tudja!

Komoly levelezésbe kezdett hát a Szent Agg Noid királlyal, miszerint jó lenne ha a király igen ügyes taktikát folytatna, mert jobb ha nem bízta el magát! Jó lenne talán várni is a támadással fél évet, talán egy esztendőt is, amíg még nagyobb hadsereg gyűlik össze! De Noid azt üzentte vissza, hogy ez nem lehetséges, mert ezt az óriási sereget etetni kell, a katonák a táborozóhelyen erőszakoskodnak, zaklatják a békés polgárokat, a városok be sem merik engedni őket a falakon belülre, mert napirenden vannak a nemi erőszakok, volt olyan parasztcsalád ahol az anya is és a két lánya is meghalt, pedig nem is ölték meg a katonák, csak annyian erőszakolták meg őket. Sokasodnak a rablások is. A különböző nemzetek katonái gyakran össze is verkednek, minden napra jut néhány gyilkosság! Tehát nem lehet már sokáig fékentartani őket, de a Szent Agg ne is aggódjon, mert beszerzett egy csodafegyvert, ami eldönti majd a háború sorsát, de a hadjárat elejét mindenképpen, márpedig ha megszülettek az első sikerek, akkor Amifut sorra otthagyja majd minden szövetségese, s ha Amifu egyedül maradt, akkor már könnyen leszámol vele!

A csodafegyver, amiről a király beszélt, nem volt más mint az evol hajó, ami tönkrement nem sokkal e levél megírása után Jaemon flottáját is.

A hajó rendkívül sok pénzbe került, a király szinte kiüresítette miatta a kincstárát, s még így sem szerezte meg könnyen. Az ötlet hogy vegyen egy effélét, akkor született meg benne, amikor talán tíz esztendeje meglátogatta Lulmannolt is egy evol gőzös. Rögvest úgy döntött, hogy szerez egy ilyen hajót. Elküldte néhány fontos emberét Behnotba, hogy tárgyaljanak az ottani elnökkel, de kiderült hogy egy ilyen hajót nem elég megvenni, kell hozzáértő személyzet is, tehát a legénységet ki is kell képezni! Végül aztán ez is megtörtént, mert küldött embereket is Behnotba akiket ott kitanítottak az evolok, de hát ugye ez sem ment egyik napról a másikra, s ez alatt ezeket etetni kellett, fizetni kellett, a tanárokat is fizetni kellett...

Ráadásul nem is tudta megszerezni a legújabb hajót a király. Ez amit végül megvett, lényegében egy meglehetősen régi, de azért még úszóképes darab volt, amit azonban már leselejtezésre ítélték az evolok, és tulajdonképpen szét akartak szerelni. Itt-ott bizony már jócskán elkezdte a rozsda is! Lyukasak voltak a rostélyai a kazánban, és nem is volt szabad úgy megakni, hogy elérje a szokásos újkori terhelését, figyelni kellett a nyomásmérőt hogy a gőznyomás ne menjen a normál érték hatvan százaléka fölé, különben az egész monstrumot a felrobbanás veszélye fenyegette. Ez természetesen azzal járt, hogy nem is ment olyan gyorsan, mint amikor még új volt.

De legalább fémből volt, tehát sokkal kevésbé sérülékeny mint egy fahajó, továbbá ez igazi csatahajó volt, s a király megkapta hozzá a behnoti ágyúkat is!

Igaz, ezek is régi ágyúk voltak, ennél már sokkal modernebbekkel is rendelkezett a behnoti véderő. De lulmannoli viszonyokhoz képest ezek akkor is igazi csodafegyverek voltak, kétszer olyan messzire is simán ellőttek mint bármi más amit eddig ismertek a dafnarok! A király te-

hát joggal vélte úgy, hogy olyan fegyver birtokába került, amivel megszerzi a tengeri hatalmat. Hogy nem téved, azt Jaemon kalózáinak megsemmisítése is bizonyította. Ezután eredetileg végig akarta dúlni Pjanga egész tengerpartját, de aztán átmenetileg félretette ezt a tervet, mert fontosabbnak tartotta Luella legyőzését, tekintve hogy Pjanga nem hirdetett ellene vérbosszút, Amifu azonban igen, és Pjanga nem is határos vele, de Amifu igen! Amifu tehát sokkal veszélyesebb!

Úgy döntött hát, hogy olyan módon igyekszik csatába bocsátkozni Amifuval, hogy a csata során kihasználhassa csodahajójának kiváló képességeit is.

Erre pedig legalkalmasabbnak azt a módszert látta, ha elindul az óriási karóshadsereggel a tengerpart mentén, hogy sorra meghódítsa az összes várost, ami csak található ott Amifu birtokán, vagy Amifu szövetségeseinek a birtokán. Ennek a taktikának számtalan előnye volt. Egyrészt ezek a leggazdagabb városok, mert a tengeri kereskedelem miatt volt módjuk gazdagodni! Aztán, így a hadsereg egy részét hajón szállíthatja, s ez lehetővé teszi a gyors csapatmozgásokat. Így megfosztja Amifu hajóhadát a kikötőktől, így a városokat nem kell minden oldalról bekerítenie, tudniillik egyik oldalon a tenger határolja őket s arra senki nem menekülhet, hacsak hajóval nem, de hajói neki is vannak. A városok meghódoltatása közben lehet portyákat indítani a szárazföld belseje felé, hogy élelmet raboljanak. No és ami a legfőbb: így Amifut rákényszeríti hogy ő jöjjön elé a seregével, ha nem akarja elveszíteni a tengerpartot, s emiatt a döntő csata valahol a tengerpart közelében fog lezajlani, s majd ő tesz róla, hogy olyan helyen legyen, ami tényleg a tengerpart közelében van, de annyira ám, hogy odáig ellőhessen az evol hajó sok ágyúja, s az azon levő gépfegyverek is! Ez majd ugyanolyan pusztítást végez Amifu erőiben, mint négy éve Pjanga halálorgonái a Szent Szövetség seregeiben!

Legalábbis Noid király így tervezte ezt, s annyira komolyan, hogy az evol hajónak a Halál nevet adta.

Szép terv volt ez, nagyon komolyan megtervezve, annyira, hogy nemcsak maga a király gondolta legyőzhetetlennek, de minden tanácsadója is. Amifunak fikarcnyi esélyt sem adtak. Legtöbb amiben Amifu reménykedhet - gondolták - hogy nem vonul fel eléjük a seregével, ez esetben elveszíti a teljes tengerpartját, ami katasztrofális veszteség, sorra elpártolnak tőle a szövetségesei is...

Igen, ez esetben Amifunak lassabban lesz vége, de ugyanolyan biztosan. Nincs olyan épeszű stratégia, aki ezellen kitalálhatna bármit is!

Ebben igaza is volt Noidnak, csak egy bosszantó apróságról feledkezett meg. Arról, hogy ő igazság szerint nem Amifu ellen harcolt, hanem Luella ellen, márpedig Luella nemcsak stratégia nem volt, de még csak épeszű sem! Legfeljebb akkor lehetne őt épeszűnek nevezni, ha minden határon túl kiterjesztjük az épeszűség fogalmát!

De hát ez nem volt csoda. Ha Noid király megkérdezte volna Luella anyját, úgy Dzsua elmondhatta volna neki, hogy szegény kislányát már születésekor fejre ejtette, s emiatt Luella igen gyakran nem veszi észre azt, ami mindenki számára nyilvánvaló. Ugyanakkor azonban észrevesz olyasmit, ami senki más számára nem látható!

Igen, Luella ilyen fura, kifordult világban élt. És ez csak romlott nála azóta hogy megismerkedett a jicseni rabnőkkel, akiket kiszabadított. Amióta megtanulta azt a fura éneklő nyelvet amiben oly sokszor szerepel a „cs”-hang, azóta rengetegszer beszélgetett Miu hercegnővel, és véletlenül a hercegnő éppen annak a fura filozófiának volt a híve, ami a Szent Aggot annyira megrémisztette! Luella ugyan nem kezdte el ezt vallani, megvolt neki a maga vallása amit kitálalt a Világsátánról, de azért lehetett talán valami igazsága mégis ennek a jicseni tannak, legalábbis e tan azon tételének, miszerint a dolgok csak a mi számunkra olyanok, amilyenek, mások számára egész mások is lehetnek. Luella ugyanis egész életével egyfolytában e tétel igazságát példázta. A dolgok az ő számára okvetlenül egészen mások voltak mint bármely más ember számára, még a legjelentéktelenebb dolgok is!

Legfőképpen pedig annyiból látta nagyon másképp a világot, hogy egyszerűen nem ismerte azt a fogalmat, hogy „lehetetlen”, mármint, amint egy alkalommal nagy kegyesen kifejtette hallgatóinak, nem ismer olyan dolgot, ami az ő számára lehetetlen!

Ez pedig éppen a fémhajó kapcsán történt.

A fémhajó léte ugyanis olyasmi volt, amit lehetetlen titokban tartani! Lehetetlen volt, mert sokan tudtak a megvásárlásáról, s ezek beszéltek róla mindenkinek. A király is számos más ország követségének dicsekedett. A fémhajón dolgozók is dicsekedtek, amiért ilyen előkelő munkájuk van, ami ráadásul meglehetősen jól fizetett is. Látták is nagyon sokan a hajót, s ezek is beszéltek róla. Jaemon életben maradt kalózai is beszéltek a fémhajóról, már amiatt is, hogy azt ne higgyék róluk az emberek, hogy ők valami közönséges hajóval történt összeadásban lettek ennyire elgyepálva – ez ugyebár rontotta volna a hírnevüket. Tehát rengetegen tudtak a fémhajóról, még szép hogy a híre eljutott Amifuékhoz is!

Amifu eleinte nem hitt az egésznek a létében sem, mondta is hogy egy fémből készült hajó léte fizikai képtelenség, hiszen a fahajó azért tud úszni mert a fa könnyebb a víznél, de a vas nehezebb, a vas nem lebeg a víz tetején mint a deszka, tehát ha valaki olyan hülye hogy fémből készít egy hajót, az rögvest elmerül! Hiszen dobjuk csak a vízbe a fejszét, mindjárt lesüllyed!

Szerencsére amikor ezt mondta, épp jelen volt Luella is, ökirálynősége pedig amint ezt meghallotta, kiment, majd pár perc múlva bejött, kezében egy ezüstitálccával, mögötte jött az egyik jicseni udvarhölgye, akinek a nevét azóta sem tudta megjegyezni Amifu, mert úgy hívták hogy Cson-csua Cseo Csaeco, ő volt különben az egykori rabszolgák között az egyetlen nem szűz, őt használták tehát közösen a rabszolgakereskedő és a segédei. És maga is jicseni hercegnő volt, mert nem volt más, mint Miu hercegnő unokahúga. Nagyon örült neki, hogy most Luella udvarhölgye! Ő most egy nagy lavór vizet cipelt Luella után. E vizet Luella lerakatta Amifu elé a padlóra, majd egyetlen szó nélkül ráhelyezte az ezüstitálcát. S az természetesen nem süllyedt le!

Amifunak annyi esze azért volt, hogy ne kezdjen el vitatkozni, hogy ez a tálca nem vas hanem ezüst; elgondolkozott a dolgon hogy lámcsak, igaz, a fém valóban nem okvetlenül merül el a vízben ha megfelelő alakúra készítik! Lehet tehát hogy valóban van valami a dologban!

Így aztán érdeklődni kezdett a hajó után, s amit megtudott, az igencsak aggasztani kezdte! S ő is mint Pjanga, úgy gondolta, hogy ez a hajó nagyon veszélyes lehet, s ki kéne találni ellene valamit!

Az volt csak a baj, hogy semmit nem volt képes kitalálni! Ő jó hadvezéri képességekkel rendelkezett, igazán mindent megtanult a haditudományokból amit akkoriban úgy általában ismertek a dafnarok, a megtanultakat nemcsak elméletileg tudta de jónéhányszor sikeresen ki is próbálta a gyakorlatban, de a meglepő, újszerű ötletek nem voltak jellemzők rá. Ami a harcot illeti, jó szakember volt, semmi több. Nem volt zseni.

Ráadásul volt még egy hiányossága: nemcsak nem volt zseni, de fel sem ismerte a közelében levő zsenit! Hiába fogta el őt annak idején Luella egymaga, hiába fojtotta vízbe az ellenséges uraságot várástul, de igazság szerint máig inkább csak egy szemtelen kislányt látott benne, aki meglehetősen csinos talán, de legalább annyira beképzelt, ellenben érthetetlen módon mindig szerencséje van amikor a legkevésbé hinné az ember!

Amifu tehát elkövette azt a hibát, hogy egyszerűen nem is beszélt Luelának semmiről amit a fémhajóról megtudott, egyszerűen bízott benne hogy az legyőzhető nagy túlerővel. S így amikor a karóshadsereg elkezdett nyugatról kelet felé vonulni a tengerpartján, s már két városát is felégette-kifosztotta, akkor megindult ellene a seregével. S megtörtént a nagy csata, s annyiából azért jó hadvezér volt Amifu hogy a csatát nem közvetlenül a tengerparton vállalta, így a fémhajó nem tudott segíteni a karósoknak a lövéseivel, s a csata óriási vérfürdőbe torkollott, aminek mérlege mindkét fél részéről több mint hatvanezer halott lett, s végül döntetlenül végződött. Amifu is elvonult a maradék seregével, és a karósok is, és mindegyikük szentül meg volt róla győződve, hogy tulajdonképpen elveszítette a csatát!

A karósok ettől még nem adták fel, mert ez nem is az egész sereg volt, csupán annak mintegy harmada, a többi seregrész máshol tevékenykedett. Természetesen Amifu sem adta fel, nem tehetette, mert ha megadja magát, akkor azonnal vége, megégetik máglyán mint trónkövetelőt és eretneket! Mindazonáltal mégis Amifu veszített inkább, ugyanis a szárazföldi csatával egyidőben hetven csatahajója támadta meg egyszerre a Halált, de hiába, mert az pillanatokon belül

riputyára lőtte Amifu flottájának felét, a másik felét csak azért nem, mert elmenekültek időben, látva hogy reménytelen a fémhajó legyőzése.

Most már aztán nagyon komolyan kellett vegye ezt a fenyegetést Amifu!

És a kudarcát nem titkolta el Luella, Dzsu és a többiek előtt, nem is titkolhatta el, hiszen tudott arról mindenki a seregében és a visszatért hajóslegények közül! Arról már nem is beszélve hogy mihamar ki kellett egészítenie serege megritkult sorait. A hadihajók legénységét is, bár oda mostanában mintha nem nagyon akaródzott volna jelentkeznie senkinek sem!

Elmondott tehát mindent, külön kihangsúlyozva hogy ő igazán minden tőle telhetőt megtett, ennek ellenére azonban könnyen lehet hogy kénytelenek lesznek feladni a teljes tengerparti sávot a fémhajó miatt, de hát ez még nem tragédia...

—De az! Akkor ugyanis elszegényedünk! - szólt közbe Miu hercegnő. —Nálunk Jicsenben is sok urak vannak akiknek van nagy birtok, de ezek urak mégsem gazdag, mert csak az gazdag, akinek van övé kikötő! Ha van kikötő, akkor van keresked, van gazdag város, sok adó, sok minden! Ha nekünk kikötő lesz nem, akkor nekünk lesz mindenből kevés, semmi, még annyi se nem, nem lesz például nekem körömlakk, meg semmi egyéb! Kikötő kell, mert a kikötő ablak a világba!

—De hát mi az istent kezdjek azzal a legyőzhetetlen, füstölgő szörnyeteggel, ami negyed óra alatt a tenger alá küldte az én gyönyörű flottám felét?! - tárta szét a karját Amifu egyszerre dühösen és kétségbeesetten.

—Azt én már nem tud, de nem is nekem kell tudnom, vagy te hadvezér, vagy férfi, vagy okos, tied dolga megvan ez! - vont vállat Miu, azzal elővett egy kis ráspolyt a zsebéből, és reszelgetni kezdte csodaszép körmeit, s nem is nézett Amifura. —Vér, csata, harc, hódítás, ez mind te vagy, a férfi! Mi nők vagyunk nagyon nem ez, mi vagyunk szépség, kényelem, béke, nyugalom, otthon!

—Hogyne, ez ám a nagy bölcsesség, ezek vagytok ti - meg a kikötő, mi?! - kérdezte gúnyosan a nemesúr.

—Nem, kikötő az nem van én, én a nő van csak döntés, hogy kikötő, az kell! Én dönt, te a férfi megcsinál azt! De nem csak nekem, magadnak is! Nem lesz kikötő, lesz neked nagy szegénység! Lesz nyomor, adó semmi, ha pénz nincs akkor nincs zsold, ha nincs zsold, akkor nincs hadsereg, ha nincs hadsereg, akkor van meghódítás neked, utána van kivégzés, halál, de még temetés senem, csak kutyák amik falják beleid neked! Ez így van, én tudom, mert én voltam hercegnő Jicsenben, s enyim országban lát már sok ilyen, történt meg enyém apával is, azután lett én elad! Ott is elveszt volt előbb kikötő, azután minden, még élet is!

—De hát negyed óra alatt a fele flottámat a... - kezdte Amifu, de Luella közbevágott:

—De miért nem az egész flottádat, miért csak a felét?!

—Mert elmenekültek!

—Nono! Nem hiszem én azt, hogy a csata kezdete után negyed órával máris megszűnt az idő, mert bedesztkázták az eget! Miért csak negyed órát lődözött az a hajó, a fele flottára, miért nem lőtt egy újabb negyed órát hogy a másik felét is elsüllyessze?! Mert azt sem hiszem hogy meg-sajnálta volna benneteket, vagy hogy berezelt volna a legénység! Miért is tette volna, amikor nem volt semmi veszteségük, az egész csak szórakozás volt nekik!

—Hát, én nem voltam ott mert én a szárazföldi csatát vezettem, de azt mondták a túlélők, hogy ők természetesen időben elmenekültek, s különben is, hátrébb voltak, odáig nem repült el a Halál ágyúinak a lövedéke!

—Ez a magyarázat nem helytálló, a legegyszerűbb logikát is nélkülözi! Hiszen mást sem hallok, csak hogy ez a hajó gyorsabb mint a mi hajóink! Ugyan miért nem eredt utánuk, hogy levadásza sorra őket?!

—Gondolom, mire végzett az első néhány hajóval, már nagy előnye volt a mieinknek! - vonogatta a vállát Amifu.

—Ez is hülyeség - véleményezte Amifu szavait kíméletesen Luella - mert fél napi előnyt is be lehet hozni annak, aki akarja, ha gyorsabb a hajója! Itt valami másról lehet szó, tehát beszélni akarok a megmenekült hajók kapitányaival!

Amifunak ezellen semmi kifogása nem lehetett, és Luella beszélt is mindegyik kapitánnyal. Hogy mit, azt Amifu nem tudta, mert hiába kérdezte Luelát, Luella csak mosolygott titokzatosan, s csupán annyit mondott, hogy már tud mindent amit kell, rájött mindenre! S erre Amifu dühösen s egyben kíváncsian maga is beszélt a kapitányokkal, elmondott magának mindent amit azok Luelának meséltek, de kiderült hogy szemernyivel sem mondtak többet Luelának, mint amit korábban már neki Amifunak is elmondtak, hogy milyen szörnyű volt a csata, hogy egymás után süllyedtek el a hajók, kigyulladtak, darabokra robbantak a lövésektől, mindenütt hullák és roncsok úszkáltak a tengeren, a Halált meg sem tudták közelíteni, mert olyan távolról is eltalálta őket... Azt a hajót lehetetlenség legyőzni!

Maga Amifu is úgy gondolta hogy semmi esélyük a Halál ellen. Luella ellenben mosolyogva járkált ide-oda, s azt hajtogatta, hogy ő már tudja, hogy mi a teendő!

—Hiszen azt sem tudod hogy mi ellen kell harcolni, ott sem voltál a csatában!

—Az igaz, de hallottam mindent, összegyűjtöttem a tényeket egy csokorba, s levontam belőlük a logikus következtetést! Még csak nem is volt nehéz, legalábbis nem az én csodálatos intelligenciámnak! De hát hiába, van aki csak úgy egyszerűen születik zseninek, van aki azért lesz zseni mert szorgosan képzi magát – rám mind a kettő jellemző! Így is születtem, de még alaposan ki is képeztem magamat! Különbben már pólyás korom óta határozottan éreztem hogy nem vagyok egy közönséges átlagember, hogy még sokra viszem egyszer – akkor még néha megfordult a fejemben, hogy talán tévedek, de azóta minden esemény engem igazolt, engem, azt hogy jól láttam előre a jövőt, mert én nem akárki vagyok!

—Ne dicsekedj, mondd inkább, hogy...

—Még hogy dicsekedni! Minden jogalapom megvan rá, hogy így vélekedjek önnönmagamról, hisz gondolj csak bele, nem volt-e igazam, amikor azt mondtam hogy a várat...

—Jó, jó, igen, tudom, vízbefojtottad, na tehát hogy is akarod elsüllyeszteni azt a fémszörnyeteget?! - igyekezett Amifu a lényegre terelni Luella gondolatait.

—Elsüllyeszteni a Halált?! Akarja a halál! Még mit nem! - nézett rá döbbenően Luella.

—Na, és én már azt hittem valóban van valami jó ötleted!

—Van is! Én nem azt mondtam hogy tudom miként kell elsüllyeszteni, hanem azt mondtam, tudom mit kell tenni! Éppenséggel el is süllyeszthetném ha nagyon akarnám – de nem akarom! Egészen mást akarok!

—Mit?!

—Mit, mit, jaj, Amifu, tudom hogy nem vagy zseni, de ezt hogy mit akarok, igazán kitalálhatná még egy magadfajta csökkent képességű szellemi toprongy is! Ugyan mit is akarhatna egy hozzám hasonló csodálatos teremtmény! Természetesen a fémhajót akarom! Nemde úgy véled magad is, hogy királynői nagyszerűségemnek egyszerűen jár, hogy nekem legyen a legnagyobb hajóm az egész világon, de legalábbis ezen a koszlott környéken?!

—Csak nem akarod elfoglalni?!

—Én ugyan nem! Azt majd megteszed te, morcoskám! Én megmondom hogy mit csinálj, te megteszed, azután szólsz nekem, amikor megtisztalem látogatásommal új hajómat, természetesen díszkísérettel egyetemben! Végére is igaza van Miunak, amikor olyasmit mondott ha jól emlékszem, hogy a nők dolga a gondolkodás, ti férfiak meg foglalkoztatok a kivitelezéssel, hogy háború, vér meg miegyebek... Nekem majd akkor szólj, ha élvezni kell a harcok eredményét! Bár a nyavalya tudja, lehet hogy nem is lesz jó ötlet azon az izén utazgatnom, mert azt mondják a legényeid hogy nagyon füstöl, én meg nem szeretek bűzleni mint egy szénégető...

—Jó, jó, majd még megbeszéljük hogy kell-e neked az a hajó, de mondd hogy szerinted miként foglalhatom el!

—Minek, amikor te el akarod süllyeszteni!

—Eh, ne kötekedj, nem ellenzem én az elfoglalását sem, sőt az még jobb is! Akkor én lőhetem vele ripityára a Kiriell flottát! Csak épp sajnós azt hiszem hogy ez teljesen lehetetlen, hiszen a közelébe sem mehetünk, mert halomra lőnek azokkal a varázspuskákkal, amiket gépfegyvereknek neveznek!

—Amifu, tudd meg hogy bármely ember számára a dolgok két csoportba sorolhatók: a lehetséges és a lehetetlen dolgok halmazába! Örömmel közölhetem, hogy az én számomra a dolgok

úgy vannak elosztva e két halmaz között, hogy a lehetetlen dolgok számossága nulla, vagy hogy másként fogalmazzak: az egyenértékű az üres halmazzal! S mert tudom hogy tökéletesen tudatlan vagy a matematika nemes tudományához, emiatt e szavaimat lefordítom az általad ismert közönséges bunkó nyelvre, s e fordítás így hangzik: én, Luella, a zsenik zsenije egyszerűen nem ismerem lehetetlent!

—Sok a duma, de majd hiszem ha látom!

—Na jó, akkor figyelj csak! - azzal Luella leguggolt, s rajzolgatni kezdett a homokba. Amifu feszülten figyelte királynője minden szavát, s végül így szólt:

—Még most sem hiszem, de megpróbálni mindenesetre érdemes...

—Ne próbáld! Csináld! - parancsolta Luella.

* * *

Az újabb nagy tengeri csatára úgy tűnt, az Arcil folyó torkolata közelében fog sor kerülni. Nem pontosan a torkolatnál, hanem attól valamivel feljebb, talán úgy tíz kilométernyire. Itt az Arcil még igencsak széles volt, gyors folyású is, mindazonáltal hajózható, még sokkal feljebb is hajózható; ugyanakkor eddig már nem szokott feljönni a dagály, s ez fontos volt, mert így iható maradt a vize, nem lett sós. Ezekből ide, és nem közvetlenül a torkolatba épült egy város. Méghozzá igazi nagyváros! Úgy hívták, hogy Csutil.

Ez valóban igazi nagyváros volt. Laktak benne kétszázezren is, ami az akkori kort figyelembe véve igen-igen soknak számított, jószerivel világváros volt ettől Csutil, kevés város akadt melyben több lett volna a lakók száma; Csutil is annak köszönhetette ezt hogy igen jó helyen feküdt, a tíz kilométer a tengerig nem volt sok a hajóknak, ellenben védett volt a viharoktól a környék a hegyek miatt, s közben tarthatta a kelet-nyugat irányú tengeri kereskedelmet, s bizonyos mértékig még az észak-délt is. Ami áru délről jött, azt legnagyobbbrészt Csutilban rakták hajóra, hogy innen vigyék az északi partra. Nem is lehetett kérdéses, hogy Csutil elfoglalása igen nagy mértékben meggazdagítaná a Kirieli nemzetséget, egyben nagy csapás lenne Amifunak. Ha Csutilt elveszíti, akkor egyben megnyílt az út a támadóknak a többi tengerparti város felé, amik valószínűleg egyszerűen megadnák magukat, továbbá nyugodtan megindulhat a hadsereg is az Arcil folyón felfelé, már ameddig az még járható. Ha Csutil elesik – az egész tengerpart elesik!

És minden jel arra mutatott, hogy Csutil igenis elesik! Igaz hogy rendkívül erős városfalak óvták, de egyszerűen csak megjelent a kikötő előtt a Halál, s elkezdte löni azokat robbanólövedékekkel. S a falak leomlottak! Igaz, még csak a folyó felől, s így a szárazföldi hadsereg nem törhetett be a városba, de ez is kegyetlen rémülettel töltötte el a csutiliak szívét. Mi lesz itt nem-sokára velük?!

S ekkor érkezett meg Amifu felmentő serege.

Musuli is látta a városfalak leomlását, s ez hatalmas örömmel töltötte el. Elesik, íme, ismét egy fészke a Gonosznak!

Igyekezett minden részletet jól megfigyelni, tartott tőle ugyanis hogy ez lesz élete utolsó öröme. Rendkívül gyöngének érezte magát, arca tüzelt a láztól, és alig kapott levegőt. Emiatt, mert amúgyis a Kirieli nemzetség előkelő hölgytagja volt, nem is akárhol kapott elhelyezést, hanem a fémhajón, a Halálon. Musuli nem akarta ezt, mert a többi SZIGORÚ nővértől így elszakadt, akik a szárazföldi hadsereget kísérték, azonkívül tartott tőle hogy nem jó ómen olyan hajóra kerülni egy betegnek, aminek Halál a neve. Elviszi őt a Halál! Attól félt, hogy a Halál a halála lesz. De nemigen volt más lehetősége, mert egészen egyszerűen jártányi ereje is alig maradt mire ideérkezett. Szó sem lehetett róla hogy még ő ápoljon betegeket, amikor neki magának is sürgős segítségre és ápolásra volt szüksége; épp csak egyáltalán senki nem volt képes megfelelő kezelést adni neki, nem terjedt odáig a dafnar orvostudomány.

Az egyetlen amit tehettek érte, tényleg csak az volt hogy olyan helyre rakják, ahol feltehetőleg biztonságban van, és nem kell gyalogolnia. Erre jó volt a Halál, itt kapott egy kicsinyke kabint amiben ellakhatott ő meg a fia.

Itt volt már akkor is, amikor a Halál elpusztította Amifu fele flottáját. Végignézte az egészet, s nagyon élvezte. Ő, csodálatos érzés volt ezen a páratlan hajón utazni! Itt aztán valóban a Nagyok, az Erősek közt lehet, s egyben Istennek is igyekszik szolgálatot tenni szerény képességeitől telve. Ahhoz ugyan gyöngé, hogy bárkit is ápoljon, vonszolni alig bírja magát, csak ül a fedélzeten a korlátnak támaszkodva – de azért megteszi amit tud. Imádkozik szorgalmasan, naponta többször, órákon át, sőt, mert másra már nem képes, de legalább úgy segít a szenvedőkön, hogy szeges övet kötött a derekára a ruha alá, s minden alkalommal imájában arra kéri Istent, hogy kínjait számítsa be a bűnösöknek vétkeik jóvátételéül, mert ő a szenvedéseit felajánlja a rászorulóknak javára!

Nem szólt az övről senkinek. Nem értené meg a sok hitetlen vagy alig-hívő. Csak igyekeznének lebeszélni róla, mondván hogy gyöngé meg beteg! És ez igaz is, csak azt felejtik el, hogy úgysem halhat meg máskor, kizárólag csak ha az Úr is azt akarja, akár hord övet, akár nem! Sőt, tulajdonképpen lehet hogy így még sokkal tovább is él, talán meggyógyul, mert az Úr látja az ő hitét, s ezt megjutalmazza a gyógyulással!

Mindazonáltal nemigen hitt abban hogy életben marad. A legjobb orvosok sem jósoltak neki sok időt, azt mondták, csoda hogy eddig bírta, de egy héten belül úgyis vége!

Musuli tulajdonképpen nem is nagyon bánta, hogy hamarosan találkozik az Úr Krétossal, mennyei szerelmesével, egyedül az zavarta nagy boldogságában, hogy nemigen tudta, mi legyen a fiával! De hát végülis ez is mindegy, ez tulajdonképpen Isten dolga, valami csak lesz a kicsivel, az Úr gondot visel rá! Hiszen mindenki tudja, hogy ha az Úr ad báránykát, akkor ad legelőt is hozzá!

S így aztán csak üldögélt nyugodtan, hallgatta a csaták híreit, s élvezte hogy a jó oldalon van, s legyőzetik Luella, ez a minden jogcím nélküli álkirálynő, a kurva lánya, aki nyilván maga is kurva volt már kiskorában is! Nem is lehet kérdéses hogy a Jók oldalán áll ő Musuli, hiszen ennek szemmel látható bizonyága maga ez a nagy, legyőzhetetlen hajó is, aminek a fedélzetét tapodja: ezt nyilván maga az Úr adta a maga végtelen, égi bölcsességében nekik, épp azért, hogy vele megsemmisíthessék a Sátán seregét!

Mire elkezdődött a csata Csutil mellett, addigra azonban már olyan rosszul volt, hogy időnként félrebeszél. A hideg is rázta, olyan lázas volt. Hiába burkolódzott be bundákba, hiába sütött rá a Nap a fedélzeten, reszketett mégis a láztól, vacogott a foga. De még most is az Úr érdekében akart munkálkodni, s véletlenül megtudta, hogy erre nyílik egy kényelmes lehetősége: nemrég a papok lefoglaltak egy nagy halom tiltott irományt a lakosoktól, ezek mindenféle eretnek könyvek voltak, főként Luella könyvei, de nemcsak azok, s ezeket el akarták égetni. De egy okos embernek eszébe jutott, hogy kár ennyi jó papírért, amikor fel is használhatják Isten érdekében: fűtsenek vele a Halál kazánjában! Így ezeket tegnapelőtt felpakolták a Halálra, s most ott van a sok mázsa papír a gyomrában! A fűtők szorgosan dobálják a kazánba, égetik a pogányságot!

Nosza, több sem kellett erre Musulinak, lebotladozott a kazánházba, s a kis Nenurla követte őt. Eddig ódzkodott ettől a sötét, koszos helyiségtől, nem is járt még itt, de most mindjárt kezdte megkedvelni. Itt ugyanis jó meleg volt! Hohó, nagyon meleg! Kissé hasonlított a Pokolra ugyan, mert világítás alig valami, nagy halomban áll itt-ott a szén, alig látható valami, mert a térséget csak a kazánból kiszüremelő vörös fény világítja meg, s a fűtő mint valami ördög, méztelen felsőtesttel lapátol, teste csupa szénpor, már ahol azt le nem mosta az izzadtságpatak.

Alig ért le Musuli, máris meglátta a sarokban a tiltott nyomtatványokat. Na, arra még képes lesz hogy Isten nevében ezt mind tűzre hányja! Főleg mert itt valóban jó meleg van! Ez kell neki! Még most is rosszul van, de nem annyira! Bár lehet hogy csak a lelkesedés heve fűti! Íme, ha valaki az Úrért munkálkodik, akkor az Úr ad neki elég erőt a teljesítéshez! Lehet hogy meghal, lehet hogy hamar meghal, de addig még okvetlenül él, amíg ezeket a sátánista szeméteket tűzre hányja!

A fűtő igen meglepődött Musulit látva! Nem szoktak ide nők lejönni, pláne nem előkelő nők!

—Hát te meg ki vagy úrnőm és mit keresel itt?! - kérdezte csodálkozva.

—Musuli hercegnő a nevem, és azért jöttem hogy elégessem azokat! Ne is akadályozz szent küldetésemben! - kiáltotta, de kár volt kiabálnia, mert egy görcsös köhögés hétrét görnyesz-

tette, s még amikor abbamaradt a köhögése, akkor is csak lihegett jódarabig, és szóhoz sem jutott. De nem is kellett, mert beszélt helyette a fűtő.

—Ó úrnőm, én értem a lelkesedéset, de kérlek ne tedd! Nem tennél vele jó szolgálatot a hajónak!

—Hogyhogy?!

—Hát úgy, hogy igen ostoba ember volt az aki ezt a sok vackot idehozatta! Meglátszik hogy mit sem ért a gőzhajóhoz! Begyűjtásra még csak-csak jók ezek a papírok, de nem arra, hogy egyszerre sokat rádobáljak belőle a tűzre! Hiszen a sok papírnak sok a hamuja, és lemezes e hamu, ottmarad a szén és a fa tetején, és megfojtja a tüzet, nem kap az égetendő anyag elég levegőt...

—Elég! Ne vitatkozz! A Sátán műveinek égnie kell! Isten majd ad elég levegőt ahhoz, hogy elégjenek! - azzal felkapott néhány könyvet, és a tűztérbe hajította.

—De már ezt akkor sem engedem! - kiáltotta a fűtő, és odaállt Musuli és a tűztér közé. —Értsd meg úrnőm, ha a sok papírral elfojtod a tüzet, akkor lecsökken a nyomás, nem forog a lapátkerék, nem megy a hajó, vagy lassabban megy, és mindenki rám lesz dühös, mert ez az én felelősségem! Különösen most, hogy csata van! Értsd meg hogy szén kell ennek, még csak nem is elsősorban fa hanem szén, az kell neki, nem papír!

—Engedj! Nekem küldetésem van! El akarom égetni a...

De a fűtő már nem is figyelt a hercegnőre. Csattanások hangzottak fel ugyanis a gépház távolabbi részéből, nyikorgás, a hajótesten akadozó rángások futottak végig, kinyílt egy szelep, a gépház fullasztó, forró pára árasztotta el, most már Musuli sem fázott, inkább nagyonis melege volt...

—Mi történik itt?! - kiáltotta a fűtő, azzal arrébb ugrott, és szemügyre vett egy nyomásmérőt. A mutató úgy ugrándozott jobbra-balra, mint egy nyulat kergető agár. És ez nagyon aggasztotta a fűtőt, mert a mutató bizony gyakran ért a vörös mezőbe, s mind hosszabb időt töltött ott!

Látta hogy ennek a fele sem tréfa. Oldalt volt egy nagy kerék, odalépett hogy megtekerje...

De még meg sem foghatta azt, amikor elszabadult a pokol.

Nem alakult minden úgy, ahogyan Luella eltervezte azt! Pedig eleinte minden olyan nagyszerűnek látszott!

Luella ott állt az egyik hajó fedélzetén, a hajóorrban. Magára vállalta a tengeri csata irányítását, ami muszáj is volt, mert ő bízott leginkább a saját terve sikerében, és Amifu vezette most is a szárazföldi akciót, mert ő ahhoz értett a legjobban. Innen ahol állt, Luella nem látta a Halál matrózainak arcát, de nagyon jól el tudta képzelni, milyen arcot vágnak, amikor meglátták hogy miféle hajók jönnek ellenük!

Húsz óriási hajót hajtott felfelé a folyón a vitorla, természetesen a parthoz közel, ahol a Halál is állt, mert minden víz közelében élő ember tudja, hogy a folyók sodrása a part mentén jóval csekélyebb mint középen, vagyis, ha lefelé akarunk úszni egy folyón, akkor jól tesszük ha a sodrás közepén haladunk, ellenben ha folyásiránnyal szemben, felfelé akarunk akár evezni, akár vitorlázni, akkor bölcs dolog a parthoz közel haladni, már ha a mélység engedi ezt.

Luella hajóinak engedte ezt a mélység, mert nem hadihajók voltak, hanem inkább afféle uszályok, tehát amolyan lapos, széles teknők. És volt mindegyiken négy-öt ágyú, s egy-két hajítógép – de nem több! Sőt, ember is alig mozgott rajtuk, tehát alig is volt hihető, hogy ezekkel valaki meg akarjon támadni akár egy hagyományos építésű, fából készült, ósdi hajót is, nem-hogy a Halált!

Ráadásul ezek igen-igen ósdi, korhadt hajóknak látszottak! Annyira ócskáknak, hogy alig is volt hihető hogy úszni képesek. Mondhatni, igazán nem kár értük! És ráadásul ezeket a szerencsétlen, majdnem elsüllyedő hajókat úgy megpakolták fahasábokkal és fatuskókkal, hogy szinte a fedélzetig merültek.

Ezzel egyidőben pedig felülről is támadás érte a Halált, méghozzá a felülről érkező hajók is ugyanilyen úszó roncsok voltak, fával megrakodva. Igaz, ezeken látszott, hogy akad néhány hordó is itt-ott rajtuk. És a felülről jövő hajók már nem csupán a folyó partján jöttek lefelé, hanem a fősodrásban is, elfoglalva eképp a folyó teljes szélességét.

A Halál matrózai elképedtek ugyan ezen az értelmetlen, öngyilkos támadáson, de még semmi rosszra nem gondoltak, hanem elkezdtek lőni a hajókat, részben mert mást nem is tehettek ugyanis azokról is lődöztek rájuk, bár még messze voltak, másrészt meg mert jó szórakozás is ez, hogy ezeket a hülyéket a víz alá küldik! És valóban, a legtöbb hajónak egyetlen találat is elég volt a robbanólövedékekből, s azok máris törtek szét darabokra, elmerültek...

És ekkor valami nagyon érdekes történt! A hajók elmerültek, széttörtek – de nem úgy a rajtuk szállított temérdek fa és a hordók! Ezek bizony elszabadultak a fedélzetről, és hatalmas területet beborítottak a folyón, a Halál előtt is és mögött is. A Halál oldalának nekimentek ezek a gerendák, deszkák, feltorlódtak ott, és nem tudtak tovább úszni a Halál széles fémtestétől, s mögöttük még jó kétszáz méter széles sávban egyre újabb és újabb törmelék nyomta e fatuskókat, vitte volna le őket a folyó sodra! Meg is mozdították a Halált, és a hajó sodródni kezdett lefelé.

Még hozzá irányíthatatlanul, mert egyszerűen nem volt elég erős hozzá, hogy ezzel az úszó faszönyeggel ellentétes irányba haladjon! De ez még hagyján lett volna, végülis legfeljebb negyed óra kérdése az egész, és csak kikerüli a Halált a sok tuskó – csak hogy akadtak itt bőven kisebb fák is, olyan kuglifélék. S ezek közül egy-egy újra meg újra beleakadt a Halál lapátkerekének lapátjai közé a vízvonál alatt. Ilyenkor a motor köhögött, akadozott, nem tudott dolgozni, köpte a kémény a füstöt és a gőzt – s néhány perc múlva bekövetkezett a váratlan esemény: úgy beszorult oda egy tuskó, hogy ki sem jött, a motor erőlködött, végül megadta magát: a túlnyomás egyszerűen szétrobbantotta! Váratlanul tűz, gőz és füst tört elő a kazánházból, levegőbe repült ott a fedélzet egy része is, s percek alatt lesüllyedt a Halál tatja, mert megrepedt a hajó oldala is, és ömlött belé a sok tonna víz.

Több sem kellett erre a személyzetnek, gyorsan beugráltak a vízbe, hogy mielőbb messzire ússzanak a roncsból, nehogy magával rántsa őket is az örvény. Ezt látva jót kacagtak azok a matrózok, akik már maguk is a vízben voltak eddigre, tudniillik ők vezették ide Amifu e halálra szánt flottáját, s amikor a Halál emberei lőni kezdtek rájuk, a vízbe ugrottak. S íme, most az ellenség is a vízben kapálódzik, de nagyszerű is ez!

Mindenesetre kiderült egy idő után, hogy felesleges volt pánikolni, a Halál ugyanis vagy kétszáz métert sodródott az Arcil folyón lefelé, majd megakadt a közepe táján egy olyan helyen, ahol a folyó kanyarodott, és egy kis víz alatti homokpadot rakott le. Itt feneklett meg a Kiriell flotta drága pénzen vett büszkesége, és mindenki tudta, hogy egyszerűen senki nem képes ezt kijavítani az evolokon kívül, de azok nem jönnek ide javítgatni, legfeljebb annyi pénzért, hogy azért már új hajót is vehetnének!

Luelának ez nem tetszett. Ő úgy tervezte hogy a hajó itt vagy a parton megfeneklik majd, de a kazánrobbanás nem volt benne a terveiben. Ő is tudta, hogy a hajó ettől végképp tönkrement.

Na de szerencsére legalább félniük sem kell tőle ezek után! És végülis ez a lényeg! Most már csak Amifun múlik hogy mit intéz a szárazföldön!

Nem foglalkozott a tönkrement Halállal. Azon nemigen lehetnek élők, mert aki élt a robbanás után, az a vízbe ugrott. Parancsba adta hogy a még ép hajói ússzanak a parthoz, hogy amit tudnak, lövéseikkel tegyék meg a győzelem érdekében, vagyis tüzéségükkel támogassák Amifu harcát.

* * *

Igazán nehezen hihető hogy valaki túléljen egy kazánrobbanást épp a gépházban, de így történt! Musuli megmenekült, sőt, még Nenurla is. És életüket semmi más nem mentette meg, mint azok az átkozott, pogány, tűzrevaló sátánista kiadványok, Luella könyvei!

Abban a pillanatban ugyanis hogy a fűtő gyanút fogott hogy valami nincs rendben, s elkezdte a nyomásmérőt figyelni, Musuli azonnal újabb adag könyvért indult hogy a tűzre vesse azokat, most, hogy végre Isten közbelépett, elvonta az Úr a fűtő figyelmét, s már senki nem akadályozhatja meg őt szent küldetése beteljesítésében! S követte őt a kis Nenurla is, mert neki is na-

gyon megtetszett a tüzeskedés, hogy táplálja a lángokat papírral. S épp a nagy könyvhalom mögött voltak, amikor bekövetkezett a robbanás.

Így sem úszták meg sérülésmentesen. Musuli egyszer csak azt vette észre, hogy a nagy papírhalm megmozdul, nekirohan, a feje fölött forró párafelhő hömpölyög végig, a sok mázsa papír ellenállhatatlan erővel nyomja őt valamerre a csúszóssá vált fémpadlón, majd a feje nekikoccan a falnak...

Amikor magához tért, már nemcsak a tüdőgyulladás kínozza. Bal keze könyékig felhólyagosodott a forró gőztől, bal combja úgyszintén, és iszonyúan fáj a legkisebb érintésre is. Nenurla hangosan zokogott, bár a kicsi egyáltalán semmi bajt nem szenvedett a forró gőztől, ellenben kificamodott a jobb keze gyűrűsujja. Musuli hallotta hogy a ficamokat helyre kell rántani; meg is tette bár nagyon félt hogy elront valamit. De sikerült, bár Nenurla ettől csak jobban kiabált, és annyira megijedt hogy már anyja is bántani akarja, hogy elszaladt előle, fel a fedélzetre.

Musuli követte, lassan, sántikálva. Tudni akarta hogy tulajdonképpen mi is történt itt, és segítséget is szeretett volna kérni.

Úgy tapasztalta, hogy sokáig lehetett ájult, mert már alkonyodik. Azt hamar megállapította hogy a hajó zátonyra futott, s a gépház belsejéből annyit ő is megértett hogy ez a hajó nem valószínű hogy valaha még úszni tudna. A két part közül a közelebbik, az ahol Csutil feküdt, az is legalább háromszáz méterre volt tőle; éppenséggel nem lehetetlen hogy valaki kiússzon odáig, de hát ő sosem volt nagyon jó úszó, és most sétálni is alig bír, nemhogy úszni! És mi legyen Nenurlával?!

Különb is: ugyan ki győzött?! Mert ha az a sátánista Luela, akkor jobb is ha nem megy ki a partra!

S épp úgy nézett ki, hogy Luela győzött. Ez egészen világos volt még az alkonyodó félhomályban is, abból, hogy a város kapui nyitva vannak, a kikötőben egy egész csomó hajó horgonyzik, nemcsak faszállító uszályok, de igazi csatahajók is, és mind-mind Luela zászlóját viselték. Pontosabban, természetesen Amifu zászlóját, de ez ugyanazt jelenti...

Azt hogy mi van a város mögötti csatatéren, Musuli nem tudta, feltételezte hogy Amifu veszteségei is óriásiak lehetnek, de ez nem számít. Még az sem számít ha Amifunak alig maradt embere. Ha a karósok megfutottak, akkor Amifu győzött!

Márpedig ha most győzött, akkor vége mindennek, mert most majdnem a teljes karóshadsereg felvonult ellene, ezen kívül már csak néhány kisebb karóscsapat kószál itt-ott, gyöngé falvakat dűlva, ha tehát most Amifu győzött, akkor azokkal is egykettőre végez!

De hogy is győzhetett Amifu, amikor a karósok sokkal többen voltak?!

Erre az volt a válasz, amit Musuli természetesen nem tudott, hogy egészen egyszerűen megfutamodott az ellenség! Amifu tulajdonképpen egyáltalán nem győzte le a majdnem négyszeres túlerőt, tudta hogy erre nem is képes, hanem nagy okosan csak szétkergetni igyekezett őket, tehát nem zárta el a menekülési útvonalukat. Bizott abban hogy a szétkergetett sereg maradvékait, mindenféle kisebb fosztogató csapatokat amivé zűllenek, majd elpusztítják a falvakat védő elszánt parasztok, vagy akár az ő hadserege később, külön-külön. És abban hogy ez a szétkergetés sikerült neki, segítette az, ami igazán várható volt egy efféle karóshadseregtől: hogy kétféle embertípusból tevődtek össze. Az egyik fajta mélyen vallásos volt, a másikat semmi más nem érdekelt csak a zsákmányolás. Na már most, aki mélyen vallásos volt, az eleinte, Musulihoz hasonlóan, az Úr ajándékának tekintette a Halált. S most azt látta, hogy a Halál megsemmisült, vagy végleg, vagy ha nem is végleg, de az még rosszabb, mert Amifu kezére jut! Az biztos hogy most mozgásképtelen, nem segíthet nekik! És ezen elgondolkoztak: hátha nem akarja az Úr az ő győzelmüket?! Hátha Luela valóban a Kíriel nemzetség tagja, hát-ha valóban Kjókucu leánya, hátha van joga a trónra?! Az Úr csak tudja, hiszen Isten mindentudó!

Akiket meg csak a zsákmány érdekelt, azok annál inkább elgondolkoztak. Legerősebb fegyverüket milyen hamar tönkretette Luela! És ezek már veterán, sokat próbált katonák voltak, tudták ha egy hadvezér képes ilyen váratlan húzásra, akkor az nagyon okos hadvezér, kitalálhat még más váratlanságokat is, számukra kínos meglepetéseket – márpedig ők nem véres

csatát akartak, hanem könnyű győzelmet és zsákmányt! Ami azt illeti, már az Amifuval vívott első csata is túl kemény volt nekik, ahhoz képest amire számítottak!

Most aztán Amifu összevonta a seregét úgy, hogy egyetlen ponton támadja meg őket, kimondottan a Kíriel nemzetség haderejét célozva meg a támadással. S mert minden erejét ellenük mozgósította, a már elbizonytalanodott Kíriel katonák megroppantak a nyomástól, és visszavonultak. Még nem kezdtek el pánikszerűen menekülni, de visszavonultak – hanem ennyi is elég volt a mindenféle más országokból toborzott szedett-vedett seregrészeknek. Mind úgy gondolták: minek harcoljanak ők, ha a leginkább érdekelt Kíriel katonák nem harcolnak?! Még csak az kéne hogy azok helyett ontsák a vérüket! S így ezek is elkezdték a visszavonulást. Most Amifu átcsoportosította a seregrészeit, megtámadta e visszavonuló külföldieket, s mert ezek már javában vonultak vissza, most már futni, menekülni kezdtek. A segédc csapatok menekülését látva a Kíriel katonáin is kitört a pánik, s hamarosan már mindenki fejvesztve menekült, holott tulajdonképpen alig esett el valaki közülük, igazság szerint Amifu veszteségei nagyobbak voltak mint a karósok veszteségei, és még most is legalább háromszoros túlerőben voltak. De menekültek, s ezt kihasználva Amifu üldözőbe vette őket lovon, és sokat lemészárolt közülük. És tudta hogy a túlélők már nem sok gondot okoznak majd neki, mert a segédc csapatoknak ennyi elég volt, azok már örvendenek ha visszajutnak a saját országukba, már legfeljebb a Kíriel nemzetséggel kell törődni, de az már nem erősebb mint ő, sőt, meglehet, gyengébb.

A város tehát felszabadult, s rendeztek is egy kis ünnepséget.

Mindezt nem tudta Musuli, de azt igen, hogy Luella nyert, nem a karósok. És azt is tudta, hogy éhes! És éhes a fia is! És a hajón nem talált élelmet, bár bekóborolta. A partra nem tud kijutni. Nem is ajánlatos, mert elfognák, megerőszakolnák, talán rabszolgának is eladnák... nem akar ő úgy járni, mint a Pjanga által elfogott nők!

Nem tudta hogy mitévő legyen. Pedig hamarosan kiderült hogy a baj nagyobb mint gondolta volna: mert ahogy leszállt az est, lecsökkent a hőmérséklet is, és Nenurla már nemcsak amiatt sírt mert éhes, de amiatt is, mert fázik! És Musuli maga is fázott, ő talán még jobban is, mert lázas volt, reszketett a hidegtől, vacogott a foga... hiába, Lulmannol hideg éghajlatú ország! És ráadásul mindkettejük ruhája nedves volt, benedvesedett amikor megcsapta őket a gőz. Az a gőz akkor még meleg volt, de azóta már lehűlt a víz, a vizes ruha...

Jobb híján Musuli visszament a kazánházba. Egy darabig a fiával úgy ült hogy nekitámaszkodott a kazán oldalának, az még adott egy kis meleget, de sajnos nem sokáig. Musuli arra is gondolt, rádobál néhány könyvet a parázsra és tüzet csinál, kell még legyen sok parázs a kazánban... de nem merte megtenni. Azonnal észrevennék a partról hogy ég a tűz a hajón, idejönnének, elfognák...

Az igaz hogy ő nem fél a haláltól. Ő hisz a túlvilágban! De Nenurlát is megölnék. És lehet hogy őt Musulit mégsem ölnék meg csak megerőszakolnák... vagy nem *rögtön* ölnék meg... és azt nem akarta.

Végülis azt találta ki, hogy Nenurlával együtt befészkeltek magukat a papírhalom alá, így aludtak el. A papír jó hőszigetelő, s bár nem volt kényelmes a fekhelyük, nagyon meleg sem, de legalább nem fagytak meg. Luella irományai másodszor mentették meg Musuli életét!

A másnap iszonyú volt! Alig bírt kijönni a papírhalom alól Musuli, olyan gyenge volt, ráadásul minden érintésre borzalmasan fájt felhólyagosodott, megfőtt keze-lába. Ennek legfeljebb annyi haszna volt, hogy nem bírt az éhségére figyelni, bezzeg Nenurla mind hangosabban követelte a reggelit! De azt nem bírt adni neki. És nagyon félt attól is, hogy előbb-utóbb okvetlenül átjönnek ide a hajóra Amifuék, már csak kíváncsiságból is, és akkor felfedezik őket! De mit is tehetne?!

Végre eszébe jutott, hogy talán sikerülhetne valami tutajt összeeszkábálnia, bár nem biztos, mert hiszen ez fémhajó, nem fa, itt nem feszítheti fel a fedélzet deszkáit tutajnak... bár mind-egy is, mert amilyen gyenge, az úgysem menne neki. De hátha talál valamit!

Felment a fedélzetre...

S ekkor meglátta a leghatalmasabb hajót, ami valaha is a szeme elé került. Jött felfelé a folyón, de nem is lehetett látni a végét!

Lerogyott a fedélzetre.

—Végem van... képzelődöm... - nyöszörögte.

—Mi a baj mama?! - ugrott mellé Nenurla.

—Rosszul vagyok... olyasmit látok ami nincs...

—Mit látsz?! - kérdezte a kisfiú kíváncsian.

—Egy óriási hajót, ami nem létezhet...

—De igen, én is látom, az itt jön valóban! - mutatott a hajó felé Nenurla.

—Igazán?! - élénkült meg kissé Musuli. —Akkor ezek biztos a mieink lesznek! Lámcsak, okos ám Noid király, vett egy újabb fémhajót, egy még sokkal nagyobb! Akkor jeleznünk kéne nekik, hogy megmentsenek!

S hirtelen eszébe jutott, hogy mit tegyen. Leszaladt a kazánházba, már amennyire szaladni képes volt, csak úgy pusztá kézzel beletúrt a kazán roncsaiba, s mélyen a hamu alatt valóban talált még egy-két izzó parázsrögöt. Ezt odavitte a papírhalomhoz, és rádobta. Hamarosan meg is gyulladtak a sátánista kiadványok, s dőlt a füst és a láng a hajóból. Musuli pedig felment a fedélzetre, s integetni kezdett a hajónak, s mert nem volt semmi ruha amivel ezt megtehetné volna, csak ha levetkőzik, de arra nem volt hajlandó, ezért Luella könyvének egy példányával integetett, s egy másik könyvvel integetve Nenurla is követte anyja példáját. Most már tehát sokszor volt Musuli hasznára Luella könyve!

Hamarosan olyasmi történt, ami Musulit a legmélyebb rémületbe ejtette! A hajó lelassított, s hirtelen felröppent róla egy borzalmasnagy bogár, olyan szitakötő-féleség, és hangosan zümmögve egy pillanat alatt fölé repült! Le is ereszkedett a fedélzetre. Musuli sikoltva menekült előre, Nenurla is ugyanolyan rémült volt. De nemigen futhatott sokáig Musuli, mert nem volt hova futni, egyetlen használható helyiség a gépház lett volna, de oda nem bújhatott, mert ott égett a tűz, amit ő maga gyújtott! Majdnem bevetette már magát a folyóba, amikor megfordult, s azt látta hogy a bogár ott lebeg közvetlenül a fedélzet fölött, s ebből kiugrik egy nő, s barátságosan mosolyog rá, még integet is a kezével!

Erre Musuli megtorpant. Úgy látszik mégsem igazi bogár ez, csak valami ügyes gép! Ez jó, ez akkor nem fogja befalatozni őt, másrészt nem is hihető hogy akkor ez a Kíriel nemzetség hajója volna, mert el nem tudta képzelni, hogy mennyibe kerülhetne egy efféle repülni is képes szerkentyű! Hiszen ez valódi csoda! Eddig úgy tudta, repülni csak a madarak és rovarok képesek – meg az angyalok!

Habozott, nem tudta mit tegyen. Ezt látva a nő megindult felé. Szép nő volt, lehetett az életkora vagy félúton harminc és negyven között. Tetőtől-talpig narancssárgába volt öltözve, minden narancssárga volt rajta, kivéve a ruha mellrészén egy kis ábrát, ami két kezét ábrázolt, amint a csuklónál fogva markolják egymást. Különben a repülő nagy bogár is egymerő narancssárga volt, s ez az ábra annak az oldalán is szerepelt, sőt, még a hasa alján is. Musuli kapisgálni kezdte hogy ez ennek a népnek a címere lehet. S míg ez a nő Musuli felé tartott, kiszállt egy férfi is a zümmögő fémbogárból, egy puskaféle szerkezetet tartott vigyázva, lövésre készen a kezében, de mert semerre sem látott semmi gyanúsat, végül lehajolt, felvette a fedélzetről a könyvet amit Musuli menekülésekor rémülten ledobott oda, s kíváncsian belenézegett.

—Nem bántalak. Nem vagyok az ellenséged. Jó barát vagyok. - szólt a nő Musulihoz, amikor a közelébe ért. —Segítségre van szükséged?

Musuli, mielőtt még megfontolta volna mit válaszoljon, bólintott egyet. Azután az jutott az eszébe, nem is rossz ha ez az ismeretlen csodanő elviszi innen! Ezek ugyan nem a Kíriel nemzetség, de legalább valóban nem is az ellenségei. Akárhon is csak jobb lehet mint hadifogságban!

S még mielőtt szóban is elmondhatta volna ezt, megszólalt Nenurla:

—Éhes vagyok! És fázom is! Itt hideg van! Vigyél a hajóra! - azzal a sárgaruhás nő mellé lépett, és megrángatta a ruháját: —Meg akarom nézni azt a nagy hajót!

—Máris megnézhetitek! Gyertek velem abba a gépbe! Az egy olyan gép, aminek *helikopter* a neve, ezzel átrepülünk mindjárt arra a nagy hajóra! Nyugodtan lépjetek csak be a helikopterbe, nem kell félnetek semmitől sem! Ez mindjárt elrepít bennünket a Tormára!

—Mi... miféle torna?! - hebegte Musuli.

—A Torma, az a hajónk neve!

—Nagyon furcsa... nevetséges név!

—Nekünk nem az. Minden hajónkat növényekről és állatokról neveztük el. Amennyire tudom, egyetlen hajónknak van csak más neve, azt úgy hívják hogy Szörnyeteg, de meg is érdemli, mert hadihajó.

—Ez nem hadihajó?! - kérdezte csodálkozva Musuli, rámutatva arra az irdatlan hajóóriásra, ami időközben egészen velük egyvonalba ért, de nem pontosan melléjük, hogy zátonyra ne fusson.

—Ez?! Ugyan már! Ez csak afféle kis felderítő hajócska! Jól fel van fegyverezve ugyan, de akkor sem kimondott hadihajó. Tulajdonképpen követségi hajó.

—Hajócska?!

—Az. Még csak nem is a legnagyobb nem hadihajónk. Hiszen alig háromszáz méter hosszú! Van négyszáz méteres hajónk is. Ez csak egy kedves kis hajócska. Semmiben nem különleges, van ilyen hajónk százszámra. Legfeljebb annyiból más, hogy ez jégtörő hajó.

—Az mit jelent?

—Tud menni télen is, amikor be van fagyva a tenger. Ide északra a sarkkörre olyan hajó való.

—Hogy lehet úgy hajózni?!

—Hát azt nehéz volna elmondanom... de talán egyszer te is megláthatod.

—Tehát nem hadihajó.

—Nem. Na, jössz? - intett a nő a helikopter felé.

—Megyek... és a többi hadihajót hogy hívják?

—A Szörnyetegen kívül?

—Igen.

—Sehogy. Az az egyetlen hadihajónk.

—Ho... hogyhogy?! Miért?! Hiszen egy, az kevés!

—Dehogy. Még túl sok is. Az az egyetlen hadihajó olyan, hogy képes lenne egymaga pillanatok alatt elpusztítani az egész világ teljes hadiflottáját ha egyszerre ellene támadnak, sőt, ha kikötőben áll és még az egész világ teljes szárazföldi hadserege is ellene támad, akkor úgy mellékesen még azt is elpusztítja... és hozzá úgy, hogy semmit nem is tudnának ártani neki, sőt, tulajdonképpen nem is nagyon venné észre hogy háborúzna, és a legénységének az lenne harc közben a legnagyobb gondja, hogy befejezik-e a csatát délre, hogy ki ne hűljön az ebédjük! És esküszöm hogy igazat mondok neked! Tudd meg különben hogy mi, akik a *csiszi* nép vagyunk, mi nem is szoktunk hazudni, még nagyozni sem, ez szinte vallásunk nekünk!

Musuli megborzongott, de most nem lázrohamtól. Elnézte ezt a roppant hajót... és elhitte hogy ezek tudnak ennél is nagyobbbat készíteni. Ennek a Torma nevet adták. Ilyen hitványul elnevezni egy ekkora, gyönyörű hajócsodát! Még csak nem is Rózsának vagy Tulipánnak nevezték el! Torma! Csípős szagú növény, virága olyan mintha gaz lenne... ezt a nevet adták neki. Mert a szemükben ez a hajó csak semmi, egy játékszer, talán annyi sem. Egek Ura, milyen lehet az a hajó, ami szerintük kiérdemli a Szörnyeteg nevet?! Igen, az valóban képes lehet egyszerre mindenkit legyőzni!

Belépett a helikopterbe. Kisfia bár nagyon akart már átmenni a nagy hajóra, de nem minden aggodalom nélkül követte.

Aztán a helikopter átlibbent a Torma fedélzetére, ott Musuli kiszállt a helikopterből, s rögvest átadták egy nő kezébe, aki nem beszélt a dafnar nyelvet, az előbbi nő tolmácsolt köztük. Musulit bevezették az egyik kajütbe, s ott ez a második nő azt mondta hogy orvos, és meg kell vizsgálja Musulit nagyon alaposan, mert náluk ez a szokás, különben meg az ügyis szemmel látható, hogy Musuli igen sürgős kezelésre szorul, mert meg van égve, de lázas is. És Musuli már azon is csodálkozott, hogy egy nő az aki orvos, és nem egy férfi. De megmagyarázták neki.

—Nálunk vannak férfiorvosok is, de női orvosok is. Miért is ne lennének!

—Nálunk Lulmannolban ez nem lehetséges. - ingatta a fejét Musuli.

—Igen, tudjuk hogy a barbároknál a nőknek szinte semmi joguk, de nálunk másképp van. Nálunk nőuralom van, a férfiak azt kell tegyék amit mi nők mondunk nekik, tehát elő sem fordulhat olyasmi, hogy egy nő ne tehesse azt, amit csak akar!

—Ezt el sem hiszem! - döbbent meg Musuli.

—Megértelek. - mosolygott rá megtalálójára. —Én is Barbáriából kerültem a csiszík közé, ide, a civilizációba, és eleinte nekem is alig fért ez a fejembe! Hanem most figyelj, mert fontosat akarok mondani neked!

—Figyelek.

—El kell döntened, hogy maradsz-e velünk mindörökké, tehát csiszí leszel-e magad is! Mi elég gazdagok vagyunk hozzá, hogy a véletlenül utunkba kerülő barbárokon segítsünk egy kicsit, ez nálunk olyasmi, mint amikor te odalöpsz néhány garast egy koldusnak. Emiatt ellátjuk a te sebeidet is, sőt, kapsz néhány penicillininjekciót is mindjárt, hogy kigyógyítsunk a tüdőgyulladásból. De...

—Tessék?! Meg tudtok gyógyítani?!

—Hogyne, ez a betegség nálunk már régóta nem igazán komoly baj. De nem erről akartam szólni, hanem...

—De hát nekem eddig mindenki azt mondta hogy ebbe belehalok!

—De nem nálunk. Na de értsd már meg hogy most nem erről a jelentéktelen apróságról akarok beszélni hogy tüdőgyulladás, az semmi, hanem a leforrázott karod már komolyabb ügy, ugyanis...

—Dehogy, fordítva, abba nem halok bele!

—Ellenben csúnya maradhat a gyógyulás után. Sőt, már az is fájdalmas lesz, s hozzá nagyon, amikor most mindjárt bekenjük sebkrémmel! Épp erről akartam tehát szólni, hogy mennyire bírod a fájdalmat: bekenjük így, vagy altassunk előbb el?

—Az altatástól jobban félek!

—Minek attól félni?! - ámult a csiszí nő.

—Mert végleg meg is hülyülhetek tőle ha fejbevágnak, hallottam már olyanról is, hogy az így elaltatott meghalt...

A nő felkacagott.

—Ugyan már! Nálunk ez nem így megy! Egy icipici szúrást érzel csak az ép karodon, s ezt úgyis megkapnád, mert kell ahhoz, hogy ne halj bele a tüdőgyulladásba! Na, mindjárt elaltatunk, azután ha felébredtél, elmélkedj azon hogy volna-e kedved örökre velünk maradni, hogy mindez a sok csoda amit láatsz, a tied is legyen! Ha úgy döntesz hogy nem maradsz velünk, akkor bekötözzük a karodat, azaz, azt mindenképp bekötjük, és partra teszünk valamerre. Nálunk jó az élet, tudd meg például hogy nálunk minden ingyen van, de előre figyelmeztetek arra is, hogy nálunk például nincs vallás! És nálunk nem szégyen a meztelenül járkálás mások előtt, és még nagyon sok más dologban igen furcsán élünk! És most aludj! - mutatott az ágyra.

És Musuli észre sem vette, hogy amíg e nő beszélt hozzá, a másik benyomta a karjába az injekciót.

—A fiam...

—Ne aggódj, őt is ellátjuk.

S Musuli ezt már alig hallotta, mert ellenállhatatlan erővel csukódott le a szeme.

* * *

Fényes dél volt amikor magához tért, ezt jól látta a kajütablakon át. És döbbenten tapasztalta, hogy nemcsak bekötözték a karját amíg aludt, ebből tehát nem érzett fájdalmat, erre számított is, de meztelenül fekszik az ágyban, teljesen meztelenül, régi ruháit sehol nem látja, nem találja, dereka bekötözve, biztos mert ellátták a tuskés öv okozta sebeit is, de ennél is döbbenetesebb két dolog: egyik, hogy nem paplannal takarták be, nem is dunyhával, sőt, még csak nem is lepedővel, hanem egy olyan valamivel - Musuli nem is tudott rá szót találni - ami sokkal vékonyabb volt mint a lepedő, pillekönnyű, hajlékony - ellenben teljesen átlátszó, épp annyira mint az ablaküveg! Tökéletesen látszott minden kis porcikája, még a lába köze is, és így

Musuli azt is egyetlen pillanat alatt szemrevételelezhette, hogy bizony minden szál szőrét leborotválták! Hamarosan rájött arra, hogy hónalját is megfosztották a szőrzetétől, sőt, kisvártatva megállapította, hogy teljesen kopasz, mert a haja is eltűnt!

Az, hogy alvása alatt alaposan megmosdatták, ehhez képest már igazán semmiség volt.

Amikor rájött hogy mindenütt megborotválták, rémülten sikított fel. Több sem kellett erre, azonnal belépett hozzá a már jól ismert nő, aki a helikopterrel felszedte őt, s udvariasan az-iránt érdeklődött, hogy miként is érzi magát Musuli, remélhetőleg jobban van már?

—Nem, nem, nem, ez borzalmas, mit csináltatok velem, megborotváltatok, ez felháborító, ez, ez...

—Ez gyógyítás.

—Nem, ez erőszak, ez, ez... azonnal adj valamit, nem pucérkodhatok, én tisztességes nő vagyok, és különben is, honnan tudod a nevemet...

—A fiadtól. És nincs igazad, mert nem vagy tisztességes.

—Talán meg is erőszakoltatok amíg aludtam?!

—Ez a veszély nemigen fenyeget, tudd meg ugyanis, hogy nagyon undorodunk a barbár nőktől, persze a férfiaktól is, ugyanis úgy tartjuk, hogy a barbárok bolhásak, betegek, bolondok, buták, tetvesek is, meg rühesek, koszosak, és te nagyonis igazoltad a véleményünket, mert tetves voltál, ezért is borotváltuk le minden szőrzetedet, koszos is voltál, s beteg is. Ugyan ki az aki szívesen hálna egy ilyen nővel?! Hogy *mi* nem, az bizonyos! Különben is, egy csiszí csak is egy másik csiszíval párizik, barbárral soha! Ha úgy döntesz hogy csiszí leszel, majd párzanak veled is a férfaink ha akarod, de szerintem még akkor sem rögtön, leghamarabb ha már lesz újra némi hajad, mert addig még nagyon barbárnak tartanak! Ó igen, és nemcsak tetves voltál, meg koszos, meg beteg, de buta is, biztos még most is az vagy, butaságod ékes bizonyítékát megtaláltuk a testeden, a szeges övet, természetesen azonnal a tengerbe hajítottuk. Tehát nem vagy erényes, mert aki ennyire barbár, az a szemünkben egyszerűen fizikai lehetetlenség, hogy erényes legyen!

—Attól hogy valaki tetves, még lehet erényes!

—A mi nézetünk merőben más! Saját testünk elhanyagolása ugyanis bűncselekmény, márpedig hogy is lehetne erényes az, aki bűnöző?!

—Miért vetköztettetek le?! Miért átlátszó ez az izé?!

—Mert sebesült vagy, beteg vagy, s így a legcélszerűbb ápolni valakit, így ugyanis azonnal láthatjuk ha valami baj van! S hogy jól ápolunk, értünk a gyógyításhoz, azt hüien bizonyítja már az is hogy lényegesen jobban vagy mint tegnap, nincs lázad, tisztán lélegzel, már veszekedni is tudsz!

—Ez erkölcstelenség!

—Ez célszerűség. Márpedig nálunk a célszerűség az egyik legfőbb erény, csakis két erény van amit ennél többre becsülünk: az igazmondás az egyik, a másik pedig társadalmunk alapelve, a szolidaritás, ami egymás segítségét jelenti, bár úgy is lefordíthatom némi túlzással, hogy egymás szeretete! Szeretet, őszinteség, célszerűség – ez a három erény az, amire a mi társadalmunk, az országunk épül, bár már akkora az országunk hogy bízvást birodalomnak nevezhető, és azért ekkora, mert bőviben vagyunk mindhárom erénynek! E három erény erős szövetsége tette nagygyá Csisziföldet, kedveském! S most csak az a kérdés, akarsz-e te is hozzánk, a Nagyokhoz, a Hatalmasokhoz tartozni vagy sem! Mert tudd meg, hogy erős törvényünk nekünk az, hogy bárki barbárt befogadunk ha kéri, de tényleg csak ha kéri, mert nem erőszak a jó élet! Sajnos alig hiszem hogy te alkalmas lennél erre, őszintén megmondom neked, mert mi mindig a modortalanságig őszinték vagyunk, hogy egyszerűen túl ostobának tartalak ahhoz hogy helyesen dönts, szerintem annyira ostoba vagy, hogy elköveted az önsorsrontást és visszakívánczol a barbárokhoz, de ez végülis a te döntésed lesz. A lehetőséget megadom neked! Ha nem tetszik nálunk, elég ha szólsz, s bármikor partra teszünk! De nem kell azonnal döntened. Az orvosnő azt mondta, hogy két nap pihenésre még szükséged van, addig dönthetsz hogy mész vagy maradsz. Én tolmácsi munkakörben vagyok itt a hajón, s engem bíztak meg azzal, hogy álljak rendelkezésedre, s ha bármi kérdésed van, csak fordulj hozzám bizalommal!

—Miért sértegetsz, mi rosszat tettem neked?!

—Mivel sértettelek meg?

—Ostobának neveztél!

—Nem sértésnek szántam, egyszerű ténymegállapítás volt.

—Nem tény! Nem igaz hogy ostoba vagyok!

—Bizonyosság rá a szeges öv. Az önkínzás igen nagy ostobaság. A szeges öved alapján te valami vallásörült buta karotány liba vagy, ismerjük ezt az elmebajt, de sajnos nem tudjuk gyógyítani. Azt viszont tudjuk, hogy többségükben a karotányok reménytelenek! De itt vagyok, csak szólj ha valami kérdésed van! Az étkezésed miatt ne aggódj, nemsokára hozzák a reggelit neked, s ha a partra kívánczol, kapsz nem átlátszó ruhát is. De jó ha tudod, hogy a fiadat csak akkor láthatod ha velünk maradsz örökre, Nenurlának ugyanis úgy megtetszett a hajónk meg minden, hogy úgy döntött, hogy csiszí lesz, mert élete nagy vágya, hogy ha felnőtt lesz, helikoptert vezessen, s nagyon örült amikor megtudta hogy nem kell ehhez felnőtt koráig várnia, mert már tizennégy évesen is vezetheti, ha jól tanul addig!

—El akarjátok venni tőlem a gyermekemet?!

—Nenurla maga döntött így. Még csak nem is biztattuk rá.

—Nem dönthet így egy négy éves kisfiú, egy ilyen fiatal gyerek még nem tud helyesen dönteni!

—Ellenkezőleg, ennél helyesebben nem is dönthetett volna! És erős törvényünk, hogy bárkit befogadunk, aki kéri. Elég csak annyit mondani hogy „mától csiszí vagyok”, s azon pillanattól kezdve máris egész Csisziföld legteljesebb védelmét élvezi! És nincs e törvényben szó arról, hogy ez életkorhoz kötött lenne! Egyik leglegendásabb királynőnk, Darzsi döntött így, s ez azóta is így van, mert senki királynő nem változtatta meg! Biztos azért nem, mert a többi királynő is így tartotta jónak! Ha pedig Csisziföldön egy királynő eldönt valamit, az úgy is van, az olyan mint Isten szava nektek karotányoknak, sőt, még olyanabb, mert a mi istennőnk, a királynő, nagyonis létezik! Pláne így van ez ha a törvényt Nornúda vagy Darzsi hozta, mert ők aztán végképp a legtiszteltebb királynők történelmünkben! Nenurla tehát kimondta a bűvös szavakat hogy ő már csiszí, tehát az is, és nincs emberi erő, ami elvehetné tőlünk!

—Aha, kedveskedtek neki, őt biztos nem borotváltátok meg...

—Rosszul ismersz minket, sőt, sehogy. Természetesen őt is lekopaszítottuk, mert ő is tetves volt, de vele már ébren tettük meg ezt. Megmagyaráztuk neki hogy ez miért fontos, meg is értette, nagyon értelmes fiúcska, és azóta már össze is barátkozott sokunkkal itt a hajón. Nagyon boldog, például alig akar kimászni a medencéből, élvezi hogy pancsikálhat a forró fürdőben órák hosszat.

—Mi az hogy forró fürdő?

—Egy nagy medence a mínusz kettes szinten, jó húsz méteres, tele negyvenöt fokos vízzel. Ha akarod, kipróbálhatod, ha jobban leszel. De előre figyelmeztetek, mi meztelenül szoktunk fürdeni, s mindig vannak ott férfiak is, s azok is meztelenül fürdenek! Na de most mielőtt egészen elájulnál az erkölcsstelenségünkön, amiről különben még nem is tudsz mindent, sőt, a legfontosabbakat még nem, nos, azelőtt szeretném ha elmondanál mindent magadról, hogy tulajdonképpen ki is vagy te, miként kerültél a hajóra, meg ilyeneket. Ennyit azt hiszem megérdemlünk, ha már megmentettük az életedet és a fiad életét! Hiszen még karotány fogalmak szerint is nemes érzelem a hála!

—Igen, igen, természetesen, és bocsánatodat kérem amiért még meg sem köszöntem, csak a sok új élmény...

—Ne mentegetőzz, nincs értelme, ne hidd hogy különleges a te eseted, sok barbárt láttam már így ámuldozni mint téged! Elég ha a háládat mindössze annyival fejezed ki, hogy igyekszel kiérdemlően válaszolni a kérdéseimre! Máris kezdheted! - és a nő várakozóan elhallgatott.

—Szeretnék beszélni a fiammal!

—Ez csakis akkor lehetséges, ha magad is csiszí leszel, különben teljességgel lehetetlen! Ne is haragudj, de nem válhatunk bűnrészessé abban, hogy hagyjuk hogy telebeszéd a fejét, s így visszacsábítsd őt a barbár nyomorba! Hogy is nézne az ki, hogy engedjük, hogy elrontsd egy kisgyermek életét! És te se kívánd ezt, nagyon jól érzi magát, mostanára már megtanult vagy ötven csiszí szót is, olyasmiket hogy „kérek, étel, ital, víz, medence, én, te, álmos”, és hason-

lőkat, be is tud mutatkozni csisziül, jófejű gyerek, és akad néhány csiszi csemete is a hajón, ezekkel játszik! Tehát semmi szüksége rád, remekül megvan, s ebben nyugodj meg!

—De hát én vagyok az anyja!

—A *nemzőanyja*. Ezt mi csiszik így mondjuk. Csakhogy nálunk kétféle anyafogalom létezik, s a másik, az a nevelőanya, de ezt csak ti barbárok mondanátok így, mert mi a nevelőanyát úgy mondjuk hogy „igazi anya”, és nálunk mindenkit kiskorától kezdve ilyen igazi anya nevel, nagyjából a szopós korszak lezárulása után! Néha előbb is! Szerintünk az az igazi anya, aki neveli a gyereket, s mert Nenurlát már mi neveljük, ezért mi vagyunk az igazi anyái!

—Hülyeség, egy gyereknek nem lehet több anyja!

—Látod hogy lehet! Különben is, minek kellenél neki te, mire volnál jó, hogy szeges övet erőltess rá, és holmi szerzetest csinálj belőle?! Hogy elrontsd az életét?! Na és most már elég a feleségsből, hajlandó vagyok vitatkozni veled tovább is, de előbb tényleg tudni szeretném már hogy ki vagy te!

—Musuli a nevem, Kiriél nemzetség beli hercegnő vagyok, és a SZIGORÚ nővérekkel jöttem a karóshadjáratba, amit a Szent Fotel indított Luella ellen, aki azzal a képtelen igénnyel lépett fel, hogy Kjókucu király lánya lenne, holott mindenki tudja, még ő maga sem titkolja, hogy egy Dzsua nevű kurva az anyja! De Amifu őt pártolja. Ráadásul valami istentelen pogány könyvet is írt, amiben a Sátán tiszteletére buzdít mindenkit! És én úgy véltem, Istennek tetsző cselekedet ha az igazság hős katonáit ápolom, a karósokat, akiket a Sátán fiai megsebeznek. De erre nem került sor, mert mire ideértem, már nagyon beteg voltam. Aztán a fémhajó elsüllyedt, kiment belőle a gőz is, de ne kérdezd hogy miért, fogalmam sincs róla, nem értek hozzá, én akkor lent voltam, nem a fedélzeten, nem láttam hogy mi történt. Biztos a Sátán valami gonosz varázslata okozta. És aztán nem mertem kiúszni a partra mert féltem az ellenségtől, úgy láttam ugyanis, hogy Amifu győzött. És nem is tudtam volna kiúszni, mert beteg voltam, és a fiam is kicsi ehhez. És akkor jöttetek ti.

Ebben a pillanatban nyílt az ajtó, azon át belépett egy csiszi férfi, és maga előtt tolt egy kerek kiskocsit, amin három szint is volt az ételeknek. A kocsi jól meg volt pakolva mindenfélével, de Musuli egyelőre nem ezzel törődött. Az még hagyján volt hogy ez a nő meztelenül látja őt, de hát ez férfi! Sikoltva igyekezett eltakarni a meztelenségét tenyerével, de nem sok sikerrel. Erre a férfi rápillantott, de egyáltalán nem kéjsóváran, hanem szemében a legmélyebb undorral, mintha holmi széttaposott gusztustalan féreg lenne, legyintett egyet, odaszólt valamit a csiszi nőnek, és kiment.

Musuli megnyugodott, de most megszólalt a nő.

—Azt mondta, hogy nagyon barbár vagy még. És igaza is van.

—Nem vagyok barbár! Hercegnő vagyok!

—Én is. A férfi meg aki bent volt, herceg. Itt a hajón mindenki herceg vagy hercegnő. Mi csiszik ugyanis mind vérbeli hercegek és hercegnők, sőt, királynők vagyunk a barbárok számára, mert a mi népünk a királyi nép! Sőt, császári nép! De még ennél is többek vagyunk: istenek és istennők! És ezzel nem vitatkozhatasz, mert elég csak a hajónkat körbenézned, s tudomásul venned hogy repülni is tudunk! Mi más lehetnél hozzánk képest te, vagy bármelyik hitvány király, mint barbár?! Pláne ha még tetves is vagy!

—Én soha nem szoktam tetves lenni, ez valami véletlen lehet, biztos a katonáktól kaptam el a tetvet...

—Ez bizony könnyen lehet, de koszosnak akkor is koszos voltál, és szeges övet hordtál! És bár mi csiszik irtózunk a kosztól, de annál is jobban a szellemi sötétségtől, ami a barbárok agyát megtölti, megüli, tehát a szellemi kosztól! Na, egyél már, látom kopog a szemed az éhségtől, nyúl bátran bármi után ami tetszik, ingyen van mint nálunk minden, megeheted! Amíg falatozol, addig pedig bedoblak képletesen a mélyvízbe, elmondok mindent hogy hogyan élünk, elsőként épp azokat sorolva fel amit tudom hogy a legnagyobb erkölcstelenségnek tart minden barbár, aztán ha ettől nem szöksz meg azonnal tölünk, talán nem is vagy reménytelen! Bár ezt kétlem! De hátha rosszul látom, lehet hogy több rejlik benned, megtörténik ez néha, nem titkolom hogy valaha én is barbár voltam, ezért is beszélem ilyen szépen a dafnar nyelvet, tudni illik ez az anyanyelvem! Na tehát...

De Musuli közbevágott.

—Mi ez? - kérdezte, egy több darabra vágott sárgás, kígyószerű gyümölcsféleségre mutatva.

—Banán. A csiszí biológusok nemesítése. Lehet hogy te a közönséges banánt sem ismered, sőt, ez biztos is, de ez ráadásul különleges, jó két méteres. Ez itt egy fél görögdinnye. Ez az aprócska, öklömnyi gyümölcs számóca, ez itt mazsolás kalács, ez itt tejbegríz, ez tejcsokoládé... - és megismertette Musulit minden étellel. Musuli csak ámult-bámult, és nagyon ízlett neki minden, bár a felét sem bírta megenni.

—És ti mindig ilyen finomakat esztek, vagy ez csak a betegeknek jár?

—Persze hogy csak a betegeknek, nem akarjuk ugyanis megterhelni a gyomrukat! A nem betegek sokkal többféle ételt ehetnek. Akármit! Természetesen ezeket is, ha akarják. Na és most idefigyelj! Meg kell tudnod, hogy nálunk nagyon mások a szokások. Mindenki dolgozik, ha tehát közénk állsz, el kell végezned egy ötéves iskolát, azalatt megtanulod a nyelvünket és sok mást is, és utána neked is kell dolgoznod. A munka nem nehéz, nem több mint napi négy óra, néha csak három óra egyes munkafajtákban. De olyan nincs, hogy te nem dolgozol, mert hercegnő vagy! Azt hogy hercegnő vagy, jobb ha nem is emlegeted köztünk, mert szégyenednek tartanak a többi csiszík, mert nem elég hogy barbár voltál, még ingyenélő is! Továbbá, nálunk nem szégyen a meztelenség. Annyira nem, hogy a nyílt utcán fényes nappal is lehet pucéron mászkálni nőnek is, férfinak is, ez elég gyakori is, bár nem mindig és nem mindenki jár úgy, nyilvánvalóan csak akkor ha jó az idő ehhez. Fürdeni is így szoktunk. Aztán, nálunk nincs család, minden nő és férfi azzal párizik akivel akar, úgy ahogy akarja, akkor amikor akarja, annyszor ahányszor akarja, hol ezzel - hol azzal, váltogatva a partnereit, és nem tisztességtelen leszólítani vadidegeneket, hogy gyere egyet párizani! Mások előtt is szabad párizani, egyedül csak az nem szabad hogy az úttest közepén például, mert a közlekedést nem szabad akadályozni. Egyszerre többekkel is lehet párizani, és azonos neműeknek is, tehát nőnek nővel, férfinak férfival! A szüzességet egyáltalán semmire sem becsüljük, sőt, ha egy lány tizennyolc évesen még szűz, akkor gyanakodni kezdünk hogy valami baja van, vagy a lába közt, vagy a fejében, a gondolataiban. Mindazonáltal nem muszáj párizani, de tilos másokat megszólalni ezért, az nálunk nagyon barbár dolog. És bár nem muszáj hogy egy nő pározzék, de súlyos modortalanság nálunk ha egy nő visszautasítja egy férfi erre vonatkozó kérését, az olyan nőt barbárnak tartjuk és senki nem barátkozik vele. De szülni nem muszáj, vannak orvosságaink, amikkel elkerülhető a teherbe esés. A vallást verd ki a fejedből ha hozzánk jössz, mert azt képtelen agyrémnek tartjuk, nemcsak a karotány vallást de a többi vallást is, bár a karotány vallást különösen ostobának tartjuk! Ha ilyesmiről szónokolni kezdesz nálunk, simán száműz a taki Csiszíföldről, talán még ki is végeztet. Ó bocsánat, még nem tudod hogy ki a taki: az a falu vezetőnöje. Élet-halál ura a faluban, bár nincs is ehhez katonasága, de nem is kell neki, mert mindenki engedelmeskedik a szavának. Különben a lakosok maguk választják, szavazás útján.

Aztán, nálunk tilos hazudni! Annyira tilos, hogy azt is iszonyú vétkeknek tartjuk, ha valaki csak olyan picit teszi ezt, ami a barbárok közt csak apró füllentésnek számít! Legfőképpen azonban az tilos, hogy valaki ne segítsen a másiknak ha az kéri.

E sok furcsaságunknak azonban haszna van. Mint mondtam, nálunk minden ingyen van. A ház is. Te is kapnál egy ötszobás házikót, ingyen. Ehetsz finomakat, mindenki szeretne, jól él-nél. Tudnád hogy a világ leggazdagabb népéhez tartozol.

Musuli csak tátogott ezt hallva döbbsenten, hosszú percekig. Majd megszólalt.

—Elkárhoznék.

—Azt biztos nem, ugyanis nincs isten!

—Van.

—Nincs. Ha volna, nem Amifu győzött volna! De ezen nem vitatkozom veled, megtanultuk már hogy ha egy barbár nagyon komolyan hisz a vallásban, akkor a leghaszonatlanabb időpocsékolás vallási vitába keveredni vele, mert úgysem tudjuk meggyőzni. Én tehát most magadra hagylak néhány órára, mert úgyis van időd, holnap ilyenkorig biztosan! Néhány óra múlva kapsz még egy penicillin injekciót, attól még egészségesebb leszel. Ha valamiért rosszul lennél, csak rángasd meg ezt a zsinórt a fal mellett, valaki biztos bejön érted. Ha rádjön a szükség, ott

a bili az ágy alatt, csinálj bele! A zsinórt akkor is meghúzhatod ha valami kérdésed van, de kérlek csak komoly ügy miatt hívd, ne olyan ostobaság miatt hogy isten meg hasonlók, mert engem úgysem tudsz megtéríteni, sem senki mást a hajón, és azt sem hiszem hogy én téged „kitéríthetnék” a vallási elmebajból. És rengeteg a dolgunk, most, hogy megérkeztünk ide, tehát az időnk szűkös!

—Mi a dolgok?

—Nagykövetségnek alkalmas helyet keresünk, nem titkolom, főleg azért, hogy ellensúlyozzuk errefelé a Szent Fotel befolyását, ez ugyanis a világnak egy különösen elmaradott bugyra. A barbárok persze máshol is csak barbárok, de azért egyáltalán nem ennyire mint ti! Tehát ha állapotodban a legkisebb rosszabbodás következik be, nyugodtan húzd meg a zsinórt, a legkészségesebben sietek a segítségedre, vagy ha nem én akkor más, de vallásról nem vitázom, mert kárbavesztett fáradság! Mi csiszik gyakorlatias nép vagyunk, a tudományban hiszünk, mert az működik. Aminek nincs bizonyíthatóan haszna a mindennapi életben, azt nem sokra becsüljük. És hogy ez helyes elv, hogy így előrejutunk az életben, azt láthatod a hajónkon, a gazdagságunkon, sőt, magadon, mert ha nem is vagy még teljesen egészséges, de messze sokkal jobban mint tegnap este, tehát meggyógyítunk, s erre más képtelen volna! Ezek tények, Musuli, tények amikkel nem vitázhatsz, mert a valóságot még egy igen elmebajos hülye sem tagadhatja le, s ha ennek ellenére mégsem jön meg a józan eszed, akkor annyira reménytelen vagy, hogy némi vita már semennyire sem javíthat az elmebajodon. Ezért nem vitatkozunk barbárokkal. Nem érdemes! Megtettük néha az elmúlt századokban, de látjuk hogy felesleges! Egy embert csak önmaga tud meggyőzni, más nem. De kihangsúlyozom neked: ha közénk jössz, vége a vallásnak! Alapfeltétele a befogadásnak, hogy minden efféle alaptalan elmeszüleménnyel szakítson a befogadottunk! Mintegy búcsúzóul csak annyit mondok, hogy ha volna isten, akkor nem engedné meg, hogy mi csiszik legyünk a világ legerősebb, leghatalmasabb nemzete, úgy, hogy közben nyíltan hirdetjük, hogy ő, az isten nincs! De ez tényleg az utolsó szavam istenről, gondold meg tehát, hogy akarsz-e magad is a gazdagok és erősek sorába lépni! Amit meg az erkölcsainkről gondolsz, arról csak annyi a szavam, hogy mi nem erkölcselenek vagyunk, csak mások az erkölcsaink és kész! Annál hogy kinek mikor mi mozog a lába közt és hová, kibe dugja, annál sokkal fontosabbnak tartjuk a megbízhatóságot és egymás szeretetét! Tudom hogy nehéz lesz neked megváltoztatni a gondolkodásodat, ez mindenkinek nehéz, nem becsülöm le ennek nehézségét mint sok más csiszí, mint a született csiszik, én ugyanis tudom hogy ez iszonyú nehéz, tudom, mert magam is barbár voltam úgy nagyjából tizenöt esztendeje. De ha nehéz is, ez a feltétele a sok jónak amiben részesedel majd! Valamit valamiért! És ne hidd hogy kényszerítünk, mert nem erőszak, nem vagy börtönben, ha úgy döntesz hogy neked ez nem kell, akkor holnap vagy legkésőbb holnapután ha meggyógyultál, elmehetsz! Ez csak egy lehetőség! Nem kell félned, nem kötelező belépni a Jólét kapuján!

És a nő valóban elment, s hagyta hogy Musuli nyugodtan gondolkozzék döbbsen magányában. Szinte sokkolták a hírek, amiket megtudott erről az ismeretlen népről. Erkölcselenség, vallástalanság... és mégis ők a leghatalmasabbak!

Eszébe jutott a férfi aki hozta az ételét. Amikor belépett, mosolygott. Akkor kezdett el undorodva nézni, amikor ő sikoltozni kezdett és takargatni önmagát. Pedig ő Musuli szép nő... nagyon szép... de undorodott tőle. A viselkedésétől. És valóban, ezek hiszen még repülni is tudnak! Vannak ezek a nagy fémbogaraik... És az is újra eszébe jutott, hogy tegnap mit gondolt amikor megtudta, hogy ezeknek van egy Szörnyeteg nevű hadihajójuk. Egyetlenegy hadihajójuk van csak. Mert több nem kell. Azt mondják, az az egy a világ valamennyi hadihajóját és hadseregét legyőzné...

S Musuli, meg sem gondolva mit tesz, megrántotta a zsinórt. Igen hamar belépett hozzá az előbbi nő, mert közel lehetett.

—Máris kell valami? - kérdezte csodálkozva.

—Kérlek ne haragudj, de muszáj megtudnom, hogy tegnap... szóval... amikor megmondtad hogy a Szörnyeteg legyőzne egymaga minden hajót egyszerre a világon...

—Igen?

—Akkor kicsit sem túloztál? Egy egészen icipicikét sem?!

—Annyit sem, mint egy egészen apró kölyökbolha piszka.

—De az evol hajókat is legyőzné? A fémhajókat? Ha azok is egyszerre támadnak rá, akkor is?

—Figyelj Musuli, mi csiszik mindent szó szerint szoktunk érteni! Ha azt mondjuk hogy a világ minden hajóját egyszerre, akkor azt nem úgy értjük, hogy „de kivéve eztmegazt”! És megnyugtathatlak, mert kifejezetten e kérdésedre egészen pontos választ tudok adni, ugyanis a Szörnyeteg kifejezetten akkor épült amikor már megismertük az evol népet, mert királynőnk, Zigilia, akkor javasolta, hogy épüljön egy hajó, amely elég erős ahhoz, hogy egymaga legyőzze az evolok minden hajóját egyszerre, ha azok kellemetlenkedni kezdenének. Tehát hiába hogy azok is fémhajók, a Szörnyeteg éppen pontosan ellenük épült!

—És ha zátonyra fut mint a Halál amiről felszedtetek?

—Nem fut zátonyra. Vigyázunk. De különben is elsüllyeszthetetlen. Amíg valamelyik nép nem lesz olyan furfang birtokában, hogy képes legyen rádobni a hajóra egy kisebb hegyet, addig az a hajó legyőzhetetlen!

—Mekkora?

—Nem ismerem a pontos méreteit, de azt hiszem úgy akkora lehet nagyjából mint a Torma, tehát mint ez a hajó. De ne légy csalódott, mert nem a méretei miatt legyőzhetetlen, hanem a fegyverei miatt! És olyan gyors, hogy tíz nap alatt kényelmesen körbe tudja kerülni az egész világot! Ha nagyon siet, talán még előbb is.

—Ez komoly?!

—Hányszor mondjam még, hogy nem hazudunk?! Ha egyáltalán van nálunk valami, ami legalább távolról emlékeztet vallásra, akkor az az igazmondás, mert nálunk az szinte szentség! És ezt vedd nagyon komolyan Musuli, mert ha nálunk valaki hazudik, akkor úgy néznek rá, mintha egy karotány pap a templomban levizelné Krétosz arcképét!

—De mi a biztosíték rá, hogy valóban nem hazudtok?!

—Az, hogy erősek vagyunk. Láthatod hogy azok vagyunk! Tehát nincs szükségünk hazugságra. Mert a hazugság nem más, mint a gyöngék végső menedéke!

—Te láttad azt a hajót?

—Igen, bár nem mentem a fedélzetére. De miért érdekel ez annyira téged?

—Hát... nem is tudom...

—Figyelj, ha attól félsz hogy valaki megharagszik rád mert közénk állsz, és félsz tőle, akkor megnyugodhatsz, mert anyád méhében nem voltál akkora biztonságban mint nálunk! Ez a hajó is elsüllyeszthetetlen, legfeljebb akkor érhet itt bármi bántalom téged, ha a hajónkba belesap egy villám! Azellen még nem tudunk védekezni, de más baj itt nem érhet téged! És bár ez nem hadihajó csak jégtörő, de közlöm veled hogy fel vagyunk úgy fegyverezve, hogy egész Lulmannol minden erejét is könnyedén vissza tudjuk verni, semmi perc alatt, sőt, még akkor is ha Lulmannolt segíti néhány más ország hadereje is! Örömmel tudatlak ugyanis arról, hogy amióta csak létezik csiszí nép, még minden háborúját kivétel nélkül megnyerte, még hozzá fényes győzelmet aratva! - azzal megfordult és ismét magára hagyta Musulit.

És Musuli bizony sok órán át gondolkodott! Egészen míg csak be nem jött egy ápolónő, hogy beadjon neki egy injekciót. Musuli kissé félt a nagy tűtől, de alig érzett valamit belőle. Különben is, legalább akkora figyelmet fordított a nő ruházatára: az valami hajlékony és teljesen átlátszó anyagból készült, olyasmiből mint az őt takaró lepedő, ha kissé távolabbról nézi valaki a nőt, bizvást azt hihette róla hogy teljesen meztelen! Tökéletesen lehetett látni nemcsak a mellbimbóit, de még azt is, hogy alul a lába között ugyanolyan szőrtelen mint Musuli, most, hogy a hercegnőt megorotválták.

—Minek ez a ruha, ha úgyis átlátni rajta? - kérdezte a nőt, remélve hogy érti a dafnar nyelvet. Értette.

—Nem azért kell hogy takarjon, hanem hogy védjen a hideg ellen! - válaszolta mosolyogva.

—Te is tetves voltál? - kérdezte Musuli, pirulva mutatva a nő borotvált lába közé.

—Dehogy, csak mi csiszí nők többnyire leborotváljuk ott a szőrt, mert így könnyebb tisztán tartanunk a párzószervünket! És a férfiak is jobban szeretik ha csupasz.

Aztán hogy e nő elment, Musuli megint gondolkodott egy sort. Érdekes ez: ezek a csiszik azért jöttek, hogy a Szent Agg ellen fellépjenek. Tehát lényegében Pjangát és Luelát támogatják, még ha nem is e két eretnek kedvéért jöttek ide. A csiszik tehát a Sátán eszközei, a pogányság terjesztői, természetesen az erkölcstelenségé is. És mégis ők mentik meg az életét! Igaz, a gyereket elrabolták... de Nenurla életét is megmentették azért. És valóban ők a leg hatalmasabbak! Azt nem tudta Musuli, hogy Luella miként győzte le a Halált, de erősen kétlette hogy ezt a hajót is le tudná győzni. Hiszen azt mondják, ez megy a jégen is, a befagyott tengeren át... és Musuli elhitte hogy erre képes a hajó. És repülni is tudnak!

És nagyon jól élnek. Nagyon!

És még valami eszébe jutott. Pjanga nem hitt Istenben. Ez világosan kiderült Pjanga cselekedeteiből, de idővel be is vallotta. És erre mit tesz Isten: megjutalmazza Pjangát azzal, hogy óriási birtok úrnőjévé teszi meg, akkor, amikor Pjanga még nem is felnőtt csak kislány, annyira kicsi, hogy még csak nem is serdülő! Majdhogynem csecsemőként legyőzi az ellene támadó karóshadsereget és számos nagyurat! A pogányságot, a hitetlenséget megjutalmazta az Úr! És most ugyanez megismétlődött Luella esetében is! A pogány lányt, a kurva lányát, az eretneket győzelemre segítette! És a legpogányabbak és legerkölcstelenebbek kétségkívül ezek a csiszik, hiszen az már azért se Pjangáról, se Luelláról nem mondható el, hogy pucéran rohangálnának jobbra-balra, sőt, ezek a csiszik állítólag lefeksznek fűvel-fával, még buzulnak is mindenki-vel... ők a legerkölcstelenebbek, és ők élnek a legjobban, ők a leggazdagabbak és legerősebbek... minél hitetlenebb és erkölcstelenebb egy társaság, annál jobban él! Elképesztő!

Musuli magyarázgatta magának egy darabig, hogy ennek természetesen meglesz a bőjtje, a túlvilági büntetés nem marad el... De már felébredt benne egy apró kis dac, lázadás. Ez így nem igazságos! Lehet hogy Isten útjai kifürkészhetetlenek, de legalább akkor közbeléphetett volna az Úr, ha máskor soha is de legalább akkor, amikor kifejezetten az ő dicsőségére indult harcba a karóshadsereg!

S épp mire eddig jutott a gondolataiban, belépett hozzá egy férfi! Ez is teljesen átlátszó ruhában, és cseppet sem zavartatta magát attól, hogy Musuli ha nem is sikoltozik, de dülledt szemmel, pirulva pislog rá.

—Na, hogy érzi magát a kis beteg? - kérdezte, azzal a fülébe dugott valami vékony csövet, amit gumicső kötött össze egy másik kis tölcserőféleséggel, ezt Musuli mellére tapasztotta, és meghallgatta a lélegzését.

—Nagyon helyes, szépen gyógyulsz! - mondta, amikor befejezte a műveletet.

—Orvos vagy? - kérdezte Musuli.

—Igen.

—De én, izé... én nem vagyok csiszí...

—Tudom.

—Igazán felölthetnél volna valami nem átlátszó ruhát a kedvemért!

—Először is, semmivel nem tartozom neked amit meg kéne tennem a kedvedért, mert inkább te lehetsz hálás az ingyenes gyógyításért! De ezt ne tekintsd szídnak, csak a tényt szögezem le, hogy ez csiszí felségterület, és itt teljes joggal követem a mi szokásainkat, s nem az én dolgom az alkalmazkodás, hanem a tied. Mit is szólnál hozzá, ha valaki vendég a várakban meg akarná szabni neked, hogy miként étkezz?! Másodszor, szándékosan bújtam épp ilyen ruhába, mert helyesnek tartom ha mielőbb megszokod a csiszí viselkedést, úgy előbb válsz kultúr-lénnyé, vagy, ha ezzel nem tudsz megbarátkozni, akkor előbb döntesz úgy, hogy nem kérsz belőlünk, és akkor kiteszünk a parton! Mindenképp így lesz tehát a legjobb neked is, nekünk is! Vagy megszoksz, vagy megszöksz! - mosolygott, azzal kifelé indult.

—Várj, kérlek... figyelj... tudom hogy nem szívesen vitáztok vallásról, mert úgy gondoljátok hogy a karótányokat úgysem lehet meggyőzni...

—Nekem aztán biztos nem sikerülne meggyőznöm téged, mert alig is tudom mi az hogy vallás, ugyanis belgyógyász orvos vagyok, és nem pszichiáter.

—Mi az a „pszíáter”?

—Nem pszíáter, hanem pszichiáter! Az olyan orvos, akinek a szakterülete kifejezetten az elmebajok kezelése. De a vallás olyan súlyos elmebaj, hogy azzal még a legjobb pszichiátereink is

ritkán tudnak kezdeni valamit. Tehát én aztán valóban nem fogok vitatkozni veled, megnyugodhatsz!

—Félreértesz, én épp azt szeretném ha jönne ide hozzám valaki, akivel elvitatkozhatnék erről, mert, hogy is mondjam... teljesen össze vagyok zavarodva, semmit nem értek... nekem tetszik a gazdagságotok, de ez az erkölcstelenség hogy meztelenül járkáltok... és félek attól is, hogy elkárhozom...

—A meztelenségnek semmi köze az erkölcshez, mert természetes állapot, tekintve hogy mindenki ruha nélkül születik! Ami a vallást illeti, mint mondtam, nem segíthetek rajtad, de majd igyekszem keríteni valakit aki épp ráér, és ért is ezekhez a rögeszmékhez! - azzal a férfi kiement.

Eltelt vagy húsz perc, s ismét kinyílt Musuli ajtaja. Megint egy férfi lépett be hozzá. És ez aztán teljesen pucér volt, ezen még csak átlátszó ruha sem lógott! Sőt, még annál is pucérabb volt, mert Musuli jól látta, hogy ez a férfi is borotvált alul, mint az előbb a nő. A kezében egy könyvet tartott, ezt most lerakta az éjjeliszekrényre. Ezután leült Musuli ágyának szélére. Bemutatkozott.

—Nevem Farun. Ne tévesszen meg a jó kiejtésed, én született csiszi vagyok, de a szomszédunkban élt egy Barbáriából befogadott dafnar férfi, akivel jól összebarátkoztam, s tőle megtanultam még kisgyerekként a nyelvet. Emiatt aztán műfordítónak mentem, hiszen a nyelvtudásom meg is volt ehhez. Engem küldtek, hogy beszélgessek veled vallásról, ha akarod.

—De az a nő aki az előbb... aki megtalált a hajón... miért nem ő? Hiszen ő is tud dafnarul!

—Ő nem műfordító, hanem tolmács. Jobban ért az azonnali fordításhoz, tehát a szinkrontolmacsoláshoz mint én. S neki most dolga van, mert javában tárgyal a nagykövető Luelával, arról, hogy hol is legyen a követség, meg ilyesmi. Egyáltalán, meg akarjuk ismerni ezt a Luelát, mert igen figyelemre méltó lánynak látszik! Még csiszíul is tud, bár a kiejtése iszonyatos. Emiatt is kell oda jó tolmács, nehogy félreértés legyen! Tudod, mi csiszik semmit nem kockáztatunk! Soha semmit! Ez szinte jelmondatunk! Még nem teljesen biztos, de erősen valószínűnek tartom, hogy a nagykövető ki fogja jelenteni, hogy Csisziföld szívesen látja Lulmannol uralkodójaként Luelát, márpedig az komoly dolog, ha Csisziföld szól!

—De ez a Luella, izé... tudom hogy titeket nem zavar hogy az anyja kurva, biztos az sem zavar ha vallástalan...

—Sőt, annak kifejezetten örülünk, ha egy barbár uralkodó vallástalan!

—Igenám, de szerintem félreismeritek Luelát, Luella ugyanis nem vallástalan, nagyonis hívő, csak hogy saját vallása van, amelyben a Sátánt tiszteli, és ha ti pucérkodtok is, de elég jólelkűnek tűntök, hiszen engem is megmentetek csak úgy ingyen, vagyis biztos nem akarhatjátok, hogy a leendő uralkodó gonosz legyen! Valószínűnek tartom ugyan hogy ha Istenben nem hisztek, akkor a Sátánban sem, de azt nem tagadhatjátok, hogy ha valaki a Sátánt imádja, akkor a ti fogalmaitok szerint is gonosz kell legyen, gonosztettek elkövetésére hajlamos... hát ilyen uralkodót akartok?!

—Persze hogy nem! És abban igazad van, hogy a Sátánban sem hiszünk. Hanem szerintem te súlyosan félreismered Luelát. Mondd, van neked fogalmad egyáltalán arról, hogy milyen vallást hirdet az a kislány?

—Hogyne, a Sátán tiszteletét, megmondta a Szent Agg is...

—A Szent Agg hazudott. - jelentette ki Farun nemes egyszerűséggel.

—Hogyhogy!

—Mondd, olvastad te egyáltalán a Luella által írt könyvet?

—Nem, minek is azt az eretnek kiadványt!

—Súlyos felelőtlenség úgy elítélni valamit, hogy nem ismerjük meg, csupán mások elbeszéléséből! Azon a hajón, amiről téged felszedtünk, a pilóta talált egy könyvet amit érdekesnek tartott, elhozta és odaadta nekem. Tudott a pilótánk is dafnarul, de azért nem mindenki ismeri közölünk e nyelvet, tehát odaadta nekem, hogy fordítsam le csiszíre, elvégre jó ha tudjuk, mit hisznek a barbárok, nekem meg épp a fordítgatás a dolgom! S mert nem volt hosszú szöveg, készen is lettem vele mostanra. És nagyon figyelemre méltó, amit ez a Luella tanít! Behoztam neked az eredeti dafnar szöveget, igazán elolvashatnád, s akkor már tudnád, hogy miről be-

szélsz, mert amikor Luella sátnizmusát szidalmazod, akkor olyasmi ellen hadakozol, ami nincs is! Luella ugyanis cseppet sem biztat senkit a Sátán imadására, sőt, bebizonyítja, hogy az ember célja a világban nem más, mint jócselekedetek elkövetése!

—Ez igaz?!

—Nem mondta még neked valaki közölünk, hogy mi nem hazudunk?!

—Bocsáss meg... én csak meglepődtem...

—Ott a könyv melletted, olvasd el! - biztatta őt a férfi.

—Izé... nem olvasnád fel?

—Nem tudsz olvasni? - kérdezte Farun, és a tekintetében a megvetés keveredett a mély szánlommal.

—De, én tulajdonképpen tudok olvasni, el tudom olvasni a leveleket amiket kapok, még valamennyire írni is tudok... de nem vagyok gyakorlott ebben a tudományban, csak lassan olvasok, akadozva, nagyon fárasztó nekem az...

—Na ha közénk állsz, muszáj lesz gyakorlatot szerezned ebben, mert nálunk nem lesznek írnokaid... De legyen neked, felolvasom, hanem akkor jól figyelj! - azzal Farun felolvasta Musulinak Luella könyvecskéjét.

Musuli döbbenten hallgatta a szöveget. Egyszerűen nem voltak ellenérvei Luella vallásával szemben. Hiszen ez mindent megmagyaráz! Leginkább azt, ami olyannyira zavarja a vallásos embereket: hogy Isten miért nem jutalmazza az erényes életűeket, és miért lehet jó élete a gonoszoknak! Hiszen ez egészen világos: a Pokolban vagyunk, a Pokolban van mindenki, és a Pokol, az olyan hely, ami tele van szenvedésekkel, akár még súlyos igazságtalanságokkal is! És Luella azt mondja, az élet célja, hogy ezen változtassunk! Mondhatni tehát, hogy Mennyet csináljunk a Pokolból! És valóban, hiszen Luella nem sátnista, nem imádja a Sátánt azért, mert az gonosz, hanem épp ellenkezőleg: szerinte a Sátán egy szerencsétlen elmebeteg, és Luella olyan jólelkű, hogy mindenkin segíteni akar, még a Sátánt is meg akarja gyógyítani! Márpedig még a legszigorúbb karotány fogalmak szerint is nemes és követésre méltó tett a betegeknek segíteni, akár még saját ellenségeinken is!

Sőt, hiszen eszerint teljesen mindegy hogy mit tesz, semmiképp sem kárhozhat el, nem kerülhet rosszabb helyre, mert már most is javában a Pokolban van! Megszabadult az elkárhozás iszonyú rémétől!

Amikor Farun befejezte az olvasást, Musuli pirulva szólalt meg.

—Mondd, megtennéd hogy felolvasod nekem még egyszer, hogy jobban megértsem?!

Farun nagyot sóhajtott, s belekezdett újra. S ennek végeztével Musuli sírva fakadt.

—Nagyot vétkeztem! Súlyosan félreismertem Luelát!

—Hé, ne itasd az egereket, alapelvünk hogy mindenki megjavulhat, még ha némelyeknek erre kicsi is az esélye! Az a lényeg hogy erre rájöttél, és kész! Persze, ez még nem jelenti azt, hogy csiszi lettél volna magad is, mert Luella, ő azért nem csiszi!

—De, szóval... én azt hiszem hogy meggyőztek Luella tanai! Hadd tartsam magamnál ezt a könyvet!

—Máris a tied.

—De ti csiszíktok ugye nem hisztek ebben?

—Nem, bár maga Áoeuá mondja, a nagykövetünk...

—Milyen furcsa neve van!

—Nálunk gyakoriak az efféle nevek. Tehát azt mondja, hogy ez olyan vallás, amit elvileg akár Csisziföld is elfogadhatna, mert semennyire nem ellentétes az elveinkkel: e vallás kimondja, hogy a tudomány fejlesztése erény, hogy a világban az anyag a tudomány törvényei szerint szerveződik, hogy az élőlények evolúciós úton alakulnak ki, hogy lélek ami tovább élne a halál után, nincs, és hogy a legfőbb jó az, hogy békében éljenek az élőlények egymással! És nincs benne olyasmi, hogy a nők alacsonyabbrendűek volnának, mint a férfiak! Ezt a vallást tehát Csisziföld is elfogadhatná, bár nem fogja elfogadni, mert nincs bizonyíték az igazságára, hogy tehát létezik-e a Világsátán. Mindazonáltal az máris bizonyosra vehető, hogy nem fogunk harcolni ellene, mert felesleges. Azt ugyan nem engedjük meg, hogy akár e vallásnak is legyenek

templomai Csisziföldön, tanítani sem fogjuk, tilos lesz bárkit erre győzködni, de Barbáriában még örülünk is ha terjedni fog, mert inkább ezt vallják a barbárok, mint például a karotány zagyvaságokat.

—Akkor azt hiszem, jobb ha partra visztek, mert én nem lehetek csiszí! - sóhajtott a Musuli. — Pedig szeretnék már, de nem lehet, mert én... én megtértem... én már azt hiszem amit Luella...

—Fel a fejjel, ez nem akadály! - nevetett Farun. —Attól hogy ezt hiszed még lehetsz jó csiszí, épp ezt magyarázom! Ha karotány maradtál volna, nem lehetnél csiszí, mert egy csiszí nem korbácsolhatja magát, nem hordhat szeges övet, és az is illetlenség ha imádkozik, bár lakása négy fala közt tulajdonképpen még azt is megteheti elvileg. De ebben a Luella féle vallásban nincs olyasmi hogy ima, itt más sincs csak jótettek a többi élőlényért, meg a tudomány fejlesztése, semmi más! Tehát épp akkor teszel a legjobban eleget e vallás minden követelményének, ha csiszí leszel, és igyekszel a legislegjobb csiszí lenni, mert akkor pontosan azokat a tetteket cselekeded, amit Luella vallása a lehető legerényesebbeknek tart!

—Hát azért nem egészen! Elismerem hogy ha igyekszem tanulni, az erényes tett, mert ha okosabb vagyok, jobban segíthetek másokon. Elismerem hogy ha feladom hercegnői gögömet, az is erényes tett, mert úgy is segíthetek másokon, tudniillik azzal, hogy nem bántom meg őket a fölényességemmel. Ha dolgozom másokért, azzal pláne erényes tettet követek el. Ezt mind elismerem. De már például azzal, hogy pucérkodom, és lefekszem mindenkivel...

—Bebizonyítsam?

—Nagyon jó lenne!

—Mi sem egyszerűbb ennél! Ha pucéron jársz, akkor először is nem koptatod a ruhát feleslegesen, tehát spórolsz, vagyis nem pazarolsz, tehát nem követelsz meg másoktól felesleges munkát, amit azok csak a maguk kárára lennének képesek elvégezni! Továbbá, szellőzik a tested, tehát egészségesebben élsz. Szép nő vagy, s a szép tested megmutatásával másoknak örömet szerzel, ami dicséretre méltó tett. A lefekvéssel meg még egyszerűbb a helyzet, ugyanis ha odaadod magadat valaki kérésére, akkor engeded hogy örömet leljen benned, tehát örömet okozol egy élőlénynek! Hiszen ha nem örülne az ölelésednek, akkor nem is kérne ilyesmire téged! Ráadásul könnyen lehet hogy te is élvezed majd az egyesülést, s így máris egyszerre két ember jut örömhöz! Ilyen egyszerű az egész, Musuli! Különben is, a mi országunkban, Csisziföldön, egyszerű az élet minden szempontból, leegyszerűsítettük a dolgokat, hogy több időnk maradjon örülni az életnek!

—De én nem örülni akarok az életnek, hanem dolgozni érte!

—Arra is számtalan mód kínálkozik, főleg miután elvégezted az iskolánkat. De nálunk a munka egyáltalán nem akadály a örömnél, sőt, most még biztos nem hiszed el nekem, de majd rájössz, hogy épp az a legnagyobb öröm! Különben meg már tanulatlanul is sok módon okozhatsz örömet férfiaknak is, nőknek is, és nemcsak a testeddel bár azzal is, de mindenféle apróbb munkákban való segítséssel is. Például a söprést a hajón senki nem végzi szívesen, de erre már holnap is alkalmas leszel, ami a gyógyulásodat illeti.

—Vállalom! Nekem szent, vallási kötelességem jó csiszínek lenni! Azaz...

—Mi aggaszt még?

—Hát ugye, énnekem van egy férjem... akivel Isten színe előtt egybekeltem...

—Gondolom a karotány vallás szabályai szerint.

—Természetesen!

—De hát az imént jöttél rá, hogy a karotány vallás, az hamis vallás, nem az igazság! - mosolygott a férfi.

—Na és?

—Hát nem azt jelenti-e akkor ez, hogy érvénytelen volt az aktus, a házasságkötés?!

—Valóban!

—Na látod! Különben meg nálunk erős szabály az, hogy csak az legyen csiszívé, aki ezzel minden barbár kapcsolatát megszakítottnak tekinti!

—Ez épp olyan, mint amikor valaki szerzetesnek vagy apácának megy: ő már nem a Világé, hanem az egyházé! - mondta elgondolkodva Musuli, és látszott rajta, hogy nagyon tetszik neki a dolog. S hozzá is tette:

—És a végső igazságok szolgálata előbbre való, mint egyetlen ember, a férj szolgálata!

—Most jól beszélsz! - dicsérte meg őt Farun. —Ráadásul itt is lenne férjed: mintegy negyven-millió! Úgy tekintjük ugyanis, hogy minden csiszi férfi minden csiszi nő férje, és minden csiszi nő minden csiszi férfi felesége! Nem is páruzunk soha barbárokkal, az épp olyan, mintha megcsalnánk a feleségünket!

S ez is tetszett Musulinak. Igazi összetartó közösség! Mélyet lélegzett, s így szólt:

—Akkor te felelősséged teljes tudatában mered állítani, hogy ez a vallás amire Luella jött rá, az e könyvben leírt igazságok egyáltalán semennyire sem állnak ellentétben a ti csiszi szokásaitokkal?!

—Úgy van! - bólintott komolyan a férfi. —Sőt, ha csiszi vagy, akkor nyílik a legtöbb módod rá, hogy ezt a hitet szolgálj!

—De nem beszélhetek róla.

—De annál többet tehetsz érte! És még az sem teljesen igaz, hogy nem beszélhetsz róla. Arról nyugodtan beszélhetsz, hogy az élet célja az, hogy az élőlényeknek, különösen az embereknek minél többet segítsünk. És ha barbárokkal beszélsz, azoknak is szabad azt mondanod, hogy inkább Luella vallásában higgyenek mint másban, mert ez a legnormálisabb az összes vallások közül! Nyugodtan elmondhatod nekik azt is, hogy te tulajdonképpen hiszel ebben, és hogy ez a vallás még a csiszíknak sem ellenszenves, és hogy egyesegyedül csak amiatt nem tér át egész Csisziföld e vallásra, mert nincs konkrét bizonyíték rá, márpedig a csiszík elve az, hogy csak a bizonyított dolgokban hisznek! Ezt mind elmondhatod a barbároknak! Annyit meg még a csiszíknak is mondhatsz nyugodtan, hogy te hiszel ebben, nem kell megtagadnod a meggyőződésedet, épp csak győzködnöd tilos másokat, hogy de térj meg erre te is meg te is... érted már?

Erre Musuli még mélyebbet lélegzett, s így szólt:

—Jól mondtam akkor az előbb, nekem valóban küldetésem az, hogy jó csiszi legyek! De úgy érzem, hogy csak akkor tudok igazán az lenni, ha segítesz benne!

—Miként?

—Hát, izé... - és Musuli kissé elpirult. —Úgy értem, akkortól érezném magamat minden szempontból a tieteknek, ha elkövetnék valami olyasmit, ami a szememben visszafordíthatatlan, ami azt jelzi hogy vége az eddigi életemnek, hogy egy új kezdődött... tehát tégy a magadévá!

—Én csak csiszíval pározhatok.

—Én mostantól kezdve csiszínek vallom magamat! És azt hallottam valamelyik csiszi nőtől, talán épp a tolmáctól, hogy nálatok nagy modortalanság ha egy férfi visszautasít egy nőt! Én most mint csiszi nő, arra kérlek, hogy izé... hogy is mondtad? Aha, megvan! Pározz velem! Tudom hogy most kopaszon nem vagyok szép, de nekem ez fontos volna érzelmileg! Eddig még nem csaltam meg soha a férjemet, s ez azt jelezné nekem, hogy már nem vagyok a felesége, hogy már egy másik világ tagja vagyok!

—De fájni fog a leforrázott karod és főleg a combod.

—Nem számít, én soha nem is nagyon kedveltem ezt a dolgot, kibírom, nekem ez most lelkileg lenne fontos! Tudom, tudom, nincs lélek... de akkor is fontos nekem ez! Tudod, ha egy férfi szerzetesnek megy, leborotválják a fejét, nekem ez ilyen jelképes aktus! Ha nem teszed meg, bepanaszolnak a nagykövetnőnél!

A férfi elvigyorodott.

—Nem kell fenyegetőzni, tényleg csak nem akartam fájdalmat okozni neked! De hát végülis a te dolgod! Barbár vagy még, nem nőtt be a fejed lágya, de tényleg nem vagy reménytelen! Még tetszik is a lelkesedésed! - azzal lehajolt, megpuszilta Musulit, majd egy mozdulattal lerántotta róla az átlátszó lepedőt...

Negyed órával később pedig Musuli azt mondta neki, ne is takarja vissza.

—Tudod - magyarázta - tényleg fáj a leégett fenekem, de én nagyon csiszi szeretnék lenni! Tehát légy oly kedves, és küldj be egy másik férfit is! Sőt... talán kettőt egyszerre is!

S mert Csisziföld a nőuralom hazája, ezért Musuli, a nő, megkapta amit kért.

* * *

Már négy nappal azután, hogy Musuli vallási indíttatásból csiszínek állt, megérkezett a Torma Fúkel város partjához. És Pjanga nagyon megijedt, mert először azt hitte hogy ez az a hajó, ami Jaemon flottáját szétlőtte, de azután szerencsére hamar megtudta, hogy ez egy másik hajó, mert épp ott volt nála Jaemon, és a kalóz esküdözött, hogy az a hajó még csak nem is hasonlított ehhez, ennek nincs lapátkereke mint amannak, sokkal nagyobb is, és más a zászló rajta, sőt, a két egymást fogó kéz az oldalára is fel van festve!

És az a hajó azonnal löni kezdett volna. De ez nem lőtt, hanem ehelyett felszállt róla egy fémbogár, és elrepült Pjanga várába. Ott leszállt az udvarra, kiszállt belőle néhány csiszí, – és nem más mint Luela! S természetesen rögvest elkezdett hangoskodni:

—Én vagyok Kjókucu nú Luela dzé Kíriel, Lulmannol királynője! Hol van Pjanga?!

Pjanga e harsánykodás nélkül is jött volna, hiszen érdekelte őt is ez a fémbogár, meg is bámulta a helikoptert, s igen meglepődött azon, hogy Luelának már ilyenje is van! Aztán persze kiderült hogy ez nem Luela gépe, hanem a csiszíké, akiket Luela nagy magabiztosan úgy emlegetett, hogy „az ő barátai”.

Pjanga természetesen azonnal beszélni szeretett volna a csiszíkkal, de azok azt mondták, hogy ez most nem lehetséges, mert megígérték Luelának, hogy hagyják hogy először a kis királynő beszéljen, azaz, tárgyaljon Pjangával! Ők a csiszík tulajdonképpen nagykövetséget szeretnének nyitni valahol, akár több helyen is, de ezt most nem beszélhetik meg, mert az első szó Lueláé, megígérték, és ők minden körülmények között betartják a szavukat!

Bár Pjangát jobban érdekelte volna a csiszík népe, de azért érdekelte őt Luela is akiről már oly sokat hallott, aki például azt a figyelemre méltó vallást is kitalálta, s így bevezette a szobájába Luelát, s megérdeklődte, minek köszönheti e megtisztelő látogatását!

S Luela nem kertelt, nem köntörfalazott, olyan azonnal a tárgyra tért, mintha csak született csiszí volna.

—Azért jöttem, hogy felszólítsalak: hódolj nekem!

—Micsoda?!

—Remélem tudod hogy mi az a hódolat: az, hogy elismeresz hűbéruradnak! Hogy elismered, én, Luela vagyok a te királynőd! Tehát egész Lulmannol legfőbb ura, a tied is!

—Aztán mi történik, ha azt mondom, hogy ezt nem teszem meg?! - tört ki csípősen Pjanga, néhány másodpercnyi döbbent szájtátás után. —Megtámadnak talán a csiszík, a barátaid?! Mert tudd meg, semmire nem mennek azzal a böhömnagy hajóval, a szárazföldön akkor is erős vagyok!

—Erősek ők a szárazföldön is, nem ismered még őket, de nem erről van szó. Teljesen felesleges hogy támadásra biztassam őket, én magam is elég vagyok hozzá, hogy behódolásra készítselek.

—Ugyan miként? - nézte Pjanga a vékony, nála sokkal gyöngébb Luelát, aki azonban minden gyöngesége ellenére is igen magabiztosan, sőt, már-már hetykén viselkedett.

—Hát úgy, hogy én feletted mindjárt győzni fogok, de nem *legyőzlek*, hanem *meggyőzlek*!

—Na erre kíváncsi vagyok!

—Hát akkor figyelj csak! Számtalansok előnye volna, ha a mi két nagy országunk egyesülne! Eltörölnénk minden vámot, nem kéne félnünk egymástól, egyesülne a tengeri flottánk, közösen könnyedén legyőznénk a még be nem hódolt urakat, talán más országokat is, legfőképpen pedig Noid királyt!

—Ehhez nem kell hogy a hűbéresed legyek, a kereskedelmi részt, tehát ami a vámokat, ilyeneket illeti, lehet szabályozni kereskedelmi szerződésben, akár vámuniót is létrehozhatunk, ez igazán nincs ellenemre, akár azonnal is igent mondok rá! Noid királyt győzd le magad, engem nem érdekelnek a hódítások, sem Noid felé, sem más irányba, különben is téged kötelez a vérbosszú, amennyiben valóban Kjókucu leánya vagy, amint azt állítod! Az biztos hogy akár Kjókucu lánya vagy, akár nem, *én* biztos nem vagyok Kjókucu leánya, nekem tehát semmi közöm Noidhoz! Sietve közlöm azonban veled, ez nem azt jelenti hogy támogatnám Noidot, szó sincs erről, sőt, akár most rögvest örömmel üdvözöllek Noid király birtokain! Még akkor is, ha kiderülne, hogy nem vagy Kjókucu leánya! Engem ugyanis nem érdekel, hogy az vagy-e!

—Pedig Noid király is részt vett az ellened indított karóshadjáratban!

—Ez igaz, s épp emiatt mondom, hogy én csak örvendek ha elűzöd onnan! Épp csak én nem akarok részt venni benne! De ha mégis meggyőznél valamiképp abban hogy ez az érdekem, akkor sem kell ehhez a hűbéresednek lennem, elég ha csak küldök valamekkora segédcsapatot a seregedet erősítendő! Különben, ahogy most belegondolok, talán még meg is alkudhatunk valamiképpen ezügyben. Igen, az talán elképzelhető, hogy szövetséget kössünk! De az nem jelent még hűbéri viszonyt!

—Pedig lásd be, csak akkor lehet elrendelni például a szabad költözködést az országaink között, ha egy országgá leszünk! Máskülönben nem érdeke egyikünknek sem hogy ezt megengedje, mert az elköltözők csökkentik az adóbevételeinket!

—Ez nem igaz, elképzelhető hogy ezt is engedélyezzük, külön országgént is, mert ha el is megy néhány ember, jönnek a helyükre mások! Különben meg amennyire ismerem a törvényeidet, azok meglehetősen hasonlóak az én törvényeimhez, még ha akad is néhány furcsa rendelkezésed, például a szalagos nőkkel kapcsolatban!

—Én azt óhajtom hogy nálad is Pjanga, azok a törvények legyenek érvényesek, mint nálam, mert bölcs törvényeknek tartom azokat!

—A legtöbb törvényed érvényes is, mert vagy magam is meghoztam azokat már jóval korábban, vagy amikor hallottam a te törvényeidről, akkor beláttam az előnyeiket és bevezettem azokat. De néhány törvényt nem fogok bevezetni, például épp a szalagos nőkre vonatkozókat.

—Tán nem akarsz jót a nőknek?

—De igen, de épp emiatt! Ne legyenek megbélyegezve!

—Na jó, hát ez nem olyan vészes, úgysem sok szalagos nő szaladgál már nálam sem, vagy legalábbis nem sokáig szaladgálnak, például amint kiderült hogy a csizik befogadnak maguk közé kurvákat, elesett nőket, mindenkit, azonnal olyan roham indult a hajójuk ellen, hogy Csutilban örömlány egy szál sem maradt, de még a tisztességes nők létszáma is alaposan megfogyatkozott! És ez szerintem így lesz idővel az egész országban! Tehát ettől még egyesülhetnénk, Pjanga!

—Ha annyira egyesülést akarsz, miért nem leszel te az én hűbéresem?! - tette Pjanga csípőre a kezét.

—Ez lehetetlen, mert te nem vagy zseni. Vagy ha zseni vagy is, de akkora zseni mint én, semmi esetre sem! Nekem igazi isteni bölcsesség adatott meg, mert felismertem a Világ végső szerkezetét, amint azt le is írtam a vallásomban! Tessék, hoztam is a könyvemből egy példányt neked ajándékba! - nyújtotta át.

—Köszönöm, de ismerem jól a tanaidat.

—És mi a véleményed róla?

—Nagyon tetszik, ez a legnagyszerűbb vallás amiről valaha is hallottam, de akkor sem leszek a hívévé, jobb nekem már csak vallástalanul! Vallás nélkül is lehet erényes és jó ember valaki, véleményem szerint!

—Akkor nem volna-e helyes, ha a vallásomat előnyben részesítenéd a birtokodon?

—Ezt meg kell fontolni, egyelőre helyesebbnek tartom ha megőrizzük a vallások egyenlőségét, de ha úgy döntök is hogy kapna bizonyos kedvezményeket, akkor sem teszem kötelezővé.

—Azt valóban ne tedd, mert abban a pillanatban elmegy az emberek kedve tőle! Hanem figyelj csak ide: ha hűbéresemmé leszel, indíthatnánk hadjáratot a Szent Agg ellen! Hiszen az is indított ellenem is, ellened is karóshadjáratot, most itt a bosszú ideje! Megbosszulhatnád, hogy nem avatta szentté anyádat, Zisut!

—Őt azóta már szentté avatta az IKFE!

—Attól még bosszút állhatnál!

—Azt is lehet szövetségesi viszonyban. Én szeretek a magam úrnője lenni, Luella! Sokat küzdöttem hogy az lehessen, nem adom ezt fel most a kedvéért!

—Aha. Tehát nem adod fel a függetlenségedet a kedvemért.

—Nem.

—Értem, Kjókucu nú Luella dzé Kiriél kedvéért nem adod fel a függetlenségedet.

—Nem. Mondtam hogy nem.

—Tehát értem nem. Na és anyád, Zisu kedvéért?! - és most Luella tette csipőre a kezét.

—Nem értem mit akarsz most mondani, nincs is értelme annak amit mondasz!

—Hohó, barátocskám, a mély bölcsességek nem tárulnak fel az ostobák elméje előtt az első hallásra! Lámcsak, ha olyan zseni volnál mint én, megértenéd! De ne aggódj, megérted így is nemsokára, mert én olyan jólelkű vagyok, hogy kifejezetten azért kerestem fel csekélyértelmű személyedet, hogy egy nagy igazságot megvilágosítsak előtted!

—Kezd nem tetszeni a modorod, Luella, mintha túlfentelt lennél!

—Ugyan már, csak nem rejtem véka alá önnön nagyszerűségemet! Elismerem, mondták már nekem hogy néha nehéz kibírni mellettem hosszabb időtartamot, de bírd ki még egy darabig egy lángész társaságát, még ha perzsel is lángeszem téged, s vakít is eszem fényessége! Tehát felelj nekem: nemde te nagyon haragszol Vilderre, mert megölette anyádat?

—Hát hogy haragszom, az talán túlzás, különben is hűbéresem lett...

—De azért a lelked mélyén nem tudsz igazán megbocsátani neki, igaz?

—Igaz! - sóhajtotta Pjanga.

—És mit szeretnél jobban: ha szentté lenne avatva anyád, Zisu, a Szent Agg által, vagy ha feltámadna?

—Azonnal hagyd abba ezt a felháborító gúnyt! Anyám emléke nem olyasmi, amit tréfa tárgyaként eltűrnék emlegetni!

—De picinyem, ez nem tréfaság! Én csak kérdeztem valamit, ráadásul szó sem lehet az esetedben emlékről, mert egyetlen apró emlékfoszlányod sem lehet anyádról!

—Dehogynem, mesélt róla eleget nem is egy szolgám, például a hóhérom is!

—Az akkor sem a saját emléked. És úgy veszem ki a szavaidból, hogy jobb szeretnéd ha feltámadna.

—Igen, szeretném, és most már elég legyen ebből! Én még egy ilyen szemtelen, pimasz...

—Hé, még ne dicsérj, inkább kérdezek még valamit: ha választhatnál hogy én leszek a te hűbéresed és anyád marad halott, vagy behódolsz nekem, de cserébe anyád feltámad, akkor melyiket választanád?

—Na most már elég végképp, takarodj!

—Jól van na, nem kell ám epét köpni rám, megyek, ha ilyen ostoba vagy, ha sosem akarod őt élve látni...

—Mit fecsegsz?!

—Kikérem magamnak, én nem fecsegek!

—Jó, jó, na, tehát mi ez az ügy anyám életével?!

—Csak az, hogy én tulajdonképpen nemcsak zseni vagyok, de bizonyos értelemben isten is! No, meglehet tán hogy nem valami különösen nagy hatalmú isten, lehet hogy a legkisebb istenek egyike, de okvetlenül isten akkor is! Én tehát teszek neked egy ajánlatot: feltámasztom anyádat, ha behódolsz nekem! Tehát, ha hűbéresküti teszel nekem, akkor összehozlak Zisuvál!

—Lehetetlen! A hóhér látta, hogy anyám feje lehullott a nyakáról!

—Akkor is megteszem. Azért isten az isten!

—Akárkiről legyen is szó, az nem lehet az én anyám, csak valami hasonmás!

—Élnek még szolgáid akik látták őt, akik ismerik. Akár még Vilderrel is összehozhatod. Ő biztos felismeri. Tud eseményeket felidézni, amiről csak ő és Zisu tud. Különben is, ha én azt mondom hogy az az anyád, akkor az is, mert én Luella nem hazudok!

—Na erre kíváncsi vagyok! Hol van?!

—Hé, nyugi! Hol a hűbéresküti?!

—Azt ugyan soha meg nem kapod látatlanba!

—Na jó, lásd milyen vagyok hozzád, feltámasztom anyádat, ha megígéred, hogy utána behódolsz nekem!

—Ez nem történhet meg, mert úgylis leleplezem hogy csalo!

—Ha ennyire biztos vagy benne, mit veszíthetsz vele, ha megígéred?!

—És biztos vagy benne Luella, ha megígérem, utána be is tartom?!

—Igen! - bólintott Luella határozottan.

—Ugyan miért ne szeghetném meg a szavamat?!

—Megtehetnéd elvileg, de tényleg csak elvileg. Gyakorlatilag ugyanis abszolút lehetetlen, hogy be ne tartsd a szavadat.

—Vajon miért?!

—Mert szereted anyádat. És rájössz hogy valóban ő az édesanyád, márpedig Zisu maga is azt akarja majd, hogy hódolj be nekem!

—Na elég ebből, vezess hozzá!

—Ígérd meg, hogy akkor behódolsz nekem!

—Jó, jó, azistenit, megígérem hogy akkor elismerlek királynőmnnek, de úgysem hiszek ebben az egészben, de most már menjünk!

Mentek. Ki a várudvarra, majd be a helikopterbe, azután a Torma fedélzetére...

* * *

—Ő az édesanyád! - mutatott egy szép csiszí nőre Luella. Arra a nőre ráadásul, aki megtalálta a hajón néhány napja Musulit, bár bemutatkozni elfelejtett a hercegnőnek. Lett volna pedig Musulinak nagy meglepetése akkor!

A hercegnő meglepetése különben nem maradt el. Mert ő is ott volt most a hajón, igazi csiszí ruhában, merthogy teljesen átlátszóban, hallotta ugyanis hogy idelátogat Pjanga, s bocsánatot szeretett volna kérni tőle korábbi viselkedéséért. És hát ő Musuli ismerte Pjangát, de egyáltalán nem ismerte Pjanga anyját! S most egészen leesett az álla meglepetésében.

—Te Pjanga anyja vagy?! Te vagy Zisu?! - kiáltotta csodálkozva.

—Ha ez a Pjanga az a Pjanga, aki Vilder úchel leánya, akkor igen! - bólintott Zisu, aztán csak nézte Pjangát egy darabig, elégedett mosollyal az arcán. Milyen szép, derék leánnyá serdült a kis Pjanga! És igazán büszke lehet rá. Máris egy kisebb országnyi birtok úrnője, és a saját erejéből szerezte ezt meg! És okos törvényeket hozott, felismerte magától a karotány vallás zagyva voltát... pedig nem lehetett könnyű az élete anya nélkül! Csoda hogy Vilder meg nem ölette!

—Hadd öleljelek meg, gyermekem! - tárta ki a karját.

Pjanga tűrte ezt, de igencsak zavarban volt.

—Tudod mit, ha anyám vagy valóban, akkor gyere csak el a váramba, majd ott lesznek olyanok, akik jól emlékeznek rád, már bocsáss meg a bizalmatlanságért, de hát egyáltalán nem emlékezhetek rád, bárkit bemutatathatna ám nekem ez a fondorlatos Luella mint Zisut, nekem viszont jó okom van a bizalmatlanságra, mert mindenki azt mondta, hogy a fejed több lépésre gurult a testedtől!

—Hogy gurult-e azt nem tudom, de az biztos hogy én is határozottan úgy emlékszem, hogy a kard a nyakamba hatolt! De hát ez biztos nem történt meg, nyoma kellene hogy maradjon ha úgy lett volna! Tudod, az történhetett hogy valamiképp biztos megmenekültem a kivégzéstől, de hogy miként, arra nem emlékszem, mert egy messzi déli országban, Kaulianában valaki fejbe vágott, s ettől mindent elfelejtettem onnan kezdve hogy ott állok a hóhér előtt! Azt sem tudom, hogy Kaulianába miként jutottam el! Talán sikerült valahogyan egy hasonmást keríteni a kivégzésemhez!

—Vagy te vagy egy hasonmás.

—Én az igazi vagyok, tehát máris indulhatunk a tanúidhoz! Én is szívesen látom viszont a hóhért, mert az rendes ember, nem akart megölni, sőt, dicsérte a bátorságomat! De a többieket is szívesen látom!

A nagy szembesítés meg is történt, és Pjanga minden szolgája, aki élt már Zisu idejében is, egybehangzóan vallotta, hogy ez a nő valóban nem lehet más mint Zisu! Még a hóhér is ezt vallotta, bár el nem tudta képzelni, hogy miként is támadhatott fel a lefejezett Zisu, vagy ha nem Zisu lett lefejezve, akkor ki viselkedett olyan bátran a kivégzés alatt?!

De hát ez megfejtethetlen titok maradt. Annak mindenesetre nem volt ezután akadálya, hogy Pjanga örvendezzek, mert anyja él!

—Bár ebből baja lesz az IKFE egyháznak - tűnődött Dudu - hiszen egy élő avattak szentté!

—Majd kimagyarázzák! - legyintett Pjanga.

—Miként?

—Például úgy, hogy csak annál biztosabb hogy Zisu szent, mert hisz Isten feltámasztotta!

—Elégge furcsa, hogy egy szent beáll a csiszíkhöz, akik pucérkodnak! - és Dudu a fejével Musuli felé intett, aki eddigre már kibékült Pjangával, ellenben annyira komolyan vette hogy csiszí, hogy itt Pjanga várában is az átlátszó műanyag ruhában mászkált, amitől mindenkinek kigúvadt a szeme aki csak látta őt, főleg, ha korábbról is ismerték már Musulit. De hát Musuli mindent komolyan csinált: korábban a karotányságot is, s most a csisziséget is! Mondta is ezt látva Dura:

—Zsiványból lesz a legjobb bíró...

Vilderrel azonban nem akart találkozni Musuli. Annak örült hogy megtudta, Vilder még korábban bejelentette hogy elvált tőle, de nem kívánta az úchel látását.

—Nincs értelme! - mondta. —Csak azt akarná, hogy Nenurlát vigyem vissza hozzá, de ezt úgysem tehetném meg, mert a fiam is már csiszí, és nem is akarom, hogy visszatérjen a barbárságba!

Néhány napot ott töltött a hajó, hogy Pjanga kiélvezze Zisu jelenlétét. Pjanga hívta Zisut hogy költözzön hozzá, de Zisu a fejét rázta.

—Nem tehetem, én már csiszí vagyok, s nem is érezném jól magamat itt! Gyere inkább te csiszínek!

—Lehet hogy meg is teszem, de nem mostanában, mert úgy érzem hogy még sok tennivalóm van. Fel akarom virágoztatni az országot!

—Igen, ez nagyon helyes, sok-sok jót kell tenni másokkal! - kotyogott közbe Musuli. És Pjanga nem haragudott meg emiatt. Egyáltalán, kiderült hogy Musuli, amióta Luella tanaira megtért, mondhatni tehát hogy megjött az esze, azóta egész kibírható, sőt, barátságos teremtés, bár néha kissé nevetséges, mert szinte bőszebb csiszí mintha annak született volna.

—Na és akkor most hogy visszakaptad anyádat, tessék nagy nyilvánosság előtt behódolni nekem! - követelte Pjangától Luella.

—De hát nem te támasztottad fel Zisut, mert ő sosem volt halott! - ellenkezett zavartan Pjanga.

—Ez nem így van! - jelentette ki magabiztosan Luella. —Ugyanis tudd meg, hogy én már jóideje, már a csiszík jötte előtt, igen, már akkor is azon gondolkodtam, hogy meg kéne nyernem téged alattvalómnak, mert ketten együtt már könnyedén térdre kényszeríthetjük azt az undok, rusnya Noidot! És eszembe jutott, hogy ezt csakis úgy érhetem el, ha adok neked valamit, ami többet ér neked a függetlenségednél! És tudtam hogy ez egyedül csak édesanyád lehet, mert hisz közismert volt hogy micsoda kultuszt űzöl az emlékéből! Hányszor próbáltad szentté avatztatni, sőt az IKFE-vel meg is tetted! Tehát már akkor is az a gondolat motoszkált bennem, hogy ha Zisu teteme eltűnt, akkor talán élhet is még, és meg kéne találnom! S nyilván úgy történt, hogy annyira erősen gondoltam erre, hogy a Világ alkalmazkodott az óhajomhoz, s isteni képességeimnek hála megváltoztatta a saját múltját, úgy, hogy Zisu valamiképpen valóban életben maradjon! Biztos az emlékezetét is amiatt vesztette el, hogy meg ne tudjuk, miként menekült meg, mert ezt a Világ nem akarja nekünk elárulni, hogy fény ne derüljön a titkaira! Tehát Zisut igenis nekem köszönheted!

—Ez merő ostobaság, aminek értelme sincs!

—De, van értelme, mert mindent megmagyaráz! Tudom, nehéz elismerned hogy egy istenséggel vagy egy társaságban, de akkor is tessék betartani az ígéretedet, különben meg még örülhetsz is neki hogy én leszek a királynőd, mert mégis más ha valaki egy istennek az alattvalója, mintha egy közönséges emberé!

Pjanga nagyot sóhajtott.

—Anyám, ez az egész előre ki volt tervelve, ugye? Szándékosan azért jöttetek ide épp Luellával, hogy behódoljak neki, igaz?

—Igaz, lányom, de az ötlet valóban Luelláé volt! Amint megmondtam a nevemet neki, rögvest eszébe jutott! És beleegyeztünk, azaz, beleegyezett ebbe Aoeués nagykövetnő, bár különben nem szoktunk barbárokat szállítgatni, de most megtettük, mert fontosnak tartjuk hogy Lulmannol mielőbb egy ország legyen. Jobb ugyanis nekünk ha csak egy ország van, mint ha sok egymással marakodó kiskirály.

—Én nem marakodnék Luellával.

—El is hiszem kislányom, de nem élsz örökké, Luela sem él örökké, s ki tudja az utódaitok milyen emberek lesznek! Jobb az ha csak egy az úr! Azaz úrnő! Sőt, szerintem jól kijöttök majd egymással, hiszen oly hasonló a gondolkodásotok, s ketten együtt jobban fel tudjátok virágoztatni az országot!

—Ez még igaz is lehet, de miért ne lehetnék én a királynő, hiszen ő sokkal komolytalanabb mint én!

—Ez igaz, de egyrészt épp amiatt hogy olyan hiú ez a Luela, ő sosem viselné el hogy ne az ő fején legyen a korona, másrészt nem volt nálunk csiszíknél valaki, aki Luela édesanyja, akit hogy úgy mondjam felajánlhattunk volna neki, cserébe a koronáért! Tehát nem sok választásunk volt! Én nagyon büszke vagyok rád, kislányom, de megkérlek tedd meg a békesség kedvéért, hogy elismered Luelát királynőnek! Szerintem nem sokat veszítesz vele. Én azt hiszem ez amolyan névleges főhatalom lesz csak úgyis Luela részéről a birtokaidon, és különben is, minden törvényt megbeszélhettek egymással, meg aztán Luela törvényei amúgyis bölcs törvényeknek tűnnek a számunkra is!

—Tudod mit Pjanga - és Luela átölelte Zisu leányát - hogy megkönnyítsem számodra a keserű pirula lenyelését, amint elismersz királynődnék, rögvest kinevezlek birodalmi nagyhercegnőnek, legfőbb tanácsnokomnak, és nádornak is! De ha akarsz még néhány címet ezen felül, csak szólj nyugodtan! Nagyon megkedveltelek, szeretném ha jó barátnőm lennél, és valóban nagyon szívesen megbeszélem veled minden törvényeimet, tehát nincs ellene kifogásom hogy tulajdonképpen közösen uralkodjunk, eddig is így volt ez hogy Amifuval együtt uralkodtam, és szerintem veled még sokkal jobban menne a közös kormányzás! De abból nem engedek hogy a korona az enyém legyen, ez jár is egy olyan csodálatos lénynek, mint amilyen én vagyok!

Pjanga elnevette magát.

—Hát legyen, a fenébe is! Talán nem is bánom hogy így lesz, megéri, mert azt hiszem remekül fogok szórakozni, hogy látom Luelát dicsekedni únos-untalan! Még egy ilyen ember mint ő, valóban nem létezik!

—Akkor most már megbeszéltétek a nagy kérdéseket? - kérdezte óvatosan Musuli.

—Miért, mit akarsz?

—Hát az túlzás hogy akarok, de szeretnék... tudjátok, most hogy rájöttem, hála Luela zsenijének, hogy mi a Világgal kapcsolatban az igazság...

E szavakra Luela olyan büszkén feszítette ki a mellét, hogy csaknem szétrepedt rajta a különben nem is szűk ruha.

—Igen? - kérdezte.

—Hát szóval, én szeretnék sok-sok jót elkövetni, ezért megkérem Luela királynőt, legyen olyan kedves és engedélyezze hogy elmenjek abba a bordélyba, ahová Pjanga bezárta még évekket ezelőtt az ellenséges seregben talált nőket, s ahová elküldte Vilder is a SZIGORÚ nővéreit! Szeretném ugyanis felfedni nekik az igazságot, hogy aki közülük kedvet érez ehhez, az követve a példámat, csiszi lehessen!

—Akkor ez a bordély megszűnését jelenti, mert nem lesz olyan nő, aki ne akarna onnan elkerülni. - mondta Pjanga.

—De hiszen úgyis méltatlan hozzád hogy rabszolgákat tarts, lányom - mondta Zisu is - márpedig azok a nők lényegileg rabszolgák!

—Nézd Pjanga, nem akarok már másodpercekkel azután hogy elismertél királynőnek, beavatkozni a birtokaidon folyó dolgokba - mondta Luela - de ugye tudod hogy jelentős örömet okoznál vele ha engednéd, hogy megszapordjanak a világban a vallásom hívei!

—Egye fene, de akkor te Luela királynő légy oly kedves és töröld el a törvényt a nem szűz nők szalagviselési kötelezettségéről!

—Megegyeztünk! - nevetett Luela.

—Ez az gyerekek, ez a helyes út, egyetértés kell! - mosolygott Zisu is.

—Azonnal megyek a bordélyba, a nőkhöz! - pattant fel Musuli.

—Ennyire sürgős? - csodálkozott Pjanga.

—De hiszen ismersz Pjanga, mindig ellenállhatatlan vágy buzgott bennem az igazság hirdetésére, s ez most sincs velem másként – ha azt hiszed hogy megváltoztam, akkor nagyon tévedsz, egyszerűen most más tanokat tartok igaznak!

—Ha odamész ilyen ruhában, azonnal megerőszkolnak, mert téged is *olyan* nőnek tartanak!

—Eh, ez nem fordulhat elő, mert mi csiszik sehová nem megyünk egyedül, s főleg nem fegyvertelenül! - nevetett Musuli, azzal már ott is hagyta őket.

S úgy esett hogy minden nő a bordélyból csiszínek állt, habozás nélkül, ahogy ezt Pjanga sejtette is. A SZIGORÚ apácák még talán tétováztak volna máskülönben, ha egyszerűen a vallástalanságba menekülhettek volna a bordélyból, de épp itt vált hasznukra hogy Musuli már „megtért”, ugyanis az apácák tudták hogy Musuli mennyire őszintén hívő karotány volt, s most maga Musuli mondta, hogy márpedig ő rábukkant a magasabb rendű igazságra!

Nagyon jó csiszí lett mindegyikükből idővel.

Egyedül Vilder úchel nem örvendett ennek; amikor a fülébe jutott, dühöngött, mert szerette volna ha tovább bűnhődnek ezek az átkozottak, akik bűnrészesek a fia elvesztésében. De dűhe csak néhány napig tartott, ugyanis Luella is ellátogatott hozzá, minden különösebb ok nélkül, csak hogy kissé világot lásson legalább a saját birtokán (hisz már Pjanga birtoka is az ő birtoka volt), s ezúttal már nem a csiszik fuvarozták őt, de ez nem zavarta Luelát, mert ennek legalább az a haszna megvolt, hogy vele tartott népes kísérete is, többek között a hajdani jicseni rabnők is. És e szép lányok közül megtetszett Vildernek Cson-csua Cseo Csaao, és feleségül vette, annak ellenére, hogy a leány még a házasság előtt őszintén bevallotta neki, hogy bár ő hercegnő, de rabszolga volt egy darabig, s emiatt bizony-bizony nem szűz!

De Vilder annyira belehabarodott a ferde szemű keleti szépségbe, hogy ezzel sem törődött, annyira volt csak óvatos házasság előtt, hogy ünnepélyesen megeskette nagy nyilvánosság előtt, hogy semmiféle vallásnak nem híve a leendő mátkája! Ezt a hercegnő meg is tette, s később nem is volt semmi baj vele, hű felesége volt mindhalálig Vildernek, és szorgosan szülte neki a gyermekeket, összesen tizenhetet! Lakodalmukon Luella is, Pjanga is részt vett. Vilder meghívta Zisut is, de Zisu azt üzenté vissza, hogy ő már csiszí, tehát minden barbár kapcsolatot megszakította. Vilder követ útján bocsánatot kért tőle, s azzal érvelt hogy Zisu mégsem szakíthatta meg minden barbár kapcsolatát, mert hisz továbbra is a lányának tartja Pjangát. De Zisu azt üzenté, hogy az azért más, mert Pjanga nem akarta levágnatni a fejét... Nem haragszik Vilderre, még sok boldogságot is kíván neki, s főleg a leendő feleségnek, de egyszerűen nem akarja Vildert látni, kellemetlen lenne neki a sok felmerülő emlék! S Vilder ezt kénytelen volt tudomásul venni.

Aztán néhány hónappal később Pjanga és Luella egyesült hadserege eltiporta Noid király haderejét, és Luelát megkoronázták az ország nemesei, azaz, inkább úgy kell mondani hogy jelen voltak a koronázáson, aszisztáltak hozzá, ugyanis Luella minden egyházi segédletet mellőzve, önmaga tette a fejére a koronát, amit viszont Pjanga tartott a kezében, tőle vette át Luella. De ez már úgyis csak jelképes aktus volt, mert mindenki tudta eddigre, hogy Luella Lulmannol királynője.

Azaz, egy szempontból nagyonis jelentős esemény volt ez! Ugyanis a koronázást látta Kajjám is, Mirjan is egy-egy kristálygömbben, és Kajjám elégedetten dörzsölte össze a tenyerét.

—Ez az! Igen! Ez az! Lámcsak, tudtam én, hogy igazam lesz, hogy győzők, hogy megnyerem a fogadást! Hiába, az én zsenim okvetlenül legyőzi a te zsenidet, Mirjan! Persze félre ne érts, ettől még nagyon szeretlek!

—Úgy véled tehát hogy te nyertél? - kérdezte Mirjan.

—Mi az hogy, ez nem is lehet vita trágya... azaz mit is beszélek, nem *trágya* hanem *tárgya*, már félrehord a nyelvem, mert attól félek megint vitatkozni kezdesz velem buksikám, pedig a tények letagadhatatlanok, tökéletes elképzelhetetlenség hogy ne én nyertem volna, hiszen a klónomból királynő lett, törvényes, megkoronázott királynő, a te klónodból pedig nem, s nem is lesz, mert behódolt, elismerte Luelát, az én klónomat az úrnőjének!

—Igenám, csakhogy ne feledd el, hogy e koronázásból semmi nem lett volna, ha el nem foglalják a fővárost, ahhoz le kellett győzniük Noid királyt, s ez nem jött volna össze Luelának Pjanga segítségével nélkül!

—Az igaz, de ez semmit nem jelent, mert Pjanga behódolt Luelának! Nem volt benne elég becsvágy! S ez a lényeg! Luella többre vitte, tehát nyertem!

—És az a szemedben semmit nem jelent, Kajjám, hogy Pjanga amiatt hódolt be, mert annyira szerette az édesanyját? Még ha Zisu nem is az édes-, csak a kihordóanyja... szerette, azaz szereti még most is, látni akarta, élve akarta látni, találkozni akart vele, emiatt egyezett bele, s amiatt is, mert Zisu, tehát megintcsak az édesanyja, megkérte erre!

—Elismerem hogy így volt, de ez akkor sem számít! Akkor sem volt elég céltudatos! Akárhogy nézem is, megvolt hozzá az ereje hogy megpróbálhatta volna a siker komoly esélyével, reményével megszerezni a trónt, a koronát, de lemondott róla! Puhány volt, visszariadt a kihívás elől, így volt, nem másként! Elismerem, komoly vetélytársa volt a klónomnak az utolsó pillanatig, – de akkor elbukott! Nem külső erő hatására, még ezt is elismerem, valóban anyja miatt bukott el, de ez akkor sem számít. A fogadás tárgya az volt, hogy ki mire viszi a saját belső képességei révén, ebbe természetesen beletartoznak a belülről jövő késztetések, az érzelmek is, és Pjanga, aki a külső akadályokon, elismerem, sikerrel verekedte át magát, e bensőjéből előbukkanó akadály előtt elbukott! Hogy úgy mondjam, szaladt a mama szoknyája után, ott hagyva másoknak, élelmesebbeknek a koronát – az én klónomnak! S arra különösen büszke vagyok, hogy ez, hogy Pjanga így legyőzhető, nem a csiszíknak jutott az eszébe, hanem igenis Luelának! Tehát nekem! Vagyis, Mirjan, még azt sem mondhatod hogy egy véletlen mutatta ki Pjanga e gyöngeségét! Én akkor is megnyertem volna a fogadást, mert a klónoknak helyt kell állniuk a véletlenekkel szemben is, de még erre a magyarázatra sincs szükségem, mert Luella maga jött rá, miként használhatja fel Zisu felbukkanását Pjanga ellen! Én győztem tehát, hihihi, én győztem, igenis én, győztem, győztem, győztem, tudtam is előre hogy győzni fogok, mert én vagyok a csodálatos Kajjám, a Világmindenség legpompázatosabb lényé, minden erény utolérhetetlen megtestesítése!

Mirjan Kajjám e hosszú szónoklata elején még dühösen nézett rá, látszott hogy többször is közbe akar vágni; – végül azonban arca lágy mosolyra húzódott, legyintett egyet, s így szólt:

—Ugye azt elismered Kajjám, hogy mi olyanok vagyunk mint a klónjaink?

—Eltekintve attól hogy varázsolni is tudunk, igen. Épp ezért volt fontos e fogadás! Az én klónom okosabb volt mint a te klónod, tehát én, Kajjám okosabb vagyok nálad! És élelmesebb is! Céltudatosabb is!

—Nos, drágám, meglepőt fogok mondani neked: ezúttal elismerem, hogy igazad van! Hogy nyertél! Hogy győztél! Mindenben amit mondtál, igazad van, és a lehető legnagyobb örömmel ismerem el a győzelmedet! Sőt, azt mondom neked: sokkal jobban örülök annak hogy győztél, s hogy épp így, mintha az én klónom győzött volna!

—Hogyhogy?! - döbönt meg Kajjám.

—Úgy, hogy ez a vereségem életem talán legcsodálatosabb győzelmével egyenértékű! Ne feledd ugyanis, hogy Pjanga tényleg lemondott a koronáról – de valóban édesanyja miatt. Lehet tehát hogy Luella okosabb volt, céltudatosabb, rámenősebb, meg minden egyéb amit elmondtál róla – de egy biztos: Pjanga az, akiben több a szeretet! És most ismerted el, hogy olyanok vagyunk mint a klónjaink! Te vagy Luella, én vagyok Pjanga – és Pjangában több a szeretet! Annyira, hogy a koronáról is lemondott miatta! Ennél több pedig nem kell nekem, drágám, mert ahol szeretet van, ott minden van! Gondolkozz el ezen! - azzal megsimogatta Kajjám fejét, mint egy anya a kisfiát, mosolyogva, mosolya is csupa szeretetet sugárzott, és olyan remekül érezte magát, mint már régen nem.

Mert elveszítette a fogadást. Úgy érezte, ennél nagyobb ajándékot sosem kaphatott volna.

Mert az nagyon jó érzés, ha valaki tud szeretni. De az még annál is nagyszerűbb, ha be is bizonyosodik, hogy képes erre.

Vége

Elkezdve: 2002.01.24., 13 óra 01 perc

Befejezve: 2002.03.15., 15 óra 40 perc